എസ്.കെ.പൊറ്റെക്കാട്ടിന്റെ കൃതികളിലെ ഫോക്‌ലോർ ഘടകങ്ങൾ : ഒരു സമഗ്രപഠനം

കോഴിക്കോട് സർവകലാശാലയിൽ
ഡോക്ടർ ഓഫ് ഫിലോസഫി ബിരുദത്തിനായി
സമർപ്പിക്കുന്ന പ്രബന്ധം

എസ്.സുസ്മിത

മലയാള-കേരള പഠനവിഭാഗം
കോഴിക്കോട് സർവകലാശാല
2012

ഡോ. കെ.വി. തോമസ്
വകുപ്പധ്യക്ഷൻ
മലയാളവിഭാഗം
മലബാർ ക്രിസ്ത്യൻ കോളേജ്
കോഴിക്കോട്

സാക്ഷ്യപത്രം

കോഴിക്കോട് സർവകലാശാലയിൽ ഡോക്ടർ ഓഫ് ഫിലോസഫി ബിരുദത്തിന്ന് സമർപ്പിക്കുന്ന **എസ്.കെ.പൊറ്റക്കാട്ടിന്റെ കൃതികളിലെ ഫോക്‌ലോർ ഘടകങ്ങൾ : ഒരു സമഗ്രപഠനം** എന്ന ഈ പ്രബന്ധം **ശ്രീമതി എസ്. സുസ്മിത** എന്റെ നിർദേശമനുസരിച്ച് നിർവഹിച്ച ഗവേഷണത്തിന്റെ രേഖയാണെന്ന് ഇതിനാൽ സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തുന്നു.

ഡോ.കെ.വി.തോമസ്

കാലിക്കറ്റ് യൂണിവേഴ്സിറ്റി
തിയ്യതി :

സത്യപ്രസ്താവന

ഈ പ്രബന്ധം ഇതിന് മുമ്പ് ഏതെങ്കിലും സർവകലാശാലയുടെയോ തത്തുല്യ മായ സ്ഥാപനത്തിന്റെയോ ബിരുദത്തിന് അടിസ്ഥാനമായിട്ടില്ലെന്ന് ഇതിനാൽ സത്യബോ ധപ്പെടുത്തുന്നു.

കാലിക്കറ്റ് യൂണിവേഴ്സിറ്റി
തിയ്യതി :

എസ്. സുസ്മിത

പ്രസ്താവന

ബാല്യകാലം മുതലേ, വായനയെ പ്രചോദിപ്പിച്ച എഴുത്തുകാരിലൊരാളാണ് എസ്.കെ.പൊറ്റെക്കാട്ട്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ രചനകളെ കൂടുതൽ അടുത്തറിയാനുള്ള എളിയൊരു ശ്രമമാണ് ഈ ഗവേഷണപ്രബന്ധം. ഗവേഷണമാർഗത്തിൽ ആവശ്യമായ നിർദേശങ്ങൾ നൽകി സഹായിച്ച അഭിവന്ദ്യഗുരുനാഥൻ ഡോ.കെ.വി.തോമസ്, ചർച്ചകളിലൂടെ വിഷയവ്യക്തത നൽകിയ ഡോ.സോമൻ കടലൂർ ഉപാദാനങ്ങൾ ശേഖരിക്കുന്നതിൽ സഹായിച്ച എസ്. കെ പൊറ്റെക്കാട്ട് സാംസ്കാരിക നിലയത്തിലെ പ്രവർത്തകർ, എസ്. കെ പൊറ്റെക്കാടിന്റെ മകൾ സുമിത്ര ജയപ്രകാശ്, കോഴിക്കോട്, എൻ. ബി. എസ് പുസ്തകശാലയിലെ ശ്രീധരേട്ടൻ, വൈക്കം മുഹമ്മദ് ബഷീറിന്റെ മകൾ ഷാഹിന, എന്നിവരോടുള്ള അളവറ്റ സ്നേഹവും കടപ്പാടും ഇവിടെ രേഖപ്പെടുത്തുന്നു. കൂടാതെ ഈ ദൗത്യം പൂർത്തീകരിക്കാൻ ആവശ്യമായ എല്ലാ സഹായങ്ങളും നൽകി പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ച ഗുരുനാഥൻമാരെയും സുഹൃത്തുക്കളെയും സ്നേഹപൂർവ്വം സ്മരിക്കുന്നു. കൂടാതെ ഈ ദൗത്യം പൂർത്തീകരിക്കാൻ ആവശ്യമായ എല്ലാ സഹായങ്ങളും നൽകി പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ച എല്ലാ സുഹൃത്തുക്കളെയും സ്നേഹപൂർവം സ്മരിക്കുന്നു.

ഉള്ളടക്കം

പ്രസ്താവന

ചുരുക്കെഴുത്തുസൂചിക

ആമുഖം 1-6

അധ്യായം

1. ഫോക്‌ലോർ: സംസ്കാരവും പഠനവും....................7-89

2. എസ്.കെ.പൊറ്റെക്കാട്ടിന്റെ കൃതികളിലെ നാടോടി ആഖ്യാനപദ്ധതി....................90-190

3. പൊറ്റെക്കാട്ടിന്റെ ചെറുകഥകൾ: ഒരു ഘടനാത്മകവിശകലനം....................191-221

4. വാമൊഴിവഴക്കങ്ങൾ പൊറ്റെക്കാട്ടിന്റെ കൃതികളിൽ....................222-287

5. പൊറ്റെക്കാട്ടിന്റെ കൃതികളിലെ നാട്ടുസംസ്കൃതി 288-409

ഉപദർശനങ്ങൾ 410-413

ഗ്രന്ഥസൂചി 414-426

അനുബന്ധം 427-432

ചുരുക്കെഴുത്തുസൂചിക

പൊ.ചെ	-	പൊറ്റെക്കാട്ടിന്റെ ചെറുകഥകൾ (സമ്പൂർണം)
വാ	-	വാല്യം
ഒ.ദേ.കഥ	-	ഒരു ദേശത്തിന്റെ കഥ
ഒ.തെ.കഥ	-	ഒരു തെരുവിന്റെ കഥ
നാ.പ്രേ	-	നാടൻ പ്രേമം
മൂ.പ	-	മൂടുപടം
വി.ക	-	വിഷകന്യക
ഫോ.പ:സി	-	ഫോക്‌ലോർ പഠനം: സിദ്ധാന്തതലം
കാ. നാ.	-	കാപ്പിരികളുടെ നാട്ടിൽ
നൈ. ഡ.	-	നൈൽ ഡയറി

ആമുഖം

സഹസ്രാബ്ദങ്ങളിലൂടെ മാനവസമൂഹം ആർജിച്ച പുരോഗതിയിൽ കൂട്ടായ്മകൾക്ക് സവിശേഷസ്ഥാനമു ്. ദേശം, ജാതി, മതം, വർഗ്ഗം, തൊഴിൽ എന്നിങ്ങനെ വൈവിധ്യമാർന്ന അനേകം പൊതുഘടകങ്ങളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ രൂപംകൊള്ളുന്ന കൂട്ടായ്മകൾ, പരമ്പരാഗതമായി കൈമാറിവരുന്ന പരസഹസ്രം അനുഭവങ്ങളുടെ സഞ്ചയികകളാണ്. കൂട്ടായ്മകളിൽ നിലീനാവസ്ഥയിൽ കുടികൊള്ളുന്ന സഞ്ചിതസംസ്കാരത്തിന്റെ പ്രത്യക്ഷീകരണങ്ങളായ നാടോടിവാങ്മയങ്ങൾ, നാട്ടറിവുകൾ, സാമൂഹ്യാചാരങ്ങൾ, ഭൗതികസംസ്കൃതി, കലാപ്രകടനങ്ങൾ എന്നിവയാണ് ഫോക്‌ലോർ അഥവാ നാടോടിസംസ്കൃതി എന്നറിയപ്പെടുന്നത്. പ്രകൃതിയും മനുഷ്യനും തമ്മിലുള്ള ഒത്തിണക്കത്തിലൂടെ രൂപീകൃതമാകുന്ന നാടോടിസംസ്കൃതി ഓരോ കൂട്ടായ്മയ്ക്കും സവിശേഷസ്വത്വം നൽകുന്നു. അതുകൊ ുതന്നെ ഫോക്‌ലോർപഠനം ഓരോ ജനസാമാന്യത്തിന്റെയും വ്യതിരിക്തതയെ അടയാളപ്പെടുത്താൻ സഹായിക്കുന്നു.

ലിഖിതസാഹിത്യത്തിന് എന്നും ഫോക്‌ലോർ ഊർജസ്രോതസ്സായി വർത്തിച്ചിട്ടു ്. ജനഹൃദയങ്ങളോടടുക്കാനുള്ള എളുപ്പവഴി എന്ന നിലയ്ക്ക് കാലദേശഭേദമന്യേ എഴുത്തുകാർ ഫോക്‌ലോറിനെ ഉപജീവിക്കുന്നു. സാമാന്യജനജീവിതത്തിൽ നിന്നും രൂപപ്പെടുന്ന ഫോക്‌ലോർ ഘടകങ്ങൾ രചനകളിലേക്ക് ആഗിരണം ചെയ്യുന്നതിലൂടെ അവയുടെ വിനിമയമൂല്യം വർധിക്കുന്നു. വൈയക്തികമായ ഒരു കലാസൃഷ്ടി എന്നതിൽ കവിഞ്ഞ് ഒരു സാംസ്കാരിക ചരിത്രരേഖ എന്ന നിലയിലേക്ക് കൃതികളെ ഉയർത്താനും ഇതുവഴി സാധിക്കുന്നു. ഒരു എഴുത്തുകാരന്റെ രചനാതന്ത്രങ്ങളിൽ ഫോക്‌ലോർ സജീവമായ ഒരു ഊർജപരിസരമായി നിലകൊള്ളുന്നതെങ്ങനെ എന്ന് വിശകലനം ചെയ്യുന്നവയാണ് സാഹിത്യത്തിലെ ഫോക്‌ലോർ ഘടകങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള പഠനങ്ങൾ. അതത് ഫോക്‌ലോർ ഘടകങ്ങളുടെ കർത്തൃത്വത്തിന് പിന്നിലുള്ള കൂട്ടായ്മയുടെ സവിശേഷതകൾ തിരിച്ചറിയാനും ഇത്തരം പഠനങ്ങൾ ഉതകുന്നു.

പഠനലക്ഷ്യം

മലയാളത്തിൽ ഏറ്റവും കൂടുതൽ വായിക്കപ്പെട്ട, ഇപ്പോഴും വായിക്കപ്പെടുന്ന എഴുത്തുകാരിലൊരാളാണ് എസ്.കെ.പൊറ്റെക്കാട്ട്. കവിത, ചെറുകഥ, നോവൽ, യാത്രാ വിവരണം എന്നിങ്ങനെ വൈവിധ്യമാർന്ന മണ്ഡലങ്ങളിൽ സ്വത്വമുദ്ര പതിപ്പിക്കാൻ അദ്ദേഹ ത്തിന് സാധിച്ചു. ഗണ്യമായ തോതിൽ ഫോക്‌ലോർ വസ്തുതകൾ കൃതികളിൽ വിനിയോ ഗിച്ചിട്ടുള്ള എഴുത്തുകാരൻ കൂടിയാണദ്ദേഹം. ക്ലാസിക് അഭിരുചികളുടെയും കാല്പനിക ഭാവനയുടെയും യഥാതഥവീക്ഷണത്തിന്റെയും സർവ്വോപരി നാട്ടുസംസ്‌കൃതിയുടെയും സവിശേഷാനുപാതത്തിലുള്ള മിശ്രണമാണ് പൊറ്റെക്കാട്ടിന്റെ കൃതികൾ. ജനസാമാന്യ ത്തിന്റെ ജീവിതതാളങ്ങളെ പ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്ന വിവിധ ഫോക്‌ലോർ ഘടകങ്ങൾ ഉചിതവും സൗന്ദര്യാത്മകവുമായി സന്നിവേശിപ്പിക്കാൻ സാധിച്ചതാണ് കൃതികളുടെ ജനപ്രിയതയ്ക്ക് മുഖ്യനിദാനം. ഉള്ളടക്കത്തിൽ മാത്രമല്ല, ആഖ്യാനത്തിലും ഘടനയിലും ഫോക്‌ലോറിന്റെ സ്വാധീനം സൂക്ഷ്മപരിശോധനയിൽ വ്യക്തമാകും. പൊറ്റെക്കാട്ടിന്റെ കൃതികളെ ജനപ്രി യവും നിത്യനൂതനവും കാലാതിവർത്തിയുമായി നിലനിർത്തുന്നതിൽ നാടോടിസംസ്‌കൃ തിയുടെ സ്വാധീനം എത്രത്തോളമു ് എന്ന് പരിശോധിക്കുകയാണ് പഠനലക്ഷ്യം. ഒപ്പം കൃതികളിൽ പ്രത്യക്ഷമാകുന്ന കൂട്ടായ്മകളുടെ സവിശേഷതകളും പഠനവിധേയമാക്കുന്നു.

പഠനപ്രസക്തി

സമൂഹജീവിതത്തിന്റെ അനുഭവമണ്ഡലമാണ് എക്കാലത്തും സാഹിത്യത്തിന്റെ ആകരസാമഗ്രി. പാരമ്പര്യത്തിന്റെയും നാടോടിസംസ്‌കാരത്തിന്റെയും ഊർജത്തിൽ സവി ശേഷഭാവരാശി വന്നുചേർന്ന സാഹിത്യകൃതികൾ ഒരു ദേശത്തിന്റെ ആത്മബോധം പ്രസ രിപ്പിക്കുന്നവയാണ്. ചരിത്രവും സംസ്‌കാരവും പ്രബലമായി നിൽക്കുന്ന ഇത്തരം ആവി ഷ്‌കാരപ്രകാരങ്ങളെ സൂക്ഷ്മവിശകലനം ചെയ്യുമ്പോൾ ലഭ്യമാകുന്ന വഴിയും പൊരുളും സുപ്രധാനമാണ്. സാമൂഹ്യവികസനപ്രക്രിയയ്ക്ക് ചാലകശക്തിയാകാൻ സാധ്യതയുള്ള സൗന്ദര്യബോധം എപ്രകാരമാണ് പാരമ്പര്യത്തിൽനിന്ന് ആധുനികജീവിതത്തിലേക്കെത്തു ന്നതെന്ന അന്വേഷണവും പ്രസക്തമാണ്. ആഗോളവൽക്കരണവും സാംസ്‌കാരികാധിനി വേശവും ഒരു ജനതയുടെ മൂല്യബോധത്തെയും നൈതികധാരണകളെയും ലോകവീക്ഷ ണത്തെയും സമ്പൂർണമായും തകർക്കുന്ന ബലതന്ത്രമായി പ്രവർത്തിക്കുമ്പോൾ സംസ്‌കൃ തിയെ ആനുഭൂതികമായി അടയാളപ്പെടുത്തിയ സാഹിത്യകൃതികളുടെ പുനർവായനകൾ സാംസ്‌കാരികരാഷ്ട്രീയപ്രാധാന്യം കയ്യാളുന്ന അന്വേഷണസംരംഭങ്ങളാകുന്നു. നാട്ടുസം സ്‌കൃതിയെ പിൻപറ്റുമ്പോൾ സാഹിത്യം അതിന്റെ വിനിമയശേഷി എങ്ങനെ വർധിപ്പി

ക്കുന്നു സംസ്കാരം അതിന്റെ സമകാലികവൽക്കരണം സാധ്യമാക്കി ഏതു രീതിയിൽ പ്രതിരോധസജ്ജമാകുന്നു എന്ന ആലോചനയും പ്രാധാന്യമർഹിക്കുന്നതാണ്.

പഠനമേഖല

വിപുലവും വൈവിധ്യപൂർണവുമായ രചനാജീവിതത്തിനുടമയാണ് എസ്.കെ. പൊറ്റെക്കാട്ട്. പൊറ്റെക്കാട്ടിന്റെ സമ്പൂർണ്ണ ചെറുകഥകൾ. മൂന്ന് വാല്യം, സഞ്ചാരസാഹിത്യം - മൂന്ന് വാല്യം, പ്രസിദ്ധീകൃതമായ നോവലുകൾ, കവിതകൾ എന്നിവയാണ് ഈ പഠനത്തിൽ പ്രാഥമികഉപാദാനങ്ങളായി പ്രധാനമായും സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ളത്. പുതിയറ, പൊറ്റെക്കാട്ട് സ്മാരക സാംസ്കാരികനിലയത്തിൽ സൂക്ഷിച്ചിട്ടുള്ള അപ്രകാശിത ഡയറികളും ഗവേഷണത്തിന് ഉപാദാനമാക്കി. പൊറ്റെക്കാട്ടിന്റെ യാത്രാവിവരണങ്ങൾ അദ്ദേഹം സഞ്ചരിച്ച നാടുകളിലെ ജനസംസ്കൃതിയുടെ അമൂല്യരേഖകളാണെങ്കിലും അന്യദേശങ്ങളെയും അപരിചിതകൂട്ടായ്മകളെയും പ്രതിനിധാനം ചെയ്യുന്നവയാകയാൽ കൃതികളിൽ സന്നിവേശിപ്പിച്ച ഫോക്‌ലോർ വസ്തുതകളുടെ സൂക്ഷ്മവിശകലനത്തിൽ യാത്രാവിവരണങ്ങളെ ഉൾപ്പെടുത്തിയിട്ടില്ല. ആഖ്യാനസവിശേഷതകൾ വിശകലനം ചെയ്യാൻ മാത്രമേ അവ ഉപയോഗപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ളൂ.

പഠനരീതി

സാമൂഹ്യശാസ്ത്രവിഷയമായ ഫോക്‌ലോറിസ്റ്റിക്സിന്റെയും ഭാഷാസാഹിത്യവിഷയത്തിന്റെയും അതിർത്തി പങ്കിടുന്ന ഗവേഷണസംരംഭമാണിത്. അതുകൊ ുതന്നെ ഫോക്‌ലോർ പഠനത്തിന്റെയും സാഹിത്യപഠനത്തിന്റെയും ചിന്താപദ്ധതികൾ ഈ അന്വേഷണത്തിനായി ഉപയോഗപ്പെടുത്തിയിട്ടു ്. ഘടനയിലും പ്രമേയത്തിലും ഫോക്‌ലോർ വസ്തുതകൾ എങ്ങനെ സാഹിത്യത്തിന് വിനിമയവീര്യവും സവിശേഷപദവിമൂല്യവും നൽകുന്നു എന്ന വിശകലനം ഫോക്‌ലോറിസ്റ്റിക്സിന്റെ സൗന്ദര്യശാസ്ത്രപദ്ധതികളെയും ഘടനാവിശകലനത്തെയും ആധാരമാക്കിയാണ് നിർവ്വഹിച്ചിട്ടുള്ളത്. പൊറ്റെക്കാട്ടിന്റെ സാഹിത്യലോകത്തെ അനേകം പാരമ്പര്യാനുഭവങ്ങൾ കൊ ് സംഭൃതമാക്കപ്പെട്ട ദേശമായി തിരിച്ചറിയുകയും നാട്ടുസംസ്കൃതിയാൽ നിർണ്ണയിക്കപ്പെട്ട പ്രസ്തുതസാഹിത്യത്തിന്റെ പ്രത്യേകതകളെ വിവരണാത്മകമായി രേഖപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യുന്ന പഠനരീതിയാണ് മുഖ്യമായും ഈ പ്രബന്ധം സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്നത്.

പൂർവ്വപഠനങ്ങൾ

അനുസ്മരണങ്ങളും ആനുഷംഗികപരാമർശങ്ങളും ഒഴിച്ചുനിർത്തിയാൽ ഗാഢമായ അന്വേഷണം വഴി പൊറ്റെക്കാട്ടിന്റെ സർഗജീവിതത്തെ സൂക്ഷ്മമായി നിരീക്ഷിക്കുന്ന പഠനസംരംഭങ്ങൾ തുലോം കുറവാണ്. വി. രമേഷ്ചന്ദ്രൻ രചിച്ച 'പൊറ്റെക്കാട്ടിന്റെ കഥാലോകം' എന്ന താരതമ്യേന ആഴമുള്ള പഠനം പൊറ്റെക്കാട്ടിന്റെ ചെറുകഥകളെ വിശകലന വിധേയമാക്കുന്നു. ഡോ. പി. കൃഷ്ണൻ തയ്യാറാക്കിയ 'എസ്.കെ.പൊറ്റെക്കാട്ട്, ജീവിതവും കൃതികളും' എന്നത് ജീവചരിത്രാധിഷ്ഠിതമായ പഠനമാണ്, 'ഭാരതീയ സാഹിത്യശില്പികൾ' എന്ന പരമ്പരയിൽ ഡോ. ആർ.വിശ്വനാഥൻ ഇംഗ്ലീഷിൽ രചിച്ച് എം.എൻ. കാരശ്ശേരി മലയാളത്തിലേക്ക് വിവർത്തനം ചെയ്ത 'എസ്.കെ.പൊറ്റെക്കാട്ട്' എന്ന ലഘുഗ്രന്ഥവും എസ്.കെ. പൊറ്റെക്കാട്ടിനെക്കുറിച്ചു ായിട്ടുള്ള ശ്രദ്ധേയപഠനങ്ങളിൽ പെടുന്നു. 'എസ്.കെ.പൊറ്റെക്കാട്ടിന്റെ സാമൂഹ്യവീക്ഷണം: നോവലുകളെ ആധാരമാക്കി ഒരു പഠനം'. (മുരളീധർ പി, 1993), 'നഗരീകരണവും മലയാളനോവലും: ചന്തുമേനോൻ, പൊറ്റെക്കാട്ട്, ആനന്ദ് എന്നിവരുടെ നോവലുകളെ മുൻനിർത്തി ഒരു പഠനം' (കെ.വി. തോമസ്, 1995), 'മലയാളനോവലിലെ സ്ഥലനിർമ്മിതി: കോഴിക്കോടൻ നോവലുകളെ ആധാരമാക്കി ഒരു പഠനം' (ലിനീഷ് എം., 2005) എന്നിവ പൊറ്റെക്കാട്ടുമായി ബന്ധപ്പെട്ട ഗവേഷണപഠനങ്ങളാണ്. അവയുടെ തുടർച്ചയായി, എന്നാൽ അവയിൽ നിന്നും വ്യത്യസ്തമായി ഫോക്‌ലോറിസ്റ്റിക്സിന്റെ വീക്ഷണകോണിലൂടെ പൊറ്റെക്കാട്ടിന്റെ കൃതികളിലെ നാട്ടുസംസ്കൃതിയെയും പാരമ്പര്യാനുഭവങ്ങളെയും സൂക്ഷ്മവിശകലനം നടത്താനുള്ള ശ്രമമാണ് ഈ പ്രബന്ധം നടത്തുന്നത്. 'ഒരു ദേശത്തിന്റെ കഥയിലെ നാടോടിസംസ്കാരം' (ഭാവവും ഭാഷയും, 1986) എന്ന ഡോ. സി.പി. ശിവദാസന്റെ ലഘുലേഖനം മാത്രമാണ് ഈ വഴിയ്ക്കു ഇതിനുമുമ്പ് നടന്നിട്ടുള്ള, എടുത്തുപറയാൻ കഴിയുന്ന ഒരു ശ്രമം.

പ്രബന്ധസ്വരൂപം

'എസ്.കെ. പൊറ്റെക്കാട്ടിന്റെ കൃതികളിലെ ഫോക്‌ലോർ ഘടകങ്ങൾ-ഒരു സമഗ്രപഠനം' എന്ന ഈ പ്രബന്ധത്തിന് ആമുഖം കൂടാതെ അഞ്ച് അധ്യായങ്ങളാണുള്ളത്. 'ഫോക്‌ലോർ: സംസ്കാരം, പഠനം' എന്ന ഒന്നാം അധ്യായത്തിൽ ഫോക്‌ലോർ എന്ന ജ്ഞാനവിഷയത്തിന്റെ ഉദ്ഭവം, വികാസം നവീനസങ്കല്പങ്ങൾ, വിവിധ ഫോക്‌ലോർ ഘടകങ്ങളുടെ നിർവചനങ്ങൾ എന്നിവ ചർച്ച ചെയ്യുന്നു. കൂടാതെ വാമൊഴി ആഖ്യാനങ്ങളുടെ സവിശേഷതകൾ, ഫോക്‌ലോറും സാഹിത്യവുമായുള്ള ബന്ധം, മലയാളസാഹിത്യത്തിലെ ഫോക്‌ലോർ സ്വാധീനത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ലഘുവായ അവലോകനം എന്നിവയും ഒന്നാം അധ്യായം ഉൾക്കൊള്ളുന്നു.

ര ാം അധ്യായമായ 'എസ്.കെ.പൊറ്റെക്കാട്ടിന്റെ കൃതികളിലെ നാടോടി ആഖ്യാനപദ്ധതി', പൊറ്റെക്കാട്ടിന്റെ ആഖ്യാനശൈലിയിൽ ഫോക്‌ലോർ ചെലുത്തിയ സവിശേഷ സ്വാധീനത്തിന്റെ സൂക്ഷ്മാംശങ്ങളെ വിശകലനം ചെയ്യുന്നു. അതുവഴി പൊറ്റെക്കാട്ടിന്റെ കൃതികളിലെ ആഖ്യാനത്തെ ഗാഢമായ നിർണ്ണയിച്ചിട്ടുള്ള പാരമ്പര്യാനുഭവങ്ങൾ നിർധാരണം ചെയ്യുകയും ഒരു നാടോടി കഥാഖ്യാതാവായി സ്വയം സങ്കല്പിച്ചുകൊ ുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ കഥാകഥനശൈലിയുടെ സവിശേഷതകൾ അടയാളപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യുന്നു.

'പൊറ്റെക്കാട്ടിന്റെ ചെറുകഥകൾ: ഒരു ഘടനാത്മകവിശകലനം' എന്ന മൂന്നാം അധ്യായത്തിൽ ഫോക്‌ലോർ പഠനത്തിലെ ഘടനാത്മകസിദ്ധാന്തങ്ങളുടെ പശ്ചാത്തലത്തിൽ പൊറ്റെക്കാട്ടിന്റെ ചെറുകഥകൾ വിശകലനം ചെയ്ത് അവയുടെ ഘടനയ്ക്ക് നാടോടി ആഖ്യാനങ്ങളുടെ ഘടനയുമായുള്ള സാമ്യവ്യത്യാസങ്ങൾ ക ത്തുന്നു.

'വാമൊഴിവഴക്കങ്ങൾ-പൊറ്റെക്കാട്ടിന്റെ കൃതികളിൽ' എന്ന നാലാം അധ്യായത്തിൽ വാമൊഴി പാരമ്പര്യത്തിന്റെ വിവിധപ്രത്യക്ഷീകരണങ്ങളായ നാടൻപാട്ടുകൾ, പഴഞ്ചൊല്ലുകൾ, ശൈലികൾ, നാടൻപ്രയോഗങ്ങൾ, കടങ്കഥകൾ, പേരുകൾ, പരിഹാസപ്പേരുകൾ എന്നിവ വിശകലനം ചെയ്യുകയും അവ ഉപയോഗിച്ചതുകൊ ് പൊറ്റെക്കാട്ടിന്റെ കൃതികളിലെ ആഖ്യാനസന്ദർഭങ്ങളുടെ പുഷ്ടിയും തിളക്കവും നവീനതയും വിനിമയശേഷിയും വർദ്ധിച്ചതെങ്ങനെയെന്ന് വിലയിരുത്തുകയും ചെയ്യുന്നു.

'പൊറ്റെക്കാട്ടിന്റെ കൃതികളിലെ നാട്ടുസംസ്കൃതി' എന്ന അഞ്ചാം അധ്യായത്തിൽ നാട്ടുജീവിതത്തിന്റെ ആകരസാമഗ്രികളായ നാടൻവിശ്വാസാചാരങ്ങൾ, ഉത്സവാഘോഷങ്ങൾ, നാടൻകളികൾ, നാട്ടറിവ്, നാടോടിവൈദ്യം, നാടൻഭക്ഷണം, നാട്ടുസാങ്കേതികവിദ്യകൾ, നാടൻജീവലോകം എന്നിവ കൃതികളിൽ വിനിയോഗിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതെങ്ങനെ എന്ന് അന്വേഷിക്കുന്നു.

എസ്.കെ.പൊറ്റെക്കാട്ടിന്റെ രചനകൾക്ക് ആധാരമായി നിൽക്കുന്ന പ്രബലഘടകം നാട്ടുസംസ്കൃതിയിലൂന്നിയ പാരമ്പര്യാനുഭവങ്ങളാണ് എന്ന പരികല്പനയോടെ നടത്തിയ ഈ പഠനത്തിൽനിന്ന് ഉരുത്തിരിഞ്ഞ നിഗമനങ്ങൾ ഉപദർശനങ്ങളിൽ ക്രോഡീകരിച്ചിരിക്കുന്നു.

1935-ൽ മാതൃഭൂമി ആഴ്ചപ്പതിപ്പിൽ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചതും പൊറ്റെക്കാട്ടിന്റെ സമാഹാരങ്ങളിലൊന്നും ഇതുവരെ ഉൾപ്പെടുത്തിയിട്ടില്ലാത്തതും നാടോടിവിജ്ഞാനസംബന്ധിയു

മായ 'കേരളത്തിലെ പ്രാകൃതഗാനങ്ങൾ' എന്ന ലേഖനം പ്രബന്ധത്തിന് അനുബന്ധമായി നൽകിയിരിക്കുന്നു. ആധാരഗ്രന്ഥസൂചി പ്രബന്ധാവസാനം ചേർത്തിരിക്കുന്നു.

അധ്യായം ഒന്ന്

ഫോക്‌ലോർ: സംസ്കാരവും പഠനവും

വ്യക്തമായ ലക്ഷ്യവും അർത്ഥവും രീതിയുമുള്ള സവിശേഷപഠനമേഖലയായി ഇന്ന് ഫോക്‌ലോറിസ്റ്റിക്സ് വളർന്നുവന്നിട്ടു ്. സമൂഹമായി ജീവിക്കുന്ന മനുഷ്യരുടെ സാംസ്കാരിക വ്യതിരിക്തതകളെ അന്വേഷിക്കാനും അവരുടെ സ്വത്വബോധത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനമെന്തെന്ന് തിരിച്ചറിയാനും ശ്രമിക്കുന്ന വിഷയമെന്ന നിലയിൽ ഈ പഠനശാഖ സാമൂഹ്യപ്രസക്തവുമാണ്. മനുഷ്യനും അവന്റെ ജീവിതപരിസരവുമായുള്ള പാരസ്പര്യം നിർധാരണം ചെയ്യുന്ന ഏത് അന്വേഷണവും ചെന്നെത്തുന്നത് കൂട്ടായ്മാപഠനത്തിലാണ്. ഭൂതകാലത്തിൽ നിന്നുതുടങ്ങി വർത്തമാനകാലത്തിലൂടെ ഭാവിയിലേക്ക് നീളുന്ന അനുഭവസഞ്ചയികയായി ഓരോ കൂട്ടായ്മയും നിലകൊള്ളുന്നു. വേഷം, ഭാഷ, ആചാരങ്ങൾ, വിശ്വാസങ്ങൾ, പെരുമാറ്റരീതികൾ, ഭക്ഷണവ്യവസ്ഥ, സർഗാത്മകരൂപങ്ങൾ, എന്നിവയെല്ലാം ഓരോ കൂട്ടായ്മയെയും നിർണയിക്കുന്ന ഘടകങ്ങളാണ്. കൂട്ടായ ജീവിതത്തിൽ രൂപപ്പെട്ട് തലമുറയായി കൈമാറിവരുന്ന വാമൊഴിരൂപങ്ങളും ആചാരവിശ്വാസങ്ങളും പ്രകടനകലാരൂപങ്ങളും സമൂഹമണ്ഡലത്തിൽ സവിശേഷ പദവിമൂല്യം കൈവരിക്കുന്നു. ഓരോ കൂട്ടായ്മയും സ്വത്വബോധത്തിൽ അധിഷ്ഠിതമായ പാരമ്പര്യത്തിന്റെ ശക്തിയിൽ നിർണയിക്കപ്പെടുന്നവയാണ്. ഈ പാരമ്പര്യമാണ് 'നാടൻ' (Folk) എന്നും 'നാടോടി' എന്നും വ്യവഹരിക്കപ്പെടുന്ന വിവിധ പ്രകടിതവ്യവസ്ഥകൾക്ക് അടിത്തറ നൽകുന്നത്. സാമൂഹ്യമനസ് നിലീനമായിക്കിടക്കുന്ന ഈ പാരമ്പര്യരൂപങ്ങളെ സൂക്ഷ്മമായി അന്വേഷിക്കുന്ന പഠനം ആധുനികകാലത്ത് 'ഫോക്‌ലോർ' എന്ന പൊതുസംജ്ഞയിൽ അറിയപ്പെടുന്നു.

ജനകീയ പഴമകളെക്കുറിച്ചുള്ള അന്വേഷണമാണ് 'ഫോക്‌ലോർ' എന്ന പഠനമേഖലയുടെ ആവിർഭാവത്തിലേക്ക് നയിച്ചത്. പോപ്പുലർ ആന്റിക്വിറ്റീസ് (Popular Antiquities) എന്ന് ഈ മേഖല ആദ്യകാലത്ത് അറിയപ്പെട്ടു. 18-ാംനൂറ്റാ ിന്റെ മധ്യഘട്ടത്തിൽ ഇംഗ്ല ിലെ കഥാഗാനങ്ങൾ ശേഖരിക്കുകയും പഠിക്കുകയും ചെയ്ത ബിഷപ്പ് തോമസ് പർസി (1729-1811), '*ആന്റിക്വിറ്റീസ് ഓഫ് കോമൺ പീപ്പിൾ*' എന്ന ഗ്രന്ഥം(1775) പ്രസിദ്ധീകരിച്ച റവ. എച്ച് ബോൺ, '*പോപ്പുലർ ആന്റിക്വിറ്റീസ് ഓഫ് ഗ്രേറ്റ് ബ്രിട്ടൺ*' (1772) എന്ന ഗ്രന്ഥപ്രസിദ്ധീകരണത്തിനു പിന്നിൽ പ്രവർത്തിച്ച ജെ.ബ്രാന്റ് എന്നിവർ ആദ്യകാലപഠിതാക്കളിൽ ചില

രാണ്. ഈ അന്വേഷണത്തിന് ശാസ്ത്രീയമായ സമീപനം അവലംബിച്ചത് 19-ാം നൂറ്റാ ിൽ ജീവിച്ചിരുന്ന ജർമ്മൻ പണ്ഡിതരായ 'ഗ്രിം സഹോദരൻമാർ' എന്ന പേരിലറിയപ്പെട്ടിരുന്ന ജേക്കബ് ഗ്രിം, വില്യം ഗ്രിം എന്നിവരാണ്. അവർ ജർമ്മനിയിൽ അന്നു ായിരുന്ന നാടോടി ആഖ്യാനങ്ങൾ ശേഖരിക്കുകയും ശാസ്ത്രീയമായി പഠിക്കാൻ ശ്രമിക്കുകയും ചെയ്തു. ഗ്രിം സഹോദരൻമാർ തങ്ങളുടെ പഠന വിഷയത്തെ സൂചിപ്പി ക്കാൻ "വോക്സ് കു " എന്ന പദമാണ് ഉപയോഗിച്ചത്.[1]

1846 ആഗസ്റ്റ് 22 ന് വില്യം ജോൺ തോമസ് എന്ന ആംഗലേയ പുരാവസ്തു ഗവേഷകൻ, ധൈഷണികമായ അന്വേഷണത്വരയുള്ളവർക്കുവേ ി പ്രസിദ്ധീകരിക്കപ്പെ ടുന്ന 'അഥീനിയം' എന്ന മാസികയ്ക്ക് എഴുതിയ കത്തിൽ അതുവരെ ഉപയോഗിച്ചിരുന്ന പോപ്പുലർ ആന്റിക്വിറ്റീസ്എന്ന പദസഞ്ചയത്തിനുപകരം ഫോക്‌ലോർ'(folklore) എന്ന പദം ഉപയോഗിക്കാമെന്ന് നിർദേശിച്ചു[2]. അത് പിന്നീട് പ്രചുരപ്രചാരം നേടി. ഇന്ന് "ഫോക്‌ലോർ''എന്ന പദം പഠനമേഖലയെയും ആ പഠനമേഖലയിൽ ഉള്ളടങ്ങിയ മുഴുവൻ പ്രമേയത്തെയും സൂചിപ്പിക്കാൻ ഉപയോഗിക്കുന്നു. 'ഫോക് (folk) എന്നും "ലോർ''(lore) എന്നും ര ു പദങ്ങൾ 'ഫോക്‌ലോർ''എന്ന പദയുഗ്മത്തിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. 'ഫോക് എന്ന പദത്തിനു സമാനമായി 'നാടൻ' എന്നോ 'നാടോടി' എന്നോ മലയാളത്തിൽ ഉപയോ ഗിക്കുന്നു. 'ലോർ''എന്നതിന് 'വിജ്ഞാനം' എന്നോ 'വിജ്ഞാനപഠനം'എന്ന അർത്ഥത്തിൽ 'വിജ്ഞാനീയം''എന്ന പദമോ ഉപയോഗിക്കുന്നു. ഫോക്‌ലോർ'എന്ന സംജ്ഞയ്ക്ക് സമാന മായി 'നാടോടിവിജ്ഞാനം''എന്ന പദം ഇന്ന് മലയാളത്തിൽ അംഗീകരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. എങ്കിലും 'ഫോക്‌ലോർ' എന്ന തൽസമപദം തന്നെയാണ് ഇന്ന് സാർവത്രികമായി ഉപയോ ഗിക്കപ്പെടുന്നത്.

ഫോക് (folk) എന്ന പദം ആദ്യ കാലത്ത് ഗ്രാമീണജനത, കർഷകജനത, അപരി ഷ്കൃതജനത എന്നീ അർത്ഥങ്ങളിലാണ് ഉപയോഗിച്ചിരുന്നതെങ്കിലും ഫോക്‌ലോർ'ഒരു പ്രത്യേക പഠനമേഖലയായതോടെ അതിന് പുതിയ അർത്ഥവ്യാപ്തി കൈവന്നു.

'*ഓക്സ്ഫോഡ് ഇംഗ്ലീഷ് ഡിക്ഷ്ണറി*, ഫോക് (folk) എന്ന സംജ്ഞയ്ക്കർഹമായൊരു സമൂഹത്തിന് നൽകുന്ന മാനദണ്ഡങ്ങൾ.[3]

1 ജനങ്ങൾ (people) എന്ന പദത്തിന് പര്യായം (synonymous) ആകുന്നു.

2 വ്യക്തിപരം (Individual) എന്നതിലേറെ സാമൂഹികമാണ് (Collective)

3 ഉപരിസ്ഥാനീയരുമായി (Superior) ബന്ധമു ാവും - ഉദാ:- ദൈവം, രാജാവ്, പുരോഹിതൻ

4 രക്തബന്ധം, വംശം, മതം, തൊഴിൽ, ജീവിതസാഹചര്യങ്ങൾ എന്നിവയുടെ അടിസ്ഥാനത്തിലുള്ള കൂട്ടങ്ങളുമായി ബന്ധപ്പെടുന്നു.

5 ഗ്രാമ്യം എന്ന ചിന്തയിൽ ലാഘവ ബുദ്ധിയോടെ (Pejogrative) സമീപിക്കുന്നു."

'*വെബ്സ്റ്റർസ് ന്യൂ കൊളീജ്യറ്റ് ഡിക്ഷ്ണറി*' 'ഫോക്കി'ന് നൽകുന്ന നിർവചനം ഇതാണ്: "തങ്ങളുടെ സവിശേഷമായ സംസ്കൃതിയും ആചാരങ്ങളും കരകൗശലങ്ങളും പാരമ്പര്യങ്ങളും വീരചരിതങ്ങളും അന്ധവിശ്വാസങ്ങളും കാത്തു സൂക്ഷിക്കാൻ വെമ്പുകയും അവ തലമുറകളിൽ നിന്നും തലമുറകളിലേക്ക് പ്രസരിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ഒരു ജനതതിയുടെ ബഹുഭൂരിപക്ഷം വരുന്ന അംഗങ്ങളെ ഫോക്എന്നു വിളിക്കാം."[4]

'ലോക' എന്ന ഇന്ത്യൻ സങ്കൽപത്തിന് കുറച്ചുകൂടി വിശാലമായ മാനങ്ങളു ്. സംസ്കൃതഭാഷയിൽ നിന്നുവന്ന ഈ പദം പല ഇന്ത്യൻഭാഷകളിലും വിശാലസ്ഥലം, ലോകം എന്നീ അർത്ഥങ്ങളിൽ ഫോക്കിന്റെ പര്യായപദമായി ഉപയോഗിച്ചുവരുന്നു. പ്രപഞ്ചം, അതിന്റെ ചില ഭാഗങ്ങൾ, ഭൂമിയുടെ പല തലങ്ങൾ എന്നീ അർത്ഥങ്ങളിലെല്ലാം 'ലോക'' എന്ന പദം ഉപയോഗിക്കുന്നു ്. മനുഷ്യവർഗം (mankind), ജനതതി (people), അവരുടെ ദൈനംദിന പ്രവൃത്തികൾ (worldly affairs) ഈ അർത്ഥങ്ങളെല്ലാം "ലോക'യിൽ'നിന്ന് ക ത്താം[5].

പ്രസിദ്ധ അമേരിക്കൻ ഫോക്‌ലോറിസ്റ്റായ അലൻ ഡൻഡിസ് '*സ്റ്റഡീ ഓഫ് ഫോക്‌ലോർ'* (Study of folklore) എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ 'ഫോക്' എന്ന പദത്തിന് നൽകുന്ന നിർവ്വചനം :

''ഒരു പൊതുഘടകമെങ്കിലും പങ്കുവെക്കുന്ന ഏതൊരു കൂട്ടായ്മയെയും 'ഫോക്' എന്ന സങ്കൽപ്പം കൊ ് വിശേഷിപ്പിക്കാം. ഈ കൂട്ടായ്മയെ പരസ്പരം ബന്ധിപ്പിക്കുന്ന ഘടകം ഏതുമാവാം. പൊതുവായ തൊഴിലോ ഭാഷയോ മതമോ ഏതുമാവാം. പൊതു എന്ന് വിശേഷിപ്പിക്കാവുന്ന ഒരു പാരമ്പര്യം അവർക്കു ായിരിക്കണം എന്നതാണ് പ്രധാനം. ഈ കൂട്ടായ്മയിലെ അംഗങ്ങൾ പരസ്പരം അറിഞ്ഞിരിക്കണമെന്ന് നിർബന്ധമില്ല. പക്ഷേ, കൂട്ടായ്മക്ക് സവിശേഷ സ്വത്വം നൽകിയിരിക്കുന്ന പാരമ്പര്യം, അവർ നെഞ്ചേറ്റിയിരിക്കണം.''[6]

ഈ നിർവ്വചനമനുസരിച്ച് 'ഫോക്' എന്നാൽ ഗ്രാമീണരോ അപരിഷ്കൃതരോ മാത്രമല്ല, നാഗരികരുടെയിടയിലും 'ഫോക് 'എന്ന് വിശേഷിപ്പിക്കാവുന്ന കൂട്ടായ്മകളു ാവും. അവരെ യോജിപ്പിച്ചു നിർത്തുന്ന പൊതുഘടകം തൊഴിലോ വിനോദങ്ങളോ ലിംഗഭേദമോ പ്രദേശമോ അഭിരുചികളോ ആകാം.

ലോർ (lore) എന്ന പദത്തിന്റെ വ്യാപ്തി

തലമുറകളായി കൈമാറി വരുന്ന വാങ്മയസംസ്കാരം മാത്രമാണ് ഫോക്‌ലോറിനുവിഷയം എന്നായിരുന്നു ആദ്യകാല പരികല്പന. നാടൻപാട്ടുകൾ, നൃത്തങ്ങൾ, നാടൻകഥകൾ, ഐതിഹ്യങ്ങൾ, പുരാവൃത്തങ്ങൾ, പഴഞ്ചൊല്ലുകൾ തുടങ്ങിയവ വാങ്മയസംസ്കാരത്തിൽ അന്തർലീനമായിരുന്നു. ജനതയുടെ ഭൗതികവും ആത്മീയവും ആയ ജീവിതത്തിന്റെ സർവതലസ്പർശിയായ അനുഭവങ്ങളാണ് ഇന്ന് ഫോക്‌ലോർ. വാങ്മയസംസ്കാരം കൂടാതെ നാടൻപ്രകടനകലകൾ, ഭൗതികസംസ്കാരം, ആചാരാനുഷ്ഠാനവിശ്വാസങ്ങൾ എന്നിവയെല്ലാം ഇപ്പോൾ ഫോക്‌ലോറിന്റെ ഭാഗമാണ്. ഈ മഹാവിഭാഗങ്ങൾക്കുള്ളിൽ ഉൾപ്പെടുത്താവുന്ന നാട്ടറിവ്, നാടോടിവൈദ്യം, ഉത്സവാഘോഷങ്ങൾ, നാടോടിനൃത്തം, നാട്ടുകരകൗശലവിദ്യ, നാട്ടുഭക്ഷണം, നാടോടിവാസ്തുവിദ്യ, നാടോടിമതം തുടങ്ങി അനേകം ആവിഷ്കാരപ്രകാരങ്ങൾ സമൂഹജീവിതത്തിന്റെ പ്രതലത്തിൽ അതിനെ നിർണയിച്ചുകൊ ് നിലനിൽക്കുന്നു. അതുകൊ ാണ് ഫോക്‌ലോർ

സംസ്കാരത്തെ വിശേഷിപ്പിക്കാൻ റിച്ചാർഡ് എം. ഡോർസൻ 'സർവ്വതലസ്പർശി' എന്ന അർത്ഥത്തിൽ 'ഫോക്ലൈഫ്' എന്ന പദം ഉപയോഗിച്ചത്.

മരിയാ ലീച്ച് എഡിറ്റ് ചെയ്ത '*ഡിക്ഷണറി ഓഫ് ഫോക്ലോർ മിത്തോളജി ആൻഡ് ലെജൻഡ്*' എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ മാരിയസ് ബാർബ്യു നൽകിയ നിർവചനത്തിൽ നിന്ന്:

''എപ്പോഴൊക്കെ ഒരമ്മ കുഞ്ഞിനെ പാട്ടുപാടി ഉറക്കുന്നുവോ, എപ്പോഴൊക്കെ നാടൻപാട്ട്, കടങ്കഥ, നാവുവഴക്കപ്പാട്ട്, എണ്ണൽപാട്ട് ഇവയിലൊന്ന് ഒരു നഴ്സറിയിലോ സ്കൂളിലോ ഉപയോഗിക്കുന്നുവോ, എപ്പോഴൊക്കെ പഴഞ്ചൊല്ലുകൾ, ഗുണപാഠകഥകൾ, ഫലിതകഥകൾ, മറ്റു നാടൻകഥകൾ എന്നിവ ഏറ്റുപറയപ്പെടുന്നുവോ, എപ്പോഴൊക്കെ കൂട്ടായ്മ പുരാതനമായ ഒരു ചായ്വോടെ പാട്ടുകളിലും നൃത്തങ്ങളിലും ഉല്ലാസങ്ങളിലും ഏർപ്പെടുന്നുവോ, കടന്നുപോയ വർഷത്തിന്റെ ഓർമകളിൽ ഉത്സവാഘോഷങ്ങളിൽ മുഴു കുന്നുവോ, എപ്പോഴൊക്കെ ഒരമ്മ മകളെ തുന്നൽ, നെയ്ത്ത്, പരമ്പരാഗതപാചകം എന്നിവ പരിശീലിപ്പിക്കുന്നുവോ, എപ്പോഴൊക്കെ ഒരു ഗ്രാമീണകരകൗശലവിദഗ്ധൻ, തന്റെ ശിഷ്യന് ഉപകരണങ്ങളിൽ പരിശീലനംനൽകുന്നുവോ, (ഒരു മരയാണി അതിന്റെ തുളയിൽ കൃത്യമായി കുടുക്കിയുറപ്പിക്കാൻ, ഒരു കുടിലോ ധാന്യപ്പുരയോ കെട്ടിയു ാ ക്കാൻ, ഒരു പുതിയ ചെരിപ്പ് തുന്നിയു ാക്കാൻ) അപ്പോഴൊക്കെ ഫോക്ലോർ അതിന്റെ സ്ഥിരമായ ഭൂമികകളിൽ സജീവമായി, പുതുഘടകങ്ങൾ ഉൾക്കൊള്ളാനുള്ള വിശാലമന സ്കതയോടെ നിലകൊള്ളുന്നു. നഗരവൽക്കരണത്തിന്റെയും വ്യവസായവൽക്കരണത്തി ന്റെയും കാലടികളിൽ അമർന്നുകൊ ്, പുതിയകാലത്തിന്റെ ബ്രാന്റഡ് ഉൽപ്പന്നങ്ങളു ടെയും പേറ്റന്റ് ചെയ്ത നിലവാരത്തിന്റെയും പ്രതിയോഗിയായി അവയെ അതിജീവിച്ചു കൊ ് അത് നിലനിൽക്കുന്നു.''[7]

ഫോക്ലോർ, വാമൊഴിയായി കൈമാറ്റം ചെയ്യപ്പെടുന്ന വിജ്ഞാനത്തിൽ മാത്രം ഒതുങ്ങുന്നില്ല. അതിനുമപ്പുറം ജീവിതത്തിന്റെ സമസ്തവശങ്ങളെയും സ്പർശിക്കുന്ന സമ ഗ്രതയാണെന്നാണ് ഈ നിർവചനം സ്ഥാപിക്കുന്നത്.

അലൻ ഡൻഡിസ് 'ലോറി'(lore) നെ നാടോടിസാഹിത്യകലാശാഖകളുടെ ഇനം തിരിച്ചുള്ള പട്ടികയായി നിർവചിക്കുന്നു.[8]

പുരാവൃത്തങ്ങൾ, ഐതിഹ്യങ്ങൾ, നാടോടിക്കഥകൾ, ഫലിതങ്ങൾ, പഴഞ്ചൊല്ലുകൾ, മാന്ത്രികക്രിയകൾ, ആഭിചാരക്രിയകൾ, അനുഗ്രഹങ്ങൾ, ശാപങ്ങൾ, ശപഥങ്ങൾ, അധി

ക്ഷേപങ്ങൾ, പ്രത്യാക്ഷേപങ്ങൾ, ശകാരങ്ങൾ, അലട്ടലുകൾ, ചൊറിച്ചുമല്ലലുകൾ, അഭിവാദ്യങ്ങൾ, യാത്രാമംഗളവിധികൾ എന്നിവ ഫോക്‌ലോറിൽ ഉൾപ്പെടുന്നു.

നാടോടിവസ്ത്രധാരണം, നാടോടിനൃത്തം, നാടോടിനാടകം (മൂകാഭിനയവും), നാടോടിക്കല, നാടോടിവിശ്വാസം(അഥവാ അന്ധവിശ്വാസം), നാടൻ സംഭാഷണം,(ഉദാ: -ഗ്രാമ്യഭാഷ), നാടൻ ഉപമകൾ, നാടൻരൂപകം(ഉദാ:- പട്ടണത്തെ ചെമപ്പണിയിക്കുക), പേരുകൾ(ഉദാ:- വട്ടപ്പേരുകളും സ്ഥിരനാമങ്ങളും) എന്നിവയും ഫോക്‌ലോറിൽ പെടുന്നു. സ്മരണക്കുറിപ്പുകൾ (autograph-book verses), ചരമശ്ലോകങ്ങൾ (epitaphs), മൂത്രപ്പുരയെഴുത്തുകൾ (latrinalia), അസംബന്ധപദ്യങ്ങൾ, കളിപ്പാട്ടുകൾ എന്നിവതൊട്ട് വാമൊഴി ഇതിഹാസങ്ങൾ (folk epics) വരെ നാടോടി കാവ്യങ്ങളുടെ (folk poetry) ഉപവിഭാഗങ്ങളാണ്.

മറ്റു ഫോക്‌ലോർ രൂപങ്ങളുടെ പട്ടികയിൽ കളികൾ, ആംഗ്യം, പ്രതീകങ്ങൾ, പ്രാർത്ഥന, പ്രായോഗികഫലിതങ്ങൾ, നാടോടിനിരുക്തങ്ങൾ, ഭക്ഷണ -പാചകവിധികൾ, തൂവൽചിത്രങ്ങൾ രൂപകല്പന ചെയ്യൽ, വീട്, പടിപ്പുര, വേലി - ഇനങ്ങൾ, വഴിവാണിഭക്കാരന്റെ വിളിച്ചുപറയൽ, മൃഗങ്ങളെയും പക്ഷികളെയും വിളിച്ചുവരുത്തുന്നതിനോ അവയ്ക്ക് നിർദേശങ്ങൾ നൽകുന്നതിനോ ഉപയോഗിക്കുന്ന പരമ്പരാഗതവും വ്യവസ്ഥാനുരൂപവുമായ ശബ്ദങ്ങൾ എന്നിവയും ഉൾപ്പെടുന്നു. സ്മൃതിസഹായി (Mnemonic), തുമ്മൽ പോലുള്ള ശരീരോദ്യമനത്തെ തുടർന്നുനടത്തുന്ന പരമ്പരാഗതമായ അഭിപ്രായപ്രകടനങ്ങൾ എന്നിങ്ങനെ പ്രാധാന്യം കുറഞ്ഞ ഫോക്‌ലോർ രൂപങ്ങളുമു ്.

ഫോക്‌ലോറിന്റെ സവിശേഷതകൾ

ഫോക്‌ലോറിനെ മറ്റു വ്യവഹാരങ്ങളിൽ നിന്നു മാറ്റിനിർത്തുന്ന പ്രധാന സവിശേഷതകൾ അഞ്ചെണ്ണമാണ്.[9]

1. അജ്ഞാതകർത്തൃകത

അജ്ഞാതകർത്തൃകത ഫോക്‌ലോറിന്റെ ഒരു അടിസ്ഥാനസ്വഭാവമാണ്. സാഹിത്യകൃതികൾക്കും മറ്റു ക്ലാസിക് കലാരൂപങ്ങൾക്കും ചൂ ിക്കാണിക്കാൻ ഒരു സ്രഷ്ടാവു െ ന്നിരിക്കെ നാടൻപാട്ട്, നാടൻകഥ, നാടൻ കലകൾ, ഭൗതികസംസ്കാരം തുടങ്ങിയ ഫോക്‌ലോർ രൂപങ്ങൾ കൃത്യമായി ആരു ാക്കി എന്നു ചൂ ിക്കാണിക്കുക ദുഷ്കരമായി

രിക്കും. ഒരു ഫോക്‌ലോർ രൂപം പിറവിയെടുക്കുന്നത് ഒരു വ്യക്തിയിലൂടെയാവാം. പക്ഷേ, വ്യക്തിയുടെ സൃഷ്ടി സമൂഹം ഏറ്റെടുത്ത് സാമൂഹ്യപുനഃസൃഷ്ടിക്കു (social reconstruction) വിധേയമാക്കുന്നു. അതോടെ സ്രഷ്ടാവ് വിസ്മരിക്കപ്പെടുകയും ആ ഫോക്‌ലോർ രൂപം കൂട്ടായ്മയുടെ സ്വന്തമായിത്തീരുകയും ചെയ്യുന്നു.

2. പാരമ്പര്യബന്ധം

ഏതു ഫോക്‌ലോർ രൂപത്തിനും പാരമ്പര്യവുമായി ബന്ധമു ായിരിക്കും. പാരമ്പ ര്യത്തിൽ വേരൂന്നിക്കൊ ് വർത്തമാനകാലത്തിൽ ജീവിക്കുന്നവയാണ് ഫോക്‌ലോർരൂപ ങ്ങൾ. ഫോക്‌ലോർ ഭൂതകാലത്തിന്റെ പ്രതിധ്വനിയാണെങ്കിലും വർത്തമാനകാലത്ത് അതി ശക്തമായി മുഴങ്ങുന്ന ശബ്ദമായിത്തീരുന്നത് അതിന്റെ പാരമ്പര്യവീര്യം കൊ ുകൂടിയാ ണ്. തലമുറകൾ തേച്ചുമിനുക്കിയെടുത്തതിനാൽ ഫോക്‌ലോർ രൂപങ്ങൾക്കെല്ലാം വിനിമയ സാധ്യത ഏറെയാണ്. ഒരു ജനതയുടെ ആത്മബോധവും സ്വത്വബോധവും രൂപപ്പെടു ന്നതും നിർണയിക്കപ്പെടുന്നതും പാരമ്പര്യത്തിൽ നിന്നാണ്. സമൂഹജീവിതത്തെ ജീവിത വ്യമാക്കിത്തീർക്കുന്ന പാരമ്പര്യ സാംസ്കാരിക ഘടകങ്ങൾക്ക് ഭാവിയെക്കൂടി സ്വാധീനി ക്കാനുള്ള ശക്തിയു ്.

3. പരിണാമസ്വഭാവം

ഫോക്‌ലോർ നിത്യപരിണാമിയാണ്. ഇന്ന് നാം കാണുന്ന ഫോക്‌ലോർ രൂപങ്ങളെല്ലാം അവ ഉദ്ഭവിച്ച കാലത്തുള്ള അതേ രൂപത്തിൽ നിലനിൽക്കുന്നവയല്ല. ഇനി വരാൻപോകുന്ന നാളുകളിൽ അവ കൂടുതൽ മാറ്റങ്ങൾക്ക് വിധേയമാകാം. ഒരുപക്ഷേ, സമൂഹത്തിൽ അവയുടെ ധർമങ്ങൾ അവസാനിച്ചുകഴിഞ്ഞാൽ അവ രംഗത്തുനിന്ന് നിഷ്ക്രമിച്ചെന്നുവരാം. തൽസ്ഥാനത്ത് പുതിയ ഫോക്‌ലോറുകൾ കടന്നുവന്നെന്നും വരാം.

തലമുറകൾ കടന്നെത്തുന്ന ഫോക്‌ലോർ രൂപങ്ങളിൽ ഓരോ തലമുറയിലെയും പ്രസാരകർ (സംവാഹകർ) അവരുടെ വ്യക്തിത്വം വിലയിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. ഈ പ്രക്രിയ നിരന്തരമായി നടന്നുകൊ ിരിക്കും. കാലത്തിലൂടെയും ദേശത്തിലൂടെയും കടന്നുപോകുന്നതുകാരണം അവ പതിപ്പിക്കുന്ന പരിണാമമുദ്രകൾ ഫോക്‌ലോർ ഏറ്റുവാങ്ങുന്നു.

പരിണാമസ്വഭാവം അടിസ്ഥാനമാക്കി ഫോക്‌ലോറിനെ നാലായി തിരിക്കാം. സമൂഹത്തിന്റെ മാനസികതലത്തിലും പ്രവർത്തനത്തിലും ഒരുപോലെനിലനിൽക്കുന്ന പ്രചലിതഫോക്‌ലോർ (Lively folklore), സമൂഹത്തിലെ മുതിർന്നവരുടെ മനസ്സിൽ ശക്തമായ ഓർമയായി മാത്രം അവശേഷിക്കുന്ന നാശോന്മുഖ ഫോക്‌ലോർ (Dying folklore), പഴയ ലിഖിതങ്ങളിൽ മാത്രം അവശേഷിക്കുന്നതും വർത്തമാനകാലത്തു നടപ്പില്ലാത്തതുമായ മൃതഫോക്‌ലോർ (Dead folklore), ഒരു കാലത്ത് നിലനിന്നിരുന്നതും തെളിവുകളൊന്നും അവശേഷിപ്പിക്കാതെ നിശ്ശേഷം അപ്രത്യക്ഷമാവുകയും ചെയ്ത അജ്ഞാതഫോക്‌ലോർ (Unknown folklore) എന്നിവയാണവ.[10]

4. പാഠഭേദം

ഒരു ഫോക്‌ലോർ രൂപത്തിന് സ്ഥലപരമായും കാലപരമായും നിലനിൽക്കുന്ന വ്യത്യസ്തപാഠത്തിന് പാഠഭേദം എന്നുപറയുന്നു. എല്ലാ ഫോക്‌ലോർ രൂപങ്ങൾക്കും പാഠഭേദങ്ങൾ ഉ ായിരിക്കും. ഓരോ കൂട്ടായ്മയുടെയും ലോകവീക്ഷണത്തിനും പരിസ്ഥിതിക്കും സാമൂഹികമനസ്സിനുമനുസരിച്ച് സ്വാഭാവികമായി സൃഷ്ടിക്കപ്പെടുന്നവയാണ് ഓരോ പാഠവും. തന്മൂലം ഒരു ഫോക്‌ലോർ രൂപത്തിന് തന്നെ ഒന്നിലധികം പാഠഭേദങ്ങൾ

(versions) ഉ ാകുന്നു. പഴഞ്ചൊല്ലുകൾക്കും നാടൻപാട്ടുകൾക്കും നാടോടിക്കഥകൾക്കും ദേശംതോറും പാഠഭേദങ്ങൾ കാണപ്പെടുന്നു.

വ്യത്യസ്തപാഠങ്ങളിൽ ശരിയായ പാഠമേത് എന്ന അന്വേഷണം അപ്രസക്തമാണ്. കാരണം എല്ലാ പാഠങ്ങളും ശരിയായ പാഠങ്ങളാണ്.

ഒരു നാടോടിരൂപത്തിനു പാഠഭേദങ്ങൾ ഉ ന്ന് വ്യക്തമായാൽ അതിനെ ഫോക്‌ലോർ ആയി പരിഗണിക്കാൻ മടിക്കേ തില്ല. ഫോക്‌ലോറിനെ തിരിച്ചറിയാനുള്ള ഒരു മാനദണ്ഡമാണ് പാഠഭേദങ്ങൾ ഉ േ ാ എന്ന് പരിശോധിക്കുന്നത്.

5. പ്രാക്തനത

ഒരു ഫോക്‌ലോർ രൂപത്തെ നിർണയിക്കുന്ന അതിൽ ലയിച്ചുചേർന്ന കാലവുമായി ബന്ധപ്പെട്ട സവിശേഷചേരുവയാണ് പ്രാക്തനത. പാരമ്പര്യവുമായി ഫോക്‌ലോറിനുള്ള ബന്ധത്തിൽ നിന്നാണ് പ്രാക്തനത എന്ന സവിശേഷത രൂപംകൊള്ളുന്നത്. ഫോക്‌ലോർ നിത്യപരിണാമിയാണ് എന്നതിനാൽ പ്രാക്തനതയുടെ അളവ് തിട്ടപ്പെടുത്തുക എളുപ്പമല്ല.

ഫോക്‌ലോറിന്റെ ധർമങ്ങൾ

ഏതൊരു സാംസ്കാരിക പ്രതിഭാസവും കൂട്ടായ്മയിൽ നിലനിൽക്കണമെങ്കിൽ ഏതെങ്കിലുമൊരു ധർമം അതിന് നിർവഹിക്കാനു ായിരിക്കണം. ധർമം നഷ്ടപ്പെടുമ്പോൾ കാലക്രമേണ അതിന്റെ പ്രസക്തി നഷ്ടമാവുകയും അത് അപ്രത്യക്ഷമാവുകയും ചെയ്യും. സവിശേഷധർമനിർവഹണമാണ് സമൂഹജീവിതത്തിൽ ഫോക്‌ലോറിനെ പ്രസക്തിയുള്ളതാക്കി മാറ്റുന്ന മുഖ്യവസ്തുത. ഫോക്‌ലോറിന്റെ നാലു സുപ്രധാനധർമങ്ങളെ വില്യം ആർ. ബാസ്കം വിശദീകരിക്കുന്നു ്.[11]

അടിച്ചമർത്തപ്പെട്ട വികാരങ്ങളുടെ ബഹിർഗമനമാണ് ഫോക്‌ലോറിന്റെ ധർമങ്ങളിൽ മുഖ്യം. സാമൂഹ്യനിയമങ്ങളുടെ അടിച്ചമർത്തലുകളിൽ നിന്നും അടിച്ചേൽപ്പിക്കലുകളിൽ നിന്നും ഭ്രമകല്പനകളിലൂടെ രക്ഷപ്പെടാനുള്ള മനുഷ്യമനസ്സിന്റെ ശ്രമത്തെയാണ് ഫോക്‌ലോർ പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നത്. നിഷിദ്ധബന്ധങ്ങൾ, അഗമ്യഗമനനിഷേധം, ബഹുഭാര്യാത്വ-ബഹുഭർത്തൃത്വ നിഷേധം എന്നിവയോടെല്ലാം അബോധാത്മകമായുള്ള പ്രതിഷേധങ്ങൾ ഫോക്‌ലോറിന്റെ രൂപത്തിൽ പുറത്തുവരുന്നു. തെറിക്കഥകളും അഗമ്യഗമനങ്ങൾ ആവിഷ്കരിക്കുന്ന പുരാവൃത്തങ്ങളും നാടൻകളികളുമെല്ലാം ഈ സമ്മർദത്തിന്റെ

ബഹിർപ്രകടനങ്ങളാണ്. ഫോക്‌ലോറിന്റെ മറ്റൊരു പ്രധാനധർമം അത് സംസ്കാരത്തെ സാധൂകരിക്കുന്നു എന്നതാണ്. അനുഷ്ഠാനങ്ങളിലും ആചാരങ്ങളിലും ചടങ്ങുകളിലും പങ്കെടുക്കുന്നവർക്ക് അതിനുള്ള ന്യായീകരണമായി അതു മാറുന്നു. ഫോക്‌ലോറിലൂടെ വിദ്യാഭ്യാസം നിർവഹിക്കപ്പെടുന്നു എന്നത് അതിന്റെ ധർമങ്ങളിലൊന്നായി തിരിച്ചറിയാം. നാടോടിക്കഥകളും നാടൻപാട്ടുകളും പഴഞ്ചൊല്ലുകളും കടങ്കഥകളും നൈതികവും ബുദ്ധിപരവും ഭാവനാത്മകവും സൗന്ദര്യബോധപരവുമായ വിദ്യാഭ്യാസം പകരുന്നു. സ്വീകരിക്കപ്പെട്ട പെരുമാറ്റങ്ങളുടെ സ്ഥിരത ഉറപ്പുവരുത്തുന്നു എന്നതും ഫോക്‌ലോറിന്റെ ധർമമാണ്.

ഫോക്‌ലോർ പഠനത്തിന്റെ പ്രസക്തി

അമൂർത്തവും പരിണാമിയുമാണ് ജനസാമാന്യ മനസ്സ്; കൂട്ടായ്മ എങ്ങനെ ചിന്തിക്കുന്നു എന്നതിന്റെ മൂർത്തരൂപങ്ങളാണ് അവരുടെ ഫോക്‌ലോറുകൾ. അവയെ പഠനവിധേയമാക്കുന്നതിലൂടെ അവയിൽ അന്തർലീനമായിരിക്കുന്ന സമൂഹമനസ്സിനെ തിരിച്ചറിയാൻ സാധിക്കുന്നു. തങ്ങളെയും തങ്ങൾക്ക് ചുറ്റുമുള്ള ബാഹ്യലോകത്തെയും കൂട്ടായ്മ എങ്ങനെ വീക്ഷിക്കുന്നു, അവരുടെ ലോകവീക്ഷണമെന്തെന്നെല്ലാം ഫോക്‌ലോർ പഠനത്തിലൂടെ ക ത്താൻ സാധിക്കുന്നു. അതുവഴി ഒരു കൂട്ടായ്മയുടെ സ്വത്വത്തെ തിരിച്ചറിയാൻ സഹായിക്കുകയാണ് ഫോക്‌ലോർപഠനം. ഏതൊരു കൂട്ടായ്മയുടെയും സ്വത്വബോധം, സാംസ്കാരികമൂല്യം, ലോകവീക്ഷണം, പരസ്പരമുള്ള ആശയവിനിമയം എന്നിവയെല്ലാം നിർണയിക്കുന്നത് അവരുടെ പാരമ്പര്യമായിരിക്കും. കുടുംബവ്യവസ്ഥ, ആവാസവ്യവസ്ഥ, ഭക്ഷണവ്യവസ്ഥ, പെരുമാറ്റരീതികൾ എന്നിവയ്ക്കും പാരമ്പര്യവുമായി സൂക്ഷ്മബന്ധമു ്. അതിനാൽ തന്നെ ഒരു കൂട്ടായ്മയുടെ പാരമ്പര്യത്തെ സൂക്ഷ്മപഠനത്തിന് വിധേയമാക്കുന്നത് വഴി, പാരമ്പര്യമൂല്യങ്ങളിലധിഷ്ഠിതമായ, അർത്ഥപൂർണമായ ഭാവിയിലേക്ക് അതിനെ നയിക്കാനുള്ള ശ്രമങ്ങൾക്ക് കരുത്തേകും.

ഏകമുഖസംസ്കാരത്തിലൂന്നുന്ന ആഗോളവൽക്കരണവും ഗ്രാമീണ സംസ്കാരങ്ങളെ പാടേ പിഴുതെറിയുന്ന നഗരവൽക്കരണവും വർത്തമാനകാലത്ത് പാരമ്പര്യത്തിന്റെ അടരുകളെ നശിപ്പിച്ചുകൊ ിരിക്കുമ്പോൾ അതിനെതിരായ ഒരു പ്രതിരോധ പ്രവർത്തനമായും ഫോക്‌ലോർ പഠനത്തെ പ്രയോജനപ്പെടുത്താം. 21-ാം നൂറ്റാ ിന്റെ ചിന്താപദ്ധതി എന്ന് നാട്ടറിവുപഠനത്തെ ഫോക്‌ലോർ പണ്ഡിതർ വിലയിരുത്തിയിട്ടു ്. ''നൂറ്റാ ുകളായി പരിസ്ഥിതിയോടു ചേർന്ന് ജീവിച്ച ദേശജനതകൾ സ്വന്തം മണ്ണിൽ നിന്ന് പ്രായോഗികമായി രൂപീകരിച്ചതും പല സംസ്കാരചിഹ്നങ്ങളിലൂടെ കൈമാറി പോന്നതുമായ

പ്രകൃതി അറിവുകളാണ് നാട്ടറിവ്. പല പാരമ്പര്യസമൂഹങ്ങളും അതിജീവിച്ചത് നാട്ടറിവുകളിലേക്ക് മടങ്ങിയായിരുന്നു. ഈ ഭൂമിയെത്തന്നെയും തന്നെത്തന്നെയും സംരക്ഷിക്കുന്നതിനും ജൈവസ്വാതന്ത്ര്യം നിലനിർത്തുന്നതിനും നാട്ടറിവുകളിലേക്ക് മടങ്ങാതെ വയ്യ എന്ന് ലോകം ഇന്ന് തിരിച്ചറിഞ്ഞിരിക്കുന്നു''[12] എന്ന സി.ആർ. രാജഗോപാലന്റെ നിരീക്ഷണം അർത്ഥവത്താണ്.

ഫോക്‌ലോർ സിദ്ധാന്തങ്ങൾ

നരവംശശാസ്ത്രം, മനഃശാസ്ത്രം, ചരിത്രം, ഭാഷാശാസ്ത്രം, പുരാവസ്തുവിജ്ഞാനീയം, സാമൂഹ്യശാസ്ത്രം തുടങ്ങിയ വിജ്ഞാന ശാഖകളുമായി ബന്ധപ്പെട്ടാണ് ആദ്യകാലത്ത് ഫോക്‌ലോർ പഠനം പുഷ്ടിപ്പെട്ടത്. അതിനാൽത്തന്നെ, ര ് നൂറ്റാ ിലെ ഫോക്‌ലോർ പഠനചരിത്രത്തിൽ, ഫോക്‌ലോറിന്റെ സ്വഭാവം, കൈമാറ്റം, ധർമം, അർത്ഥം, സന്ദർഭം, ഘടന എന്നിവയെ അടിസ്ഥാനമാക്കി നിരവധി സിദ്ധാന്തങ്ങൾ രൂപം കൊ ു. ഈ സിദ്ധാന്തങ്ങളെ സമീപനത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ ബഹുകാലികം (ആഗമികം), ഏകകാലികം (ഘടനാപരം) എന്നിങ്ങനെ ര ായി തിരിക്കാം. ധർമത്തിന് പ്രാധാന്യം കൊടുക്കുന്ന മനഃശാസ്ത്രാപഗ്രഥനസിദ്ധാന്തങ്ങൾ, ആശയപര (Ideological) സിദ്ധാന്തങ്ങൾ, ധർമപര (Functional) സിദ്ധാന്തങ്ങൾ, ഘടനയ്ക്കും ധർമത്തിനും പ്രാധാന്യം കൊടുക്കുന്ന കെട്ടുമുറ (Oral Formulaic) സിദ്ധാന്തം തുടങ്ങി മറ്റു ചില സിദ്ധാന്തങ്ങളുമു ്. ബഹുകാലിക രീതി 19-ാം നൂറ്റാ ിലും ഏകകാലിക രീതി 20-ാം നൂറ്റാ ിലുമാണ് ശക്തി പ്രാപിക്കുന്നത്. 19-ാംനൂറ്റാ ിൽ ഉ ായ ചില സിദ്ധാന്തങ്ങൾ ഇതിനകം കാലഹരണപ്പെട്ടുകഴിഞ്ഞെങ്കിലും ഫോക്‌ലോറിനെ ഒരു സവിശേഷപഠനവിഷയമാക്കി വളർത്തുന്നതിൽ അവ വഹിച്ച പങ്ക് ഏറെ പ്രസക്തമാണ്. ബഹുകാലികസിദ്ധാന്തങ്ങൾ ചരിത്രപരവും താരതമ്യാത്മകവുമായ രീതി സ്വീകരിക്കുന്നവയാണ്. അവയെ സ്വഭാവത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ പരിണാമസിദ്ധാന്തങ്ങൾ എന്നും വ്യാപനസിദ്ധാന്തങ്ങൾ എന്നും വിളിക്കാം. പ്രാകൃതസംസ്കാരത്തിന്റെ വിവിധ രൂപങ്ങളിലുള്ള ബഹുകാലിക പരിണാമമാണ് ഫോക്‌ലോറിനടിസ്ഥാനം എന്നു ചിന്തിക്കുന്നവയാണ് പരിണാമസിദ്ധാന്തങ്ങൾ. ഫോക്‌ലോറിന്റെ ഉത്ഭവവും വ്യാപനവും സംബന്ധിച്ച് ചർച്ച ചെയ്യുന്നവയാണ് വ്യാപനസിദ്ധാന്തങ്ങൾ.

സാംസ്കാരികോത്പന്നങ്ങൾ ഏതെങ്കിലുമൊരു സ്ഥലത്ത് ഉത്ഭവിക്കുകയും മറ്റു പ്രദേശങ്ങളിലേക്ക് വ്യാപിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു എന്ന അടിസ്ഥാന തത്വങ്ങളിലാണ് വ്യാപനസിദ്ധാന്തങ്ങൾ ഊന്നുന്നത്. ഒരു ഫോക്‌ലോർ ഉ ായ കാലം മുതൽ ഇന്നുവരെ

യുള്ള അതിന്റെ സഞ്ചാരപഥങ്ങൾ ക െ ത്തുന്നതിനാണ് വ്യാപനസിദ്ധാന്തങ്ങൾ ശ്രമിക്കു ന്നത്.

മനുഷ്യമനസ്സ് ലോകത്തെവിടെയും ഒരുപോലെ ചിന്തിക്കുന്നതുകൊ ് സാംസ്കാരികസാഹചര്യങ്ങൾ അനുകൂലമാകുമ്പോൾ ഓരോ പ്രകടനരൂപവും സ്വതന്ത്ര മായി വ്യത്യസ്ത കാലത്ത് വ്യത്യസ്ത പ്രദേശങ്ങളിൽ രൂപം കൊള്ളുന്നുവെന്നാണ് ബഹു മൂലോത്പത്തിവാദം സിദ്ധാന്തിക്കുന്നത്. പ്രത്യേകിച്ചും ലഘുവായ പ്രകടനരൂപങ്ങൾ വ്യത്യസ്ത കാലത്തും ദേശത്തും സ്വതന്ത്രമായി ജനിക്കുമ്പോൾ സങ്കീർണമായ പ്രകടന ങ്ങൾ സമ്പർക്കത്തിലൂടെ വ്യാപിക്കാം എന്ന അനുരഞ്ജനത്തിലേക്കും അവർ എത്തുന്നു.

കെട്ടുമുറസിദ്ധാന്തം (Oral formulaic Theory)

ആയിരക്കണക്കിന് വരികളുള്ള നാടോടി ഇതിഹാസങ്ങളും മറ്റും ഒരു ഗായകൻ ഓർമയിൽ നിന്ന് എടുത്തുദ്ധരിക്കുകയാണോ അതോ വരികൾ പുനഃസൃഷ്ടിക്കുക യാണോ എന്ന പ്രശ്നത്തിന് പരിഹാരം ക െ ത്താനാണ് ഓറൽ ഫോർമുലായിക് തിയറി ശ്രമിച്ചത്. നാടോടിഗായകർ പാട്ടിലെ വരികൾ മനഃപാഠമാക്കുന്നതിന് പകരം വരി കളെ പുനഃസൃഷ്ടിക്കുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്. ഇതിന് സഹായകമായ ചില ഫോർമുലകൾ അവർ ഹൃദിസ്ഥമാക്കുന്നു. ഈ ഫോർമുലകൾ ഉചിതമായ രീതിയിൽ ആവർത്തിക്കുമ്പോഴാണ് ഒരു ഗാനം പൂർണമാകുന്നത്. മിൽമാൻ പാരി ആവിഷ്കരിക്കു കയും ആൽബർട്ട് ബി. ലോഡ് '*ദി സിംഗർ ഓഫ് ടെയിൽസ്*' (The singer of tales) എന്ന കൃതിയിലൂടെ വികസിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തതാണ് കെട്ടുമുറസിദ്ധാന്തം.

മനഃശാസ്ത്രാപഗ്രഥന സിദ്ധാന്തം (Psycho Analytic Theory)

ഫോക്‌ലോറിലെ പ്രതീകങ്ങളെ വ്യാഖ്യാനിക്കാൻ മനഃശാസ്ത്രാപഗ്രഥനം ഏറെ സഹായിച്ചു.സിഗ്മ ് ഫ്രോയിഡ്, സി.ജി യുങ്, കാൾ എബ്രഹാം,ഏണസ്റ്റ് ജോൺസ്, എറിക് ഫ്രോം, ജി. റോഹിം, അലൻ ഡൻഡിസ് തുടങ്ങിയ പണ്ഡിതർ നാടോടിവിജ്ഞാ നീയത്തിനു പിന്നിലുള്ള മനഃശാസ്ത്രതലം അന്വേഷിച്ചവരാണ്.

ഫ്രോയിഡിന്റെ മാനസികാപഗ്രഥന സിദ്ധാന്തങ്ങളും സ്വപ്നവ്യാഖ്യാനങ്ങളും ഫോക്‌ലോറിന്റെ വ്യാഖ്യാനത്തിൽ ചലനങ്ങളുണർത്തി. മനസ്സിന്റെ അടിസ്ഥാനതലങ്ങളായി ഫ്രോയിഡ് കരുതുന്ന അബോധമനസ്സ്, ബോധമനസ്സ്, ഉപബോധമനസ്സ് എന്നീ സങ്കൽപ്പങ്ങൾ, ശൈശവരതി, ലൈംഗികത എന്നിവയെ സംബന്ധിച്ച സിദ്ധാന്തങ്ങൾ,

സ്വപ്നവ്യാഖ്യാനങ്ങൾ തുടങ്ങിയവയൊക്കെ പുരാവൃത്തങ്ങളുടെയും നാടൻ കഥകളുടെയും വിശകലനത്തിൽ ഉപയോഗിക്കപ്പെട്ടിട്ടു ്.

ഫ്രോയിഡിന്റെ അഭിപ്രായത്തിൽ മനുഷ്യന് സാമൂഹ്യജീവിതത്തിനിടയിൽ വിലക്കപ്പെടുന്ന ആഗ്രഹങ്ങളും ലൈംഗികാഭിനിവേശങ്ങളും കുറ്റവാസനകളുമാണ് നിദ്രാസ്വപ്നങ്ങളായി മാറുന്നത്.[13]

ഈ വിഷയത്തിൽ അദ്ദേഹത്തെ പിന്താങ്ങുന്ന എറിക്ഫ്രോം, '*ദ ഫോർഗോട്ടൻ ലാംഗ്വേജ്*' എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ മനുഷ്യന്റെ അടിച്ചമർത്തപ്പെട്ട വികാരങ്ങളും ആഗ്രഹങ്ങളും അഭിലാഷങ്ങളുമാണ് അവന്റെ നിദ്രാസ്വപ്നങ്ങളും പുരാവൃത്തങ്ങളും യക്ഷിക്കഥകളുമായി രൂപം മാറുന്നത് എന്ന് സമർത്ഥിക്കുന്നു. സ്വപ്നങ്ങളിലും പുരാവൃത്തങ്ങളിലും സമാനമായി കാണുന്ന ഘടകം അവയിലെ പ്രതീകാത്മകഭാഷയാണ്. മനുഷ്യന്റെ പ്രാകൃത വാസനകളിൽ നിന്ന് ഉദ്ഭൂതമാകുന്ന ആഗ്രഹങ്ങൾ പ്രകടിപ്പിക്കാനുള്ള ഉപാധിയാണ് പ്രതീകാത്മകഭാഷ. ഈ പ്രതീകങ്ങളിൽ ബഹുഭൂരിഭാഗവും ലൈംഗിക പ്രകൃതമുള്ളവയാണ്.[14] വടികൾ, മരങ്ങൾ, കത്തികൾ, കുട, പെൻസിലുകൾ. ചുറ്റികകൾ, വിമാനങ്ങൾ, സർപ്പം ഇവയെല്ലാം ആകൃതികൊ ് ധർമം കൊ ് പുരുഷ ലൈംഗികതയെ പ്രതിനിധാനം ചെയ്യുന്നവയാണ്. ഗുഹകൾ, കുപ്പികൾ, പെട്ടികൾ, ആഭരണപേടകങ്ങൾ, പൂന്തോട്ടങ്ങൾ, പുഷ്പങ്ങൾ എന്നിവ സ്ത്രീലൈംഗികാവയവത്തിന്റെ പ്രതീകമായും കടന്നു വരുന്നു. മത്സ്യം, പൂച്ച, ഒച്ച്, എലി തുടങ്ങിയ ജീവികളും ജനനേന്ദ്രിയ പ്രതീകമാകുന്നു. നൃത്തം, കയറ്റം, സവാരി, പറക്കൽ എന്നിവയെല്ലാം രതിസുഖത്തെ പ്രതിനിധീകരിക്കുമ്പോൾ മുടി, പല്ല് എന്നിവ കൊഴിഞ്ഞുപോകുന്നതായുള്ള സ്വപ്നങ്ങൾ ഷണ്ഡീകരണത്തെയും (castration) പ്രതിനിധീകരിക്കുന്നു. പുരാവൃത്തങ്ങളുടെയും യക്ഷിക്കഥകളുടെയും അർത്ഥം മനസ്സിലാക്കണമെങ്കിൽ ഈ ചിഹ്നങ്ങളുടെ ചുരുളഴിച്ചെടുക്കണം.

ഫ്രോയിഡ്, പുരാവൃത്തം, യക്ഷിക്കഥ, വിലക്ക് എന്നിവയിൽ കടന്നുവരുന്ന സംഭവങ്ങളെ അപരിഷ്കൃതാഭിനിവേശങ്ങളെ കുടിയിരുത്തിയ അബോധമനസ്സ്, ബാഹ്യലോകവുമായി ബന്ധപ്പെടുന്ന ബോധമനസ്സ്, ബോധാബോധമനസ്സുകളുടെ നിയന്ത്രണം നടത്തുന്ന ഉപബോധമനസ്സ് എന്നീ മാനസികതലങ്ങളുമായി ബന്ധിപ്പിക്കുന്നു. ''ഫ്രോയിഡ്, ഈഡിപ്പസ് കോംപ്ലക്സിനെ കുലചിഹ്നാരാധനയും വിലക്കുകളുമായി (Totem and taboo) ബന്ധപ്പെടുത്തുന്നു''. കുലമൃഗത്തെ (അച്ഛൻ) കൊല്ലരുത്, കുലചിഹ്നക്കാരിയുമാ

യി(അമ്മ) രതിബന്ധം പാടില്ല എന്നീ ര ു കുറ്റകൃത്യങ്ങളും ഈഡിപ്പസ് ചെയ്യുന്നു ല്ലോ.[15]

വില്യം ഡെസ്മ ് (ജാക്ക് ആന്റ് ബീൻസ്റ്റാക്ക് എന്ന നാടോടിക്കഥയുടെ അപഗ്രഥ നം), അലൻ ഡൻഡിസ് (ടു ലവ് മൈ ഫാദർ ആൾഃഎ സൈക്കോ അനലറ്റിക് സ്റ്റഡി ഓഫ് ദി ഫോക്‌ലോർ സോഴ്സ് ഓഫ് കിങ്‌ലിയർ) എന്നിവർ ഫ്രോയിഡിന്റെ മനഃശാസ്ത്ര തത്വ ങ്ങൾ ഫോക്‌ലോർ വിശകലനത്തിൽ സന്നിവേശിപ്പിച്ചവരാണ്. എ.കെ രാമാനുജൻ തയ്യാ റാക്കിയ '*ഹഞ്ചി*' എന്ന കന്നഡ സിൻഡ്രല, '*ഇന്ത്യൻഈഡിപ്പസ്*' എന്നീ പഠനങ്ങൾ ഇന്ത്യൻ സാഹചര്യത്തിൽ ഫ്രോയിഡിയൻ വിശകലനരീതി പ്രയോഗിച്ചവയാണ്.[16] ഫ്രോയിഡിന്റെ ശിഷ്യരിൽ പ്രമുഖനും അതേസമയം അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിമർശകരിലൊരാളുമായ യുങ് വ്യക്തിയെ ഉല്ലംഘിക്കുന്ന അബോധജ്ഞാനത്തിന്റെ വെളിപാടുകളാണ് സ്വപ്നങ്ങൾ എന്നു പ്രസ്താവിച്ചു. എല്ലാ മനുഷ്യരും ഒരുപോലെ പങ്കുവെക്കുന്ന അബോധമനസ്സാണ് 'സമൂഹ അബോധ മനസ്സ്' എന്ന് യുങ് വിശദീകരിക്കുന്നു. ഫോക്‌ലോർ പഠനരംഗത്ത് ഏറെ ശ്രദ്ധേയമായ സിദ്ധാന്തമാണ് യുങ് അവതരിപ്പിച്ച സമൂഹമനസ്സിലെ ആദിരൂപ ങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള സിദ്ധാന്തം. ഈ സമൂഹമനസ്സിൽ നിന്നാണ് മിത്തുകളുടെ ജനനം. ആദിരൂപങ്ങൾ തന്നെയാണ് പുരാവൃത്തങ്ങളായി രൂപാന്തരപ്പെടുന്നത്.

ഫ്രോയിഡിന്റെ പിൻഗാമിയായ കാൾ എബ്രഹാം ഫ്രോയിഡിയൻ തത്വമുപയോ ഗിച്ച് പ്രോമിത്യൂസ് പുരാവൃത്തത്തിന് മനഃശാസ്ത്രവ്യാഖ്യാനം നൽകുന്നു ്. ഫ്രോയി ഡിന്റെ സുഹൃത്തും ജീവചരിത്രകാരനുമായിരുന്ന ഏണസ്റ്റ് ജോൺസ് 1928-ൽ ഇംഗ്ലീഷ് ഫോക്‌ലോർ സൊസൈറ്റിയിൽ 'മാനസികാപഗ്രഥനവും നാടൻകലയും' എന്ന വിഷയമവ തരിപ്പിക്കുകയു ായി. ''അദ്ദേഹം '*ഓൺ ദ നൈറ്റ്മേർ*' എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ നാട്ടുവിശ്വാസ ങ്ങളിൽ കടന്നുവരുന്ന രക്തദാഹിയായ ചെകുത്താൻ, ദുർമന്ത്രവാദി എന്നിവയെ വിശദീക രിക്കുന്നു.... രക്തദാഹിയായ ഡ്രാക്കുളകളെ സങ്കൽപ്പിക്കുന്നത് സ്വപ്നാടനങ്ങളും ദമനം ചെയ്ത വികാരങ്ങളുമാണ്. പുരുഷലിംഗ പ്രതീകമാണ് ഡെവിൾ. സ്ത്രീകളുടെ അബോധ കൽപ്പനകളാണ് മന്ത്രവാദിനി-ഇതിലെല്ലാം കാണുന്നത് അഗമ്യഗമനത്തിന്റെ മനഃശാസ്ത്ര മാണ്.''[17] മാനസികാപഗ്രഥനഫോക്‌ലോറിസ്റ്റുകൾ നാടൻകളികളിൽ പലതിനെയും അടിച്ച മർത്തപ്പെടുന്ന ആഗ്രഹങ്ങളുടെ സഫലീകരണമായി വിശദീകരിച്ചിട്ടു ്.

ഏകകാലിക പഠനരീതി

പത്തൊമ്പതാം നൂറ്റാ ിലെ ഫോക്‌ലോർ സിദ്ധാന്തങ്ങൾ ഫോക്‌ലോറിന്റെ ഉദ്ഭവം, പൂർവരൂപം എന്നിവയാണ് അന്വേഷണ വിഷയമാക്കിയതെങ്കിൽ 20-ാം നൂറ്റാ

ിലെ സിദ്ധാന്തങ്ങൾ പാഠത്തിന്റെ ചരിത്രത്തിന് പകരം പാഠത്തെത്തന്നെ കൂടുതൽ ആഴത്തിൽ പഠിക്കാനുള്ള ശ്രമങ്ങളിൽ ഏർപ്പെട്ടു. പാഠം എന്തായിരുന്നു എന്നതിനേക്കാൾ എന്താണ് എന്നു മനസ്സിലാക്കാനുള്ള പരിശ്രമങ്ങളാണ് ഫോക് ലോറിലെ ഏകകാലിക പഠനരീതിക്ക് തുടക്കമിട്ടത്. ഭാഷാ ശാസ്ത്രത്തിൽ ഫെർഡിനാന്റ് ഡി സൊസൂർ അവതരിപ്പിച്ച ഏകകാലികം, ബഹുകാലികം, ലാങ്/പരോൾ, അക്ഷതലബന്ധം/ലംബതലബന്ധം, സൂചകം/സൂചിതം തുടങ്ങിയ ഘടനാത്മക സമീപനങ്ങൾ ഫോക്‌ലോർ പാഠത്തിന്റെ അപഗ്രഥനത്തിലും ഇതോടെ ഉപയോഗിച്ച് തുടങ്ങി.

ഏതൊരു ഫോക്‌ലോർ ദത്തത്തെയും (data) ഒരു ഘടനയായാണ് ഘടനാവാദികൾ കാണുന്നത്. പൂർണമായ ഒന്നിന്റെ പരസ്പര പൊരുത്തമുള്ള ഘടകങ്ങളാണ് ഘടനയുടെ അടിസ്ഥാനം. ഘടകങ്ങൾ തമ്മിൽ തമ്മിലുള്ള ബന്ധത്തോടൊപ്പം പൂർണതയുമായും ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. അതിനാൽ അവയുടെ പരിവർത്തനവും പ്രവചനീയമായിരിക്കും.

ഘടകങ്ങൾ തമ്മിലുള്ള ബന്ധം ര ുതരത്തിലാകാം. ഒന്ന്: ഒരു ഘടകം അതിന് തൊട്ടടുത്ത് വരുന്ന ഘടകവുമായി പുലർത്തുന്ന അക്ഷതലബന്ധം. ഭാഷയിൽ സ്വനിമങ്ങൾ ഒന്നിനുപിറകെ ഒന്ന് എന്ന ക്രമത്തിലടുക്കി രൂപിമങ്ങളും രൂപിമങ്ങൾ അടുക്കി പദങ്ങളും പദങ്ങൾ സവിശേഷക്രമത്തിലടുക്കി വാക്യങ്ങളും സംവിധാനം ചെയ്യുന്നത് അക്ഷതലബന്ധത്തിലൂടെയാണ്. അതുപോലെ ഗദ്യാഖ്യാനങ്ങളിലും കഥയുടെ അടിസ്ഥാന ഘടകങ്ങൾ ഒന്നിനുപിറകെ ഒന്ന് എന്ന പ്രത്യേക സംവിധാനക്രമത്തിൽ അടുക്കിയിരിക്കുന്നു. ഈ അക്ഷതല സംവിധാനത്തെ അടിത്തറയാക്കി റഷ്യൻ ഫോക്‌ലോറിസ്റ്റായ വ്‌ളാഡ്മീർ പ്രോപ്പ് നൂറ് റഷ്യൻയക്ഷിക്കഥകളെ അപഗ്രഥിച്ചുകൊ ് അവ നിർമിതമായിരിക്കുന്നത് മുപ്പത്തിയൊന്നോളം അടിസ്ഥാന ഘടകങ്ങളുടെ തിരശ്ചീനതലബന്ധത്തിലൂടെയാണെന്ന് സ്ഥാപിച്ചു. ഈ മുപ്പത്തിയൊന്ന് ധർമങ്ങൾ എല്ലാം കൂടി ഒരു കഥയിൽ കടന്നുവരണമെന്നില്ല. എന്നാൽ ഇവ കഥയിൽ കടന്നുവരുന്ന ക്രമം ഒരിക്കലും മാറുന്നില്ല.

ഘടകങ്ങൾ,ഒന്നിനുപകരം മറ്റൊന്ന് എന്ന തരത്തിൽ വിന്യസിക്കുന്ന ലംബതലബന്ധമാണ് ര ാമത്തേത്. ഭാഷാഘടനയിൽ സ്വനിമങ്ങൾ ഒന്നിനുപകരം മറ്റൊന്നു വെച്ച് അർത്ഥപൂർണമായ രൂപിമങ്ങൾ (Morphemes) സൃഷ്ടിക്കപ്പെടുന്നത് ലംബമാനതല വിന്യാസത്തിലൂടെയാണ്. ഇതുപോലെ പുരാവൃത്തങ്ങളെ ലംബമാനതല അപഗ്രഥനത്തിന് വിധേയമാക്കാം എന്നു നരവംശ ശാസ്ത്രജ്ഞനായ ക്ലോഡ് ലെവിസ്ട്രോസ്

ക ത്തി. 'സാവേജ് മൈൻഡ്", 'സ്ട്രക്ചറൽ ആന്ത്രപ്പോളജി', 'സയൻസ് ഓഫ് മിത്തോളജി-സീരീസ്" എന്നീ മൂന്നു ഗ്രന്ഥങ്ങളിലൂടെ അദ്ദേഹം ഫോക്‌ലോറിലെ ഘടനാവാദാത്മകവിശകലനത്തിന് അടിത്തറയിട്ടു.[18] പുരാവൃത്തങ്ങളുടെ ഇതിവൃത്തത്തെ ആലങ്കാരികപ്രയോഗങ്ങൾ ഒഴിച്ചു നിർത്തി അപഗ്രഥിച്ചാൽ അവയുടെ അടിസ്ഥാന ഘടകങ്ങളായ മിഥീമുകളിൽ (mytheme)എത്തിച്ചേരാം. മിഥീമുകളുടെ അക്ഷതലബന്ധത്തിലും ലംബതലത്തിലുമുള്ള പ്രത്യേക സംവിധാനക്രമം വിരുദ്ധദ്വന്ദ്വങ്ങളെ സമീകരിക്കുന്ന രീതിയിലായിരിക്കും. ഇത്തരത്തിൽ വൈരുധ്യങ്ങളുടെ സമീകരണമാണ് ഓരോ പുരാവൃത്തവും എന്ന് ലെവിസ്ട്രോസ് സ്ഥാപിച്ചു.

ആധുനികോത്തര സിദ്ധാന്തങ്ങൾ

ആധുനിക നാട്ടറിവ് പഠനങ്ങൾ യൂറോകേന്ദ്രിതജ്ഞാനരീതിയെ തിരസ്കരിക്കുന്നു. ഗോത്രസമൂഹങ്ങൾക്ക് അവയുടേതായ ജ്ഞാനരീതികളും ലോകവീക്ഷണവും ഉ ന്നും അവരത് ഓർമിക്കുന്ന രീതി, ചൊല്ലുന്ന രീതി, ലിപിയിലല്ലാതെ സൂക്ഷിക്കുന്ന രീതി ഇതൊക്കെ പ്രധാനമാണെന്നും ആധുനികോത്തരഫോക്‌ലോർപഠനങ്ങൾ കരുതുന്നു. ഗ്രാമീണനാട്ടറിവിന്റെ ആത്മാഭിമാനത്തെയും നഗരകൂട്ടായ്മയുടെ നവീനശീലുകളെയും അത് സമന്വയിപ്പിക്കുന്നു. ഒരു സവിശേഷകലയായി വാങ്മയതയെ (orality) പ്രതിഷ്ഠിക്കുന്ന, വാൾട്ടർ ജെ. ഓങ്ങ് എഴുതിയ '*ഒറാലിറ്റി ആൻഡ് ലിറ്ററസി'*, റൂത്ത് ഫിനെഗൻ എഴുതിയ '*ഓറൽ ട്രഡീഷൻസ് ആൻഡ് ദ വെർബൽ ആർട്ട്"* എന്നിവ വാമൊഴി സംസ്കാരത്തെ കേന്ദ്രീകരിച്ച് ഇരുപതാം നൂറ്റാ ിന്റെ അവസാനപാദങ്ങളിലു ായ മികച്ച പഠനങ്ങളാണ്. ആധുനിക സാമൂഹ്യസാഹചര്യത്തിൽ പരിണാമവിധേയമാകുന്ന ഫോക്‌ലോറിനെക്കുറിച്ച് ഹെർമൻ ബൗസിംഗർ തയ്യാറാക്കിയ '*ഫോക്കൾച്ചർ ഇൻ എ വേൾഡ് ഓഫ് ടെക്നോളജി*, ഫോക്‌ലോർ പ്രക്രിയയെക്കുറിച്ചുള്ള നിരീക്ഷണങ്ങൾ ഉൾക്കൊള്ളുന്ന ലാറിഹോങ്കോവിന്റെ പഠനം '*ഫോക്‌ലോർ പ്രോസസ്"* ഇവയാണ് മറ്റു ര ു ശ്രദ്ധേയ പഠനങ്ങൾ.

പാശ്ചാത്യരാജ്യങ്ങളിലെ പോപ്പുലർ കൾച്ചറിന്റെ ഭാഗമായ കാർണിവലുകളെയും മറ്റും ഫോക്‌ലോറിന്റെ ജനകീയമുഖമായി ക ുകൊ ുള്ള പഠനങ്ങളും ശ്രദ്ധിക്കപ്പെട്ടവയാണ്. 'കാർണിവലിൽ എല്ലാം അനുവദനീയമാണ്" എന്ന ചൊല്ലുതന്നെ കാർണിവലുകളുടെ ജനപ്രിയത വ്യക്തമാക്കുന്നവയാണ്. റഷ്യൻ സൈദ്ധാന്തികനായ മിഖായേൽ ബക്തിൻ നോവലിനെ ബഹുസ്വരതയുടെ സാഹിത്യരൂപമായി കാണുന്നു. ജനകീയ

സംസ്കാരരൂപമായ കാർണിവലിൽ പങ്കെടുക്കുന്നവർക്ക് ഉല്ലസിക്കാനുള്ള എല്ലാ സ്വാതന്ത്ര്യവും അനുവദനീയമായതുപോലെ, അതത് കാലത്തെ പ്രത്യയശാസ്ത്രങ്ങളുടെ ഭിന്ന സ്വരങ്ങൾ കേൾപ്പിക്കാൻ നോവലിന് കഴിയുന്നു. തുല്യ പ്രാധാന്യമുള്ള പരശ്ശതം ശബ്ദങ്ങളുടെ ലോകമായാണ് ബക്തിൻ നോവലിനെ കാണുന്നത്. ബക്തിന്റെ ഈ ബഹുസ്വരതാദർശനം വ്യത്യസ്തപാഠങ്ങളെയും വ്യതിരിക്ത കൂട്ടായ്മകളെയും അംഗീകരിക്കുന്ന ഫോക്‌ലോർ ദർശനവുമായി യോജിക്കുന്നു. "'സാഹിത്യത്തിന്റെ സമൂഹപരതയെ വെളിപ്പെടുത്തിയ ബക്തിൻ വ്യക്തിയെയല്ല കൂട്ടായ്മയെയാണ് ക റിഞ്ഞത്.... സാംസ്കാരികമായ ഭാഷയാണ് ഫോക്‌ലോർ എന്ന ദർശനത്തിൽ ബക്തിൻ എത്തിച്ചേരുന്നു.''[19]

പ്രാചീന സംഗീതം, സംഗീതോപകരണങ്ങൾ, അവയുടെ ശബ്ദശാസ്ത്രം, വായ്ത്താരികൾ എന്നിവ കടന്നുവരുന്ന വംശീയസൗന്ദര്യശാസ്ത്രം, നൂറ്റാ ുകളായി വിവിധ പ്രാദേശിക കൂട്ടായ്മകൾ സമാഹരിച്ച കാട്ടറിവുകളും നാട്ടറിവുകളും ശേഖരിക്കുന്ന ഉദ്യമമായി വളരുന്ന വംശീയജീവശാസ്ത്രം എന്നിവ 21-ാം നൂറ്റാ ിൽ പ്രത്യേക ശ്രദ്ധ നേടിയ വിഷയങ്ങളാണ്.

ഫോക്‌ലോർ - നവീന സങ്കല്പനങ്ങൾ

സ്വതന്ത്രമായ നിലനിൽപ്പുള്ള പഠനപദ്ധതിയായി ഫോക്‌ലോറിനെ വളർത്തുന്നതിൽ പങ്കുവഹിച്ച ചില സങ്കല്പനങ്ങളാണ് ലോകവീക്ഷണം, വംശീയ ജീവശാസ്ത്രം, അർബൻ ഫോക്‌ലോർ എന്നിവ.

ലോകവീക്ഷണം (World view)

ഒരു പ്രാദേശികസമൂഹം പ്രപഞ്ചത്തെ എങ്ങനെ തിരിച്ചറിയുന്നു എന്നതിന്റെ അടയാളങ്ങളാണ് അവരുടെ ഫോക്‌ലോറുകൾ. തങ്ങൾ ജീവിക്കുന്ന ലോകത്തെയും പ്രപഞ്ച പ്രതിഭാസങ്ങളെയും അവർ തിരിച്ചറിയാനും നിർവചിക്കാനും ശ്രമിക്കുമ്പോഴാണ് വ്യത്യസ്തഫോക്‌ലോറുകൾ ജനിക്കുന്നത്. ഫോക്‌ലോറിൽ നിലീനമായ ഈ തിരിച്ചറിവുകളെക്കുറിച്ചുള്ള ചിന്തകളാണ് ലോകവീക്ഷണം എന്ന സങ്കല്പനത്തിൽ എത്തിച്ചേർന്നത്. റോബർട്ട് റെഡ്ഫീൽഡ്, ക്ലൈഡ് ക്ലുക്ക്ഹൻ എന്നീ സാംസ്കാരിക നരവംശശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരാണ് ഈ പരികല്പന ആദ്യം മുന്നോട്ടു വെച്ചത്.

ആദ്യകാലത്ത് പ്രപഞ്ചത്തോടുള്ള കാഴ്ചപ്പാട് മാത്രമായിരുന്നു ലോകവീക്ഷണം എന്നതുകൊ ് ഉദ്ദേശിച്ചിരുന്നത്. എന്നാൽ പിൽക്കാലത്ത് തങ്ങളുടെ നിത്യജീവിതം, പ്രകൃതി, പ്രപഞ്ചം എന്നിവയുമായി ബന്ധപ്പെട്ട എല്ലാ പ്രതിഭാസങ്ങളോടുമുള്ള ഒരു കൂട്ടായ്മയുടെ മനോഭാവം എന്ന തലത്തിലേക്ക് ലോകവീക്ഷണത്തെക്കുറിച്ചുള്ള സങ്കല്പം വളർന്നു.

ഒരു പ്രാദേശിക കൂട്ടായ്മയുടെ ലോകവീക്ഷണമാണ് അവരുടെ തനതുസംസ്കാരത്തെ രൂപപ്പെടുത്തുന്നത്. കാലാവസ്ഥ, ഭൂപ്രകൃതി, ജീവിതസാഹചര്യങ്ങൾ എന്നിവയൊക്കെ ലോകവീക്ഷണത്തെ സ്വാധീനിക്കുന്നു ്. ഉദാഹരണമായി വർഷത്തിന്റെ വിവിധ ഋതുക്കളിലായി പലതരം മഴകൾ സമൃദ്ധമായി ലഭിക്കുന്ന കേരളീയർ അത്രയും തരം മഴകളെ തിരിച്ചറിയുന്നു. അവയെ സൂചിപ്പിക്കാൻ അവർ അത്രയും തന്നെ വാക്കുകളും ഉപയോഗിക്കുന്നു.(ഉദാഃകാലവർഷം, തുലാവർഷം, ഇടവപ്പാതി, തിരുവാതിരഞാറ്റുവേല തുടങ്ങിയ കാലസൂചനയുള്ള പദങ്ങൾ, പൊടിമഴ, ചാറ്റൽ മഴ, ചിനുങ്ങി ചിനുങ്ങിയുള്ള മഴ, വെയിലും മഴയും, പേമാരി തുടങ്ങിയ സ്വഭാവസൂചനയുള്ള പദങ്ങൾ, പൊടിയുന്നു, പാറുന്നു, ചാറുന്നു, പെയ്യുന്നു, കോരിച്ചൊരിയുന്നു, വാരിയെറിയുന്നു തുടങ്ങിയ ക്രിയാപദങ്ങൾ) ''മഞ്ഞുമൂടിയ ധ്രുവപ്രദേശങ്ങളിൽ താമസിക്കുന്ന എസ്കിമോകൾ മഞ്ഞിന്റെ മുപ്പതിൽ പരം രൂപഭേദങ്ങൾ തിരിച്ചറിയുന്നതായി ഫ്രാൻസിസ് ബൊവാസ് നടത്തിയ പഠനങ്ങൾ സ്ഥാപിക്കുന്നു.''[20] ആമസോൺ വനത്തിലെ ഒരാദിമവാസിക്ക് മൂവായിരത്തിൽപരം സസ്യങ്ങളെ തിരിച്ചറിയാൻ സാധിക്കുന്നു. ഇതുപോലെ ഓരോ കൂട്ടായ്മയും അവരവരുമായി ബന്ധപ്പെട്ട അനുഭവങ്ങളുടെ നിറവിൽ നിന്ന് ലോകത്തെ സവിശേഷമായി അടയാളപ്പെടുത്തുന്നു.

വംശീയജീവശാസ്ത്രം

നൂറ്റാ ുകളായി വിവിധപ്രാദേശികവിഭാഗങ്ങൾ സമാഹരിച്ച കാട്ടറിവുകളെയും നാട്ടറിവുകളെയും കുറിച്ചുള്ള പഠനം വംശീയസസ്യശാസ്ത്രം (Ethnobotany) എന്ന പഠനശാഖയിലേക്കു തിരിച്ചുവിട്ടു. 1895-ൽ ഹാർഷ് ബെർഗർ ആണ് ഈ വാക്ക് ആദ്യമായി ഉപയോഗിക്കുന്നത്. "സസ്യങ്ങളെപ്പറ്റിയുള്ള പാരമ്പര്യ അറിവ്, സസ്യങ്ങളുടെ സാംസ്കാരിക പ്രസക്തി, ഫ്ളോറയുടെ ഉപയോഗം എന്നീ മൂന്നുതലങ്ങൾ വംശീയസസ്യവിജ്ഞാനത്തിൽ കടന്നുവരുന്നു. ഇതുപോലെ കാട്ടുമൃഗങ്ങളെയും വളർത്തുമൃഗങ്ങളെയും പറ്റിയുള്ള നാടോടി വിജ്ഞാനമാണ് എത്ത്നോസൂവോളജി (Ethnozoology)."[21]

പ്രാദേശിക കൂട്ടായ്മകൾ നാടൻ മരുന്നുകളായും ആഹാരമായും ആചാരാനുഷ്ഠാനങ്ങളുമായി ബന്ധപ്പെട്ടും ഉപയോഗിച്ച സസ്യജീവസമ്പത്തിനെ തിരിച്ചറിഞ്ഞതിനാൽ ആധുനികവൈദ്യശാസ്ത്രം പോലും ഇന്നു വംശീയ കാട്ടുമരുന്നു വിജ്ഞാനത്തെ (Ethnopharmacology) ഉപയോഗപ്പെടുത്തുന്നു.

അർബൻ ഫോക്‌ലോർ (Urban folklore)

വ്യാവസായികനാഗരികതയുടെ കടന്നുകയറ്റത്തിൽ, കാർഷിക ഗ്രാമീണസംസ്കാരങ്ങൾക്ക് തിരിച്ചടിയേറ്റപ്പോൾ ഫോക്‌ലോറും നാശോന്മുഖമായേക്കുമെന്ന ധാരണ പരന്നിരുന്നു. എന്നാൽ 1960-കളിൽ അമേരിക്ക കേന്ദ്രീകരിച്ച് പഠനം നടത്തിയ ഫോക്‌ലോർ പണ്ഡിതന്മാർ നാഗരികതയിലും നിലനിൽക്കുന്ന ഫോക്‌ലോറിനെക്കുറിച്ചു ചിന്തിച്ചു. നഗരത്തിൽ ആളുകൾ കൂട്ടായി ജോലിചെയ്യുന്ന തൊഴിൽശാലകളിലും നഗരോപാന്തപ്രദേശങ്ങളിലും ചേരികളിലുമായി ആളുകൾ കൂട്ടായി വസിക്കുന്ന ഇടങ്ങളിലും പലതരത്തിലുള്ള കൂട്ടായ്മകൾ രൂപം കൊള്ളുന്നുെ ന്നും അവർ സ്വന്തമായ ഫോക്‌ലോർ ഇനങ്ങൾ രൂപീകരിക്കുന്നുെ ന്നും അവർ കെ ത്തി. വാങ്മയങ്ങൾ (പാട്ടുകൾ, കഥകൾ, തമാശകൾ, പുതുചൊല്ലുകൾ, പദാവലികൾ എന്നിവ) നാഗരിക ജീവിതത്തിലും ഉ ാകുകയും കൈമാറുകയും ചെയ്യുന്നു ്. ഇത്തരം ഫോക്‌ലോറുകൾ സ്വന്തമായി ഉെ ങ്കിൽ ഒരു മിലിറ്ററി യൂണിറ്റിനെയും ഒരു ഓഫീസിനെയും ഒരു കൂട്ടായ്മ എന്നു വിശേഷിപ്പിക്കാം. അലൻഡൻഡിസ് ഫോക്കിന് നൽകിയിരിക്കുന്ന നിർവചനം ഈ സാധ്യതകൂടി കണക്കിലെടുത്താണ്. സാക്ഷരത ഫോക്‌ലോറിനെ ഇല്ലാതാക്കുന്നു എന്ന വാദം ഇതോടെ ഖണ്ഡിക്കപ്പെടുന്നു.

ജർമൻ ഫോക്‌ലോറിസ്റ്റായ ഹെർമൻ ബൗസിംഗറുടെ അഭിപ്രായവും ശ്രദ്ധേയമാണ്. ''വ്യാവസായികവത്കരണം ജനകീയ സംസ്കാരത്തെ അപ്പാടെ അവസാനിപ്പിക്കുമെന്ന വിശ്വാസം ഞങ്ങൾക്കില്ല. മറിച്ച്, വ്യാവസായികതയും നാഗരികതയും കൂട്ടായ്മാജീവിതത്തിന് വരുത്തുന്ന ഭേദഗതികളും രൂപാന്തരങ്ങളും കെ ത്തുക എന്ന ദൗത്യത്തിലാണ് ഞങ്ങൾ ഏർപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്.''[22] അമേരിക്കൻ ഐക്യനാടുകളിലും മറ്റും തൊളിലാളികളുടെ ഇടയിൽ നിലനിൽക്കുന്ന ഫോക്‌ലോർ ഇനങ്ങളെ ചേർത്ത് 'ലേബർ ലോർ' എന്നൊരു പ്രത്യേകവിഭാഗം തന്നെ നിലവിൽ വന്നിട്ടു ്.[23]

ഹൊറെസ്.പി. ബക്കിന്റെ അഭിപ്രായത്തിൽ, ഓരോ തൊഴിലിനും അതിന്റേതായ ഫോക്‌ലോർ ഉ ായിരിക്കും. തൊഴിലുമായി ബന്ധപ്പെടുന്ന പാട്ടുകൾ, കഥകൾ, വിശ്വാസങ്ങളും അന്ധവിശ്വാസങ്ങളും, ആചാരങ്ങൾ എന്നിങ്ങനെ ആ തൊഴിലുമായി നേരിട്ടു ബന്ധപ്പെടുന്ന എന്തും ഇതിലുൾപ്പെടാം.[24]

''ഫോട്ടോഗ്രാഫുകൾ, തൊഴിലാളികളുടെ പെരുമാറ്റരീതികൾ, മുദ്രാവാക്യങ്ങൾ, തെരുവുകച്ചവടക്കാരുടെ വക്കാണങ്ങൾ, സ്കൂൾ കുട്ടികളുടെ സവിശേഷസ്വഭാവങ്ങൾ എന്നിങ്ങനെ നഗരജീവിതസംബന്ധികളായ എത്രയോ വിഷയങ്ങൾ അർബൻ ഫോക്‌ലോറിന്റെ പരിധിയിൽ വരാം.''[25] അവയുടെ ഘടന, ധർമം, പരിണാമങ്ങൾ, അവയ്ക്കു പിന്നിലെ മാനസിക വ്യാപാരങ്ങൾ എന്നിവയെല്ലാം പഠനവിധേയമാക്കാവുന്നതാണ്. ഇക്കാലത്ത് പരമ്പരാഗതഫോക്‌ലോറുകൾ പലപ്പോഴും ടൂറിസ്റ്റുകളെ ആകർഷിക്കുന്ന അവശിഷ്ടങ്ങളായി മാത്രം നിലകൊള്ളുമ്പോൾ ഇന്നിന്റെ ഫോക്‌ലോർ എന്ന് ഉറപ്പിച്ച് വിശേഷിപ്പിക്കാവുന്നത് വർത്തമാനകാല ജീവിതത്തിന്റെ ഭാഗമായ അർബൻ ഫോക്‌ലോറിനെയാണ് എന്ന് റിച്ചാർഡ്.എം.ഡോർസൻ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു.[26]

വികസിതവും വികസ്വരവുമായ പല സംസ്കാരങ്ങളിലും ശാസ്ത്രത്തിന്റെയും വ്യാവസായികതയുടെയും മുന്നേറ്റത്തിനനുസരിച്ച് നവംനവങ്ങളായ ഫോക്‌ലോറുകൾ ആവിർഭവിക്കുകയും നിലനിൽക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ബഹിരാകാശഫോക്‌ലോർ, യാന്ത്രികഫോക്‌ലോർ, നഗരഫോക്‌ലോർ, ശാസ്ത്രീയ മുന്നേറ്റങ്ങളുമായി ബന്ധപ്പെട്ട ഭ്രമാത്മകഫോക്‌ലോർ എന്നിവ ഇതിനുദാഹരണങ്ങളായി ലളിതാഹ ു നൽകുന്നു.[27]

ഈ ഫോക്‌ലോറുകളുടെ സ്രഷ്ടാക്കളും വാഹകരും പഴയ ഗ്രാമീണകർഷകരല്ല, മറിച്ച് നഗരജനതയാണ്. ഇവ നഗരജനതയിൽ നിന്നുത്ഭവിച്ച് അവികസിത മേഖലകളിലേക്ക് കടന്നുചെല്ലുകയും അവിടങ്ങളിൽ ജനകീയമാവുകയും ചെയ്യുന്നു. ന്യൂയോർക്ക്പോലുള്ള വൻനഗരങ്ങളുടെ സൃഷ്ടിയാണ് സ്പൈഡർമാൻ, ബാറ്റ്മാൻ, സ്പെയ്സ്മാൻ, ഫാന്റം, ഫ്ളാഷ്ഗോർഡൻ, മാൻഡ്രേക്ക് തുടങ്ങിയ കഥാപാത്രങ്ങൾ. ഇവർ പുരാണേതിഹാസകഥാപാത്രങ്ങളുടെ സ്ഥാനം കൈയടക്കി ആധുനികസമൂഹം അഭിമുഖീകരിക്കുന്ന പ്രശ്നങ്ങൾക്ക് പരിഹാരം കെ ത്താൻ ശ്രമിക്കുന്നു. പാരമ്പര്യദൈവങ്ങളുടെ സ്ഥാനം അപഹരിച്ചുകൊ ് പുതിയ അമാനുഷികപ്രഭാവമുള്ള ശക്തികേന്ദ്രങ്ങൾ ആവിർഭവിക്കുകയും പുതിയരീതിയിലുള്ള മിത്തോളജികൾ രൂപംകൊള്ളുകയും ചെയ്യുന്നു. കുട്ടികൾക്കിടയിൽ ഇന്ന് നായകരായി സാഹിത്യത്തിലും കാർട്ടൂണിലും എത്തുന്ന ഹാരിപോട്ടർ, ബെൻടൻ, ട്രാൻസ്ഫോർമേഴ്സ് എന്നീ കഥാപാത്രങ്ങൾ ഇതിനു

ദാഹരണങ്ങളാണ്. ഈ നവനായകർ വിരുദ്ധകോടികളെ - (ഭൂമി/ശൂന്യാകാശം, കര/വെള്ളം, ഉയർച്ച/താഴ്ച, പ്രകൃതി/സംസ്കാരം, പ്രകൃതി/സാങ്കേതികവിദ്യ, നന്മ/തിന്മ) സമന്വയിപ്പിച്ചുകൊ ് സമൂഹത്തിൽ ഒരു ബാലൻസ് നിലനിർത്തുന്നു.[28]

കുളിമുറികൾ, മൂത്രപ്പുരകൾ, ഹോസ്റ്റലുകൾ, സബ്‌വേകൾ, പൊതുവാഹനങ്ങൾ, തീവ ികൾ ഇവയിലൊക്കെ അജ്ഞാതർ നടത്തുന്ന അശ്ലീലഎഴുത്തുകൾ (Latrinalia), പ്രതിഷേധത്തിന്റേയും പ്രതിരോധത്തിന്റെയും ആവശ്യങ്ങളുടെയും ആവിഷ്കരണങ്ങളായി തെരുവുകളിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്ന ഗ്രാഫിറ്റീസ് (Graphities) എന്നറിയപ്പെടുന്ന ചുവരെഴുത്തുകൾ ഇവയൊക്കെ അർബൻ ഫോക്‌ലോറിന്റെ ഭാഗം തന്നെ. കൂട്ടായ്മകളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഇവ ശക്തമായൊരു ആശയപ്രകാശനോപാധിയാണ്. ഉറക്കെ ചർച്ചചെയ്യാൻ സമൂഹം അനുവദിക്കാത്ത, അമർത്തിവെച്ച വികാരപ്രകടനങ്ങളാണ് ഇവയിലൂടെ പുറത്തുവരുന്നത്. അടക്കിവെച്ച ലൈംഗികാഭിലാഷങ്ങളാണ് മൂത്രപ്പുരയെഴുത്തുകളായി (Latrinalia) പുറത്തുവരുന്നതെങ്കിൽ ഗ്രാഫിറ്റികൾ കുറേക്കൂടി സങ്കീർണമാണ്. ''നിലവിലുള്ള അധികാര സാമൂഹ്യ വ്യസ്ഥിതിയോടുള്ള എതിർപ്പിന്റെ മുനകൂർപ്പിച്ച ദൃശ്യചിഹ്നങ്ങളാണവ. അപരിഷ്കൃതമായ രേഖകളുടെയും ചായമെഴുത്തുകളുടെയും ഒരു സമാഹരണമാണ് അവയെങ്കിലും നവജീവനകലയുടെ സമകാലീനതയും പുതിയ സംസ്കാര രാഷ്ട്രീയവും അവയിൽ മൂർത്തവൽക്കരിച്ചു നിൽക്കുന്നു.''[29] വിളംബരങ്ങൾ, രാഷ്ട്രീയഭാഷണങ്ങൾ, മന്ത്രവാക്യങ്ങൾ, സ്നേഹപ്രഖ്യാപനങ്ങൾ, അക്ഷരമാലകൾ, സാഹിത്യത്തിൽ നിന്നുള്ള ഉദ്ധരണികൾ എന്നിങ്ങനെ തെരുവുജീവിതത്തിന് ഇഷ്ടമുള്ളതെന്തും ചുവരെഴുത്തുകളാവുന്നു.

ഫോക്‌ലോറിന്റെ വർഗീകരണം

ഏതൊരു സാമൂഹ്യശാസ്ത്രവിഷയവും അഭിമുഖീകരിക്കുന്ന പ്രധാനവിഷയങ്ങളാണ് ദത്തങ്ങളുടെ (data) സമാഹരണവും സമാഹരിച്ചവയുടെ തൃപ്തികരമായ വർഗീകരണവും. ഫോക്‌ലോർ പഠനരംഗവും സമാനമായ പ്രശ്നങ്ങൾ അഭിമുഖീകരിക്കുന്നു. മണ്ഡലവൃത്തിയിലൂടെ ലോകമെമ്പാടും ധാരാളം ദത്തങ്ങൾ ശേഖരിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടെങ്കിലും അവ്യാപ്തിയോ അതിവ്യാപ്തിയോ കൂടാതെ അവയെ വർഗീകരിക്കുക എളുപ്പമല്ല. പല ഗവേഷകരും വർഗീകരണത്തിന് ശ്രമിച്ചെങ്കിലും അവയൊന്നും തന്നെ ദോഷവിമുക്തമല്ല. റിച്ചാർഡ് എം.ഡോർസൻ രൂപപരമായി നടത്തിയ വർഗീകരണവും ആർ.എസ്.

ബോഗ്സ് ലൈബ്രറി കാറ്റലോഗിങ്ങ് സംവിധാനത്തിന് സമാനമായി നടത്തിയ വർഗീകര ണവുമാണ് സാമാന്യം തൃപ്തികരമായി അംഗീകരിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളത്.

രൂപപരമായ വർഗീകരണം- റിച്ചാർഡ് എം. ഡോർസൻ (1972)

ദത്തങ്ങളുടെ രൂപത്തെ അടിസ്ഥാനമാക്കി വാമൊഴി സംസ്കാരം, സാമൂഹികാചാ രങ്ങൾ, ഭൗതികസംസ്കാരം, പ്രകടനകല എന്നിങ്ങനെ നാലു പ്രധാനവിഭാഗങ്ങളും അവ യുടെ ഉപവിഭാഗങ്ങളും വിഭാവനം ചെയ്തുകൊ ാണ് ഡോർസന്റെ വർഗീകരണം.[30]

1) വാമൊഴിസംസ്കാരം (Oral literature and verbal art)

ഭാഷണം, ഗീതം, മറ്റു ശാബ്ദികവിന്യാസങ്ങൾ എന്നീ രൂപങ്ങളിൽ പരമ്പരയായി കൈമാറുന്നതും ആവർത്തനമാതൃകകൾ (Repeatative patterns) കടന്നുവരുന്നതുമായ ഫോക്‌ലോർ രൂപങ്ങളെയാണ് ഡോർസൻ വാമൊഴി സംസ്കാരത്തിൽ ഉൾപ്പെടുത്തിയി രിക്കുന്നത്. നാടോടി ആഖ്യാനങ്ങൾ (folk narratives), നാടൻ പാട്ടുകൾ (folk songs), നാടോടി ഇതിഹാസങ്ങൾ (folk epics), ഗുണപാഠകഥകളും താളാത്മക ഗാനങ്ങളും (ancedotes and rhymes), പഴഞ്ചൊല്ലുകളും കടങ്കഥകളും (proverbs and riddles), നാടൻഭാഷണം (folk speech) എന്നിവയാണ് ഇതിൽ ഉൾപ്പെടുന്ന പ്രധാനഉപവിഭാഗ ങ്ങൾ. ഭാഷയ്ക്കപ്പുറത്തുള്ള സ്വരംമാറ്റിയ പാട്ടുകൾ (yodels), അലർച്ചകൾ (hollers) നില വിളികൾ (cries), വിലാപങ്ങൾ (laments), താളാനുസൃതശബ്ദങ്ങൾ (chants) എന്നിവ യെയും ഡോർസൻ ഈ വിഭാഗത്തിൽ ഉൾപ്പെടുത്തുന്നു.

2) ഭൗതികസംസ്കാരം(physical folklife or material culture)

പരമ്പരാഗതമായി കൈമാറ്റം ചെയ്യപ്പെടുന്ന സാങ്കേതിക വിദ്യകൾ, കരകൗശല ങ്ങൾ, പാചകവിധികൾ, ഫോർമുലകൾ, കൃഷിരീതികളും മത്സ്യബന്ധനവും, വസ്ത്ര നിർമാണം എന്നിവയെല്ലാം ഭൗതികസംസ്കാരത്തിൽ ഉൾപ്പെടുന്നു. നാടൻ കൈവേല (folk craft), നാടൻ കരവിരുത് (folk art), നാടൻ വാസ്തുവിദ്യ (folk architecture),

നാടൻവസ്ത്രവിദ്യ (folk cloths), നാടൻപാചകം (folk cookery) എന്നിങ്ങനെ ഇവയെ ഉപവിഭാഗങ്ങളാക്കാം.

3) സാമൂഹികാചാരം (Social folk custom)

വ്യക്തിപരം എന്നതിലുപരി കൂട്ടായി നിർവഹിക്കുന്ന ആചാരാനുഷ്ഠാനങ്ങളും ആഘോഷങ്ങളുമാണ് സാമൂഹികാചാരത്തിന്റെ പരിധിയിൽ വരുന്നത്. വീടും കുടുംബവുമായി ബന്ധപ്പെട്ട ആചാരങ്ങൾ - ഉദാ:-ജനനം, പ്രായപൂർത്തി, വിവാഹം, മരണം എന്നിവയുമായി ബന്ധപ്പെട്ട ആചാരങ്ങൾ, ക്ഷേത്രങ്ങൾ, പള്ളികൾ മറ്റ് ആരാധനാസ്ഥലങ്ങൾ എന്നിവയുമായി ബന്ധപ്പെട്ട ആചാരങ്ങൾ, വിശ്വാസങ്ങൾ, ഉത്സവാഘോഷങ്ങൾ (festivals and celebrations), വിനോദങ്ങളും കളികളും (recreations and games), നാട്ടുവൈദ്യം (folk medicine), നാടൻമതം (folk religion) എന്നിവ പ്രധാന ഉപവിഭാഗങ്ങളാണ്.

4) നാടൻപ്രകടനകല (Performing folk arts)

നാടൻസംഗീതം (folk music), നാടൻനൃത്തം (folk dance), നാടോടിനാടകം (folk drama) തുടങ്ങിയ പ്രകടനാത്മകഫോക്‌ലോറുകളാണ് നാടൻപ്രകടനകലയുടെ പ്രധാനഉപവിഭാഗങ്ങൾ. നാടൻ സംഗീതോപകരണങ്ങൾ, വേഷഭൂഷാദികൾ, പശ്ചാത്തലഭംഗികൾ എന്നിവ ഇവയ്ക്ക് അകമ്പടി സേവിക്കുന്നു. ഇവയിൽ പലതും പരസ്പരം കലർന്നുകാണാം.

നാടോടിജീവിതം - പഠനമേഖലകൾ

I. വാമൊഴിസംസ്കാരം.

1. ഗദ്യാഖ്യാനങ്ങൾ (Prose narratives)

തലമുറകളിൽ നിന്ന് തലമുറകളിലേക്ക് വാമൊഴിയായി കൈമാറ്റം ചെയ്യപ്പെടുന്ന ഗദ്യരൂപങ്ങളിലുള്ള ആഖ്യാനങ്ങളാണിവ. നാടൻ കഥകൾ (folk tale), പുരാവൃത്തങ്ങൾ

(myth), ഐതിഹ്യം (legend) എന്നിവയാണ് ഗദ്യാഖ്യാനങ്ങളുടെ പ്രധാനവിഭാഗങ്ങൾ. വില്യം ആർ. ബാസ്കം മൂന്നു ഗദ്യാഖ്യാനരൂപങ്ങളുടെയും സാമ്യവ്യത്യാസങ്ങൾ ഉൾക്കൊള്ളുന്ന നിർവചനങ്ങൾ നൽകിയിട്ടു ്.

''ഭാവനാഭരിതവും ആസ്വാദ്യവും ലളിതവുമായ ഗദ്യാഖ്യാനങ്ങളാണ് നാടൻകഥകൾ. ചരിത്രപരതയോ ആധികാരികതയോ അവ അവകാശപ്പെടാറില്ല. കഥകൾ ഒരിക്കൽ സംഭവിച്ച കാര്യങ്ങളോ വെറും ഭാവനയോ ആകാം. അതിനാൽത്തന്നെ, അവയ്ക്ക് ഗൗരവസ്വഭാവം കുറയും. കഥകൾ സ്ഥലാതീതവും കാലാതീതവുമാണെന്നും പറയാം.''[31]

''വിദൂരഭൂതകാലത്ത് യഥാർത്ഥത്തിൽ നടന്നത് എന്ന് കൂട്ടായ്മ വിശ്വസിക്കുന്ന സംഭവങ്ങളുടെ വിവരണങ്ങളാണ് മിത്തുകൾ .അവ വിശ്വാസ പ്രമാണങ്ങളാണെന്ന് മാത്രമല്ല. അജ്ഞത, അവിശ്വാസം, സംശയം എന്നിവയ്ക്കെല്ലാം പരിഹാരവുമാകുന്നു. പരിപാവനമായും ആധികാരികമായും സങ്കല്പിച്ചുപോരുന്നവയാണ് മിത്തുകൾ. പലതും ആത്മീയതയും അനുഷ്ഠാനങ്ങളുമായി ബന്ധപ്പെട്ടുനിൽക്കുന്നു.''[32]

''ഐതിഹ്യങ്ങളും മിത്തുകളെപോലെ ഒരിക്കൽ സംഭവിച്ചവയാണെന്ന് കരുതപ്പെടുന്നു. പക്ഷേ, മിത്തുകളെ അപേക്ഷിച്ച് അവ നടക്കുന്നത് ആസന്നഭൂതകാലത്തിലാണ് എന്നാണ് കൂട്ടായ്മയുടെ വിശ്വാസം. അവ വിശുദ്ധമായി കല്പിക്കപ്പെടുന്നുമില്ല. കഥാപാത്രങ്ങൾ മനുഷ്യരായിരിക്കും.''[33]

'സ്റ്റാൻഡേർഡ് ഡിക്ഷണറി ഓഫ് ഫോക്‌ലോർ മിത്തോളജി & ലെജൻഡ്' മിത്തിന് നൽകുന്ന നിർവ്വചനം: ''ഏതോ വിദൂരഭൂതകാലത്തിൽ യഥാർത്ഥത്തിൽ സംഭവിച്ചു എന്ന് കൂട്ടായ്മ വിശ്വസിക്കുന്ന, അലൗകികരും അമാനുഷികരുമായ ദേവതകൾ, നായകന്മാർ, സാംസ്കാരരൂപങ്ങൾ (Cultural traits) എന്നിവയെ വ്യാഖ്യാനിക്കുന്ന കഥകളാണ് മിത്തുകൾ. പ്രാഗ്ശാസ്ത്രയുഗത്തിൽ നടന്ന സംഭവങ്ങളുടെ ശാസ്ത്രീയത വിവരിക്കുക എന്നതാണ് മിത്തുകളുടെ ഉദ്ദേശ്യം. മനുഷ്യൻ, മൃഗങ്ങൾ, ഭൗമചിഹ്നങ്ങൾ (Land marks) എന്നിവയുടെ പിന്നിലുള്ള സൃഷ്ടിരഹസ്യങ്ങൾ മിത്തുകൾ പറഞ്ഞുതരുന്നു. ഒരു സവിശേഷജീവിയുടെ ജൈവികവിശേഷങ്ങൾ പങ്കുവെക്കുന്നു (ഉദാ:-വവ്വാലിന് കണ്ണ് കാണാത്തതെന്തുകൊ ്? അത് രാത്രിയിൽ മാത്രം പറക്കുന്നതെന്തുകൊ ്?) എങ്ങനെയാണ് പ്രകൃതിപ്രതിഭാസങ്ങൾ സംഭവിക്കുന്നത് ? (ഉദാ:-മഴവില്ല് പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നതെങ്ങനെ? വേട്ടക്കാരൻ എന്ന നക്ഷത്ര സമൂഹം ആകാശത്ത് എത്തപ്പെട്ടതെങ്ങനെ?) അനു

ഷ്ഠാനങ്ങളും ആഘോഷങ്ങളും ഉത്ഭവിച്ചതെങ്ങനെ? അവ ഇന്നും തുടരുന്നതെന്തു കൊ   ്? - ഇങ്ങനെ അനേകം ചോദ്യങ്ങൾക്ക് അവ ഉത്തരം നൽകുന്നു.''[34]

ഉച്ചപുരാവൃത്തവും അവചപുരാവൃത്തവും (Lower and higher mythology)

പുരാവൃത്തങ്ങൾക്ക് ര ു വിഭാഗങ്ങളു ്; ഉച്ചപുരാവൃത്തവും അവചപുരാവൃത്തവും. 'ഏതെങ്കിലുമൊരു ജാതിക്കോ വർഗത്തിനോ സമൂഹത്തിനോ അവരുടെതായ പുരാവൃത്തങ്ങളു ാകും. ഈ പുരാവൃത്തത്തിന് മറ്റു സമൂഹവുമായി ബന്ധമു ായിരിക്കണമെന്നില്ല. മറ്റു സമുദായത്തിലുള്ളവർ അതിനെ പാവനമായി കണക്കാക്കണമെന്നുമില്ല. ഇത്തരത്തിൽ ഒരു ജനസമൂഹത്തിന്റെ മാത്രമായ പുരാവൃത്തങ്ങളെ അവചപുരാവൃത്തങ്ങളെന്നു വിളിക്കാം. ഇത്തരം പല സമുദായങ്ങളെ ഒരുപോലെ സ്വാധീനിക്കുന്ന സാമാന്യമായ മറ്റൊരു പുരാവൃത്തസഞ്ചയവും ക ന്നു വരാം. ഇതിനെ ഉച്ചപുരാവൃത്തമെന്നും വിളിക്കാം.[35]

ഹിന്ദുസമൂഹത്തിന് പൊതുവായ പുരാവൃത്തസഞ്ചയം ഉച്ചപുരാവൃത്തത്തിന് ഉദാഹരണമാണ്. അതേസമയം, ജാതി, പ്രദേശം എന്നിവയുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ ഹിന്ദുസമൂഹത്തിൽ തന്നെയുള്ള ഉപസമൂഹങ്ങൾക്ക് തനതായുള്ള പുരാവൃത്തങ്ങളെ അവചപുരാവൃത്തമെന്നും വിശേഷിപ്പിക്കാം. ഉദാ:- ഉച്ചപുരാവൃത്തം - ഹിന്ദുമതത്തിലെ ദേവീ സങ്കല്പം (ഭാരതം മുഴുവൻ) അവചപുരാവൃത്തം - കോഴിക്കോട്, കണ്ണൂർ ജില്ലയിലെ വിവിധ കാവുകളിലെ ഭഗവതീസങ്കല്പവുമായി ബന്ധപ്പെട്ട അനുഷ്ഠാന കലകൾക്കു പിന്നിലുള്ള പുരാവൃത്തങ്ങൾ. അവ അതത് പ്രദേശങ്ങളിലും ജാതികളിലും ഒതുങ്ങിനിൽക്കുന്നു.

ഐതിഹ്യത്തിന്റെ വകഭേദങ്ങൾ

ഉള്ളടക്കത്തിനനുസരിച്ച് ഐതിഹ്യങ്ങളെ നാലായി വിഭജിക്കാം.[36]

1. ഉൽപത്തിപരമായ ഐതിഹ്യങ്ങൾ

വിവിധ വസ്തുക്കളുടെ ഉൽപത്തിയെ വ്യാഖ്യാനിക്കുന്ന കഥകളാണ് ഈ വിഭാഗത്തിൽ പെടുന്നത്. ലോകത്തിന്റെ സൃഷ്ടി, പ്രകൃതി, ഭൗമ പ്രതിഭാസങ്ങളുടെ ഉൽഭവം, സസ്യജീവജാലങ്ങളുടെ സവിശേഷതകൾ എന്നിവയെക്കുറിച്ച് കൂട്ടായ്മ സൂക്ഷിക്കുന്ന ഐതിഹ്യങ്ങൾ ഉദാഹരണങ്ങളാണ്.

ഉദാ :- കശുമാങ്ങയുടെ വിത്ത് പുറത്തായതിനെക്കുറിച്ചുള്ള ഐതിഹ്യം, കേരളോൽപത്തിയെക്കുറിച്ചുള്ള ഐതിഹ്യം.

2. ചരിത്രപരവും സാംസ്കാരികവുമായ ഐതിഹ്യങ്ങൾ

പ്രാദേശികമായി നടക്കുന്ന സംഭവങ്ങളെ അടിസ്ഥാനമാക്കി കൂട്ടായ്മ നടത്തുന്ന നാടോടി ചരിത്ര (folk history) രചനയാണ് ഇത്തരം ഐതിഹ്യങ്ങൾ. വീരനായകരെക്കുറിച്ചുള്ള ഐതിഹ്യങ്ങൾ ഇവയിലെ പ്രധാന വിഭാഗമാണ്. മലയാളത്തിൽ പഴശ്ശിരാജ, കുഞ്ഞാലിമരക്കാർ, മാർത്താണ്ഡവർമ തുടങ്ങിയ ചരിത്ര നായകന്മാരുമായി ബന്ധപ്പെട്ട ഐതിഹ്യങ്ങൾ ഉദാഹരണം. പ്രദേശങ്ങൾ, നദികൾ, പർവതങ്ങൾ എന്നിവയുടെ പേരിനു പിറകിലെ ഐതിഹ്യങ്ങൾ ര ാം വിഭാഗത്തിൽപ്പെടുന്നു.

ഉദാ:-സ്ഥലനാമങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള ഐതിഹ്യങ്ങൾ (കുമാരനല്ലൂർ, ഗുരുവായൂർ)

3. അലൗകിക/പുരാവൃത്തപരമായ ഐതിഹ്യങ്ങൾ

അലൗകികമായ കാര്യങ്ങൾ, അമാനുഷിക കഴിവുകളുള്ള വ്യക്തികൾ, പൂർവികർ, പരേതാത്മാക്കൾ, മന്ത്രവാദം എന്നിവയുമായി ബന്ധപ്പെട്ട ഐതിഹ്യങ്ങൾ.

ഉദാ:- കടമറ്റത്ത് കത്തനാർ, പാഴൂർ പടിപ്പുര

4. മതപരവും ദൈവികവുമായ ഐതിഹ്യങ്ങൾ

ഏതെങ്കിലും മതങ്ങളെയോ ദൈവങ്ങളെയോ പിന്താങ്ങുന്ന ഐതിഹ്യങ്ങൾ.

ഉദാ:- ശബരിമല അയ്യപ്പൻ, അൽഫോൻസാമ്മ

നാഗരികതയുടെ സ്വാധീനത്തിലും മാഞ്ഞുപോകാത്ത ആഖ്യാനങ്ങളാണ് ഐതിഹ്യങ്ങൾ. ആധുനിക സാഹചര്യങ്ങളുമായി പൊരുത്തപ്പെട്ടുപോകുന്ന തിനാൽ മാത്രമല്ലിത്. സമകാലിക സാഹചര്യങ്ങളുമായി ബന്ധപ്പെട്ട പുതിയ ഐതിഹ്യങ്ങൾ രൂപം കൊള്ളുന്നുമു ്. കൂട്ടായ ജീവിതം നിലനിൽക്കുന്ന ഹോസ്റ്റലുകൾ, പട്ടാള ക്യാമ്പുകൾ, ഡോർമിറ്ററികൾ, വിദ്യാഭ്യാസ സ്ഥാപനങ്ങൾ എന്നിവയുമായി ബന്ധപ്പെട്ട് പുതിയ ഐതിഹ്യങ്ങളു ാകുന്നു.അമേരിക്കൻ ഐക്യനാടുകളിലെ ഗേൾസ് ഹോസ്റ്റലുകളിൽ പ്രചാരത്തിലുള്ള പുതുകാലവുമായി ബന്ധപ്പെട്ട ഒരു ഐതിഹ്യം ലിൻഡാഡെ '*ഫോക് നറേറ്റീവ്സ്*'എന്ന പ്രബന്ധത്തിൽ ഉദ്ധരിക്കുന്നു ്.[37]

നാടോടിക്കഥ (Folktale)

''പരിമിതമായ സങ്കീർണ്ണതയിലൂടെ ഒരു ഇല്ലായ്മയുടെ പരിഹാരവും ധർമ്മ പരമായ ഒരു ആന്തരിക ഘടനയും രൂപപരമായ ബാഹ്യഘടനയുമുള്ള സംഭവപരമ്പരയുടെ ക്രമീകൃത വ്യൂഹമാണ് കഥ.[38] ഇതാണ് രാഘവൻ പയ്യനാട് കഥയ്ക്ക് നൽകുന്ന നിർവചനം. വൈരുധ്യങ്ങളുടെ സമതുലനമാണ് കഥ. കഥയുടെ തുടക്കത്തിൽ ഉ ാകുന്ന ന്യൂനത(-) കഥാവസാനമാകുമ്പോഴേക്കും പരിഹരിക്കപ്പെടുന്നു (+). സംഭവങ്ങളുടെ അനുക്രമമായ ആഖ്യാനത്തിലൂടെയാണ് ഇതു സാധിക്കുന്നത്. ഓരോ സംഭവവും മറ്റൊരു സംഭവത്തിന് അടിസ്ഥാനവും മറ്റൊന്നിന് തുടർച്ചയുമാണ്. ഓരോ സംഭവത്തിനും കഥയിൽ ഒരു ധർമം വഹിക്കാനു ാകും. അങ്ങനെ നോക്കുമ്പോൾ ധർമ ശൃംഖലയാണ് കഥ എന്നു കാണാം.

സംഭവങ്ങളുടേതായ ഒരു ബാഹ്യഘടനയും ധർമങ്ങളുടേതായ ഒരു ആന്തരികഘടനയും കഥയ്ക്കു ്. ഓരോ കഥയിലും ബാഹ്യസംഭവങ്ങൾ മാറുന്നുെ ങ്കിലും ആന്തരികഘടന സമാനമാണെന്ന് കാണാം.''ധർമപരമായ വിശകലന രീതി ആവിഷ്കരിച്ച വി.ജെ പ്രോപ്പ് റഷ്യയിലെ നൂറ് യക്ഷിക്കഥകൾ വിശകലനം ചെയ്ത് അവയിൽ ആകെ മുപ്പത്തൊന്ന് ധർമങ്ങളേ ഉള്ളൂ എന്ന് സിദ്ധാന്തിച്ചു. ലോകത്ത് ആകെയുള്ള കഥകളിലും ഇതിൽകൂടുതലൊന്നും ധർമ്മങ്ങളില്ലെന്ന് പിന്നീട് അലൻ ഡൻഡിസ് നടത്തിയ പഠനങ്ങൾ തെളിയിക്കുകയു ായി.[39]

നാടോടിക്കഥ-വിഭാഗങ്ങൾ

കഥകളെ അവയുടെ സ്വഭാവമനുസരിച്ച് സങ്കീർണമെന്നും ലളിതമെന്നും വിഭജിച്ചിരിക്കുന്നു[40] കഥ ഉൾക്കൊള്ളുന്ന പ്രശ്നം ലളിതമെങ്കിൽ ലളിതകഥ (Simple tale) എന്നും പ്രശ്നങ്ങൾ പരിഹരിക്കാനുള്ള ശ്രമം കൂടുതൽ സങ്കീർണതകളിലേക്ക് നയിക്കുകയും ഏറെ ശ്രമങ്ങൾക്കു ശേഷം മാത്രം പരിഹൃതമാകുകയും ചെയ്യുകയാണെങ്കിൽ സങ്കീർണകഥ (Complex tale) എന്നും വിശേഷിപ്പിക്കാം. ഇവയ്ക്കുതന്നെ പല ഉപ വിഭാഗങ്ങളും വരാം.

ക. സങ്കീർണ കഥകൾ

1. അലൗകിക കഥകൾ/മാന്ത്രിക കഥകൾ (The marchen or magic tales)

മാന്ത്രികകഥകൾ മനുഷ്യന് അമാനുഷിക സാഹസിക സഞ്ചാരങ്ങളോടുള്ള അഭിനിവേശം വ്യക്തമാക്കുന്നു. നായകൻ (Hero) (കഥയിലെ പ്രശ്നം പരിഹരിക്കാൻ ഇറങ്ങിത്തിരിക്കുന്ന ആൾ) മനുഷ്യനും കഥ ആരംഭിക്കുന്നത് മനുഷ്യലോകത്തും ആയിരിക്കും. എങ്കിലും പിന്നീടുള്ള സംഭവങ്ങളെല്ലാം നടക്കുന്നത് അലൗകികമോ മാന്ത്രികമോ ആയ തലങ്ങളിലും അവസാനിക്കുന്നത് വീ ും മനുഷ്യലോകത്തും ആവും. ഇത്തരം കഥകളിലെ നായകനെ കർട്ട് റാങ്കേ (Kurt ranke) വിശേഷിപ്പിക്കുന്നത് "പല ലോകങ്ങൾക്കിടയിലുള്ള യാത്രികൻ"[41]എന്നാണ്.

പ്രശ്നപരിഹാരത്തിന് തടസ്സമായി നിൽക്കുന്ന, പലപ്പോഴും നായകനെ പരാജയപ്പെടുത്തുന്ന, ഒടുവിൽ നായകന്റെ കൗശലങ്ങൾക്കു മുന്നിൽ അടിയറവു പറയുന്ന അമാനുഷിക കഴിവുകളുള്ള ഒരു പ്രതിനായകന്റെ (Villain) സാന്നിധ്യവും ഇത്തരം കഥകളിൽ കാണാം. പ്രതിനായകൻ രാക്ഷസനോ സർപ്പമോ മാന്ത്രികനോ അമാനുഷിക കഴിവുകളുള്ള മനുഷ്യനോ ആകാം. പ്രതിനായകനെ പരാജയപ്പെടുത്താൻ നായകന് അമാനുഷിക കഴിവുകൾ ലഭ്യമാക്കുന്ന ഒന്നോ അതിലധികമോ കഥാപാത്രങ്ങളു ാവാം. ഇവരെ ദാതാവ് (Donor) എന്നു വിശേഷിപ്പിക്കാം. ദാതാക്കൾ മൃഗങ്ങളോ പക്ഷികളോ മരങ്ങൾ പോലുമോ ആകാം.

മരത്തടിയിലുള്ള വാർഷികവളയങ്ങൾ എണ്ണി മരത്തിന്റെ ആയുസ്സു കെ ത്തുന്നതു പോലെ മനുഷ്യന്റെ സാംസ്കാരിക പരിണാമത്തിന്റെ ചരിത്രവും ഇത്തരം മാന്ത്രികകഥകളുടെ സൂക്ഷ്മപരിശോധനയിലൂടെ നെയ്തെടുക്കാം എന്ന് ലിൻഡാഡേ '*ഫോക്ക് നറേറ്റീവ്*' എന്ന പ്രബന്ധത്തിൽ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു.[42]

2. മതപരമായ കഥകൾ (Relegious tales)

നൻമയും തിൻമയും അല്ലെങ്കിൽ ദൈവവും ദുഷ്ടശക്തികളും സ്വർഗവും നരകവും തമ്മിലുള്ള പോരാട്ടത്തിന്റെ കഥകളാണ് മതപരമായ കഥകളുടെ പരിധിയിൽ വരുന്നത്. ദൈവബോധമുള്ള മനുഷ്യരും ഇതിൽ കഥാപാത്രങ്ങളായി വരുന്നു. ക്രിസ്തുമതവുമായി ബന്ധപ്പെട്ട് ഇത്തരം കഥകൾ ലോകത്തിന്റെ പല ഭാഗങ്ങളിലും പ്രചാരത്തിലു ്.

3. റൊമാന്റിക് കഥകൾ

മാന്ത്രിക കഥകളുടെ ഘടനയുമായി സാമ്യം പുലർത്തു കിലും അല്പം യാഥാർത്ഥ്യ ബോധം പുലർത്തുന്ന കഥകൾ എന്ന് ഇവയെ വിശേഷിപ്പിക്കാം. അലൗകിക ഘടകത്തിന് ഇത്തരം കഥകളിൽ പ്രാധാന്യം കുറവായിരിക്കും. കഥ നടക്കുന്നത് മനുഷ്യലോകത്തിൽ തന്നെ. കഥാപാത്രങ്ങൾ സാധാരണ മനുഷ്യർ തന്നെ. സാഹസികതയോടുള്ള ഭ്രമം നിമിത്തമോ ദുർവിധിയുടെ ഇടപെടൽ കൊ ാ അവർക്കു ാകുന്ന പരീക്ഷണങ്ങളാണ് കഥാവസ്തു. അമാനുഷികഘടകങ്ങൾക്കു പകരം മനുഷ്യസമൂഹത്തിന്റെ ഗുണങ്ങളായ കൗശലം, നർമബോധം, ജ്ഞാനം, ബുദ്ധിശക്തി, ക്ഷമ, സഹനം തുടങ്ങിയവയാണ് ഇവിടെ നായകന്റെ രക്ഷയ്ക്കെത്തുന്നത്. റൊമാന്റിക് കഥകളിൽ സാധാരണ വരുന്ന പ്രമേയങ്ങളിൽ ചിലത്: 1. രാജകുമാരിയും രാജകുമാരനുമായുള്ള വിവാഹം. 2. രാജകുമാരിയെക്കുറിച്ചുള്ള അന്വേഷണം സഫലമാകുന്നു. 3. കർത്തവ്യനിഷ്ഠയും നിരപരാധിത്വവും.4. കലഹകാരിയായ ഭാര്യയെ നേർവഴിക്ക് കൊ ുവരൽ. 5. വിധിബലത്തെക്കുറിച്ചുള്ള കഥകൾ 6. നന്മയുടെയും ബുദ്ധിയുടെയും വിജയം. 7.കൊള്ളക്കാരും കൊലപാതകികളും കഥാപാത്രങ്ങളായി വരുന്ന കഥകൾ.

II. ലളിതകഥകൾ

1. ജന്തുകഥകൾ (Animal tales)

പ്രധാനകഥാപാത്രങ്ങൾ ജന്തുക്കളായിരിക്കും. അവയുടെ സാഹസ പ്രവൃത്തികളും പരിണതഫലങ്ങളും കേന്ദ്രീകരിച്ചുള്ളവയായിരിക്കും പ്രമേയങ്ങൾ. വന്യമൃഗങ്ങൾ, വീട്ടുമൃഗങ്ങൾ, പക്ഷികൾ, മത്സ്യങ്ങൾ, ഇതരജീവികൾ എന്നിവയെല്ലാം കഥാപാത്രങ്ങളാവാം.

ഉദാ:- 1. കുറുക്കൻ മുന്തിരിങ്ങയ്ക്ക് ചാടിയ കഥ.

2. നായ സ്വന്തം നിഴലുക ് ഭയന്ന കഥ.

3. കാക്ക കൗശലത്തിലൂടെ ദാഹം മാറ്റിയ കഥ.

2. നർമകഥകളും ലഘുകഥകളും (Jockes and Anecdotes)

നർമം കലർന്ന സംഭവങ്ങൾക്ക് കഥാരൂപം നൽകുന്ന നർമകഥകൾ രൂപം കൊ ് ചെറുതായിരിക്കും. വാക്കുകളുടെ ദ്വയാർത്ഥം കൊ ാണ് പല കഥകളും നർമമു ാക്കുന്നത്. തത്ത്വചിന്തകനായ കുനോഫിഷർ നർമകഥയെ"കളിരീതി യിലുള്ള ഒരു വിധിപ്രസ്താവന''എന്നു നിർവചിക്കുന്നു.[43] ഇത്തരം കഥകളിലെ ഫലിതബോധവും കൂട്ടായ്മയ്ക്കു നൽകുന്ന സേവനവും കണക്കിലെടുത്താണ് ഈ നിർവചനം.

ഒരു വ്യക്തിയെക്കുറിച്ചോ (ഉദാ:- തെന്നാലിരാമൻ, ഹോജാ) അസാധാരണ സംഭവത്തെപ്പറ്റിയോ ഉള്ള രസം കലർന്ന അനുഭവങ്ങളാണ് ലഘുകഥകളായി (Anecdotes) പ്രചരിക്കുന്നത്. ഇതിവൃത്തം സാർവലൗകികമാകാമെങ്കിലും കഥയുടെ പശ്ചാത്തലം ഏതെങ്കിലും ഗ്രാമങ്ങളോ ചെറുനഗരങ്ങളോ ആയിരിക്കും. കർഷകർ, കരകൗശലത്തൊഴിലാളികൾ, പട്ടാളക്കാർ, അലഞ്ഞുതിരിയുന്നവർ -ഇവരിലാരും കഥാപാത്രങ്ങളാവാം.

3. പരിഹാസകഥകൾ (Numskull Stories)

ഏതെങ്കിലുമൊരു സമൂഹത്തിന്റെ മൂഢപ്രവൃത്തികളെ പരിഹസിച്ചു കൊ ുള്ള കഥകളാണിവ. (ഉദാ:- മാപ്പിളമാർ, പണിക്കന്മാർ, പട്ടന്മാർ, ചാലിയർ - തുടങ്ങിയ സമുദായങ്ങളുമായി ബന്ധപ്പെട്ട് കൂട്ടായ്മയ്ക്കിടയിലുള്ള കഥകൾ.) ഇവ ചെറുതും ഉപമ, പഴഞ്ചൊല്ലുകൾ എന്നിവയ്ക്ക് സമാനമായ ഒതുങ്ങിയ രൂപഘടന യോടുകൂടിയതും ആയിരിക്കും.

4. സംഭവകഥകൾ (True experience Stories)

പഴയകാലത്തു നടന്ന സംഭവങ്ങളുടെ ഓർമകൾ, വർത്തമാനകാലത്തെ വ്യക്ത്യനുഭവങ്ങൾ, കൂട്ടായ്മയ്ക്കിടയിൽ പ്രചരിക്കുന്ന കിംവദന്തികളും ഗോസി പ്പുകളും- ഇവ സംഭവകഥകൾക്കുദാഹരണമാണ്.

സാമാന്യേന കാണുന്ന വിഷയങ്ങൾ -

1. ഒരു കാല്പനികപ്രണയം ഭാഗ്യത്തിലേക്ക് നയിക്കുന്നത്. (പാവപ്പെട്ട പെൺകുട്ടിയെ യജമാനൻ വരിക്കുന്നത്)
2. വലിയ വിജയങ്ങൾ (പന്തയം, ചീട്ടുകളി, ലോട്ടറി, ചൂത്)
3. വലിയ അപകടങ്ങളിൽ നിന്നുള്ള രക്ഷപ്പെടൽ
4. ഗൂഢാലോചനകളുടെ സന്തോഷകരമായ അന്ത്യം.
5. ഭീകരകഥകൾ, കൂട്ടക്കൊലകൾ, ആത്മഹത്യകൾ, ദുരന്തങ്ങൾ.

വിഭാഗങ്ങൾ

a) തൊഴിലുമായി ബന്ധപ്പെട്ട കഥകൾ (Labour Reminiscences)

b) ആത്മകഥാപരമായവ. (Autobiographical)

c) കുടിയേറ്റവുമായി ബന്ധപ്പെട്ടവ (Emigrant and Immigrant Epics)

നാടൻപാട്ടുകൾ

നാടോടിജീവിതത്തിന്റെ അവിഭാജ്യഘടകമാണ് പാട്ടുകൾ. മതപരമോ സാമൂഹികമോ അനുഷ്ഠാനപരമോ ആയ ചടങ്ങുകളിലും ഉത്സവാഘോഷങ്ങളിലും കലാപ്രകടനങ്ങളിലും ആരാധനകളിലും കളികളിലും വിനോദങ്ങളിലും ഗാനങ്ങൾക്ക്

പ്രവേശനമു ്. പാട്ടുകൾ സാമാന്യജനങ്ങളുടെ വൈകാരികാനുഭൂതികളെ ഊഷ്മളതയോടെ അകൃത്രിമമായി അവതരിപ്പിക്കുന്നു. നാടൻപാട്ടുകളെ അവയുടെ രൂപഘടനയുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ പ്രധാനമായും ര ായി തിരിക്കാം.

1. ആഖ്യാനപരമായ നാടൻപാട്ടുകൾ (Narrative folk poetry)

2. ആഖ്യാനസ്വഭാവമില്ലാത്ത ഭാവപൂർണമായ നാടോടിഗീതങ്ങൾ.(Folk songs)

ആഖ്യാനപരമായ നാടൻപാട്ടുകൾ (കഥാഗാനങ്ങൾ)

ആഖ്യാനപരമായ നാടൻപാട്ടുകൾ ഏതെങ്കിലും ഒരു കഥയോ സംഭവമോ പാട്ടുരൂപത്തിൽ ആഖ്യാനം ചെയ്യുന്നു. തന്മൂലം അവയെ 'പാട്ടുകഥകൾ' എന്നോ കഥാഗാനങ്ങൾ' എന്നോ വിളിക്കാം. വീരനായകന്മാരുടെ സംഭവബഹുലമായ ജീവിതത്തിന്റെ അപദാനമോ സവിശേഷമായൊരു സംഭവത്തിന്റെയോ സന്ദർഭത്തിന്റെയോ വിവരണമോ ആണ് കഥാഗാനങ്ങൾ ആഖ്യാനം ചെയ്യുന്നത്. നാടകീയമായ അവതരണരീതിയും വിഷയത്തോടുള്ള നിർവ്യക്തികമായ സമീപനവും കഥാഗാനങ്ങളുടെ സവിശേഷതയാണ്. തലമുറകളിലൂടെ വാമൊഴിയായി കൈമാറ്റം ചെയ്യപ്പെടുന്നു എന്നതാണ് ഇവയെ സമാനമായ സാഹിത്യകൃതികളിൽനിന്ന് വേർതിരിക്കുന്നത്. റഷ്യ, യൂഗോസ്ലോവ്യ, ഇംഗ്ല ്, ഫിൻലാൻഡ് തുടങ്ങിയ യൂറോപ്യൻ രാഷ്ട്രങ്ങളടക്കം ലോകത്തിന്റെ പല ഭാഗത്തുള്ള കൂട്ടയ്മകൾക്കിടയിലും വിപുലമായ പാട്ടുകഥാ പാരമ്പര്യമു ്. വടക്കൻപാട്ടുകളും (ഉദാ:-തച്ചോളിപ്പാട്ടുകൾ, പുത്തൂരം പാട്ടുകൾ, പൂമാതൈ പൊന്നമ്മ പാട്ടുകൾ) തെക്കൻപാട്ടുകളും (ഉദാ:-ചെങ്ങന്നൂരാതി, ഇരവിക്കുട്ടിപ്പിള്ള, ഉലകുടപെരുമാൾ എന്നിവരെക്കുറിച്ചുള്ള പാട്ടുകൾ) ആയി സമ്പന്നയൊരു പാട്ടു കഥാപാരമ്പര്യം മലയാളികൂട്ടായ്മക്കുമു ്.

ഇതിഹാസത്തിലെന്നപോലെ സങ്കീർണത നിറഞ്ഞ സംഭവങ്ങളും മാന്ത്രികസിദ്ധികൾ സ്വായത്തമാക്കിയ അഭൗമകഥാപാത്രങ്ങളടക്കം അനേകം കഥാപാത്രങ്ങളും നിറഞ്ഞ കഥാഗാനങ്ങളുമു ്. അവ നാടോടി ഇതിഹാസം (Folk epic) എന്നറിയപ്പെടുന്നു. ഫിൻലാൻഡിൽ പ്രചാരത്തിലുള്ള വെയ്നാമൊയ്നൻ എന്ന വീരനായകന്റെ സങ്കീർണമായ സാഹസികജീവിതകഥ ആഖ്യാനം ചെയ്യുന്ന കലേവാല എന്ന പാട്ടുകഥ നാടോടിഇതിഹാസത്തിന് നല്ലൊരുദാഹരണമാണ്. ഇന്ത്യൻ

ഇതിഹാസങ്ങളായ രാമായണവും മഹാഭാരതവും ഒരുകാലത്ത് നാടോടി ഇതിഹാസങ്ങളായി പ്രചരിച്ചവയായിരുന്നു എന്ന് കരുതുന്നവരു ്.

നാടോടിഗീതങ്ങൾ

ഒരു നാടോടിസമൂഹം തലമുറയായി കൈമാറ്റംചെയ്യുന്ന ചെറുതും അകൃത്രിമവുമായ പാട്ടുകൾ നാടൻഗീതങ്ങളുടെ പരിധിയിൽ വരുന്നു. ഗാനാത്മകതയും താളാത്മകതയും കൈകോർത്ത് പിടിക്കുന്ന നാടോടിഗീതങ്ങൾ ഒരു പ്രത്യേക ഭൂവിഭാഗത്തിൽ ജീവിക്കുന്ന കൂട്ടായ്മയുടെ പൈതൃകവും പരിസ്ഥിതിയും പ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്നു. അജ്ഞാതകർത്തൃകമായ ഈ ഗാനങ്ങൾക്ക് അനേകം പാഠാന്തരങ്ങളു ാകും. കഥാഗാനങ്ങളിലേതുപോലെ ആവർത്തപാദങ്ങൾ നാടോടിഗീതങ്ങളിലും കാണാം. വാമൊഴിയിൽ മാത്രം നിലനിൽക്കുന്ന പാട്ടുകളെ ഓർമയിൽ തങ്ങിനിൽക്കാൻ സഹായിക്കുന്നത് ആവർത്തപാദങ്ങളാണ്. കഥാഗാനങ്ങളെ അപേക്ഷിച്ച് വൈയക്തികവും ആത്മനിഷ്ഠവും വികാരസാന്ദ്രവുമാണ് നാടോടിഗീതങ്ങൾ. കളിപ്പാട്ടുകളിലും കുട്ടികളുടെ പാട്ടുകളിലും യുക്തിരാഹിത്യവും കാണാം.

നാടൻപാട്ടുകളുടെ വർഗീകരണം സുഗമമല്ല. പാടുന്ന സന്ദർഭം, ഉള്ളടക്കം, പാടുന്ന ആൾ, ഭാവം എന്നിങ്ങനെ നാലു സന്ദർഭങ്ങളെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തി വർഗീകരണം ആകാമെങ്കിലും അതിവ്യാപനം കടന്നുവരാതിരിക്കില്ല. പാടുന്ന സന്ദർഭത്തിനനുസരിച്ച് വർഗീകരിക്കുമ്പോൾ കാണപ്പെടുന്ന ചില പ്രധാനവിഭാഗങ്ങൾ ഇവയാണ്. 1. പണിപ്പാട്ടുകൾ 2. പാവനഗീതങ്ങൾ 3. ഗാർഹികഗീതങ്ങൾ 4. കുട്ടികളുടെ പാട്ടുകൾ. 5. ആഘോഷപ്പാട്ടുകൾ 6. തെറിപ്പാട്ടുകൾ.[70]

പഴഞ്ചൊല്ലുകളും പഴഞ്ചൊൽപ്രയോഗങ്ങളും (Proverbs and Proverbal Expressions)

കൂട്ടായ്മയുടെ നിത്യജീവിതവ്യവഹാരത്തിന്റെ ഭാഗമാണ് പഴഞ്ചൊല്ലുകൾ. ഒരു സമൂഹത്തിന്റെ ജ്ഞാനത്തിൽ നിന്നുത്ഭവിച്ച നർമം കലർന്ന വാക്യങ്ങളാണവ. ''പാരമ്പര്യമായ അറിവും ഗാർഹികമായ സത്യങ്ങളും ഉൾക്കൊള്ളിച്ചിട്ടുള്ള സംക്ഷിപ്തവും ഉപദേശരൂപമുള്ളതും രൂപണാത്മകവുമായ പ്രസ്താവനകളാണ് പഴഞ്ചൊല്ലുകൾ''[44] എന്ന് അവ നിർവചിക്കപ്പെട്ടിട്ടു ്. കൂട്ടായ്മ ജീവിതാനുഭവങ്ങളിലൂടെ നേടിയ അറിവ് സംക്ഷേപിച്ച് ഗുളികരൂപത്തിലാക്കി (വാക്യം) നർമ്മബോധത്തിന്റെ മധുരം പുരട്ടി തലമുറകളിലൂടെ കൈമാറുന്നു. അതിനാൽത്തന്നെ ''പലരുടെ അറിവ് ഒരാളുടെ ഫലിതോക്തി''[45] എന്നും പഴഞ്ചൊല്ലിനെ വിശേഷിപ്പിക്കാറു ്. സന്ദർഭമാണ് പഴഞ്ചൊല്ലിന്റെ ജീവൻ. ഉചിതസന്ദർഭങ്ങളിൽ ഉപയോഗിക്കുമ്പോഴാണ് പഴഞ്ചൊല്ല് സജീവമാകുന്നത്. അതത് കൂട്ടായ്മയുടെ സംസ്കാരം, ജീവിതരീതികൾ, തൊഴിൽ, വസിക്കുന്ന പ്രദേശത്തിന്റെ ഭൂപ്രകൃതി, കാലാവസ്ഥ എന്നിവയുമായി മിക്ക പഴഞ്ചൊല്ലുകൾക്കും അഭേദ്യമായ ബന്ധമു ാകും. സാർവലൗകിക സ്വഭാവമുള്ള പഴഞ്ചൊല്ലുകളുമു ്. സ്വഭാവത്തെ അടിസ്ഥാനമാക്കി പഴഞ്ചൊല്ലുകളെ നാലായി തിരിക്കാം.

1. ഒരു പ്രത്യേക അവസ്ഥയെ വിശദീകരിക്കുന്ന രൂപകച്ചൊല്ലുകൾ(ഉദാ:- നായ കടലിൽ ചെന്നാലും നക്കിയേ കുടിക്കൂ, പടപേടിച്ച് പന്തളത്ത് ചെന്നപ്പോൾ പന്തം കൊളുത്തിപ്പട.)

2. പ്രത്യക്ഷമായി സാദൃശ്യം പറയുന്ന ഉപമിതച്ചൊല്ലുകൾ (ഉദാ:-മാപ്പിളയുടെ വാക്കും പഴയ ചാക്കും ഒരുപോലെ.)

3. ഉപദേശസ്വഭാവമുള്ള പ്രസ്താവനകൾ (ഉദാ:-ആറ്റിൽതൂകിയാലും അളന്നു തൂകണം, തീക്കൊള്ളികൊ ് തല ചൊറിയരുത്)

4. ഏതെങ്കിലും അവസ്ഥയുമായി സാദൃശ്യപ്പെടുത്തുന്ന പഴഞ്ചൊൽപ്രയോഗങ്ങൾ (ഉദാ:- അ ി പോയ അണ്ണാനെപ്പോലെ)

കടങ്കഥകൾ (Riddles)

ഉത്തരം കിട്ടാൻ പ്രയാസമുള്ളതും സന്നിഗ്ധവുമായ ചോദ്യ രൂപവാചകങ്ങളാണ് കടങ്കഥകൾ. പ്രത്യക്ഷമായി പറയുന്നതിനപ്പുറം മറ്റൊരർത്ഥം ക ത്താൻ കഴിയുന്ന വ്യാഖ്യാനക്ഷമമായ വാചകങ്ങളാണവ. ''കേൾക്കുന്നയാളെ പരീക്ഷിക്കുകയും കുഴക്കുകയും ചെയ്യുക എന്ന ഉദ്ദേശ്യത്തോടെ, നർമബോധത്തോടെ രൂപകല്പന ചെയ്തിട്ടുള്ള ചോദ്യരൂപവാചകങ്ങൾ''[46] എന്ന് കടങ്കഥ നിർവചിക്കപ്പെട്ടിട്ടു ്. താളാത്മകത എന്ന സവിശേഷത കൂടി ഇതിനോട്ചേർക്കാം. വൈരുധ്യം, അപൂർണമായ വിവരണം, ആവശ്യത്തിലധികം വിവരണം എന്നീ തന്ത്രങ്ങളിലൂടെയാണ് കടങ്കഥ രൂപം കൊള്ളുന്നത്. കടങ്കഥകളെ അവയുടെ രൂപഘടനയ്ക്കനുസൃതമായി ചോദ്യരൂപം, വാചകരൂപം, ദീർഘവാചകരൂപം, കഥാരൂപം, ഒറ്റവാക്കിലുള്ളവ, സമസ്യാരൂപം എന്നിങ്ങനെ വിഭജിക്കാം.[47] കടങ്കഥയുടെ ഉപവിഭാഗമായി തന്നെ കണക്കാക്കാവുന്നവയാണ് തമാശച്ചോദ്യങ്ങൾ. നർമം കലർത്തി വാക്കുകളുടെ വിന്യാസം കൊ ് ഒരുക്കുന്ന ഗൂഢപ്രശ്നങ്ങളാണിവ. ഉത്തരം പറയേ ആളിന്റെ തിരിച്ചറിവ് പരിശോധിക്കുന്ന ജ്ഞാനാധിഷ്ഠിത ചോദ്യങ്ങൾ (Wisdom Questions) ഉത്തരം ക ത്താൻ പ്രയാസമുള്ള പസിലുകൾ, അനുകരണ കടങ്കഥകൾ (Parody Riddles)എന്നിവ ഉദാഹരണം.

നാടോടിഭാഷണം (Folk Speech)

സ്വീകാര്യതയുള്ളൊരു ഭാഷയുടെ വ്യത്യസ്ത രൂപഭേദങ്ങളാണ് ഭാഷാ ഭേദങ്ങൾ. പ്രദേശം, ജാതിമതവിശ്വാസങ്ങൾ, മറ്റു ഭാഷാവിഭാഗങ്ങളുമായുള്ള അടുപ്പം എന്നിവയുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ രൂപംകൊള്ളുന്ന കൂട്ടായ്മകൾക്ക് സ്വന്തമായി ഭാഷാഭേദങ്ങളു ാകാം. ഉച്ചാരണം, പദസമ്പത്ത്, വ്യാകരണ പ്രത്യേകതകൾ എന്നിവയിലാണ് ഭാഷാഭേദങ്ങൾ സ്വത്വം പ്രകടിപ്പിക്കുന്നത്. ബന്ധ വാചിപദങ്ങൾ, ആചാരഭാഷ, ശിശുഭാഷ, ഓമനഭാഷ (ശിശുക്കളെ കൊഞ്ചിക്കാനു പയോഗിക്കുന്നത്) വ്യത്യസ്ത ശൈലികൾ ഇവയെല്ലാം നാടോടി ജീവിതത്തിന്റെ മുദ്ര പതിഞ്ഞവയാണ്.

ഈ പ്രധാന വിഭാഗങ്ങൾ കൂടാതെ കൂട്ടായ്മയുടെ സ്വത്വമുദ്ര വഹിക്കുന്ന മറ്റുചില വാങ്മയഘടകങ്ങളു ്.

1. മാന്ത്രികവാക്യങ്ങൾ (Chants)

ഏതെങ്കിലും ദൈവങ്ങളുടെയോ അമാനുഷിക ജീവികളുടെയോ സഹായത്തോടെ മാന്ത്രികശക്തിയിലൂടെ ഏതെങ്കിലും ഒരു ലക്ഷ്യം സാധിക്കാൻ വേ ി ചൊല്ലുന്ന മന്ത്രങ്ങൾ

ഉദാ:- ''ശ്രീപരമേശ്വരൻ തന്റെ തൃത്തുടമേൽ തീക്കൊ നേരം ശ്രീ പാർവ്വതീദേവി തന്റെ തിരുമുടി കൊ ് ചിക്കിക്കെടുത്താൾ. ഓം ഹ്രീം തീക്കെടട്ടെ.'' (തീപ്പൊള്ളിയാൽ ജപിച്ചൂതുന്ന മന്ത്രം.)

2. അമ്മായിശാസ്ത്രം

''നാടൻ ജനസമൂഹങ്ങൾക്കിടയിലുള്ള പ്രാക്തനവിശ്വാസങ്ങളാണ് അമ്മായി ശാസ്ത്രം. പാശ്ചാത്യർ അതിനെ 'സൂപ്പർസ്റ്റിഷൻലോർ' എന്നാണ് പറയുന്നത്.''[48] അധികവും വിലക്കുകളായാണ് ഇവ കടന്നുവരുന്നത്. ഉപ്പ് ഉള്ളംകൈയിൽ വാങ്ങിയാൽ ശത്രുത ഉ ാകും, സന്ധ്യാസമയത്ത് പാൽ കൊടുക്കാനോ വാങ്ങാനോ പാടില്ല, ഒരു മൈനയെ ക ാൽ ആപത്ത്, തെക്കുഭാഗത്തുനിന്ന് സന്ധ്യാദീപം ക ാൽ പട്ടിണി എന്നിവ ഉദാഹരണങ്ങൾ. ശവസംസ്കാരച്ചടങ്ങുകളെ ഓർമിപ്പിക്കുന്നതുകൊ ാവണം തേങ്ങാമുറി മലർത്തിവെക്കരുത്. കടുക് നിലത്ത് തൂവരുത്, മുറം തെക്കോട്ട് തിരിച്ചുവെക്കരുത് തുടങ്ങിയ വിലക്കുകൾ അടുക്കളയിൽ കാണാറു ്.

മറ്റുള്ളവ

നാടൻനാമങ്ങൾ, പരിഹാസപ്പേരുകൾ, വെളിച്ചപ്പാടുകൾ - തെയ്യംതിറകൾ തുടങ്ങിയവയുടെ അരുളപ്പാടുകൾ, വാദ്യക്കാർ, കലാപ്രകടനം നടത്തുന്നവർ, കളികളിലേർപ്പെടുന്നവർ, പയറ്റുകാർ - ഇവരുടെ വായ്ത്താരികൾ, നാട്ടുപെരുമകൾ (കൊയിലാ ി ചൂടി, വയനാടൻ മഞ്ഞൾ) എന്നിവ മറ്റു നാടോടി വാങ്മയങ്ങൾ ക്കുദാഹരണങ്ങളാണ്.

III. സാമൂഹികാചാരം (Social folk custom)

നാടോടി വിശ്വാസങ്ങൾ (folk beliefs)

കൂട്ടായ്മാജീവിതത്തിന്റെ ശക്തിസ്രോതസ്സാണ് വിശ്വാസങ്ങൾ. ഐതിഹ്യങ്ങൾ, പുരാവൃത്തങ്ങൾ, മന്ത്രങ്ങൾ, ആരാധനാപരമായ ഗാനങ്ങൾ തുടങ്ങിയ വാങ്മയ രൂപ

ങ്ങളും അനുഷ്ഠാനങ്ങൾ, ആചാരങ്ങൾ, ഉത്സവാഘോഷങ്ങൾ തുടങ്ങിയ സാമൂഹികാചാരരൂപങ്ങളും പല നാടൻ പ്രകടനകലാരൂപങ്ങളും (ഉദാ:-തെയ്യം, തിറ, മുടിയേറ്റ്) നാടൻ കരവിരുതുമായി ബന്ധപ്പെട്ട പല ഘടകങ്ങളും വിശ്വാസത്തിലധിഷ്ഠിതമാണ്. ചുരുക്കത്തിൽ ജനസാമാന്യത്തിന്റെ മാനസികതലമാണ് വിശ്വാസങ്ങളിലൂടെ പ്രതിഫലിക്കുന്നത്.

മന്ത്രവാദം

വിശ്വാസത്തിൽ നിന്നുരുത്തിരിഞ്ഞ ശക്തമായൊരു സാമൂഹികാചാരമാണ് മന്ത്രവാദം. പ്രകൃതിശക്തികളെയും വിപത്തുകളെയും മന്ത്രതന്ത്രങ്ങൾ കൊ ് നിയന്ത്രിക്കുകയും നേരിടുകയും ചെയ്യാമെന്ന പ്രാചീന മനുഷ്യന്റെ വിശ്വാസമാണ് മന്ത്രവാദത്തിലേക്ക് നയിച്ചത്. രോഗങ്ങൾക്കും പ്രകൃതി പ്രതിഭാസങ്ങൾക്കും കാരണമാകുന്നത് എന്ന് മനുഷ്യൻ വിശ്വസിക്കുന്ന അഭൗമശക്തികളെ മാന്ത്രിക കർമാനുഷ്ഠാനങ്ങളിലൂടെ നിയന്ത്രിക്കാൻ ശ്രമിക്കുകയാണ് മന്ത്രവാദത്തിലൂടെ ലക്ഷ്യമാക്കുന്നത്.

മാന്ത്രികകർമങ്ങളിൽ കൂട്ടായ്മയ്ക്കുള്ള വിശ്വാസമാണ് മന്ത്രവാദത്തിന്റെ പ്രയോഗവിജയത്തിനും നിലനിൽപ്പിനും കാരണം. ''മന്ത്രവാദിക്ക് തന്റെ വിദ്യയിലുള്ള വിശ്വാസം, രോഗിക്ക് മന്ത്രവാദിയുടെ കഴിവിലുള്ള വിശ്വാസം,ആ വിശ്വാസത്തിനനുഗുണമായ സമൂഹത്തിന്റെ വിശ്വാസപ്രമാണങ്ങളും പ്രതീക്ഷകളും എന്നീ മൂന്ന് ഘടകങ്ങൾ ആ വിശ്വാസത്തിനുറെ ന്ന് ലെവിസ്ട്രോസ് ചൂ ിക്കാണിക്കുന്നു.''[49]

ഉദ്ദേശ്യലക്ഷ്യങ്ങളെ ആധാരമാക്കി മന്ത്രവാദത്തെ സൻമന്ത്രവാദം എന്നും ദുർമന്ത്രവാദം എന്നും ര ായി തിരിക്കാം. രോഗം (ഉദാ:-തൂവക്കാടി, ബാലപീഡ), പ്രകൃതിദുരന്തങ്ങൾ, ബാധോപദ്രവം എന്നിവയിൽ നിന്നുള്ള വിമുക്തിക്കായി ചെയ്യുന്ന മാന്ത്രികകർമങ്ങൾ, സൻമന്ത്രവാദത്തിനും, ശത്രുനാശത്തിനും വശീകരണത്തിനുമായി ചെയ്യുന്ന ഒടി, മുഷ്ടി, മറിവ്, മാരണം, സ്തംഭനം, മോഹനം, ആകർഷണം തുടങ്ങിയ കർമങ്ങൾ ദുർമന്ത്രവാദത്തിനും ഉദാഹരണങ്ങളാണ്.

ആരാധന/നാടോടിമതം (Folk Relegion)

ഏതൊരു പ്രാക്തനസംസ്കാരത്തിനും സ്വന്തമായ ആരാധനാരീതികളു ാകും. ''പ്രകൃതിശക്തികളെയും ദിവ്യപ്രതിഭാസങ്ങളെയും ഭക്ത്യാദരപൂർവം ആരാധിച്ചുപോന്ന മനുഷ്യൻ പിന്നീട് വൃക്ഷമൂലങ്ങളിലും പാറക്കെട്ടുകളിലും ദേവതാചൈതന്യസങ്കല്പം ചെയ്തുകൊ ് ആരാധന ആരംഭിച്ചു.''[50] പിൽക്കാലത്ത് ഈ ആരാധനാസമ്പ്രദായ

ങ്ങൾക്ക് പല രൂപപരിണാമങ്ങളും സംഭവിച്ചു. കേരളീയ കൂട്ടായ്മയിൽ ഇവയിൽ പലതും കാവുകളും പിന്നീട് ക്ഷേത്രങ്ങളുമായി രൂപാന്തരപ്പെട്ടു. സ്വഭാവത്തെ അടിസ്ഥാനമാക്കി ഇവയെ സാത്വികം (വൈദിക വിധി പ്രകാരമുള്ളത്), തമോമയം (മധുമാംസാദികൾ ഉപ യോഗിക്കുന്നത്) എന്നിങ്ങനെ ര ായിതിരിക്കാം. ആരാധനാമൂർത്തികളുടെ അടിസ്ഥാന ത്തിൽ ഉർവ്വരാരാധന, മൃഗാരാധന വൃക്ഷാരാധന, നാഗാരാധന, പരേതാരാധന, വീരാരാ ധന, അമ്മദൈവാരാധന എന്നിങ്ങനെയും വിഭജിക്കാം.

a) ഉർവ്വരാരാധന/പ്രകൃത്യാരാധന

പ്രകൃതികോപങ്ങൾ ഒഴിവാക്കാനും കാർഷികസമൃദ്ധി ഉറപ്പുവരുത്താനും ആരം ഭിച്ച ഉർവ്വരതാനുഷ്ഠാനമുറകളിൽ വൈവിധ്യമുള്ള പല അനുഷ്ഠാനങ്ങളുമു ്. ഇല്ലംനിറ മുതൽ നരബലിവരെയുള്ള അനുഷ്ഠാനങ്ങൾ ഇക്കൂട്ടത്തിൽപ്പെടും. പല ഗോത്രസമൂഹങ്ങ ളിലും ഉർവ്വരതാനുഷ്ഠാനങ്ങൾ ലൈംഗികാനുഷ്ഠാനങ്ങളിലേക്ക് നീളുന്നു.

b) മൃഗാരാധന

കാർഷികവൃത്തിയുമായി ബന്ധപ്പെട്ടാവണം മൃഗാരാധനയും കടന്നുവരുന്നത്. നര വംശശാസ്ത്രത്തിൽ പ്രാക്തനജനങ്ങളുടെ മതവിശ്വാസവുമായി ബന്ധപ്പെട്ട 'ടോട്ടമിസം' എന്ന സംജ്ഞ മൃഗാരാധനയുമായി ബന്ധപ്പെട്ടു നിൽക്കുന്നു. ''ഏതെങ്കിലും നിശ്ചിത മൃഗമോ പക്ഷിയോ ജീവിയോ ചെടിയോ വൃക്ഷമോ തങ്ങളുടെ വംശത്തോട് ബന്ധപ്പെട്ട താണെന്ന് വിശ്വസിച്ച് അവയെ തങ്ങളുടെ ഗോത്രചിഹ്നങ്ങളായി അംഗീകരിച്ച് പരിരക്ഷി ക്കുന്ന സമ്പ്രദായമാണ് ടോട്ടമിസം.''[51] പശു, കുതിര, കാള, ആട്, സിംഹം, കലമാൻ, ഗരു ഡൻ, മയിൽ തുടങ്ങിയ പക്ഷിമൃഗാദികളെ ഇത്തരത്തിൽ വിവിധ പ്രാക്തനസമൂഹങ്ങൾ ആരാധിച്ചുപോന്നിരുന്നു.

c) വൃക്ഷാരാധന

വളരെ പ്രാചീനമായൊരു ആരാധനാരീതിയാണ് വൃക്ഷാരാധന. വൃക്ഷങ്ങളിലും വൃക്ഷസങ്കേതങ്ങളിലും ദേവതമാർ കുടികൊള്ളുന്നു എന്ന വിശ്വാസമാണ് വൃക്ഷാരാധ നയ്ക്കു പിന്നിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്നത്. ''പാല, ചെമ്പകം, ആല്,പ്ലാവ്, ഇലഞ്ഞി, വേപ്പ്, കാഞ്ഞിരം തുടങ്ങിയ വൃക്ഷങ്ങളുടെ സങ്കേതങ്ങളിൽ ദേവതകളെ സങ്കല്പിച്ച് പൂജിക്കാ റു ്..... വേപ്പുമരത്തിന്റെ ദേവത, കാളി (മാരിയമ്മ) ആണ്. കൂവളത്തിലും നെല്ലിയിലും ലക്ഷ്മീസാന്നിധ്യമു ത്രെ. തുളസി വിഷ്ണുവിനും കൂവളം ശിവനും പ്രിയപ്പെട്ടതെന്ന

വിശ്വാസവുമു ്. പാല, കരിമ്പന തുടങ്ങിയ വൃക്ഷങ്ങളിൽ രക്ഷസുകളും യക്ഷികളും മറ്റും വസിക്കുന്നു എന്നും വിശ്വസിക്കപ്പെടുന്നു. യൂറോപ്പ് മുഴുവൻ ആരാധിച്ചുവരുന്നൊരു വൃക്ഷമാണ് ഓക്ക്.''[52]

d) നാഗാരാധന

നാഗത്തെ ദേവതയായി സങ്കല്പിച്ച് പൂജിച്ചിരുന്ന പാരമ്പര്യം പല രാജ്യങ്ങളിലുമു ്. സർപ്പങ്ങൾക്ക് നിവസിക്കാൻ കാവുകൾ ഏർപ്പെടുത്തുക 'നൂറും പാലും കൊടുക്കുക, സർപ്പപ്പാട്ടും സർപ്പക്കളവും അനുഷ്ഠിക്കുക, പുള്ളുവർ തുടങ്ങിയ പ്രത്യേകസമുദായങ്ങളെ അതിനായി ചുമതലപ്പെടുത്തുക എന്നിവ കേരളത്തിലെ നാഗാരാധനാപാരമ്പര്യത്തിന് ഉദാഹരണമാണ്. പാമ്പിൻമേക്കാട്, മണ്ണാറശാല, പെരളശ്ശേരി തുടങ്ങിയ ക്ഷേത്രങ്ങളിലും നാഗാരാധനയ്ക്ക് പ്രാമുഖ്യമു ്.

e) പരേതാരാധന

മരണാനന്തര ജീവിതത്തെക്കുറിച്ചുള്ള സങ്കല്പവും വിശ്വാസവും ഉൾക്കൊള്ളുന്നതാണ് നരവംശശാസ്ത്രത്തിലെ 'അനിമിസം''എന്ന സംജ്ഞ. പരേതാരാധനയ്ക്ക് വഴിതെളിയിച്ചത് അനിമിസമാണെന്നാണ് പ്രസിദ്ധ നരവംശശാസ്ത്രജ്ഞനായ എഡ്വേഡ്. ബി. ടെയ്ലറുടെ പക്ഷം.[53] ഭാരതത്തിനുപുറമേ ഗ്രീക്ക്, റോം, ബാബിലോണിയ, ചൈന, ഈജിപ്ത്, ബാലിദ്വീപ് തുടങ്ങിയ പ്രദേശങ്ങളിലെല്ലാം പരേതാരാധന നിലവിലു ായിരുന്നു. ഈ കൂട്ടായ്മകളിലെല്ലാം പരേതാത്മാക്കളുടെ സദ്ഗതിക്കു വേ ി ശ്മശാനത്തിൽ തുടങ്ങി പല ഉദകക്രിയകളും അനുഷ്ഠിച്ചുപോരുന്നു. ആത്മഹത്യ, കൊലപാതകം എന്നിവയിലൂടെ ദുർമരണം പ്രാപിച്ച ആത്മാക്കൾക്ക് സദ്ഗതി എളുപ്പമല്ലെന്നും അതിനായി തുടർകർമങ്ങൾ ആവശ്യമാണെന്നുമുള്ള വിശ്വാസവും നിലനിൽക്കുന്നു.

f) വീരാരാധന

പ്രത്യേകമേഖലകളിൽ കഴിവുതെളിയിച്ച വീരന്മാരെ ആരാധിക്കുക എന്ന സമ്പ്രദായം പല കൂട്ടായ്മകൾക്കിടയിലുമു ്. ''നായാട്ടിലും പടയിലും വൈദഗ്ദ്ധ്യമുള്ളവർ, വൈദ്യം, മന്ത്രവാദം തുടങ്ങിയ സിദ്ധികളുള്ളവർ, ദേവതകളുടെ കോമരങ്ങളോ ഭക്തൻമാരോ ആയിട്ടുള്ളവർ, പരിശുദ്ധാത്മാക്കളായ വനിതകൾ തുടങ്ങിയവർ മരണാനന്തരം ദേവതകളായി മാറുമെന്നും അവരെ ആരാധിക്കുകയെന്നത് സമൂഹത്തിന്റെ യോഗക്ഷേമത്തിനുതന്നെ ആവശ്യമാണെന്നും വിശ്വസിക്കപ്പെട്ടുപോന്നു.''[54] ഉത്തരകേരളത്തിലെ തെയ്യം, തിറ രംഗത്ത് ഇത്തരം വീരാരാധനയ്ക്ക് അനേകം ഉദാഹരണങ്ങളു ്. കതിവന്നൂർ വീരൻ, പുലിമറഞ്ഞ തൊ ച്ചൻ, തച്ചോളി ഒതേനൻ, കടവാങ്കോട്ടുമാക്കം തുടങ്ങിയവർ വീരാരാധനയിലൂടെ ദേവതാപദവി നേടിയവർക്കുദാഹരണമാണ്.

g) അമ്മദൈവാരാധന

പ്രാകൃതസമൂഹങ്ങളിൽ ഏറ്റവും ശക്തമായി നിലനിന്ന ആരാധനാസമ്പ്രദായങ്ങളിലൊന്നാണ് അമ്മദൈവാരാധന. ലോകത്തിന്റെ പലഭാഗങ്ങളിലും അമ്മദൈവാരാധനയുടെ വിവിധ രൂപങ്ങളുടെ ങ്കിലും ഇന്ത്യയിലാണ് ഏറ്റവും കൂടുതൽ ശക്തമായത്. ലക്ഷ്മി, കാളി, ദുർഗ, ഭഗവതി, മാരിയമ്മ തുടങ്ങിയ പല സങ്കല്പങ്ങളും അമ്മദൈവാരാധനയിൽ നിന്നു ായതാണ്. അനുഗ്രഹനിഗ്രഹശക്തികളുള്ള ഈ അമ്മദൈവങ്ങളിൽ മിക്കവരും അവിവാഹിതരാണ്. അമ്മദൈവങ്ങൾ ഒട്ടുമിക്ക കൂട്ടായ്മകളിലും ഗ്രാമദേവതക

ളായി മാറിയിട്ടു ്. കേരളത്തിൽ തെയ്യം, തിറ, മുടിയേറ്റ്, പറണേറ്റ് തുടങ്ങി ഒട്ടനേകം അനുഷ്ഠാന കലാരൂപങ്ങൾ അമ്മദൈവാരാധനയുമായി ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.

നാടോടി ആചാരങ്ങൾ (Folk customs)

വിശ്വാസങ്ങളുടെ ക്രിയാംശങ്ങളാണ് ആചാരങ്ങൾ. ഒരു ജനതയുടെ സ്വത്വം നില നിർത്തുന്നതിൽ പ്രധാന പങ്ക് വഹിക്കുന്നത് ആചാരങ്ങളാണ്. പ്രാക്തനസമൂഹത്തിന്റെ ജീവിത നടപടിക്രമങ്ങളാണ് ആചാരാനുഷ്ഠാനങ്ങൾക്ക് വഴിതെളിയിച്ചത്. നൈമിഷിക മായ അംഗചലനം മുതൽ ദിവസങ്ങളോളം നീ ു നിൽക്കുന്ന ചടങ്ങുകൾ വരെ ആചാര ങ്ങളിൽ ഉൾപ്പെടും. നാട്ടുനടപ്പ് (നിത്യജീവിതത്തിലെ പെരുമാറ്റരീതികൾ) വഴക്കങ്ങൾ, ഉപ ചാരങ്ങൾ, ജാത്യാചാരങ്ങൾ, ചടങ്ങുകൾ, സംസ്കാരക്രിയകൾ,അനുഷ്ഠാനങ്ങൾ എന്നി ങ്ങനെ ആചാരങ്ങൾക്ക് പല വിഭാഗങ്ങളു ്.

ഒരു ദേശത്തിന്റെയോ വർഗ്ഗത്തിന്റെയോ ആചാരങ്ങൾ, മറ്റൊരിടത്തു ാകണമെ ന്നില്ല. ഒരു കൂട്ടായ്മയിലെ ആചാരങ്ങൾ മറ്റൊരു കൂട്ടായ്മയ്ക്ക് പരിഹാസ്യവുമാകാം.

അനുഷ്ഠാനങ്ങൾ

ആചാരങ്ങളെക്കാൾ കൂടുതൽ ശ്രദ്ധയും നിഷ്ഠയും ആവശ്യപ്പെടുന്ന കർമങ്ങ ളാണ് അനുഷ്ഠാനങ്ങൾ. അനുഷ്ഠാനങ്ങൾക്കു പിൻബലമായ വിശ്വാസങ്ങൾ ആചാര ങ്ങൾക്കു പിന്നിലുള്ള വിശ്വാസത്തെക്കാൾ രൂഢമൂലമായിരിക്കും, ''അലൗകികമോ, ദേവതാ പരമോ ആയ പ്രതീകാത്മക പ്രവർത്തനങ്ങളെയാണ് അനുഷ്ഠാനമെന്ന് പറയുന്നത്. അതുകൊ ു തന്നെ അത് യുക്ത്യതീതമാണ്.''[55] പുരാവൃത്തത്തിന്റെയോ വിശ്വാസത്തി ന്റെയോ പിൻബലമില്ലാതെ അനുഷ്ഠാനത്തിന് നിലനിൽക്കാൻ സാധിക്കില്ല. പുരാവൃത്ത മെന്ന വാങ്മയരൂപത്തിന്റെ ക്രിയാരൂപം എന്ന് അനുഷ്ഠാനത്തെ വിശേഷിപ്പിക്കാം.

നാടോടിവൈദ്യം (Folk Medicine)

പ്രാകൃതികകാലം മുതൽ മനുഷ്യനെ അലട്ടിവരുന്നവയാണ് രോഗങ്ങൾ. അതു കൊ ു തന്നെ എല്ലാ കൂട്ടായ്മകളിലും രോഗപ്രതിരോധത്തിനും രോഗചികിത്സയ്ക്കു മുള്ള മാർഗങ്ങൾ സാർവത്രികമാണ്. നാടൻ മരുന്നുകളെ സ്വഭാവമനുസരിച്ച് ര ായി തിരിക്കാം. 1) പ്രകൃതിയുമായി ബന്ധപ്പെട്ടത് (2) മന്ത്രവാദവും മതവുമായി ബന്ധപ്പെട്ടത്[56] പ്രകൃതിയിൽനിന്നു ലഭിക്കുന്ന വസ്തുക്കൾ ഔഷധങ്ങളായി ഉപയോഗിക്കുന്ന പ്രകൃത്യധി

ഷ്ഠിത രീതിയിൽ സസ്യജന്യജന്തുജന്യവസ്തുക്കളും ധാതുലവണങ്ങളും സമുദ്രോൽപ്പന്ന ങ്ങളും ഉപയോഗിക്കുന്നു. മാന്ത്രികാധിഷ്ഠിതവിഭാഗത്തിൽ മന്ത്രപ്രയോഗങ്ങളും അനു ഷ്ഠാനകർമങ്ങളും ഉപയോഗിച്ചുള്ള ചികിത്സയാണ് നടക്കുന്നത്. (ഉദാ:- ജപിച്ചൂത്ത്, വെലി ക്കള) മന്ത്രതന്ത്രങ്ങളോടൊപ്പം ഔഷധങ്ങൾ ഉപയോഗിക്കുന്ന രീതിയുമു ്. (ഉദാ :- വിഷ വൈദ്യം)

നാടൻ മരുന്നുകളുടെ പ്രയോഗത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിലും ര ുവിഭാഗങ്ങൾ ക െത്താം.[58]

1. എല്ലാവർക്കുമറിയാവുന്ന എല്ലാവരും പ്രയോഗിച്ചുവരുന്ന ചികിത്സാരീതികൾ. വീട്ട മ്മമാരാണ് മുഖ്യമായും ഈ രീതിയുടെ പ്രയോക്താക്കൾ. ലഘുവും എളുപ്പം ലഭ്യ വുമായ വസ്തുക്കളാണ് ഇതിനുപയോഗിക്കുന്നത്. ഉദാ:- മുറിവിൽ മഞ്ഞൾ, മുറി കൂടിയില, കൊടിത്തൂവയില എന്നിവ ചതച്ചിടുന്നത്, തീപ്പൊള്ളലിന് ഉപ്പ്, അട യ്ക്കാനീര് എന്നിവ പ്രയോഗിക്കുന്നത്.

2 പരമ്പരാഗതമായി ചിലർ മാത്രം ചെയ്യുന്ന വൈദ്യമാണ് ര ാമത്തേത്. മിക്ക പ്പോഴും മാന്ത്രികക്രിയകൾ ഉപയോഗിക്കുന്നത് ഇത്തരം വൈദ്യത്തിലാണ്. കേരള ത്തിൽ വണ്ണാൻ, മലയൻ, പുള്ളുവൻ, വേലൻ, പാണൻ, കണിയാൻ തുടങ്ങിയ പല സമുദായക്കാർക്കും ഇത്തരം വൈദ്യവുമായി ബന്ധമു ്. ചില ആദിവാസി വിഭാഗ ങ്ങളിലും ഇത്തരം പാരമ്പര്യവൈദ്യന്മാരു ്.

നാടൻ മരുന്നുകളുടെ ശേഖരണം, നിർമാണം, ചികിത്സാരംഭം, ഔഷധസേവ എന്നിവയ്ക്കെല്ലാം ഉചിതസമയം നോക്കുന്ന പതിവു ്. ഇങ്ങനെ ചെയ്തില്ലെങ്കിൽ ഫലം നഷ്ടപ്പെടുമെന്ന് മാത്രമല്ല, വിപരീതഫലമു ാകുമെന്നും വിശ്വസിക്കപ്പെടുന്നു.

ഉത്സവാഘോഷങ്ങൾ (Festivals and Celebrations)

കൂട്ടായ്മകൾക്ക് കെട്ടുറപ്പ് നൽകുന്നതിൽ ഉത്സവാഘോഷങ്ങൾക്ക് സാരമായ പങ്കു ്. ഉത്സവാഘോഷങ്ങളുടെ പ്രധാനധർമം സൃഷ്ടിപരമായ സാമൂഹ്യ ഇടപെടലു കൾക്ക് അവസരങ്ങളും രൂപവും ഉ ാക്കുക എന്നതാണ്. ഇത് കൂട്ടായ്മകളുടെ സുസ്ഥി രമായ നിലനിൽപ്പിന് അനിവാര്യമാണ്.

കാലചക്രത്തിലെ നിർദിഷ്ടഘട്ടങ്ങളിലും (ഉദാ:-ഓണം, തിരുവാതിര, ഈദ്, ക്രിസ് മസ്), ജീവിത ചക്രത്തിലെ നിർണായകഘട്ടങ്ങളിലും (ഉദാ:-ചോറൂണ്, മാമോദീസ, ഉപനയ

നം, സുന്നത്ത്കല്യാണം, വിവാഹം), ആരാധാനാലയങ്ങളുമായി ബന്ധപ്പെട്ടും (ഉദാ:- കളിയാട്ടം, തിറയാട്ടം, പൂരം, ചിറപ്പ്, നേർച്ച, പെരുന്നാൾ)ഉത്സവാഘോഷങ്ങൾ കടന്നുവരുന്നു. ഈ ആഘോഷങ്ങളിൽ എല്ലാ വിഭാഗങ്ങളുടെയും പ്രാതിനിധ്യവും സഹവർത്തിത്വവും ഉറപ്പു വരുത്താൻ കൂട്ടായ്മ ശ്രദ്ധിക്കാറു ്.

വിനോദങ്ങളും കളികളും (Recreations and Games)

മനുഷ്യന് സ്വയം ആവിഷ്കരിക്കാനുള്ള മാർഗങ്ങളാണ് കളികൾ. എല്ലാ സംസ്കാരങ്ങളിലും അവയ്ക്ക് സ്ഥാനമു ്. യഥാർത്ഥജീവിതത്തിന്റെ അനുകരണമാണ് പല കളികളും. കുടുംബജീവിതം, സാമൂഹികജീവിതം, പ്രകൃതി, കലകൾ തുടങ്ങിയവയെല്ലാം കളികളിൽ അനുകരണവിധേയമാകുന്നു. ഭാവിജീവിതത്തിന്റെ രൂപഭാവങ്ങൾ ബാല്യകാലത്തിലേ നെയ്തെടുക്കുക എന്ന ധർമമാണ് ഇവിടെ പൂർത്തിയാകുന്നത്. സൃഷ്ടിപരവും ക്രിയാത്മകവുമായ അഭിരുചി വളർത്തുകയെന്ന ധർമവും കളികൾക്കു ്. കുട്ടികളുടെ വിനോദങ്ങളിൽ നല്ലൊരു ഭാഗം നിർമാണപരമാണെന്നു കാണാം.

സമൂഹജീവിതത്തിന്റെ സമ്മർദങ്ങളിൽ നിന്നും ഒറ്റപ്പെടലുകളിൽ നിന്നും രക്ഷ നേടാനും അതിജീവിക്കാനുമുള്ള പരിശീലനമാണ് കളികളിൽ നിന്ന് കിട്ടുന്നത്. മനുഷ്യൻ ബലമായി മനസ്സിലടക്കിവെച്ച ലൈംഗിക തൃഷ്ണയുടെ മറ്റു രൂപത്തിലുള്ള ബഹിർപ്രകടനമാണ് പല കളികളും എന്നൊരു വാദവുമു ്.[58]

ഒരു ജനസാമാന്യത്തിന്റെ സാംസ്കാരികചരിത്രത്തിലേക്കും ദൈനംദിന ജീവിതത്തിൽ അവർ നേരിടുന്ന പ്രശ്നങ്ങളിലേക്കും വെളിച്ചം പകരാൻ നാടോടി ക്കളികളുടെ പഠനം സഹായിക്കും. കാരണം, ഓരോ കളിക്കും അത് നിലനിൽക്കുന്ന സമൂഹത്തിന്റെ ജീവിതവുമായി അടുത്ത ബന്ധമു ്. ചില കളികൾ സാർവ്വലൗകികമാണെങ്കിലും ഓരോ വ്യത്യസ്ത കൂട്ടായ്മയിലെയും കുട്ടികൾ പാരമ്പര്യമായി ചില പ്രത്യേക കളികളിൽ ഏർപ്പെട്ടു വരുന്നതും കാണാം. "നാടൻ കളികളുടെ ഘടന അതതു സംസ്കാരത്തിന്റെ ലോകവീക്ഷണവുമായി ബന്ധപ്പെട്ടു കിടക്കുന്നു" എന്ന് അലൻ ഡൻഡിസ് അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു.[59] ഉദാഹരണത്തിന് അമേരിക്കൻ സമൂഹത്തിൽ കുട്ടികൾ ഏർപ്പെടുന്ന കളികളെല്ലാം മത്സരാധിഷ്ഠിതമാണ് എന്നദ്ദേഹം ചൂ ിക്കാണിക്കുന്നു. എല്ലാത്തിലും ഒരു വിജയിയും (Winner) ഒരു പരാജിതനും (Loser) കാണും.

കേരളീയ സമൂഹത്തിൽ പ്രചാരത്തിലുള്ള കളികളെ സാഹസവിനോദങ്ങൾ, കല ഹക്കളികൾ, കൗശലക്കളികൾ, ഭാഗ്യക്കളികൾ, അന്വേഷണക്കളികൾ, അനുകരണക്കളികൾ എന്നിങ്ങനെ ആറു വിഭാഗങ്ങളിലായി എം.വി. വിഷ്ണു നമ്പൂതിരി വിഭജിക്കുന്നു.[60]

a) സാഹസവിനോദങ്ങൾ- എയ്ത്ത്, പൊയ്ത്ത്, നായാട്ട്.

b) കലഹ(മത്സര)ക്കളി- ഓണത്തല്ല്, കയ്യാങ്കളി, തുപ്പ് തച്ചുകളി

c) കൗശലക്കളി- മിക്കതിനും ഉപകരണ സാമർത്ഥ്യം ആവശ്യം -കക്കുകളി, കൊത്തങ്കല്ല്, കുട്ടിയും കോലും.

d) ഭാഗ്യക്കളി- കളിയുടെ അന്തിമഫലം ഭാഗ്യനിർഭാഗ്യങ്ങളെ ആശ്രയിച്ചുവരുന്നു-ദായംകളി, പകിടകളി

e) അന്വേഷണക്കളി- ഒളിച്ചുവെച്ചതിനെ അന്വേഷിച്ചു ക െത്തുന്നു- ഒളിച്ചുകളികൾ, പൂഴ്ത്തിക്കളികൾ.

f) അനുകരണക്കളി- നിത്യജീവിതരംഗങ്ങളെ അനുകരിക്കുന്നു - ചോറും കറിയും വെച്ചുകളി, കളിവീടു ാക്കൽ, തൊഴിലുകളുടെ അനുകരണം.

കളികൾ എളുപ്പത്തിൽ പരിണമിക്കുന്നവയാണ്. ജീവിതത്തിന്റെ ഊടും പാവും മാറുന്നതിനനുസരിച്ച് കളികളും മാറുന്നു. ''പത്തു കൊല്ലം മുമ്പ് കുട്ടികൾ കളിച്ചിരുന്ന കളികൾ ഇന്നത്തെ കുട്ടികൾ കളിക്കാറില്ല. ഗ്രാമത്തിലെ കുട്ടികൾ കളിക്കുന്ന കളികളല്ല പട്ടണത്തിലെ കുട്ടികൾ കളിക്കുന്നത്'' എന്ന് രാഘവൻ പയ്യനാട് അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു.

ഭൗതിക സംസ്കാരം (Material Culture)

നാടൻ കൈവേല/കരവിരുത് (Folk Craft &Folk Art)

ഭൗതികസംസ്കാരത്തിന്റെ ഘടകങ്ങൾ പലതും കൂട്ടായ്മയുടെ ജീവനോപാധികളുമായി ബന്ധപ്പെട്ടവയാണ്. കലയെയും ധർമ്മത്തെയും സമന്വയിപ്പിച്ചു കൊ ുപോകുകയാണ് ജനസാമാന്യത്തിന്റെ രീതി. നിത്യജീവിതത്തിൽ അത്യാവശ്യമായ പല ഭൗതികവസ്തുക്കളുടെ നിർമാണത്തിലും കലയുടെ അംശം കൂടി അവർ ചേർക്കുന്നു. സാമൂഹികമോ തൊഴിൽപരമോ മതപരമോ മന്ത്രവാദപരമോ ആരാധനാപരമോ ആയ ധർമങ്ങൾ നിർവഹിക്കുന്ന പല വസ്തുക്കളിലും കലാവിരുതിന്റെ തിളക്കം കൂടി കാണാം. "'ഒരു കലാവസ്തുവിൽ ആനന്ദാനുഭൂതിയുടെ അംശമാണ് മുന്നിട്ടു നിൽക്കുന്നതെങ്കിൽ

അതിനെ കല (Art) എന്നു വിളിക്കാം. മറിച്ച്, പ്രായോഗിക ധർമ്മമാണ് മുന്നിലെങ്കിൽ അതിനെ കരകൗശലം (Craft) എന്നും വിളിക്കാം."[62]

നാടൻ കരവിരുതുകളെയും കലാവിരുതുകളെയും മൂന്നായി തരം തിരിക്കാമെന്ന് ഡോ. രാഘവൻ പയ്യനാട് അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു.[63]

1) ആത്മീയ ജീവിതവുമായി ബന്ധപ്പെട്ടവ-ഇവയ്ക്ക് കലാമേന്മ കൂടും. ആരാധനയ്ക്കും അനുഷ്ഠാനങ്ങളിലും മന്ത്രവാദത്തിനും ബാധോച്ചാടനത്തിനും ഉപയോഗിക്കുന്നവ. -വിചിത്രങ്ങളായ മുഖംമൂടികൾ, മുഖത്തെഴുത്തുകൾ, മെയ്യെഴുത്തുകൾ, കിരീടങ്ങൾ, മുടികൾ, കുരുത്തോല കൊ ും വാഴപ്പോളകൊ ുമുള്ള കരവേലകൾ, ശിലകൊ ് നിർമിക്കുന്ന ബിംബങ്ങൾ, ദേവതാരൂപങ്ങൾ, വിഗ്രഹങ്ങൾ, പീഠങ്ങൾ, വിളക്കുകൾ, കൊത്തുവേലകൾ, പഞ്ചലോഹവിഗ്രഹങ്ങൾ, ലോഹക്കൂട്ടുകൊ ു ാക്കുന്ന പലതരം വിളക്കുകൾ, കൊടിമരങ്ങൾ, താഴികക്കുടങ്ങൾ, ഓടുകൊ ു ാക്കുന്ന മണികൾ, വിവിധതരം പ്രകൃതിജന്യവസ്തുക്കൾകൊ ് വരയ്ക്കുന്ന ധൂളീശിൽപ്പങ്ങൾ തുടങ്ങിയവ.

2) ഭൗതികജീവിതവുമായി ബന്ധപ്പെട്ടവ - ഇവയിൽ കല ജീവിതാവശ്യങ്ങളുമായി സംയോജിപ്പിക്കപ്പെടുന്നു. കല്ലുരലുകൾ, അമ്മി, തിരികല്ല്, ദന്തം, അസ്ഥി, കൊമ്പ് എന്നിവ കൊ ു ാക്കുന്ന ചീർപ്പ്, ആഭരണങ്ങൾ, കൂട്ടുലോഹം കൊ ു ാക്കുന്ന കി ി, കിണ്ണം, ചെല്ലം, വാൾ, പരിച തുടങ്ങിയ യുദ്ധോപകരണങ്ങൾ, പുല്ല്, മുളങ്കമ്പ്, ഓട എന്നിവകൊ ു നിർമിക്കുന്ന പലതരം കരവേലകൾ. ചൂരൽ, മുള, ഓട, കൈതപ്പായ, പനയോല എന്നിവകൊ ് നിർമിക്കുന്ന നിത്യോപയോഗ വസ്തുക്കൾ (പായ, കുട്ട, വിശറി) തുകൽ ചെരിപ്പുകൾ തുടങ്ങിയവ.

3) വിനോദോപാധികൾ- ഉപയോഗത്തെക്കാൾ ഏറെ വിനോദത്തിന് പ്രാമുഖ്യം കൊടുക്കുന്നവ - സംഗീതോപകരണങ്ങൾ (ചർമവാദ്യങ്ങൾ, ലോഹവാദ്യങ്ങൾ, സുഷിരവാദ്യങ്ങൾ, തന്തുവാദ്യങ്ങൾ, കിങ്ങിണി, ചിലങ്ക, കൈമണി തുടങ്ങിയ നൃത്തോപകരണങ്ങൾ, വിവിധയിനം കളിക്കോപ്പുകൾ(മരം,തോൽ, ഓലകൾ ഇവ കൊ ു നിർമിക്കുന്ന പാവകൾ, പന്തുകൾ, പീപ്പികൾ), കൗതുക വസ്തുക്കൾ, പക്ഷിമൃഗാദികളുടെ രൂപങ്ങൾ (അസ്ഥി, കൊമ്പ്, ദന്തം എന്നിവ ഉപയോഗിച്ച്) തുടങ്ങിയവ.

നാടോടിവാസ്തുവിദ്യ (Folk Architecture)

പാരമ്പര്യവഴിക്ക് പകർന്നുവരുന്ന വാസ്തുവിദ്യയെയാണ് നാടോടിവാസ്തുവിദ്യ എന്നതുകൊ ് ഉദ്ദേശിക്കുന്നത്. "'വിവിധ തരത്തിലുള്ള ആലയനിർമാണ രീതികൾ മാത്ര മല്ല, അതിനുപയോഗിക്കുന്ന വസ്തുക്കൾ, ഉപകരണങ്ങൾ, അതുമായി ബന്ധപ്പെട്ട ശില്പ വിദ്യകൾ, മറ്റു സാങ്കേതിക കാര്യങ്ങൾ എന്നിവയെല്ലാം ഈ പാരമ്പര്യ വിജ്ഞാനീയ ത്തിന്റെ അന്വേഷണ പരിധിയിൽ വരും.''[64]

വാസ്തുവിദ്യയുമായി ബന്ധപ്പെട്ട താഴെ കൊടുത്ത കാര്യങ്ങളിലെല്ലാം ജനസാമാ ന്യത്തിന്റെ സ്വത്വമുദ്രയു ാവും.[65]

1) താമസ സ്ഥലങ്ങൾ, ധാന്യപ്പുരകൾ, പണിശാലകൾ വിവിധയിനം ഷെഡുകൾ എന്നി ങ്ങനെ എല്ലാതരം കെട്ടിടങ്ങളുടെയും ആകൃതി, വലിപ്പം, രൂപരേഖ എന്നിവയിൽ.

2) നിർമാണത്തിനുപയോഗിക്കുന്ന വസ്തുക്കൾ, പണിയായുധങ്ങൾ, നിർമിതിയുടെ തന്ത്രങ്ങൾ എന്നിവയിൽ

3) കെട്ടിടം നിർമിക്കാനുദ്ദേശിക്കുന്ന സ്ഥലവും സ്ഥലത്തിൽ വിവിധ കെട്ടിടങ്ങളുടെ സ്ഥാനവും

4) നിർമിക്കുന്ന കെട്ടിടങ്ങളുടെ ഉപയോഗം.

നാടൻ വേഷഭൂഷകൾ (Folk Costume)

ഒരു കൂട്ടായ്മയുടെ സാമൂഹികവ്യക്തിത്വം വ്യക്തമാക്കുന്ന ബാഹ്യ ചിഹ്നമാണ് വസ്ത്രാലങ്കാരങ്ങൾ എന്നു പറയാം. കാലാവസ്ഥാമാറ്റങ്ങളിൽ നിന്ന് ശരീരത്തെ സംരക്ഷി ക്കുക, നഗ്നത മറയ്ക്കുക എന്നീ പ്രാക്തനജീവിതലക്ഷ്യങ്ങളിൽ കവിഞ്ഞ് ശരീരത്തെ അല ങ്കരിച്ച് മോടിപിടിപ്പിക്കുക എന്ന ലക്ഷ്യംകൂടി വന്നുചേർന്നപ്പോഴാണ് ഓരോ കൂട്ടായ്മയു ടെയും വസ്ത്രാഭരണാദികൾക്ക് തനിമ കൈവന്നത്. കാലദേശാദികൾക്കും വർഗപാരമ്പര്യ ങ്ങൾക്കും അനുഗുണമായ വസ്ത്രാഭരണാദികൾ നിർമിക്കാനും ധരിക്കാനും ഓരോ കൂട്ടാ യ്മയും ശ്രദ്ധിച്ചു. ''ഭൂപ്രകൃതി, കാലാവസ്ഥ എന്നിവ മാത്രമല്ല മതവിശ്വാസങ്ങൾ, ആചാര ങ്ങൾ, അനുഷ്ഠാനങ്ങൾ, ആരാധന, ഉത്സവം, കലാപ്രകടനം, ജാതി-വർഗവ്യത്യാസങ്ങൾ, തൊഴിൽഭേദങ്ങൾ, സ്ത്രീ-പുരുഷ വ്യത്യാസം, ജോലിയും വിശ്രമവും, വയസ്സ്, സാമൂഹിക

പദവി, ഗ്രാമ-നഗര വ്യത്യാസം തുടങ്ങിയ ഉപാധികളും വേഷവിധാനത്തിൽ വൈവിധ്യമുള വാക്കാം.''[66] നായാട്ട്, കൃഷി, മത്സ്യബന്ധനം, പട, ഉത്സവം, അനുഷ്ഠാനം, കലാപ്രകടന ങ്ങൾ, വിവാഹം മുതലായ സന്ദർഭങ്ങളിലെല്ലാം വിഭിന്നമായ വേഷധാരണങ്ങൾ, നാടോടി സംസ്കാരത്തിന്റെ പ്രത്യേകതയാണ്. നാടൻ വസ്ത്രാലങ്കാരത്തിന്റെ പ്രാദേശിക വൈവി ധ്യത്തിന് ഊന്നൽ കൊടുക്കുന്ന ഒരു നിർവചനം ഡോൺ യോഡർ വിവരിക്കുന്നു. 'വ സ്ത്രങ്ങളുടെ ഭാഷാഭേദം'[67] (The dialect of dress) അതായത്, വസ്ത്രങ്ങളുടെ ലോകത്ത് പ്രാദേശിക വസ്ത്രത്തിന്റെ സ്ഥാനം ഭാഷാശാസ്ത്രത്തിൽ ഭാഷാഭേദത്തിന്റെ സ്ഥാനത്തിന് സമാനമാണ്. നാടൻ വസ്ത്രവും ഭാഷാഭേദവും ര ും പ്രാദേശികവും സ്ഥലപരവുമാണ്. അതേ സമയം ര ും ഓരോ വലിയ സാംസ്കാരികാസ്തിത്വവുമായി ബന്ധപ്പെട്ടു നിൽക്കുന്നു. ഭാഷാഭേദം മാനക ഭാഷയോടും നാടൻവേഷഭൂഷകൾ അന്താ രാഷ്ട്ര പരിഷ്കൃത വേഷധാരണത്തോടും.

പാശ്ചാത്യപരിഷ്കൃത വേഷത്തോടുള്ള അനുകരണഭ്രമം നിമിത്തം ഓരോ കൂട്ടാ യ്മയുടെയും തനിമയാർന്ന വസ്ത്രാലങ്കാരസമ്പ്രദായങ്ങൾ അതിവേഗം നഷ്ടമായിക്കൊ ിരിക്കയാണ്.

നാടൻപാചകവിദ്യ (Folk coockery)

നാടൻപാചകത്തെ കൂട്ടായ്മയുടെ മുദ്രവഹിക്കുന്ന പാരമ്പര്യഗാർഹികപാചകരീതി എന്നു നിർവ്വചിക്കാം. പ്രാദേശികപാരമ്പര്യത്തിൽ അധിഷ്ഠിതമായ ദൈനംദിനഗാർഹിക പാചകം, കച്ചവടാധിഷ്ഠിത, സ്ഥാപനവൽകൃത ശാസ്ത്രീയപോഷകസമ്പുഷ്ട പാചകരീതി കൾക്കു വിരുദ്ധമാണ്.

ആഹാരത്തിനുപയോഗിക്കുന്ന വസ്തുക്കൾ, അവയുടെ ചേരുവ, പാകം ചെയ്യു ന്നരീതി, വിളമ്പുന്ന സമ്പ്രദായം, കഴിക്കുന്നരീതി, സ്ഥലം, സമയം എന്നിവയിലെല്ലാം കൂട്ടാ യ്മകൾ തമ്മിൽ വ്യത്യാസമു ാവാം. ഭൂപ്രകൃതിയും കാലാവസ്ഥയും ഭക്ഷ്യവസ്തുക്ക ളുടെ ലഭ്യതയും കൂട്ടായ്മയുടെ ഭക്ഷണരീതിയെ നിർണയിക്കുന്ന ഘടകങ്ങളാണ്. വർഗം, ജാതി, മതം എന്നിവയും ഭക്ഷണരീതികളെ സ്വാധീനിക്കുന്നു. ചില സമൂഹങ്ങളിൽ ചില ഭക്ഷണങ്ങൾ നിഷിദ്ധങ്ങളാണ്. വ്രതാനുഷ്ഠാനകാലങ്ങളിൽ പ്രത്യേകഭക്ഷണങ്ങൾ വർജ്ജി ക്കുന്ന പതിവും കാണാം. ഓരോ വർഗത്തിന്റെയും ജീവിതരീതിയുടെയും സംസ്കാരത്തി ന്റെയും സ്വഭാവം, അവരുടെ ഭക്ഷണ പദാർത്ഥങ്ങൾ, ഭക്ഷണരീതികൾ എന്നിവയുടെ അപ ഗ്രഥനത്തിലൂടെ ഗ്രഹിക്കാൻ സാധിക്കും.

മിക്ക സംസ്കാരങ്ങളിലും ഭക്ഷണം വേവിച്ചെടുക്കാൻ തീ, വെള്ളം, ആവി, എണ്ണ എന്നീ മാധ്യമങ്ങളിലേതെങ്കിലുമാണ് ഉപയോഗിക്കുന്നത്. തീയിൽ ചുട്ടെടുക്കുക, വെള്ള ത്തിലോ ആവിയിലോ പുഴുങ്ങുക, എണ്ണയിൽ പൊരിക്കുക എന്നിവയാണ് മുഖ്യപാചകമാർഗങ്ങൾ. ദൈനംദിനഭക്ഷണത്തിൽ നിന്ന് വിശേഷദിവസങ്ങളിലെ ഭക്ഷണ ത്തിന് വ്യത്യാസം കാണാം. വിശേഷദിവസത്തിന്റെ പ്രത്യേകതയനുസരിച്ചും ഭക്ഷണത്തിനു വ്യത്യാസം വരാം. ഉദാഹരണത്തിന് ഓണം, തിരുവാതിര. ഈ ര ാഘോഷങ്ങൾക്കും കേരളീയ സമൂഹത്തിന് തനതു ഭക്ഷണരീതികളു ്.

IV. നാടൻ പ്രകടനകല (Folk performing Art)

1. നാടൻ സംഗീതം (Folk Music)

പരിഷ്കൃതസമൂഹമായാലും അപരിഷ്കൃതസമൂഹമായാലും സംഗീതം ജീവിത ത്തിന്റെ ഭാഗമാണ്. സാംസ്കാരിക പുരോഗതിയുടെ ആരംഭം മുതലേ മനുഷ്യൻ സംഗീത ത്തിൽ ആകൃഷ്ടനായിരുന്നു. സംഗീതം പ്രാകൃതമനുഷ്യനെ അധ്വാനശീലനും ആഹ്ലാദഭരി തനുമാക്കി. അവനിൽ ഐക്യബോധം വളർത്തി. "ആഫ്രിക്കൻ വനാന്തരങ്ങളിലെ കാപ്പിരിനായാട്ടു സംഘങ്ങളുടെ വിജയോത്സവ ഗാനങ്ങളിലും ബോർണിയയിലെ മുക്കുവഗ്രാമങ്ങളുടെ സാമൂഹികാഘോഷങ്ങളിലും ചൈനയിലെ ഗ്രാമീണ കർഷകരുടെ ഞാറ്റുത്സവങ്ങളിലും ആസ്ത്രേലിയൻ ആദിവാസികളുടെ കൂട്ടാരാധനാ ചടങ്ങുകളിലും ഇത്തരം പ്രാകൃതനാടോടി ഗാനസംസ്കാരത്തിന്റെ തിരുശേഷിപ്പുകൾ നിലനിൽക്കുന്ന തായി രേഖപ്പെടുത്തിക്കാണാം."ഇന്ത്യയിലെ വിവിധഗോത്രവർഗസംസ്കൃതികളിൽ പഴയ നാടോടിഗാന സംസ്കാരത്തിന്റെ അവക്ഷിപ്തങ്ങൾ അണയാതെ സൂക്ഷിക്കപ്പെടുന്നു. കേരളത്തിലെ തുടിയൻ, പറയൻ, മലയൻ, പാണൻ, വേലൻ, പുള്ളുവൻ തുടങ്ങിയ ജാതി സമൂഹങ്ങളിൽ കുലവൃത്തിയുടെയും അനുഷ്ഠാനപരതയുടെയും ബാക്കി പത്രങ്ങളായി പ്രസ്തുത ഗാനസാഹിത്യ പൈതൃകം സൂക്ഷിക്കപ്പെടുന്നു"[68].

നാടോടി നൃത്തം (Folk Dance)

നൃത്തം സാർവകാലികവും സാർവലൗകികവുമായ ഒരു പ്രകടനകലാരൂപമാണ്. ആയിരക്കണക്കിനു വർഷങ്ങൾക്കു മുമ്പ് എഴുതപ്പെട്ട ഗുഹാചിത്രങ്ങളിൽ പോലും നൃത്ത രീതികൾ ആലേഖനം ചെയ്യപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു എന്നത് നൃത്തകലയുടെ പഴമയെ സൂചിപ്പിക്കുന്നു. രോഗനിവാരണം, ദേവതാ പ്രീതി, ഉർവരത, ബാധോച്ചാടനം, ഉദ്ദിഷ്ടകാര്യസിദ്ധി എന്നീ സന്ദർഭങ്ങളിലെല്ലാം പ്രാകൃത മനുഷ്യൻ നൃത്തത്തെ ഉപയോഗിച്ചിരുന്നു. അവതരണത്തിലൂടെയും ആസ്വാദനത്തിലൂടെയും കേവലമായി ലഭിക്കുന്ന ആനന്ദാനുഭൂതി എന്നതിലപ്പുറം ജീവിതത്തിന്റെ ഭാഗമായിരുന്നു അവർക്ക് നൃത്തം. പ്രാകൃതനൃത്തം, നാടോടി നൃത്തത്തിലേക്കും പിന്നീട് പരിഷ്കൃത നൃത്തത്തിലേക്കും പരിണമിച്ചു.

സ്ത്രീപുരുഷൻമാർ ചേർന്നോ വെവ്വേറെയോ സ്ത്രീ/പുരുഷൻ ഒറ്റയ്ക്കോ നടത്തുന്ന നൃത്തങ്ങൾ എന്നിവ സാധാരണമാണ്. ഒറ്റയ്ക്കുള്ള നൃത്തങ്ങൾ പലതും അനുഷ്ഠാനങ്ങളുമായി ബന്ധമുള്ളതാണ്. (ഉദാ:തെയ്യംതിറ, കുറുപ്പിന്റെ നൃത്തം) സംഘനൃത്തങ്ങളിൽ ഒരേ വരിയിൽ നിന്നുകൊ ുള്ളതും(വരിനൃത്തം) വൃത്തത്തിൽ നിന്നുകൊ ു ള്ളതും(വർത്തുള നൃത്തം) ആയ നൃത്തങ്ങളു ്. കേരളീയ നാടൻ കലാരൂപങ്ങളിൽ തിരുവാതിരക്കളി, മാർഗംകളി, കോൽക്കളി, പൂരക്കളി എന്നിവ വർത്തുളനൃത്തത്തിന് ഉദാഹരണങ്ങൾ ആണ്. അവതരണ സന്ദർഭത്തിനനുസരിച്ച് മതപരം/അനുഷ്ഠാനപരം, സാമൂഹ്യ നൃത്തം എന്ന വിഭജനവും പ്രസക്തമാണ്. സ്വഭാവത്തിനനുസരിച്ച് സരളം, സങ്കീർണം എന്നും തിരിക്കാവുന്നതാണ്.

കൂട്ടായ്മയിൽ ഐക്യബോധം നിലനിർത്തുക, അനുഷ്ഠാനവും സാമാന്യജനങ്ങളും തമ്മിലുള്ള ബന്ധം ദൃഢമാക്കുക, വികാരങ്ങളെ ഉദാത്തവും നിയന്ത്രിതവുമായ രീതിയിൽ പ്രകടിപ്പിക്കുക എന്നിവയെല്ലാം നാടോടി നൃത്തം സമൂഹത്തിൽ നിർവഹിക്കുന്ന ധർമങ്ങളാണ്.

നാടോടിനാടകം (Folk drama)

അനുകരിക്കാനുള്ള പ്രവണത മനുഷ്യന് ജന്മസിദ്ധമാണ്. ആദ്യത്തെ കലാപ്രകടനം അനുകരണനാടകമാണെന്ന് നരവംശശാസ്ത്ര പണ്ഡിതന്മാർ വ്യക്തമാക്കിയിട്ടു ്.[69] അതുകൊ ു തന്നെ മനുഷ്യന്റെ പ്രാചീനമായ സംവേദനരൂപങ്ങളിലൊന്നായി നാടകത്തെ കണക്കാക്കാം. അതിനാൽത്തന്നെ കൂട്ടായ്മാജീവിതത്തിന്റെ ഭാഗമായി

നാടോടിനാടകങ്ങളും രൂപംകൊ ു. എന്നാൽ നാടോടിനാടകം എന്ന നിലയ്ക്ക് സ്വതന്ത്ര മായി നിലനിൽപ്പുള്ളവ എണ്ണത്തിൽ കുറവാണ്. മിക്കവാറും ഏതെങ്കിലും അനുഷ്ഠാന ത്തിന്റെയോ ആഘോഷത്തിന്റെയോ ഭാഗമായോ തുടർച്ചയായോ ആണ് നാടോടിനാടക ങ്ങൾ കടന്നുവരുന്നത്. ഉദാഹരണത്തിന് മുടിയേറ്റ്, തെയ്യം തുടങ്ങിയ ഫോക്‌ലോർ രൂപ ങ്ങൾ മിക്കതും ആനുഷ്ഠാനികമായ സവിശേഷതകൾ കൊ ് അനുഷ്ഠാനമായും നാട കീയമായ സവിശേഷതകൾ കൊ ് നാടോടി നാടകമായും എണ്ണപ്പെടുന്നു. ''സംഭാ ഷണം, നാട്യം എന്നിവയുടെ യഥോചിതമായ ചേരുവകളിലൂടെ ഒരു കഥ അവതരിപ്പി ക്കുന്ന പരമ്പരാഗതമായ കലാപ്രവർത്തനം" എന്ന് നാടോടിനാടകത്തെ റോജർ ഡി. അ ബ്രഹാം നിർവചിക്കുന്നു.''[70]

കേരളത്തിലെ പ്രകടനാംശം മുന്നിട്ടുനിൽക്കുന്ന നാടൻ കലാരൂപങ്ങളിൽ മുടിയേ റ്റ്, തെയ്യം, പടയണി, കാളിയൂട്ട്, കോതാമ്മൂരിയാട്ടം, തിയ്യാട്ട്, പറണേറ്റ് തുടങ്ങിയ അനേകം രൂപങ്ങൾ അനുഷ്ഠാനപ്രധാനമാണ്. കാക്കാരശ്ശി നാടകം, പുറാട്ട് നാടകം, ചിമ്മാനക്കളി, കുറത്തിയാട്ടം എന്നീ നാടകരൂപങ്ങളിൽ വിനോദാംശം മുന്നിട്ടു നിൽക്കുന്നു. നേരമ്പോക്കായി പല വേഷങ്ങൾ കെട്ടി അഭിനയിക്കുന്ന ഹാസ്യാനുകരണമായ പുറാട്ടുനാ ടകങ്ങൾ ആളുകളെ രസിപ്പിക്കുകയും ചിരിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതോടൊപ്പം സമൂഹ ത്തിലെ അനാശാസ്യപ്രവണതകളെ ചൂ ിക്കാണിച്ച് വിമർശിക്കുക കൂടി ചെയ്യുന്നു.[71]

ഫോക്‌ലോറും സാഹിത്യവും

ജനസാമാന്യത്തിന്റെ ഹൃദയാവിഷ്കാരം എന്ന നിലയ്ക്ക് ഫോക്‌ലോറിനുള്ള വിനിമയശക്തി കാലദേശഭേദമന്യേ ലോകം മുഴുവൻ തിരിച്ചറിയപ്പെട്ടിട്ടു ്. അതുകൊ ു തന്നെ ലിഖിതസാഹിത്യത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം എക്കാലത്തും ഒരു സജീവ ഊർജസ്രോതസ്സാണ് ഫോക്‌ലോർ. ഫോക്‌ലോറും സാഹിത്യവുമായുള്ള ബന്ധം വിശക ലനം ചെയ്യുന്ന അമേരിക്കൻ ഫോക്‌ലോറിസ്റ്റായ ആർച്ചർ ടെയ്‌ലർ അവ തമ്മിലുള്ള മൂന്ന് തരം ബന്ധങ്ങൾ കെ ത്തുന്നു.

''1) പല സംസ്കാരങ്ങളിലും ഫോക്‌ലോറും സാഹിത്യവും വേർതിരിച്ചറിയുക ശ്രമക രമാണ്.

2) ഫോക്‌ലോറിൽ നിന്ന് കടമെടുത്ത പല ഘടകങ്ങളും സാഹിത്യത്തിനു ്.

3) എഴുത്തുകാർ ഫോക്‌ലോറിനെ അനുകരിക്കുന്നു."[72]

നാടോടിപ്പാട്ട്, നാടോടിക്കഥ, പുരാവൃത്തം തുടങ്ങിയ നാടോടി വാങ്മയങ്ങളെയാണ് ആർച്ചർ ടെയ്‌ലറുടെ നിരീക്ഷണത്തിന് ഉപോദ്ബലകമാക്കിയിരിക്കുന്നത്. കാരണം, ഏത് സംസ്കാരത്തിലും ശുദ്ധ സാഹിത്യത്തിന്റെ ശൈശവകാലം, വാമൊഴി പാരമ്പര്യവുമായി ഇഴചേർന്നു പോകുന്നതിനാൽ അവ തമ്മിൽ വ്യവച്ഛേദിച്ചറിയുക പ്രയാസമാണ്. ഉദാഹരണമായി, ഇന്ന് ക്ലാസിക് കൃതികളായി കണക്കാക്കപ്പെടുന്ന വിശുദ്ധഗ്രന്ഥമായ ബൈബിൾ, ഫിന്നിഷ് വീരാപദാനകൃതിയായ കലേവാല, പാശ്ചാത്യേതിഹാസങ്ങളായ ഇലിയഡ്, ഒഡീസി, ഭാരതീയഇതിഹാസങ്ങളായ രാമായണം, മഹാഭാരതം ഇവയെല്ലാം ആദ്യകാലത്ത് വാമൊഴിയായി പ്രചരിക്കപ്പെട്ടതും പിൽക്കാലത്ത് സമാഹരിക്കപ്പെട്ടതുമത്രെ. വാമൊഴിയുടെ പ്രാഥമികതയിലേക്കാണ് ഇത് വിരൽ ചൂ ുന്നത്.

ഭാഷയുടെ വാമൊഴിപരത

ഏതു ലിഖിതസാഹിത്യരൂപത്തിന്റെയും വേരുകൾ ചികഞ്ഞുപോയാൽ എത്തിച്ചേരുന്നത് വാമൊഴി രൂപങ്ങളിലാണ്. കാരണം, ഭാഷയോളം പഴക്കം വാമൊഴി വഴക്കങ്ങൾക്ക് അവകാശപ്പെടാൻ കഴിയും എന്നതുതന്നെ. മനുഷ്യസമുദായം (ഹോമോസാപിയൻസ്) ഉത്ഭവം കൊ ിട്ട് ഏതാ ് മുപ്പതിനായിരത്തിനും അമ്പതിനായിരത്തിനും ഇടയിൽ വർഷങ്ങൾ ആയെങ്കിലും ലഭ്യമായതിൽ വെച്ചേറ്റവും പഴക്കമുള്ള ലിഖിതരേഖയ്ക്ക് ആറായിരത്തോളം വർഷം പഴക്കമേ കാണൂ. പതിനായിരക്കണക്കിന് ഭാഷകൾ മനുഷ്യ ചരിത്രത്തിലൂടെ കടന്നുപോയിട്ടുെ ങ്കിലും അതിൽ നൂറ്റാറോളം എണ്ണത്തിനു മാത്രമേ വരമൊഴി ഉ ായിട്ടുള്ളൂ. ഇന്ന് സംസാരിക്കപ്പെടുന്ന മൂവായിരത്തോളം ഭാഷകളിൽ എഴുപത്തെട്ടോളം ഭാഷകൾക്കേ ലിഖിത സാഹിത്യമുള്ളൂ. വാമൊഴിയെയും എഴുത്തുപാരമ്പര്യത്തെക്കുറിച്ചും ആഴത്തിൽ പഠിച്ച വാൾട്ടർ ജെ. ഓങ്ങിന്റെ അഭിപ്രായത്തിൽ ഭാഷയുടെ വാമൊഴിപരത (Orality) എന്നത് സ്ഥിരമായ ഒരു അടിസ്ഥാന തത്ത്വമാണ്.[73]

വാമൊഴിയിലാണ് ഭാഷ ജീവിക്കുന്നത്. വാമൊഴിക്ക് വരമൊഴിയെ കൂടാതൊരു നിലനില്പ് സാധ്യമായേക്കും. എന്നാൽ വരമൊഴിക്ക് വാമൊഴിയെക്കൂടാതൊരു നിലനില്പില്ല. വരമൊഴിയിൽ മാത്രം ജീവിക്കുന്ന ഭാഷയെ ഭാഷാശാസ്ത്രജ്ഞർ വിളിക്കുന്നത് മൃതഭാഷ എന്നാണ്. വായന, ലിഖിതഭാഷയുമായി ബന്ധപ്പെട്ട ഒരു വൃത്തിയായി കണക്കാക്കപ്പെടാറുെ ങ്കിലും പാഠത്തെ വാമൊഴിയായി പരിവർത്തിപ്പിക്കുകയാണ് യഥാർത്ഥത്തിൽ വായനയിൽ സംഭവിക്കുന്നത്. ശ്രാവ്യവായനയിലും മൗനവായനയിൽത്തന്നെയും നടക്കുന്നത് ലിഖിതരൂപങ്ങളെ ശബ്ദങ്ങളാക്കി പരിവർത്തിപ്പിക്കുകയാണ്. വാമൊഴിയുടെ പ്രാഥമികതയാണ് ഇതിൽ നിന്ന് വ്യക്തമാകു

ന്നത്. മാധ്യമം പദ്യമായാലും ഗദ്യമായാലും ശബ്ദസൗന്ദര്യം ഒരു സാഹിത്യഗുണമായി കണക്കാക്കുന്നതിനും കാരണം വേറൊന്നല്ല. ലിഖിതസംസ്കാരത്തിൽ നിന്ന് വാമൊഴി സംസ്കാരത്തെ വ്യാവർത്തിപ്പിച്ചു നിർത്തുന്ന സവിശേഷതകൾ വാൾട്ടർ ജെ. ഓങ്ങ് ചർച്ച ചെയ്യുന്നു ്.[74]

1. അയഞ്ഞ ഘടന

ലിഖിതവ്യവഹാരങ്ങൾ പൊതുവെ വ്യാകരണ ബന്ധിതമായിരിക്കുമ്പോൾ, വാമൊഴി വഴക്കങ്ങൾ, ഭാഷാഘടനയ്ക്ക് അതിരുകവിഞ്ഞ പ്രാധാന്യം നൽകുന്നില്ല. മാനക ഭാഷാസ്വാധീനം അവയിൽ കുറവായിരിക്കും. എഴുത്തിലൊതുങ്ങാതെ ഉച്ചാരണത്തിൽ ഓടിനടക്കുന്നതുകൊ ് പ്രാദേശിക/സാമൂഹിക ഭാഷാഭേദങ്ങളുടെ സ്വാധീനത ആണ് വാമൊഴി സാഹിത്യം കൂടുതൽ പ്രകടിപ്പിക്കുന്നത്. പരിനിഷ്ഠഭാഷയിലെ വ്യാകരണ നിയമങ്ങളിൽ നിന്നുള്ള വ്യതിയാനങ്ങൾ പഴഞ്ചൊല്ലുകളിൽ കാണുന്നതിന് കെ.എം. പ്രഭാകര വാര്യർ നൽകുന്ന ഉദാഹരണങ്ങൾ ശ്രദ്ധിക്കുക.

“1. തദ്ധിതം - ഭാഷനും ഭോഷനും വഴി ഒന്ന്(ഭാഷൻ-ഭാഷിക്കുന്നവൻ, വായാടി)

2. വിഭക്തി - നാടോടുമ്പോൾ നടുവേ, വീടോടുമ്പോൾ മുറ്റേ (മുറ്റേ - മുറ്റത്തുകൂടി എന്നതിനുപകരം)

3. തലയ്ക്കു മീതെ വെള്ളം വന്നാൽ അതുക്ക് മീതെ തോണി (അതുക്ക് - അതിന്)”[75]

2. സമാഹൃതസ്വഭാവം

വിശേഷണങ്ങളുടെയും കവികെട്ടുമുറകളുടെയും ഒരു ഭണ്ഡാരമാണ് വാമൊഴി വഴക്കങ്ങൾ. പൊതുവായ ഒരു ഭണ്ഡാരത്തിൽ നിന്നെന്നപോലെ യഥാസൗകര്യം എടുത്തു പയോഗിക്കാൻ കഴിയുന്ന പദങ്ങളും ആശയങ്ങളും മറ്റു രചനാമൂലകങ്ങളും വാമൊഴി സംസ്കാരത്തിന്റെ സമ്പാദ്യമത്രെ. വടക്കൻ പാട്ടുകളിലെ ഇത്തരം ചൊല്ലുവഴക്കങ്ങളെ എം.ആർ.രാഘവവാര്യർ അപഗ്രഥനവിധേയമാക്കിയിട്ടു ്. “അങ്കം, അടവ്, അഴക്, ചമയം, കുളി, കുറി, ഊണ്, ഉറക്കം, പോക്കുവരവ്, കഥാപാത്രങ്ങളുടെ ജനനം, എഴുത്ത്, പയറ്റ്, വിവാഹം, മരണം എന്നുവേ കഥകെട്ടുന്നതിന് പൊതുവായി വേ ിവരുന്ന എന്തിനും ഏതിനും പാകത്തിലുള്ള വലിയതും ചെറിയതും ആയ ഒരുക്കിവെച്ച വർണനകൾ ഉ ്.”[76] നീ വർണനകൾക്കുപുറമെ കവികെട്ടുന്നതിനുവേ ചെറുതും വലുതുമായ വിശേഷണ പദങ്ങളും ഒറ്റയടികളും വേറെയുമു ്. പടിയും പടിപ്പുര, പടകാളിമുറ്റം, പടിഞ്ഞാറ്റി, മച്ച

റ, ചിത്രത്തൂണ്, നാൽക്കെട്ടകം, കാറ്റാടും നല്ല കളിത്തിണ്ണ, തെക്കിനിയെന്നൊരു പൂന്തളം, പൂപോലെ ചോറ്, പൊൻപോലെ കറി, കളരിപരമ്പര ദൈവം, കിളിവാലൻ വെറ്റില, ശംഖിലൊളി മിന്നും നൂറ് എന്നിവ ഇവയിൽ ചിലതുമാത്രം.

3. വാചാലത

ഒതുക്കിപ്പറയലല്ല, പരത്തിപ്പറയലാണ് വാമൊഴിവഴക്കങ്ങളുടെ സ്വഭാവം. ആവർത്തിച്ചുവരുന്ന വായ്ത്താരികളും പദങ്ങളും പാദങ്ങളും അവയിൽ സുലഭമാണ്. ശ്രവണസുഖം പരമാവധി വർധിപ്പിച്ച് പൊലിപ്പിച്ച് പാടുകയും പറയുകയും ചെയ്യുന്ന സമ്പ്രദായത്തിൽ ഗായകനും/വക്താവും, ശ്രോതാവും തമ്മിലുള്ള ബന്ധം സജീവമാകുന്നു. എളുപ്പത്തിൽ ഓർമ്മയിൽ സൂക്ഷിച്ചുവെക്കാം എന്നൊരു പ്രയോജനം കൂടി ആവർത്തനം കൊ ് ഉദ്ദേശിക്കുന്നു. 'പാനത്തോറ്റത്തിൽ' കാളിയുടെ വാഹനമായ വേതാളത്തെ വർണിക്കുന്നത് ശ്രദ്ധിക്കുക.

''ഉദയമാപർവ്വതത്തിൽ തലയും വെച്ച്, അസ്തമന പർവ്വതത്തിൻമേൽ കാലും നീട്ടി, തെൻമലമേലും, മാമലമേലും ര ് കൈയ്യും വെച്ച് പാതാളം പോലെ കിടന്നുറങ്ങുന്ന വേതാളം..........ഒരാനത്തലവനെപ്പിടിച്ച് തിരുമ്മി തൊടുകുറിയായ് ശോഭിച്ചുകൊ ാൾ . പിന്നെ ര ് ആനത്തലവൻമാരെക്കൊ ് കാതിൽ കുണ്ഡലമായി ശോഭിച്ചുകൊ ാൾ. പിന്നെ ര ാനത്തലവൻമാരെക്കൊ ് തെക്കു കനകവളയായി ശോഭിച്ചുകൊ ാൾ. പിന്നെ ഇരുപത്തൊന്നു ആനത്തലവൻമാരെക്കൊ ് കഴുത്തിൽ നെടുമംഗല്യമായി ശോഭിച്ചുകൊ ാൾ. പിന്നെ മുപ്പത്താറാനത്തലവൻമാരെക്കൊ ് മുലക്കച്ചയായി ശോഭിച്ചുകൊ ാൾ. പിന്നെ അറുപത്തിയെട്ടാനത്തലവൻമാരെക്കൊ ് അരയ്ക്കു കിങ്ങിണിയായി ശോഭിച്ചുകൊ ാൾ. പിന്നെ ഒന്നിരുന്നൂറ് ആനത്തലവൻമാരെ കൊട്ടിക്കൊന്നു കടിച്ചുമുറിച്ച് ഭക്ഷിച്ച് ഏഴു സമുദ്രത്തിലെ തണ്ണീരും മുറുകി പിന്നെ ര ് ആയിരം ആനത്തലവൻമാരെക്കൊ ് അമ്മാനമാടുവോളം ചെയ്ത് അപ്പുറം നിന്ന വൻമരത്തെ ചുവടു പറിച്ച് ഇലയൂരി പല്ലിടകുത്തി നിൽക്കുന്ന വേതാളത്തിന്റെ രൂപം.....''[77]

4. പരമ്പരാഗതം

പാടിപ്പതിഞ്ഞ ഈണങ്ങളും മൊഴിഞ്ഞു പഴകിയ താളങ്ങളുമാണ് വാമൊഴിവഴക്കങ്ങളുടേത്. ഇതിവൃത്തങ്ങളും ഫോർമുലകളും മിനുക്കി ഉപയോഗിക്കുകയാണവയുടെ സ്വഭാവം. കാലാനുസാരിയായ പരിണാമമു ാകുന്നു ങ്കിലും തനിമ നഷ്ടപ്പെടാതിരി

ക്കാൻ അവ ശ്രദ്ധിക്കുന്നു. ഒഴിക്കുന്ന വീഞ്ഞ് പുതിയതായാലും കുപ്പി പഴയതുതന്നെ എന്ന് സാരം.

5. നിത്യജീവിതബന്ധിയായ ആഖ്യാനം

നാടോടിവഴക്കങ്ങളുടെ ഇതിവൃത്തവും നിത്യജീവിതത്തിന്റെ ചൂടും ചൂരും കലർന്നതായിരിക്കും. ഒരു കൂട്ടായ്മയുടെ ഭൗതികവും ആത്മീയവുമായ അനുഭവലോക മാണ് അതിന്റെ വാമൊഴി വ്യവഹാരങ്ങളിലൂടെ ആവിഷ്കൃതമാകുന്നത്. നിരീക്ഷണത്തി ലൂടെയും പരിശീലനത്തിലൂടെയുമാണ് കൂട്ടായ്മ ഇവ സ്വന്തമാക്കുന്നത്. ജനസാമാന്യ ത്തിന് അപരിചിതമായൊരു ലോകം വാമൊഴിവഴക്കങ്ങളിൽ കെ ത്തുക അസാധ്യമാ ണ്.

6. വീരാപദാന പ്രധാനം

വീരാപദാനപരമായ കൃതികൾ നാട്ടുകൂട്ടായ്മകൾക്ക് എന്നും പ്രിയങ്കരങ്ങളാണ്. വാമൊഴിവഴക്കങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം സാർവ്വലൗകികപ്രതിഭാസമാണിത്. ഇലി യഡും ഒഡീസിയും മുതൽ വടക്കൻ പാട്ടുകളും തെയ്യപുരാവൃത്തങ്ങളും വരെ വീരാപദാ നപ്രധാനമായ ഇതിവൃത്തം പങ്കുവെക്കുന്നു. നന്മയുടെ പക്ഷത്ത് നിൽക്കുന്ന ബുദ്ധി കൊ ്ടും ശക്തികൊ ്ടും അനീതിയെ ചെറുക്കുന്ന നായകന്റെ ഗുണഗണങ്ങൾ വാഴ്ത്താൻ കൂട്ടായ്മയ്ക്ക് നൂറു നാവാണ്. കൂട്ടായ്മയുടെ അബോധത്തിൽ ഉറങ്ങിക്കിട ക്കുന്ന ഈ നായകസങ്കല്പം തന്നെയാണ് ഇന്ന് ജനപ്രിയസിനിമകളിൽ അരങ്ങു തകർക്കുന്ന നായകസ്വരൂപം.

7. വർണ്യവുമായുള്ള തന്മയീഭാവം

വർണ്യവസ്തുവുമായി താദാത്മ്യം പ്രാപിക്കാനുള്ള കഴിവ് വാമൊഴിവഴക്കങ്ങൾ എപ്പോഴും പ്രകടിപ്പിക്കുന്നു. ആവിഷ്ക്കരിക്കുന്ന വിഷയങ്ങൾ സ്വന്തം അനുഭവമേഖലയ്ക്ക കത്തുള്ളവയായതിനാൽ ഈ പ്രക്രിയ എളുപ്പവുമാണ്. അതേ സമയം, അവ വൈയ ക്തികം ആയി ചുരുങ്ങുന്നുമില്ല. കൂട്ടായ്മയുടെ അഭിലാഷപ്രകടനങ്ങളോ ഉല്ലാസപ്രകടന ങ്ങളോ ആയിരിക്കും അവ. വൈയക്തികത ആവിഷ്ക്കരിക്കപ്പെട്ടാൽത്തന്നെയും സാർവജ നീനമായ വൈയക്തികതയ്ക്കേ അവിടെ സ്ഥാനമുള്ളൂ.

8. ആന്തരികപരിതസ്ഥിതിയിലുള്ള സമതുലിതാവസ്ഥ

ബാഹ്യപരിതസ്ഥിതികൾക്കനുസരിച്ച് സ്വയം ക്രമീകരിക്കാൻ കഴിവുള്ളവയാണ് വാമൊഴിവഴക്കങ്ങൾ. കൂട്ടായ്മ മാറുന്നതിനനുസരിച്ച് സ്വയം പരിവർത്തിക്കാനും തനിമ നിലനിർത്തിക്കൊ ുതന്നെ ആശാസ്യമായ മാറ്റങ്ങൾ വരുത്താനും അവയ്ക്കു കഴിയും. അങ്ങനെ കഴിയാത്തവ കാലക്രമേണ നശിച്ചു പോകുന്നു. സമൂഹത്തിൽ അവയ്ക്കുള്ള ധർമം നഷ്ടപ്പെട്ടിട്ടു ാകും. ഉൾക്കൊള്ളുന്ന സമൂഹത്തിനനുസരിച്ച് ചിട്ടപ്പെടുന്നവയ്ക്ക് മാത്രമേ കാലഗതിയിൽ നിലനില്പു ാവുകയുള്ളൂ. തനതുചുറ്റുപാടിൽ ആവിഷ്കൃത മായ പല ഫോക്‌ലോർ രൂപങ്ങളും ഇന്ന് ഫോക്‌ലോറിസമായും പ്രായോഗികഫോക്‌ലോർ ആയും സമൂഹത്തിൽ നിലനിൽക്കുന്നു.

9. മൂർത്തമായ ആവിഷ്ക്കാരങ്ങൾ

മൂർത്തതയാണ് വാമൊഴിവഴക്കങ്ങളിലെ ആവിഷ്ക്കാരത്തിന്റെ മറ്റൊരു സവിശേഷത. ലിഖിതഭാവന അമൂർത്ത ബിംബകല്പനകളിൽ അഭിരമിക്കുമ്പോൾ നാടോടി ആഖ്യാനങ്ങൾ അനുഭവപരിധിക്കകത്തുള്ള വിഷയങ്ങൾ സമൂർത്തമായി, വളച്ചുകെട്ടില്ലാതെ മിതാലങ്കാരങ്ങളോടെ വിവരിക്കുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്. അമൂർത്തമായ വിഷയങ്ങളെപ്പോലും സമൂർത്തരൂപങ്ങളാക്കി വർണിക്കയാണ് പതിവ്. ഉദാഹരണമായി, പാനത്തോറ്റത്തിൽ അമൂർത്ത സങ്കല്പമായ വേതാളത്തെ വർണിച്ചിരിക്കുന്നത് ഇങ്ങനെയാണ്.

''മഴുപോലെ പല്ലും, കൊഴുപ്പോലെ നാവ്, കുന്താണിപോലെ മൂക്ക്, കു ു കിണറ്റിൽ മിന്നാമിനുങ്ങുപോലെ കണ്ണിലെ മിഴിര ും. പെരുമ്പാമ്പ് കൊന്നു തൂക്കിയപോലെ കൈയ്യും കാലും.ഒട്ടകത്തിൻമേൽ ഉണ്ണി കടിച്ചാരെ പോലെ മുല ര ും, താന്നോരു മുതുകിന് വിരുന്നുപോയി കിടക്കുന്ന വയറ്, നിരന്ന പാറപ്പുറത്ത് പാടവള്ളി പടർന്നാരെ പോലെ നാരും ഞരമ്പും.....''[78]

സാഹിത്യത്തിലെ ഫോക്‌ലോർ

വിനിമയശേഷിയുടെ അപാരമായ സാധ്യതയാണ് ഫോക്‌ലോറിനെ സാഹിത്യവുമായി ബന്ധിപ്പിക്കാൻ സ്രഷ്ടാക്കളെ പ്രേരിപ്പിക്കുന്ന മുഖ്യവസ്തുത. കൂട്ടായ്മ നൂറ്റാ ുകൾ കൊ ് നെഞ്ചേറ്റി നീറ്റിയെടുത്ത അനുഭവങ്ങളാണ് ആഡംബരങ്ങളില്ലാത്ത സ്ഫടികസ്വച്ഛമായ ഭാഷയിൽ ഫോക്‌ലോറുകൾ ആവിഷ്കരിക്കുക. സമൂഹമനസ്സിന്റെ ഉത്പന്നങ്ങൾ എന്ന് അവയെ വിശേഷിപ്പിക്കാം.സമൂഹം സൃഷ്ടിച്ചത് സമൂഹം തന്നെ ഏറ്റുവാങ്ങുമ്പോൾ, അവിടെ വിനിമയമൂല്യത്തിന് വ്യത്യയം സംഭവിക്കുന്നില്ല. അകൃത്രിമ സുന്ദരങ്ങളായ നാടോടിവഴക്കങ്ങളെ സ്വന്തം കൃതികൾക്ക് ഊടും പാവുമാക്കുമ്പോൾ

എഴുത്തുകാർ കൂട്ടായ്മയുടെ മാനസികവ്യാപാരങ്ങളിലേക്ക് നേരിട്ടുപ്രവേശിക്കുകയാണ്. തന്മൂലം വായനക്കാരനും കൃതിയും തമ്മിലുള്ള മാനസികൈക്യം എളുപ്പവും അനായാസ വുമാകുന്നു.

പ്രധാനമായും മൂന്ന് തലങ്ങളിലായാണ് എഴുത്തുകാർ ഫോക്‌ലോറിനെ ഉപയോ ഗപ്പെടുത്തുന്നത്.

1) ആഖ്യാനതലം - നാടോടിവഴക്കങ്ങളുടെ രൂപഘടനയും നാടോടി ഈണങ്ങളുടെ ഹൃദയാകർഷകതയും നാട്ടുഭാഷയുടെ തെളിമയും സ്വാംശീകരിച്ച് ആഖ്യാന ത്തിന്റെ ചാരുത വർധിപ്പിക്കുക.

2) പ്രമേയതലം - നാട്ടുവഴക്കങ്ങളുടെ വിവിധ രൂപങ്ങളെ (ഉദാ:- പുരാവൃത്തം, ഐതിഹ്യം, നാടോടിക്കഥ) പ്രതിപാദ്യമാക്കിയോ അവയെ വ്യത്യസ്ത വീക്ഷണകോ ണുകളിലൂടെ നവീകരിച്ചോ ആവിഷ്കരിക്കുക.

3) വസ്തുതാതലം- ഒരു പ്രത്യേകകൂട്ടായ്മയിലെ ഫോക്‌ലോർ വസ്തുതകളെ - വാമൊഴി സംസ്കാരം, സാമൂഹ്യാചാരങ്ങൾ, ഭൗതികസംസ്കാരം, പ്രകടനകല - ഇവയുടെ വിവിധ പ്രത്യക്ഷീകരണങ്ങളെ കൃതികളിൽ സന്നിവേശിപ്പിക്കുക. അതു പോലെ ഒരു ദേശത്തിന്റെ പാരമ്പര്യത്തോടൊപ്പം സസ്യജന്തുജാലങ്ങളടക്കമുള്ള ജൈവപ്രകൃതിയെയും കൃതിയിലേക്ക് ആവാഹിക്കുക - ഇതുവഴി ഒരു കൂട്ടായ്മ യുടെ സാമൂഹികോർജവും ജീവിതപരിസരവും കൃതിയിലാകെ പ്രസരിപ്പിക്കാൻ സാധിക്കുന്നു.

ഈ മൂന്ന് രീതികളും ഒരുമിച്ചോ വെവ്വേറെയോ എഴുത്തുകാർ സ്വായത്തമാക്കാ റു ്. പാരമ്പര്യത്തിന്റെയും സംസ്കാരത്തിന്റെയും പ്രകൃതിയുടെയും ഈടുവെപ്പുകളിൽ നിന്ന് ഊർജം സംഭരിക്കുന്നതുകൊ ് കൃതികൾക്ക് മണ്ണിന്റെ മണവും സാമാന്യജനജീവി തത്തിന്റെ ചൂടും ചൂരും ലഭ്യമാകുന്നു. "'ഒരു ആചാരം, വിശ്വാസം, കല, ഭൗതികസം സ്കാരം എന്നിവയിലേതിലെങ്കിലും നിന്ന് ഒരു മോട്ടിഫ് പ്രയോഗിക്കുമ്പോൾ അതോ ടൊപ്പം നിൽക്കുന്ന മുഴുവൻ ശക്തികളെയും അനുബന്ധ ഘടകങ്ങളെയും അതിന്റെ എല്ലാ ആശയവിനിമയ സാധ്യതകളെയും കൃതിയിലേക്കു കൊ ുവരാനാകും''[79] എന്ന കെ.എം. ഭരതന്റെ നിരീക്ഷണം ഇവിടെ ഓർക്കാം.

ഒരെഴുത്തുകാരൻ അംഗമായ ഉപസംസ്കാരത്തിന്റെ പ്രതിഫലനങ്ങൾ അയാളുടെ കൃതിയിലു ാവും. എഴുത്തുകാരന്റെ ലോകവീക്ഷണത്തെയും അഭിരുചികളേയും രൂപീകരിക്കുന്നത് അയാൾകൂടി അംഗമായ കൂട്ടായ്മകളാണ്. ഇടശ്ശേരി, '*പൂതപ്പാട്ടി*'ന്റെ ആമുഖത്തിൽ എഴുതുന്നത് ശ്രദ്ധിക്കുക.

''കുട്ടിക്കാലത്ത് അയൽക്കാരെക്കാൾ അടുത്ത പരിചയം എനിക്ക് ദേവതകളെ ആയിരുന്നു. ഞാൻ ദുശ്ശാഠ്യം പിടിച്ച് കരയുന്നതുതന്നെ ശ്രദ്ധിച്ച് മച്ചിനകത്ത് ചുകന്ന ചകലാസും മൂടിപ്പുതച്ചിരിക്കുന്ന മൂപ്പർ, മുറ്റത്തെ പിച്ചക പ്പൂവള്ളിപ്പടർപ്പ് വേനലറുതിയിൽ തൂനിലാവിൽ നിറയെ പൂക്കുമ്പോൾ അവിടെ ചുറ്റിപ്പറ്റി നിൽക്കുന്ന വെള്ളവസ്ത്രക്കാരനായ രക്ഷസ്സ്, തണ്ണീരാമൃതോടുകൂടി ഏട്ടൻ പതിഞ്ഞ സ്വരത്തിൽ സ്തോത്രം ചൊല്ലി മണികിലുക്കി പൂജകൊടുക്കുന്ന ഭുവനേശ്വരി, ഇടയ്ക്ക് രാത്രി പതിവിലും വൈകി അർദ്ധബോധാവസ്ഥയിൽ കയറിവന്ന് താഴത്തെ കോലായിൽ കുറച്ചിട മലർന്നു കിടന്ന് പിന്നെ ഒരു കി ിവെള്ളം കുടിച്ച ശേഷം എന്റെ മറ്റൊരേട്ടൻ, താൻ മറികടന്നുപോന്നതായി വിവരിച്ചു കേട്ട 'തേരുവാഴ്ച'യിലെ മുല്ലപ്പൂമണക്കാരിയായ യക്ഷി; കഥ പറയലിൽ മിടുക്കിയായ ചെറിയേടത്തി, ഉറങ്ങാൻ കിടക്കുമ്പോൾ തുറന്നിട്ട വടക്കേ ചാരോടിയിൽ കൂടി ദൂരത്ത് ഒഴിഞ്ഞ കുന്നിൻ ചെരുവിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നതും പൊട്ടിച്ചൂട്ടെന്ന പേരിൽ അറിയപ്പെടുന്നതും അത്ഭുതകരവുമായ വെളിച്ചങ്ങൾ കാട്ടിത്തന്ന് ആ പ്രകാശപുഞ്ജങ്ങളുടെ നായികയായ പൊട്ടിപ്പിശാചിനിയെക്കുറിച്ച് പറഞ്ഞുതന്ന ആഖ്യാനങ്ങൾ. ഇത്തരം ദേവതകളുടെ അസ്തിത്വം ഒരിളം മനസ്സിന് ബോധ്യപ്പെടുമാറ് ഗ്രീഷ്മാരംഭത്തോടുകൂടി എല്ലാ വീടുകളിലും തുടികൊട്ടും കുഴൽവിളിയുമായി കയറിവരുന്ന വിവിധ വേഷക്കാരായ പൂതങ്ങൾ, നേരു പറയട്ടെ ഇവരോടെല്ലാം ഇന്ന് എന്റെ മനസിനുള്ള മമതയും വേഴ്ച്ചയും മറ്റാരോടുമില്ല. ഈ പലതായ സാങ്കേതിക തേജസ്സുകൾ ഞാൻ ക പൊട്ടിച്ചൂട്ടുപോലെ പൊട്ടിപ്പിരിഞ്ഞും കെട്ടിപ്പിണഞ്ഞും ഉ ായ ഒരു ദേവതാസങ്കല്പമാണ് ഈ കവിതയിലെ പൂതം. ആഖ്യാനരീതി കവിതയെഴുതാത്ത ചെറിയേടത്തിയുടെ കഥാകഥനരീതിയെ അനുസ്മരിപ്പിക്കുന്നതും.[80]

സ്വന്തം ദേശത്തെ എഴുത്തിലൂടെ അടയാളപ്പെടുത്താൻ എഴുത്തുകാരന് സാധിക്കുന്നത് അയാളുൾക്കൊ പ്രാദേശിക സംസ്കൃതിയുടെ വീര്യത്താലാണ്. സി.വി യ്ക്ക് നാഞ്ചിനാടും, തകഴിക്ക് കുട്ടനാടും, എസ്.കെ പൊറ്റെക്കാട്ടിന് കോഴിക്കോടും എം.ടി.ക്ക് കൂടല്ലൂരും വി.കെ.എന്നിന് തിരുവില്വാമലയും മാധവിക്കുട്ടിയ്ക്ക് പുന്നയൂർക്കുളവും വിജയന് പാലക്കാടും മുകുന്ദന് മയ്യഴിയും കോവിലന് ക ാണിശ്ശേരിയും സാറാജോസഫിന്

തൃശ്ശൂരും യു.എ ഖാദറിന് തൃക്കോട്ടൂരും എൻ. പ്രഭാകരന് തിയ്യൂരും എഴുത്തിൽ ദേശ ഷൊലിമകളായി നിറയുന്നു.

പദ്യഗദ്യഭേദമെന്യേ എഴുത്തുകാർ ഫോക്‌ലോറിന്റെ ചൈതന്യത്തെ ആവാഹിച്ചിട്ടു ്. മലയാണ്മ ഒരു സ്വതന്ത്രഭാഷയായി രൂപപ്പെട്ടതിനുശേഷമുള്ള ആദ്യജനകീയകവിക ളായ, പ്രാചീനകവിത്രയം- ചെറുശ്ശേരി, എഴുത്തച്ഛൻ, കുഞ്ചൻ നമ്പ്യാർ - നാടോടി ഈണ ങ്ങൾ സ്വാംശീകരിച്ചവരാണ്. പഴഞ്ചൊല്ലുകളും നാട്ടുപദങ്ങളും കലർന്നതാണ് അവരുടെ ആഖ്യാനശൈലി. തുഞ്ചന്റെയും കുഞ്ചന്റെയും കവിതകളിലെ നാട്ടുപാരമ്പര്യം ഇതിനകം അന്വേഷണവിഷയമായിട്ടു ്.[81]

എഴുത്തച്ഛന്റെയും ചെറുശ്ശേരിയുടെയും കൃതികളിലെ ആവർത്തിതപാദങ്ങൾ നാടോടിയായ അനുഭവത്തെയാണ് സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തുന്നത് "എന്നും ചൂ ിക്കാണിക്കപ്പെ ട്ടിട്ടു ്.[82]

പുരാണപ്രസിദ്ധമായ ഇതിവൃത്തങ്ങൾ ഖണ്ഡകാവ്യങ്ങളിലൂടെ ആവിഷ്കരിച്ച ആധുനികകവിത്രയം, ഉച്ചപുരാവൃത്തങ്ങൾക്ക് നവീനവ്യാഖ്യാനങ്ങൾ നൽകി. നാടോടിഈണങ്ങൾക്ക് കവിതയിലൂടെ ഇവർ പുനരുത്ഥാനം നൽകിയെങ്കിലും കവിതയെ നാട്ടീണങ്ങളിലൂടെ കൂടുതൽ ജനകീയമാക്കുക എന്ന ദൗത്യം ഏറ്റെടുത്തത് ചങ്ങമ്പുഴയാ ണ്. നാട്ടുഭാഷയുടെ ലളിതസൗകുമാര്യവും ആവർത്തിതപാദങ്ങളുടെ ധാരാളിത്തവും ചങ്ങമ്പുഴയെ ജനഹൃദയങ്ങളോടടുപ്പിച്ചു.

''നീലക്കുയിലേ, നീലക്കുയിലേ
നീയെന്തെന്നൊടുമു ാത്തേ?
തേമാവൊക്കെ പൂത്തട്ടെന്തേ
തേന്തളിർ തിന്നു മദിക്കാത്തേ?
കാറും മഴയും പോയല്ലാ !
കാടുകളൊക്കെ പൂത്തല്ലാ!
മാടത്തക്കിളി പാടിനടക്കും
മാനം മിന്നി വെളുത്തല്ലാ!
- എന്നട്ടും, നീയെന്താണിങ്ങനെ
യെന്നോടൊന്നും മു ാത്തേ''[83] - എന്നിങ്ങനെ നാടോടിശീലിൽ ഒഴുകിനിറയുന്ന കവിതയ്ക്കൊരുദാഹരണമാണ് ചങ്ങമ്പുഴയുടെ *'ഓണപ്പൂക്കൾ.'*

തന്റെ ചെറുപ്പത്തിൽ പറഞ്ഞുകേട്ട ഒരു നാടോടികഥയാണ് ജി.ശങ്കരക്കുറുപ്പ് '*ചന്ദനക്കട്ടിലിന്* പ്രമേയമാക്കിയത്. നാടൻപാട്ടിന്റെ രൂപഭാവങ്ങൾ പുലർത്തുന്ന ഈ കവിതയിൽ സാമൂഹ്യാവസ്ഥകൾ കൂടി സമന്വയിപ്പിച്ച് പ്രമേയത്തിന് പുതിയ ഭാവതലം നൽകാൻ ജി. ശ്രദ്ധിച്ചിട്ടു ്. വയലാർ രാമവർമ്മയുടെ '*ഏകാദശി നോറ്റ കാക്ക*'യിലും നാടോടികഥയും സാമൂഹ്യയാഥാർത്ഥ്യങ്ങളും കൈകോർക്കുന്നതു കാണാം. ജി.യുടെ '*പെരുന്തച്ചനും*' വൈലോപ്പിള്ളിയുടെ '*തച്ചന്റെ മകനും*' വിജയലക്ഷ്മിയുടെ '*തച്ചന്റെ മകളും*' പറയി പെറ്റ പന്തിരുകുലത്തിലെ പെരുന്തച്ചന്റെ ഐതിഹ്യത്തിന് പുതിയ ഭാഷ്യങ്ങൾ നൽകുന്നു. ഗ്രാമപ്രകൃതിയുടെയും ഗ്രാമീണജീവിതത്തിന്റെയും ഭാവചിത്രങ്ങൾ ആവിഷ്കരിക്കുന്ന ജിയുടെ '*മൂന്നരുവിയും ഒരു പുഴയും*' എന്ന ആഖ്യാനാത്മകകാവ്യത്തിലും ഫോക്‌ലോറിന്റെ മുദ്രകളു ്.

കേരളീയ ഗ്രാമീണജീവിതത്തിന്റെയും സസ്യജീവപ്രകൃതിയുടെയും സചേതനത്വം വിളിച്ചറിയിക്കുന്ന ബിംബങ്ങൾ കൊ ് സമൃദ്ധമാണ് പി. കുഞ്ഞിരാമൻ നായരുടെ കാവ്യപ്രപഞ്ചം. തങ്കക്കുടക്കടുക്കനണിഞ്ഞ മുക്കുറ്റിപ്പൂവ്, തങ്കത്താലി കെട്ടിയ ചിറ്റാട, വടക്കൻ കാറ്റിനോട് ഓണത്തല്ലിനൊരുങ്ങുന്ന തെങ്ങുകൾ, അടിവയർ കനത്ത ചെറുചേനപ്പുതുമക്കൊടി, ഓണവില്ലിനു ഞാണു കെട്ടിയ ഇളമുളകൾ, മഞ്ഞപ്രസാദം തൊട്ട കന്നിപ്പൂംപുലർ വേള, കേവഞ്ചി കേറിപ്പോയ ഓണവെണ്ണിലാവൊളി രാവുകൾ എന്നിവ അവയിൽ ചിലതുമാത്രം. തിരുവോണപ്പൂക്കളും തിരുവാതിരനിലാവും പി.യ്ക്ക് സ്വത്വത്തിന്റെ അവിഭാജ്യഘടകം തന്നെ ആയി മാറുന്നു.

നാടോടിവിശ്വാസങ്ങൾ, ആചാരാനുഷ്ഠാനങ്ങൾ, ഉത്സവാഘോഷങ്ങൾ, വടക്കൻപാട്ടുകൾ, പഴഞ്ചൊല്ലുകൾ, നാട്ടുഭാഷാ പ്രയോഗങ്ങൾ എന്നിവയാൽ നിറം ചാർത്തിയ പ്രാദേശിക സംസ്കൃതിയുടെ ഊടും പാവുമാണ് ഇടശ്ശേരിക്കവിതയുടെ ശക്തി. '*പൂതപ്പാട്ട്*', '*കാവിലെ പാട്ട്*', '*പൊട്ടിപ്പുറത്ത് ശീവോതി അകത്ത്*', '*ഒരു ഗന്ധർവൻ പാടുന്നു*', ഇങ്ങനെ അനേകം ഉദാഹരണങ്ങൾ നൽകാൻ കഴിയും. നാടോടിപ്പാട്ടിന്റെ ചിലമ്പൊലി ആദ്യന്തം മുഴങ്ങുന്ന കവിതയാണ് '*പൂതപ്പാട്ട്*'. നാടോടി അനുഷ്ഠാന നൃത്തത്തിൽ നിന്ന് പ്രചോദനം കൊ , '*പൂതപ്പാട്ട്*' എന്ന കവിത വള്ളുവനാട്ടിലെ കാർഷികനരവംശജീവിതവുമായി ബന്ധപ്പെട്ട മറ്റൊരനുഷ്ഠാനരംഗാവതരണമായി മാറുന്നു എന്ന് സി.ആർ രാജഗോപാലൻ നിരീക്ഷിക്കുന്നു.[84]

'*കാവിലെ പാട്ടിൽ*' കൂട്ടായ്മയുടെ അബോധമനസ്സിൽ നിദ്രാണമായിക്കിടക്കുന്ന മാതൃസങ്കല്പത്തിന്റെ ഭിന്നമുഖങ്ങൾ ദർശിക്കാം. ചോരകൊ ് തെച്ചി മലർമാലയിട്ട ദേവി

സുരഭിലപ്പൂവല്ലിപോലെ മാറിപ്പോകുന്ന കഥയാണ് '*കാവിലെപാട്ടിൽ* ആഖ്യാനം ചെയ്തിട്ടുള്ളത്.

''സുംഭനിസുംഭാദികളെ -
കൊന്നൊടുക്കിയോളെ,
സുരഭിലപ്പൂവല്ലിപോലെ
യെങ്ങിനെ നീ മാറി ?
ക്രോധമൂർത്തേ, യെങ്ങിനെ നിൻ
സൃഷ്ടിയിലെ ക്രൗര്യം
കോടി കോടി പ്രപഞ്ചത്തിൽ
കുളിർ തണലായ് മാറി ?
അക്കഥകൾ പാടിപ്പാടി
ശാന്തനിശീഥത്തിൽ
മക്കളെയുറക്കീടാറു -
മ്മമാരീ നാട്ടിൽ!''[85]

കേരളീയകാർഷികസംസ്കൃതി അടിത്തറപാകിയ വൈലോപ്പിള്ളിക്കവിതയ്ക്ക് നാടോടി പാരമ്പര്യം ഉറവ വറ്റാത്തൊരു സ്രോതസ്സാണ്. തന്റെ കാവ്യസംസ്കാരത്തിന്ന് പ്രചോദനം നൽകിയത് കുട്ടിക്കാലത്ത് അമ്മയുടെ നാവിൽ നിന്നുതിരുന്ന നാടൻ കാവ്യകല്പനകളും ബന്ധുവായ പാറുവമ്മ പാടിക്കേട്ട വടക്കൻ പാട്ടുകളുമാണെന്ന് വൈലോപ്പിള്ളി '*കാവ്യലോകസ്മരണകളി'ൽ* അനുസ്മരിക്കുന്നു ".

''അത്താഴമൂണ് കഴിഞ്ഞ് കിടക്കുമ്പോൾ എന്റെ അമ്മൂമ്മയുടെ നിർബന്ധത്തിനു വഴങ്ങി പാറുവമ്മ പാടാറുള്ള വടക്കൻപാട്ടുകേട്ട് മറ്റെല്ലാവരും ഉറങ്ങിയാലും ഞാൻ കാതുകൂർപ്പിച്ച് കേട്ട് അതിൽ ലയിച്ചുകിടക്കുക പതിവായിരുന്നു. ഇന്നും വടക്കൻപാട്ടുകൾക്ക് എന്റെ ഹൃദയത്തിന്റെ ഒരു കോണിൽ സ്നേഹാർദ്രമായ ഒരു സ്ഥാനം ഞാൻ ഒരുക്കിവെച്ചിരിക്കുന്നു.''[86] മാത്രമല്ല, ഗ്രാമജീവിതാനുഭവങ്ങളുടെ സമ്പന്നമായ കലവറയില്ലാത്ത ഒരാൾ കവിയാകുക നന്നേ പ്രയാസമാണ് എന്നദ്ദേഹം കൂട്ടിച്ചേർക്കുന്നു.

'കന്നിക്കൊയ്ത്ത്', 'പടയാളികൾ' എന്നീ കവിതകളിൽ പ്രത്യക്ഷത്തിൽത്തന്നെ കർഷകത്തൊഴിലാളികൾ പാടുന്ന വടക്കൻപാട്ടുകളുടെ പരാമർശം കാണാം.

''കൊയ്യുവാനോ, ഹാ ജീവിതഭാരം-

കൊ   ുതാനോ, കുനിഞ്ഞൊരീമുത്തി,
വായ്ച്ചെഴും കന്നിപ്പാടത്തൊരുണ്ണി-
യാർച്ചപോൽ പ   ു മിന്നിയ തമ്പി.
നെല്ലിനോടു പിറു പിറുത്തെന്തോ
ചൊല്ലി നിൽക്കുമീയന്യയാം നാരി
കന്നിനാളിലെ, ഗ്രാമസംഗീത-
കിന്നരൻ താലികെട്ടിയ തമ്പി
ഇങ്ങുപാടങ്ങൾ കോൾമയിർ കൊൾകെ,
തെങ്ങുറുമിവാളുച്ചലിപ്പിക്കെ
പാടിപോലിവൾ പ   ഭിമാനം
തേടുമുത്തരകേരളവീര്യം.''[67]

''പാടുകയാണിവർ പാലാട്ടുകോമന്റെ
നീടുറ്റ വാളിൻ നിണപ്പുഴക്കേളികൾ
ആരാണു വീറോടു പോരാടുമീര   ു
പോരാളിമാർകളെപ്പാടിപ്പുകഴ്ത്തുവാൻ''[68]

താംബൂലപ്രിയയായ തിരുവാതിരരാവിന്റെ പശ്ചാത്തലത്തിലാണ് *'ഊഞ്ഞാലിൽ'* എന്ന കവിത. നിഷ്കളങ്കമായ വിശ്വാസങ്ങൾ മനുഷ്യമനസ്സിന് നൽകുന്ന ആനന്ദം '*കൃഷ്ണാഷ്ടമി*'യിലും, ഈടുവെപ്പുകളെല്ലാം നഷ്ടപ്പെടുകയാണെന്ന വേപഥു, '*യുഗപരിവർത്തന*'ത്തിലും കാണാം. '*ചന്ദ്രന്റെ ചിരി*', *'പെണ്ണും പുലിയും'* തുടങ്ങിയ ആഖ്യാനാത്മകകവിതകൾക്കും അടിസ്ഥാനം നാടോടിക്കഥകളാണ്. *'മൃതസഞ്ജീവനി'* എന്ന കാവ്യനാടകം ആധുനികകാല സമസ്യകളാണുൾക്കൊള്ളുന്നതെങ്കിലും കുറവനെയും കുറത്തിയെയും സൂത്രധാരരാക്കി, നാടോടിനാടകത്തിന്റെ അന്തരീക്ഷ സൃഷ്ടി കൈവരിച്ചിരിക്കുന്നു.

ചൊൽവടിവുകളായി വായ്ത്താരി വൃത്തങ്ങളായി, ആഖ്യാനാത്മക ശീലുകളായി, നാട്ടുതനിമയോട് ചേർന്നുനിന്നെഴുതിയ കവിയാണ് എം ഗോവിന്ദൻ. *'കണ്ണന്റെ കഥ', 'ഒരു കൂടിയാട്ടത്തിന്റെ കഥ', 'ഒരു പൊന്നാനിക്കാരന്റെ മനോരാജ്യം'* എന്നീ കവിതകളെല്ലാം ഉദാഹരണം. *'നോക്കുകുത്തി'* എന്ന ആഖ്യാനാത്മക കവിത ഒരു ഐതിഹ്യത്തിന്റെ ആവിഷ്ക്കാരമാണ്. *'എഴുന്നള്ളത്ത് കഥ', 'ചാത്തുമൂപ്പന്റെ കഥ', 'മണ്ണൂരിന്റെ കഥ', 'ഒരു കന്നിയുടെ കഥ',* ഇത്യാദികവിതകൾ അടങ്ങിയ *'കഥകൾ നിറഞ്ഞ കാലം'* എന്ന സമാഹാരം വടക്കൻ പാട്ടുകളുടെ ശീലിൽ രചിച്ച കൃതികൾ ഉൾക്കൊള്ളുന്നു. നാടൻ

വായ്ത്താരികളും ചൊൽക്കെട്ടുകളും ബലം പകരുന്ന കാവ്യശൈലി എൻ.എൻ. കക്കാട്, അയ്യപ്പപണിക്കർ. കാവാലം നാരായണപ്പണിക്കർ, ദേശമംഗലം രാമകൃഷ്ണൻ എന്നിവരുടെ കവിതകളിൽ കാണാം.

''ഒരുനാളും നടന്നീടാത്തൊരു കഥ ഞാൻ പറയട്ടെ
ഒരു നാവും ഉരിയാടാത്തൊരു കഥ ഞാൻ പറയട്ടെ
ഒരു നാടും കേട്ടീടാത്തൊരു കഥ ഞാൻ പറയട്ടെ
ചെവി തരുവിൻ കിടാങ്ങളേ മുതിർന്നുപോയ
കിടാങ്ങളേ!''[89] (ആനക്കഥ)

''രസകരമാകിയ കഥകൾ പറയണ -
മതിനാണല്ലോ മാനുഷജന്മം.
കഥകേൾപ്പോരുടെ കാതിൻ നീളം
കവിയുടെ നാവിനുമുണ്ടെന്നാകിൽ
മുഷിവറിയില്ല, കേൾക്കുന്നവരും
പറയുന്നവരുമൊരേ ചരടാകും''[90] (കുടുംബപുരാണം)

എന്നിങ്ങനെ നാടോടിക്കഥാഖ്യാനത്തിന്റെ മഹിമകളിലൂന്നി ആനുകാലിക ജീവിതസമസ്യകൾ അവതരിപ്പിക്കുന്നവയാണ് അയ്യപ്പപ്പണിക്കരുടെ '*കുടുംബ പുരാണം*', '*ആനക്കഥ*' എന്നീ കവിതകൾ. കടമ്മനിട്ടക്കാവിലെ പടയണിപ്പാട്ടുകളുടെ താളവും ശൈലിയും കടമ്മനിട്ടക്കവിതകൾക്ക് വ്യത്യസ്തമായൊരു ഊർജപരിസരം നൽകുന്നു. '*കുറത്തി*', '*കാട്ടാളൻ*', '*കിരാതവൃത്തം*' തുടങ്ങിയ കവിതകൾ ഗോത്രപാരമ്പര്യത്തിന്റെ പ്രാക്തന സംസ്കൃതിയിൽ നിന്ന് ഉയിരെടുത്തവയാണ്.

നാട്ടുസംസ്കൃതിയുടെ അടയാളങ്ങൾ അർത്ഥസാന്ദ്രമായ കാവ്യബിംബങ്ങളായി സച്ചിദാനന്ദന്റെ കവിതയെ പൊലിപ്പിക്കുന്നു. ഓണാഘോഷത്തിനു പിന്നിലുള്ള പുരാവൃത്തത്തെ സമകാലികസാമൂഹ്യയാഥാർത്ഥ്യങ്ങളുമായി ബന്ധിപ്പിക്കുന്നതാണ് '*മഹാബലി അവശിഷ്ടങ്ങളിലൂടെ നടക്കുന്നു*' എന്ന കവിത. '*കാക്ക കുളിച്ചാൽ കൊക്കാകുമോ*' എന്ന കവിത '*കാക്കയ്ക്ക് കൊക്കാകണ്ടെ കിലോ*' എന്ന മറുചോദ്യം കൊണ്ട് പഴഞ്ചൊല്ലിന് പുതിയ അർത്ഥമാനങ്ങൾ നൽകുന്നു.

''ആർവരും ചിങ്ങത്തിലെന്ന കൗതൂഹലം
തേൻ നിറപ്പൂ നേന്ത്രവാഴക്കുലകളിൽ

ആരുടെ കിരീടമിപ്പാവമാം കൊങ്ങിണി -
പ്പൂവിനെപ്പൊന്നാക്കുമാവണിത്തിങ്കളായ്
ആ നീതിമാനിതാ സ്വാഗതം! പോരികെൻ
നാടിന്നബോധപാതാളങ്ങൾ വിട്ടുവ -
ന്നീയവശിഷ്ടങ്ങളിൽ വെയിൽ പെയ്യുക
....
പുതുനെല്ലിന്നവിലു കൊറിക്കാത്ത വായ്കളി -
ലുരുളുന്നതെങ്ങു വായ്ത്താരികൾ, എണ്ണങ്ങൾ
ഇടവപ്പെരുംമഴ കേൾക്കാതെയെങ്ങനെ
നുണയുവാൻ പഞ്ചാരി തൻ മേളകാലങ്ങൾ ?
ഇളനീരിൽ നിറയുന്ന വാത്സല്യമറിയാത്ത
ചൊടികളിൽ നിന്നുതിർന്നീടുന്നതെങ്ങനെ
മധുരമാം വെറ്റിലപ്പാട്ടുകൾ ? ആമ്പലിൻ
ചിറകളിൽ മുങ്ങാത്ത തലകൾ താങ്ങീടുമോ
പടയണിക്കോലങ്ങൾ ? നറുവെളിച്ചെണ്ണതൻ
രുചിയറിയാത്ത നാവെങ്ങനെ നാവേറി -
നുയരാൻ ? കുറുന്തോട്ടിയറിയാത്ത കണ്ണുകൾ -
ക്കറിയുമോ പച്ചയും കത്തിയും ? നറുതുമ്പ-
മലരുകൾ നുള്ളാത്ത വിരലുകൾ തിമിലയി -
ലിടയുമോ? കൊയ്ത്തിൽ വളയാത്ത മുട്ടിലെ-
ങ്ങുണരുവാൻ പൂരക്കളിതൻ നിറങ്ങളും.''[91]

(മഹാബലി അവശിഷ്ടങ്ങളിലൂടെ നടക്കുന്നു)

ഗ്രാമത്തനിമയുടെ ഭാഗമായ ഭാഷണശീലത്തിൽ നിന്നുരുവംകൊ പദാവലികൾ ആറ്റൂർ കവിതയ്ക്ക് സവിശേഷമായൊരു മാനം നൽകുന്നു. തോറ്റം പാട്ടുകളിൽ നിന്നും തെക്കൻ പാട്ടുകളിൽ നിന്നും ഊർജം സ്വീകരിച്ചതാണ് ഡി.വിനയ ചന്ദ്രന്റെ രചനാ ശൈലി. പഴഞ്ചൊല്ല്, കടങ്കഥ തുടങ്ങിയ നാടോടി വാങ്മയങ്ങളുടെ ഘടനയും ചടുലതയും കുഞ്ഞുണ്ണിക്കവിതകൾക്ക് ഓജസ്സേകുന്നു.

''മൂക്കുമൂന്നില്ല
നാക്കുനാലില്ല
നമുക്കു പല്ലു നവധിയനവധി

മുപ്പതുമൊരുര ും
എന്നിട്ടെന്തവയൊക്കയുമയ്യോ
പോയിടുമോരോന്നോരോന്നായോ
ഈര ായോ മുമ്മൂന്നായോ ഒന്നിച്ചോ
ഞാൻ പോം മുന്നേ ഒന്നും
പോകാതെ ഞാൻ പോയെന്നും വന്നേക്കാം''[92]

എന്ന കുഞ്ഞുണ്ണിക്കവിത 'മൂക്കുമൂന്ന് മുഖത്താറുകണ്ണ് നാക്കുനാല് നടകാല് പത്ത് എന്നു തുടങ്ങുന്ന കടങ്കഥയുടെ രൂപഭാവങ്ങൾ സ്വീകരിച്ചുകൊ ് മനുഷ്യജീവിതത്തിന്റെ അനിശ്ചിതത്വം എന്ന ആശയത്തിലെത്തിച്ചേരുന്നു.

''ആറുനാട്ടിൽ നൂറുഭാഷ എന്നു പഴഞ്ചൊല്ല്
ഒരു നാട്ടിൽ നൂറുവേഷമെന്നു പുതുഞ്ചൊല്ല്
ഇന്ന് ഒരുവീട്ടിലും നല്ല ഭക്ഷണമില്ല
ഭാഷണമില്ല എന്നത്..........''[93]

എന്ന ചെറുകവിത പഴഞ്ചൊല്ലിനും ഭാഷയ്ക്കും സംസ്കാരത്തിനും ആധുനികകാലത്തു വന്നുപെട്ട വിപര്യയം സൂചിപ്പിക്കുന്നു.

പി.പി. രാമചന്ദ്രൻ, മോഹനകൃഷ്ണൻ കാലടി, പവിത്രൻ തീക്കുനി തുടങ്ങിയ ആധുനികോത്തര കവികളുടെ സൃഷ്ടികളിലും നാട്ടുപാരമ്പര്യം ദേശമുദ്രകളായി ഉറയുന്നത് കാണാം.

''ആർക്കുമേ വഴങ്ങാത്ത
മാവുകൾ; ഇച്ഛക്കൊത്തു
ശാഖകൾ കുലച്ചവർ
വേരുകൾ പടർത്തിയോർ
ചകിര്യേൻ, ചക്കേൻ, മുട്ടി -
ക്കുടിയേൻ, മൂവാ ൻ, തേ-
നൊലിയൻ എന്നിങ്ങനെ
പഴഞ്ചൻ പേരാർന്നവർ
ചുണയന്മാരാം നാട്ടു-
കാര്യസ്ഥപ്രമാണിമാർ
തണലേ തനിക്കുള്ള

ധനമെന്നെണ്ണുന്നവർ

അവരാണല്ലോ പച്ച-

ക്കോലവും കെട്ടിക്കൊ ീ

കരയൊക്കെയും കാവായ്

മാറ്റിയ തെയ്യങ്ങളും''[94]

(മാമ്പഴക്കാലം) എന്ന് പി.പി. രാമചന്ദ്രനും

''തൊടിയിലെ മാവു നിറയെ പൂത്തു

അപ്പൊഴേ ഞാനൊരു കൊതിയെറിഞ്ഞു

കണ്ണു തട്ടാതിരുന്നാൽ മതിയെന്ന്

മുത്തച്ഛൻ പറഞ്ഞു.

എനിക്ക്

കണ്ണിമാങ്ങ കഴുകാതെ തിന്നുന്ന

പൊണ്ണനുറുമ്പാകണം

ഉപ്പ് കുട്ട്, പച്ചമാങ്ങ കടിച്ച്

പുളിച്ച് കാട്ടുന്ന മരഞ്ചാടിയാകണം

എല്ലാവരും കല്ലെറിഞ്ഞോടിക്കുന്ന

കള്ളക്കാക്കയാകണം

അ ികൂടി കടിച്ചീമ്പി

മോക്ഷം നേടുന്ന അണ്ണാരക്കൊട്ടനാകണം''[95]

(തൊടിയിലെ മാവ്) എന്ന് മോഹനകൃഷ്ണൻ കാലടിയും

''വീട്ടിലേക്ക്

അച്ഛനുടെ ാരു വഴി

ചക്കയും മാങ്ങയും

തേങ്ങയുമടയ്ക്കയും സംസാരിക്കുന്ന വഴി

അണ്ണാനും നത്തും കുറുമ്പിപ്പശുവും

പുഴക്കാറ്റും

സുഖം തന്നെയല്ലേ

യെന്നു തിരക്കുന്ന വഴി

....

മഴയുടെ ചരിഞ്ഞുപെയ്യലിലും

ആഞ്ഞുവീശുമ്പോൾ

ആളിക്കത്തുന്ന മുറിച്ചൂട്ടു വഴി

തെങ്ങിൻകള്ളു മണക്കുന്ന

നാടൻപാട്ടു പൂക്കുന്ന വഴി''[96] (വീട്ടിലേക്കുള്ള വഴികൾ)

എന്ന് പവിത്രൻ തീക്കുനിയും കവിതയിൽ നാട്ടുപാരമ്പര്യത്തെ അടയാളപ്പെടുത്തുന്നു.

നാടോടി വാങ്മയങ്ങളിൽ നിന്നുള്ള പ്രമേയസ്വീകാരവും അവയെ അനുകരിക്കുന്ന ആഖ്യാനശൈലിയും വിവിധ ഫോക്‌ലോർ വസ്തുതകളുടെ സന്നിവേശവും ഭാഷാഭേദങ്ങളുടെ ഔചിത്യപൂർണമായ ഉപയോഗവും വഴി നോവൽ, ചെറുകഥ തുടങ്ങിയ ഗദ്യാഖ്യാനങ്ങളും ഫോക്‌ലോറിന്റെ വിനിമയശേഷി പ്രയോജനപ്പെടുത്തുന്നു.

തെക്കൻ തിരുവിതാംകൂറിന്റെ വാമൊഴിവഴക്കങ്ങൾ, സി.വി. രാമൻപിള്ളയുടെ ചരിത്രനോവലുകളെ മുഴക്കമുള്ളതാക്കുന്നു. പ്രധാനകഥകൾക്കൊപ്പം ഉപകഥകൾ കൂട്ടിച്ചേർക്കുന്ന നാടൻ കഥാഖ്യാനശൈലിയും നാട്ടുശീലുകളോടൊട്ടി നിൽക്കുന്ന വർണനാസമ്പ്രദായവുമാണ് സി.വി. യുടെ ആഖ്യാന രീതിയെ നാഞ്ചിനാട്ടിന്റെ നാട്ടുപാരമ്പര്യത്തോടടുപ്പിക്കുന്നത്. കാലപ്രവാഹത്തിൽ മറഞ്ഞുപോയ ജനജീവിതചിത്രങ്ങൾ സി.വി.യുടെ ആഖ്യാനത്തിൽ പുനർജനിക്കുന്നു. മൃതഫോക്‌ലോറുകളെയും അജ്ഞാതഫോക്‌ലോറുകളെയും പുനർനിർമിക്കുന്നതു കൊ ുകൂടിയാണ് സി.വി.യുടെ കഥകൾ ചരിത്രാഖ്യായികകളായത്[97] എന്ന് ഡോ. എൻ. അജിത്ത് കുമാർ നിരീക്ഷിക്കുന്നു.

വീട്ടിൽ സംസാരിക്കുന്ന ഭാഷയിൽ' എഴുതപ്പെട്ടു എന്നവകാശപ്പെടുന്ന ചന്തുമേനോന്റെ നോവലുകൾക്കും നാട്ടുഭാഷയുടെ തിളക്കമു ്. ഇന്ദുലേഖയുടെ 'ചിറി'യും''*ശാരദ*യിലെ 'വക്കീലൻമാരുടെ 'കൊളമ്പും'' സുപ്രസിദ്ധമാണല്ലോ.

കുട്ടനാടൻ ഗ്രാമീണതയുടെയും ഭാഷാഭേദങ്ങളുടെയും നൈസർഗ്ഗികത തകഴിയുടെ കഥാഖ്യാനശൈലിക്കും കഥാപാത്രങ്ങൾക്കും നിറവേകുന്നു. '*ചെമ്മീൻ*' ഒരു നാടോടി വിശ്വാസത്തിന്റെ ഭൂമികയിൽ എഴുതപ്പെട്ട ആദ്യമലയാള നോവൽ എന്നു വിശേഷിപ്പിക്കപ്പെട്ടിട്ടു ്.[98] പുറക്കാട്ടെയും നീർക്കുന്നത്തെയും കടപ്പുറത്തെ കൂട്ടായ്മയ്ക്കിടയിലുള്ള ഒരു നാടോടി വിശ്വാസത്തെയാണ് '*ചെമ്മീൻ*' കേന്ദ്രീകരിക്കുന്നത്. തലമുറകളുടെ

കഥപറയുന്ന തകഴിയുടെ '*കയറി'ലും* കേശവദേവിന്റെ '*അയൽക്കാരി*'ലും നിരവധി ഫോക്‌ലോർ ഘടകങ്ങൾ ക ത്താം.

നാടൻകഥകളുടെ മാതൃകയിലുള്ള ആഖ്യാനശൈലി ബഷീറിന്റെ സ്ഥലപുരാണകഥ കളെയും '*പാത്തുമ്മയുടെ ആട്', 'ന്റുപ്പാക്കൊരാനേ ർന്നു'* തുടങ്ങിയ നോവലുകളെ യും ജനപ്രിയമാക്കുന്നതിൽ വലിയ പങ്കുവഹിച്ചിട്ടു ്. ഒരു നാടൻ കഥപറച്ചിലുകാരൻ അടുത്തിരുന്ന് കഥ പറയുംപോലൊരനുഭവം വായനക്കാരിൽ സൃഷ്ടിക്കും വിധമാണ് ബഷീറിന്റെ ചില കഥകളിലെ ആഖ്യാനശൈലി. സ്ഥലപുരാണകഥകളിൽ കാണുന്ന കഥാപാ ത്രങ്ങൾക്ക് ഇരട്ടപ്പേരുകൾ നൽകുന്ന രീതിയും കൂട്ടായ്മാജീവിതത്തിന്റെ ഭാഗമാണ്. ഗ്രാമീണ കൂട്ടായ്മയുടെ നേർചിത്രം ആവിഷ്കരിക്കുന്ന പൊറ്റെക്കാട്ടിന്റെ '*ഒരു ദേശ ത്തിന്റെ കഥ*'യിലും പട്ടണക്കൂട്ടായ്മയുടെ ലോകം ചിത്രീകരിക്കുന്ന '*ഒരു തെരുവിന്റെ കഥ* 'യിലും ഈ രീതി വളർന്നു വികസിച്ചതായി കാണാം. ഫോക്‌ലോർ വസ്തുതകൾ വിദഗ്ധ മായി സന്നിവേശിപ്പിച്ചതാണ് ഈ ര ു നോവലുകളുടെയും സവിശേഷത. പഴഞ്ചൊല്ലു കളും പഴഞ്ചൊൽ മാതൃകയിലുള്ള പുതുചൊല്ലുകളും, നാടൻപ്രയോഗങ്ങളും അടങ്ങിയ രചനാശൈലിയാണ് ഉറൂബിന്റെ '*ഉമ്മാച്ചു', 'സുന്ദരികളും സുന്ദരൻമാരും'* എന്നീ നോവലു കളെ ആകർഷകമാക്കുന്നതിൽ ഒരു ഘടകം. ഈ ര ് നോവലുകളുടെയും ആത്മാവി ലേക്ക് വാതിൽ തുറക്കുന്ന താക്കോൽ വാചകമായി ഒരു പഴഞ്ചൊല്ലിനെ ക ത്താവുന്ന താണ്- 'വരാനുള്ളത് വഴിയിൽ തങ്ങില്ല'.

അനുഭവങ്ങളുടെ പെരുമഴയിലൂടെ കടന്നുപോകുന്ന ര ് കഥാപാത്രങ്ങളാണ് ര ് നോവലുകളിലും ഈ പഴഞ്ചൊല്ല് ഉരുവിടുന്നത്. '*ഉമ്മാച്ചു*'വിൽ ഉമ്മാച്ചുമ്മയും കാര്യ സ്ഥൻ ചാപ്പുണ്ണിനായരും തമ്മിലുള്ള സംഭാഷണത്തിലാണ് ഉമ്മാച്ചുമ്മ ഈ പഴഞ്ചൊല്ലുരു വിടുന്നത്.

''പക്കേങ്കില് ബരാനുള്ളത് ബയീ തങ്ങൂല. ഞമ്മളത് പടിച്ച്, പടച്ചോൻ പടിപ്പിച്ച്''[99]

നോവലിന്റെ ജീവനാഡിയും, ഒരു പാട് പീഡാനുഭവങ്ങളിലൂടെ കടന്നു പോകേ ിവന്നയാളുമായ സുലൈമാനാണ് '*സുന്ദരികളും സുന്ദരൻമാരും'* എന്ന നോവലിൽ ഈ പഴഞ്ചൊല്ല് ഓർക്കുന്നത്.

''അല്ലെങ്കിൽ വരാനുള്ളത് വഴിയിൽ തങ്ങില്ല. എത്ര അനുഭവിച്ചാലും പിന്നെയും നമുക്ക് ആ പാഠം പഠിയില്ല''[100].

വിധിയുടെ അപ്രതിരോധ്യതയ്ക്ക് മുന്നിൽ നിസ്സഹായരായി പോകുന്ന മനുഷ്യരുടെ ആത്മസംഘർഷങ്ങൾ വരച്ചിട്ട ഈ ര ു നോവലുകളുടെയും അന്തർധാരയാകുന്നത് ഈ നാട്ടു പഴഞ്ചൊല്ലു തന്നെ- 'വരാനുള്ളത് വഴിയിൽ തങ്ങില്ല' എന്ന് വിശേഷിപ്പിക്കുന്നതിൽ തെറ്റില്ല.

ഏറനാടിന്റെ നാട്ടുസംസ്കൃതിയെ തന്റെ കൃതികളിലേക്ക് ആവാഹിക്കാൻ എം.ടി. വാസുദേവൻ നായർക്ക് കഴിഞ്ഞു. ''അറിയാത്ത അത്ഭുതങ്ങളെ ഗർഭത്തിൽ വഹിക്കുന്ന മഹാസമുദ്രങ്ങളേക്കാൾ അറിയുന്ന എന്റെ നിളാനദിയെയാണ് എനിക്കിഷ്ടം''[101] എന്ന് എം.ടി പ്രസ്താവിക്കുമ്പോൾ അത് തന്റെ നാട്ടുപാരമ്പര്യത്തിന്റെ അടയാളപ്പെടുത്തലാകുന്നു. നാടോടി വിശ്വാസങ്ങളും (ഒടിയൻ, ചെറിയ ചെറിയ ഭൂകമ്പങ്ങൾ, പടക്കം) പുരാവൃത്തങ്ങളും (ഉദാ:- കൊടിക്കുന്നത്തു കാവിലമ്മ തറവാട്ടിലെത്തിയ ആഖ്യാനം), ആചാരാനുഷ്ഠാനങ്ങളും (ഉദാ:- നാലുകെട്ടിലെ പാമ്പിൻ തുള്ളൽ) കൊ ് കരുപ്പിടിപ്പിച്ചവയാണ് എം.ടിയുടെ രചനകൾ. ഏറനാടൻ ഭാഷാഭേദങ്ങളുടെ സൗമ്യദീപ്തിയും നാട്ടുചൊല്ലുകളും ആഖ്യാനത്തെ പുഷ്ടിപ്പെടുത്തുന്നു. താന്നിക്കുന്നും കുന്നിൻചെരിവിലെ കണ്ണാന്തളിപ്പൂക്കളും കുമരനെല്ലൂരിലെ കുളങ്ങളും എം.ടി.യുടെ ഓർമക്കുറിപ്പുകളിൽ സുഖദമായ നിനവുകളാകുന്നു.

വള്ളുവനാടൻ ഗ്രാമങ്ങളിലെ നാട്ടുമൊഴികളും ഗ്രാമീണജീവികയും കൃതികളിൽ പ്രത്യക്ഷമാക്കിയവരാണ് മാധവിക്കുട്ടി, നന്തനാർ, വി.കെ.എൻ എന്നിവർ. മാധവിക്കുട്ടിയുടെ '*ജാനുവമ്മ പറഞ്ഞകഥ*'യും '*ബാല്യകാലസ്മരണകൾ*', '*നീർമാതളം പൂത്തകാലം*' തുടങ്ങിയ ഓർമക്കുറിപ്പുകളും നാട്ടുമൊഴിച്ചന്തത്തിന് ഉദാഹരണങ്ങളാണ്. നന്തനാരുടെ '*ഉണ്ണിക്കുട്ടന്റെ ലോകം*' ബാല്യകാല കൗതൂഹലങ്ങളിലൂടെ നാട്ടുതനിമയിലേക്ക് ഒരു കിളിവാതിൽ തുറന്നിടുന്നു. ഗ്രാമസംസ്കൃതിയുടെ അടരുകളിലേക്ക് ആഴ്ന്നിറങ്ങിയവയാണ് വി.കെ.എൻ. കൃതികൾ. തനതു ഭാഷയിൽ തനതുഭക്ഷണരീതികളും ഭക്ഷണപാനീയങ്ങളും ഉള്ളടങ്ങുന്ന ആഖ്യാനതന്ത്രങ്ങളിലൂടെ വി. കെ.എൻ നഗരകാപട്യങ്ങൾക്കു മേൽ പ്രതിരോധം തീർക്കുന്നു. "ഭാഷയിലൂടെ തിരിച്ചറിയാവുന്ന ധാരാളം കൂട്ടായ്മകൾ മലയാളികൾക്കുെ ന്ന തിരിച്ചറിവുകൾ ഏറ്റവും കൂടുതൽ പ്രകടിപ്പിച്ചിട്ടുള്ള എഴുത്തുകാരനാണ് വി.കെ.എൻ[102] എന്നു നിരീക്ഷിക്കപ്പെട്ടിട്ടു ്.

ദേശപ്പൊലിമ ആവിഷ്ക്കരിക്കുന്ന കൃതികളിൽ മുൻപന്തിയിൽ നിൽക്കുന്നത് ഒ.വി. വിജയന്റെ '*ഖസാക്കിന്റെ ഇതിഹാസ*'മാണ്. പാലക്കാടൻ ഗ്രാമമായ ഖസാക്കിന്റെ (തസ്രാ

ക്ക്) നാടോടി പാരമ്പര്യത്തിലൂന്നിയ ആഖ്യാനശൈലി, ആധുനികതയുടെയും അസ്തിത്വ രാഹിത്യത്തിന്റെയും അസ്വസ്ഥതകൾ ആവിഷ്ക്കരിച്ച മറ്റു നോവലുകളിൽ നിന്ന് '*ഖസാക്കിന്റെ ഇതിഹാസ*'ത്തെ വേർതിരിച്ചു നിർത്തുന്നു. ഒട്ടനവധി കഥകളും ഉപകഥകളും മിത്തുകളുമായി ഖസാക്കിന്റെ നാട്ടുപാരമ്പര്യം ഇതിഹാസസമാനം നോവലിൽ പടർന്നു പന്തലിക്കുന്നു. '*തോറ്റങ്ങൾ*', '*തട്ടകം*' എന്നീ നോവലുകളിലൂടെ കോവിലൻ ക ാണിശ്ശേരിയുടെയും '*സ്മാരകശിലകളി*'ലൂടെ പുനത്തിൽ കുഞ്ഞബ്ദുള്ള കടത്തനാടിന്റെയും '*മയ്യഴിപ്പുഴയുടെ തീരങ്ങളിൽ*', '*ദൈവത്തിന്റെ വികൃതികൾ*' എന്നീ നോവലുകളിലൂടെ എം. മുകുന്ദൻ മയ്യഴിയുടെയും വാമൊഴിപാരമ്പര്യം ആവാഹിക്കുന്നു. പറയിപെറ്റ പന്തിരുകുലം എന്ന സുപ്രസിദ്ധമായ ഐതിഹ്യത്തെ ആധാരമാക്കിയാണ് എൻ. മോഹനന്റെ '*ഇന്നലത്തെ മഴ*', കെ.ബി. ശ്രീദേവിയുടെ '*അഗ്നിഹോത്രം*' എന്നീ നോവലുകൾ പിറന്നത്. '*ഇന്നലത്തെ മഴ*' വരരുചിയുടെ മാനസികലോകത്തിനും '*അഗ്നിഹോത്രം*' പന്ത്ര ് മക്കളുടെയും ജീവിത കഥകൾക്കും പ്രാധാന്യം കൊടുക്കുന്ന ആഖ്യാനരീതിയാണ് അവലംബിച്ചിട്ടുള്ളത്.

തൃശ്ശൂർ നഗരത്തിലെയും പ്രാന്തപ്രദേശങ്ങളിലെയും പാർശ്വവൽക്കരിക്കപ്പെട്ട ജനവിഭാഗത്തിന്റെ തനതുഭാഷയുടെ ശക്തിയും ചാരുതയും കൊ ് ശ്രദ്ധേയമായവയാണ് സാറാജോസഫിന്റെ '*ആലാഹയുടെ പെൺമക്കൾ*', '*മാറ്റാത്തി*' എന്നീ നോവലുകൾ. തോട്ടികളും കേഡികളും കരിഞ്ചന്തക്കാരും കൂട്ടിക്കൊടുപ്പുകാരുമടങ്ങിയ ഒരു കീഴാളസമൂഹത്തിനുള്ളിൽത്തന്നെ വീ ും പ്രാന്തവൽക്കരിക്കപ്പെടുന്ന പെൺകൂട്ടായ്മയുടെ പ്രതിനിധികളായ മറിയച്ചേടത്തിയുടെയും പേരക്കുട്ടി ആനിയുടെയും വാമൊഴികഥാഖ്യാനത്തിലൂടെയാണ് '*ആലാഹയുടെ പെൺമക്കളി'ൽ* കോക്കാഞ്ചറയുടെ ചരിത്രം ചുരുൾ നിവരുന്നത്. വയലിലെ ചാഴിവിലക്കാനും കുഞ്ഞുങ്ങളുടെ ഊതിബാധകളകറ്റാനുമായി മറിയച്ചേടത്തി ചൊല്ലുന്ന ആലാഹയുടെ നമസ്കാരം ആധുനികശാസ്ത്രീയ മാർഗങ്ങൾ നിഷേധിക്കപ്പെട്ട കീഴാളസ്ത്രീയുടെ പ്രതിരോധമന്ത്രമായി മാറുന്നു.

ആദിവാസി ഫോക്‌ലോറുകളുടെ ശക്തിയും വിശുദ്ധിയും ആഖ്യാനത്തിന്റെ ഭാഗമാക്കിയതിലൂടെ ശ്രദ്ധ നേടിയ നോവലുകളാണ് പി.വത്സലയുടെ '*നെല്ല്*', കെ ജെ ബേബിയുടെ '*മാവേലി മൻറം*' നാരായന്റെ '*കൊച്ചരേത്തി*' എന്നിവ. യു.എ.ഖാദർ എഴുതിയ '*വള്ളൂരമ്മ*', '*ചെമ്പവിഴം*' എന്നീ നോവലുകളും ആദിവാസിഫോക്‌ലോറുകൾ ഉൾക്കൊള്ളുന്നു.

തൃക്കോട്ടൂരിന്റെയും പന്തലായനിയുടെയും ഭൂമികയിൽ നിന്നുകൊ ് കുറുമ്പ്ര നാടിന്റെയും കടത്തനാടിന്റെയും വാമൊഴി പാരമ്പര്യത്തിന്റെ തനിമ സ്വന്തമാക്കിയ രചനാ രീതിയാണ് യു.എ ഖാദറിനെ മലയാള കഥാസാഹിത്യത്തിലെ ഒരനന്വയമാക്കി മാറ്റുന്നത്. വടക്കൻപാട്ടു പാരമ്പര്യത്തിൽ നിന്ന് ഊർജ്ജം ഉൾക്കൊ ആഖ്യാനശൈലിയിൽ നാട്ടുപെരുമകളും പൊലിമകളും പുരാവൃത്തങ്ങളുടെയും ആചാരാനുഷ്ഠാനങ്ങളുടെയും യക്ഷിക്കഥകളുടെയും അകമ്പടിയോടെ ഉരുക്കഴിക്കുകയാണ് ഖാദർ. സമകാലിക സംഭവങ്ങൾ പോലും ഖാദറിന്റെ കൃതികളിൽ മിത്തിന്റെ പരിവേഷം ആർജ്ജിക്കുന്നു. '*തൃക്കോട്ടൂർ പെരുമ*', '*മാണിക്യം വിഴുങ്ങിയകണാരൻ*', '*ചന്തയിൽ ചൂടി വിൽക്കുന്ന പെണ്ണ്*', '*വായേപ്പാതാളം*', '*അഘോരശിവം*' എന്നിവയെല്ലാം ഫോക്‌ലോറിക് മാനങ്ങളുള്ള നോവലുകളാണ്. വടക്കേ മലബാറിലെ മുസ്‌ലീം ജീവിതാന്തരീക്ഷം കലർപ്പുകളില്ലാതെ പകർത്തിയ നോവലാണ് '*ചങ്ങല*'. മുച്ചിലോട്ടമ്മയുടെ പുരാവൃത്തവും ദേശസുന്ദരി കാർത്ത്യായനിയുടെ അപദാനങ്ങളും ഇഴചേർത്തു വെച്ച ഒരു കഥാനുഭവമാണ് '*അമ്മതെയ്യത്തിന്റെ വരവ്*'.

വടക്കൻ കേരളത്തിന്റെ ഫോക്‌ലോറുകളെ ആത്മതാളമാക്കിയ മറ്റൊരു എഴുത്തുകാരനാണ്. എൻ. പ്രഭാകരൻ. തെയ്യക്കോലമായ കതിവന്നൂർ വീരന്റെ പുരാവൃത്തത്തിൽ നിന്നു കടഞ്ഞെടുത്ത നോവലാണ് '*ഏഴിനും മീതെ*'. പുരാവൃത്തത്തെ അതേപടി ആഖ്യാനം ചെയ്യുകയല്ല, നവീനമായ വീക്ഷണകോണിലൂടെ അതിനെ പുനർനിർവചിക്കുകയാണ് പ്രഭാകരൻ ഈ നോവലിൽ ചെയ്യുന്നത്. ആമുഖത്തിൽ എൻ. പ്രഭാകരൻ എഴുതുന്നു: 'വീരന്റെ കഥ'യിൽ ഞാനുമായി രക്തബന്ധമുള്ള ര ് ഘടകങ്ങളു ്. മാങ്ങാടു ദേശവും കുടകു നാടും. അതിലുമേറെ എന്നെ ത്രസിപ്പിച്ചത് ദീർഘ ദീർഘമായ ആ യാത്രയും യാത്രയിലുടനീളം ഉള്ളിലുജ്ജ്വലിച്ചു നിന്ന മോഹവുമാണ്.[103] നാട്ടുപഴമയുടെ ഗന്ധമൂറുന്ന ആഖ്യാനശൈലി നോവലിന് മാറ്റു കൂട്ടുന്നു.

''മന്ദപ്പനാണു ഞാൻ
മൂവാ ിലെനിക്കു മുടി പൊലിച്ചു
ഐയ്യാ ിൽ കൈയ്യെഴുത്തിൽ മൈ തെളിഞ്ഞു
ഏഴാ ിൽ കാതു കുത്തി കുണ്ഡലമിട്ടു
പത്തുപന്തിരാ ു പ്രായത്തിൽ
ചിറ്റമ്പും ചെറുവില്ലും തൊഴുതെടുത്തു
മന്ദപ്പനാണ് ഞാൻ''[104]

പുലി മറഞ്ഞ തൊ ച്ചൻ തെയ്യത്തിന് ആധുനിക ജീവിത സാഹചര്യങ്ങൾ നൽകുന്ന വ്യാഖ്യാനമാണ് '*പുലിജന്മം*' എന്ന നാടകത്തിലൂടെ പ്രഭാകരൻ തീർത്തത്. കമ്പോളവൽക്കരണവും ഉപഭോഗ സംസ്ക്കാരവും മനുഷ്യജീവിതത്തിന് വിലയിടുന്ന സമകാലികസാഹചര്യങ്ങളിൽ അതിജീവനത്തിനുള്ള ഉപാധികളിലൊന്നായിട്ടാണ് പ്രഭാകരൻ ഫോക്‌ലോറിനെ വീക്ഷിക്കുന്നത്. മാറിയ ലോകക്രമത്തിൽ ഫോക്‌ലോറിനെയും വിറ്റു കാശാക്കുന്ന സംസ്ക്കാരത്തെ പരിഹസിക്കുന്ന ര ് കഥകളാണ് '*ആവേദകൻ*', '*നാട്ടുവിദ്യ*' എന്നിവ.

ആഗോളവൽക്കരണത്തിന്റെയും ഉദാരവൽക്കരണത്തിന്റേയും സമകാലിക പരിസരത്തിൽ നാട്ടുസംസ്കൃതി വിൽപ്പനച്ചരക്കാകുന്നതിന്റെ വേവലാതികൾ പ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്ന നോവലാണ് അംബികാസുതൻ മാങ്ങാടിന്റെ '*മരക്കാപ്പിലെ തെയ്യങ്ങൾ*'. മരക്കാപ്പ് കടപ്പുറത്തെയും കമ്പല്ലൂർ കോട്ടയെയും വിനോദസഞ്ചാരവികസനത്തിന്റെ പേരിൽ നവലോകമൂലധനശക്തികളും അധികാരദല്ലാളൻമാരും ചേർന്ന് വിഴുങ്ങുമ്പോൾ, നാട്ടുസംസ്കൃതിയുടെ അവശേഷിപ്പുകൾ കച്ചവടച്ചരക്കുകളായി ഒടുങ്ങുന്നതിന്റെ, മണ്ണും പെണ്ണും അപമാനിക്കപ്പെടുന്നതിന്റെ ഭീതിദചിത്രങ്ങൾ നോവലിൽ കാണാം. പുരാവൃത്തങ്ങളായും തെയ്യം വരവിളിയായും നാട്ടുമൊഴികളായും അത്യുത്തര കേരളത്തിന്റെ നാട്ടുപാരമ്പര്യം മുഴങ്ങുന്ന ആഖ്യാന ശൈലി നോവലിനെ വ്യത്യസ്തമാക്കുന്നു.

സാമാന്യജനജീവിതത്തിന്റെ സമസ്തമേഖലകളെയും വലയം ചെയ്തു നിർത്തുന്ന ഫോക്‌ലോർ എന്ന സത്തയെ ബോധപൂർവമായോ അല്ലാതെയോ എഴുത്തുകാർ മേൽപ്പറഞ്ഞ രീതിയിലെല്ലാം ഉപജീവിക്കുകയും രചനകളുടെ വിനിമയമൂല്യം വർധിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. സാഹിത്യത്തിന് മാത്രമല്ല ഫോക്‌ലോറിനും ഈ പ്രവണത ധനാത്മകമൂല്യം പകരുന്നു ്. ബാഹ്യസമ്മർദങ്ങൾകൊ ് ജനജീവിതത്തിൽ നിന്ന് മാഞ്ഞുപോയ്ക്കൊ ിരിക്കുന്ന പല ഫോക്‌ലോർ രൂപങ്ങളും സാഹിത്യത്തിനും ആധുനികകലാരൂപങ്ങൾക്കും ചാലകശക്തിയായി പ്രവർത്തിക്കുന്നതുവഴി വീ ും ജനമനസ്സുകളിൽ സജീവമാകുന്നു. മാത്രമല്ല, ഉപകൂട്ടായ്മകളിൽ മാത്രം ഒതുങ്ങിനിൽക്കുന്ന ഫോക്‌ലോർ രൂപങ്ങൾ കൂട്ടായ്മ ഒന്നാകെ ഏറ്റെടുക്കാനും നെഞ്ചേറ്റി ലാളിക്കാനും കാരണമാകുകയും ചെയ്യുന്നു. ഇത്തരത്തിൽ ഫോക്‌ലോർ, പ്രയുക്തഫോക്‌ലോർ (തനതുസാഹചര്യത്തിലല്ലാതെ ഫോക്‌ലോറിനെ ഉപയോഗപ്പെടുത്തുന്ന രീതി) ആയി മാറി, പിന്നീട് അത് വീ ും ഫോക്‌ലോറായി പരിണമിക്കുന്ന പ്രക്രിയയ്ക്കും സാഹിത്യത്തിലെ ഫോക്‌ലോർ വിനിയോഗം കാരണമാകുന്നു.

കുറിപ്പുകൾ

1. എം.വി. വിഷ്ണു നമ്പൂതിരി, നാടോടി വിജ്ഞാനീയം, 3-ാം പ: (ഡി.സി. ബുക്സ്, കോട്ടയം, 2000) പു. 11

2. Richard M. Dorson (Ed), Folklore and Folklife, An Introduction (Chicago University Press, 1972) p.2

3. The Oxford English Dictionary, Volume 4, 3rd Edi (Oxford at the Clarendon Press, 1970) p. 389

4. Lalitha Handoo, Folk and Myth (Central Institute of Indian Languages, Mysore, 1988) p. 5.

5. Ibid p.5

6. "The term Folk can refer to any group of people whatsover who share at least one common factor. It does not matter what the linking factor is -- it could be a common occupation, language or religion - but what is important is that a group formed for whatever reason will have some traditions which it calls its own."

   Alen Dundes (Ed), What is folklore? Study of folklore (Pretence Hall, London, 1965), p. 2.

7. "Whenever a lullaby is sung to a child; whenever a ditty, a riddle, a tongue twister or a counting out rime is used in the nursery or at school; whenever sayings, proverbs, fables, noodle stories, folktales .... are retold; whenever, out of habit or inclination, the folk indulge in songs and dances, in ancient games, in merry making, to mark the passing of the year or the usual festivities, whenever a mother shows her daughter how to sew, knit, spin, weave embroider, make a coverlet, braid a sash, bake an old-fashioned pie; whenever a village craftsman... trains his apprentice in the use of tools, shows him how to cut a mortise and peg in a tenon, how to raise a frame house as a barn, how to string a new shoe... then we have folklore, in its own perennial domine, at work as ever alive and shifting, always apt to grasp and assimilate new elements on its way. It is old fashioned... fast receding from its former strongholds under the impact of modern progress and industry; it is the born opponent of the serial number, the stamped product, and the patended standard".

   Francis Le Utley, 'A defenition of Folklore', American Folklore (Ed) Tristen Coffin (Voice of America Forum Series) p. 13.

8. Study of Folklore, p. 3.

9. അമ്പിളിഗെ ഹിരിയണ്ണ, കെ. ബാലൻ, 'ഫോക്ലോറിന്റെ സവിശേഷതകൾ' ഫോക്ലോർ പഠനം: സിദ്ധാന്തതലം, എൻ. ഭക്തവത്സല റെഡ്ഡി (എഡി) (ഫോസിൽസ്, തിരുവനന്തപുരം, 2004), പു. 30.

10. രാഘവൻ പയ്യനാട്, ഫോക്‌ലോർ, 3-ാം പ (കേരള ഭാഷാ ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ട്, തിരുവനന്തപുരം, 1997) പു. 11.

11. William, R. Bascom, Contributions to Folkloristics (Archana Publications, Meerut, 1981), p. 42.

12. സി.ആർ. രാജഗോപാൽ, ഫോക്‌ലോർ സിദ്ധാന്തങ്ങൾ, (കേരള ഭാഷാ ഇൻസ്റ്റിറ്റിറ്റ്യൂട്ട്, തിരുവനന്തപുരം, 2007), പു. 78.

13. "Dream is a hidden fulfilment of an unconscious wish". Sigmund Freud, The Interpretastion of Dreams (Avon Books, New York, 1995), p. 155.

14. Erich Fromm, The Forgotten Language, (Grove Press, New York, 1957), p.10

15. ഫോക്‌ലോർ സിദ്ധാന്തങ്ങൾ, പു. 133.

16. ഉഷാ നമ്പൂതിരിപ്പാട്, ഗോവിന്ദവർമ്മ രാജ 'മനഃശാസ്ത്രാപഗ്രഥന സിദ്ധാന്തം', ഫോ. പ: സി, പു. 330.

17. ഫോക്‌ലോർ സിദ്ധാന്തങ്ങൾ, പു. 137.

18. രാഘവൻ പയ്യനാട്, കെ.എം. അനിൽ, 'ലെവിസ്ട്രോസിന്റെ ഘടനാവാദം', ഫോ. പ: സി. പു. 295.

19. സോമൻ കടലൂർ, 'മിഖായേൽ ബക്തിനും ഫോക്‌ലോർ പഠനവും', മാധ്യമം ആഴ്ചപ്പതിപ്പ്, 5, 221 (മെയ് 17, 2002), പു. 30.

20. ഫോക്‌ലോർ സിദ്ധാന്തങ്ങൾ, പു. 83.

21. ടി. പു. 73.

22. "We no longer believe that industrialization necessarily implies the end of a specific folk culture, but rather we attempt to trace the modifications and mutations undergone by folk culture in the industrialized and urbanized world".

    Richard M. Dorson, Folklore and Folklife, p. 43.

23. "As the United Stages grew from a colonial outpast to a powerful nation, the traditions of craftsmen, industrial workers and the trade unionists draw together into a complex which I will call 'laborlore'.

    Archie Green. 'The workers in the Dawn: Labor Lore', American Folklore, p. 281.

24. Horace P. Beck, 'Where the workers of the world unites; The American occupation', American Folklore, p. 58.

25. ഫോക്‌ലോർ, പു. 390.

26. "The pure folk art of yesterday might itself have served as a tourist attraction. The old folklore is not as old as it appears and the new may be older than it seems".

    Folklore and folklife, p. 43.

27. Folk and Myth, p. 24.

28. Ibid, p. 25

29. സി.ആർ. രാജഗോപാൽ, 'ചുവരെഴുത്തിലെ വിപ്ലവങ്ങൾ', മാതൃഭൂമി ആഴ്ചപ്പതിപ്പ് 89, 16 (ജൂൺ 26 - ജൂലായ് 2, 2011), പു. 14.

30. Folklore and Folklife, p. 2

31. "Folktales are prose narratives which are regarded as fiction. They are not considered as dogma or history. They may or may not have happened, and they are not to be taken seriously. Folktales may be set in any place in any time. In this sense, they are almost timeless and spaceless."

    William R. Bascom, Contributions to Folkloristics, p. 97.

32. "Myths are prose narratives which in the society in which they are told are considered to be truthful accounts of what happened in the remote past. They are accepted in faith. They are taught to be believed and they can be sighted as authority in answer to ignorance, doubt or disbelief. Myths are the embodiment of dogma, they usually scared, and they are often associated with theology and ritual".

    Ibid, p. 98.

33. "Legends are prose narratives which, like myths are regarded as true by the narrator and his audience, but they are set in a period considered less remote, when the world was much as it today. Legends are more often secular than scared and their principal characters are human beings"

    Ibid, p. 99.

34. "A story, presented as having actually occured in a previous age, explaining the cosmological and supernatural traditions of people, their gods, heroes, cultural traits, religious beliefs etc. The purpose of myth is to explain matters in the science of a pre-scientific age. Thus myths tell of the creation of man, of animals, of landmarks, they tell why a certain animal has its characteristics (eg: why the bat is blind or flies only at night), why or how certain natural phenomenon came to be (eg: why the rainbow appears or how the constellation orion got into the sky), how and why rituals and ceremonies began and why they continue".

    Folk and Myth, p. 31.

35. ഫോക്‌ലോർ, പു. 166.

36. ടി. പു. 178.

37. Linda Degh, 'Folk Narrative', Folklore and Folklife, p. 77

38. ഫോക്‌ലോർ, പു. 136.

39. ടി. പു. 136.

40. 'Folk Narrative' Folklore and Folklife, p. 62.

41. Ibid, p. 63.

42. Ibid, p. 63.

43. Ibid, p. 69.

44. Sahiblal Sreevasthava, Folk culture and Oral Tradition (Abhinav Publications, New Delhi, 1974), p. 12.

45. ഫോക്‌ലോർ, പു. 275.

46. Rojer D. Abrahams and Alan Dundes, 'Riddles', Folklore and Folklife, p.130.

47. ഫോക്‌ലോർ, പു. 296.

48. നാടോടിവിജ്ഞാനീയം, പു. 277.

49. ടി. പു. 153.

50. ടി. പു. 116.

51. ടി. പു. 123.

52. ടി. പു. 127

53. ടി. പു. 124.

54. ടി. പു. 130.

55. രാഘവൻ പയ്യനാട്, എഡി. കേരള ഫോക്‌ലോർ (എഫ്. എഫ്.എം. പബ്ലിക്കേഷൻസ്, പയ്യന്നൂർ, 1997), പു. 286.

56. Don Yoder, 'Folk Medicine', Folklore and Folklife, p. 199.

57. ഫോക്‌ലോർ, പു. 347.

58. ടി. പു. 382.

59. Alan Dundes, 'Ways of Studying Folklore', American Folklore, p. 48.

60. നാടോടി വിജ്ഞാനീയം, പു. 298.

61. ഫോക്‌ലോർ, പു. 383.

62. Henry Glassie, 'Folk Art', Folklore and Folklife, p. 253.

63. ഫോക്‌ലോർ, പു. 356.

64. നാടോടി വിജ്ഞാനീയം, പു. 298.

65. Warren E. Roberts, 'Folk Architecture', Folklore and Folklife, p. 281.

66. നാടോടി വിജ്ഞാനീയം, പു. 304.

67. Don Yoder, 'Folk Costume', Folklore and Folklife, p. 296.

68. ബാലകൃഷ്ണൻ വള്ളിക്കുന്ന്, 'മാപ്പിളപ്പാട്ട്', ഒരു നാടോടിഗാനസാഹിത്യപ്രസ്ഥാനം', സാഹിത്യത്തിലെ ഫോക്‌ലോർ (കേരള ഫോക്‌ലോർ അക്കാദമി, കണ്ണൂർ, 2006), പു. 99.

69. എ.കെ. നമ്പ്യാർ, 'ഫോക്‌ലോറും നാടകവും', സാ. ഫോ. പു. 40.

70. Rojer D. Abraham, 'Folk Drama', Folklore and Folklife, p. 353.

71. നാടോടി വിജ്ഞാനീയം, പു. 165.

72. "1. Folklore is in many cultures, indistinguishable from literature. 2. Literature contains elements borrowed from folklore, and 3. Writers have imitated folklore".

Archer Taylor, 'Folklore and the student of literature', Study of Folklore, p.37.

73. Walter, J. Ong, Orality and Literacy, 2nd Edi (Routledge, London, 1988), p.7.

74. Ibid, p. 36.

75. കെ.എം. പ്രഭാകരവാരിയർ, ഭാഷാവലോകനം (വള്ളത്തോൾ വിദ്യാപീഠം, ശുകപുരം, 1999), പു. 148.

76. എം.ആർ. രാഘവവാര്യർ, വടക്കൻപാട്ടുകളുടെ പണിയാല, 2-ാം പ. (വള്ളത്തോൾ വിദ്യാപീഠം, ശുകപുരം, 1996) പു. 23.

77. ചേലനാട്ട് അച്യുതമേനോൻ, കേരളത്തിലെ കാളീസേവ, ഭാ. 2 (മദിരാശി സർവ്വകലാശാല, 1943), പു. 20.

78. ടി. പു. 20.

79. കെ.എം. ഭരതൻ, ഫോക്‌ലോർ സിദ്ധാന്തവും പ്രയോഗവും (എഫ്. എഫ്.എം. പബ്ലിക്കേഷൻസ്, പയ്യന്നൂർ 2003), പു. 131.

80. ഇടശ്ശേരി ഗോവിന്ദൻ നായർ, 'ആമുഖം-പൂതപ്പാട്ട്', ഇടശ്ശേരിക്കവിതകൾ (മാതൃഭൂമി ബുക്സ്, കോഴിക്കോട് 2007) പു. 362.

81. ശശിധരൻ ക്ലാരി, നാടോടി പാരമ്പര്യം തുഞ്ചന്റെയും കുഞ്ചന്റെയും കൃതികളിൽ (പാപ്പിയോൺ, കോഴിക്കോട്, 2002), പു. 36, 64.

82. കെ.എസ്. പ്രകാശ്, ഫോക്‌ലോറും മലയാളകവിതയും (കറന്റ് ബുക്സ്, കോട്ടയം, 2002) പു. 59.

83. ചങ്ങമ്പുഴ കൃഷ്ണപിള്ള 'ഓണപ്പൂക്കൾ', ഓണപ്പാട്ടുകാർ, ലത്തീഫ് പറമ്പിൽ (സമ്പാ) (മാതൃഭൂമി ബുക്സ്, കോഴിക്കോട്, 2006) പു. 69.

84. സി.ആർ. രാജഗോപാൽ, 'ഗോത്രകലാവടിവുകൾ (നാട്ടറിവു പഠനകേന്ദ്രം, തൃശ്ശൂർ, 2001) പു. 148.

85. 'കാവിലെ പാട്ട്', ഇടശ്ശേരിക്കവിതകൾ, പു. 481.

86. വൈലോപ്പിള്ളി ശ്രീധരമേനോൻ, കാവ്യലോകസ്മരണകൾ (ഗ്രീൻബുക്സ്, തൃശ്ശൂർ, 2006), പു. 27.

87. വൈലോപ്പിള്ളി ശ്രീധരമേനോൻ, കന്നിക്കൊയ്ത്ത് (കോഴിക്കോട് സർവ്വകലാശാലാ പതിപ്പ്, 1999), പു. 16.

88. ടി. പു. 24.

89. അയ്യപ്പപ്പണിക്കർ, 'ആനക്കഥ', സൂരജ് മുഖി (എച്ച് & സി ബുക്സ്, കോഴിക്കോട്, 2001), പു. 57.

90. 'കുടുംബപുരാണം', സൂരജ്മുഖി, പു. 27.

91. സച്ചിദാനന്ദൻ, 'മഹാബലി അവശിഷ്ടങ്ങളിലൂടെ നടക്കുന്നു' ഓണപ്പാട്ടുകാർ, പു.148.

92. കുഞ്ഞുണ്ണി, കുഞ്ഞുണ്ണിക്കൃതികൾ, വാ. 1 (ഡി.സി. ബുക്സ്, കോഴിക്കോട്, 2006), പു. 165.

93. ടി. പു. 166.

94. പി. പി. രാമചന്ദ്രൻ, 'മാമ്പഴക്കാലം', കാണെക്കാണെ. 2-ാം പ. (കറന്റ് ബുക്സ്, തൃശ്ശൂർ, 2005), പു. 53.

95. മോഹനകൃഷ്ണൻ കാലടി, 'തൊടിയിലെ മാവ്', പാസഞ്ചർ (ഡി.സി. ബുക്സ്, കോട്ടയം, 2011) പു. 38.

96. പവിത്രൻ തീക്കുനി, വീട്ടിലേക്കുള്ള വഴികൾ (ചിന്ത പബ്ലിഷേഴ്സ്, തിരുവനന്തപുരം, 2006), പു. 21.

97. എൻ. അജിത്ത്കുമാർ, ഫോക്‌ലോറും സാഹിത്യനിരൂപണവും, തത്വവും പ്രയോഗവും (കേരളഭാഷാ ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ട്, തിരുവനന്തപുരം, 2005), പു. 88.

98. കെ.എസ്. പ്രകാശ്, 'ഫോക്‌ലോറും മലയാളനോവലും', സാ. ഫോ, പു. 27.

99. ഉറൂബ് (പി.സി. കുട്ടിക്കൃഷ്ണൻ), 'ഉമ്മാച്ചു', ഉറൂബിന്റെ കൃതികൾ, (സമ്പൂർണം) വാ. 1 (ഡി.സി. ബുക്സ്, കോട്ടയം, 2006), പു. 140.

100. 'സുന്ദരികളും സുന്ദരൻമാരും' ഉറൂബിന്റെ കൃതികൾ (സമ്പൂർണം) വാ. 1, പു. 283.

101. കെ.എസ്. രവികുമാർ, 'ഗോത്രസ്മൃതികളുടെ കഥാമുദ്രകൾ', എം.ടി. കഥയും പൊരുളും, എഡി. എം.എം. ബഷീർ (കറന്റ് ബുക്സ്, തൃശ്ശൂർ, 1996), പു. 405.

102. വി. ലിസി മാത്യു, 'നാടോടി വാങ്മയങ്ങളും വി.കെ. എൻ. ശൈലിയും' സാ. ഫോ. പു. 79.

103. എൻ. പ്രഭാകരൻ, 'മുന്നുര', ഏഴിനും മീതേ, 2-ാം പ (ഡി.സി. ബുക്സ്, കോട്ടയം, 2004), പു. 5.

104. ടി. പു. 8.

അധ്യായം ര ്

എസ്.കെ. പൊറ്റെക്കാട്ടിന്റെ കൃതികളിലെ നാടോടിആഖ്യാനപദ്ധതി

ബഹുസ്വരതയുടെ ആഖ്യാനങ്ങളാണ് പൊറ്റെക്കാട്ടിന്റെ കൃതികൾ. നാടോടി വഴക്കങ്ങളുടേയും പുരാണേതിഹാസ പാരായണത്തിലൂടെ ലഭിച്ച ക്ലാസിക്കൽ പാരമ്പര്യത്തിന്റേയും സമ്യക്കായ മിശ്രണമാണ് പൊറ്റെക്കാട്ടിന്റെ ശൈലി. കാല്പനിക ഭാവനയുടെയും യഥാതഥ വീക്ഷണത്തിന്റെയും സവിശേഷമായ അനുപാതവും വ്യക്തിയിൽ തുടങ്ങി സമഷ്ടിയിലേക്ക് പടരുന്ന ദർശനവികസ്വരതയും അവയുടെ സ്വഭാവമാണ്. വൈരുദ്ധ്യങ്ങളുടെ സമവായം എന്ന് അവയെ വിശേഷിപ്പിക്കാം. പ്രപഞ്ചസൗന്ദര്യത്തോടുള്ള ആരാധന കവിഞ്ഞൊഴുകുമ്പോൾ, വർണ്ണശബളമായ കാല്പനികഭാവനയെയും, വൈരൂപ്യത്തിനും ജുഗുപ്സയ്ക്കും ആസ്പദമായ വസ്തുതകൾ ആവിഷ്കരിക്കുമ്പോൾ, യഥാതഥശൈലിയെയും അദ്ദേഹം പിന്തുടരുന്നു. കാല്പനികഭാവനയിൽ നിന്നും ജനിക്കുന്ന സങ്കൽപങ്ങൾ പടുത്തുയർത്തിയിരിക്കുന്നത് യഥാതഥവീക്ഷണത്തിന്റെ കെട്ടുറപ്പിലാണ്. കല്പനകളുടെ ലോകത്തിലേക്ക് നാടോടിക്കഥകളുടെ ജാലകം തുറന്നിട്ട കുട്ടിക്കാലത്തെ കഥാഗുരു ചെറിയക്കനെയും, ദുഃഖാനുഭവങ്ങളുടെ തീവ്രത ഒട്ടും ചോർന്നുപോകാതെ അവതരിപ്പിക്കുന്നതിൽ വാക്കുകളെ മെരുക്കാൻ സഹായിച്ച വൃദ്ധയായ അയൽക്കാരിയെയും അദ്ദേഹം നന്ദിപൂർവ്വം സ്മരിക്കുന്നു ്.[1] സൗന്ദര്യത്തെയും വൈരൂപ്യത്തെയും കൂട്ടിയിണക്കാൻ ഈ അനുഭവങ്ങൾ സഹായിച്ചിരിക്കണം.

അസാമാന്യമായ ജീവിതനിരീക്ഷണപാടവവും ഉദാത്തമായ മനുഷ്യ സ്നേഹവും സ്വതസ്സിദ്ധമായ നർമ്മബോധവുമാണ് പൊറ്റെക്കാട്ടിന്റെ കൃതികളെ അനശ്വരമാക്കുന്ന മറ്റു ഘടകങ്ങൾ. കാഴ്ചകളെ പ്രണയിച്ച എഴുത്തുകാരനായിരുന്നു അദ്ദേഹം. തന്റെ ചുറ്റും സ്പന്ദിക്കുന്ന ലോകത്തിന്റെ ചലനങ്ങളെ അദ്ദേഹം സൂക്ഷ്മമായി പകർത്തിയെടുത്തു. യാത്രയിലൂടെ നേടിയ വൈവിധ്യമാർന്ന അനുഭവങ്ങൾ അവയെ കൂടുതൽ വൈചിത്ര്യപൂർണമാക്കി. "കാണാൻ ദാഹമുള്ളവർ മറ്റാരെക്കാളും കൂടുതലായി കാണുന്നു. പ്രകൃതിയെ, പട്ടണങ്ങളെ, മനുഷ്യരെ, അവരുടെ പ്രത്യേകതകളെ, അവരുൾപ്പെടുന്ന പ്രത്യേകസന്ദർഭങ്ങളെ, അതിലെ ദൈന്യതകളെ, രസികത്തങ്ങളെ, അവ കൂടിക്കുഴഞ്ഞാലു ാകാവുന്ന സംഭവവികാസങ്ങളെ, എല്ലാം അദ്ദേഹം ഒപ്പിയെടുത്തു."[2]

എല്ലാറ്റിനെയും സമഭാവനയോടെ, നേരിയ പരിഹാസം പുര നർമ്മബോധത്തോടെ വീക്ഷിച്ചു.

കവിത, ചെറുകഥ, നോവൽ, നാടകം, യാത്രാവിവരണങ്ങൾ എന്നിങ്ങനെ പടർന്നു പന്തലിച്ചതാണ് പൊറ്റെക്കാട്ടിന്റെ രചനാലോകം. കവിതയിൽ തുടങ്ങി നോവലിലും സഞ്ചാരസാഹിത്യത്തിലും വരെ കവിതകൾ എഴുതിച്ചേർത്തിട്ടുള്ള പൊറ്റെക്കാട്ട് മൂന്ന് കവിതാസമാഹാരങ്ങൾ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിട്ടു ്. അനുഭവങ്ങളെ വ്യാപകമായി ചിത്രീകരിക്കാൻ കഥയ്ക്കും നോവലിനുമാണ് കഴിയുക എന്നു തോന്നിയപ്പോൾ അങ്ങോട്ടു തിരിഞ്ഞെങ്കിലും കവിതയെ അദ്ദേഹം മറന്നില്ല. 1936-ൽ പ്രസിദ്ധീകരിച്ച '*പ്രഭാതകാന്തി*' കൂടാതെ 1946-ൽ "*സഞ്ചാരിയുടെ ഗീതങ്ങളും*'1958-ൽ '*പ്രേമശില്പി*'യും പുറത്തിറക്കി. '*മിഹിരൻ*'' എന്ന ഒരു അപ്രകാശിതലഘുകാവ്യവും കൂട്ടത്തിലു ്.[3]

ഏതാ ് അരനൂറ്റാ ോളം വരുന്ന സർഗ്ഗസപര്യയുടെ ഫലങ്ങളാണ് പൊറ്റെക്കാട്ടിന്റെ ചെറുകഥകൾ. 1928-ൽ വിദ്യാർത്ഥിജീവിതകാലത്ത് ഗുരുവായൂരപ്പൻ കോളേജ് മാഗസിനിൽ പ്രസിദ്ധീകരിച്ച '*രാജനീതി*'യാണ് ആദ്യകഥ. ഷാജഹാൻ ചക്രവർത്തിയുടെ നീതിനിഷ്ഠയായിരുന്നു വിഷയം. '*ചന്ദ്രകാന്തം*' (1944) മുതൽ '*കാട്ടുചെമ്പകം*' (1970) വരെ 23 സമാഹാരങ്ങളിലായി പടർന്നു കിടക്കുന്ന 170 കഥകൾ മൂന്നു വാല്യങ്ങളായി 1979-81 വർഷങ്ങളിൽ മാതൃഭൂമി ബുക്സ് പുറത്തിറക്കി. '*സമുദായദ്രോഹി*' (പ്രഭാതം വാരിക,1938 ഡിസം 5), '*എ.ഡി 2050*' *ൽ* (മാതൃഭൂമി ആഴ്ചപ്പതിപ്പ് 1980 ജൂലൈ 13) തുടങ്ങിയ കഥകൾ സമാഹരിക്കപ്പെടാത്തവയാണ്.

ഉദ്വേഗവും ആകാംക്ഷയും വായനക്കാരിൽ ഉണർത്തിയെടുത്ത് കഥ പറഞ്ഞൊപ്പിക്കുന്നതിൽ വിദഗ്ദ്ധനായിരുന്നു പൊറ്റെക്കാട്ട്. ഒരു തലമുറയ്ക്ക് ഒന്നാകെ ആ കഥകൾ പ്രചോദനമായി. തന്നെ എഴുത്തുകാരനാക്കിയതിൽ പരോക്ഷമായി ഏറ്റവും സ്വാധീനം ചെലുത്തിയ കാഥികൻ പൊറ്റെക്കാട്ടാണെന്ന് കഥയുടെ അടുത്ത തലമുറയിലെ ബലമുള്ള കണ്ണിയായ എം.ടി വാസുദേവൻ നായർ അനുസ്മരിക്കുന്നു.[4] പൊറ്റെക്കാട്ടിന്റെ കഥകൾ വായിച്ചു തുടങ്ങിയപ്പോഴാണ് കഥകൾ എഴുതുവാൻ ആഗ്രഹം തുടങ്ങിയത് എന്നു മാധവിക്കുട്ടിയും വെളിപ്പെടുത്തുന്നു ്.[5]

സാമാന്യമായി ഒരു കഥ പറഞ്ഞവസാനിപ്പിക്കുന്നതിനേക്കാൾ വായനക്കാരിൽ ഒട്ടൊരു വിസ്മയം സൃഷ്ടിക്കുന്ന കഥകൾ പറയാനാണ് പൊറ്റെക്കാട്ടിന് താൽപ്പര്യം.

അതിനദ്ദേഹം വിചിത്രമായ സംഭവങ്ങളെയും വിശേഷവ്യക്തിത്വമുള്ള കഥാപാത്രങ്ങളെയും കൂട്ടുപിടിക്കുന്നു. സാധാരണ സംഭവങ്ങളും സാധാരണ കഥാപാത്രങ്ങളും കൊ ് ജീവിതത്തിന്റെ സാധാരണത്വം കോറിയിടുകയല്ല മറിച്ച്, അസാധാരണ കഥാപാത്രങ്ങളും അസാധാരണ സംഭവങ്ങളും കൊ ് അമ്പരപ്പു സൃഷ്ടിക്കുകയാണ് പൊറ്റെക്കാട്ട് ചെയ്യുന്നത്.

സംഭവങ്ങളുടെ വൈചിത്ര്യം കൊ ് ശ്രദ്ധേയമാകുന്ന കഥകൾ:

'ജയിൽ', 'രഹസ്യം', 'ആകാശത്തിലെനിയമം', 'വിധി', 'കുടുംബത്തിന്റെ മാനം', 'വധശിക്ഷ', 'വരൻ', 'ക്ലിയോപാട്രയുടെ മുത്തുകൾ', 'സന്ദർശനം', 'വധു', 'കൂട്ടുകാരി', 'ഉപഹാരം', 'കോടതിയ്ക്കുപുറത്ത്', 'പഴയകോട്ട്', 'ആശ്രമത്തിന്റെ നെടുവീർപ്പുകൾ', 'ഹിന്ദി മാഷ്ഷ്', 'കീചകൻ', 'അവളുടെ ഡയറി', 'തലവേട്ട', 'വൃന്ദാവനം', 'ഒരാഫ്രിക്കൻ കഥ', 'നവാഗതൻ', 'ജിലേബി', 'തലക്കെട്ടു മാഹാത്മ്യം', 'കോട്ടുബാക്കി', 'ധർമ്മശാലയിൽ', 'പഴയ പ്രേമഭാജനം', 'ദുർദ്ദിനം', 'സന്താനഗോപാലം', 'കടലിലെ കിഴവൻ', 'വ്യഭിചാരം', 'അവസാനത്തെ ഷൂട്ടിംഗ്', 'സമാഗമം', 'പിറന്നാൾ സമ്മാനങ്ങൾ', 'മുഴ', 'നർത്തകി', 'ദിവാകരന്റെ അച്ഛൻ', 'അവളുടെ കാമുകൻ', 'കുറ്റക്കാരി', 'കറുത്ത കാമദേവൻ', 'സർപ്പക്കെട്ട്', 'മുതല' തുടങ്ങിയ കഥകൾ.

വിശേഷവ്യക്തിത്വമുള്ള കഥാപാത്രങ്ങളും അവർ വഴി ശ്രദ്ധേയമാകുന്ന കഥകളും

വാർവിക്ക് കൊട്ടാരത്തിലെ ചിത്രങ്ങൾക്ക് വിവരണം നൽകുന്ന അന്ധനായ ഉദ്യോഗസ്ഥൻ (കലയുടെകണ്ണുകൾ) പിശുക്കനും ആ പിശുക്കു തന്നെ മരണകാരണമാകുന്നവനുമായ അർക്കീസ് പണിക്കർ(ശീലക്കുട), കടുത്ത നാസ്തികത്വത്തിൽ നിന്ന് ആസ്തികതയിലേക്ക് നീങ്ങുന്ന ബാലചന്ദ്രൻ (നാസ്തികൻ), കാട്ടാനകളുമായി ഒളിച്ചുകളിക്കുന്ന മെയിൽറണ്ണർ ഒണക്കൻ (മെയിൽ റണ്ണർ), മുഗൾ പാദുഷ എന്ന് സ്വയം വിശ്വസിച്ച് വേഷം കെട്ടുന്ന പോക്കിരി (ബുദ്ദു പാദുഷ), നിസ്സഹായതയുടെ പ്രതിരൂപമായ ഒട്ടകം(ഒട്ടകം), ഭ്രാന്തിയായ ശാരദ(പുത്രി), കരിനാക്കും അത്യാർത്തിയും അന്തകനായ ഉക്കുണ്ണിനായർ (അന്തകന്റെ തോട്ടി), മോഷണം ആസ്വദിക്കുന്ന കള്ളൻ വേലു (മോഷണം), പ്രണയത്തിന്റെയും പ്രതികാരത്തിന്റെയും മൂർത്തിയായ റഷിയ (റഷിയ), നിശ്ശബ്ദകാമുകനായ വൃദ്ധൻ (ഏഴിലാംപാല) കാമുകിയെ ദാരുണമാം വിധം നഷ്ടപ്പെട്ട് ഭ്രാന്തനായി മാറിയ ഷിക്കാരാവാലാ ഇബ്രാഹിം(ഡാൾ തടാകത്തിൽ) കോടതി കാര്യസ്ഥനും അമിത മദ്യപാനിയുമായ വാസുമാസ്റ്റർ (വാസുമാസ്റ്റർ) ലീവു കിട്ടാൻ കുരുട്ടുവിദ്യകൾ പുറത്തെടുക്കുന്ന മൊയ്തീൻ (മൊയ്തീൻ)

ആനയെ വേട്ടയാടാൻ ചെന്ന് ആനയുടെ ഗംഭീരസൗന്ദര്യത്തിന്റെ ആരാധകനായി മാറിയ മി:ബുഷ് (ശിക്കാരി) വൈരൂപ്യത്തിന്റെയും വഞ്ചനയുടെയും പ്രതിരൂപമായ കുട്ടൻ നായർ(ഭൂതലിംഗസ്വാമികൾ) മറ്റുള്ളവരുടെ ചോര ക്രയവിക്രയം ചെയ്ത് ജീവിച്ച് ഒടുവിൽ സ്വന്തം ആവശ്യത്തിന് ഒരു തുള്ളി ചോരയും കിട്ടാതെ മരിച്ച കേളുക്കുട്ടിഭാഗവതർ (ചോര), അഭിമാനം വ്രണപ്പെട്ടു എന്നു തോന്നിയപ്പോൾ ആത്മഹത്യ ചെയ്ത നരിനാരായണി (അഭിമാനത്തിന്റെ കഥ) അന്ധയും മക്കളെ നഷ്ടപ്പെട്ടവളുമായ റെഹ്ത്തി(മാതൃഹൃദയം)

ഏതൊരു കഥാകൃത്തിനെയും എന്ന പോലെ പൊറ്റെക്കാട്ടിനെയും ഏറെ പ്രലോഭിപ്പിച്ച വിഷയമാണ് വൈവിധ്യമാർന്ന സ്ത്രീപുരുഷബന്ധങ്ങൾ. ലോകത്തിൽ മുഴുവൻ പറഞ്ഞുകേൾപ്പിക്കാൻ പറ്റാത്തതായി വല്ലതുമുണ്ടെങ്കിൽ അത് പ്രേമകഥയാണ് എന്ന് *'സന്ന്യാസിനി'* എന്ന ചെറുകഥയിൽ വാച്യമായിത്തന്നെ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു ്. കൗമാര പ്രണയത്തിന്റെ കാല്പനികസുഗന്ധവും പ്രണയവഞ്ചനയുടെ കണ്ണുനീരും പ്രതികാരവും, ദാമ്പത്യത്തിലെ കല്ലുകടികളും ഒക്കെ കഥയ്ക്ക് വിഷയമാകുന്നു. *'പുള്ളിമാൻ', 'സ്ത്രീ', 'സേതു', 'നിശാഗന്ധി', 'ക്ഷയരോഗി', 'കടവുതോണി', 'പ്രതിമ', 'കുടുംബത്തിന്റെ മാനം', 'പ്രേമലേഖനം', 'സംശയനിവൃത്തി', 'ജ്വാലാമുഖി', 'അന്തർവാഹിനി', 'തിരുവാതിര', 'കാട്ടുചമ്പകം', 'ഡോക്ടർ', 'വിജയം', "റഷിയ', 'പ്രേതം', 'പ്രൊഫസറുടെ പ്രണയം', 'ജീവിതം', 'സന്ന്യാസിനി', 'കറുത്ത കൗമുദി', 'വനറാണി', "കുറ്റക്കാരി', 'പ്രേതഭൂമി', 'ബാലന്റെ ഏട്ടത്തി'* തുടങ്ങിയ കഥകൾ പ്രണയവുമായി ബന്ധപ്പെട്ടവയാണ്. ദാമ്പത്യജീവിതത്തിലെ താളപ്പിഴകളാണ് *'കാലൊച്ച', 'പ്രണയത്തിന്റെ മറുപുറം', 'ഭാര്യ', 'വ്യഭിചാരം', 'ആയിരംവെള്ളിയും...', 'പെണ്ണുങ്ങൾ പാവങ്ങൾ', 'സമ്മാനം'* എന്നീ കഥകൾക്കു വിഷയം.

സമകാലികരായ തകഴി, ദേവ് എന്നിവരെപ്പോലെ കഥയെ പ്രചരണമാധ്യമമാക്കാനുള്ള ബോധപൂർവമായ ശ്രമം പൊറ്റെക്കാട്ടിന്റെ കഥകളിൽ വിരളമായേ കാണുന്നുള്ളൂ. ഇതിനർത്ഥം സാമൂഹ്യപ്രശ്നങ്ങളിൽ നിന്ന് അദ്ദേഹം മുഖം തിരിച്ചു എന്നല്ല. ''മനുഷ്യനെ കൂടുതൽ സ്നേഹിക്കാനും, മനുഷ്യനിൽ ഉന്നതവും ഉദാരവും ഉത്കൃഷ്ടവുമായ ഒരു ജീവിതാവബോധം വളർത്തിയെടുക്കാനും പ്രചോദനം നൽകുന്നതായിരിക്കണം ഉത്തമ സാഹിത്യം''[6] എന്നു വിശേഷിപ്പിച്ച പൊറ്റെക്കാട്ടിനെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം അതു സാധ്യമല്ല. ദാരിദ്ര്യം (ഭ്രാന്തൻനായ, പട്ടുകുപ്പായം, ഇരുളിൽ, കൊച്ചുഗൃഹസ്ഥ, പാട്ടുകാരി എന്നീ കഥകൾ) ചൂഷണം (ഇൻസ്പെക്ഷൻ, വല്ലികാദേവി, ഘാതകൻ, വളർത്തുപുത്രി, എന്നീ കഥകൾ) വേശ്യാവൃത്തിക്ക് ഇടയാക്കുന്ന സാമൂഹ്യസാഹചര്യങ്ങൾ (പ്രകൃതിയും മനുഷ്യ

നും, വേശ്യയുടെ കത്ത്, സദാചാരത്തിന്റെ പോക്ക്, നൂർജഹാന്റെ ചിത്രം, നിയമത്തിന്റെ പേരിൽ, അങ്ങേതിലെ അമ്മ എന്നീ കഥകൾ) അധിനിവേശം (ക്വ-ഹേരി, കട്ടുറുമ്പുകൾ, അസീസിന്റെ കുതിര, പുതിയ അധ്യായം എന്നീ കഥകൾ) തുടങ്ങിയ സാമൂഹികതിന്മകളെ അദ്ദേഹം വിമർശനവിധേയമാക്കുന്നു ്. ആക്ഷേപഹാസ്യരൂപേണ ജീവിതത്തെ നോക്കിക്കാണുന്ന കഥകളാണ് *നാടൻകല, സ്മാരകം, ആര്യപുത്രാ ഇതിലേ ഇതിലേ* എന്നിവ. സാംസ്കാരിക, കലാസാഹിത്യ, രാഷ്ട്രീയരംഗങ്ങളിലെ മൂല്യച്യുതികളോടുള്ള പരിഹാസമാണ് യഥാക്രമം ഈ കഥകൾ പ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്നത്. '*രഹസ്യങ്ങളുടെ അടിയൊഴുക്ക്*', '*ഉദ്യോഗക്കയറ്റം*', '*വേഷം*' എന്നീ കഥകൾ നാഗരികസ്ത്രീകളുടെ പുറം പൂച്ചും അന്തസ്സാരശൂന്യതയും വെളിവാക്കുന്നു.

പരിസ്ഥിതിയെക്കുറിച്ച് ശക്തമായ അവബോധം പുലർത്തുന്ന കഥകളും(കുലദ്രോഹി, മെയിൽ റണ്ണർ, ശിക്കാരി, സർപ്പക്കെട്ട്, എ.ഡി.2050ൽ) പൊറ്റെക്കാട്ട് എഴുതിയിട്ടു ്. നവോത്ഥാനകാല കാഥികരിൽ പൊറ്റെക്കാട്ടിനുപുറമെ, ബഷീർ, (തേൻമാവ്, വൃക്ഷങ്ങൾ, ഭൂമിയുടെ അവകാശികൾ), കാരൂർ (ഉതുപ്പാന്റെ കിണർ) തുടങ്ങിയവർ മാത്രമാണ് പരിസ്ഥിതിസംരക്ഷണബോധം പ്രത്യക്ഷമായി ഉൾക്കൊള്ളുന്ന കഥകൾ എഴുതിയിട്ടുള്ളത്. ദേശാഭിമാനം (ഒഴിഞ്ഞ കട്ടിൽ, പ്രത്യാഗമനം, മലയാളത്തിന്റെ ചോര), സഹജീവിസ്നേഹം (ഹമീദ് ഖാൻ, രക്തബന്ധം, സഖി), അതീന്ദ്രിയാനുഭവങ്ങൾ (ആതിഥേയൻ, തിരുവാതിര, ചൂലി, പരീതിന്റെ പ്രേതം, പ്രേതഭൂമി, കങ്കാളം) എന്നിവയും കഥകൾക്ക് വിഷയമായിട്ടു ്.

ആദ്യനോവലായ '*നാടൻപ്രേമം*' (1944) പേരു സൂചിപ്പിക്കുന്നതുപോലെ ഒരു പ്രണയകഥയാണ്. അതോടൊപ്പം ഗ്രാമം/നഗരം എന്നീ വിരുദ്ധദ്വന്ദ്വങ്ങൾ തമ്മിലുള്ള നിശ്ശബ്ദസംഘർഷത്തിന്റെ കഥ കൂടിയാണത്. നഗരങ്ങൾ ഗ്രാമത്തെ കൊള്ളയടിച്ച് വളരുന്നു എന്ന സാമൂഹ്യശാസ്ത്രവീക്ഷണത്തിന് അടിവരയിടുകയാണ് ഈ നോവൽ. വളർന്നുവരുന്ന നഗരമായ കോഴിക്കോട്ടു നിന്ന് മുക്കം ഗ്രാമത്തിൽ സുഖവാസത്തിനെത്തുന്ന രവീന്ദ്രന് നാഗരികചൂഷകന്റെ മുഖമാണുള്ളത്. പ്രണയം നടിച്ച് ഗ്രാമീണകന്യകയായ മാളുവിനെയും അനപത്യതാദുഃഖത്തിന്റെ മറവിൽ നാട്ടു മനുഷ്യനായ ഇക്കോരനെയും അയാൾ ചൂഷണം ചെയ്യുന്നു.

നാടൻപാട്ടുകളും കഥകളും വിശ്വാസങ്ങളും ഇഴചേർത്തുള്ള പൊറ്റെക്കാട്ടിന്റെ കഥനശൈലിയുടെ തുടക്കം '*നാടൻപ്രേമ*'ത്തിൽ കാണാം. നഗരത്തിന്റെ ആഡംബരസമൃദ്ധികളിലേക്കും ഹരിതവിശുദ്ധമായ ഗ്രാമീണ ജീവിത ദൃശ്യങ്ങളിലേക്കും മാറി മാറി ക്യാമറ ചലി

ഷിക്കുന്ന ഒരു സിനിമാട്ടോഗ്രാഫിക് ടെക്നിക് ആണ് പൊറ്റെക്കാട്ട് *'നാടൻപ്രേമ'*ത്തിൽ കൈക്കൊ തെന്ന് ആർ.വിശ്വനാഥൻ സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തുന്നു[7].

വളരെ നാടകീയമായി ചമയിച്ചൊരുക്കിയ കൊച്ചു നോവലാണ് 1945 -ൽ പുറത്തിറങ്ങിയ *'പ്രേമശിക്ഷ'.* കഥാഗതിയിൽ പെട്ടെന്നു ാകുന്ന ഒടിവും വളവും അമ്പരപ്പിക്കുന്ന പരിസമാപ്തിയുമെല്ലാം ചേർന്ന് പൊറ്റെക്കാട്ടിന്റെ തന്നെ ദൈർഘ്യമേറിയ ചില ചെറുകഥകളോടാണ് അതിന് കൂടുതൽ അടുപ്പം.

പൊറ്റെക്കാട്ടിന്റെ മൂന്നാമത്തെ നോവലായ *മൂടുപടവും* (1948) ഗ്രാമം/നഗരം എന്നീ വിരുദ്ധദ്വന്ദ്വങ്ങളുടെ പശ്ചാത്തലത്തിലാണ്. ഗ്രാമീണജീവിത ചുറ്റുപാടുകളിൽ കളിച്ചുവളർന്ന മൂന്നു ബാല്യങ്ങൾ - അപ്പുക്കുട്ടൻ, ആലിക്കുട്ടി, ആമിന - വളരുന്നതോടെ അപ്പുക്കുട്ടനും ആലിക്കുട്ടിയും ജീവിതായോധനത്തിന്റെ ഭാഗമായി ബോംബെ എന്ന മഹാനഗരത്തിലെത്തപ്പെടുന്നു. നഗരത്തിൽ പൊട്ടിപ്പുറപ്പെട്ട ഹിന്ദു - മുസ്‌ലിം ലഹളയിൽ ആലിക്കുട്ടിയുടെ ജീവൻ തന്നെ നഷ്ടമാവുന്നു. നാട്ടിലേക്ക് തിരിച്ചുവന്ന് തന്റെ തറവാടും മറ്റു സ്വത്തുക്കളും വിറ്റ് താൻ മനസ്സിലിട്ട് താലോലിച്ചിരുന്ന ആമിനയുടെ വിവാഹവും നടത്തി നഗരത്തെത്തന്നെ അഭയം പ്രാപിക്കുകയാണ് അപ്പുക്കുട്ടൻ.

നർമവും സൂക്ഷ്മനിരീക്ഷണ പാടവവും ഇടകലർന്ന പൊറ്റെക്കാട്ടിന്റെ സ്വകീയമായ ശൈലിയുടെ ഉദയം *'മൂടുപട'*ത്തിൽ കാണാം. ഗ്രാമജീവിതത്തിന്റെ നൈസർഗികതാളങ്ങൾ ഒപ്പിയെടുക്കുന്നതാണ് *'മൂടുപട'*ത്തിലെ ആവിഷ്ക്കാര രീതി. പ്രകൃതിയും മനുഷ്യനും തമ്മിലുള്ള അകൃത്രിമബന്ധം, മണ്ണിന്റെ മണമുള്ള സംഭാഷണങ്ങൾ, ഹിന്ദു-മുസ്‌ലിം ഭേദമില്ലാത്ത ഉത്സവാഘോഷങ്ങൾ, ബാല്യകാലവിനോദങ്ങൾ, നാടൻപാട്ടുകൾ, വെള്ളരിനാടകാവതരണം ഇവയെല്ലാം കൂടിക്കലർന്ന ഗ്രാമജീവിതചിത്രങ്ങൾ മനസ്സിന് ഇമ്പം പകരുന്നവയാണ്. ബോംബെ എന്ന മഹാനഗരത്തിന്റെ മായികക്കാഴ്ചകളും ചതിക്കുഴികളും ഗ്രാമവിശുദ്ധികൾക്ക് മറുപുറം എന്നവണ്ണം അവതരിപ്പിക്കുന്നു ്.

ഇതിവൃത്തത്തിലും അവതരണത്തിലും പുതുമ ദൃശ്യമാക്കിയ നോവലായിരുന്നു *'വിഷകന്യക* (1948). നായികാനായകപ്രാധാന്യമുള്ള പരമ്പരാഗതനോവൽ സങ്കല്പങ്ങളെ നിരാകരിച്ചുകൊ ് സമൂഹകേന്ദ്രിതമായ കാഴ്ചപ്പാടിലേക്ക് പൊറ്റെക്കാട്ടിന്റെ രചനാശൈലി മാറുന്നത് *'വിഷകന്യക'*യിൽ കാണാം. ഒരു ജനതയുടെ പലായനവും കുടിയേറ്റവും വിഷയമാക്കിയ ആദ്യ മലയാളനോവലാണ് വിഷകന്യക. 1930-കളിലും 40-കളിലും തിരുവിതാംകൂറിന്റെ രാഷ്ട്രീയസാമ്പത്തികസാഹചര്യങ്ങളിൽ മനം മടുത്ത്, വയനാടൻ കന്നിമണ്ണിനാൽ ആകൃഷ്ടരായി മലബാറിലേക്ക് പലായനം ചെയ്ത ക്രൈസ്തവ ജനവിഭാ

ഗത്തിലെ ആദ്യതലമുറയാണ് നോവലിൽ നായകസ്ഥാനത്തുള്ളത്. അവരെ ആകർഷിച്ച് മയക്കി അവരുടെ അധ്വാനശേഷി മുഴുവൻ കവർന്നെടുത്തശേഷം മലമ്പനിയുടെ രൂപത്തിലും വന്യമൃഗങ്ങളുടെ രൂപത്തിലും സംഹാരനൃത്തമാടിയ വയനാടൻ ഭൂപ്രകൃതി നായികാസ്ഥാനത്തും. കന്നിമണ്ണിന്റെ വഞ്ചകമായ സംഹാരാവേശം എന്ന വ്യക്തമായ മോട്ടിഫിനെ ആധാരമാക്കിയാണ് നോവലിലെ സകലകഥാപാത്രങ്ങളെയും സമസ്ത സംഭവഗതികളെയും ചിട്ടപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നത്.

കിഴക്കെ ആഫ്രിക്കയിലെ പഴയൊരു തുറമുഖപട്ടണമായ മൊമ്പാസയിലെ ഒരു രാത്രിയുടെ പശ്ചാത്തലത്തിലെഴുതിയ ഒരു കൊച്ചുനോവലാണ് '*കറാമ്പൂ*' (1958). *സാൻസിബാർ* സുൽത്താന്റെ ബീഗമായ കറാമ്പൂവും പോർട്ടുഗീസ് പടയാളിയായ ഇയാഗോവും തമ്മിലു ായ പ്രണയമാണ് ഇതിവൃത്തം. പാരായണക്ഷമതയുള്ള ഒരു കഥ എന്നേ ഇതിനെ വിശേഷിപ്പിക്കാൻ കഴിയൂ.

പൊറ്റെക്കാട്ട് തനിക്ക് ഏറ്റവും പ്രിയങ്കരമായ കോഴിക്കോട് നഗരത്തെ നോവലിലൂടെ ആവിഷ്കരിച്ചപ്പോൾ അത് '*ഒരു തെരുവിന്റെ കഥ*'യായി (1960) മാറി. ഒരുപാട് ശിഥിലചിത്രങ്ങൾ, ഒരു നൂറ് കഥാപാത്രങ്ങൾ, ഒരായിരം ജീവിതസന്ദർഭങ്ങൾ-എല്ലാം കൂടി ചേരുമ്പോൾ അത് ജീവൻ തുളുമ്പുന്ന ഒരു തെരുവിന്റെ നേർപ്പകർപ്പാകുന്നു. തെരുവിലെ എല്ലാ തട്ടിലുംപെട്ട മനുഷ്യർ കഥയിൽ അണിനിരക്കുന്നു. പാർശ്വവൽക്കരിക്കപ്പെട്ടവരിലാണ് തെരുവിന്റെ ആത്മാവ് നിലനിൽക്കുന്നത് എന്നതിനാൽ പാർശ്വവൽകൃതരിലാണ് നോവൽ കേന്ദ്രീകരിച്ചിരിക്കുന്നത്. കാൽനൂറ്റാ ുകാലത്തെ കൃതികളിൽ(1950-1975), തനിക്ക് ഏറ്റവും ഇഷ്ടപ്പെട്ട കൃതിയായി കോവിലൻ '*ഒരു തെരുവിന്റെ കഥ*' തിരഞ്ഞെടുക്കാൻ കാരണമായി ചൂ ിക്കാട്ടുന്നതും ക്യാൻവാസിന്റെ വിശാലതയും വൈവിധ്യവും തന്നെ. "ഒന്നരമനുഷ്യന്റെ ജീവിതത്തെക്കാൾ ആയിരം മനുഷ്യരുടെ അരമണിക്കൂർ ജീവിതം എന്നെ മോഹിപ്പിക്കുന്നു"[8] എന്നാണ് കോവിലന്റെ അഭിപ്രായം.

എച്ചിൽത്തൊട്ടികളിൽ ഊർന്നിറങ്ങുന്ന ബാല്യങ്ങൾ, മാംസം വിറ്റുവിശപ്പടക്കുന്ന തെരുവുവേശ്യകൾ, കൂലിപ്പണിക്കാർ, വികലാംഗർ, വൈകല്യം അഭിനയിച്ച് കാശുപിടുങ്ങുന്നവർ, വിടൻമാർ, തിണ്ണതപ്പി മുതലാളികൾ, കളവും കാപട്യവും നിറഞ്ഞ രാഷ്ട്രീയ നേതാക്കൻമാർ, കള്ളക്കടത്തുകാർ, ഓമഞ്ചിയെപ്പോലുള്ള അപൂർവ്വവ്യക്തിത്വങ്ങൾ, പേപ്പർകുറുപ്പിനെപ്പോലെ ര റ്റവും കൂട്ടിമുട്ടിക്കാൻ പാടുപെടുന്നവർ, ഉപജീവനത്തിനായി വ്യത്യസ്തവേഷംകെട്ടുന്നവർ- ഇങ്ങനെ വൈവിധ്യമാർന്ന കഥാപാത്രങ്ങളുടെ ഒരു പനോരമ തന്നെ പൊറ്റെക്കാട്ട് ഒരുക്കുന്നു. ശരീരവൈകൃതങ്ങളും സ്വഭാവവൈകല്യങ്ങളും

കൊ   ാണ് ഇവരിൽ പലർക്കും ഓർമ്മയിൽ തങ്ങിനിൽക്കുന്ന മുഖം നൽകിയിരിക്കുന്നത്. '*വിഷകന്യക*'യിൽ തുടങ്ങിയ കാരിക്കേച്ചറുകളായി കഥാപാത്രങ്ങളെ അവതരിപ്പിക്കുന്ന പ്രവണത '*ഒരു തെരുവിന്റെകഥ*'യിൽ വികാസം പ്രാപിച്ചിരിക്കുന്നു.

സമൂഹത്തിലെ അനേകം തിന്മകളെ പൊറ്റെക്കാട്ട് തെരുവിന്റെ കഥയിലൂടെ പരിഹാസശരവ്യമാക്കുന്നു. രാഷ്ട്രീയനേതൃത്വത്തിന്റെയും നിയമപാലകരുടെയും അപഥസഞ്ചാരം, എല്ലാ തട്ടുകളിലും നിർബാധം നടത്തുന്ന പെൺവാണിഭം, ചികിത്സയുടെ പേരിൽ നടത്തുന്ന തട്ടിപ്പുകൾ, അധ്വാനിക്കാതെ ചക്കാത്തനുഭവിക്കുന്ന ഇത്തിൾക്കണ്ണിവർഗം, അധോലോകകൂട്ടായ്മയുടെ വളർച്ച, വ്യാജമദ്യലോബി എന്നിവയെല്ലാം പരിഹാസത്തിന് വിധേയമാകുന്നു.

തെരുവിന്റെ ജീവസ്പന്ദനം ഒപ്പിയെടുക്കാൻ പൊറ്റെക്കാട്ട് സ്വീകരിച്ച മാർഗം ആ കൂട്ടായ്മയുടെ വാങ്മയം സ്വന്തമാക്കുക എന്നതാണ്. അവർക്കിടയിലുള്ള പാട്ടുകൾ, കഥകൾ, ചൊല്ലുകൾ, പരിഹാസപ്പേരുകൾ, നാടൻഉപമകൾ, പ്രയോഗങ്ങൾ എന്നിവ നിർലോഭം ഉപയോഗിച്ചു കൊ   ാണ് അദ്ദേഹം തെരുവുജനതയ്ക്ക് ജീവൻ നൽകുന്നത്. 1971-ൽ പുറത്തിറങ്ങിയ '*ഒരു ദേശത്തിന്റെ കഥ*' പൊറ്റെക്കാട്ടിന്റെ എഴുത്തിന് കൂടുതൽ സാമൂഹ്യമാനങ്ങൾ നൽകി. ആത്മകഥാപരമായി എഴുതിയ നോവൽ ഒരു ദേശത്തിന്റെ തന്നെ ഇതിഹാസമായി മാറുന്ന കാഴ്ച ഇവിടെ കാണാം. പൊറ്റെക്കാട്ടിന്റെ ജീവിതവീക്ഷണത്തിന്റെ അന്തർധാരയായി വർത്തിക്കുന്ന മനുഷ്യസ്നേഹം '*ഒരു ദേശത്തിന്റെ കഥ*' യിൽ പാരമ്യത്തിലെത്തുന്നു.

''എന്റെ ഗ്രാമത്തിലെ ജനങ്ങളെ സഹാനുഭൂതിയോടെയാണ് ഞാൻ നോവലിൽ കുടിയിരുത്തിയത്.അവരിൽ നല്ലവരും ദുഷ്ടൻമാരും പോക്കിരികളുമെല്ലാമു   ്. മുഴുവനും ചീത്തയായി ഒരു മനുഷ്യനുമു   ാകില്ല. മനുഷ്യനിലെ നല്ല അംശങ്ങളെ ക   ത്തിയാൽ നമുക്ക് ആരോടും വെറുപ്പ് തോന്നുകയില്ല. ഈ ദർശനത്തെയാണ് ഞാൻ സാഹിത്യത്തിലും അംഗീകരിച്ചത്.''[9]

കോഴിക്കോട് നഗരപ്രാന്തത്തിലെ തോട്ടൂളിപ്പാടം എന്ന പ്രദേശമാണ് നോവലിൽ അതിരാണിപ്പാടമാകുന്നത്. ശൈശവകൗമാരയൗവനാരംഭകാലങ്ങളിൽ തനിക്ക് ജീവിതത്തിലെ നാനാതരം നേരുകളും നെറികേടുകളും നേരംപോക്കുകളും വിസ്മയങ്ങളും ധർമ്മതത്ത്വങ്ങളും വിഡ്ഢിത്തങ്ങളും വിഷാദസത്യങ്ങളും വെളിപ്പെടുത്തിത്തന്നവരും നോവലിനു വേ   ി ആത്മബലിയർപ്പിച്ചവരുമായ അതിരാണിപ്പാടത്തെ മൺമറഞ്ഞ മനുഷ്യർക്കാണ് നോവൽ സമർപ്പിച്ചിട്ടുള്ളത്. നോവലിസ്റ്റ് അവകാശപ്പെടുമ്പോലെ അത് തന്റെ

കഥ എന്നതിലുപരി, അതിരാണിപ്പാടത്തിന്റെ, അവിടെ ജീവിച്ച് മൺമറഞ്ഞ മനുഷ്യരുടെ, ഒരു കാലഘട്ടത്തിന്റെ കഥയായി മാറുന്നു. ഇരുപതാം നൂറ്റാ ിന്റെ ആദ്യദശകങ്ങൾ മുതൽ ഉത്തരാർധം വരെയുള്ള കാലഘട്ടത്തിലെ അതിരാണിപ്പാടമാണ് നോവലിൽ നിറഞ്ഞുനിൽക്കുന്നത്. മലബാർ കലാപം, സ്വാതന്ത്ര്യസമരം, മദ്യഷാപ്പ് പിക്കറ്റിംഗ് തുടങ്ങിയ സ്വാതന്ത്ര്യപൂർവകാലഘട്ടത്തിലെ ചരിത്രസംഭവങ്ങൾ പശ്ചാത്തലത്തിൽ നിർത്തിക്കൊ ്, ഗ്രാമീണജനജീവിതവുമായി ഇഴുകിച്ചേർന്ന് ദേശത്തെ ജനസാമാന്യത്തിന്റെ ദൈനംദിനജീവിതത്തിന്റെ യഥാതഥചിത്രങ്ങളാണ് എഴുത്തുകാരൻ വരച്ചിടുന്നത്. ഒരു ഖണ്ഡികയിലൊതുങ്ങുന്ന കൊച്ചുകഥകൾ തൊട്ട് ഒരധ്യായം വരെ നീളുന്ന കഥകൾ ശൃംഖലയായി കൊരുത്തെടുത്ത ഈ വലിയ കഥയിൽ നൂറുകണക്കിന് മനുഷ്യർ രംഗത്തു വരുന്നു. നാടൻപാട്ടുകളും കെട്ടുകഥകളും ഐതിഹ്യങ്ങളും എല്ലാംകൂടിപ്പിണഞ്ഞതാണ് നോവലിന്റെ ആഖ്യാനതലം. കാവ്യാത്മകതയും നർമ്മരസികതയും സൂക്ഷ്മനിരീക്ഷണപാടവവും ഒത്തിണങ്ങുന്ന പൊറ്റെക്കാട്ടിന്റെ രചനാശൈലിയുടെ മികവ് ഒരു ദേശത്തിന്റെ കഥയിൽ പരകോടിയിലെത്തുന്നു.

1957 ൽ ആദ്യമായി പാർലിമെന്റ് മെമ്പർ സ്ഥാനത്തേക്ക് മത്സരിച്ചപ്പോഴു ായ അനുഭവങ്ങളാണ് '*കുരുമുളക്*' (1976) എന്ന നോവലായി രൂപാന്തരം പ്രാപിച്ചത്. തെരഞ്ഞെടുപ്പനുഭവങ്ങളുടെ ദൃക്സാക്ഷി വിവരണം എന്ന നിലവിട്ട് കലാമേന്മയുള്ള ഒരു നോവലിന്റെ സ്ഥാനത്തേക്കുയരാൻ '*കുരുമുളകി*ന് കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. ചിതറിക്കിടക്കുന്ന ഒരുപാട് ലഘുകഥകളെയും സംഭവങ്ങളെയും ഒറ്റ നൂലിൽ കോർത്തിണക്കാൻ ശ്രമിച്ചെങ്കിലും വേ ത്രവിജയം ക ില്ല.

അന്താരാഷ്ട്രശിശുവർഷത്തിൽ കുട്ടികളെ ഉദ്ദേശിച്ചെഴുതിയ ലഘുനോവലാണ് ആഫ്രിക്കൻ പശ്ചാത്തലത്തിൽ രചിച്ച '*കബീന*' (1976) ആഫ്രിക്കൻപോലീസ് ഇൻസ്പെക്ടറും മലയാളിയുമായ കുമാർ, ആഫ്രിക്കൻ സ്വാതന്ത്ര്യസമരസേനയിൽ ഒളിപ്പോരാളിയായിരുന്ന നീഗ്രോ യുവതി സാറ - ഇവർക്കു പിറന്ന മകളാണ് കേരളത്തിൽ ഉപരിപഠനത്തിനെത്തുന്ന കബീന. കുട്ടികൾക്ക് വായിച്ചുരസിക്കാൻ കഴിയുന്ന ഒരു നീ കഥ എന്നല്ലാതെ നോവലിന്റെ ഗുണങ്ങൾ ഈ കൃതിക്കും അവകാശപ്പെടാൻ കഴിയില്ല.

നാലുഭാഗങ്ങളിലായി എഴുതാൻ ഉദ്ദേശിച്ചിരുന്ന നോവലാണ് '*നോർത്ത് അവന്യൂ*'. 1972 മാർച്ച് 18 മുതൽ ചന്ദ്രിക ആഴ്ചപ്പതിപ്പിൽ ഖണ്ഡശഃ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചെങ്കിലും ര ുഭാഗങ്ങളേ പൂർത്തിയായുള്ളൂ. 1962-ലെ തെരഞ്ഞെടുപ്പനുഭവങ്ങളും അഞ്ചു വർഷത്തെ

പാർലിമെന്റനുഭവങ്ങളും ഉൾപ്പെടുത്താൻ ആഗ്രഹിച്ചെങ്കിലും തെരഞ്ഞെടുപ്പനുഭവങ്ങളേ പൂർത്തിയായയുള്ളൂ.

മറ്റൊരു അപൂർണ്ണ കൃതിയാണ് '*ഭാരതപ്പുഴയുടെ മക്കൾ*' (1988). നാലഞ്ചു വാല്യങ്ങളിലായി കേരളത്തിന്റെ സാമൂഹ്യ, സാംസ്കാരിക, രാഷ്ട്രീയ രംഗങ്ങളുടെ ചരിത്രം പ്രമേയമാക്കി എഴുതാനുദ്ദേശിച്ച നോവലിന്റെ ലഭ്യമായ ചുരുക്കം കയ്യെഴുത്തുരേഖകൾ ഒരുമിച്ചുകൂട്ടി, പൊറ്റെക്കാട്ടിന്റെ മരണശേഷം പ്രസിദ്ധീകരിച്ചതാണ് ഇത്. നോവലിന്റെയും നാടകത്തിന്റെയും സമ്മിശ്രരൂപഭാവങ്ങൾ ഉൾക്കൊള്ളുന്ന നോവടകം എന്നൊരു നവീന ശിൽപത്തിലാണ് രചന.

'*അച്ഛൻ*' (1943), '*അച്ഛനും മകനും*' (1948) എന്നീ ലഘുനാടകങ്ങളും '*യവനികയ്ക്കു പിന്നിൽ*', '*അൽത്താര*' (1954) '*തീവ 7 ഓടുന്നു*' (1954) എന്നീ റേഡിയോ നാടകങ്ങളുമാണ് നാടകരംഗത്തെ സൃഷ്ടികൾ. പലവക ലേഖനങ്ങളുടെ സമാഹാരമായ '*ഗദ്യമേഖല*' (1947) നർമ്മലേഖന സമാഹാരമായ '*പൊന്തക്കാടുകൾ*' (1947), ഡയറിക്കുറിപ്പുകളിൽനിന്ന് സമാഹരിച്ച സ്മരണകളായ '*എന്റെ വഴിയമ്പലങ്ങൾ*' (1975), '*സംസാരിക്കുന്ന ഡയറിക്കുറിപ്പുകൾ*' (1981) എന്നിവയാണ് മറ്റു രചനകൾ. ആത്മസുഹൃത്തായിരുന്ന കെ സി കൃഷ്ണൻകുട്ടിക്ക് 1942-55 കാലഘട്ടത്തിലയച്ച കത്തുകൾ '*പൊറ്റെക്കാട്ടിന്റെ കത്തുകൾ*' (1995) എന്ന പേരിൽ പ്രസിദ്ധീകരിക്കപ്പെട്ടിട്ടു ്.

മലയാളിയുടെ വായനാഭൂപടത്തിൽ പൊറ്റെക്കാട്ടിന് സവിശേഷസ്ഥാനം ലഭിക്കുന്നതിൽ, ഏറെ പങ്കുവഹിച്ചവയാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ യാത്രാവിവരണങ്ങൾ. '*കാഷ്മീരിൽ*' (1947) തുടങ്ങി '*ക്ലിയോപാട്രയുടെ നാട്ടിൽ*' (1977) അവസാനിക്കുന്ന ആ സഞ്ചാരസാഹിത്യം '*യാത്രാസ്മരണകൾ*' (1949), '*കാപ്പിരികളുടെ നാട്ടിൽ*' (1951), '*സിംഹഭൂമി*' (1954), '*നൈൽഡയറി*' (1954), '*മലയാനാടുകളിൽ*' (1954), '*ഇന്നത്തെ യൂറോപ്പ്*' (1955), '*സോവിയറ്റ് ഡയറി*' (1955), '*ഇന്തോനേഷ്യൻ ഡയറി*' (1955), '*പാതിരാസൂര്യന്റെ നാട്ടിൽ*' (1956), '*ബാലിദ്വീപ്*' (1958), '*ബൊഹീമിയൻ ചിത്രങ്ങൾ*' (1960), '*ഹിമാലയൻസാമ്രാജ്യത്തിൽ*' (1967), '*നേപ്പാൾയാത്ര*' (1969), '*ല ൻ നോട്ടുബുക്ക്*' (1970), '*കയ്റോ കത്തുകൾ*' (1974) എന്നിവ ഉൾക്കൊള്ളുന്നു. മൂന്നു ഭൂഖണ്ഡങ്ങളിലൂടെ നീളുന്ന ഈ യാത്രാവിവരണങ്ങൾ '*ആഫ്രിക്ക*', '*ഏഷ്യ*', '*യൂറോപ്പ്*' എന്നിങ്ങനെ മൂന്ന് വാല്യങ്ങളിലായി സമാഹരിക്കപ്പെട്ടിട്ടു ്. (1976-1977)

ആഫ്രിക്കയിലെ ഇരു വനാന്തരങ്ങളിലൂടെയും ല നിലെയും പാരീസിലെയും തിരക്കുപിടിച്ച തെരുവുകളിലൂടെയും സ്വിറ്റ്സർലാൻഡിലെയും കാപ്രിദ്വീപിലെയും രമ്യഭൂഭാഗങ്ങളിലൂടെയും ബാലിദ്വീപിലെ സംസ്കാരവിശേഷങ്ങളിലൂടെയും അനുവാചകനെ ഒരു സുഹൃത്തിനെപ്പോലെ കൂടെക്കൊ ുപോകുന്ന അനുഭവം അവനിൽ സൃഷ്ടിക്കാൻ പര്യാപ്തമായ ആഖ്യാനരീതിയാണ് പൊറ്റെക്കാട്ട് പിന്തുടരുന്നത്. സന്ദർശിക്കുന്ന സ്ഥലങ്ങളുടെ ചരിത്രവും ഭൂമിശാസ്ത്രവും കലാസാഹിത്യപാരമ്പര്യവും ഫോക്‌ലോറുകളും എല്ലാം ശേഖരിക്കുകയും രേഖപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യുമ്പോഴും അവ കേവലം വിരസമായ പാണ്ഡിത്യപ്രകടനങ്ങളായി ഒതുങ്ങിപ്പോകാത്തതിന് കാരണം, കാഴ്ചകൾ മാത്രമല്ല അവയിലുള്ളത് എന്നതാണ്. രുചികൾ, ഗന്ധങ്ങൾ, പുതിയ ഭാഷകൾ, സംഗീതം, ഗാഢസൗഹൃദങ്ങൾ, ജന്മാന്തരസ്നേഹബന്ധങ്ങൾ, അമളികൾ, അബദ്ധങ്ങൾ ഇങ്ങനെ ആറിന്ദ്രിയങ്ങളും പങ്കെടുക്കുന്ന അനുഭവങ്ങളെ തന്റെ സ്വതസ്സിദ്ധമായ നർമബോധം പുരട്ടി ആഖ്യാനം ചെയ്യുമ്പോൾ, വായനക്കാരൻ ഒരു ഗന്ധർവലോകത്തിലേക്കുയർത്തപ്പെടുന്നു. കൗതുകകരമായ കഥകൾ പറഞ്ഞുഫലിപ്പിക്കാൻ അദ്ദേഹത്തിനുള്ള കഴിവ് യാത്രാവിവരണത്തിലും പ്രതിഫലിക്കുന്നു.

ചരിത്രസ്മാരകങ്ങളും ചരിത്രപ്രാധാന്യമുള്ള സ്ഥലങ്ങളും കാണുന്നതിനോടൊപ്പം തന്നെ തദ്ദേശീയരായ ജനങ്ങളുടെ ഇടയിലേക്കിറങ്ങാനും അവരിലൊരാളായി മാറാനും അദ്ദേഹത്തിനുള്ള കഴിവാണ് യാത്രാവിവരണങ്ങളെ വേറിട്ടുനിർത്തുന്ന മറ്റൊരു സവിശേഷത. ബേണിലെ മിച്ചൽ എന്ന വെള്ളക്കാരന്റെയും ജൂബയിലെ അവാദ് അബ്ദുള്ള എന്ന അറബിയുടെയും ബാലിദ്വീപിലെ ചെക്കോർദ്ദെ എന്ന നാട്ടുരാജാവിന്റെയും കുടുംബത്തിൽ അദ്ദേഹം ഒരംഗത്തെപ്പോലെയാകുന്നു. ചെക്കോർദ്ദെയുടെ മകളും പത്തുവയസ്സുകാരിയും *'കുപ്പുകുപ്പുച്ചാരൂൺ'* നർത്തകിയുമായ ശ്രീയാത്തൂണിനുവേ ി ഒരധ്യായം തന്നെ അദ്ദേഹം നീക്കിവെക്കുന്നു. ആഫ്രിക്കൻ ഗോമ(നാടൻനൃത്തം)യിലും ബാലിദ്വീപിലെ ജോഗെനൃത്തത്തിലും പങ്കാളിയാകുന്നു. വിനോദസഞ്ചാരികൾക്കുവേ ി ഹോട്ടലുടമകൾ തട്ടിക്കൂട്ടുന്ന കൃത്രിമ കലാപ്രകടനങ്ങളിൽ അദ്ദേഹത്തിന് ഒട്ടും താൽപര്യമു ായിരുന്നില്ല. നാടൻകലകളെ അവയുടെ തനത് സാഹചര്യത്തിൽ അനുഭവിക്കാൻവേ ി എന്തു ക്ലേശങ്ങൾ സഹിക്കാനും പാതിരാനേരം ദുർഗമമായ പാതകൾ താ ാനും തെല്ലും മടിയുമു ായിരുന്നില്ല. മാത്രമല്ല, ഓരോ നാട്ടിലെയും ജനസാമാന്യജീവിതത്തിലേക്ക് ആഴ്ന്നിറങ്ങി നാട്ടുജീവിതത്തനിമയുടെ ഓരോ അടരും സൂക്ഷ്മമായി നിരീക്ഷിച്ച് പകർത്തിവെക്കുകയും വിവിധ ഫോക്‌ലോർ രൂപങ്ങളിൽ നിലീനമായിക്കിടക്കുന്ന ഓരോ ജനസാമാന്യത്തിന്റെയും ലോകവീക്ഷണങ്ങളിലേക്ക് കടന്നുചെല്ലുകയും ചെയ്യുന്നു. ഐതിഹ്യങ്ങൾ,

പുരാവൃത്തങ്ങൾ, നാടോടിക്കഥ, നാടൻപാട്ട് നാടോടി ഇതിഹാസം(ഫിന്നിഷ് വീരാപദാന കൃതിയായ *കലേവാല*യെക്കുറിച്ച് വിശദവർണന) നാടൻചൊല്ലുകൾ തുടങ്ങിയ നാടോടി വാങ്മയങ്ങളും വിശ്വാസം, ആചാരാനുഷ്ഠാനങ്ങൾ, ആരാധനാരീതികൾ തുടങ്ങിയ സാമൂഹികാചാരങ്ങളും വിവിധ കൈത്തൊഴിലുകൾ അടങ്ങിയ ഭൗതിക സംസ്കാരവും, നാടൻസംഗീതം, നൃത്തം തുടങ്ങിയ പ്രകടനകലകളും ഇത്തരത്തിൽ നിരീക്ഷണവിധേയമാകുന്നു. ഇതിനേറ്റവും നല്ല ഉദാഹരണമാണ് '*ബാലിദ്വീപ്*' എന്ന കൃതി. പാരമ്പര്യത്തിന്റെ കണ്ണികളും കൊളുത്തുകളും ആധുനികകാലത്തും വിട്ടുപോവാതെ സംരക്ഷിക്കുന്നതിൽ ജാഗരൂകമായ ഒരു കൂട്ടായ്മയുടെ ജീവിതതാളം '*ബാലിദ്വീപി*'ലൂടെ അനാവൃതമാകുന്നു.

വിവിധജനവർഗങ്ങളുടെ വിചിത്രമായ ഭക്ഷണരീതികളിലേക്ക് കണ്ണുപായിക്കാനും അവ വായനക്കാർക്ക് പരിചയപ്പെടുത്താനും പൊറ്റെക്കാട്ട് മറക്കുന്നില്ല. കാപ്പിരികളുടെ ഭക്ഷണശീലങ്ങൾ (നൈൽഡയറി, ആഫ്രിക്ക, പു.406), റഷ്യൻ ഭക്ഷണരീതികൾ(സോവിയറ്റ് ഡയറി, യൂറോപ്പ്, പു.502), ചീനന്റെ ഭക്ഷണശീലങ്ങൾ(മലയാനാടുകളിൽ, ഏഷ്യ, പു.524) എന്നിവയുടെ വിശദമായ വർണനകൾ ഉൾപ്പെടുത്തിയിട്ടു ്. ഇൻഡോനേഷ്യൻ പലഹാര വകുപ്പിലേക്ക് മലയാളി മുസ്ലിങ്ങളുടെ സംഭാവനയായ മുർത്തബ എന്ന വിശേഷപലഹാരത്തിന്റെ ഹൃദ്യമായ വർണനയെ (ഇൻഡോനേഷ്യൻ ഡയറി, ഏഷ്യ,പു.756) ബദരീനാഥ ക്ഷേത്രത്തിലെ പ്രധാന റാവൽജി (പൂജാരി)യും സസ്യഭോജിയുമായ കേശവൻനമ്പൂതിരിപോലും സൂരബായയിൽ നിന്നും തിന്ന ആ മുർത്തബാ അപ്പമു ല്ലോ, ബഹു രസായിട്ടു ്' എന്നു പുകഴ്ത്തിയിരിക്കുന്നു. (ഹിമാലയ സാമ്രാജ്യത്തിൽ, ഏഷ്യ പു.330)

ജലാൻബാലിക് പാപ്പാനിൽ വെച്ച് മി. കാൾ എന്ന പേരിലറിയപ്പെടുന്ന മലയാളിയായ കൃഷ്ണനെഴുത്തച്ഛൻ നല്ലൊരു മലയാളിസദ്യ നൽകി പൊറ്റെക്കാട്ടിനെ ആദരിച്ചപ്പോൾ, മി. കാളിന്റെ ഇതുവരെ കേരളം സന്ദർശിച്ചിട്ടില്ലാത്ത സെബിലീസുകാരിയായ ഭാര്യയോട് ഇങ്ങനെ പറയാൻ ആഗ്രഹം തോന്നിയതായി പൊറ്റെക്കാട്ട് രേഖപ്പെടുത്തുന്നു. ''സഹോദരീ ചിലപ്പോൾ നിങ്ങളുടെ ഭർത്താവിന്റെ മിഴികളിലെ പ്രകാശത്തിലൂടെ ഒരു സ്വപ്നംപോലെ മാത്രം നിങ്ങൾക്കു കാണാൻ കഴിയുന്ന ആ മലയാളനാടു ല്ലോ. അത് തെങ്ങുകളും മലകളും നിറഞ്ഞ് ഈ നാടുപോലെതന്നെ മനോജ്ഞമായൊരു കരയാണ്. ഇന്നത്തെ അവീലിന്റെയും ഓലന്റെയും ഇലയിൽ പറ്റിയ ചുടുചോറിന്റെയും ഗന്ധത്തിലൂടെ ശരിയായ മലയാളം നിങ്ങളുടെ മുന്നിലേക്കിഴഞ്ഞു വന്നിരിക്കുന്നു.''"(ഇൻഡോനേഷ്യൻ ഡയറി ഏഷ്യ പു.633)

ഭക്ഷണരീതികൾ വിവരിക്കാൻ മാത്രമല്ല, വിവിധ ഭൂഖണ്ഡങ്ങളിലെ വിസ്മയകരമായ അനുഭവങ്ങളിലൂടെ കടന്നുപോകുമ്പോൾ സമാനങ്ങളായ കേരളീയാനുഭവങ്ങളുമായി അവയെ താരതമ്യം ചെയ്യാനും പൊറ്റെക്കാട്ടിന് വല്ലാത്തൊരാവേശമാണ്. പഞ്ചേന്ദ്രിയങ്ങളിലൂടെ അറിയുന്ന മിക്ക അനുഭവങ്ങളും അദ്ദേഹത്തെ ജന്മനാട്ടിലേക്ക് കൂട്ടിക്കൊ ുപോകുന്നു.

വിക്ടോറിയാ വെള്ളച്ചാട്ടത്തിന്റെ നിരന്തരമായ വർഷപാതം തിരുവാതിര ഞാറ്റുവേലയെയും വെള്ളച്ചാട്ടത്തിനരികിലെ പാറക്കെട്ടിലെ അവ്വയുടെ കാൽപാദം എന്ന പേരിലറിയപ്പെടുന്ന പാട്, ശബരിമലക്കടുത്തുള്ള കാട്ടിലെ ശ്രീരാമപാദത്തെയും ന്യൂസിലാന്റിലെ കറുത്തതുണി ചുറ്റി കഴുത്തിൽ മാലയിട്ട് നടക്കുന്ന കാപ്പിരികൾ ശബരിമല അയ്യപ്പന്മാരെയും വാഗോഗോവർഗക്കാർ നാട്ടിലെ പളനിപ്പ ാരങ്ങളെയും 'ചാമക്കാല' എന്ന ആഫ്രിക്കൻ ഗ്രാമനാമം, മലയാളനാട്ടിലെ സമാന നാമങ്ങളെയും കെവിറാേ ാ മുക്കുവരുടെ മീൻതോണികൾ ചു ൻ വള്ളങ്ങളെയും ഹിപ്പോപ്പൊട്ടാമസ് തിരുനാവായ ബ്രാഹ്മണനെയും സോളോ നാട്ടുമ്പുറങ്ങൾ മലാപ്പറമ്പ് ചേവായൂർ ഭാഗത്തെ ചേമ്പും കൊള്ളിക്കിഴങ്ങും പയറും നിറഞ്ഞ വീട്ടുപറമ്പുകളെയും ബാലിദ്വീപിൽ ക , ചെളിവരമ്പിൽ വഴുതി വീഴാതിരിക്കാൻ കാലിന്റെ പെരുവിരലൂന്നി നടക്കുന്ന വിദ്യ കേരളത്തിലെ സമാനരീതിയെയും രാത്രി ഉത്സവത്തിനുപോകുമ്പോൾ ചെക്കോർദ്ദെയുടെ വേലക്കാരന്റെ കൈയ്യിൽ കത്തിച്ചുപിടിച്ച ചൂട്ട് (ബാലി ഭാഷയിൽ ച്ശൂെ) ചേവായൂരിലെ രാരുനായരുടെ പീടികയിൽ വിൽക്കാൻവെച്ച ചൂട്ടിനെയും ബാലിയിലെ കൂത്തെയിൽനിന്ന് വരുമ്പോൾ കേട്ട ഉറക്കുപാട്ട്, കുട്ടിക്കാലത്തുനിന്ന് ഉപബോധമനസ്സിൽ തേട്ടിവന്ന 'അമ്മാ അമ്മാ നാരാച്ചീ' എന്ന താരാട്ടുപാട്ടിനെയും ബാലിയിലെ കൂളിവേട്ട എന്ന ആചാരം മലബാറിലെ കലിയൻ, പൊട്ടിയാട്ട് തുടങ്ങിയ ആചാരങ്ങളെയും റഷ്യൻ സുന്ദരിമാർ കേരളത്തിലെ ഗ്രാമീണകന്യകകളെയും വെട്ടാവെളിച്ചത്തിൽ ഉറങ്ങിക്കിടക്കുന്ന ഫിൻലാന്റിലെ ഗ്രാമങ്ങൾ ഉത്സവപ്പിറ്റേന്ന് ഉറങ്ങിക്കിടക്കുന്ന കേരളീയ ഗ്രാമങ്ങളെയും കാപ്രിദ്വീപിലെ പ്രകൃതിസൗന്ദര്യം കേരളീയഗ്രാമീണ പ്രകൃതിയെയും ഓർമിക്കാൻ അദ്ദേഹത്തെ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നു. ബാലിദ്വീപിലെ പ്രകൃതിക്കുമാത്രമല്ല ബാലിനിവാസികളുടെ രൂപലാവണ്യത്തിനും സംസ്കാരവിശേഷത്തിനും കേരളവുമായി വിദൂരമല്ലാത്തൊരു ബന്ധമു ന്നും പൊറ്റെക്കാട്ട് പറയുന്നു.

ഏതുനാട്ടിലെത്തിയാലും ഇന്ത്യൻ കുടിയേറ്റക്കാരോട് അദ്ദേഹത്തിന് സവിശേഷ ആഭിമുഖ്യമു ്. അവരെ തേടിപ്പിടിച്ച് ക െത്തുന്നതിലും അവരുടെ, പ്രത്യേകിച്ച് മലയാളിമുസ്ലിങ്ങളുടെ ആതിഥ്യമര്യാദ ആവോളം ആസ്വദിക്കുന്നതിലും അദ്ദേഹം ആനന്ദം

ക ത്തി. അതേസമയം തന്നെ ആഫ്രിക്കയുടെ യഥാർത്ഥ അവകാശികളായ നീഗ്രോകളെ ചൂഷണം ചെയ്യുന്ന ഇന്ത്യക്കാരെയും വെള്ളക്കാരടക്കമുള്ള വിദേശശക്തികളെയും കഠിനമായി വിമർശിക്കാനും അദ്ദേഹത്തിനു മടിയില്ല. സ്വന്തം മണ്ണിൽ അടിമകളായി കഴിയേ ിവരുന്ന കാപ്പിരികളുടെ അവസ്ഥയെ അത്യന്തം സഹതാപത്തോടെയാണ് അദ്ദേഹം നോക്കിക്ക ത്.

യാത്രയോടുള്ള അടങ്ങാത്ത കൂറ് രക്തത്തിൽ അലിഞ്ഞുചേർന്ന പൊറ്റെക്കാട്ട് "അടുത്ത ഒരു ജന്മമു കിൽ ഒരു നാടോടിയായി മരിക്കുവോളം ലോകം മുഴുവൻ അലഞ്ഞുനടക്കാനാണ് മോഹം" എന്ന ആഗ്രഹം പ്രകടിപ്പിച്ചിട്ടു ്. ഒരുപാടു ത്യാഗങ്ങൾ സഹിച്ചുകൊ ് യാത്രാവിവരണരചനയിലൂടെ ഭാഷയ്ക്കും സാഹിത്യത്തിനും നൽകിയ സേവനങ്ങൾ വെറുതെയായില്ലെന്ന് പിൽക്കാലത്ത് നടന്ന അനുയാത്രകൾ സൂചിപ്പിക്കുന്നു. ആഫ്രിക്കയിൽ പൊറ്റെക്കാട്ട് കടന്നുപോയ വഴികളിലൂടെ വീ ുമൊരു യാത്ര നടത്തി മാറ്റങ്ങൾ വിലയിരുത്തിയ സക്കറിയയുടെ '*ഒരു ആഫ്രിക്കൻ യാത്ര*'. പൊറ്റെക്കാട്ടിന്റെ യാത്രാവിവരണത്താൽ ആകൃഷ്ടനായി, അരനൂറ്റാ ിനു ശേഷം ബാലിദ്വീപിലേക്കു യാത്രകൾ നടത്തി ശ്രീയാത്തൂൺ എന്ന ബാലിപ്പെൺകൊടിയെ നേരിട്ടുകാണുക എന്ന ലക്ഷ്യം സാധിച്ച അരുൺ കെ നാണുവിന്റെ *"ശ്രീയാത്തൂൺ! ചിലങ്കകൾ ഇപ്പോഴും കിലുങ്ങുന്നു*'. (മാതൃഭൂമി വാരാന്തപ്പതിപ്പ് 2012 സെപ്റ്റംബർ 2) എന്ന ഫീച്ചർ എന്നിവ ഉദാഹരണം.

സാഹിത്യരചനയിൽ നിന്ന് വിടവാങ്ങിയിട്ട് മുപ്പത് വർഷത്തോളമായെങ്കിലും പുതിയ തലമുറയിൽപ്പോലും വായനക്കാരുള്ള എഴുത്തുകാരനാണ് പൊറ്റെക്കാട്ട്. ആ ജനപ്രിയതയ്ക്ക് നിദാനം ആഖ്യാനചാതുരിയല്ലാതെ മറ്റൊന്നല്ല. ആ ആഖ്യാനചാതുര്യത്തിന്റെ അടിത്തറ നിലകൊള്ളുന്നത് മലബാറിന്റെ നാടോടി പാരമ്പര്യത്തിലാണ്. ചെറുപ്പത്തിൽ കേട്ടുവളർന്ന നാടോടിവാങ്മയങ്ങളുടെ ലോകം ഉപരിപ്ലവമായല്ല. ആഴത്തിൽത്തന്നെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ രചനാശൈലിയിൽ സ്വാധീനം ചെലുത്തിയിട്ടു ്. നാടോടി പാരമ്പര്യത്തിന്റെ സ്വാധീനം പൊറ്റെക്കാട്ടിന്റെ ആഖ്യാനശൈലിയെ കരുപ്പിടിപ്പിക്കുന്നതിൽ എത്രത്തോളം സഹായിച്ചിട്ടു ് എന്ന് പരിശോധിക്കുകയാണ് ഈ അധ്യായത്തിൽ ചെയ്യുന്നത്.

സാരസ്യം കഥകളുടെ മുഖമുദ്ര

അതിപുരാതനകാലം മുതൽക്കേ കഥപറയാനും കേൾക്കാനുമുള്ള താൽപര്യം മാനവരാശിയോടൊപ്പമു ്. പാശ്ചാത്യ പൗരസ്ത്യ സംസ്കൃതികൾക്കെല്ലാം തന്നെ കഥന മാതൃകകളുടെ കനത്ത പാരമ്പര്യം ഈടുവെപ്പായു ്. ലോകത്തെങ്ങുമുള്ള ഫോക്‌ലോറിന്റെ വലിയൊരുഭാഗം നാടോടിക്കഥകളാണ്. പഴയകാലത്ത് അറിവിന്റെ കൈമാറ്റം വരെ കഥകളിലൂടെയായിരുന്നു എന്നാണ് പഞ്ചതന്ത്രം കഥകൾ മുതൽ ഗോത്ര പാരമ്പര്യകഥകൾ വരെയുള്ളവ സൂചിപ്പിക്കുന്നത്. രസച്ചരടുപൊട്ടാതെ മനുഷ്യമനസ്സിനെ ജിജ്ഞാസയുടെ മുൾമുനയിൽ നിർത്താനുള്ള കഴിവാണ് കഥകളെ ഏറെ പ്രിയങ്കരങ്ങളാക്കിയത്. കഥാകോവിദൻമാരായ ഗ്രാമവൃദ്ധരുടെ ചുറ്റും എന്നിട്ട് എന്ന ചോദ്യവുമായി എപ്പോഴും പുതുതലമുറ കൂടിനിൽക്കാൻ കഥയുടെ രസനീയത സഹായകമായി.

ഇതുപോലെ സരസമായി കഥപറഞ്ഞു ഫലിപ്പിക്കുന്ന ഒരു കാഥികന്റെ സ്വരമാണ് പൊറ്റക്കാട്ടിന്റെ കഥകളിൽ ഉയർന്നു കേൾക്കുന്നത്. ധ്വനിപ്പിക്കുക എന്നതിലേറെ കഥ പറഞ്ഞ് പൊലിപ്പിക്കുന്നതിലായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന് താൽപ്പര്യം. ആത്യന്തികമായി കഥ പറയാനും കേൾക്കാനുമുള്ളതാണെന്ന ബോധ്യമായിരുന്നു ഇതിന് പിന്നിൽ. ഒരു കൂട്ടുകാരൻ അടുത്തിരുന്ന് കഥപറയുന്ന അനുഭവമാണ് പൊറ്റെക്കാട്ടിന്റെ കഥകളുടെ പാരായണം വായനക്കാർക്ക് നൽകുന്നത്. ഒരഭിമുഖത്തിൽ വായനക്കാർ എന്നൊരു വർഗമില്ലായിരുന്നുവെങ്കിൽ നിങ്ങൾ എഴുതുമോ എന്ന ചോദ്യത്തിന് പൊറ്റെക്കാട്ട് നൽകുന്ന മറുപടി ശ്രദ്ധേയമാണ്.

''ഞാൻ എഴുതുമായിരുന്നില്ല. പക്ഷേ, നിങ്ങളെപ്പോലുള്ള സുഹൃത്തുക്കളോട് പറയുമായിരുന്നു. കഥ പറയാതെ ഏതായാലും കഴിയില്ല.''[10]

ഒരു കഥ വായിച്ചുകഴിയുമ്പോൾ ഒരു മനുഷ്യന്റെ കഥ കേട്ടു എന്ന അനുഭവമു ാവണമെന്നും അദ്ദേഹം കൂട്ടിച്ചേർക്കുന്നു. നവോത്ഥാനകാഥികരുടെ കൂട്ടത്തിൽ വിദേശ സ്വാധീനം ഏറ്റവും കുറഞ്ഞ കാഥികനായിട്ടാണ് പൊറ്റെക്കാട്ട് വിശേഷിപ്പിക്കപ്പെട്ടത്. എങ്കിലും മോപ്പസാങ്ങിനോടും ചെക്കോവിനോടും നിരൂപകർ അദ്ദേഹത്തെ താരതമ്യം ചെയ്യാറു ്. യാത്രയിലൂടെയും മറ്റും സംഭരിച്ച അനുഭവങ്ങളെ ഭാവനയുടെ ചായം പുരട്ടി തൻമയത്വത്തോടെ അവതരിപ്പിക്കുകയായിരുന്നു അദ്ദേഹം ചെയ്തത്. സമ്പൂർണ്ണ കഥകളുടെ മുഖവുരയിൽ തന്റെ കഥകളെ 'സ്വയം കൃതാനർത്ഥങ്ങൾ' എന്നാണ് വിശേഷിപ്പിക്കുന്നത്[11]. തനിക്ക് ഒരു വഴികാട്ടിയു കിൽ, അത് യക്ഷിക്കഥകളുടെ വർണ്ണോജ്ജ്വലമായ കാല്പനിക ലോകം കാട്ടിത്തന്ന ഗ്രാമീണനായ ചെറിയക്കനാണെന്നും സ്മരിക്കു

ന്നു[12]. എന്തിനും മീതെ കഥയ്ക്ക് കഥാത്വം നൽകുന്നതിൽ ഈ യക്ഷിക്കഥകളുടെ സ്വാധീനം കാരണമായിട്ടു ്.

നാടൻകഥയുടെ രൂപഭാവങ്ങളിൽ നിന്നും ഏതൊക്കെ ഘടകങ്ങളാണ് തന്റെ ആഖ്യാനശൈലിക്ക് മാറ്റു കൂട്ടാൻ പൊറ്റെക്കാട്ട് ആഗിരണം ചെയ്തിട്ടുള്ളതെന്ന് പരിശോധിക്കാം.

വീക്ഷണസ്ഥാനം - ചെറുകഥ

ചെറുകഥയുടെ രൂപശില്പത്തെ നിർണയിക്കുന്നതിൽ വളരെ പ്രധാനസ്ഥാനമാണ് വീക്ഷണസ്ഥാനത്തിനുള്ളത്. ആഖ്യാതാവ് ഏത് സ്ഥാനത്ത് നിന്നാണോ കഥപറയുന്നത് അതാണ് കഥയുടെ വീക്ഷണസ്ഥാനം. പ്രധാനമായും മൂന്നുതരത്തിലുള്ള വീക്ഷണസ്ഥാനമാണ് പൊറ്റെക്കാട്ടിന്റെ ചെറുകഥകളിൽ വരുന്നത്.

1. പ്രഥമപുരുഷവീക്ഷണം (സർവ്വജ്ഞവീക്ഷണസ്ഥാനം)

വേ യിടത്ത് വിശദീകരിക്കാനും സന്ദർഭങ്ങളുടെ ഗതിവേഗം കൂട്ടുകയോ കുറയ്ക്കുകയോ ചെയ്യാനും സൗകര്യമുള്ള പ്രഥമപുരുഷവീക്ഷണത്തിലാണ് പൊറ്റെക്കാട്ടിന്റെ ശ്രദ്ധേയമായ കഥകളിൽ പലതും രൂപംകൊ ത്. '*പുള്ളിമാൻ*', '*സ്ത്രീ*', '*ഒട്ടകം*', '*കാലൊച്ച്*', '*നദീതീരത്തിൽ*', '*സമ്മാനം*', '*ഭ്രാന്തൻനായ*', '*ജീവിതം*' എന്നിവയെല്ലാം പ്രഥമപുരുഷവീക്ഷണത്തിൽ രചിക്കപ്പെട്ട കഥകൾക്കുദാഹരണമാണ്.

2. ഉത്തമപുരുഷവീക്ഷണം

കഥാകൃത്ത് നേരിട്ട് കഥപറയുന്ന (ഞാൻ എന്ന ഉത്തമപുരുഷ സർവ്വനാമം ഉപയോഗിച്ചുകൊ ്) രീതിയാണ് ഉത്തമപുരുഷവീക്ഷണത്തിലുള്ള കഥാഖ്യാനരീതി. ഇവിടെ കഥാകൃത്ത് കഥാപാത്രമാണെങ്കിലും ആത്മാംശത്തിന് മുൻതൂക്കം നൽകാതെ പരിചിത വലയത്തിലെ വ്യക്തികൾക്കും സംഭവങ്ങൾക്കും പ്രാമുഖ്യം നൽകിക്കൊ ് കഥാഖ്യാനം നടത്തുന്നു. പൊറ്റെക്കാട്ടിന്റെ പ്രശസ്ത കഥകളിൽ ചിലതായ *'അന്തകന്റെ തോട്ടി', 'ഒഴിഞ്ഞ കട്ടിൽ', 'ആതിഥേയൻ', 'വരൻ', 'വധു', 'നിശാഗന്ധി', 'കൊച്ചുഗൃഹസ്ഥ', 'അവളുടെ ഡയറി'* എന്നിവ ഉത്തമപുരുഷവീക്ഷണത്തിലാണ് രചിക്കപ്പെട്ടത്.

3. ആവൃതകഥ

കഥാകൃത്തിനോട് സുഹൃത്തുക്കളോ യദൃച്ഛയാ ക ുമുട്ടുന്ന മനുഷ്യരോ പറയുന്ന രീതിയിൽ ഉള്ള കഥകൾ ആണ് ആവൃതകഥകൾ എന്നറിയപ്പെടുന്നത്.

'റഷിയ', 'തലവേട്ട', 'സന്ന്യാസിനി', 'തിരുവാതിര', 'നിയമത്തിന്റെ പേരിൽ' തുടങ്ങിയ കഥകൾ ഉദാഹരണം.

ഈ മൂന്നു കഥനമാതൃകകളും കഥയിൽ ആഖ്യാതാവിന്റെ സ്ഥാനത്തെ ഉയർത്തിപ്പിടിക്കുന്നതാണ്. സർവശക്തനായ ആഖ്യാതാവ് കഥപറയുന്നതാണ് നാടോടിക്കഥയുടെ പൊതുവെയുള്ള രീതി (പ്രഥമപുരുഷവീക്ഷണം). നുണക്കഥകളിലും മറ്റും ഉത്തമപുരുഷവീക്ഷണവും കാണാം. പൊറ്റെക്കാട്ടിന് ഏറെ പ്രിയപ്പെട്ട ആവൃതകഥാരീതിയും ആഖ്യാതാവിന്റെ പരമപ്രാധാന്യത്തിലേക്ക് തന്നെയാണ് വിരൽചൂ ുന്നത്. വാമൊഴി പാരമ്പര്യത്തിലെ വക്താവും ശ്രോതാവും തമ്മിലുള്ള സംവാദത്തോടാണ് ഈ രീതിയ്ക്ക് അടുപ്പം. കഥയുടെ പുരോഗതിയിൽ ശ്രോതാവിന്റെ കൂടി സജീവ പങ്കാളിത്തം ഉറപ്പിക്കാൻ ഇവിടെ കളമൊരുങ്ങുന്നു. കഥാപാത്രം വക്താവായും കഥാകൃത്ത് ശ്രോതാവായും മാറുകയാണിവിടെ. കഥാപുരോഗതിക്കിടയിൽ, ശ്രോതാവ് ഉയർത്തുന്ന ചോദ്യങ്ങൾ വായനക്കാരന്റേതുകൂടിയാണ്. വായനക്കാരനും കഥാകൃത്തും ഒത്തുചേരുന്ന തന്മയീഭാവം ഇവിടെ സംഭവിക്കുന്നു. ആത്യന്തികമായി, കഥ പറയാനും കേൾക്കാനുമുള്ളതാണെന്ന താൽപര്യമാണിവിടെ വെളിപ്പെടുന്നത്.

ചില സന്ദർഭങ്ങളിൽ കഥാകൃത്ത് അടങ്ങുന്ന ഒരു സമൂഹമായിരിക്കും കേൾവിക്കാർ. ഉദാ: *'തലവേട്ട', 'നിയമത്തിന്റെ പേരിൽ'.*

ഒരാൾ കഥപറയുകയും മറ്റുള്ളവർ ആകാംക്ഷയോടെ കേൾക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ഇത്തരം രംഗങ്ങൾ പ്രാചീനമായ കഥാശ്രവണകൗതുകങ്ങളുടെ തുടർച്ചയായി മാറുന്നു. '*ഒരു തെരുവിന്റെ കഥ*'യിലെ ആദ്യ അധ്യായം (തെരുവിലെ ഒരു പ്രഭാതം) ഇവിടെ ഓർക്കാം. ചവറു കൂട്ടികത്തിച്ച തീയ്ക്കു ചുറ്റും ഇരുന്ന്, പാപ്പാൻ അപ്പുനായരുടെ വീരകഥകൾ കേൾക്കുന്ന തെരുവുമനുഷ്യർ ഓർമിപ്പിക്കുന്നത്, ഗുഹാമുഖത്ത് കൂട്ടിയ തീക്കുണ്ഡത്തിന്റെ വെളിച്ചത്തിൽ കൂടിയിരുന്ന്, സ്വയം വെളിപ്പെടുത്തിയ പ്രാകൃതമനുഷ്യരുടെ കാമനകളെത്തന്നെയാണ്. '*വനറാണി*' എന്ന ചെറുകഥയിലും സമാനമായ രംഗം കാണാം.

കഥ പറയുന്ന കഥാപാത്രങ്ങൾ

കഥപറച്ചിലിൽ നിഷ്ണാതരായ കഥാപാത്രങ്ങൾ ചെറുകഥകളിലെന്ന പോലെ മറ്റു രചനകളിലും കടന്നു വരുന്നു. പ്രത്യേകിച്ചും '*ഒരു ദേശത്തിന്റെ കഥ*'യിൽ. യക്ഷിക്കഥകളുടെ മായാലോകത്തേക്ക് ബാലനായ ശ്രീധരനെ കൂട്ടിക്കൊ ുപോകുന്ന ചു ിൻമേൽ പാ ുള്ള ചെക്കു ആണ് ഇതിലൊന്നാമൻ. മായപ്പറമ്പും വേലാളൂർപ്പാടവും താ ി ഇലഞ്ഞിപ്പൊയിലിൽ നിന്ന് അതിരാണിപ്പാടത്തേക്കുള്ള യാത്രയ്ക്കിടയിൽ ശ്രീധരനെ തോളിലേറ്റി, രാക്ഷസൻ തട്ടിക്കൊ ുപോയി നൂറ്റൊന്നു നിലകളുള്ള മായാമാളികയിൽ പാർപ്പിക്കുന്ന രാജകുമാരിയുടെയും അവളെ രക്ഷിക്കാനെത്തുന്ന മന്ത്രികുമാരന്റെയും കഥ പറയുന്ന ചെക്കു പൊറ്റെക്കാട്ടിന്റെ കഥാഗുരു ആയ ചെറിയക്കൻ തന്നെ. പട്ടാളക്കഥകൾ കൊ ് ദേശത്തെ ഇളക്കിമറിക്കുന്ന കുഞ്ഞപ്പു ആണ് മറ്റൊരാൾ. ആശാരി മരക്കൊത്തൻ വേലപ്പന്റെ പണിസ്ഥലത്തും കോരൻ ബട്‌ളറുടെ വീട്ടുവരാന്തയിലും ഇരുന്ന് കുഞ്ഞപ്പു സ്വയം മറന്ന് കഥ പറയുമ്പോൾ സ്ത്രീ പുരുഷൻമാരടങ്ങുന്ന ദേശമനുഷ്യർ ഔത്സുക്യത്തോടെ കേട്ടിരുന്നു. ബസ്രയിലെ യുദ്ധരംഗങ്ങൾ ആവേശത്തോടെ വർണിക്കുന്ന കുഞ്ഞപ്പുവിന് ബഹുജനം ഒരു ഓമനപ്പേരും ചാർത്തിക്കൊടുത്തു- 'ബസ്രാ കുഞ്ഞപ്പു'.

ദേശത്തെ പ്രധാന വാർത്താവിതരണമാധ്യമമായ കിട്ടൻറൈറ്ററാണ് കഥാഖ്യാനത്തിൽ കേമനായ മറ്റൊരാൾ. ഒരു മാന്യന്റെ വേഷഭൂഷാദികളോടെ പ്രമാണികളുടെ വീട് തോറും കയറിയിറങ്ങി നാട്ടുകഥകൾ പ്രചരിപ്പിക്കുകയാണ് ഇയാളുടെ തൊഴിൽ. ദിവസത്തെ പ്രധാന ഭക്ഷണവും കഥകൾക്കിടയിൽ ചെല്ലുന്നേടത്ത് നിന്ന് തരപ്പെടുത്തും. നോവലിൽ ഈ കഥാപാത്രത്തെ പരിചയപ്പെടുത്തുന്നത് ഇങ്ങനെയാണ്.

''ദേശത്തിലും അയൽപ്പക്കങ്ങളിലും നടക്കുന്ന വിശേഷ സംഭവങ്ങളെപറ്റിയുള്ള വാർത്തകൾ പ്രചരിച്ചിരുന്നത് പ്രധാനമായും കിട്ടൻറൈറ്ററുടെ വായിലൂടെയായിരുന്നു. എല്ലാ സ്ഥലത്തും എത്തും. എല്ലാം മണത്തറിയും. ഏതു വിഷയത്തെപ്പറ്റിയും മുഖപ്രസംഗമടിയ്ക്കും. തെല്ലൊന്നു പതിഞ്ഞസ്വരത്തിൽ സ്ഫുടമായി, ഇടയ്ക്കിടെ ചില ഫലിതങ്ങളുടെ മേമ്പൊടിയും ചേർത്ത് തനിയെ പുഞ്ചിരിതൂകിക്കൊ ായിരിക്കും സംഭാഷണം.'''(ഒ. ദേ. കഥ. പു.80)

ഒരാഖ്യാതാവിന് വേ എല്ലാ ഗുണങ്ങളും ഒത്തിണങ്ങിയതാണ് കിട്ടൻ റൈറ്ററുടെ വ്യക്തിത്വം. മാപ്പിള ലഹളയെക്കുറിച്ചുള്ള നിറം പിടിപ്പിച്ച കഥകളും കുഞ്ഞിക്കേളുമേലാന്റെ വിക്രിയകളുടെ പൊടിപ്പും തൊങ്ങലും വെച്ച വിവരണങ്ങളും ദേശക്കാർക്ക് നർമരസികതയോടെ പകർന്നുകൊടുക്കുന്നത് കിട്ടൻ റൈറ്ററാണ്. കിട്ടൻറൈറ്ററുടെ വികടപ്രവൃത്തികളെക്കുറിച്ചും ദേശത്ത് പല കഥകളും പ്രചരിക്കുന്നു.

കന്നിപ്പറമ്പിൽ വന്ന് പുരാണകഥകൾ രസകരമായി വിവരിക്കുന്ന ചന്തുമൂപ്പൻ, അന്തമാൻ ദ്വീപിലെ തടവുകാരുടെ ദയനീയകഥകൾ പറയുന്ന അന്തമാൻ ചാത്തപ്പൻ, ഭൂതപ്രേതപിശാചുബാധകളെ പാഠം പഠിപ്പിച്ച കഥകൾ പറയുന്ന മന്ത്രവാദി പാണൻ കണാരൻ, കടലുമായി ബന്ധപ്പെട്ട അത്ഭുതകഥകൾ പറയുന്ന മുക്കുവൻ എരപ്പൻ, 'ഹാങ് മാഷ്ടറ് പുതുമകേട്ടില്ലേ' എന്ന തുടക്കച്ചൊല്ലുമായി എത്തുന്ന നാരദൻ കു ു, ദേശമനുഷ്യരുടെ ജീവിതപരിണാമകഥകൾ വിവരിക്കുന്ന വേലുമൂപ്പൻ, നീലക്കൊടുവേലിയുടെ കഥ പറയുന്ന അപ്പു, മുനിശാപം കൊ ് രാജകുമാരി അരണയായ് മാറിയ കഥപറയുന്ന ചാത്തുണ്ണി എന്നിവരും ദേശത്തിന്റെ കഥയിലെ കഥപറച്ചിലുകാർ തന്നെ.

ബ്ലേഡുകൊ ് ആനയെക്കൊന്ന വീരസാഹസികകഥ വിവരിക്കുന്ന പാപ്പാൻ അപ്പുണ്ണിനായരും കോരിത്തരിപ്പിക്കുന്ന പ്രേതകഥ പറയുന്ന റിക്ഷാഡ്രൈവർ പൈലിയും യൗവനകാലത്തെ പുളകോദ്ഗമകാരിയായ പ്രണയകഥ നൂറുവട്ടം ആവർത്തിക്കുന്ന രാമുണ്ണി മാഷ്ടറും '*ഒരു തെരുവിന്റെ കഥ*'യിലെ കഥപറച്ചിലുകാരാണ്. '*കുരുമുളകി*'ലുമു ് കഥപറയാനായി ഒരു കഥാപാത്രം. 'പഴേ അടിയങ്ങൾ' എന്നു പരിഹാസപ്പേരുള്ള കുഞ്ഞപ്പക്കുറുപ്പ്. ഓരോ സന്ദർഭത്തിനും ഉചിതമായ ഒരു പഴകഥ പഴേ അടിയങ്ങൾക്ക് പറയാനു ാവും. '*നാടൻ പ്രേമ*'*ത്തിൽ* മാളുവും (വേഴാമ്പലിന്റെ തലയിൽ മരിക വന്ന കഥ) '*മൂടുപട*'ത്തിൽ അപ്പുക്കുട്ടനും (ഇട്ടിച്ചിരിക്കുട്ടിയുടെ കഥ) ആഖ്യാതാവിന്റെ വേഷം അണിയുന്നു ്. '*കറാമ്പൂ*' എന്ന ചെറുനോവലിൽ ജയിൽ ചാടിയ ഒരു കൊലപാതക

രഹസ്യസംഘത്തലവനെക്കൊ ും പൊറ്റെക്കാട്ട് കഥ പറയിക്കുന്നു. സാൻസിബാർ സുൽത്താന്റെ ബീഗം കറാമ്പൂവും പോർച്ചുഗീസ് പടയാളി ഇയാഗോവും തമ്മിലുള്ള പ്രണയത്തിന്റെ മാസ്മരികകഥ പറയുന്ന ഹസ്സൻ. '*കബീന*'യിൽ കഥാപാത്രങ്ങൾ നേരിട്ടു വന്ന് തങ്ങളുടെ കഥ വിവരിക്കുന്ന ആഖ്യാനസമ്പ്രദായമാണ് സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ളത്.

ആഖ്യാനകാവ്യമായ '*പ്രേമശില്പി*'യിൽ പ്രണയശില്പി ഒമറിന്റെയും ചരിത്ര പുരുഷനായ തിമൂറിന്റെ ബീബി ഖയൂമിന്റെയും പ്രണയകഥാഖ്യാനം നിർവഹിക്കുന്നത് ഉസ്ബക്കിസ്താനിലെ തിമൂർ പള്ളിയുടെ രക്ഷാപുരുഷനായ വൃദ്ധനാണ്. നാടകകൃത്തിനുള്ളിലെ ആഖ്യാതാവ് പുറത്തു കടക്കുന്ന രംഗം '*അച്ഛൻ*' എന്ന ഗദ്യനാടകത്തിലും കാണാം. ദാമോദരപ്പണിക്കർ എന്ന കഥാപാത്രമാണ് അതിദീർഘമായി സ്വന്തം പ്രണയകഥ വിവരിക്കുന്നത്. ഡയറിക്കുറിപ്പുകളുടെ സമാഹാരമായ '*സംസാരിക്കുന്ന ഡയറിക്കുറിപ്പു*'കളിൽ ചമൻലാൽ എന്ന സുഹൃത്ത് തനിക്ക് പാരീസിൽ ചെലവഴിച്ച രാവുകൾക്കിടയിൽ പിണഞ്ഞ ഒരു അമളിയുടെ കഥ രസകരമായി ആഖ്യാനം ചെയ്തത് ഉൾപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. യാത്രയ്ക്കിടയിൽ ക ുമുട്ടുന്ന ചില സുഹൃത്തുക്കൾ യാത്രാവിവരണങ്ങളിൽ കഥാഖ്യാതാക്കളായി മാറുന്നു.

ഉപകഥകളുടെ ഉപയോഗം

നാടോടികഥാഖ്യാന പാരമ്പര്യത്തിന്റെ സവിശേഷതയാണ് സാന്ദർഭികമായി കടന്നുവരുന്ന ഉപകഥകൾ. "*പഞ്ചതന്ത്രകഥ*'കളിലും '*വിക്രമാദിത്യകഥ*'കളിലും '*ആയിരത്തി ഒന്ന് രാവു*'കളിലും ഈ ആഖ്യാനതന്ത്രം കാണാവുന്നതാണ്. കഥാഗതിയിൽ വൈരസ്യം ഇല്ലാതിരിക്കാൻ ഇവ ഒട്ടൊന്നുമല്ല സഹായിക്കുന്നത്. കഥാഖ്യാനത്തിൽ കുതുകിയായ ഒരെഴുത്തുകാരൻ ഇത്തരം ശ്രമങ്ങളിലേക്ക് കടക്കുന്നത് സ്വാഭാവികം തന്നെ. മഹാഭാരതത്തിലെയും ബൈബിളിലെയും ഉപകഥകൾ അതത് കൃതികൾക്ക് നൽകിയ ആസ്വാദ്യതയും ഇവിടെ ഓർക്കാവുന്നതാണ്.

ഉപാഖ്യാനങ്ങൾ നോവലുകളിൽ

ആദ്യകാല നോവലുകളായ '*നാടൻപ്രേമം*', '*പ്രേമശിക്ഷ*', '*മൂടുപടം*', '*വിഷകന്യക*', എന്നിവയിൽ ഉപകഥകൾ കാര്യമായി കടന്നുവരുന്നില്ല. പിൽക്കാല നോവലുകളായ '*ഒരു ദേശത്തിന്റെ കഥ*', '*ഒരു തെരുവിന്റെ കഥ*, '*കുരുമുളക്*" എന്നിവയിലാണ് ഉപാഖ്യാനങ്ങൾ കൂടുതലായി കടന്നുവരുന്നത്.

ഉപാഖ്യാനങ്ങൾ കൊ ് സമൃദ്ധമാണ് '*ഒരു ദേശത്തിന്റെ കഥ*'. നായകനായ ശ്രീധരന്റെ കഥ എന്നതിനൊപ്പം ദേശത്തെ മറ്റ് മനുഷ്യരുടെ, കുടുംബങ്ങളുടെ, ഒരു സമൂഹത്തിന്റെ തന്നെ കഥയായി അത് മാറുന്നു. ''ഒരു പ്രത്യേക മരത്തെ കാണാൻ പുറപ്പെട്ട് ചുറ്റുമുള്ള മരങ്ങളെയെല്ലാം ക ുക ് കാടും ക ് മടങ്ങിയ പ്രതീതി''[13] എന്ന് ജി. എൻ. പണിക്കർ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നത് ശ്രദ്ധേയമാണ്.

ശ്രീധരന്റെ വളർച്ച ചിത്രീകരിക്കുന്നതോടൊപ്പം ദേശത്തെ പ്രാക്തനതറവാടായ കേളഞ്ചേരിത്തറവാടിന്റെ തകർച്ചയും ആവിഷ്കരിച്ചിരിക്കുന്നു. കേളഞ്ചേരിയുമായി ബന്ധപ്പെട്ട മിത്തുകളും അത്ഭുതകഥകളും സംഭവകഥകളും കഥാഗാത്രത്തിൽ കടന്നുവരുന്നു. ആദിമധ്യാന്തപ്പൊരുത്തമുള്ള ഒരു ഉപകഥ ഇവിടെ രൂപം കൊള്ളുന്നു. ഇതു കൂടാതെയാണ് ദേശക്കാരായ അനേകം മനുഷ്യരുടെ ജീവിതകഥകളും അവർ പറയുന്ന മറ്റുകഥകളും. 1921-ൽ മലബാറിനെ പിടിച്ചുകുലുക്കിയ മാപ്പിളകലാപം പ്രത്യക്ഷമായി നോവലിൽ കടന്നുവരുന്നില്ല. അതിനുപകരം ലഹളയെക്കുറിച്ച് നാട്ടുകാർക്കിടയിൽ പ്രചരിച്ച നിറം പിടിപ്പിച്ച കഥകൾ ജഗളക്കഥകളായി, കൊച്ചുശ്രീധരന്റെ മനസ്സിൽ ഉണർത്തുന്ന ഭീതികളായിട്ടാണ് ലഹള രംഗപ്രവേശം ചെയ്യുന്നത്. ചോരയിൽ കുതിർന്ന ഭീകരകഥകളും ലഹളയുമായി ബന്ധപ്പെട്ട ഫലിതകഥകളും അക്കൂട്ടത്തിലു ്.

1. വെള്ളപ്പട്ടാളം മുസ്ലീംസ്ത്രീകളെ ആക്രമിച്ച കഥ - പട്ടാളക്യാമ്പിലെ കുസ്നിക്കാരനായിരുന്ന കുഞ്ഞാ ി കൃഷ്ണൻമാസ്റ്ററോടു പറയുന്നത്(ഒ.ദേ.കഥ.പു.91)
2. ലഹളയുടെ ഇരയായി ഇലഞ്ഞിപ്പൊയിലിൽ അഭയാർത്ഥിയായി എത്തിയ രാരുക്കുട്ടിയുടെ അനുഭവകഥ (ഒ.ദേ.കഥ.പു.118)
3. മരണവ ി (വാഗൺ ട്രാജഡി) യുടെ വാമൊഴി രൂപം - കൃഷ്ണൻ മാസ്റ്ററോട് കിട്ടൻറൈറ്റർ പറയുന്ന കഥ (ഒ.ദേ.കഥ.പു.147)
4. ലഹളയെ നേരിടാനെത്തിയ വെള്ളപ്പട്ടാളക്കാരൻ, മദ്യലഹരിയിൽ മുടിനീട്ടിയ കുശവനെക്ക ് പെണ്ണാണെന്ന് കരുതി പുറകെ ഓടി ഇളിഭ്യനായ കഥ (ഒ.ദേ.കഥ. പു.97)
5. വെള്ളപ്പട്ടാളക്കാർ പുറകിൽ പൊതിഞ്ഞുവെച്ചിരിക്കുന്ന കിറ്റ്ബാഗ് ക ് വെള്ളക്കാർ വാലുള്ളജാതിയാണെന്ന് അതിരാണിപ്പാടത്തെ കൂട്ടായ്മയ്ക്കിടയിൽ പ്രചരിക്കുന്ന കഥ (ഒ.ദേ.കഥ.പു.88)

ശ്രീധരനുമായുള്ള പരോക്ഷബന്ധത്തിലൂടെ കഥാശരീരത്തിൽ കടന്നുവരുന്ന മറ്റു കഥകളിൽ ചിലതാണ് കൂനൻ വേലുവിന്റെയും ആച്ചയുടേയും കഥ, ഹാഷിം മുൻഷിയുടെ കഥ, തട്ടാൻ മജിസ്ട്രേട്ടിന്റെ കഥ, ഒറ്റക്കയ്യത്തി പൂശാരിച്ചിയുടെ കഥ, മൂത്തോറൻ മേസ്തിരിയുടേയും പാഞ്ചിയുടേയും കഥ, എരുമക്കാരത്തി പൊന്നമ്മയുടെ കഥ, നാരദൻ കു ുവിന്റെ കരിനാക്കുകഥകൾ, കുഞ്ഞിക്കോരന്റെ കഥ എന്നിവ. ശ്രീധരൻ നാടുപേക്ഷിച്ച് പോയി വർഷങ്ങൾക്കുശേഷം തിരിച്ചുവരുന്നത് വേലുമൂപ്പനിൽ നിന്ന് ദേശമനുഷ്യരുടെ പരിണാമകഥകൾ കേൾക്കുവാനാണ്. '*മർമ്മരങ്ങൾ*' എന്ന അനുബന്ധത്തിലൂടെ ദശാബ്ദങ്ങൾ ദേശത്തിനു ചാർത്തിയ മാറ്റം കഥാപാത്രങ്ങളുടെ ജീവിതപരിണാമകഥകൾ കൊ ് വിവരിക്കുന്നു. അവിടെ ശ്രീധരനെ കഥപറഞ്ഞ് കേൾപ്പിക്കാൻ തൊണ്ണൂറുവയസ്സുവരെ ജീവിച്ച, ദേശത്തിന്റെ ഒരു നൂറ്റാ ുകാലത്തെ മാറ്റങ്ങൾക്ക് സാക്ഷ്യം വഹിച്ച ഭൂതവർത്തമാനങ്ങളുടെ ഇണക്കുകണ്ണിയായ വേലുമൂപ്പരു ്. ഒരു വലിയ ഗോത്രത്തിന്റെ ജൈവപരമായ പ്രാക്തനതകൾ അയവിറക്കുന്ന ഗോത്രത്തലവനായി വേലുമൂപ്പരെ കാണാമെന്ന് മുരളീധർ. പി. ചൂ ിക്കാട്ടുന്നു.[14] ഇങ്ങനെ ഒരു കഥാസരിത്സാഗരമായിത്തീർന്ന് നോവൽ ശീർഷകത്തോട് പരമാവധി നീതി പുലർത്തുന്നു ് '*ഒരു ദേശത്തിന്റെ കഥ*'.

കൊച്ചുകഥകളുടെ ഒരു ശൃംഖലയാണ് '*ഒരു തെരുവിന്റെ കഥ*' (1960). പരമ്പരാഗതനോവൽസങ്കല്പങ്ങളെ പുതുക്കിപ്പണിത കൃതിയാണിത്. ഓരോ ചെറുകഥയായി വായിക്കാവുന്ന നാൽപ്പത്തിയെട്ട് അധ്യായങ്ങൾ. അനേകം കഥാപാത്രങ്ങൾ. പേരെടുത്തു പറയാനൊരു നായകനോ നായികയോ ഇല്ല. എല്ലാം കൂടി ചേർത്തുവെക്കുമ്പോൾ തെരുവിന്റെ പശ്ചാത്തലത്തിൽ മനുഷ്യമഹാകഥയുടെ ഒരേട്.

തെരുവിന്റെ ജീവാത്മാവ് അവിടെ ജീവിക്കുന്ന മനുഷ്യരാണ്- പലതലങ്ങളിലുള്ളവർ. മുതലാളിമാർ, കച്ചവടക്കാർ, തെരുവുവില്പനക്കാർ, വേശ്യകൾ, യാചകർ, മോഷ്ടാക്കൾ, തട്ടിപ്പുകാർ, കൂട്ടിക്കൊടുപ്പുകാർ എന്നിങ്ങനെ ഓരോ ജീവിതവുമായി ബന്ധപ്പെട്ട് നോവലിസ്റ്റിന് ഓരോ കഥ പറയാനു ്; അവരുടെ കഥകളും അവർക്ക് പറയാനുള്ള കഥകളും.

പൊറ്റെക്കാട്ട് 1957-ൽ ആദ്യമായി പാർലമെന്റ് മെമ്പർ സ്ഥാനത്തേക്ക് മത്സരിച്ചപ്പോൾ ഉ ായ അനുഭവങ്ങൾക്കാണ് '*കുരുമുളക്*' (1976) എന്ന നോവലിൽ പ്രാമുഖ്യം. ഇടതു സ്വതന്ത്രനായി മത്സരിക്കുന്ന സ്ഥാനാർത്ഥി സാഹിത്യകാരനായ സഹദേവൻ, പൊറ്റെക്കാട്ടിന്റെ പ്രതിരൂപം തന്നെയാണ്. തെരഞ്ഞെടുപ്പ് അനുഭവങ്ങളോടൊപ്പം കുറുഞ്ഞാട്ടു തറവാട്ടിലെ ജാനകിയുടേയും ചെരുപ്പുകുത്തി അയ്യപ്പന്റെയും പ്രണയകഥയും

ചെമ്പൻ ജോസഫിന്റെ വ്യഭിചാരകഥയും പുല്ലേരിച്ചിരുതയുടെയും ഗ്ലെൻമൂർ മാതയുടേയും മത്സരകഥയും ഉപകഥകളായി ചേർത്തിട്ടുെ ങ്കിലും '*കുരുമുളകി*ന്' ശില്പഭദ്രത ലഭിച്ചിട്ടില്ല. ചിതറിക്കിടക്കുന്ന ഒരുപാട് തെരഞ്ഞെടുപ്പ് വിശേഷങ്ങളും മറ്റുകഥകളും ഇണങ്ങാതെ കിടക്കുന്ന അനുഭവം. പൊറ്റെക്കാട്ടിന്റെ ആഖ്യാനസിദ്ധിയുടെ മിന്നലാട്ടം മാത്രമേ '*കുരുമുളക്*', '*നോർത്ത് അവന്യൂ*' (1962-ലെ തെരെഞ്ഞെടുപ്പനുഭവം- അപൂർണം) എന്നീ പിൽക്കാലനോവലുകളിൽ കാണുന്നുള്ളൂ. പഴേ അടിയങ്ങൾ എന്ന് ഇരട്ടപ്പേരുള്ള കുഞ്ഞപ്പക്കുറുപ്പ് സന്ദർഭോചിതമായി വിവരിക്കുന്ന നാടൻ കഥകൾ ഏകതാനമായ തെരഞ്ഞെടുപ്പ് ദൃക്സാക്ഷിവിവരണത്തിന്റെ മടുപ്പിൽ നിന്ന് ഒട്ടൊക്കെ ആശ്വാസം നൽകുന്നുെ ന്ന് മാത്രം.

ഉപകഥകൾ - ചെറുകഥകളിൽ

ചെറുകഥയുടെ രൂപശില്പം സാധാരണഗതിയിൽ, ശാഖാചംക്രമണത്തിന് ഇണങ്ങുന്നതല്ലെങ്കിലും ആഖ്യാനതത്പരനായ പൊറ്റെക്കാട്ട് അവയിലും ഉപാഖ്യാനങ്ങൾ കടന്നുവരാൻ അനുവദിക്കുന്നു ്. ഉദാ:-

1. കല്യാണിയും മന്ദിയും തമ്മിൽ വാതുവെച്ച് നടത്തുന്ന പഴം തീറ്റ(ജയിൽ)
2. കയ്റോവിൽ ക്യൂറിയോ സാധനങ്ങൾ വിൽക്കുന്ന അറബിക്കച്ചവടക്കാരെക്കുറിച്ചുള്ള ഫലിതകഥ (സുഹൃത്ത്)
3. ബുർഖയിട്ടു വരുന്ന കള്ളൻമാരെക്കുറിച്ചുള്ള ഉപാഖ്യാനം (വധു)

സമ്മാനം എന്ന കഥയിൽ മാലിനിയുടെ സംതൃപ്തദാമ്പത്യത്തിന് പരഭാഗശോഭ നൽകുന്നവയാണ് പശ്ചാത്തലത്തിൽ സൂചിപ്പിക്കപ്പെട്ട മൂന്നു വ്രണിതദാമ്പത്യങ്ങളുടെ കഥകൾ.

ഒന്നിലധികം ഉപകഥകൾ വരുന്ന മറ്റുചില ചെറുകഥകൾ

1. '*മെയിൽറണ്ണർ*' - ആനയുമായി ബന്ധപ്പെട്ട രസകരമായ ഉപകഥകൾ.

കാട്ടാനയിൽ നിന്ന് രക്ഷപ്പെട്ട ഹാജിക്ക് ആനഹാജി എന്നു പേരു വരാനിടയായ കഥ.

തുമ്പിക്കയ്യിൽ ലാന്തറും പിടിച്ച് നടക്കുന്ന കാട്ടാനയെക്കുറിച്ചുള്ള കഥ.

2. അർക്കീസ് ഗോപാലപണിക്കരുടെ പിശുക്ക് പ്രമേയമായ '*ശീലക്കുട*' എന്ന കഥയിൽ പിശുക്കിനെക്കുറിച്ചുള്ള ഉപകഥകൾ.

3. '*അന്തകന്റെ തോട്ടി*'യിൽ കരികണ്ണുമായി ബന്ധപ്പെട്ട ഉപകഥകൾ.

കഥകൾ യാത്രാവിവരണങ്ങളിൽ

പൊറ്റെക്കാട്ടിന്റെ യാത്രാവിവരണങ്ങൾ യാത്രയുടെ വെറും വിവരണങ്ങൾ എന്ന തലത്തിൽ നിന്ന് സഞ്ചാരസാഹിത്യത്തിലേക്ക് ഉയരാനും വായനക്കാരെ ആകർഷിക്കാനും കാരണം, അദ്ദേഹം കഥാഖ്യാനത്തിൽ സമർത്ഥനായ സഞ്ചാരി ആയിരുന്നു എന്നതാവ ണം. ചെറുകഥകളുടെ പശ്ചാത്തലവൈവിധ്യത്തിനും ആകർഷകമായ രംഗവർണന കൾക്കും പിറകിൽ പൊറ്റെക്കാട്ടിലെ സഞ്ചാരി ആണുള്ളതെങ്കിൽ യാത്രാവിവരണം രസകരമാകാൻ കാരണം അദ്ദേഹത്തിലെ കഥാകൃത്താണ്.

ഒരു യാത്രാവിവരണം തയ്യാറാക്കുമ്പോൾ യാത്രയുടെ ബാഹ്യതലങ്ങൾ വിവരി ക്കാൻ മാത്രമല്ല, കടന്നുചെല്ലുന്ന പ്രദേശത്തിന്റെ ചരിത്രപരവും സാംസ്കാരികവും സാമൂ ഹികവുമായ തലങ്ങൾ അപഗ്രഥനം ചെയ്യാനും കൂടി പൊറ്റെക്കാട്ട് ശ്രമിക്കുന്നു ്. ഒരു ദേശത്തെ അറിയുമ്പോൾ അവിടത്തെ ജനതയെ മറക്കാറില്ലെന്നർത്ഥം. ജനസാമാന്യവു മായി ബന്ധപ്പെട്ട നാടൻകഥകൾ അയവിറക്കുകയാണ് ആ കൂട്ടായ്മയുടെ ലോകവീക്ഷ ണം പരിചയപ്പെടുത്താൻ ഏറ്റവും ഉപയുക്തം എന്ന് പൊറ്റെക്കാട്ട് മനസ്സിലാക്കിയിട്ടു ്. യാത്രാവിവരണങ്ങളിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്ന ഇത്തരം കഥകൾ അവയുടെ രസനീയത വർധി പ്പിക്കുക മാത്രമല്ല, ജനതയുടെ സ്വഭാവ വൈചിത്ര്യങ്ങൾ പരിചയപ്പെടുത്തുന്നതിലും പ്രധാ നപങ്കുവഹിക്കുന്നു. 'പീഠാപഞ്ചാര' (കുറച്ചുസൗജന്യം തരണം)(കാ.നാ.പു.57) 'ശൗരിയാ മൂംഗു' (ദൈവത്തിന്റെ ഇഷ്ടം അങ്ങനെയായതുകൊ ്)(കാ.നാ.പു.97) തുടങ്ങിയ ഉപാ ഖ്യാനങ്ങൾ ആഫ്രിക്കൻ നീഗ്രോകളുടെ സ്വഭാവസവിശേഷതകൾക്ക് സാക്ഷ്യപത്രമാകുന്നു. നീഗ്രോകൾ പരിഷ്കൃത സമൂഹവുമായി, പ്രത്യേകിച്ച് വെള്ളക്കാരുമായി ഇടപഴകുമ്പോൾ പറ്റുന്ന ചില അബദ്ധങ്ങൾ ഉപകഥകളായി പൊറ്റെക്കാട്ട് നർമമധുരമായി അവതരിപ്പിച്ചിട്ടു ്.

ഉദാ :-

1. സിക്കുകാരനു പറ്റിയ അബദ്ധത്തിന്റെ കഥ (കാ.നാ. ആഫ്രിക്ക പു.115)

2. കാപ്പിരിമൂപ്പന്റെ മേജോടിയുടെ കഥ (കാ.നാ.ആഫ്രിക്ക പു.247)

3. സോക്സ് അരിപ്പയാക്കിയ കാപ്പിരികുക്കിന്റെ കഥ (നൈ.ഡ. ആഫ്രിക്ക പു.428)

നീഗ്രോകളെക്കുറിച്ച് ഇത്തരം ഫലിതകഥകൾ പ്രചരിപ്പിച്ചതും നീഗ്രോയെ കറുത്തവൻ എന്ന അർത്ഥത്തിൽ കാപ്പിരി എന്നു വിളിച്ചതും ചില വായനക്കാരെയെങ്കിലും പ്രകോപിപ്പിച്ചിട്ടു ്. പൊറ്റെക്കാട്ട് മനപൂർവ്വം കറുത്തവരെ വെറും പ്രാകൃതവർഗമായിക ് അപമാനിച്ചു എന്ന വീക്ഷണത്തിലുള്ള നിരൂപണങ്ങളുമു ായിട്ടു ്. പക്ഷേ, യഥാർത്ഥത്തിൽ സ്വന്തം നാട്ടിൽ അന്യവൽക്കരിക്കപ്പെട്ട നീഗ്രോയുടെ ജീവിതദുരിതങ്ങൾ വളരെ അനുഭാവപൂർവം സമീപിക്കുന്ന നയമാണ് അദ്ദേഹം ആഫ്രിക്കൻയാത്രാവിവരണങ്ങളിലുടനീളം പുലർത്തുന്നത്.

ഒരു ജനതയുടെ ഫോക്‌ലോറുകളിലൂടെ അവരുടെ ലോകവീക്ഷണവും അവരെക്കുറിച്ചുള്ള ഫോക്‌ലോറുകളിലൂടെ മറ്റു ജനവിഭാഗങ്ങൾ അവരോടു പുലർത്തുന്ന വീക്ഷണവും യാഥാർഥ്യബോധത്തോടെ അവതരിപ്പിക്കുകയായിരുന്നു അദ്ദേഹം. നീഗ്രോകളെ ചൂഷണം ചെയ്യുന്ന ഇന്ത്യൻ കച്ചവടക്കാരെയും വെള്ളക്കാരെയും കണക്കിന് കുറ്റപ്പെടുത്തുന്നുമു ്.

ആവർത്തിക്കുന്ന രചനാമൂലകങ്ങൾ

വീരകഥാഗാനങ്ങളുടെ രചനാതന്ത്രത്തെക്കുറിച്ച് മിൽമാൻ പാരിയും തുടർന്ന് ആൽബർട്ട് ബി ലോഡും നടത്തിയ പഠനങ്ങൾ നാടോടി ആഖ്യാനങ്ങളുടെ രൂപശില്പപഠനത്തിൽ വഴിത്തിരിവായി. ഇവർ രൂപപ്പെടുത്തിയ കെട്ടുമുറ സിദ്ധാന്തം (Theory of Oral composition) ഉപയോഗിച്ചുകൊ ് ഹോമറുടെ കൃതികളിലെ രചനാതന്ത്രങ്ങൾ അപഗ്രഥിക്കുന്നതാണ് ആൽബർട്ട് ബി.ലോഡിന്റെ '*ദ സിംഗർ ഓഫ് ടേൽസ്*' എന്ന ഗ്രന്ഥം. കെട്ടുമുറസിദ്ധാന്തമനുസരിച്ച് ഓരോ കൂട്ടായ്മയും പാട്ട് അതേപടി ഓർത്തുവെക്കുകയല്ല, മറിച്ച് അതത് സമയത്ത് കഥയ്ക്കനുസരിച്ച് കെട്ടിയു ാക്കുകയാണ്. വാമൊഴിവഴക്കങ്ങളുടെ സമാഹൃതസ്വഭാവം (Aggregative) എന്നതുകൊ ് വാൾട്ടർ ജെ. ഓങ്ങ് ഉദ്ദേശിക്കുന്നതും ഇതുതന്നെ. പദങ്ങളും പാദങ്ങളും പ്രകരണങ്ങളും കഥാവസ്തുക്കളും ഇതിവൃത്തങ്ങളും പലമട്ടിൽ ചേർത്തും പിരിച്ചും ആവർത്തിച്ചുകൊ ുള്ള ഒരുതരം ചൊല്ലുവഴക്കമാണ് വാമൊഴിവഴക്കപ്പാട്ടുകളുടെ മുഖ്യലക്ഷണം. ഒരുക്കിവെച്ച ചേർപ്പുകൾ സംയോജിപ്പിച്ചുകൊ ുള്ള ഈ രീതിയെ എം.ആർ. രാഘവവാര്യർ സംയോജനപരം (Combinative) എന്നു വിളിക്കു

ന്നു.[15] തെരഞ്ഞെടുത്ത്, അർത്ഥാധാനം കൊ ് തനതാക്കി മാറ്റിയ പദങ്ങൾ രചിക്കലാണ് ലിഖിതപാരമ്പര്യത്തിന്റെ രീതി. ഈ സമ്പ്രദായത്തെ നിർദ്ധാരണപരം (Selective) എന്നും വിളിക്കുന്നു ഈ ര ു സമ്പ്രദായങ്ങളും കലർന്ന് ഒരു എഴുത്തുകാരന്റെ കൃതികളിൽ കടന്നുവരാം. അത്തരമൊരു സ്വഭാവം പൊറ്റെക്കാട്ടിന്റെ രചനാരീതിക്കു ്. നേരത്തെ സൂക്ഷിച്ചുവെച്ച കഥാംശങ്ങളും വർണനാരീതികളും ആവശ്യത്തിനെടുത്തുവെച്ച് കൊരുക്കുന്ന സമ്പ്രദായം പൊറ്റെക്കാട്ടിന്റെ ആഖ്യാനസമ്പ്രദായത്തിൽ ക െത്താൻ കഴിയും.

കൃത്യമായ ഒരു റൈറ്റേഴ്സ് നോട്ടുബുക്ക് സൂക്ഷിച്ചുവെച്ച് പ്രഭാതസവാരികളിലും മറ്റു യാത്രകളിലും അഭിമുഖീകരിച്ച സംഭവങ്ങളും കേട്ട കഥകളും കഥാംശങ്ങളായി കുറിച്ചിടുന്ന സമ്പ്രദായം പൊറ്റെക്കാട്ടിനു ായിരുന്നു. ഒരഭിമുഖത്തിൽ അദ്ദേഹം ഇങ്ങനെ പറയുന്നു.

''എനിക്ക് ഒരു റൈറ്റേഴ്സ് നോട്ടുബുക്ക് ഉ ്. സ്നേഹിതന്മാർ പറഞ്ഞതും യാത്രയ്ക്കിടയിലെ അനുഭവങ്ങളും ചിന്തകളും എല്ലാം ഞാനതിൽ കുറിച്ചിടും. എന്റെ റൈറ്റേഴ്സ് നോട്ടുബുക്ക് വാസ്തവത്തിൽ ഒരു സ്റ്റോർറൂമാണ്. അതിൽനിന്ന് ആവശ്യമുള്ളവ ആവശ്യമുള്ള സന്ദർഭത്തിൽ പുറത്തെടുക്കുകയാണ് പതിവ്.''[16]

സാധാരണക്കാർക്ക് അപ്രധാനമെന്ന് തോന്നുന്ന അനുഭവങ്ങളിൽപോലും കൗതുകകരമായൊരംശം പൊറ്റെക്കാട്ടിലെ കാഥികൻ ക െത്തും. അവ എന്നും ഓർമയിൽ സൂക്ഷിക്കാനായി നോട്ട്ബുക്കിൽ കുറിച്ചിടുകയും ചെയ്യും. പത്രങ്ങളിലും മാസികകളിലും വരുന്ന കൗതുകകരമായ വാർത്തകളും ചിത്രങ്ങളും മുറിച്ചെടുത്ത് റൈറ്റേഴ്സ് നോട്ടുബുക്കിൽ ഒട്ടിച്ചുവെക്കുന്ന പതിവും ഉ ായിരുന്നു. പലപ്പോഴും വർഷങ്ങൾക്കുശേഷം അവ ചില്ലറ മാറ്റങ്ങളോടുകൂടിയോ അല്ലാതെയോ സന്ദർഭത്തിനിണങ്ങും വിധം ഏതെങ്കിലും കഥയിലോ നോവലിലോ ഉപയോഗിക്കും. പൊറ്റെക്കാട്ട് സ്മാരകത്തിൽ സൂക്ഷിച്ചുവെച്ചിട്ടുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഡയറിയിൽ കുറിച്ചിട്ട ഒരു കഥാംശം ഇങ്ങനെയാണ്:

''പ്ലോട്ട് - വേങ്ങയിൽ കുഞ്ഞിരാമൻ നായനാർ(കേസരി) മൂരാട്ടു കടവിലെത്തുന്നു. തോണികടത്തുന്നവനോട് സ്വകാര്യം. മജിസ്ട്രേട്ട് തോണിയിലു ോ എന്ന് ആരെങ്കിലും ചോദിച്ചാൽ ഇല്ലെന്ന് പറഞ്ഞേക്കണം. കടവുകാരൻ കൂലി വാങ്ങിയില്ല'' (ഈ ആശയം ദേശത്തിന്റെ കഥയിൽ ഉപയോഗപ്പെടുത്തി).

ഈ സംഭവാംശത്തെ പൊടിപ്പും തൊങ്ങലും ചേർത്ത് '*ഒരു ദേശത്തിന്റെ കഥ*' യിൽ കിട്ടൻറൈറ്ററെക്കുറിച്ചുള്ള കഥകൾ വർണിക്കുന്നിടത്ത് റൈറ്ററുടെ നർമരസികത

യ്ക്കുദാഹരണമായി നൽകിയിരിക്കുന്നു. മജിസ്ട്രേട്ട് തോണിയിലു ായിരുന്നോ എന്ന് ചോദിച്ചാൽ ഇല്ലെന്ന് പറയാൻ ആവശ്യപ്പെടുന്നത് ഇവിടെ കിട്ടൻ റൈറ്ററാണ്. സംഭവം പുറത്തറിയുമ്പോൾ കിട്ടൻറൈറ്റർക്ക് ഒരു ഇരട്ടപ്പേരും ലഭിക്കുന്നു-'തോണിമജിസ്ട്രേട്ട്'.

ഇത്തരം കഥാംശങ്ങളും നാടോടിക്കഥകളും വർണനകളും ഉപമകളും മറ്റും ചില്ലറ മാറ്റങ്ങളോടെയും അല്ലാതെയും ആവർത്തിച്ച് കടന്നുവരുന്നതായി കാണാം. കെ.പി.ശരത്ചന്ദ്രൻ ചൂ ിക്കാട്ടുന്നത് ഇത് കഥാകാരന്റെ പരിമിതി ആണെന്നതാണ്.[17]

വിഭവപരിമിതിയേക്കാളേറെ ഒരു നാടോടിപ്പാട്ടുകാരന്റെ ശേഖരണവും സൂക്ഷിപ്പും തെരഞ്ഞെടുപ്പുമാണിവിടെ യഥാർത്ഥത്തിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്നത്. താൻ ഓർത്തുവെക്കുന്ന ഏകകങ്ങൾ യഥാവസരം വിനിയോഗിച്ച് അനന്തമായ രീതികളിൽ പാട്ടുകെട്ടിപ്പാടുന്ന നാടൻപാട്ടുകാരനെപ്പോലെ തന്റെ ശേഖരത്തിൽ നിന്ന് ഉചിതമായ കഥകളും പാട്ടുകളും വർണനകളും ഉപമകളും അവസരോചിതമായി ഉപയോഗിക്കുകയായിരുന്നു അദ്ദേഹം. വടക്കൻപാട്ടുകളിലും തോറ്റം പാട്ടുകളിലും സുലഭമായ ഈ രചനാസമ്പ്രദായം നാടോടിസാഹിത്യത്തെ ഒരുപാട് താൽപ്പര്യത്തോടെ വീക്ഷിച്ച പൊറ്റെക്കാട്ടിൽ അബോധപൂർവ്വമായി പ്രവർത്തിച്ചതാകാം. ആവർത്തിച്ചുവരുന്ന രചനാമൂലകങ്ങളെ പ്രകരണതലം, കഥാപാത്രതലം, വർണനനാതലം, വാക്യതലം എന്നിങ്ങനെ നാലായി വിഭജിക്കാം.

പ്രകരണതലം

ആഖ്യാനശൃഖംലയിൽ കാണപ്പെടുന്ന കഥനമൂലകങ്ങളെയാണ് (Elements of Narration) ഇവിടെ പ്രകരണം എന്നു വിശേഷിപ്പിക്കുന്നത്.

പ്രകരണതലത്തിൽ ആവർത്തിച്ചുവരുന്നവയിൽ ഒരു വിഭാഗം നാടൻ കഥകളാണ്. പൊറ്റെക്കാട്ട് കേട്ട നാടോടിക്കഥകളിൽ ഏറ്റവും ഹൃദയാവർജകമായി തോന്നിയ കഥയായിരിക്കണം 'ഇട്ടിച്ചിരക്കുട്ട്യേ, പച്ചപ്പയറൊത്തോ' എന്ന നാടൻ കഥ. മൂന്നു നോവലുകളിൽ ഈ കഥ ഉൾപ്പെടുത്തിയിട്ടു ്.

'*ഒരു ദേശത്തിന്റെ കഥ*'യിൽ ഇലഞ്ഞിപ്പൊയിലിൽ നിന്ന് കന്നിപ്പറമ്പിലേക്കുള്ള യാത്രക്കിടയിൽ ചു ിൻമേൽ പാ ുള്ള ചെക്കു ശ്രീധരനെ ചുമലിലേറ്റി നടക്കുമ്പോൾ പറഞ്ഞുകൊടുക്കുന്ന കഥയായി ഇത് ചേർത്തിരിക്കുന്നു. കഥയുടെ ചുരുക്കം ഇതാണ് - ര ാനമ്മയുടെ ക്രൂരത കാരണം മരിക്കേ ിവന്ന നിരപരാധിയാണ് കുഞ്ഞിമാളു. അര

നാഴി പച്ചപ്പയർ വറുത്തപ്പോൾ ഉഴക്കായി കുറഞ്ഞുപോയതിന്റെ പേരിൽ അമ്മിക്കുട്ടി കൊ ് തലയ്ക്കടിയേറ്റ് മരിച്ച കുഞ്ഞിമാളു അടുത്ത ജന്മത്തിൽ കിളിയായി വന്ന്, അര നാഴി പച്ചപ്പയർ വറുത്ത് ഉഴക്കായി കുറഞ്ഞതും ക ിരിക്കുന്ന ര ാനമ്മയുടെ വീടിനടുത്തുള്ള മാവിൻ കൊമ്പിലിരുന്നു പാടുന്നു. 'ഇട്ടിച്ചിരിക്കുട്ട്യേ, പച്ചപ്പയറൊത്തോ, ഒത്തോ', ഈ കഥ കേട്ട് ശ്രീധരൻ കരഞ്ഞുപോയത്രെ.

'*ഒരു തെരുവിന്റെ കഥ*'യിൽ ഈ കഥയ്ക്ക് കുറേക്കൂടി പ്രാധാന്യം കൊടുത്തിട്ടു ്. പേപ്പർ കുറുപ്പിന്റെ മകൾ രാധ എന്ന കൊച്ചുപെൺകുട്ടി ഒരു പ്രത്യേകതരം പ്രാവിന്റെ കുറുകൽ കേട്ട്, അത് കുട്ടിപ്പാറുവിന്റെ സങ്കടക്കരച്ചിലാണല്ലോ എന്നോർത്ത് ഈ കഥ അയവിറക്കുന്നു. കഥാനായികയുടെ പേര് കുട്ടിപ്പാറു എന്നായി മാറിയിരിക്കുന്നു. ഇവിടെ രാധയും ര ാനമ്മയോടൊപ്പം ജീവിക്കുന്ന കുട്ടിയായതുകൊ ാവാം ഇട്ടിച്ചിരിക്കുട്ടിയുടെ ക്രൂരതകൾക്ക് ഒരുപാട് ഉദാഹരണങ്ങൾ നൽകുന്നു. കുട്ടിപ്പാറുവിനെ ക്കൊ ് എല്ലുമുറിയെ പണിയെടുപ്പിക്കുന്നതും പട്ടിണി കിടത്തുന്നതും ഒക്കെ ചേർത്ത് കഥ കരളലിയിക്കുന്നതാക്കിയിരിക്കുന്നു. രാധ, തന്റെ ചിറ്റമ്മ ദേവകിയമ്മയെയും ഇട്ടിച്ചിരിക്കുട്ടിയെയും താരതമ്യപ്പെടുത്തുന്നുമു ്.

'***മൂടുപട***'ത്തിൽ അപ്പുക്കുട്ടൻ കളിക്കൂട്ടുകാരിയായ ആമിനയ്ക്ക് ഈ കഥ വിശദമായി പറഞ്ഞുകൊടുക്കുന്നത് ആഖ്യാനം ചെയ്തിരിക്കുന്നു. ഇവിടെ, ഇട്ടിച്ചിര, ഇട്ടിച്ചിരക്കുട്ടി എന്നീ ര ് ജ്യേഷ്ഠാനുജത്തിമാരാണ് കഥാനായികമാർ. ജ്യേഷ്ഠത്തി അനുജത്തിയെ ഒരു സേർ പച്ചപ്പയറും ഒരു സേർ വിത്തുപയറും വറുക്കാൻ ഏല്പിക്കുന്നു. വറുത്തു കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ര ും സമമായി കാണാതെ കോപിച്ച് ചട്ടുകം കൊ ടിച്ചപ്പോൾ അനിയത്തി ചത്തുപോയി. അനിയത്തിയുടെ ശവവും കെട്ടിപ്പിടിച്ച് കരഞ്ഞ് കരഞ്ഞ് ജ്യേഷ്ഠത്തിയും ചത്തുപോയി. പിന്നീടവൾ ഒരു കിളിയായി ജനിച്ച് 'ഇട്ടിച്ചിരിക്കുട്ടീ പച്ചപ്പയറൊത്തേ, ഒത്തേ', എന്നു വ്യസനത്തോടെ പാടിക്കൊ ് നാടാകെ ചുറ്റിനടക്കുകയാണ്. ഇവിടെ കഥാപാത്രങ്ങൾ തമ്മിലുള്ള ബന്ധങ്ങളും കഥയിലെ വായ്ത്താരിയുമെല്ലാം വ്യത്യസ്തമാണ്. ഒരേ നാടൻ കഥയുടെ തന്നെ മൂന്ന് വിഭിന്ന പാഠഭേദങ്ങളാണ് പൊറ്റെക്കാട്ട് ഉപയോഗിച്ചത് എന്ന് ഇതിൽനിന്ന് വ്യക്തമാകുന്നു.

വേഴാമ്പലിന്റെ തലയിൽ മരിക വരാനിടയായതിന്റെ കാരണം വിവരിക്കുന്ന നാടൻ കഥയാണ് ആവർത്തിക്കുന്ന മറ്റൊന്ന്. '*നാടൻ പ്രേമ*'ത്തിൽ, നഗരത്തിൽ നിന്നെത്തുന്ന രവീന്ദ്രന്, ഗ്രാമീണകന്യയായ മാളു ഈ കഥ വിസ്തരിച്ചു പറഞ്ഞുകൊടുക്കുന്നു. മാളുവിന്റെ ഗ്രാമീണ നിഷ്കളങ്കതയ്ക്ക് മാറ്റുകൂട്ടുന്നു ് ഈ കഥ. ''പ ് ഈശ്വരന്റെ

പശുക്കൾക്ക് വെള്ളം കാട്ടുന്ന ഒരു ചെറുക്കനു ായിരുന്നു. ഒരു ദിവസം അവൻ പശുക്കൾക്ക് വെള്ളം കൊടുക്കാതെ മരികയും മുന്നിൽവെച്ചു കിടന്നുറങ്ങിപ്പോയി. പശുക്കൾ വെള്ളം കിട്ടാതെ ദാഹിച്ചുവലയുന്നതു ക ു ഈശ്വരൻ വന്നുനോക്കിയപ്പോൾ അവൻ കിടന്നുറങ്ങുന്നതാണ് ക ത്. ഉടനെ ആ മരിക അവന്റെ തലയിൽ കമഴ്ത്തിവച്ചു. എന്നിട്ട് നീ വെള്ളം കുടിപ്പാൻ കഴിയാതെ ദാഹിച്ചുവലയുന്ന ചങ്കിൽ ദ്വാരമുള്ള ഒരു പക്ഷിയായിപ്പോകട്ടെ എന്നു ശപിച്ചു. അതാണ് അതിന്റെ തലയിൽ ഇപ്പോഴും മരിക കമഴ്ത്തിയത് കാണുന്നില്ലേ?''

(ന. പ്രേ.പു.28). '*ഒരു ദേശത്തിന്റെ കഥ*'യിൽ ഇലഞ്ഞിപ്പൊയിലിൽ വെച്ച്, തലയിൽ മരികയുള്ള വേഴാമ്പലിനെ കാണുമ്പോൾ, അതിനെപ്പറ്റി അപ്പു പറഞ്ഞുകൊടുത്ത നാടൻ കഥ ശ്രീധരൻ ഓർക്കുന്നതായി സൂചിപ്പിക്കുന്നു.

കച്ചവടാവശ്യത്തിന്, കോഴിക്കോട്ടെത്തുന്ന അറബികളെക്കുറിച്ച് നഗരത്തിലും പ്രാന്തപ്രദേശങ്ങളിലും പ്രചരിച്ചിരുന്ന അത്ഭുതകഥകൾ ര ുനോവലുകളിൽ കടന്നുവരുന്നു ്. നാടൻപ്രേമത്തിൽ നഗരത്തിലെ വിസ്മയങ്ങൾ സഹായിയായി നിന്ന ചെറുക്കൻ മാളുവിനെ പറഞ്ഞുകേൾപ്പിക്കുമ്പോൾ പ്രാധാന്യം കിട്ടുന്നത് നഗരത്തിൽ മേഞ്ഞുനടക്കുന്ന അറബികളെക്കുറിച്ചുള്ള കഥകൾക്കാണ്. '*ഒരു ദേശത്തിന്റെ കഥ*'യിൽ അറബിപ്പൊന്നു വിറ്റു കിട്ടിയ കള്ളപ്പണവുമായി നാടുവിട്ട ഉസ്താദ് വാസുവിന്റെ കഥപറയുമ്പോൾ, അറബികളെക്കുറിച്ച് പ്രചാരത്തിലുള്ള പല അത്ഭുതകഥകളും കടന്നുവരുന്നു. അറബികൾ നാട്ടുപെണ്ണുങ്ങളെ തട്ടിക്കൊ ുപോയി ഉരുവിൽ കയറ്റി അറേബ്യയിലെത്തിക്കുന്നതിനെക്കുറിച്ചുള്ള ഭീതിദമായ വിവരണങ്ങൾ ര ിലുമു ്. മാളുവിൽ ഭയവും അമ്പരപ്പുമുണർത്താൻ വേ ി, നിറം പിടിപ്പിച്ച കഥകളാണ് '*നാടൻ പ്രേമ*'ത്തിൽ ആഖ്യാതാവായ ചെറുക്കൻ പറയുന്നത്. '*സംസാരിക്കുന്ന ഡയറിക്കുറിപ്പു*'കളിൽ (1981) അമ്പത്തെട്ട് വർഷം മുമ്പുള്ള കോഴിക്കോട് നഗരത്തെ സ്മരിക്കുന്ന 'പഴയ കോഴിക്കോട്' എന്ന കുറിപ്പിൽ അന്ന് കോഴിക്കോട്ടെ തെരുവുകളിൽ സജീവമായിരുന്ന അറബിക്കച്ചവടക്കാരെയും കാബൂൾകാരെയും വർണിക്കുന്നു.

ആവർത്തിക്കുന്ന ചില നാടൻ പാട്ടുകളും കാണാം. '*മലയാളത്തിന്റെ ചോര*', '*വധു*' എന്നീ ചെറുകഥകളിൽ ആവർത്തിക്കുന്ന ഒരു കെസ്സുപാട്ടു ്. മലയയിൽ വറുത്ത മസാല ച്ചോറു വിറ്റ് ഉപജീവനം നടത്തുന്ന മൊയ്തീൻ, രാത്രിയിൽ തന്റെ മലയാളി സ്നേഹിതന്മാരോടൊപ്പം ഈ കെസ്സും പാടി സ്വന്തം നാടിനെക്കുറിച്ചോർത്തുകൊ ിരിക്കും.

നാലുകാതം വഴി നടന്ന്, നൊമ്പരപ്പെട്ടിട്ടുഴന്ന്

ചന്തം കാണാൻ നിന്റെ മുന്നില് വന്നു നിന്നാനേ

പ്രണയക്കൊടിയേ, നീയൊന്നു വന്നാളേ

'വധു' എന്ന ചെറുകഥയിൽ ആഖ്യാതാവും സുഹൃത്തായ ഗോപിയും തമ്മിൽ നടക്കുന്ന സംഭാഷണത്തിനിടയിൽ ഗോപി തന്റെ പഴയൊരു പ്രണയാനുഭവത്തിന്റെ കഥ പറയുമ്പോൾ ആഖ്യാതാവിന്റെ മനസ്സിലേക്ക് തേട്ടി വന്ന കെസ്സുപാട്ട് അയാൾ ഗോപിയെ പാടി കേൾപ്പിക്കുന്നു.

നാലുകാതം വഴി നടന്ന്

നൊമ്പരപ്പെട്ടിട്ടുഴന്ന്

ചന്തം കാണാൻ നിന്റെ മുന്നില്

വന്നു നിന്നല്ലോ!

-പ്രണയക്കൊടിയേ ഞാൻ,

വന്നു നിന്നല്ലോ!

ഈ പാട്ടിന്റെ അവസാനവരികളിൽ പാഠഭേദം കടന്നുവരുന്നത് കാണാം. സന്ദർഭത്തിനനുസരിച്ചുള്ള പുനഃസൃഷ്ടിക്ക് ഉദാഹരണമാണിത്.

'തുമ്പപ്പൂവേ, പൂത്തിരളേ....' എന്ന ഓണപ്പാട്ടാണ് ആവർത്തിക്കുന്ന മറ്റൊന്ന്. '*ഏഴിലാംപാല*', '*ജീവിതം*', '*അവളുടെ കേരളം'* എന്നീ ചെറുകഥകളിൽ ഓണവുമായി ബന്ധപ്പെട്ട് ഈ ഗാനം ഉദ്ധരിച്ചിരിക്കുന്നു. വടക്കൻപാട്ടും ഒന്നിലധികം സന്ദർഭങ്ങളിൽ കടന്നുവരുന്നു ്. '*ഒരു ദേശത്തിന്റെ കഥ*'യിൽ ദേശത്തെ രാത്രികളുടെ നിശ്ശബ്ദതയെ പുളകം കൊള്ളിക്കുന്നത് കള്ളുകുടിയൻ കുട്ടായിയുടെ വടക്കൻപാട്ടും പ്രേമഗാനങ്ങളുമാണ്. ആരോമലുണ്ണിയുടെ അങ്കപ്പുറപ്പാടിലെ നേരിട്ടുവെട്ടി മരിച്ചതെങ്കിൽ..... എന്ന ഭാഗമാണ് കുട്ടായിക്ക് ഏറെ പ്രിയപ്പെട്ടത്. ഇതേ പാട്ടും പാടി വയൽ വരമ്പിലൂടെ നീങ്ങുന്ന വെളിച്ചപ്പാട് കുട്ടൻ നായരെ '*ഒരു തെരുവിന്റെ കഥ*'യിൽ കാണാം.

ആവർത്തിക്കുന്ന മറ്റു ചില പ്രകരണങ്ങൾ ഇവയാണ്. കൂർക്കംവലിയുടെ സ്വരഭേദങ്ങളെക്കുറിച്ച് ഒരു ഖണ്ഡിക '*തീവ യിൽ*', '*വധു'* എന്നീ ചെറുകഥകളിൽ ചേർത്തിരിക്കുന്നു. പാടത്ത്, എര പിടിത്തത്തിലേർപ്പെട്ട് കുട്ടികൾ വിനോദിക്കുന്നതിന്റെ ചിത്രം '*ഒരു ദേശത്തിന്റെ കഥ*'യിലും '*മൂടുപട*'ത്തിലുമു ്. മാക്കൂക്ക ൻമാരുടെ (ഒരു തരം പ്രാണി) ഇണചേരൽ കഥാഗാത്രവുമായി ഇണങ്ങിവരുന്നത് '*വിഷകന്യക*'യിലും '*ഒരു ദേശത്തിന്റെ കഥ*'യിലും ആവർത്തിക്കുന്നു. ചന്തോമന്റെയും തിരുമാലയുടെയും പ്രണയ

കഥ ചെക്കുവിൽ നിന്ന് ശ്രീധരൻ കേൾക്കുന്നിടത്താണ് മാക്കൂക്ക ൻമാരുടെ ഇണചേരൽ ദേശത്തിന്റെ കഥയിൽ കടന്നുവരുന്നത്. '*വിഷകന്യക*'യിൽ മറിയത്തിൽനിന്ന് വേ ു വോളം പ്രഹരം ലഭിച്ച് വിഷാദാത്മകനായി നിൽക്കുന്ന മാത്തന്റെ ദൃഷ്ടിയിലാണ് ഇണ ചേരുന്ന മാക്കൂക്ക ൻമാർ എത്തുന്നത്.

ചില ഗന്ധബിംബങ്ങളും ആവർത്തിക്കുന്ന രചനാമൂലകങ്ങളിൽ പെടുന്നു. പകുതി യുണങ്ങി സ്വാദു മൂത്ത നാളികേരക്കഷ്ണത്തിന്റെ കൊതിപ്പിക്കുന്ന ഗന്ധത്തെക്കുറിച്ചുള്ള പരാമർശം '*ഒരു ദേശത്തിന്റെ കഥ*'യിലും '*മൂടുപട*'ത്തിലുമു ്. പപ്പടം ചുടുന്നതുപോ ലുള്ള ഗന്ധം വായുവിൽ പരക്കുമ്പോൾ സർപ്പസ്മരണയുണരുന്നത് '*ഒരു തെരുവിന്റെ കഥ*'യിലും '*ബാലിദ്വീപി*'ലും കാണാം. '*ഒരു തെരുവിന്റെ കഥ*'യിൽ മണ്ണിൽക്കുഴിച്ചിട്ട സ്വകാ ര്യസമ്പാദ്യം രാത്രിയിൽ എടുക്കാൻ പോകുന്ന അന്ധനായ മുരുകനാണ് ഈ ഗന്ധം സർപ്പസാന്നിദ്ധ്യത്തെ കുറിച്ച് മുന്നറിയിപ്പ് കൊടുക്കുന്നത്. '*ബാലിദ്വീപി*'ൽ ബാലിയിലെ ഒരു ക്ഷേത്രത്തിൽ രാത്രിയിൽ നടക്കുന്ന ഉത്സവം കാണാൻ കാൽനടയായി ഇടവഴി യിലൂടെ സഞ്ചരിക്കുന്ന പൊറ്റെക്കാട്ടിന്റെ നാസികയിലെത്തുന്ന ഗന്ധം പാമ്പിന്റെ വായ നാറ്റമല്ലേ എന്നദ്ദേഹം സംശയിക്കുന്നു. പാമ്പ് വായതുറക്കുമ്പോഴു ാകുന്ന ഗന്ധത്തിന് പപ്പടം ചുട്ട മണമാണെന്ന നാടോടി വിശ്വാസമാണ് ഈ തോന്നലിന് പിന്നിൽ. ചില പ്രത്യേക നാടൻ ഭക്ഷണങ്ങളുടെ രുചിയും ആവർത്തിച്ച് കടന്നുവരുന്നു. ഉദാഹരണ ത്തിന്, ആവി പറക്കുന്ന പുന്നെല്ലരിയുടെ പുട്ടും വറുത്തിട്ട കപ്പൽ മുളകുകീറുകളും തേങ്ങാക്കൊത്തുകളും നൃത്തം വെക്കുന്ന ചുകന്ന കടലക്കറിയും ചേരുമ്പോഴു ാകുന്ന രുചിവിസ്മയം '*അന്തകന്റെ തോട്ടി*'യിലെ ചായക്കടയ്ക്കും '*ഒരു ദേശത്തിന്റെ കഥ*'യിലെ ഭാരതമാതാ ടീ ഷോപ്പിനും സ്വന്തമാണ്.

കഥാപാത്രതലം

ചില കഥാപാത്രങ്ങളും ആവർത്തിച്ചുകടന്നുവരുന്നു ്. ഉദാഹരണമായി, '*ഒരു ദേശത്തിന്റെ കഥ*'യിലെ കുഞ്ഞിക്കേളുമേലാൻ, ദേശത്തെ മുന്തിയ തറവാടായ കേളഞ്ചേരി യുടെ തകർച്ചയുടെ പ്രതിനിധിയായി അരങ്ങുതകർക്കുന്ന കഥാപാത്രമാണ്. ഇതേ കഥാ പാത്രത്തെക്കുറിച്ചുള്ള പരാമർശം '*ഒരു തെരുവിന്റെ കഥ*'യിലും കാണാം. ഒരു കാലത്ത് തെരുവിന്റെയും പട്ടണത്തിന്റെയും തന്നെ ആധിപത്യമു ായിരുന്ന തറവാട്ടിൽ ജനിച്ച്, മദ്യപാനം കൊ ് എല്ലാം മുടിച്ച്, റിക്ഷാക്കാരോട് ബീഡിയും ചായയും ഇരന്ന് വാങ്ങി നടക്കുന്ന കുഞ്ഞിക്കേളുമേലാന്റെ കഥ തെരുവിലെ അന്തേവാസികൾക്ക് അവരിലൊരാൾ തന്നെയായ കേളുമാഷ്ടർ പറഞ്ഞുകൊടുക്കയാണ്.

ആവർത്തിച്ചു കടന്നുവരുന്ന ഒരു ജോഡി കഥാപാത്രങ്ങളാണ്, മിഠായിക്കാരൻ നായരും തണ്ണീർക്കാരൻ പട്ടരും വിദ്യാലയ വാതിൽക്കൽ രുചിയേറിയ തേങ്ങാപ്പീര മിഠായി വിറ്റിരുന്ന സൗമ്യനായ നായരും കുട്ടികൾക്ക് തണ്ണീർ പന്തലിൽ വെള്ളം ഒഴിച്ചുകൊടുത്തിരുന്ന മുൻശുണ്ഠിക്കാരനായ പട്ടരും '*ഒരു ദേശത്തിന്റെ കഥ*'യിലെ ശ്രീധരന്റെ വിദ്യാലയാനുഭവങ്ങളിലും '*ഒരു തെരുവിന്റെ കഥ*'യിലെ സുധാകരൻ മുതലാളിയുടെ സ്കൂൾ ഓർമകളിലും ഒരുപോലെ കടന്നുവരുന്നു. '*ഒരു ദേശത്തിന്റെ കഥ*'യിൽ സ്കൂൾതലത്തിൽ ശ്രീധരന്റെ സഹപാഠിയും കളിക്കൂട്ടുകാരിയുമായിരുന്ന സബ് രജിസ്ട്രാരുടെ മകൾ കാർത്യായനി '*തകർന്ന സ്വപ്നം*' എന്ന കഥയിൽ പ്രധാന കഥാപാത്രമാണ്.

വർണനാതലം

വർണനാതലത്തിൽ ഏറ്റവും കൂടുതൽ ആവർത്തിച്ചുവരുന്നത് കേരളപ്രകൃതിയുടെ മനോഹരങ്ങളായ വർണനകളാണ്. കേരളഗ്രാമപ്രകൃതിയുടെ മുഗ്ധസൗന്ദര്യത്തോടുള്ള ഗൃഹാതുരത്വം കലർന്ന മനോഭാവത്തിൽ നിന്നുണരുന്ന ഈ വർണനകൾ, നോവൽ, ചെറുകഥ, കവിത, സഞ്ചാരസാഹിത്യം എന്നിവയിലെല്ലാം ചിതറിക്കിടക്കുന്നു. തെങ്ങിൻതോപ്പുകളെ കൊ ് പച്ചപ്പട്ടുതൊങ്ങൽ പിടിപ്പിച്ച നീലപ്പട്ടുകായലുകളും കടലോരങ്ങളും മൂടൽമഞ്ഞുകൊ ് റൗക്ക അണിഞ്ഞ വയനാടൻ കുന്നുകളും അമ്പലക്കുളങ്ങളും ആൽത്തറകളും പുല്ലുമേഞ്ഞ പുരകളും ചാണകം മെഴുകിയ മുറ്റങ്ങളും വൈക്കോൽ മൂടകളും എല്ലാം സന്ദർഭാനുസരണം ആ വർണനകളിലെത്തുന്നു. '*സഞ്ചാരിയുടെഗീതങ്ങൾ*' എന്ന കവിതാസമാഹാരത്തിൽ ഉൾപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ള '*കേരളഗാനം*' എന്ന കവിത കേരളീയപ്രകൃതിസൗന്ദര്യത്തിന്റെ ഒരു വാഴ്ത്തുപാട്ടാണ്.*'*

''നീരാളപ്പച്ച വിരിച്ച വയലുകൾ
നീളെക്കിടക്കുമുൾ നാടുകളും
വാരിളം പുല്ലണിക്കുന്നിൻപുറങ്ങളും
നേരറ്റ നീരലർപ്പൊയ്കകളും
പൂത്തിരി കത്തിച്ച പാതിരാവും, പിന്നെ
പൂത്തിരുവാതിരപ്പൂനിലാവും
മഞ്ഞക്കുറിയിട്ട മൂവന്തിമാനവും
മഞ്ഞു പുതച്ച പുലരികളും
പൂത്തുമ്പയുള്ള മുളകിൻകൊടികളും
തൈത്തെങ്ങിനങ്ങളുമെന്നുവേ

നിന്തിരുമേനിയിൽ പറ്റിയ പാഴായോ-

രെന്തിനുമുരേ ാരഴകു വേറെ"[18]"

കേരളീയതയോടുള്ള പ്രണയത്തിൽ പൊറ്റെക്കാട്ട് പലപ്പോഴും പി. കുഞ്ഞിരാമൻ നായരെപ്പോലും തോല്പിക്കുന്നുെ കിലും തന്റെ ലോകചക്രവാളം കേരളപ്പഴമയിൽ ഒതുക്കുന്നില്ലെന്നു സുകുമാർ അഴീക്കോട് നിരീക്ഷിക്കുന്നു ്.[19] കാരണം, കേരളപ്രകൃതിയുടെ പച്ചപ്പു നിറഞ്ഞ മുഖച്ഛായകളിലെന്നപോലെ ആഫ്രിക്കൻ മരുഭൂമിയിലെ കള്ളിപ്പൂക്കളിലും വിക്ടോറിയ വെള്ളച്ചാട്ടത്തിന്റെ മായികസൗന്ദര്യത്തിലും ചെക്കോസ്ലോവാക്യയിലെ ചുണ്ണാമ്പുഗുഹകളിലെ പരുക്കൻ സൗന്ദര്യത്തിലും അദ്ദേഹം അഭിരമിക്കുന്നു.

കേരളഗ്രാമാന്തരീക്ഷത്തിന്റെ ഭാഗമായ നാട്ടുപക്ഷികളുടെ കലമ്പലുകൾ പൊറ്റെക്കാട്ടിന് പ്രിയപ്പെട്ട സംഗീതമാണ്. '*മൂടുപടം*', '*ഒരു ദേശത്തിന്റെ കഥ*', '*ഒരു തെരുവിന്റെ കഥ*', ചെറുകഥകൾ എന്നിവയിലെല്ലാം ഇവയുടെ വർണ്ണനകൾ കാണാം.

കഥാപാത്രങ്ങളുടെ രൂപവർണ്ണന നടത്തുന്നിടത്തും അപൂർവ്വം ചില കഥാപാത്രങ്ങൾ ഒരേ രൂപഭാവങ്ങളോടെ കടന്നുവരുന്നു ്. ഉദാ:- '*സന്ദർശനം*', '*ആതിഥേയൻ*' എന്നീ കഥകളിലെ കാരണവൻമാർ.

വാക്യതലം

നിത്യ ജീവിതസന്ദർഭങ്ങളിൽ നിന്നുള്ള ഉപമകൾ കൊ ് സമ്പന്നമാണ് പൊറ്റെക്കാട്ടിന്റെ ശൈലി. എങ്കിലും ചില ഉപമകൾ സന്ദർഭത്തിനൊത്ത് ആവർത്തിക്കുന്നു.

നിലാവത്തു ായ വെള്ളരിക്കയുടെ അല്ലെങ്കിൽ കണിവെള്ളരിക്കയുടെ മുഖമാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ സുന്ദരികൾക്ക് (ഉദാ:- കടവുതോണിയിലെ അലീമ, രഹസ്യത്തിലെ മൃണാളിനി, സന്ദർശനത്തിലെ കാർത്യായനി, ദേശത്തിന്റെ കഥയിലെ നാരായണി തുടങ്ങിയവർ) അത്ര സുന്ദരിയല്ലെങ്കിലോ സേലം മാങ്ങപോലെയാണ് മുഖം. (ഉദ്യോഗതിമിരം, ഒരു ദേശത്തിന്റെ കഥ), വിരൂപനായചെറുക്കൻ കുട്ടിച്ചാത്തനെപ്പോലെയാണ്. (ദേശത്തിന്റെ കഥയിൽ ര ിടത്ത്) ശീലക്കുട വെടികൊ ് ചത്ത കടവാതിലുപോലെയും. (ഒരു ദേശത്തിന്റെ കഥ, ആകാശത്തിലെ നിയമം), പൊട്ടൻ കടിച്ച കൂറ്റനെപോലെയാണ് ബസ് മുക്രയിട്ടോടുന്നത്. (വിധി, ശീലക്കുട, ഒരു ദേശത്തിന്റെ കഥ).

മൂലക്കൽ സ്ഥാപിച്ച തപാൽസഞ്ചിപോലെ അനങ്ങാതിരിക്കൽ(ഒരു ദേശത്തിന്റെ കഥ, പ്രൊഫസറുടെ പ്രണയം), തുന്നൽ മിഷ്യന്റെ സൂചിപോലെ സദാ ചലിക്കുന്ന നാവ് (ഒരു ദേശത്തിന്റെ കഥ, ഭൂതലിംഗസ്വാമികൾ), ഉപ്പിലിട്ട നെല്ലിക്ക പോലെ കണ്ണ് (എരപ്പൻ - ഒരു ദേശത്തിന്റെ കഥ, കുഞ്ഞിപ്പെണ്ണ്-കുരുമുളക്), മുഖത്ത് നായ കാഷ്ഠിച്ചതുപോലെ ഭാവം(മാതു, ദേശത്തിന്റെ കഥ), പല്ലുപൊരിപ്പിക്കാൻ ദന്തവൈദ്യന്റെ മുന്നിലെന്നപോലെ (ദുർദ്ദിനം,ഒരു തെരുവിന്റെ കഥ), എട്ടുകാലിമുട്ടയിൽ മുറുക്കിത്തുപ്പിയതുപോലെ, ചന്ദന ക്കുറിയുടെ നടുവിൽ കുങ്കുമപ്പൊട്ട് (ഒരു തെരുവിന്റെ കഥ, ഒരു ദേശത്തിന്റെ കഥ), പ്ലാവിന്റെ ചിപ്ലിപ്പൂളുകൾ പോലെ സായിപ്പിന്റെ മുടി (ടൈംപീസിന്റെ കഥ, കലയുടെ കണ്ണു കൾ, ഒരു ദേശത്തിന്റെ കഥ) എന്നിവ മറ്റുദാഹരണങ്ങളാണ്.

വർണനയ്ക്കു നൽകുന്ന പ്രാധാന്യം

വർണനകൾക്ക് കൊടുക്കുന്ന അമിതപ്രാധാന്യമാണ് പൊറ്റെക്കാട്ടിന്റെ കഥാഖ്യാന ശൈലിയുടെ മറ്റൊരു മുഖമുദ്ര. രൂപവർണനകളും രംഗവർണനകളും അതിൽ സമൃദ്ധമാ ണ്. വാമൊഴി കഥാഖ്യാനത്തിന്റെ സ്വാധീനമാണ് ഇവിടെയും ദർശിക്കാൻ കഴിയുന്നത്.

കഥാപാത്രസൃഷ്ടി

ഒരു കഥാപാത്രത്തെ അവതരിപ്പിക്കുമ്പോൾ അയാളുടെ രൂപഭാവങ്ങളിലെ അതി സൂക്ഷ്മതലങ്ങൾ പോലും വിശദമായി ചിത്രീകരിക്കുന്നതാണ് പൊറ്റെക്കാട്ടിന്റെ രീതി. പല പ്പോഴും സാമാന്യത്തിൽ നിന്ന് ഒട്ടൊന്നകന്ന്, എന്തെങ്കിലും വിശേഷങ്ങൾ രൂപത്തിലും പെരുമാറ്റത്തിലും ഉള്ളവരായിരിക്കും ഇവർ. നാടോടി വാങ്മയങ്ങളുടെ സവിശേഷത യായ മൂർത്തത എന്ന ഗുണമാണിവിടെ കാണാൻ കഴിയുക.

സൂക്ഷ്മമായ രൂപവർണനയ്ക്ക് ഉദാ:-

1. ''എല്ലാവരും അവനെ ഒട്ടകം എന്നാണ് വിളിക്കുന്നത്. നീ ുമെലിഞ്ഞ് കമ്പിത്തൂ ണുകൾ പോലുള്ള കാലുകൾ, കട്ടപ്പാരകൾ പോലുള്ള കൈകൾ, നീ കഴു ത്തുള്ള ചീനബ്ഭരണി പോലുള്ള നെഞ്ച്, ഈ ഘടകങ്ങൾക്ക് മുകളിൽ ഉണങ്ങിയ മച്ചിത്തേങ്ങാ പോലുള്ള ഒരു തലയും! അതാണ് ഒട്ടകം.'' (ഒട്ടകം)

2. ''ആദ്യമായി സ്വാമിയുടെ മുഖത്തു നോക്കിയാൽ, നമ്മുടെ കണ്ണുകളെ എതി രേൽക്കുന്നത്, തീരെ അനുസരണയില്ലാത്ത കുറേ പല്ലുകളാണ്. ആ കൂർത്തു നേർത്ത പല്ലുകൾ ക ാൽ, മടപോലത്തെ ആ വായിൽ ഒരു മുള്ളൻപന്നി കട

ന്നൊളിച്ചിരിക്കുന്നുേ ാ എന്നു തോന്നും. പിന്നെ, നടുവെ കീറിയ പാവയ്ക്കാ പോലത്തെ മൂക്കും, വേനൽക്കാലത്തു വറ്റിയ കു ുകുളം പോലുള്ള വൃത്തികെട്ട കുഴിഞ്ഞകണ്ണുകളും. അവയിൽ തുള്ളിക്കളിക്കുന്ന ര ു തവളക്കുഞ്ഞുങ്ങൾ പോലത്തെ കൺമണികളും, കൺമിഴികൾക്കു മുകളിൽ നിവർത്തിയ കുടപോലെ സദാ വിരുത്തി നിൽക്കുന്ന കൺപോളകളും, കൊര ിച്ച കാതും, ചപ്രത്തലയും, സ്വാമിയുടെ കാലിനുമാത്രമേ ഒരു പന്തികേടുമില്ലായ്കയുള്ളു. അതയാളെ അസ്വാസ്ഥ്യപ്പെടുത്തുന്നു ാവാം. ഏതായാലും വൈരൂപ്യത്തിലുള്ള ആ ഒരേ യൊരു കുറവിനെ അയാൾ നടത്തത്തിന്റെ രീതി കൊ ് നികത്തുന്നു ്. ഇതൊക്കെ പോരാഞ്ഞിട്ട് ഒരു കൂനയും-ആകെപ്പാടെ നടുവൊടിഞ്ഞു വയറുചാടിയ ആ കുറിയ മനുഷ്യൻ, ഒരു ചൂരൽ വടിയും വീശിക്കൊ ു കാഴ്ചബംഗ്ലാവിലെ ധ്രുവക്കരടിയെപ്പോലെ സദാ തലയാട്ടി നീങ്ങുന്ന ആ കാഴ്ച ക ാൽ സൃഷ്ടിശാലയിലെ ഏതൊരു കുരുത്തംകെട്ട അപ്ര ീസാണ് ഇയാളെ ഇങ്ങനെ മനുഷ്യനും മൃഗവുമല്ലാതെ പടച്ചുവിട്ടതെന്നു അനുശോചിച്ചു പോകും (ഭൂതലിംഗ സ്വാമികൾ)

കഥാപാത്രത്തിന്റെ രൂപഭാവങ്ങളുടെ ഓരോ അംശവും ഇത്തരത്തിൽ എടുത്തെടുത്ത് വർണിക്കുമ്പോൾ സജീവമായ ചിത്രമായി അത് വായനയെ നിർണയിക്കുന്നു. '*അന്തകന്റെ തോട്ടി*'യിലെ ഉക്കുണ്ണി നായരുടെ വ്യക്തിത്വവും അയാളുടെ സ്വഭാവത്തിലെ ക്രൂരതയും ഭാവ തീവ്രതയോടെ പൊറ്റെക്കാട്ട് അനുഭവപ്പെടുത്തുന്നു ്. '*ഒരു തെരുവിന്റെ കഥ*'യിലെ ഓമഞ്ചി, മമ്മത് എന്നിവരെയും ഇവിടെ ഓർക്കാം. പക്ഷേ, എല്ലാ സന്ദർഭങ്ങളിലും ഇത് വേ ്ര ഫലവത്താകാറില്ല. ചില വർണനകൾ കഥാപാത്രത്തിന്റെ ആന്തരിക തലത്തിലേക്ക് കടന്നുചെല്ലാതെ ബാഹ്യതലത്തിൽ ഒതുങ്ങിപ്പോവുന്നു. അതുകൊ ാണ് പൊറ്റെക്കാട്ടിന്റെ കഥാപാത്രങ്ങൾ ക്യാരക്ടർ സ്കെച്ചുകളാണെന്നും കഥാപാത്രങ്ങളുടെ സൈക്കോളജി അദ്ദേഹത്തിനു വശമില്ലെന്നും എ.ബാലകൃഷ്ണപ്പിള്ള അഭിപ്രായപ്പെടുന്നത്. കോൺസെൻട്രേഷന്റെ കുറവ്, ഡപ്തിന്റെ അഭാവം എന്നീ ദോഷങ്ങളും പൊറ്റെക്കാട്ടിന്റെ കഥകൾക്കുള്ളതായി അദ്ദേഹം നിരീക്ഷിക്കുന്നു.[20]

കഥാപാത്രങ്ങളുടെ ആന്തരിക ലോകം കൂടി അനുഭവവേദ്യമാകുമ്പോഴാണ് ആഴമുള്ള കഥാപാത്രങ്ങൾ (Round Characters) ജനിക്കുന്നത്. രൂപത്തിലും പ്രവൃത്തികളിലും മാത്രം ഒതുങ്ങി നിൽക്കുന്ന കഥാപാത്രങ്ങൾ നിരപ്പായ കഥാപാത്രങ്ങളാണ് (Flat Characters). അവരുടെ ആന്തരിക ലോകം വായനക്കാർക്ക് അജ്ഞാതമായിരിക്കും.

സംഭവപ്രധാനമായ വാമൊഴി കഥാഖ്യാനത്തിൽ ,സാധാരണ ക ുവരുന്നത് നിരപ്പായ കഥാപാത്രങ്ങൾ ആണെന്ന് വാൾട്ടർ ജെ. ഓങ് പ്രസ്താവിക്കുന്നു ്.[21]

കഥാപാത്രങ്ങളുടെ മാനസികലോകത്തിലുപരി നാടോടിക്കഥകളുടെ സ്വാധീനം മൂലമാവാം അവരുടെ പ്രവൃത്തികളിൽ നിന്നു ാവുന്ന സംഭവങ്ങൾ കൊ ് കഥയിൽ വൈചിത്ര്യം സൃഷ്ടിക്കാനാണ് പൊറ്റെക്കാട്ട് ശ്രമിക്കുന്നത്. *'സ്ത്രീ'*, *'പുള്ളിമാൻ'*, തുടങ്ങിയ കഥകളിൽ സ്ത്രീമനസ്സിന്റെ അതിസൂക്ഷ്മതലങ്ങൾ പോലും പൊറ്റെക്കാട്ടിന് ഒപ്പിയെടുക്കാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടു ് എന്ന കാര്യം മറക്കാൻ കഴിയില്ല. ബാഹ്യതലത്തിലുള്ള വർണനയാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ സാമ്പ്രദായികരീതി എന്നു പറയാം. കഥകളെ ജനകീയമാക്കുന്നതിൽ ഈ ആഖ്യാന രീതി ഏറെ സഹായിക്കുകയും ചെയ്തു.

ഇടതൂർന്ന രംഗവർണനകൾ

ജീവത്തായ കഥാപാത്രങ്ങൾക്കൊപ്പം, സചേതനമായ പശ്ചാത്തലഭൂമിക കൂടി ഒരുക്കുന്നതിൽ പൊറ്റെക്കാട്ട് ശ്രദ്ധിക്കുന്നു. പശ്ചാത്തലവർണനയിൽ ഒരു ചിത്രകാരന്റെ കരവിരുതാണ് അദ്ദേഹം പ്രകടിപ്പിക്കുന്നത്. കഥയുടെ സ്ഥായീഭാവവുമായി ഇണങ്ങി നിന്ന് അതിനെ പോഷിപ്പിക്കാൻ ഈ രംഗവർണനകൾക്ക് കഴിയുന്നു. വി. രാജകൃഷ്ണന്റെ വാക്കുകൾ ശ്രദ്ധിക്കുക.

''*ക്വഹേ-രി*യിൽ സഞ്ചാരിയായ കഥാകൃത്തിന്റെ ഓർമ്മകളിൽ തെളിയുന്ന ആഫ്രിക്കൻ ദൃശ്യങ്ങൾ പശ്ചാത്തലമൊരുക്കുക മാത്രമല്ല ചെയ്യുന്നത്. അവിടത്തെ വിജനവും വര തുമായ ബാഹ്യപരിസരം അടിമത്തത്തിനും ചൂഷണത്തിനുമടിപ്പെട്ടു കഴിയുന്ന ആ ഭൂഖണ്ഡത്തിന്റെ ഭഞ്ജിക്കപ്പെട്ട പൗരുഷത്തിന്റെ ഭീഷണമായ ഛായ ആവാഹിക്കുന്നതായി തോന്നുന്നില്ലേ.''[22]

കാരൂരിന്റെ *'മരപ്പാവകൾ'* എന്ന ചെറുകഥയിലെ പ്രമേയം നവോത്ഥാനദശയിലെ മറ്റു കാഥികൻമാർ എങ്ങനെ സമീപിക്കും എന്ന ചർച്ചയിലും പൊറ്റെക്കാട്ടിന്റെ ഈ ആഖ്യാന സവിശേഷതകൾ രാജകൃഷ്ണൻ സ്മരിക്കുന്നു.

''പൊറ്റെക്കാട്ടായിരുന്നുവെങ്കിൽ ഇടതൂർന്ന പശ്ചാത്തലവർണനകൾ കൊ ് തന്റെ കഥാനായികയുടെ വിഷാദസുന്ദരമായ രൂപത്തിന് കൂടുതൽ ആകർഷണീയതയരുളുമായിരുന്നു. പൊറ്റെക്കാട്ടിന്റെ കഥയിൽ നളിനി പണിയുന്ന ശില്പങ്ങളുടെ സൗകുമാര്യം വായനക്കാരന്റെ ഭാവനയെ വിരുന്നൂട്ടുന്ന ഒരു ഘടകമായിരിക്കും തീർച്ച.''[23]

പശ്ചാത്തലമാകുന്ന നാടിന്റെ പ്രകൃതി ഒരു കഥാപാത്രമായി മാറുന്ന അനുഭവം പല ചെറുകഥകൾക്കും സജീവചൈതന്യം നൽകുന്നു. ജന്തുക്കളും സസ്യങ്ങളും ഈ കഥാനുഭവത്തിൽ പങ്കുകൊള്ളുന്നു. '*പുള്ളിമാനി*'ലെ കുടകു വർണന മുമ്പുതന്നെ നിരൂപകശ്രദ്ധ നേടിയിട്ടുള്ളതാണ്. '*നദീതീരത്ത്*', '*സന്ദർശനം*', '*ആതിഥേയൻ*', '*അന്തകന്റെ തോട്ടി*' തുടങ്ങിയ കഥകളിലും അന്തരീക്ഷസൃഷ്ടിയിൽ പ്രകൃതി മുഖ്യ പങ്കു വഹിക്കുന്നു. '*വിഷകന്യക*'യിൽ വയനാടൻ ഭൂപ്രകൃതിയെയും, '*നാടൻ പ്രേമ*'ത്തിൽ ഇരുവഴിഞ്ഞിപ്പുഴ അതിരിടുന്ന മുക്കം പ്രദേശത്തിന്റെ ഗ്രാമഭംഗിയെയും ആവിഷ്കരിച്ചിരിക്കുന്നതും ഇവിടെ ഓർക്കാവുന്നതാണ്. ഹിമകന്യയായ ജങ്ഫ്രായേയും ആലക്തികസൗന്ദര്യമുള്ള കാപ്രിയേയും, സ്വർഗീയസൗന്ദര്യം പ്രസരിപ്പിക്കുന്ന കാശ്മീരിനെയും വാക്കുകളിലൂടെ അനുഭവിപ്പിക്കാൻ പൊറ്റെക്കാട്ടിന്റെ യാത്രാവിവരണങ്ങൾക്കുള്ള കഴിവും ഒന്നു വേറെത്തന്നെ. അതുകൊ ാണ്, ''മിന്നുന്ന ഉരുക്കുമാർച്ചട്ട ധരിച്ച യമഭടൻമാരെപ്പോലെ എന്ന വർണന വായിക്കുന്നവനാണ്, അങ്ങനെ വർണിക്കുന്ന കാശ്മീർ കുന്നുകൾ ക വനേക്കാൾ ഭാഗ്യവാനെന്ന് വിശ്വസിക്കുന്നവനാണ് ഞാൻ'' എന്ന് സുകുമാർ അഴീക്കോട് അഭിപ്രായപ്പെട്ടത്.[24]

പശ്ചാത്തലവൈവിധ്യമാണ് പൊറ്റെക്കാട്ടിന്റെ ചെറുകഥകളുടെ മറ്റൊരു സവിശേഷത. കേരളത്തിലെ കുഗ്രാമങ്ങൾ തൊട്ട് ആഫ്രിക്കയിലെ കാട്ടുപ്രദേശങ്ങൾ വരെ കഥകൾക്ക് പശ്ചാത്തലമായി. ഭാവനാശാലിയായ ഒരു സഞ്ചാരിക്ക് മാത്രം എഴുതാൻ കഴിയുന്ന കഥകൾ അദ്ദേഹം രചിച്ചിട്ടു . ഉദാ:- '*ക്വ-ഹേരി*', "*കറുത്ത കൗമുദി*', '*കട്ടുറുമ്പുകൾ*', '*ക്ലിയോപാട്രയുടെ മുത്തുകൾ*'.

ഗ്രാമീണജീവിതത്തിന്റെ പ്രശാന്തത മാത്രമല്ല, മഹാനഗരങ്ങളുടെ ആരവവും കഥകൾക്ക് പശ്ചാത്തലമാകുന്നു. '*വധു*', '*അന്തകന്റെ തോട്ടി*', '*കൊച്ചുഗൃഹസ്ഥ*', "*ജീവിതം*', '*ആതിഥേയൻ*', '*കനകാംബരങ്ങൾ*' തുടങ്ങിയ കഥകൾ കേരളീയ ഗ്രാമീണ പശ്ചാത്തലം ഉൾവഹിക്കുമ്പോൾ '*അവിവാഹിതരുടെ മട*', '*റഷിയ*', '*ആ ചെരിപ്പ്*', '*രഹസ്യങ്ങളുടെ അടിയൊഴുക്ക്*', '*ഉദ്യോഗതിമിരം*', '*എന്റെ ബോംബെ ചങ്ങാതികൾ*' തുടങ്ങിയ കഥകൾ ബോംബെ നഗരത്തിന്റെ പശ്ചാത്തലത്തിലാണ്. ഗ്രാമത്തിൽ തുടങ്ങി നഗരത്തിലേക്ക് നീളുന്ന കഥകളും (ഉദാ:- കടവുതോണി, വിജയം, തകർന്നസ്വപ്നം, അവളുടെ കേരളം, ഭൂതലിംഗസ്വാമികൾ, പൊന്നും പൂവും) നഗരത്തിൽ തുടങ്ങി ഗ്രാമത്തിലേക്ക് സഞ്ചരിക്കുന്ന കഥകളുമു . (ഉദാ:- തിരുവാതിര, നവാഗതൻ, വിധി, സേതു) തീവ ിയാത്ര പൊറ്റെക്കാട്ടിന് ഇഷ്ടപ്പെട്ട പശ്ചാത്തലമാണ്. (ഉദാ:- തീവ ിയിൽ, സുഹൃത്ത്, നിയമത്തിന്റെ

പേരിൽ, മാതു, മൊയ്തീൻ, സന്യാസിനി) തീവ ിയിലെ മൂന്നാം ക്ലാസ് മുറി ജീവിതത്തിന്റെ ഒരു കാഴ്ചബംഗ്ലാവാണ് എന്ന അഭിപ്രായവും നിയമത്തിന്റെ പേരിൽ എന്ന കഥയിൽ കാണാം, (തീവ ി യാത്രകളിൽ അദ്ദേഹം മൂന്നാം ക്ലാസ് മുറിയും കപ്പലിലാണെങ്കിൽ ഡക്ക് യാത്രയുമാണ് ഇഷ്ടപ്പെട്ടിരുന്നത്. കാരണം, കൂടുതൽ വൈവിധ്യമുള്ള മനുഷ്യരെ പരിചയപ്പെടാം എന്നതു തന്നെ). കപ്പൽ യാത്രയുടെ പശ്ചാത്തലത്തിലാണ് '*ക്ലിയോപാട്രയുടെ മുത്തുകൾ*', '*കടലിലെ കിഴവൻ*' എന്നീ കഥകൾ.

കാഷ്മീർ (അസീസിന്റെ കുതിര, മാതൃഹൃദയം, ചൂലി, ഡാൾ തടാകത്തിൽ, മയ്യഴി (ജയിൽ), രാമേശ്വരം (സേതു), വാർവിക്ക് കൊട്ടാരം (കലയുടെ കണ്ണുകൾ)സ്വിറ്റ്സർലാന്റ് (പ്രതിമ), വയനാട്(രഹസ്യം, കുടുംബത്തിന്റെ മാനം, മെയിൽ റണ്ണർ), നൈറോബി (ക്വ-ഹേരി, കങ്കാളം), ക്വാലലമ്പൂർ(മലയാളത്തിന്റെ ചോര), കെനിയയിലെ കിക്കുയൂ ഗ്രാമം(കട്ടുറുമ്പുകൾ), റോം(ഉപഹാരം), ക്വാംബേ (ജ്വാലാമുഖി), കുടക്(പുള്ളിമാൻ) ചെക്കോസ്ലോവാക്യയിലെ ചുണ്ണാമ്പുഗുഹകൾ (അന്തർവാഹിനി), ദൽഹിയിലെ പുരാണഖില്ല, (ബുദ്ദുപാദുഷ), തക്ഷശില (ഹമീദ്ഖാൻ), ആഫ്രിക്കയിലെ കോംഗോ മലകൾ (കുലദ്രോഹി), അലക്സാണ്ഡ്രിയ (ഹൈന്ദവ ധർമ്മം), ജക്കാർത്ത (കീചകൻ), ബാലിദ്വീപ് (കാട്ടുചെമ്പകം, നർത്തകി), വൃന്ദാവനം (വൃന്ദാവനം), ഉത്തര റൊഡേഷ്യയിലെ ച്വാംഗ ഗ്രാമം (ഒരു ആഫ്രിക്കൻ കഥ), യമുനാതടം (യമുനാതടത്തിൽ), നാസിക് (പ്രേതം), ബനാറസ് (ധർമ്മശാലയിൽ), കാശി(മുതല), മധ്യാഫ്രിക്ക (ശിക്കാരി, കറുത്തകൗമുദി), നീലഗിരി (സമാഗമം), ടാങ്കനിക്കയിലെ ഓൾഡിയാനി ഗ്രാമം(കാട്ടിലെ പള്ളി), ദക്ഷിണ ഗുജറാത്തിലെ ബോറിയാറി ഗ്രാമത്തിലെ സ്വാമി നാരായണ ക്ഷേത്രം (അവളുടെ കാമുകൻ), ആംഗുബെ (അസ്തമയം), വിക്ടോറിയാ വെള്ളച്ചാട്ടം (കറുത്ത കാമദേവൻ), കൽഹാരി മരുഭൂമി (രക്തബന്ധം) എന്നീ സ്ഥലങ്ങളെല്ലാം പൊറ്റെക്കാട്ട് കഥയ്ക്ക് പശ്ചാത്തലഭൂമികയാക്കിയിട്ടു ്.

ഒരു പ്രത്യേകപ്രദേശം പശ്ചാത്തലമായി വരുമ്പോൾ ആ പ്രദേശത്തെ ജീവിതരീതികളും ആചാരവിശേഷങ്ങളും വേഷഭൂഷാദികളും ഗ്രാമ്യഭാഷാപദങ്ങളും മറ്റും ഉപയോഗിക്കുന്നതിലും പൊറ്റെക്കാട്ട് ശ്രദ്ധിക്കുന്നു. ആഫ്രിക്കയിലെ കാഫ് വെംഗാ നൃത്തവും മന്ത്രവാദവും ബാലിയിലെ ഞെപ്പി ആഘോഷങ്ങളും സ്വഹിലി മുതലായ ആഫ്രിക്കൻഭാഷകളും പദങ്ങളുമെല്ലാം കഥാഗാത്രത്തിൽ വേറിട്ടുനിൽക്കാതെ വിലയിക്കുന്നു.

താൻ ജനിച്ചുവളർന്ന തോട്ടൂളിപ്പാടത്തിന്റെ വൈരൂപ്യമാണ് തന്നെ ഒരു പ്രകൃതിസൗന്ദര്യാരാധകനാക്കിയത് എന്ന് പൊറ്റെക്കാട്ട് രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടു ്. ''പരതന്ത്രന് സ്വാതന്ത്ര്യത്തോടു ാകുന്ന തീവ്രാഭിനിവേശം വൈരൂപ്യത്തിലും വൈകൃതത്തിലും കഴി

യുന്നവന് സൗന്ദര്യത്തോടു ാകു''മെന്ന മനഃശാസ്ത്രതത്വത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിലാണ് രമേശ് ചന്ദ്രൻ ഇതിനെ വ്യാഖ്യാനിക്കുന്നത്.[25]

ഗ്രാമപ്രകൃതിയോടുള്ള അദമ്യമായ ആരാധനയും വർണനയിലുള്ള അസാധാരണ മായ കൗതുകവും ഇതിനു പിന്നിൽ പ്രവർത്തിച്ചതായി കരുതാം. അതിരാണിപ്പാടത്തു നിന്ന് ഇലഞ്ഞിപ്പൊയിലിലെത്തുന്ന ശ്രീധരനും കോഴിക്കോട്ടുനഗരത്തിൽ നിന്ന് മുക്കം ഗ്രാമത്തിലെത്തുന്ന രവീന്ദ്രനും ബോംബെയിൽ നിന്ന് സ്വന്തം ഗ്രാമത്തിൽ തിരിച്ചെത്തുന്ന അപ്പുക്കുട്ടനും സ്വന്തമാക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നത് ഗ്രാമപ്രകൃതിയുടെ വിശുദ്ധമായ സൗന്ദര്യമാ ണ്.

കഥാസമാഹാരങ്ങൾക്ക് *'ചന്ദ്രകാന്തം', 'ഇന്ദ്രനീലം', 'ഏഴിലാംപാല', 'നിശാഗന്ധി', 'പൗർണമി', 'മണിമാളിക', 'വനകൗമുദി', 'മേഘമാല', 'ജലതരംഗം', 'കനകാംബരം', 'പത്മരാ ഗം'* എന്നിങ്ങനെ കാല്പനികസൗന്ദര്യം തുടിക്കുന്ന പേരുകൾ നൽകിയതിനു പിന്നിലും പ്രവർത്തിച്ചത് ഈ സൗന്ദര്യാരാധന തന്നെ. കാല്പനികതയും യാഥാതഥ്യവും ഇടകലർന്ന താണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ രചനാശൈലി. നാടോടിക്കഥയുടെ ഈടുവെപ്പുകളിൽ നിന്നാണ് കാല്പനികതയുടെ മായികസൗന്ദര്യം അദ്ദേഹം സ്വന്തമാക്കിയത്.

തിരിവുകളും വളവുകളും

ആഖ്യാനത്തിന്റെ എല്ലാ അടവുകളും വശമാക്കിയ പൊറ്റെക്കാട്ട് ആദ്യന്തം വിരസ തയില്ലാതെ കഥ പറഞ്ഞുപോകാൻ സ്വീകരിക്കുന്ന തന്ത്രങ്ങളിൽ ഒന്ന് കഥാഗാത്രത്തിൽ പെട്ടെന്നു ാകുന്ന തിരിവുകളും വളവുകളുമാണ്. *'കാലൊച്ച', 'ജയിൽ', 'സന്ദർശനം', 'അന്തകന്റെ തോട്ടി', 'സ്ത്രീ', 'ദുർദ്ദിനം'* തുടങ്ങിയ കഥകളിൽ ഈ രീതി വിജയകരമായി സ്വീകരിച്ചിട്ടു ്. കഥാന്ത്യത്തിൽ അപ്രതീക്ഷിതമായു ാകുന്ന പരിണാമം വായനാനുഭവ ത്തിന്റെ മുറുക്കം വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നു. പാരമ്പര്യ കഥാഖ്യാനരീതിയിൽ, അപ്രതീക്ഷിത സംഭവ ങ്ങൾ കൊ ് ശ്രോതാവിനെ ഞെട്ടിക്കുന്ന രീതിയുടെ തുടർച്ചയായി ഇതിനെ കാണാവു ന്നതാണ്.

കഥകളുടെ പുരാവൃത്തീകരണം

നാടോടിവാങ്മയങ്ങളിൽ വലിയൊരു വിഭാഗമാണ് പുരാവൃത്തങ്ങൾ അഥവാ മിത്തുകൾ. ഒരു ജനതയുടെ പവിത്രാഖ്യാനങ്ങളായ മിത്തുകൾ പ്രകൃതി പ്രതിഭാസങ്ങ ളെയോ ചരിത്രസംഭവങ്ങളെയോ സാമൂഹ്യഘടനയെയോ ആരാധനാബിംബങ്ങളെയോ (ദേവതകൾ, അലൗകികശക്തികൾ, വീരനായകൻമാർ) വിശദീകരിക്കുന്നു. വിശ്വാസത്തി

ന്റെയും പാവനതയുടെയും അടിത്തറയാണ് മിത്തുകളെ ഐതിഹ്യങ്ങളിൽ നിന്ന് വേർതിരിച്ചു നിർത്തുന്നത്.

മിത്തുകൾ ആഖ്യാനത്തിലുൾപ്പെടുത്തുന്നതോടൊപ്പം കഥകളെ വിശ്വാസത്തിന്റെയും നിഗൂഢതയുടെയും ഇഴകൾ ചേർത്തുമിനുക്കി മിത്തുകളുടെ ഘടനയിലേക്ക് പുനർനിർമിച്ച് അവതരിപ്പിക്കുന്ന രീതിയും പൊറ്റെക്കാട്ട് പിന്തുടരുന്നു ്. ആസന്നഭൂതകാലസംഭവങ്ങൾ അയവിറക്കുമ്പോൾ പോലും അവയെ കൂട്ടായ്മയുടെ വിശ്വാസങ്ങളുമായി കൂട്ടിയിണക്കി മിത്തുകളാക്കുന്നത് പൊറ്റെക്കാട്ട് അനുവർത്തിക്കുന്ന രചനാതന്ത്രങ്ങളിലൊന്നാണ്. ഏറ്റവും സാധാരണങ്ങളായ സമകാലികസംഭവങ്ങൾ പോലും പൊറ്റെക്കാട്ടിന്റെ കാഴ്ചവട്ടത്തിൽ ആഴവും നിറവുമുള്ളതായിത്തീരുന്നു. "യാഥാർത്ഥ്യപ്രതീതിക്ക് ഒട്ടും കുറവു വരുത്താതെ തന്നെ ഈ സംഭവങ്ങൾക്ക് സ്ഥായീഭാവം നൽകുന്ന ഇമേജുകൾ കണ്ടെത്താൻ അദ്ദേഹത്തിന് കഴിയുന്നു. താമസിയാതെതന്നെ അവയെ ഭൂതവും ഭാവിയുമായി കൂട്ടിച്ചേർക്കുന്നു. അങ്ങനെ അവയ്ക്ക് മിത്തുകളുടെ പരിവേഷമുണ്ടാകുന്നു"[26] എന്ന് പവനൻ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു.

പുതിയൊരു മിത്തിന്റെ സൃഷ്ടിയാണ് '*കാട്ടുചമ്പകം*' എന്ന ചെറുകഥ. '*ഒരു ദേശത്തിന്റെ കഥ*'യിലെ ചന്തോമൻ - തിരുമാല പ്രണയകഥയും നിഗൂഢവൽക്കരിക്കപ്പെട്ടതാണ്. സർപ്പത്തെക്കുറിച്ച് നാടോടിമനസ്സിലുള്ള വിശ്വാസങ്ങളും സങ്കല്പങ്ങളും പൊറ്റെക്കാട്ടിന്റെ അബോധമനസ്സിൽ ശക്തമായൊരു സാന്നിധ്യമായിരുന്നു എന്നുവേണം കരുതാൻ. സർപ്പമിത്തുമായി കൂടിക്കുഴഞ്ഞ ആഖ്യാനം '*ഒരു ദേശത്തിന്റെ കഥ*', '*ഒരു തെരുവിന്റെ കഥ*', '*വിഷകന്യക*' എന്നീ നോവലുകളിലും '*സർപ്പക്കെട്ട്*', '*നിശാഗന്ധി*', '*നദീതീരത്ത്*' തുടങ്ങിയ ചെറുകഥകളിലും കടന്നുവരുന്നു.

'കാട്ടുചമ്പകം' - ഒരു മിത്തിന്റെ സൃഷ്ടി

താൻ സഞ്ചരിച്ച സ്ഥലങ്ങളുടെ സാംസ്കാരികഭൂമിക ചെറുകഥകൾക്ക് പശ്ചാത്തലമാക്കിയ പൊറ്റെക്കാട്ട്, ബാലിദ്വീപിന്റെ സാംസ്കാരിക പശ്ചാത്തലത്തിൽ രണ്ടു ചെറുകഥകൾ രചിച്ചിട്ടുണ്ട്. '*കാട്ടുചമ്പകം*', '*നർത്തകി*' എന്നിവ. ബാലിദ്വീപുകാരുടെ നവവർഷദിനാരംഭമായ ഞെപ്പി ദിവസം പ്രേതപിശാചുക്കളുടെ സ്വൈരവിഹാരത്തിന് വിട്ടുകൊടുത്തിരിക്കയാണ്. ആ ദിവസം ആരും വീടുവിട്ടു പുറത്തിറങ്ങുകയോ അടുപ്പിൽ തീ പൂട്ടുകയോ വിളക്കു കൊളുത്തുകയോ ഉറക്കെ സംസാരിക്കുകയോ ചെയ്യാറില്ല. ഏകാന്തത നിറഞ്ഞു നിൽക്കുന്ന ഒരു ഞെപ്പി ദിവസം നായകൻ കാണുന്ന ഭ്രമാത്മകസ്വപ്നമാണ് '*നർത്തകി*' എന്ന കഥയ്ക്കാധാരം.

ബാലിദ്വീപിലെ ഊടുവഴികളിലൂടെ തദ്ദേശീയനായ ഒരു ആശാരിയുവാവിനൊപ്പം സഞ്ചരിക്കുമ്പോൾ ക ുമുട്ടിയ ബാദ്രി എന്ന വൃദ്ധയാണ് '*കാട്ടുചമ്പകം*' എന്ന കഥയിലെ നായിക. ഒരു കാട്ടുചെമ്പകമരച്ചുവട്ടിൽ ചുള്ളിവിറകുകളടുക്കാക്കി കെട്ടിവെച്ച് ആരെയോ പ്രതീക്ഷിച്ചെന്ന വണ്ണം ഇരിക്കുകയാണ് ബാദ്രി. ഗ്രാമവാസികൾ ആരാധിക്കുന്ന ആ പുതിയ ദേവതയുടെ കഥ, ആശാരിയുവാവ് സാംപി കഥാകൃത്തിന് പറഞ്ഞുകൊടുക്കുന്നു. ബാലിയിലെ രാജകുടുംബത്തിൽ പെട്ടവളാണ് ബാദ്രി. പഴയ ദാരുശില്പങ്ങൾ വാങ്ങാൻ കൊട്ടാരത്തിലെത്തിയ ആശാരിയുവാവ് മുളൂക്കുമായി അവൾ പ്രണയത്തിലാകുന്നു. മറ്റൊരു രാജകുടുംബത്തിലെ യുവാവ് ഹൂറയുമായി അവളുടെ വിവാഹം ഉറപ്പിച്ചുവെച്ചിരുന്നു. എങ്കിലും മുളൂക്കിനോട് 'ത്വാങ്പാമിത്ത്' (യാത്രാമൊഴി) പറയാൻ അവൾ തയ്യാറായില്ല. ബാലിയിലെ പഴയ ആചാരമായ ഗാന്ധർവ്വവിവാഹത്തിന് അവൾ ഒരുങ്ങി. ഗാന്ധർവ്വ രീതിപ്രകാരം ബാദ്രി ചമ്പൂവൻ കാട്ടിൽ വിറകുപെറുക്കാനെത്തുമ്പോൾ ഗന്ധർവ്വൻ മുളൂക്ക് അവളെ അപഹരിച്ചു കൊ ുപോകണം. വിറകുകെട്ടും അതിന്റെ മീതെ അരക്കച്ചയും ആളില്ലാതെ ക ാൽ ജനങ്ങൾ ഊഹിച്ചുകൊള്ളും. അവളെ ഗന്ധർവ്വൻ കൊ ുപോയെന്ന്. പക്ഷേ, ദാസി റാക്കയിൽ നിന്നും വിവരമറിഞ്ഞ ഹൂറ തന്റെ അനുചരൻമാർക്കൊപ്പം എത്തി മുളൂക്കിനെ അടിച്ചുകൊന്ന് കുഴികുത്തിമൂടി സ്ഥലം വിട്ടു. ഇതൊന്നുമറിയാതെ ബാദ്രി ആ കാംഭോജ മരച്ചുവട്ടിൽ കാത്തിരുന്നു. പിറ്റേന്നു പ്രഭാതത്തിലും അവൾ വിറകുകെട്ടുമായി കാട്ടുചെമ്പക മരച്ചോട്ടിൽതന്നെ കാത്തിരിക്കുന്നു ായിരുന്നു. വിവരമറിഞ്ഞ അച്ഛൻ വന്നുവിളിച്ചിട്ടും അവൾ പോയില്ല. 'ഞാൻ എന്റെ ഗന്ധർവ്വനെ കാത്തിരിക്കയാണ് - ഞാൻ എന്റെ ഗന്ധർവ്വൻ മുളൂക്കിന്റെ കൂടെ പോകും'. അവൾ പരസ്യമായി പ്രഖ്യാപിച്ചു. അവർ അവളെ പിണ്ഡം വെച്ച് കുലത്തിൽ നിന്നും പുറന്തള്ളി. എന്നാൽ ഗ്രാമക്കാർ ബാദ്രിയെ ചമ്പൂവൻ കാട്ടിലെ ഒരു ദേവതയായി അവരോധിച്ചു. ഉന്മാദം ദേവീപ്രസാദമാണെന്നാണ് ബാലിക്കാരുടെ വിശ്വാസം. അപ്പങ്ങളും പഴങ്ങളും അവർ ദേവിക്ക് നിവേദിച്ചു. വിറകു കെട്ടിനെ പൂജിച്ചു. ദീനം പിടിച്ചാൽ ബാദ്രീദേവിക്ക് നേർച്ചകൾ നേർന്നു. അങ്ങനെ നാൽപ്പത്തഞ്ചു കൊല്ലമായി കാട്ടുചമ്പകമരച്ചുവട്ടിൽ അവളാ കുത്തിയിരുപ്പ് തുടങ്ങിയിട്ട്. ഇതാണ് കഥയുടെ ചുരുക്കം.

എം.ടി വാസുദേവൻ നായരുടെ '*സുകൃതം*' എന്ന ചെറുകഥയെ വർഗസ്മൃതികളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ പഠനവിധേയമാക്കുന്ന ലേഖനത്തിൽ, ഇത്തരം കഥകൾക്ക് മാതൃകയാവുന്ന നാടോടി ആഖ്യാനങ്ങളുടെ പൊതുസ്വഭാവങ്ങൾ ഡോ.പ്രിയദർശൻ ലാൽ നൽകുന്നു. അവ കാട്ടു ചമ്പകത്തിനും യോജിക്കുന്നു

1. ''ഒരു പുരാവിത്ത് കഥ പറയുന്നു.

2. പറച്ചിലിൽ നാടകീയത നിറഞ്ഞു നിൽക്കുന്നു.

3. കാലദേശങ്ങളെ കൂട്ടിക്കുഴച്ച് അവയുടെ ക്രമം തെറ്റൽ ക്രമമാക്കിക്കൊ ായിരിക്കും ആഖ്യാനം.

4. സംഭവങ്ങൾക്ക് പാഠഭേദങ്ങൾ ധാരാളം കാണാം. മിക്കപ്പോഴും വക്താവ് ഇതിനെക്കുറിച്ച് ബോധവാനായിരിക്കുകയും ചെയ്യും.

5. ഒരു പ്രത്യേക വ്യക്തിയുടെ സൃഷ്ടിയായിരിക്കുകയില്ല. ആണെങ്കിൽ തന്നെ, കർത്താവിന് പ്രാധാന്യമില്ല. നൂറ്റാ ുകളുടെ ആവർത്തനത്തിലൂടെ ഉരുത്തിരിഞ്ഞ് വരുന്നതാണ്.

6. വ്യക്തിനാമങ്ങളും സ്ഥലനാമങ്ങളും മാറ്റിമാറ്റിവെച്ചു കൊ ിരുന്നാൽ എത്രയോ ദേശങ്ങൾക്ക് ഇതേ കഥ പാകമായിരിക്കും.

7. വിശ്വാസത്തിന്റെയും അവിശ്വാസത്തിന്റേയും ഭാഷ വക്താവിൽ മാറി മാറി വന്നുകൊ േയിരിക്കും. എങ്കിലും നിയമേന വിശ്വാസ പക്ഷത്തിനായിരിക്കും മുൻതൂക്കം.

8. നാട്ടിൽ അതുവരെ നിലനിൽക്കുന്ന ആചാരാനുഷ്ഠാനങ്ങളുടെ പരാമർശങ്ങൾ ധാരാളമായി കടന്നുവരും.

9. സമൂഹത്തിന്റെ ശ്രേണീക്രമം അണുവിട തെറ്റാതെ നിലനിന്നിരിക്കും

10. മിക്കവാറും എല്ലാ സീമകളെയും അതിശയിക്കുന്ന അതിശയോക്തി സുലഭമായിരിക്കും. നിർവ്വഹണത്തിൽ അത്ഭുതരസം ഉത്തമം.

11. നിത്യജീവിതത്തിൽ നിന്നെടുത്ത ലളിതങ്ങളായ ഉപമകളായിരിക്കും. അല്പം ചില അർത്ഥാന്തരന്യാസങ്ങളും.

12. വാച്യവാചകങ്ങൾക്ക് ചില നിയതതാളക്രമങ്ങൾ ഉ ായിരിക്കും. അവ തോറ്റിയും തേറ്റിയും ഉപബോധ മനസ്സിൽ പുതഞ്ഞു കിടക്കുന്നു ാവും.''[27]

'*കാട്ടുചമ്പക*'ത്തിൽ കഥപറയുന്നത് ബാലിയുടെ നാടോടി ജീവിതത്തിന്റെ ഭാഗമായ സാംപി എന്ന ആശാരിയുവാവാണ്. ആഖ്യാനം നാടകീയത കലർന്നതും നിയതതാള ക്രമങ്ങൾ ഉള്ളതും ആയി മാറുന്നു ്.

ഉദാ:-

1. ''ബാദ്രി, ഹ്രായിത്തമ്പുരാന്റെ ഏക പുത്രി.

മുളൂക്ക് ഒരു മായാ സ്വപ്നത്തിൽ മുങ്ങിപ്പോയി.

ബാദ്രിത്തമ്പുരാട്ടിയുടെ മൃദുല പാണികൾ മുളൂക്കിന്റെ കണ്ഠത്തിൽ ചുറ്റിപ്പിണഞ്ഞു. അങ്ങനെ ആ നിലവറയിൽ വെച്ച് മുളൂക്കിന് ഒരു രാജകീയ രത്നം സ്വായത്തമായി. (കാട്ടുചമ്പകം, പൊ.ചെ.വാ. 2. പു.284)

2. ''ആകാശം അന്തിച്ചോപ്പിൽ ആറാടിത്തുടങ്ങി
അവളുടെ ഗന്ധർവ്വൻ വന്നില്ല
അന്തിമയങ്ങി, കാട്ടിൽ ഇരുൾ ഇഴഞ്ഞുകേറി
എന്നിട്ടും വന്നില്ല ഗന്ധർവ്വൻ
ആകാശം പുള്ളിക്കുപ്പായമണിഞ്ഞു, രാത്രിയിലെ യാമങ്ങൾ
നിരങ്ങി നിരങ്ങി കടന്നുപോയി........
അവളുടെ ഗന്ധർവ്വൻ വന്നില്ല......'' (കാട്ടുചമ്പകം, പൊ.ചെ.വാ. 2. പു.286)

സാംപി തന്റെ പൂർവ്വികരിൽ നിന്നു കേട്ട കഥയുടെ പാഠഭേദമാണ് ആഖ്യാനം ചെയ്യുന്നത്. ഗാന്ധർവ്വ വിവാഹം, പുരോഹിതനെ വരുത്തി പിണ്ഡം വെക്കൽ തുടങ്ങിയ ആചാരങ്ങളുടെ സൂചനയു ്. ആചാരങ്ങളും വിശ്വാസങ്ങളും നിറഞ്ഞ ഏതു നാടോടി സമൂഹത്തിലും ഈ കഥ നടക്കാവുന്നതാണ്. വിശ്വാസത്തിന്റേയും അവിശ്വാസത്തിന്റേയും ഭാഷ കഥയിലു ്. എങ്കിലും വിശ്വാസാംശത്തിന് മുൻതൂക്കമു ്. സമൂഹത്തിന്റെ ശ്രേണീക്രമം - ജാതി വ്യവസ്ഥയെ അടിസ്ഥാനമാക്കിയത് - നിലനിർത്താനുള്ള ശ്രമം വരേണ്യപക്ഷത്തുനിന്നു ാകുന്നു. പക്ഷേ, അതിനെതിരെ വെല്ലുവിളി ഉയർത്താനുള്ള ശ്രമം ആരാധന പിടിച്ചുപറ്റുന്നുമു ്. നാൽപത്തഞ്ച് വർഷത്തെ കാത്തിരിപ്പ് എന്നതിൽ അതിശയോക്തിയുടെ സ്പർശം കാണാം. അവൾ മരിച്ചാലും കാട്ടുചെമ്പകമരം നിലനിൽക്കും എന്ന പരാമർശം ബാദ്രിയും കാട്ടുചെമ്പകവും അനശ്വരപ്രേമത്തിന്റെ മിത്ത് ആയി മാറുന്നു എന്നതിന്റെ സൂചനയാണ്.

ചന്തോമനും തിരുമാലയും

'*ഒരു ദേശത്തിന്റെ കഥ*'യിൽ കടന്നുവരുന്ന ചന്തോമന്റെയും തിരുമാലവല്യമ്മയുടേയും അനുരാഗകഥ ആഖ്യാനസ്വഭാവം കൊ ് മിത്തിന്റെ പരിവേഷം ചാർത്തുന്നു. കഥ പറയുന്നതിന്, മുപ്പത്-മുപ്പത്തഞ്ചു കൊല്ലം മുമ്പ് നടന്ന സംഭവമെങ്കിലും ആഖ്യാനചാതുര്യം കൊ ് ഒരു പുരാവൃത്തത്തിന്റെ നിഗൂഢത അതിനു ലഭിക്കുന്നു. ബാലനായ ശ്രീധരനോട്, ഇലഞ്ഞിപ്പൊയിലിൽ വെച്ച് ചു ിൻമേൽ പാ ുള്ള ചെക്കുവാണ് ഈ കഥ പറയുന്നത്. പറമ്പിന്റെ മൂലയിൽ ചെക്കുവിന്റെ വേലിപ്പണിയും നോക്കിനിന്നിരുന്ന ശ്രീധരനെ ചെക്കു അവിടെ നിൽക്കുന്നതിൽ നിന്നും വിലക്കുന്നു - കാരണം ചന്തോമൻ കിടക്കുന്ന മൂലയാണത്. 'ചന്തോമൻ അവിടെ സൊഹായ് കെടന്നോട്ടെ - കുട്ടി അങ്ങോട്ടു നോക്ക ' - അതാണ് ചെക്കുവിന്റെ പക്ഷം. ഉദ്വേഗഭരിതനായ ശ്രീധരന് ചെക്കു അക്കഥ പറഞ്ഞു കൊടുക്കുന്നു. ആമാടയുടെ നിറവും പനങ്കുലത്തലമുടിയുമു ായിരുന്ന തിരുമാലവല്യമ്മയും ഇലഞ്ഞിപ്പൊയിലിൽ മൂരികളെ നോക്കാൻ പാർത്തിരുന്ന ചന്തോമനും ചിറ്റമായ കഥ. ഒരു രാത്രി അവരുടെ പ്രണയരംഗം നേരിട്ടു ക മുത്തപ്പൻ ചന്തോമനെ അടിച്ചുകൊന്ന്, ആറാം ക ത്തിലെ മൂലയിൽ കുഴിച്ചിട്ട് ഒറ്റരാത്രികൊ ് മതിലും കിളച്ചു. പിറ്റേന്നു രാത്രി തിരുമാല മൂന്നാം ക ത്തിലെ കുളത്തിൽ ചാടി മരണം വരിച്ചു. കഥ അവിടെ നിൽക്കുന്നില്ല. ഇന്നും അവർ വേർപിരിഞ്ഞിട്ടില്ലെന്ന് ചെക്കു കൂട്ടിച്ചേർക്കുന്നു. നിലാവുള്ള ചില രാത്രികളിൽ, തിരുമാല മൂന്നാം ക ത്തിലെ കുളത്തിൽ നിന്ന് പൊങ്ങി വന്ന് വെള്ളം വാർന്നൊലിക്കുന്ന തലമുടിയുമായി, ആറാം ക ത്തിലെ മതിലിൽ കിടക്കുന്ന ചന്തോമന്റെ അടുക്കലേക്ക് പോകുന്നത് പലരും ക ിട്ടു ്. ഒരു രാത്രി ആ വഴി കടന്നു പോയപ്പോൾ മുളങ്കാട്ടിനുള്ളിൽ നിന്ന് ചില തേങ്ങലുകളും പൊട്ടിക്കരച്ചിലുകളും ചെക്കുവും കേട്ടിട്ടു ത്രെ. മുളവേരുകൾക്കിടയിലൂടെ പുറത്തുവന്ന ചന്തോമന്റെ വാരിയെല്ലിന്റെ കഷണവും ചെക്കു ശ്രീധരനു കാണിച്ചു കൊടുത്തു.

ശ്രീധരന്റെയും ഒപ്പം വായനക്കാരുടെയും സിരകളിൽ നേരിയ ഭയവും ഒപ്പം രോമാഞ്ചവും ഉണർത്തുന്നതാണ് ഈ കഥയുടെ ആഖ്യാനം. വർഷങ്ങൾക്കു ശേഷം ഇലഞ്ഞിപ്പൊയിൽ സന്ദർശിക്കുമ്പോഴും പഴക്കം ചെന്നിട്ടും പുതുമ നഷ്ടപ്പെടാത്ത ഈ പ്രണയകഥ ശ്രീധരന്റെ കരളിനെ കോരിത്തരിപ്പിച്ചുകൊ ിരുന്നു. മൂന്നാം ക ത്തിൽ ഉയർന്നു നിൽക്കുന്ന പനയുടെ ദൃശ്യം തിരുമാല വല്യമ്മയുടെ പനങ്കുലത്തലമുടിയെ ഇടയ്ക്കിടെ ഓർമിപ്പിക്കുന്നു ്. മാപ്പിളലഹളക്കാലത്ത്, ഇലഞ്ഞിപ്പൊയിലിൽ അഭയം തേടിയെത്തി, അവിടെ വെച്ച് മരിച്ച് മതിലിനു സമീപം അടക്കം ചെയ്യപ്പെട്ട ഉണ്ണിക്കുട്ടി എന്ന

ബാലനും അവർക്ക് കൂട്ടു ാവുമെന്ന് ശ്രീധരൻ സങ്കല്പിക്കുന്നു. മുളങ്കൂട്ടത്തിലേക്ക് ഇഴ ഞ്ഞുപോയ പുല്ലാനിമൂർഖൻ ആയിരിക്കും ഉണ്ണിക്കുട്ടിയുടെ കളിപ്പാട്ടം. മരണാനന്തര ജീവിതത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ഇത്തരം മിത്തുകൾ ഗ്രാമീണ മനസ്സിലെ ഗോത്രസ്മൃതികളുടെ നേർക്കാഴ്ചയാകുന്നു.

സർപ്പവുമായി ബന്ധപ്പെട്ട വിശ്വാസങ്ങളുടെ സ്വാധീനം ആഖ്യാനത്തിൽ

കേരളത്തിന്റെ നാടോടി സംസ്കൃതിയിൽ സർപ്പങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള വിശ്വാസങ്ങൾ സജീവമാണ്. ഒരിക്കൽ 'അഹിഭൂമി' എന്നറിയപ്പെട്ടിരുന്ന മലനാട്ടിൽ സർപ്പങ്ങളെ ആരാധി ക്കുന്ന ക്ഷേത്രങ്ങളും കാവുകളും അനുഷ്ഠാനരീതികളും സമൃദ്ധമാണ്. തറവാട്ടിലെ സർപ്പങ്ങൾ ഐശ്വര്യം കാത്തുസൂക്ഷിക്കുന്നവരാണെന്നും നിലവറയ്ക്കുള്ളിൽ നിധി കാ ത്തുകൊ ് സർപ്പങ്ങളു കിൽ ആർക്കും സമ്പത്ത് അപഹരിക്കാനാവില്ലെന്നുമുള്ള വിശ്വാസങ്ങൾ സർപ്പാരാധനയെ വളർത്തി. സർപ്പം സുഗന്ധങ്ങളിൽ അഭിരമിക്കും, ഉപദ്ര വിച്ചാൽ വളരെക്കാലത്തിനുശേഷവും പ്രതികാരം ചെയ്യും എന്നൊക്കെയുള്ള വിശ്വാസ ങ്ങൾ നിലവിലു ്. ''നിമിഷങ്ങൾക്കുള്ളിൽ മരണം വിതക്കാനുള്ള കഴിവും, കൈകാലുകളി ല്ലാത്ത ശരീരപ്രകൃതിയും, വളഞ്ഞുപുളഞ്ഞ് ദ്രുതഗതിയിലുള്ള പോക്കും, രഹസ്യരൂപത്തി ലുള്ള ജീവിതവും, ഫണം വിടർത്തിയുള്ള ആട്ടവും, ചീറ്റലും അപ്രതീക്ഷിതമായ പ്രത്യക്ഷ പ്പെടലും - ഒക്കെ നിമിത്തം നിഗൂഢതയുടെയും ഭയാനകതയുടെയും ഒരു പരിവേഷം നാഗങ്ങൾക്ക് ലഭിച്ചു.''[28] ''ആകാരവും ചലനത്തിന്റെ പ്രത്യേകതയും മൂലം ഉർവ്വരതയും ലൈംഗികതയും, ഇരുളിൽ നിന്ന് അവിചാരിതമായി എത്തുന്നതിനാൽ മരണത്തിന്റെ പ്രതീകത്വവും, ഉറയൂരൽ കാരണം പുനർജനിയുടെ സ്മൃതിവാഹകത്വവും മാന്ത്രികശക്തി യുടെയും അത്ഭുതജ്ഞാനത്തിന്റെയും സൂചകത്വവുമെല്ലാമുള്ള നാഗം വിവിധരീതിക ളിൽ മനുഷ്യഭാവനയിൽ സ്ഥലം പിടിച്ചിരിക്കുന്നു.''[29]

ധനവും ഐശ്വര്യവും കുമിഞ്ഞുകൂടുന്നിടത്ത് സർപ്പസാന്നിധ്യമു ാകുമെന്ന നാടോടി മിത്തിനെ '*ഒരു ദേശത്തിന്റെ കഥ*'യിൽ കേളഞ്ചേരി തറവാടുമായി ബന്ധപ്പെട്ട ഉപാഖ്യാനത്തിൽ, ഫലപ്രദമായി സന്നിവേശിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. കോഴിക്കോട്ടെ പുരാതനതറ വാടായിരുന്ന 'കല്ലിങ്കൽമഠം' ആണ് ദേശത്തിന്റെ കഥയിൽ കേളഞ്ചേരിയായി രൂപം മാറി എത്തുന്നത്.[30]

കല്ലികൽ മഠക്കാർക്ക് രാജാവ് കല്പിച്ചുകൊടുത്ത 'മൂപ്പൻ' സ്ഥാനം നോവലിൽ മേലാൻ സ്ഥാനമാവുന്നു. കിഴക്കൻ മലകൾ തൊട്ട് കടലോരം വരെ നീ ുകിടക്കുന്ന ഭൂസ്വത്തിനുടമകളായിരുന്നു കേളഞ്ചേരിക്കാർ. ദേശത്തെ കഥാഖ്യാനവിദഗ്ധനായ ചന്തു മൂപ്പന്റെ ഭാഷയിൽ, കേളഞ്ചേരിക്കവകാശപ്പെട്ട മണ്ണ് ചവിട്ടാതെ ദേശത്താർക്കും അര ക്കാതം ദൂരം നടക്കാൻ കഴിഞ്ഞിരുന്നില്ല. കപ്പൽ വ്യാപാരത്തിലൂടെയുള്ള വരുമാനം വേറെയും.

ഐശ്വര്യത്തിന്റെ പരമകാംഷ്ഠയിലാണ് കേളഞ്ചേരിയിൽ സർപ്പസാന്നിധ്യം സമാ വേശിതമാകുന്നത്. *'ഒരു 'നിധിയുടെ കഥ''* എന്ന അധ്യായത്തിൽ ചന്തുമൂപ്പൻ കൃഷ്ണൻ മാസ്റ്റർക്ക് ആ ചരിത്രം വിവരിച്ചു കൊടുക്കുന്ന രീതിയിലാണ് കഥാഖ്യാനം നിർവഹിച്ചിരി ക്കുന്നത്. സമ്പത്ത് കുമിഞ്ഞുകൂടിയ അവസ്ഥയിൽ ഇനിയുമൊരു നിധി ലഭിക്കുന്നത് തറ വാടിന് ആപത്താവുമെന്ന് ജ്യോതിഷി വിലക്കിയ സന്ദർഭത്തിൽ തറവാട്ടുകാരണവരായ കേളുമേലാന് യാദൃച്ഛികമായി പുതിയൊരു നിധികൂടി ലഭിക്കുന്ന കഥ. ശാപം കിട്ടിയ മുത ലായിരിക്കും എന്ന ജ്യോതിഷിയുടെ മുന്നറിയിപ്പ് ശരിവെക്കും വിധത്തിൽ, കടം വന്ന് കോടതി ലേലം വഴി കേളഞ്ചേരിയിലെ സമ്പത്തിൽ ലയിച്ച ഒരു പഴയ നായർ തറവാട്ടിൽ നിന്നാണ് കേളുമേലാന് അത് ലഭിക്കുന്നത്. പറമ്പിൽ നിന്ന് പുല്ലരിഞ്ഞ് കൊ ുപോ കുന്ന ചെറുമിയിൽ നിന്ന് മേലാൻ അത് തട്ടിപ്പറിച്ചെടുക്കുകയായിരുന്നു. അതേ ദിവസം തന്നെയാണ് പിൽക്കാലത്ത് തറവാട് മുടിച്ച കുഞ്ഞിക്കേളുമേലാന്റെ ജനനവും. തനിക്ക് ആവശ്യമില്ലാത്ത ആ പുതിയ നിധികുംഭം തുറന്നുനോക്കാൻ മെനക്കെടാതെ, മേലാൻ ഒരു ഈന്തൽ മരത്തിനു ചുവട്ടിൽ കുഴിച്ചിട്ടു. പിന്നീടൊരു ദിവസം, ഉൽക്കണ്ഠ സഹിക്കാനാ വാതെ, നിധികുംഭത്തിന്റെ ഉള്ളടക്കം കാണാനുള്ള വ്യഗ്രതയിൽ, ഒരു രാത്രി പാരയുമായി, മൊന്ത കുഴിച്ചിട്ടേടത്തു ചെന്ന മേലാനെ എതിരേറ്റത് ഫണം വിടർത്തിയ സർപ്പത്തിന്റെ ചീറ്റലാണ്. രത്നക്കല്ലുപോലുള്ള ദൃഷ്ടികളും ശക്തമായ ഫൂൽക്കാരവും തലച്ചോറിൽ എന്നും മിന്നിമാഞ്ഞുകൊ ിരുന്ന മേലാൻ ആ നിക്ഷേപം പരിശോധിക്കാൻ പിന്നീട് മെന ക്കെട്ടില്ല.

ഈ വിഷസർപ്പമാണ് പിൽക്കാലത്തു തറവാട് മുടിച്ച കുഞ്ഞിക്കേളുമേലാനെ ആവേശിച്ചത് എന്നാണ് ജനസംസാരം. മദ്യത്തിലും മദിരയിലും മതിമറന്ന കുഞ്ഞിക്കേളു മേലാന്റെ പ്രവൃത്തികളുടെ തുടക്കത്തിൽത്തന്നെ എല്ലാം നശിപ്പിക്കുന്ന വിഷസർപ്പത്തിന്റെ ഊത്ത് ദേശക്കാർ മുൻകൂട്ടി കാണുന്നു.

സർപ്പം ര ാം വട്ടം പ്രത്യക്ഷമാകുന്നത് കേളഞ്ചേരിയിലെ കാര്യസ്ഥൻ ഇരുമ്പൻ പോക്കരുടെ ശരീരത്തിലാണ്. മേലാനും സുഹൃത്തിനും വേ ി ഒരുക്കിയ വിനോദ പരിപാടിക്കുവേ ി, വനവാസിയുവതികളെ പിടിച്ചുകൊ ു വരുന്നതിനിടയിൽ, അതിലൊരുവളുടെ, എതിർപ്പു പ്രകടിപ്പിച്ച അച്ഛനെ പോക്കർ ഒറ്റച്ചവിട്ടിന് കൊന്ന് കുറ്റിക്കാട്ടിലേക്ക് വലിച്ചെറിയുന്നു. പരിപാടിയെല്ലാം കഴിഞ്ഞ് അന്ന് പാതിരാവിൽ കേളഞ്ചേരി പടിപ്പുരയിൽ ഉറങ്ങാൻ കിടന്ന പോക്കരുടെ ശരീരത്തിലൂടെ രത്നക്കല്ലുകൾ പോലുള്ള കണ്ണുകൾ പ്രകാശിപ്പിച്ചുകൊ ് സർപ്പം സാവധാനം ഇഴയുന്നു. വിരിഞ്ഞുനിൽക്കുന്ന നിശാഗന്ധിയുടെ പരിമളത്തിന്റെ പശ്ചാത്തലത്തിൽ ഉള്ള സർപ്പത്തിന്റെ ചലനങ്ങൾ പൊറ്റെക്കാട്ട് സൂക്ഷ്മമായി വർണിച്ചിട്ടു ്.

''വലതുഭുജത്തിൽ കെട്ടിയ ഉറുക്കിനെ ഉരുമ്മിക്കൊ ് സർപ്പം മെല്ലെ കഴുത്തിലെക്ക് അരിച്ചു നീങ്ങി.അത് പിളർന്ന നാക്കുകൾ കൊ ് തൊ യിലെ മുഴയെ സ്പർശിക്കുന്നതും, പിന്നെ മെല്ലെ നീങ്ങി കഴുത്തിനെ ചുറ്റി ഇടതു ചുമലിലേക്ക് വലിഞ്ഞുനീങ്ങുന്നതുമെല്ലാം പോക്കർ വ്യക്തമായി അറിയുന്നു ്. രോമക്കുഴികളിൽ തണുത്ത നെരിപ്പോടുകളെരിയുന്നു. ശരീരത്തിലെ ഞരമ്പുകൾ മുഴുവനും പാമ്പുകളായ് മാറി കരളിൽ ചുറ്റിപ്പിണയുന്നു.''"(ഒ.ദേ.കഥ.പു 369) ഇതോടെ പോക്കർ പക്ഷവാതം പിടിപെട്ട് കുഴഞ്ഞുപോയതായി നോവലിന്റെ പിൽക്കാലഗതിയിൽ സൂചനയു ്. കേളഞ്ചേരിമേലാന്റെ മദിരോത്സവങ്ങളിൽ നിന്ന് ധാർമികത തീരെ മാഞ്ഞുപോയപ്പോഴാണ് സർപ്പത്തിന്റെ ഈ വരവ്.

കാലക്രമേണ കേളഞ്ചേരി തറവാടൊഴിച്ച് മറ്റെല്ലാം വിറ്റുമുടിച്ച മേലാൻ, തറവാട്ടിൽ പൂർവ്വികർ കുഴിച്ചിട്ടിരിക്കുന്നു എന്നു വിശ്വസിക്കുന്ന നിക്ഷേപം ക ുപിടിക്കാൻ നിലയറയും പടിഞ്ഞാറ്റയും കിളച്ചു മറിക്കുന്നു. ഒന്നും കിട്ടാതെ നിരാശനായി, മദ്യക്കുപ്പികൾക്ക് സമീപം ബോധം കെട്ടുറങ്ങുന്ന മേലാനെ വലംവെച്ച് കിളച്ചു മറിച്ചിട്ടിരിക്കുന്ന, പടിഞ്ഞാറ്റയിൽ എഴുന്നേറ്റ് നിന്ന് ഫണം വിടർത്തി, പുള്ളിക്കഴുത്ത് തിരിച്ച് പത്മരാഗക്കല്ലുകൾ പോലുള്ള കണ്ണുകൾ പ്രകാശിപ്പിച്ചുകൊ ് സർപ്പം ആട്ടം തുടങ്ങുന്നു.

'കടലുപോലെ കിടന്നിരുന്ന തറവാടു മുഴുവൻ കുടിച്ചു വറ്റിച്ച മദ്യപ്പിശാച്' എന്ന് നോവലിൽ ഒരു നാടൻ കാരണവർ കുഞ്ഞിക്കേളുമേലാനെ വിശേഷിപ്പിക്കുന്നു ്. പന്ത്ര ു ലൈറ്റുവെച്ച കാറിൽ പറന്നു നടന്ന അതേ വഴികളിലൂടെ പത്തിരുപത് കൊല്ലം ഭിക്ഷക്കാരനായി അലഞ്ഞുതിരിഞ്ഞ മേലാൻ ഒടുവിൽ തറവാടും വിറ്റ് കൈമാറാൻ ശ്രമിക്കുന്നു. ആധാരം രജിസ്റ്റർ ചെയ്യുന്നതിന്റെ തലേദിവസം തറവാട്ടിന്റെ പടിപ്പുരയിലേക്ക്

കേറിച്ചെന്ന മേലാനെ എതിരേറ്റത് ഒരാൾ പൊക്കത്തിൽ പടം വിടർത്തി കനൽക്കട്ടക്കണ്ണു കളും മിന്നിച്ച് 'ഫൂ''എന്ന് ശക്തമായി സീൽക്കാരം ചെയ്യുന്ന സർപ്പമാണ്. ഒരു നിലവിളി യോടെ മരണപ്പാച്ചിൽ പാഞ്ഞ മേലാൻ തൊട്ടടുത്ത പറമ്പിലെ കുടിലിന്റെ കോലായിൽ കയറി മരിച്ചുവീഴുന്നു.

അതിരുകവിഞ്ഞ ധനാർജനതൃഷ്ണയും അറ്റമില്ലാത്ത ധൂർത്തും ഒരുപോലെ ആപൽക്കരമാണെന്ന പൊറ്റെക്കാട്ടിന്റെ ദർശനമാണ് ഇവിടെ സർപ്പമിത്തായി മാറിയത് എന്ന് കെ.വി തോമസ് നിരീക്ഷിക്കുന്നു. ''കേളുമേലാൻ ധനത്തോടുള്ള ആർത്തിയു ടെയും കുഞ്ഞിക്കേളുമേലാൻ ധൂർത്തിന്റെയും പ്രതീകങ്ങളാണ്. ര ുപേരും തങ്ങളുടെ അതിരിനപ്പുറം കടക്കാൻ ശ്രമിച്ചപ്പോഴാണ് സർപ്പം വന്ന് ചെറുക്കുന്നത്.''[31]

ധൂർത്തിനൊപ്പം ധാർമികതയുടെ നാശവും സർപ്പത്തെ പ്രകോപിപ്പിക്കുന്നതായി കാണാം. കുഞ്ഞിക്കേളുമേലാന്റെ പ്രവൃത്തികളിൽ നിന്ന് ധാർമികതയുടെ അവസാനതരി കൂടി നഷ്ടപ്പെട്ടപ്പോഴാണ് ഇരുമ്പൻ പോക്കരുടെ ശരീരത്തിലൂടെ സർപ്പം സഞ്ചാരം നട ത്തുന്നത്. അധാർമികപ്രവൃത്തികളിൽ മേലാന്റെ ചട്ടുകമായിരുന്നല്ലോ പോക്കർ. അനു ജനെ മദ്യത്തിൽ വിഷം ചേർത്ത് കൊന്നതു മുതൽ ആഗ്രഹിച്ച പെണ്ണിനുവേ ി ഏതു നീചപ്രവൃത്തിയും ചെയ്യാൻ മടിക്കാത്ത നിലവരെ മേലാൻ താഴുന്നു ്.

'*ഒരു തെരുവിന്റെ കഥ*'യിലും സർപ്പസാന്നിധ്യം കടന്നുവരുന്നു ്. അന്ധനും ഭിക്ഷക്കാരനുമായ മുരുകൻ ഇരന്നും പണം പലിശയ്ക്കു കൊടുത്തും ഉ ാക്കിയ പണം മുഴുവൻ സ്വർണത്തിന്റെ രൂപത്തിൽ ഒരു ചെമ്പു പാത്രത്തിൽ സംഭരിച്ച് പറമ്പിന്റെ മൂല യിൽ കുഴിച്ചിടുന്നു. ഒരു സർപ്പക്കാവിന്റെ അവശിഷ്ടമാണ് മുരുകൻ തെരഞ്ഞെടുത്ത മൂല. നിധികുംഭത്തിൽ വീ ും സ്വർണം നിക്ഷേപിക്കാൻ പോയ മുരുകൻ സർപ്പസാന്നിധ്യം അറിയുന്നു ്. പപ്പടം ചുട്ട ഗന്ധമായാണ് സർപ്പത്തിന്റെ വായനാറ്റം അവന്റെ നാസാദ്വാരങ്ങൾ അറിയുന്നത്. ഫൂ എന്ന ചീറ്റലും കരിയിലകളിൽ പാമ്പ് ഇഴയു മ്പോഴു ാകുന്ന 'ഭ്രല ഭ്രല' ശബ്ദവും അവന്റെ സിരകളിൽ കിരുകിരുപ്പു ാക്കുന്നു. ധനത്തോടുള്ള അത്യാർത്തി തന്നെയാണ് മുരുകന്റെ ജീവിതത്തിലും വില്ലനാകുന്നത്. താൻ സമ്പാദിച്ചുവെച്ച സ്വർണമെല്ലാം ആരോ തട്ടിയെടുത്ത്, പകരം നിക്ഷേപിച്ച ഈയക്ക ട്ടകളാണ് കുംഭത്തിൽ അവശേഷിക്കുന്നത് എന്നറിഞ്ഞ് ഹൃദയം പൊട്ടി സർപ്പക്കാവിന്നരി കിൽ മരിച്ചുകിടക്കുന്ന മുരുകനെയാണ് അന്ത്യരംഗത്തിൽ കാണുന്നത്. ധനാർജനവിനിമ

യങ്ങളിൽ പുലർത്തേ ുന്ന സമചിത്തത നഷ്ടപ്പെട്ട വ്യക്തിത്വത്തിന്റെ പ്രതീകമാണ് മുരുകന്റെ അന്ധത എന്ന് വ്യാഖ്യാനിക്കപ്പെട്ടിട്ടു ്.[32]

സർപ്പത്തിന്റെ നിഗൂഢസൗന്ദര്യവും അതിനെക്കുറിച്ചുള്ള ഭയവും ആരാധനയും കലർന്ന വിശ്വാസങ്ങളും ഈ ഉപാഖ്യാനങ്ങൾക്ക് മിത്തുകളുടെ മായികസൗന്ദര്യം നൽകുന്നു.

പ്രണയത്തിന്റെ സർപ്പസൗന്ദര്യം

'*ഒരു ദേശത്തിന്റെ കഥ*'യിലെ ശ്രീധരന്റെ കൗമാരസ്വപ്നങ്ങൾക്ക് നിറം പകരുന്ന പെൺകുട്ടിയാണ് നാരായണി. അരയ്ക്ക് കീഴോട്ട് തളർച്ച ബാധിച്ച് പായിൽ കിടക്കുന്ന നാരായണിയെക്കുറിച്ച് ശ്രീധരനിൽ ഉണരുന്ന സങ്കല്പങ്ങൾക്ക് സർപ്പസൗന്ദര്യമാണ്. നാരായണിക്ക് പറഞ്ഞുകൊടുക്കാൻ വേ ി ശ്രീധരൻ മനസ്സിൽ നെയ്യുന്ന കഥകളിൽ ശ്രീധരന് രാജകുമാരന്റെ മുഖവും നാരായണിക്ക് നാഗരാജകുമാരിയുടെയും മത്സ്യകന്യകയുടെയും മുഖവുമാണ്. നാരായണി, സഹോദരൻ അപ്പുവിന്റെ കൈയിൽ ശ്രീധരനു കൊടുത്തയയ്ക്കുന്ന ഇലഞ്ഞിപ്പൂമാല ഉറക്കത്തിനിടയിൽ, ശരീരത്തിൽ സ്പർശിച്ച് ശ്രീധരൻ 'പാമ്പ്, പാമ്പ്' എന്ന് ഭയന്ന് നിലവിളിക്കുന്നു. നാരായണിയെക്കുറിച്ചുള്ള ചിന്തകൾ ശ്രീധരന്റെ മനസ്സിൽ ഓളങ്ങൾ സൃഷ്ടിക്കുമ്പോൾ, അതിൽ തരളമായ കൗമാരലൈംഗികതയുടെ അംശങ്ങൾ കൂടി കടന്നുവരുന്നു ്.

''ഇലഞ്ഞിപ്പൂമാലയുടെ പരിമളസ്പർശം ശ്രീധരന്റെ കരളിൽ ഒരജ്ഞാതവികാരത്തിന്റെ ആദിമസന്ദേശമങ്കുരിപ്പിച്ചു..... തുടർന്ന് ഒരുതരം ലജ്ജയും ഭയവും പശ്ചാത്താപവും അനുഭവപ്പെട്ടു.''"(ഒ.ദേ.കഥ.പു.124)

''സാർവ്വലൗകികമായി, ലൈംഗികതയുടെ അംഗീകരിക്കപ്പെട്ട ചിഹ്നമാണ് സർപ്പം. സർപ്പം പിണഞ്ഞ ഒരു മരത്തടി ലിംഗത്തിന്റെ അഥവാ ലൈംഗിക വികാരത്താൽ ഉദ്ദീപിപ്പിക്കപ്പെടുന്ന ഉല്പാദനശേഷിയുടെ സാർവ്വലൗകിക പ്രതിരൂപമാണ്.''[33] ലിംഗാരാധനയും സർപ്പവും തമ്മിൽ ബന്ധം ഉ ായത് ഭൂമിയിൽ നിന്ന് ഉയർന്നു നിൽക്കാനും മാളത്തിലേക്ക് വലിയാനും സർപ്പത്തിനുള്ള കഴിവിൽ നിന്നാവണം. ''ജനനം/മരണം/രോഗം/രോഗവിമുക്തി എന്നീ ദ്വന്ദ്വങ്ങൾ ഒന്നിൽ തന്നെ അന്തർലീനമായിരിക്കുന്നു എന്ന സങ്കല്പമാണ് സർപ്പത്തെ രതിയുടെയും മൃതിയുടെയും അടയാളമാക്കുന്നത്.''[34]

നാഗം സുഗന്ധങ്ങളിൽ അഭിരമിക്കുന്നു എന്ന നാടോടി വിശ്വാസം കൂടി ചേർത്തുവെച്ചുവേണം ഇത് വായിക്കാൻ. ഇലഞ്ഞിപ്പൂമാലയുടെ പരിമളവും നനുത്ത സ്പർശവും സർപ്പസ്മരണയുണർത്തുന്നതാണ്. അതുപോലെ, കൗമാര മനസ്സിൽ വിട

രുന്ന ലൈംഗികഭാവനകൾ നനുത്തതും അതേസമയം കുറ്റബോധമുണർത്തുന്നതുമാണ്. ചു ിൻമേൽ പാ ുള്ള ചെക്കു പറയുന്ന നാടൻകഥകളിൽ ലയിക്കുന്ന ശ്രീധരന്റെ മന സ്സിൽ നാഗരാജകുമാരിയുടെ കഥകളും നാരായണിയുടെ രൂപവും അസപ്ഷ്ടമായ ലൈംഗികഭാവനകളും കൂടിക്കുഴയുന്നു. പിന്നീട് നാഗസ്മരണ മനസ്സിലുദിക്കുമ്പോ ഴൊക്കെ നാരായണിയുടെ ഓർമയും അതോടൊപ്പം ചേരുന്നു ്. ഉദാ:-

1) ''പാമ്പിനെപ്പറ്റി ഓരോന്നോർത്തപ്പോൾ നാരായണിയുടെ രൂപം മനസിലേ ക്കിഴഞ്ഞു വന്നു.

   നാരായണി ഇപ്പോൾ പൊന്നുപോലുള്ള പോക്കുവെയിലും നോക്കി പഴമ്പായും പുതച്ച് തനിയെ പുഞ്ചിരി തൂകിക്കൊ ് ആ ഗുഹയിൽ കിടക്കുന്നു ാവും - പാവം.'' (ഒ.ദേ.കഥ.പു.139)

2) ''കുന്നിൻചെരുവിലെ വൃത്തികെട്ട കുടിലിനകത്ത് നിലത്ത് പാതിയും കുഴഞ്ഞ മെയ്യ് പഴമ്പായ കൊ ് പൊതിഞ്ഞ് ചിന്തകളും സ്വപ്നങ്ങളും ഏകാന്തതയുമാ യി, ജീവിതത്തെ ധ്യാനിച്ചു കഴിയുന്ന നാരായണി മനസ്സിലേക്കിഴഞ്ഞു വന്നു.-ഒരു സ്വർണനാഗം പോലെ.'' (ഒ.ദേ.കഥ.പു.124)

3) ഒന്നും തോന്നിയില്ല. സ്ലേറ്റിൽ വെറുതേ അതുമിതും വരച്ചു. ഒന്ന് ഒരു പാമ്പിന്റെ ചിത്രമായി. പാമ്പിനെ എളുപ്പം വരയ്ക്കാം. കുത്തും പുള്ളിയും ചേർത്തു. പാമ്പ് ഒരു ഇലഞ്ഞിപ്പൂമാലയായി മാറി അപ്പോൾ നാരായണിയെ ഓർമ്മ വന്നു. (ഒ.ദേ.ക ഥ.പു.142)

ഇവിടെ ആദ്യ ര ു സന്ദർഭങ്ങളിലും 'ഇഴഞ്ഞുവന്നു' എന്ന ക്രിയാരൂപം ആവർത്തിക്കുന്നത് ശ്രദ്ധയർഹിക്കുന്നു. സൂക്ഷ്മപരിശോധനയിൽ സർപ്പത്തിനും നാരായ ണിക്കും സമാനമായ ചില ദ്വന്ദ്വങ്ങൾ ക ത്താൻ കഴിയും.

സർപ്പം	നാരായണി
ഉരസ്സുകൊ ് സഞ്ചരിക്കുന്നു	അരയ്ക്ക് കീഴോട്ട് തളർന്ന് നിലത്തിഴയുന്നു
ശല്ക്കങ്ങൾ മൂടിയ ശരീരം	പഴമ്പായകൊ ് പൊതിഞ്ഞ ശരീരത്തിന്റെ ഊർദ്ധ്വഭാഗം
ഗുഹയിൽ കഴിയുന്നു	മാളം പോലെ വൃത്തികെട്ട കുടിലിലെ നിലത്ത് കിട ക്കുന്നു
ഉയർത്തിപ്പിടിച്ച ഫണം	ഉയർത്തിപ്പിടിക്കാൻ കഴിയുന്ന ചുരു മുടി കൊ ് ആകർഷകമായ മുഖം

നാരായണിക്ക് പറഞ്ഞുകൊടുക്കണം എന്ന് ശ്രീധരൻ ആഗ്രഹിക്കുന്ന പൊൻമല നാട്ടിലെ രാജകുമാരന്റെയും നീലക്കടൽ കൊട്ടാരത്തിലെ നാഗരാജകുമാരിയുടെയും കഥ

ശ്രീധരന്റെ മനസ്സിലെ ലൈംഗികഭാവനകളും ബാല്യത്തിൽ കേട്ട നാടോടിക്കഥകളും കുഴഞ്ഞുമറിഞ്ഞതാണ്.

''പൊൻമലനാട്ടിലെ രാജകുമാരൻ ചങ്ങാതിമാരുമൊത്ത് നീലക്കടലിൽ ദൂരെ തോണികളിക്കാൻ പോയി. കുറേക്കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ഒരു കൂറ്റൻതിര പൊങ്ങിവന്ന് കളിത്തോണി അടിച്ചുതകർത്തുകളഞ്ഞു. അതു തിരയായിരുന്നില്ല. പിന്നെയോ? -നീലക്കടൽക്കയത്തിന്റെ കാവൽക്കാരനായ നാഗരാക്ഷസൻ വിടർത്തിയ പടമായിരുന്നു. രാജകുമാരന്റെ ചങ്ങാതിമാരെല്ലാം കടലിൽ മുങ്ങിമരിച്ചു. രാജകുമാരൻ കടലിൽ താണുതാണ് ഒരു നീലപ്പായൽപടർപ്പിൽ തങ്ങി. അതു നീലപ്പായൽ പടർപ്പായിരുന്നില്ല. പിന്നെയോ? നീലക്കടലിന്റെ നാലാം നിലയിൽ നീരാടിക്കൊ ിരുന്ന നാഗരാജകുമാരിയുടെ നീലപ്പൂഞ്ചായലായിരുന്നു......!

ര ു സ്വർണനാഗക്കുഞ്ഞുങ്ങൾ രാജകുമാരന്റെ കൈയിൽ ചുറ്റി. രാജകുമാരൻ ബോധം കെട്ടു പോയി രാജകുമാരനെ നീലപ്പൂഞ്ചായലിൽ ഒളിച്ചു പിടിച്ച് നാഗരാജകുമാരി നീലരത്നക്കൊട്ടാരത്തിലേക്കു നീന്തി....കൊട്ടാരത്തിലെ മരതകകല്ലറയിലെ മുത്തുക്കട്ടിലിലെ, വർണപ്പൊങ്ങുമെത്തയിൽ.....'' (ഒ.ദേ.കഥ.പു.124)

പിൽക്കാലത്ത്, യൂറോപ്യൻ യാത്രകൾക്കിടയിൽ ഇന്ത്യയോടും ഇന്ത്യക്കാരനോടുമുള്ള പ്രണയത്തിന്റെ പേരിൽ ശ്രീധരനെ തടഞ്ഞുനിർത്താനൊരുങ്ങിയ എമ്മ എന്ന സ്വിസ് പെൺകുട്ടിയുടെ കൈയും സ്വർണനാഗത്തിന്റെ രൂപം കൈക്കൊള്ളുന്നു.

''ഇപ്പോഴും വ്യക്തമായി ഓർക്കുന്നു. കടും തവിട്ടുനിറത്തിലുള്ളൊരു സൂട്ടും കൈതപ്പൂ നിറത്തിലുള്ളൊരു ടൈയുമാണ് ധരിച്ചിരുന്നത്...കൈതപ്പൂവിൽ പറ്റിക്കേറുന്ന സ്വർണനാഗത്തെ എന്നപോലെ മാറിൽ നിന്ന് ആ കൈ മെല്ലെ എടുത്തുമാറ്റി. മറ്റേ കൈയിൽ നിന്നും മാൻതോൽപെട്ടി പിടിച്ചെടുത്തു.'' (ഒ.ദേ.കഥ.പു.560)

സർപ്പസാന്നിധ്യം പ്രകടമാകുന്ന മറ്റൊരു സന്ദർഭമാണ് '*വിഷകന്യക*'യിലെ അന്തോണിയുടെയും മാധവിയുടെയും സംയോഗരംഗം. ബൈബിളിലെ ആദിപാപത്തിന്റെ മാതൃകയിൽ സജ്ജീകരിക്കപ്പെട്ട ആ രംഗത്തിനു തൊട്ടുമുമ്പ് അന്തോണിയുടെ പറമ്പിലൂടെ ഒരു മൂർഖൻപാമ്പ് ഇഴഞ്ഞുപോകുന്നതായി മാധവി ചൂ ിക്കാണിക്കുന്നു ്. അന്തോണിയുടെ വിശുദ്ധി നഷ്ടമാവാൻ പോകുന്നു എന്നതിന് മുന്നറിയിപ്പായിട്ടായിരിക്കണം സർപ്പത്തെ ഇവിടെ നിബന്ധിച്ചത്. സംയോഗാനന്തരം, പശ്ചാത്താപവിവ

ശനായ അന്തോണി, നഗ്നയായി മയങ്ങുന്ന മാധവിയെ വീക്ഷിക്കുന്നത്, തന്നിൽ വിഷ മേൽപ്പിച്ചു മയങ്ങിക്കിടക്കുന്ന, ഭയം വളർത്തുന്ന രുധിരമണ്ഡലിയായാണ്.

മാധവിയെ വിഷകന്യകയായ വനഭൂമിയുടെ പ്രതിരൂപമാക്കുക എന്ന മുൻ കൂട്ടി നിശ്ചയിച്ച പദ്ധതി അനുസരിച്ചാണ് അവളുടെ രൂപഭാവങ്ങൾ പൊറ്റെക്കാട്ട് ചിട്ടപ്പെടുത്തി യിട്ടുള്ളത്. അഴിച്ചിട്ട നീ തലമുടിയും മാദകമായ നഗ്നസൗന്ദര്യവും രക്തം പോലെ ചുവന്ന താംബൂലരസം തുപ്പുന്ന വായും കെട്ടടങ്ങാത്ത കാമാഗ്നിയുമെല്ലാം ഒത്തു ചേർന്ന് അവൾക്ക് ഒരു സർപ്പകന്യകയുടെ പരിവേഷം നൽകുന്നു.

ചെറുകഥകളിലെ സർപ്പസാന്നിധ്യം

'നിശാഗന്ധി', 'സർപ്പക്കെട്ട്', 'നദീതീരത്ത്' എന്നീ ചെറുകഥകളിലാണ് സർപ്പ സാന്നിധ്യം ഉള്ളത്. രതിയും ഭീതിയും സുഗന്ധവും ഇഴചേർന്നൊരനുഭവമാണ് നിശാ ഗന്ധി. തന്റെ തോട്ടത്തിൽ നിശാഗന്ധിച്ചെടി വെച്ചുപിടിപ്പിക്കാത്തതിന്റെ കാരണമായി ഒരു കഥ പറയുകയാണ് നായകൻ. അയാളുടെ ഏകപക്ഷീയമായ കൗമാരപ്രണയാനുഭവവു മായി നിശാഗന്ധി ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. മാലതി എന്ന പെൺകുട്ടിയുടെ വീട്ടുപറമ്പിലെ നിശാഗന്ധിപ്പടർപ്പിൽ ഒളിച്ചിരുന്നായിരുന്നു അയാൾ രാത്രിയിൽ ജാലകത്തിനടുത്തു പഠി ച്ചിരുന്ന, അവളെ നിശ്ശബ്ദമായി ആരാധിച്ചിരുന്നത്. യാദൃച്ഛികമായി, മാലതിയുടെ വീട്ടു കാർ ആ പൊന്ത വെട്ടിമാറ്റിയപ്പോഴാണ് അതിനുള്ളിലെ മാളവും അവിടെ സുഖവാസ ത്തിലായിരുന്ന മൂർഖൻ പാമ്പിനെയും ക ുപിടിച്ചത്. താൻ ആ പൊന്തയിൽ, കാമിനി യുടെ മുഖസൗന്ദര്യത്തിന്റെ കാഴ്ചയിൽ ലയിച്ചിരിക്കെ, അരികെ സർപ്പം വാ പിളർന്നു നിശാഗന്ധിയുടെ സുഗന്ധം നുകർന്നുകൊ ിരുന്നു എന്ന വാസ്തവം അയാളെ അലോ സരപ്പെടുത്തുന്നു. അയാളുടെ സ്വപ്നങ്ങളിൽ പിന്നീട് പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നത് മുഴുവൻ പാമ്പുകളാണ്. പിന്നിൽ നിന്ന് ഒരു പാമ്പിന്റെ ഫണം തന്റെ ചുമലിൽ പതിക്കുന്നു എന്ന തോന്നലോടെയാണ് അയാൾ ഉറക്കത്തിൽ ഞെട്ടി എണീക്കുന്നത്. അത്തരം സ്വപ്നങ്ങ ളിൽ, കാമിനി പാമ്പിന്റെ ഉടലും സ്ത്രീയുടെ മുഖവും കൂടിച്ചേർന്ന ഒരു നാഗകന്യക യായാണ് കടന്നുവരുന്നത്. അവളുടെ മുഖം ക ് ആനന്ദിക്കുമ്പോൾ തന്നെ ഉടൽ ക ് അയാൾ ഭയപ്പെടുന്നു. ഭയന്ന് പനിക്കിടക്കയിലായ അയാൾ രോഗശയ്യയിൽ നിന്ന് എണീ ക്കുമ്പോഴേക്കും മാലതി വീടുമാറിപ്പോയിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു.

സർപ്പം സുഗന്ധം ആസ്വദിക്കുന്നു എന്ന നാടോടി വിശ്വാസവും കൗമാരപ്രേമം സുഗന്ധവാഹിയും അതേസമയം, സർപ്പത്തെപ്പോലെ ആപൽക്കാരിയും ആണെന്ന ദർശ നവും നിശാഗന്ധിയിൽ സമഞ്ജസമായി യോജിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു.

ജീവിതം സർപ്പക്കെട്ടിലകപ്പെട്ട ഒരു മനുഷ്യന്റെ നിഗൂഢപരിവേഷമുളള കഥയാണ് '*സർപ്പക്കെട്ട്*'. കഥാനായകൻ അനന്തക്കുറുപ്പ് തറവാട്ടുഭരണം ഏറ്റെടുത്തപ്പോൾ ആദ്യം നടത്തിയ പരിഷ്കാരം പുരാതനമായ പാമ്പിൻകാവിലെ സകലമരങ്ങളും മുറിച്ചു വിൽക്കുക എന്നതാണ്. ചിത്രകൂടക്കല്ലുകൾ വീട്ടുമുറ്റത്തേക്കുള്ള ചവിട്ടു പടികളാക്കി, താവ ളങ്ങൾ തകർന്നും തൂർന്നും ഗതിമുട്ടിപ്പായുന്ന പാമ്പുകളെ മുഴുവൻ, സർപ്പശാപം ലഭിക്കു ം എന്ന അമ്മയുടെ മുന്നറിയിപ്പ് വകവെക്കാതെ തല്ലിക്കൊന്നു. അങ്ങനെയുള്ള അനന്ത ക്കുറുപ്പിന്റെ വിവാഹക്ഷണക്കത്ത് ലഭിക്കുമ്പോൾ അതിൽ യാദൃച്ഛികമായി ഒരുക്കൂടിവന്ന ഒരു സർപ്പക്കെട്ട് കഥാകൃത്തിന്റെ ഗരുഡദൃഷ്ടിയിൽ കടന്നുവരുന്നു. തറവാട് - മൂർഖൻക ി- വരന്റെ പേര് അനന്തൻ, വധു-നാഗമണിദേവി, ഭവനം - പത്മമന്ദിരം (അഷ്ടനാഗങ്ങ ളിലൊന്നാണ് പത്മൻ), വിവാഹ തിയ്യതി - ആഗസ്ത്-8-നാഗചതുർത്ഥിദിനം, ക്ഷണക്ക ത്തിലെ അലങ്കാര ചിഹ്നങ്ങൾ - അനന്ത നാഗഫണ മുദ്രകൾ - ഇതെല്ലാം ചേർന്ന് ആഖ്യാ താവിനെ ഓർമിപ്പിക്കുന്നത് നിറപ്പകിട്ടുള്ള നാഗപ്പാട്ടുകളത്തിലെ മാന്ത്രികപരിവേഷമുള്ള സർപ്പക്കെട്ടിനെയാണ്.

വിവാഹത്തിനു വസ്ത്രമെടുക്കാൻ പോയ അനന്തക്കുറുപ്പ് ബസ്സപകടത്തിൽ മര ണമടഞ്ഞു എന്ന വാർത്തയാണ് പിന്നീട് ആഖ്യാതാവ് അറിയുന്നത്. കൂടുതൽ അന്വേഷ ണത്തിൽ മരണകാരണമായതും സർപ്പമെന്നു മനസ്സിലാവുന്നു. ഒരു പാമ്പാട്ടി ബസ്സിന് മുകളിൽ കയറ്റിയ കൂട എങ്ങനെയോ തുറന്ന് സർപ്പങ്ങൾ പുറത്തു ചാടി. മുൻ വശത്തെ ചില്ലിനു പുറത്തു പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ട പാമ്പിനെക്ക ് ഭയപ്പെട്ട ഡ്രൈവറുടെ നിയന്ത്രണം വിട്ട പ്പോൾ ബസ് കൊക്കയിലേക്ക് മറിയുകയും ഒരു മരത്തിൽ തടഞ്ഞുനിൽക്കയും ചെയ്തു. ബസ്സിലെ മറ്റു യാത്രക്കാർക്ക് പരിക്കേറ്റില്ലെങ്കിലും വാതിലിനടുത്തിരുന്ന അനന്തക്കുറുപ്പ് പുറത്തേക്ക് തെറിച്ചുവീണ് തലതകർന്നു മരിച്ചു. കഥ അവസാനിക്കുന്നത് ഈ ഭീതിദദൃശ്യ ത്തിലാണ്:

''രക്തത്തിൽ കുളിച്ച അനന്തക്കുറുപ്പിന്റെ ദേഹം തീരെ അനക്കമില്ലാതെ കിടക്കു ന്നു. ര ു പാമ്പുകൾ - ഒന്നു കുറുപ്പിന്റെ കഴുത്തിലൂടെയും മറ്റേത് നാഭിയിലൂടെയും മെല്ലെ ഇഴഞ്ഞുപോകുന്നു.'' (സർപ്പക്കെട്ട്. പു.548)

തത്ത്വദീക്ഷയില്ലാതെ മനുഷ്യർ സർപ്പക്കാവുകൾ നശിപ്പിക്കാൻ തുടങ്ങിയപ്പോൾ അതിനെതിരെ ഒരു അവബോധം സൃഷ്ടിക്കുക എന്ന പാരിസ്ഥിതിക തിരിച്ചറിവ് 1978 -ൽ രചിക്കപ്പെട്ട ഈ കഥയുടെ പിന്നിൽ പൊറ്റെക്കാട്ട് പുലർത്തുന്നു ങ്കിലും വേ ത്ര പ്രാധാന്യം ആ ഘടകത്തിന് കൊടുക്കാൻ അദ്ദേഹത്തിന് കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. സർപ്പത്തിന്റെ

പ്രതികാരം എന്ന നാടോടിമിത്തിനെ അധിഷ്ഠാനമാക്കി നിഗൂഢവും ഭ്രമാത്മകവുമായ അന്തരീക്ഷസൃഷ്ടിയിലാണ് അദ്ദേഹം കൂടുതൽ ശ്രദ്ധിക്കുന്നത്.

ജീവിതവും മരണവും അഭിമുഖമായി നിൽക്കുന്ന ചെറുകഥയാണ് '*നദീതീരത്ത്*'. ജീവിതത്തിന്റെ പ്രതിനിധി ഉണ്ണി എന്ന ആറു വയസ്സുകാരനും മരണത്തിന്റെ പ്രതിനിധി ഭീകരനായൊരു എട്ടടിമൂർഖനുമാണ്. പുഴക്കരയിലെ കുറ്റിക്കാട്ടിൽ കളിക്കുന്ന ഉണ്ണി തുമ്പിയെ പിടിക്കാനായുമ്പോൾ ഉച്ചവെയിൽ തട്ടി അവന്റെ വിരലിലെ ചുകന്ന രത്നം പതിച്ച മോതിരം തിളങ്ങവെ, അതിൽ ആകർഷിതനായാണ് മൂർഖൻ എത്തുന്നത്. പഴുത്ത ഈന്തൽചക്കയുടെ മാദകഗന്ധമാണിവിടെ സർപ്പം നുകരുന്നത്. പാമ്പിന്റെ ചുകന്ന സ്ഫടികക്കുടുക്കുകൾ പോലെ പ്രകാശിക്കുന്ന കണ്ണുകളെ ശ്രദ്ധയിൽ പെടുത്താൻ പൊറ്റെക്കാട്ട് വിട്ടുപോകുന്നില്ല. ഉണ്ണിയുടെ കൈവിരലിലെ ചുകന്ന പ്രകാശബിന്ദുവിന്റെ ചലനത്തിനനുസിച്ച് സഞ്ചരിക്കുകയാണ്, കൊത്താനാഞ്ഞു നിൽക്കുന്ന സർപ്പഫണം. ജീവിതവും മരണവും തമ്മിലുള്ള ഈ ഞാണിൻമേൽക്കളിയിൽ ഉണ്ണിയെ പാമ്പു കൊത്തരുതേ എന്ന് വായനക്കാരൻ ആഗ്രഹിച്ചുപോകത്തക്ക രീതിയിലാണ് പൊറ്റെക്കാട്ടിന്റെ ആഖ്യാനസാമർത്ഥ്യം. ഒരു നിമിഷാർധത്തിൽ ഉണ്ണി തുമ്പിവാൽ വിരലുകൾക്കിടയിലാക്കി ഓടിമറയുമ്പോൾ മൂർഖൻ ഇളിഭ്യനായ മട്ടിൽ മെല്ലെ പടം മടക്കി തലതിരിച്ച് നാക്കു നീട്ടി ഇഴഞ്ഞുപോകുന്നു. കഥ വായിക്കാനെടുക്കുന്ന കാലപരിധിയും കഥയിൽ നടക്കുന്ന സംഭവങ്ങൾക്കെടുക്കുന്ന കാലദൈർഘ്യവും തുല്യമാവുന്ന അപൂർവസുന്ദരമായ ഈ കഥ ജീവിതത്തെക്കുറിച്ച് അഗാധതാൽപര്യം സൃഷ്ടിക്കുന്നു എന്ന് വിലയിരുത്തപ്പെട്ടിട്ടു ്.[35]

ഉപമകളിലെ സർപ്പം

പൊറ്റെക്കാട്ടിന്റെ ആഖ്യാനശൈലിയിൽ സമൃദ്ധമായ നാടൻ ഉപമകളിൽ ചിലത് പാമ്പുകളുടെ സ്വഭാവവുമായും അവയെച്ചൊല്ലിയുള്ള വിശ്വാസങ്ങളുമായും ബന്ധപ്പെട്ട് നിൽക്കുന്നു.

ഉദാ:-

1. അവന്റെ ഗാനമാധുരിയിൽ കരൾ ലയിപ്പിച്ച് സർപ്പത്തെപോലെ അവൾ പതുങ്ങി നിന്നു.(പ്രേമശിക്ഷ.പു.35)

2. അവൾ സർപ്പത്തെപ്പോലെ ചുറഞ്ഞു.(പ്രേമശിക്ഷ.പു.50)

3. പെരുമ്പാമ്പിന്റെ മാസ്മരദൃഷ്ടികൾക്കു മുന്നിൽ പെട്ട മാൻപേടയെ പോലെ (പ്രേമശിക്ഷ.പു.70)

4. അസ്ഥിമാത്രശരീരനായ കൂറ്റൻ നാഗം ഫണം വിടർത്തി തുറിച്ചു നോക്കി നിൽക്കുന്നതുപോലെ, മുളം കൂട്ടിൽ തങ്ങികിടക്കുന്ന ഉണക്ക മടൽ (ഒ.തെ.കഥ.പു.19)

5) പാമ്പിനെപ്പോലെ ചുരു ു കൂടി ആച്ച (ഒ.ദേ.കഥ.പു.110)

6) കരളിൽ സർപ്പം കൊത്തിയ പോലെ നീറ്റലും കടച്ചിലും(ഒ.ദേ.കഥ.പു.119)

7) കു ുവിന്റെ നാക്കിനു നടുവിൽ ഒരു പുള്ളിയു ത്രെ - പാമ്പിന്റെ വിഷസഞ്ചി പോലെ (ഒ ദേ.കഥ.പു.476)

8) പാമ്പിന്റെ വായിൽ വിഷം മൂക്കും പോലെ ആയിരുന്നുവത്രെ കു ുവിന്റെ കരിനാക്കിന്റെ വില - മാസങ്ങൾ കൂടുമ്പോൾ ഒന്നു പിരാകിക്കൊത്തണം. (ഒ.ദേ.കഥ. പു.529)

9) ഈന്തൽച്ചക്കയുടെ മട്ടിലുള്ള ആ മൊട്ടക്കുന്നിന്റെ കടക്കലൂടെ ഒരു ചെറുപുഴ പാമ്പിനെ പോലെ ഇഴഞ്ഞുപോകുന്നു.(നദീതീരത്ത് പൊ.ചെ.വാ.1. പു.411)

10) വളായിയപ്പൻ പാമ്പിന്റെ ചെതുമ്പലുകളുടെ മട്ടിൽ പുള്ളികളുള്ള സ്വെറ്റർ (കുടുംബത്തിന്റെ മാനം. പൊ.ചെ.വാ. 1. പു.245)

നിഗീരണം

11) മുന്നിൽ നിന്നും ഫണം ഉയർത്തി ഫൂൽക്കാരം ചെയ്തുകൊ ുവന്ന തിര(കടവുതോണി, പൊ.ചെ.വാ. 1. പു.73)

ഭയവും ജുഗുപ്സയും അവ്യാഖ്യേയതയും ഉയർത്തുന്ന പാമ്പിന്റെ രൂപഭാവങ്ങളും അവ കൂട്ടായ്മയുടെ ഉപബോധ മനസ്സിൽ സൃഷ്ടിക്കുന്ന വിശ്വാസങ്ങളുമാണ് ഈ ഉപമകൾക്കടിസ്ഥാനം. യാത്രാവിവരണങ്ങളിലും ഇത്തരം ഉപമകൾ കാണാം.

1. വീഴ്ച പറ്റിയ സാംബസിനദി തലചുറ്റലോടെ വായിൽ നുരപ്പിണ്ഡവുമായി കിടന്നു മുരളുന്നു. ഒടുവിൽ മെല്ലെ ഒരു നാഗത്തെ പോലെ മുന്നിൽക്ക അളയിലേക്ക് നുഴഞ്ഞുപോകുകയും ചെയ്യുന്നു. (കാ.നാ. ആഫ്രിക്ക പു.50)

2. നാഗത്തെപോലെ തീവ ി പിളർപ്പിലേക്ക് ചുറ്റിയിഴയുന്നു. മുന്നിൽ റിഫ്റ്റ്വാലി വാപിളർന്നുനിൽക്കുന്നു. (സിംഹഭൂമി. ആഫ്രിക്ക. പു.283)

3. കൊട്ടയിൽ നിന്ന് പത്തി പൊക്കി നിൽക്കുന്ന സർപ്പത്തിന്റെ പ്രതീതി ജനിപ്പിക്കുന്ന തലക്കെട്ടുകളോടുകൂടിയ പത്താൻ പുരുഷൻമാർ (യാത്രാസ്മരണകൾ-ഏഷ്യ. പു32)

4. ഇരു പാറപ്പിളർപ്പിൽ അതിഭയങ്കരമായ ഒരു വെള്ളിനാഗത്തെ പോലെ ചീറ്റിപ്പിട യുന്ന വെള്ളച്ചാട്ടം (യൂറോപ്പിലൂടെ യൂറോപ്പ്. പു .125)

ഭാഷ

കാല്പനികഭാവനയെയും യഥാതഥദർശനത്തെയും സമന്വയിപ്പിച്ച എഴുത്തുകാരൻ എന്ന നിലയ്ക്കുള്ള പൊറ്റെക്കാട്ടിന്റെ സ്വത്വം അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആഖ്യാനശൈലിയിലും തെളിയുന്നു. നേർക്കുനേരെ കഥപറയുന്ന തെളിച്ചമുള്ള ശൈലിയാണദ്ദേഹം പിൻതുടരുന്നതെങ്കിലും സന്ദർഭത്തിനനുസരിച്ച് ഭാഷ കാവ്യാത്മകവും യാഥാർത്ഥ്യനിഷ്ഠവുമായി മാറുന്നത് കാണാം. പ്രകൃതിഭംഗി ചിത്രീകരിക്കുമ്പോൾ കാവ്യസാന്ദ്രമാകുന്ന ഭാഷ നഗരവൈരൂപ്യ ചിത്രീകരണത്തിൽ യഥാതഥശൈലിയിലേക്ക് മാറുന്നു. വാക്കുകളുടെ തെരഞ്ഞെടുപ്പിലും ഈ ദ്വന്ദ്വാത്മകത കാണാം. അളിന്ദം, ഛത്രകം, പര്യങ്കം, അന്ധതാമിസ്രം, രുഗ്ണശയ്യ, ചിബുകം, നഗരജഢരം, കിംകർത്തവ്യതാമൂഢൻ, ആയസദണ്ഡ് തുടങ്ങിയ പ്രചാരം കുറവായ സംസ്കൃത പദങ്ങൾ ഉപയോഗിക്കാൻ പൊറ്റെക്കാട്ട് മടികാണിക്കാറില്ല. ഹൈസ്കൂളിലും കോളേജിലും വെച്ച് ഐച്ഛികമായി പഠിച്ച സംസ്കൃതമായിരിക്കണം ഈ രീതിക്ക് അടിത്തറപാകിയത്. നാടൻ ഉപമകൾ പോലും ചിലപ്പോൾ അദ്ദേഹം കടുസംസ്കൃത പദങ്ങൾ കൊ ് കഠിനമാക്കി തീർക്കും. ഉദാഃ- 'പാംസുസ്നാനം കഴിച്ചുവരുന്ന കളഭത്തെപോലെ ചെറുക്കൻ' (ഇൻസ്പെക്ഷൻ). അതേസമയം നാട്ടുപദങ്ങളുടെ ഒരു ശേഖരം തന്നെ പിൽക്കാല രചനകളിൽ കാണാം.

നാട്ടുപദങ്ങൾ

പദങ്ങൾ/ ഉച്ചാരണങ്ങൾ	മാനകരൂപം/സമാനാർത്ഥം/വ്യംഗ്യം
അടയ്ക്കാത്തരങ്ങ്	അടയ്ക്കാച്ചുണങ്ങ്
അതിർപ്പ്	അത്ഭുതം
അമുങ്ങിപ്പോകുക	ഒതുങ്ങിപ്പോവുക, ഞെരുങ്ങുക
അലതിപ്പാട്	കഷ്ടപ്പാട്
അലമ്പൽ	ബുദ്ധിമുട്ട്, പ്രയാസം
ആചാരം തീർക്കുക	വിവാഹബന്ധം വേർപ്പെടുത്തുക.
ആയമ്മ	ആ അമ്മ (മാന്യസ്ത്രീ)
ഇഞ്ഞോട്ട്	ഇങ്ങോട്ട്
ഇടങ്ങേറ്	പ്രയാസം
ഇനാമ്	സമ്മാനം

ഇസ്ക്കിവെക്കുക	സൂത്രത്തിൽ കൈക്കലാക്കുക
ഇളിച്ചംപിടിക്കുക	കോപവും ദു:ഖവും ഒരുമിച്ച് വരിക
ഈറ്റേൻ	അങ്ങേയറ്റത്തെ ലുബ്ധൻ
ഉളുത്ത്കയറുക	കോരിത്തരിക്കുക (ഭയംകൊ ു ാകുന്ന രോമാഞ്ചം)
ഊയെന്റപ്പാ/ ഊയെന്റമ്മോ	അത്ഭുതം, ദു:ഖം തുടങ്ങിയ വികാരങ്ങളെ സൂചിപ്പിക്കുന്ന വ്യാക്ഷേപകങ്ങൾ.
എണ്ണമൈലി	എണ്ണനിറമുള്ള (ഇരുനിറമുള്ള) സുന്ദരി.
എരപ്പുപിടിക്കുക	മുടിയുക.,ഇരന്നു നടക്കേ അവസ്ഥയിലാകുക.
എരപ്പൻ	ഇരപ്പാളി.
എസ്സുമൂളുക	യെസ് മൂളുക, ശരിവെക്കുക
എളേച്ചൻ	ഭർത്താവിന്റെ അനുജൻ(കോഴിക്കോട് നഗരപ്രാന്തത്തിൽ മാത്രം. അല്ലാത്തിടങ്ങളിൽ അച്ഛന്റെ അനുജൻ.)
എറൂളാടൻ	എറിപുള്ള് (ഒരിനം രാപ്പക്ഷി)
എറേക്കൽ	ഇറയത്ത്
ഏച്ചിൽതൊ ്	ചെത്തുകാരൻ ഉപയോഗിക്കുന്ന ഒരു ഉപകരണം
ഓത്തി	ഓട
ഒന്തം	കയറ്റം
ഒന്നരാടൻ സുന്ദരിച്ചി	സുന്ദരി ചമയുന്ന സ്ത്രീകളെ പരിഹസിക്കാൻ ഉപയോഗിക്കുന്ന ഒരു വാക്ക്
ഓമപ്പുല്ല്	ദർഭപ്പുല്ല്, അയമോദകപ്പുല്ല്
ഒരീന്ത്	ഒരുചീന്ത് (കഷ്ണം)
ഒഴലിച്ചപ്പാട്	പല്ലിൽ ഒട്ടിപ്പിടിക്കുന്ന ഒരിനം മിഠായിയുടെ പേര് (കഷ്ടപ്പാടു ാക്കുന്നത്.)
കബൂലാക്കുക	കൈക്കലാക്കുക.
കച്ചറ	ചീത്തയായ
കണ്ണാണേ നേര്	കണ്ണാണേ സത്യം

കണ്ണ് മയ്യലത്ത്പോവുക	വശീകരണ ശക്തിയുള്ള കാഴ്ചകളിൽ കണ്ണിനു ാകുന്ന വികാരം (മയ്യൽ- വശീകരണം)
കണ്ണ്മാളുക	കണ്ണ് മങ്ങുക.
ക റ്ച ി	ചപ്ച്ചവറ്.
കത്തലടക്കുക	വിശപ്പടക്കുക
കത്ത്യാൾ	കത്തിവാൾ, വലിപ്പമുള്ള ഒരുതരം കത്തി.
കന്നത്തം	ദുസ്സാമർത്ഥ്യം
കയ്യിന്നില്ല	കഴിയുന്നില്ല
കരിങ്ങാണി.	പഴുതാര
കരിഞ്ചി	കറുത്ത സുന്ദരി.
കവട്ട	വൃക്ഷക്കവരം
കവായി	പട്ടം
കശപിശ	കലശൽ, ശണ്ഠ
കസർത്ത്	അഭ്യാസം
കളസം	കാൽചട്ട
കഴുകദൃഷ്ടി	സൂക്ഷ്മദൃഷ്ടി
കാട്ടുപോക്കാൻ	കാട്ടുപൂച്ച
കാഞ്ഞിരപ്പൊലയാടിച്ചി	അങ്ങേ അറ്റത്തെ ദുർനടത്തക്കാരി എന്ന അർത്ഥത്തിലുളള ഒരു ശകാര വാക്ക്
കാനൂലിളക്കുക	അനാവശ്യമായി സംസാരിക്കുക
കാപ്പ	കീശ
കാപ്പിടി	കൊയ്ത്തിനിടെ ഊർന്നുവീഴുന്ന നെൽക്കതിരുകൾ. ഇത് പെറുക്കുന്നത് കുട്ടികൾക്ക് ഒരു വരുമാന മാർഗമാണ്.(മറ്റൊരു രൂപം താപ്പിടി.)
കായി	കാശ്, പണം
കാവ ം	കാവടി (ചുമട്ടുകാർ ഉപയോഗിക്കുന്നത്)
കാസ്സ്	കാശ്
കാസ്രേട്ട്	മണ്ണെണ്ണ

കാറ്റുംവിളിച്ചിരിക്കുക	വെറുതെ കാറ്റുകൊ ിരിക്കുക
കി ം പിണയുക	അബദ്ധം പറ്റുക
കിണ്ണാംകൃതി	സൊല്ല പിടിച്ച കാര്യം (വേ ാതീനം)
കിയാമത്തിൻനാൾ	അവസാനദിവസം (ഇസ്ലാംമതവിശ്വാസപ്രകാരം ദൈവം ആത്മാക്കളുടെ മേൽ അവസാന വിധി പ്രസ്താവിക്കുന്ന ദിവസം)
കിസ്സ	നാട്ടുവർത്തമാനം
കീച്ചൽ	ഇറക്കം
കുഞ്ഞൻ	കുട്ടി
കുടി (ഇക്കുടീല്)	കുടിൽ
കുടിഞ്ഞിൽ	കുടിൽ
കു ൻ	ആൺകുട്ടി എന്ന അർത്ഥത്തിലുള്ള ഒരു ഗ്രാമ്യപ്രയോഗം
കു ാമ ിക്കാരൻ	കുഴപ്പക്കാരൻ., വയ്യാവേലി സൃഷ്ടിക്കുന്നവൻ.
കുത്തിച്ചൂടാൻ	നെടൂളാൻ, കാലൻകോഴി
കുനിഷ്ടുവിദ്യ	ദുഷ്ടലാക്കോടുകൂടിയുള്ള പ്രവൃത്തി.
കുന്ത്രട്ടാണം	കുഴപ്പംപിടിച്ച വസ്തു.
കുന്തിരി പായുക	കുന്തിരിയെടുക്കുക, വിളറിപിടിക്കുക
കുമറൽ	ചുട്ട്നീറൽ
കുരിപ്പ്	വസൂരി
കുരിപ്പു ായി പ ാരാവുക	വസൂരി ബാധിച്ച് ചത്തുപോവുക
കുറ്റപൂജ	ആശാരിമാർ പുരപ്പണി കഴിഞ്ഞതിനുശേഷം നടത്തുന്ന പൂജ (ഗൃഹപ്രവേശം)
കൂത്തിച്ചിമോൾ	ദുർന്നടത്തക്കാരി എന്ന അർത്ഥമുള്ള ശകാരപദം
കൂളൻമാർ	കൊള്ളരുതാത്തവർ (ശകാരപദം)
കെടി	വാച്ച് (ഘടികാരം)
കെറുപ്പപ്പൂതി	ഗർഭിണിക്ക് തോന്നുന്ന ആഗ്രഹങ്ങൾ (വ്യാക്കൂൺ)

കൊങ്ങൻ	അന്യദേശക്കാരൻ എന്ന അർത്ഥത്തിലുള്ള പരിഹാസപദം.
കൊട്ട്	എച്ചിൽ
കൊട്ടീമ്പി	എച്ചിലുനക്കി.(ശകാരപദം)
കൊതം	ശക്തി, സുഖം
കൊയിൽ	തേങ്ങയിടുന്നതിനുള്ള സമയക്രമം
കൊരടാവ്	ചാട്ട
കൊസ്രാക്കൊള്ളി	ഉപദ്രവകാരി
കൊഴമാന്ത്രം	ദുർഘടം
കൊഴമാന്ത്രത്തിന്റെ ആപ്പീസ്	ദുർഘടം പിടിച്ച അവസ്ഥയുടെ അങ്ങേയറ്റം.
കൊറു	തുട(ശരീര ഭാഗം)
കൊന്ത്രമ്പല്ലൻ	മുടമ്പല്ലൻ
കോപ്പിരാട്ടി	കോപ്രായം, ഗോഷ്ഠി.
കോമ്പല കോമ്പല	കോർമ്പൽ, കൂട്ടമായി
കോലാകലം	കോലാഹലം
ഗുലുമാൽ	കുഴപ്പം, പ്രതിസന്ധി.
ചക്കളത്തി	സപത്നി.
ചട്ടക്കാർ	ആംഗ്ലോ ഇന്ത്യൻസ്
ചാടിക്കള	എറിഞ്ഞുകളയൂ
ചാലി	വയലിനോടുചേർന്ന വെള്ളക്കെട്ട്
ചിരുതനം	സ്ത്രീധനം
ചിറി	ചു ്
ചിറ്റം	ഇഷ്ടം, സ്നേഹം,ചുറ്റം (പലപ്പോഴും അവിഹിതം)
ചീക്ക്	രോഗം
ചീത്തപറയുക	ശകാരിക്കുക
ചീമൻ	ജീവൻ
ചീമ്പ്രക്കണ്ണൻ	ചീമ്പക്കണ്ണൻ, അളിഞ്ഞ കണ്ണുള്ളവൻ.
ചൂളത്തി	ചൂളസ്ത്രീ, വേശ്യ
ചെണിച്ചിന്	ക്ഷണിച്ചിരുന്നു.

ചെത്തം	ശബ്ദം
ചെനമ്പ്	അല്പം
ചെന്തുക്കുടിയൻ	ഒരുശകാര പദം
ചേളവട്ടി	കുരുമുളക് അളക്കുന്ന വട്ടി
ചൊക്രം	അരിശം
ജഗല്പെണ്ണ്	സമർത്ഥ
ജഗള	ലഹള
ജാൺതൂസ്	കൊള്ളരുത്താത്തവൻ എന്ന
ജാഹിർ	അർത്ഥത്തിലുള്ള ശകാരപദങ്ങൾ
ജോനകൻ	മാപ്പിള
ഞഞ്ഞം മിഞ്ഞം മൊഴിയൽ	ശിശുക്കളുടെ അവ്യക്തഭാഷണം
ഞമ്മന്റെ	നമ്മുടെ
ഞമു ിപ്പിടിക്കുക	വിരലുപയോഗിച്ച് ഞെക്കിപിടിക്കുക
തക്കാരം	സൽക്കാരം
തങ്കാരം	ശേഖരം,സ്വകാര്യസമ്പാദ്യം
തട്ടിഷീട്ട്	സർട്ടിഫിക്കറ്റ്
തമർത്തുക	തകർക്കുക
തുഞ്ചി	അറ്റം
തെമ്പ്	അറ്റം,വിളുമ്പ്,വക്ക്
തൊയിരം	സ്വൈര്യം
തൊരപ്പ്	എതിർപ്പ്
തൊരം	ജോലി
തൊള്ള	വായ
തൊള്ളേലെ നാക്ക്	വായിൽ നാക്ക്
തോനെ	ധാരാളം
തോന്ന്യാസക്കത്ത്	താന്തോന്നിത്തത്തിൽ നിന്നു ായ കത്ത് (പ്രണയലേഖനം)
തോന്ന്യാസശെലവ്	താന്തോന്നിത്തത്തിന്റെ ഭാഗമായ അനാവശ്യചെലവ്
തൗതാരിക്കുക	സംസാരിക്കുക

ദണ്ണം	രോഗം
നടാടെ	ആദ്യമായി
നടൂന്നൊരു ബെരുത്തം	നടുവ് വേദന
നമ്പിക്കൂടാ	വിശ്വസിച്ചുകൂടാ
നയിക്കുക	അധ്വാനിക്കുക
നയിച്ചു ാക്കിയ കാസ്	അധ്വാനിച്ചു ാക്കിയ പണം
നസീവ് നിസീബ് നെസീവ്	ഭാഗ്യം
നിരീക്യാ	വിചാരിക്കുക(നിരൂപിക്കുക)
നിർമന്തം	നിർബന്ധം
നീന്തം	നീന്തൽ
നുരുമ്പിരായരം	വയ്യാവേലി
നൂഞ്ഞുവയൽ	ചതുപ്പ്-ചെളിയും വെള്ളവും കെട്ടിക്കിടക്കുന്ന വയൽ
നൊണമ്പി	അത്യാർത്തിക്കാരൻ
പടച്ചി	സംസാരിച്ച് തോൽപ്പിക്കുന്നവൾ
പടപ്പ്	സൃഷ്ടി
പടിഞ്ഞാറ്റി	പടിഞ്ഞാറ്റ-വീടിന്റെ പടിഞ്ഞാറുഭാഗത്തുള്ള പ്രധാനമുറി
പട്ടാങ്ങം	ഉറപ്പ് , സത്യം
പ ാരടക്കുക	വസൂരിവന്ന് ചാവുക(ശാപവാക്ക്)
പ ാരം	ശവം(ശകാരവാക്ക്)
പന്നാസ് പന്നാസൻ	പന്ന-ഒന്നിനും കൊള്ളാത്ത
പന്നിപ്പൂലോൻ	ശകാരപദം
പയക്കം പറച്ചിൽ	പഴക്കം(പഴയ.കഥകൾ)പറച്ചിൽ
പയ്പ്പ്	വിശപ്പ്
പരപ്പ് ചീത്തപറയുക	വേ ുവോളം ശകാരിക്കുക
പലകാരം	

പലാരം	പലഹാരം
പഷ്ണി	പട്ടിണി
പള്ള	വയറ്
പാനൂസ്	പാനീസ്, ഒരു തരം വിളക്ക്
പാറ്റാൻ	പാറാടൻ,കടവാതിൽ
പിടുക്ക്	വൃഷണം
പിട്ടം	വിട്ടം-വീടിന്റെ മേൽപ്പുരയ്ക്ക് കുറുകെ വെക്കുന്ന ഉത്തരം
പിത്തക്കാടി	പിത്തരോഗം ബാധിച്ചവൻ/ൾ
പിരട്ട്	തട്ടിപ്പ്
പിറക്കാത്ത മോൻ	ഭർത്താവിനോ ഭാര്യയ്ക്കോ മറ്റൊരു ബന്ധത്തിൽ പിറന്ന മകൻ
പിറുക്ക്	ചെറുപ്രാണി
പുക്കാറത്ത്	പ്രചാരം
പുനം കൊത്തുക	ഒരു കൃഷിരീതി
പുയ്യ്	പുഴു
പുയ്യൂട്ടി	പുതിയകുട്ടി(മണവാട്ടി)
പൂതി	ആഗ്രഹം,കൊതി
പൂമിലോകം	ഭൂമിമുഴുവൻ
പൂയിസ്ലാത്തി	പുതുതായി ഇസ്ലാം മതത്തിലെത്തിയ സ്ത്രീ
പൂലോൻമാര്	ഒരു ശകാരപദം
പെരട്ട്	പറ്റിക്കൽ
പെലച്ച	പുലർച്ച
പേക്കാത്തവള	ഒരിനം തവള
പേച്ച്	പനയോല വെച്ച് മേൽപ്പുരയുടെ ചോർച്ച തടയുന്നരീതി
പൈയ്ക്കുക	വിശക്കുക
പൊട്ടക്കയം	ഉപയോഗശൂന്യമായ ജലാശയം
പൊരുളിക്കുകയില്ല	ശ്രദ്ധയിൽ പെടില്ല
പൊലയാടിച്ചി	വ്യഭിചാരിണി(ശകാരപദം)

പൊള്ള്	പൊളി, കളവ്
പോതക്കേട്	ബോധക്കേട്.അബോധാവസ്ഥ
പോത്തക്കൻ	ഭീമാകാരൻ
പ്രാകുക	ശപിക്കുക
പ്രാഞ്ചിപ്രാഞ്ചി	തളർന്നു പതുക്കെയുള്ള(നടത്തത്തിന്റെ വിശേഷണം) താങ്ങി താങ്ങി
ബടുക്ക്	ബ്രെയ്ക്ക് (കാളവ ിയുടെ)
ബടുക്കൂസ്	കൊള്ളരുത്താത്തവൻ
ബഡായി	അതിശയോക്തി, പൊങ്ങച്ചം പറച്ചിൽ
ബലാല്	ഒന്നിനും കൊള്ളാത്തവൻ
ബറാബറ്	വേ ുവോളം
ബുദ്ധ്	ബുദ്ധിശൂന്യൻ
ബെയിക്കുക	ഭക്ഷിക്കുക
ബൈബ്ലൂസൻ	പമ്പരവിഡ്ഢി
ഭിണ്ണക്കൻ	ഭീമാകാരൻ
ഭൂമിമലയാളം	മലയാളനാടു മുഴുവൻ
മണ്ണാങ്കട്ട	നിഷ്പ്രയോജനവസ്തു
മ ിലി	നീർക്കോലി
മന്നങ്ങ	അധികം വിളയാത്ത തേങ്ങ
മൻച്ചൻ	മനുഷ്യൻ
മന്തിരി	പുല്പായ
മമ്മട്ടി	മൺവെട്ടി
മരമോറൻ	മുരടൻ(ശകാരപദം)
മരികമുകറ്	മരവി (ഉപ്പ് സൂക്ഷിക്കുന്ന മരപാത്രം) പോലെ മുഖാകൃതി (പരിഹാസപ്രേര്)
മറ്റേ ഏർപ്പാട്	അവിവിഹിത ബന്ധം
മറ്റേ സൃഷ്ടി	സ്ത്രീ (പുരുഷന്റെ കാഴ്ചപ്പാടിൽ)
മാക്കൂക്ക ൻ	ഒരിനം ചുവന്ന ചെറുപ്രാണി
മാച്ചിൽ	ചൂല്
മാഞ്ഞാല്യം	കുഴഞ്ഞാടിക്കൊ ുള്ള സംസാരം(സ്ത്രീ)

മാട്ട	കള്ളെടുക്കുന്ന കുടം
മാട്ടർ	മാസ്റ്റർ
മാലീസ്	തിരുമ്മൽ
മാസ്പടി	മാസപ്പടി , മാസശമ്പളം
മ്ണുങ്ങ്ന്ന്	വിഴുങ്ങുന്നു
മുഞ്ഞി	മുഖം
മുട്ടാപ്പോക്ക്	കുഴപ്പം പിടിച്ചത്
മുയിങ്ങ്	ദുർഗന്ധം
മുസീബത്ത്	ആപത്ത്
മൂത്രം പാത്തുക	മൂത്രമൊഴിക്കുക
മൂളക്കം	മൂളൽ
മേയ്ക്കില്ല	തരക്കേടില്ല
മൊച്ചക്കുരങ്ങ്	കരിങ്കുരങ്ങ്
മൊഞ്ച്	അഴക്
മൊണപ്പുകാലം	ഇണചേരൽകാലം
മൊരത്ത പ്രാന്തൻ	മുഴുഭ്രാന്തൻ
മൊളിയില	ഒരിനംനാട്ടുചെടിയുടെ ഇല(ചുരുട്ടി കുപ്പിയ്ക്ക് കോർക്കായും മറ്റും ഉപയോഗിക്കുന്നു)
മോന്തി/മോന്തിനേരം	മൂവന്തി, സന്ധ്യ
മോസ്തർ	പുതിയ സമ്പ്രദായം (ഫാഷൻ)
മോറ	ഒരു കാട്ടുമൃഗം
യൂസ്സ് ലെസ്സ്	ഉപയോഗശൂന്യവസ്തു
ലക്ചർ തരുക	പ്രഭാഷണം നടത്തുക എന്ന അർത്ഥത്തിലുള്ള നാട്ടുപ്രയോഗം
ലാച്ചാറാവുക	നാശമാവുക
വപ്പ്	വായ്ക്ക് ചുറ്റുമുള്ള ഭാഗം
വരുത്തൻ	അന്യദേശക്കാരൻ
വാലാത്തൻ	സഹായി/അനുയായി(പരിഹാസവാക്ക്)
വിക്രസ്	വിക്രിയ, വികൃതി
വെശ	മുളന്തട്ടി

വെള്ളത്തിലെഴുത്തച്ഛൻ	വെള്ളത്തിലാശാൻ, ഒരിനം ജലജീവി
വേ ാസനം	വേ ാതീനം
വൈരം കൊടുക്കുക	നിലവിളിക്കുക
ശിങ്കളത്തി	സിംഹളസ്ത്രീ
ശൊങ്കൻ	സുന്ദരൻ എന്ന് മേനി നടിക്കുന്നവൻ
ശൈയ്ത്താൻ	ചെകുത്താൻ (ശകാരപദം)
ഷഡകൻ	ഭാര്യാസഹോദരീ ഭർത്താവ്
ഷ്ക്കോള്	സ്കൂൾ
സക്കാത്ത്	ചക്കാത്ത് (സൗജന്യമായി)
സങ്കടപ്പാട്	വലിയ സങ്കടം
സാദ്ധ്യം	ശാഠ്യം
സബൂർ	മാപ്പ്
സാതനം	സാധനം
സാപ്പിടുക	ശാപ്പിടുക
സുബാറ്	ഒരു ശകാരപദം
സുവർ	പന്നി എന്ന അർത്ഥമുള്ള ശകാരപദം
സുവർക്കം	സ്വർഗ്ഗം
സൊബെയ്ക്ക്	രാവിലെ(സുബഹ്)
ഹബൂജാല്, ഹമുക്ക്	ശകാരപദങ്ങൾ
ഹലാക്കിലാവുക	കുഴപ്പത്തിലാവുക
ഹിക്ക്മത്ത്	സൂത്രപ്പണി
ഹൈവാക്കുക	വിഡ്ഢിയാക്കുക
റങ്ക്	ആകർഷകത്വം

പൊറ്റെക്കാട്ട് വിവിധ കഥാസന്ദർഭങ്ങളിലായി ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്ന നാടൻ പദങ്ങളും ഉച്ചാരണങ്ങളുമാണ് ഇവിടെ ക്രോഡീകരിച്ചിരിക്കുന്നത്. ഉപകൂട്ടായ്മകളുടെ നിത്യജീവിതസന്ദർഭങ്ങളോട് അലിഞ്ഞ്ചേർന്ന് പ്രാദേശികവും വർഗപരവുമായ സാംസ്കാരികത്തനിമ പ്രകടിപ്പിക്കുന്നവയാണ് ഈ പദങ്ങൾ. കൃത്യമായ സന്ദർഭമാണ് അവയ്ക്ക് ജീവൻ നൽകുന്നത്. പലതും വാമൊഴിയിൽ മാത്രം നിലനിൽക്കുന്നതും മാനകഭാഷയിൽ കൃത്യമായ അർത്ഥവ്യാഖ്യാനത്തിന് വഴങ്ങാത്തതുമാണ്. ഇന്ന്

മിക്കവാറും പ്രചാരലുപ്തമായിപ്പോയ വാക്കുകളാണ് കൂടുതലും എന്ന വസ്തുത അവ രേഖപ്പെടുത്തുന്നതിന്റെ പ്രാധാന്യം വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നു. മാനകഭാഷയിലുള്ള രൂപമോ അർത്ഥമോ അർത്ഥവ്യാഖ്യാനത്തിനുതകുന്ന സന്ദർഭസൂചനകളോ നൽകി അവയെ അടയാളപ്പെടുത്താനാണ് ഇവിടെ ശ്രമിച്ചത്.

ര   ുതരം ആഖ്യാനശൈലികളുടെ മിശ്രണമാണ് പൊറ്റെക്കാട്ടിന്റെ തനതു ശൈലി.

1. സംസ്കൃത പദപ്രചുരമായ ക്ലാസിക്കൽ ശൈലി
2. നാട്ടുപദസമൃദ്ധമായ നാടോടിവഴക്കത്തിന്റെ ശൈലി

വ്യക്തികേന്ദ്രിതമായ ആദ്യകാല രചനകളിൽ ക്ലാസിക്കൽ ശൈലിക്കാണ് മുൻതൂക്കം ലഭിക്കുന്നത്. സമൂഹകേന്ദ്രിതമായ ര   ാം ഘട്ടത്തിൽ വാമൊഴിവഴക്കത്തിന് പ്രാമുഖ്യമുള്ള ശൈലിക്ക് മുൻതൂക്കം ലഭിക്കുന്നു. ര   ും ഇടകലർന്നുവരുന്നതും കാണാം. ചില സന്ദർഭങ്ങളിൽ സംഭാഷണങ്ങൾ പോലും വരമൊഴിയിലാകുന്നത് ക്ലാസിക്കൽ പാരമ്പര്യത്തോടുള്ള അടുപ്പം കൊ   ാവാം.

ചെറുകഥകളിൽ ആഖ്യാനപ്രധാനമായ ശൈലി സ്വീകരിച്ചതിനാലാവാം കഥാപാത്രങ്ങൾ ഭാഷണഭേദങ്ങൾ ഉപയോഗിക്കുന്നത് താരതമ്യേന കുറവാണ്. നിരക്ഷരരായ കഥാപാത്രങ്ങൾപോലും വരമൊഴിയിൽ സംസാരിക്കുന്നത് പല ചെറുകഥകളിലും കാണാം. ക്ലാസിക്കൽ ശൈലിയോടുള്ള മമത കൊ   ാകാം അങ്ങനെ സംഭവിച്ചത്. ഉദാ:-

1. '*തിരുവാതിര*' എന്ന ചെറുകഥയിൽ നാരായണനും നാട്ടിൻപുറത്തുകാരി കല്യാണിയും തമ്മിലുള്ള പ്രേമഭാഷണം.

2. '*കടവുതോണി*'യിൽ മമ്മുവും അലീമയും തമ്മിലുള്ള സംഭാഷണം.

അതേ സമയം ഏതാനും ചെറുകഥകളിലും '*മൂടുപടം*', '*ഒരു ദേശത്തിന്റെ കഥ*', '*ഒരു തെരുവിന്റെ കഥ*' തുടങ്ങിയ നോവലുകളിലും നാട്ടുഭാഷയുടെ തനിമ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നു. പ്രദേശത്തിന്റെയും ഉപസമൂഹങ്ങളുടെയും വാമൊഴി രൂപങ്ങളാൽ സമ്പന്നമായ രചനാശൈലികൊ   ് അവ ശ്രദ്ധേയമാകുന്നു. ഉദാ :-

ഓയ്ക്കെടി - ന്റ നായരപ്പരം തന്നെ...........

ആ ഒല്യാടിച്ചിയെ ആന് ഒയ്ച്ചി - ഒയ്ച്ചേ, ഒയ്ച്ചി - ഒയ്ച്ചേ, ഒയ്ച്ചി.

(വല്ലികാദേവിയിലെ രായൻ)

2. ''ഒരീന്ത് പത്തിരി - പത്തിരീന്റെ ആച് നാളെള്ളട്ട്'' (ഭ്രാന്തൻനായയിലെ കീരൻ)

3. ''മനിശന്റെ എക്കിട്ടപോലെ അത് കോയീന്റെ ഒരു സൂക്കേടാ.അയിനെ അറത്ത് ബെയിക്കാനേ പറ്റൂ.'' (സമ്മാനം - മൂസ്സാൻ കുഞ്ഞിമാപ്പിള)

4. ''ഇതെന്തൂട്ട് പീറത്തരമാണ് മനുഷ്യാ കാട്ടീരിക്കണത് - കക്ഷികളെ കയ്യീന്ന് കാസും പീസും പിടുങ്ങി കോടതിക്കേസ് വിളിക്കുമ്പം വക്കീലും ഇല്യ പേക്കോലോം ല്യാ.'' (കോടതിക്കുപുറത്ത്- കാർത്യായനി)

5. ''ല്യുമ്മാ - പനിം കിനിം ഒന്നും കിട്ടൂലാ - ഇബടെ കച്ചോടൊന്നും ബർക്കത്ത് കാണ്ന്നില്ല. കടേള്ളു - ഞ്ഞി ബയനാട്ടിലൊന്ന് പോയിനോക്കട്ടെ - ആമിനേ, ഒരു ചൂട്ടു കെട്ടിക്കൊ ടീ.'' (മൂടുപടത്തിലെ ആലിക്കുട്ടി)

6. ''ക്നാവ് കാങ്ങാണെന്ന് വിശാരിച്ചു. ചെലപ്പം ഒറങ്ങുമ്പോ ക്നാവ് കാങ്ങാറില്ലേ? പൂയീല് മാന്ത്യപ്പം ഒരു കാലുറുപ്യ കെടക്ക്ണ്. പിന്ന്യേം മാന്തി നോക്ക്യപ്പം ശരവരിശം കാലുറുപ്യ തന്നെ. അങ്ങനെ അട്ടി അട്ടി ആയിട്ട് - നോട്ടിന്റെ അട്ടി ക്നാവ് കാങ്ങാണെന്ന് വിശാരിച്ചു.'' (ഒരു തെരുവിന്റെ കഥയിലെ പെരിക്കാലൻ അന്ത്രു)

6. ''കുത്തിര്ക്ക്ന്ന പലേന്റെ ചോട്ടില് ആച്ച വല്ല്യോര് കൊട് ആള് ഒളിപ്പിച്ചു വെച്ചിട്ടു -കരിതിക്കോൾണം. പ ം കയ്ച്ചെടുക്കാനാണ് ചെല്ലുന്നതെന്ന് ക ാല് ആരായാലും ആച്ച കൊട് ആളെടുത്ത് കൊത്താ ിരിക്കൂല - കമ്പോ ്റേ, അതാണ് സിതി...'' (ഒരു ദേശത്തിന്റെ കഥ യിലെ കൂനൻ വേലു)

7. ''എരപ്പൻ - അടുക്കളേലെ ചട്ടീം കലോം ഓരി വെക്കുന്ന് - ആ തമിളത്തിപ്പൊലാടിച്ചിക്ക് കൊ ായി നക്കാൻ കൊടുക്കാൻ - പെറുക്കി - ഹമുക്ക്! ....ആ നല്ല മനിച്ചന്റെ തൊള്ളേലെ മണ്ണ് ഒണങ്ങീറ്റില്ല. അപ്പളേക്കും തോന്ന്യല്ലോ ഈ ചെറ്റയ്ക്ക് ആ പാവം തള്ളേനേം മോനേം കുടിയെറക്കാൻ -

യോഗ്യനായ കെട്ടണൻമാട്ടർക്കു ായ മോനാണ് ഈ തോട്ടിപ്പറേൻ എന്ന് ആരേയ് പറഞ്ഞ്..........ഥുപ്പ്'' (ഒരു ദേശത്തിന്റെ കഥയിലെ ഉണ്ണൂലിയമ്മ)

നാടൻ ഉപമകളുടെ ധാരാളിത്തം

പൊറ്റെക്കാട്ടിന്റെ ആഖ്യാനശൈലിക്ക് തനിമ പകരുന്ന ഘടകങ്ങളിൽ മുഖ്യ പങ്കു വഹിക്കുന്ന ഒന്നാണ് അവയിൽ ചിതറിക്കിടക്കുന്ന നാടൻ ഉപമകളുടെയും രൂപകങ്ങളുടെയും ധാരാളിത്തം. അനന്യസാധാരണമായ നിരീക്ഷണപാടവവും സ്വതസ്സിദ്ധമായ നർമബോധവും അവയ്ക്ക് മാറ്റുകൂട്ടുന്നു. പഞ്ചേന്ദ്രിയങ്ങളും പങ്കെടുക്കുന്ന ആ സാദൃശ്യകല്പനകളുടെ ഉറവിടം അന്വേഷിച്ചുപോയാൽ എത്തിച്ചേരുക നാടോടിവാങ്മയങ്ങളിലായിരിക്കും. നാടൻപാട്ടുകൾ, നാടോടിക്കഥ, പഴഞ്ചൊല്ല് കടങ്കഥ തുടങ്ങിയ വാങ്മയ രൂപങ്ങൾ ലളിതസുന്ദരമായ ഉപമകൾ കൊ ് സമൃദ്ധമാണ്. വാമൊഴിഭാവനയിൽ നിന്ന് രൂപം കൊള്ളുന്ന സാദൃശ്യകല്പനകൾ പിന്നീട് പരിഷ്കൃതസാഹിത്യരൂപങ്ങളിലേക്ക് എത്തുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്. ഉദാഹരണമായി ലളിതവും അർത്ഥഗർഭവുമായ ഉപമകൾക്ക് ധാരാളം മാതൃകകൾ വടക്കൻ പാട്ടുകളിൽ കാണാം.

ഉദാ:- ''ചോലപ്പനംകിളി കൂവും പോലെ
കിണ്ണം മണിയോശ കേൾക്കും പോലെ
പനങ്ക ൻ തത്ത ചിലക്കും പോലെ
തീപ്പറ്റിപഞ്ഞി പറക്കും പോലെ
തലകൊത്തിപ്പാമ്പു പുളയുംപോലെ
കടുകുത്തിയ കയ്യൻ പിടക്കും പോലെ
കാല് ര ും കമ്പ കടഞ്ഞപോലെ
കൈര ും ചെഞ്ചേനത്ത ുപോലെ''[36]

വടക്കൻപാട്ടുകളടക്കമുള്ള നാടോടിവാങ്മയപാരമ്പര്യമാവണം നിത്യ ജീവിതഗന്ധിയായ ഉപമകൾ കോർത്തെടുക്കാൻ പൊറ്റെക്കാട്ടിന് പ്രചോദനമായത്. വർണ്യവസ്തുവിന്റെയോ ക്രിയയുടെയോ ഛായ വഹിക്കുന്ന ഉപമാനങ്ങൾ പ്രകൃതിയിൽ നിന്നും നാട്ടുജീവിതവഴക്കങ്ങളിൽ നിന്നും അദ്ദേഹം ക െ ടുക്കുന്നു. കേരളത്തിലെ പ്രത്യേകിച്ച് മലബാറിലെ സസ്യ - ജീവജാലം (Flora and fauna) ആചാരവിശേഷങ്ങൾ, നാടൻകലകൾ, ഭക്ഷണരീതികൾ, മനുഷ്യരുടെ പെരുമാറ്റരീതികൾ എന്നിങ്ങനെ

സർവതലസ്പർശിയായ ഒരു ലോകം ഈ ഉപമാനങ്ങളിൽ ക ത്താൻ കഴിയും. അന്നത്തെ നാട്ടുകൂട്ടായ്മയുടെയും നാടോടിജീവിതപരിസരത്തിന്റെയും നഖചിത്രം നൽകാൻ പര്യാപ്തമാണവ. അപഗ്രഥനസൗകര്യാർത്ഥം അവയെ ഉപമാനങ്ങളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ സസ്യജാലം, ജീവജാലം, ഗ്രാമീണജീവിക എന്നിങ്ങനെ തരംതിരിക്കാം.

സസ്യലോകം

1) പ്ലാവിന്റെ ചിപ്പൂളിപ്പൊടിചുരുളുപോലുള്ള സ്വർണ്ണത്തലമുടി (ഒരു ടൈംപീസിന്റെ കഥ, പു.83, ഒ. ദേ ക. പു.106)

2) പ്ലാത്തടി പോലിരുന്ന മെയ്യ് (ആയിരം വെള്ളിയും പൊ. ചെ. വാ.1 പു.12)

3) വെള്ളരിക്കാമുറി പോലെ വിളറിയ മുഖം. (ജയിൽ. പൊ.ചെ.വാ.1 പു.19)

4) നെലാവത്തെ വെള്ളരിക്ക പോലൊരു പെണ്ണ് (രഹസ്യം.പൊ.ചെ.വാ.1 പു.170, കടവുതോണി.വാ.1 പു.134)

5) കണിവെള്ളരിക്കപോലത്തെ മുഖം (സന്ദർശനം.പൊ.ചെ.വാ.1 പു.362, ഒ.ദേ.ക.പു.270)

6) കരികൂവളപ്പൂപോലെയുള്ള കണ്ണുകൾ (കടവുതോണി.പൊ.ചെ. വാ.1.പു.170)

7) ഈന്തൽച്ചക്കയുടെ മട്ടിലുള്ള മൊട്ടക്കുന്ന്(നദീതീരത്ത് പൊ.ചെ. വാ.1.പു.411)

8) കുലയ്ക്കാനടുത്ത നേന്ത്രവാഴപോലെ പെട്ടെന്നു വളരുന്ന പെൺകിടാവ്. (തിരുവാതിര.പൊ.ചെ.വാ.2. പു.176)

9) വെള്ളിലപോലെ വിളറിയ മുഖം.(ബാലന്റെ ഏട്ടത്തി.പൊ.ചെ.വാ.2 പു.268)

10) ഉണങ്ങിയ ആത്തച്ചക്കപോലെ ചുളിഞ്ഞ മുഖമുള്ള വൃദ്ധ (കാട്ടുചെമ്പകം. പൊ. ചെ. വാ.2.പു.282)

11) ചേനയുടെ ആകൃതിയിലുള്ള ടിഫിൻബോക്സ്, കശുമാങ്ങയുടെ ആകൃതിയിലുള്ള കുടപ്പിടി (സമ്മാനം. പൊ.ചെ. വാ.2പു.512)

12) കൈതനാരുപോലെ കുറച്ചുതലമുടി (പ്രൊഫസറുടെ പ്രണയം പൊ.ചെ.വാ. 3. പു.114)

13) അടയ്ക്കാക്കഷണം പോലുള്ള പല്ലിൻശകലങ്ങൾ (ദുർദ്ദിനം.പൊ.ചെ. വാ.3. പു.200)

14) സേലംമാങ്ങ പോലെ മുഖം (ഉദ്യോഗതിമിരം. പൊ.ചെ. വാ.3.പു.414)

15) പറങ്കിമാങ്ങപോലെ മുഖവും കൊട്ടടയ്ക്കാത്തോടുപോലുള്ള തലമുടിയുമുള്ള വെള്ളക്കാർ (ഒ.ദേ.കഥ പു.387)

16) പനങ്കുലത്തലമുടി, കുമ്പളക്കുരു പല്ലുകൾ (ഒ.ദേ.കഥ പു.260)

17) മത്തൻമുറിപോലെ വായ (ഒ.ദേ.കഥ പു.272)

18) സേലംമാങ്ങയുടെ മുഖവും പടവലങ്ങയുടെ ഉടലുമുള്ള പെൺകിടാവ് (ഒ.ദേ.കഥ പു.250)

19) വെള്ളരിക്കാത്തൊലിനിറം, നെല്ലിക്കാക്കണ്ണ് (ഒ.ദേ.കഥ പു.335)

20) പാറപ്പുറത്ത് നരയൻപുല്ല് മുളച്ചപോലെ കഷ ിയിൽ കുറച്ച് രോമങ്ങൾ (ഒ.ദേ.കഥ പു.336)

21) കൈതച്ചക്കപോലെ മുടികെട്ട് (ഒ.ദേ. കഥ പു.336)

22) ഒരു കണ്ണ് മഞ്ചാടിക്കുരുപോലെ മറ്റേത് ഉപ്പിലിട്ട നെല്ലിക്കപോലെ (ഒ.ദേ.കഥ പു.350, കുരുമുളക്, പു.28)

23) മുരിക്കിൻപൂപോലെ ചുവന്ന അച്ഛന്റെ മുഖം (ഒ.ദേ.കഥ പു.425)

24) കുമ്പളമൊട്ടുകൾപോലെ കണങ്കാലുകൾ (ഒ.ദേ.കഥ പു.462)

25) കുമ്പളങ്ങപോലെ തല, തരിപ്പഞ്ചസാര വിതറിയിട്ടപോലെ കുറ്റിരോമം നിറഞ്ഞ മുഖം, പുകയിലപോലെ തൊലി (ഒ.ദേ.കഥ പു.506)

26) കുമ്പളപ്പൂമൊട്ടിന്റെ ആകൃതിയിലുള്ള ഓട്ടുകോളാമ്പി.(വിഷകന്യക.പു.20)

27) ഒരു പഴുത്ത വത്തക്കാമുറിപോലെ പാതിചന്ദ്രൻ (പ്രേമശിക്ഷ.പു.89)

28) കഴയും മുഴയുമുള്ള പ്ലാത്തടിപോലെ ദേഹം. (ഒ.തെ.കഥ.പു.24)

29) ഉണങ്ങിയ മുരിങ്ങ പോലെ കാലുകൾ (ഒ.തെ.കഥ പു.52)

30) കാരക്കാച്ചിറി, കാരക്കാക്കുരുപല്ലുകൾ (ഒ.തെ.കഥ പു.109)

31) ഒണങ്ങി ബാളങ്ങപോലുള്ള കത്തിഒറ (ഒ.തെ.കഥ. പു.111)

32) തേങ്ങാമൊത്തി പോലുള്ള കഷ ിത്തല (ഒ.ദേ.കഥ. പു.106)

ജീവലോകം

1) മീൻമുള്ളുപോലെയുള്ള പാലം (ജയിൽ, പൊ.ചെ. വാ.1 പു.11)

2) പച്ചത്തെറിയുടെ കൊക്കും തൊപ്പിയുമുള്ള വാക്യങ്ങൾ (ജയിൽ പൊ.ചെ. വാ.1. പു.11)

3) പൊട്ടൻകടിച്ച കാളയെപ്പോലെ മുക്രയിട്ടു പാഞ്ഞുപോകുന്ന ബസ് (ശീലക്കുട പൊ.ചെ. വാ.1 പു.204, വിധി. വാ.1 പു.231)

4) വെടികൊ ് ചത്ത കടവാതിലുപോലെ ശീലക്കുട (ആകാശത്തിലെ നിയമം പൊ. ചെ. വാ. 1പു. 210, ഒ. ദേ. കഥ. പു.386)

5) വളായിയപ്പൻ പാമ്പിന്റെ ചെതുമ്പലുകളുടെ മട്ടിൽ പുള്ളികളുള്ള സ്വെറ്റർ (കുടും ബത്തിന്റെ മാനം പൊ.ചെ. വാ.1 പു. 248)

6) പാംസുസ്നാനം കഴിച്ചുവരുന്ന കളഭത്തെപ്പോലെയുള്ള ചെറുക്കൻ (ഇൻസ്പെ ക്ഷൻ പൊ.ചെ. വാ. 1 പു. 296)

7) മീൻകള്ളത്തിയെപ്പോലെ തോണിയിലിരിക്കുന്ന ദേവയാനി (സന്ദർശനം പൊ.ചെ. വാ. 1 പു. 361)

8) അട്ട ചങ്കിൽ കുടുങ്ങിയപോലെ വായും തുറന്നിരിക്കുന്ന ഒണക്കൻ (മെയിൽ റണ്ണർ പൊ.ചെ. വാ. 1 പു. 376)

9) തൊ യിൽ തവിടു കുടുങ്ങിയ പോലുള്ള ഗോഷ്ഠികൾ (എന്റെ ബോംബെ ചങ്ങാതികൾ പൊ.ചെ. വാ. 1 പു. 389)

10) പാമ്പിനെപ്പോലെ ഇഴഞ്ഞുപോകുന്ന ചെറുപുഴ (നദീതീരത്ത് പൊ.ചെ. വാ. 1 പു. 454)

11) പൂച്ച കരയുംപോലെ 'വിടൂ' എന്നു പറയുന്ന ബിരാൽ മത്സ്യത്തെപ്പോലെ പിട യുന്ന കല്യാണി (തിരുവാതിര പൊ.ചെ. വാ. 2 പു. 179)

12) വെള്ളം കുടിക്കുന്ന മണ്ണാത്തിപ്പുള്ളിന്റെ മട്ടിൽ സ്വരം വരുത്തുന്ന ഉമ (ഹിന്ദി മാഷ്ഷ് പൊ.ചെ. വാ. 2 പു.218)

13) മീൻചോരപോലെ ചുകന്ന വെള്ളം കെട്ടിനിൽക്കുന്ന കു ുകൾ (കനകാംബരം. പൊ.ചെ. വാ. 2 പു.407)

14) പുളിങ്ങ കടിച്ച കുരങ്ങനെപ്പോലെ, മുഞ്ഞിചുളിച്ച് ഇളിച്ച് നടന്നകലുന്ന പരിചയ ക്കാരൻ (സ്മാരകം, പൊ.ചെ. വാ. 2 പു.467)

15) മുഖത്തു നായ കാഷ്ഠിച്ചപോലെ അറപ്പും ഈറയും (മാതു പൊ.ചെ. വാ. 2 പു.492, ഒ.ദേ കഥ. പു.314)

16) ചെള്ളുകടിച്ച നായിനെപ്പോലെ നിൽക്കുന്ന ബീറ്റുപോലീസുകാർ (തലക്കെട്ടു മാഹാത്മ്യം പൊ.ചെ. വാ. 2 പു. 509)

17) വെള്ളം ക കുനിയനുറുമ്പിന്റെ കൂട്ടം പോലെ നിരന്ന കാറുകൾ (യവനിക യ്ക്കുപിന്നിൽ പൊ.ചെ. വാ. 2 പു. 529)

18) കുത്തിച്ചുടാന്റെ കൂക്കുവിളിപോലെ ശബ്ദം പുറപ്പെടുവിക്കുന്ന ഹുസൈൻ (ഡാൾ തടാകത്തിൽ പൊ.ചെ. വാ.3 പു. 19)

19) പേറ്റുനോവുകിട്ടിയ പൂച്ചയെപ്പോലെ കത്തും പിടിച്ചുനടക്കുന്ന സേഗു (കോട്ടു ബാക്കി പൊ.ചെ. വാ.3 പു. 55)

20) വെളിച്ചത്തുപിടിച്ചിട്ട ഒരു നത്തിനെപ്പോലെ മുറ്റത്തു കണ്ണുംചിമ്മി ചൂളിപ്പിടിച്ചിരി ക്കുന്ന കിഴവി (ഭ്രാന്തൻനായ പൊ.ചെ. വാ.3 പു. 102)

21) പുഴുങ്ങിയ ഞ ുപോലുള്ള സ്കൂട്ടർ (ഉദ്യോഗക്കയറ്റം പൊ.ചെ. വാ.3 പു. 111)

22) നഞ്ഞിട്ട കുളത്തിലെ പരൽമീൻ പോലെ റെയിൽവേ സ്റ്റേഷനിൽ പരക്കം പായുന്ന ആളുകൾ (മൊയ്തീൻ പൊ.ചെ. വാ.3 പു. 175)

23) ഞവുഞ്ഞി വാ പിളർന്നപോലെ - നൊണ്ണിനിടയിലൂടെ നാവു പുറത്തേക്കു കാണിച്ചു കുന്തിച്ചിരിക്കുന്ന രാമൻനായർ (ദുർദ്ദിനം പൊ.ചെ. വാ.3 പു.210)

24) കടിപിടികൂടി തോറ്റു പല്ലിളിച്ച് പിന്തിരിഞ്ഞോടുന്ന ചൊക്ലിപ്പട്ടിയെപ്പോലെ ഭാര്യവീ ട്ടിൽനിന്ന് മടങ്ങുന്ന ശേഖരൻ നായർ (ദുർദ്ദിനം പൊ.ചെ. വാ.3 പു. 211)

25) കരയിൽ ചാടിവീണ പരൽമീൻപോലെ പരുങ്ങുന്ന ഗംഗാധരൻ (ഉദ്യോഗതിമിരം പൊ.ചെ. വാ.3 പു. 412))

26) കോഴിക്കൂട്ടിലേക്ക് കുറുക്കനെന്നപോലെ (ഭൂതലിംഗസ്വാമികൾ പൊ.ചെ. വാ.3 പു.491)

27) വാലുംചുരുട്ടി നായയെപ്പോലെ (ഒ.ദേ.കഥ പു.22)

28) തുരപ്പനെപ്പോലെ മണ്ണുമാന്തി (ഒ.ദേ.കഥ പു.32)

29) കഴുകനെപ്പോലെ കുത്തിയിരുപ്പ് (ഒ.ദേ കഥ പു. 73)

30) പാമ്പിനെപ്പോലെ ചുരു ുകൂടിയ ആച്ച (ഒ.ദേ.കഥ പു.101)

31) കുട്ടിസ്രാങ്കിനെപ്പോലെ കുത്തിയിരിക്കുന്ന വേലു (ഒ.ദേ കഥ പു.103,187)

32) പിടയെ ചേവൽപിടിക്കാൻ തയ്യാറെടുത്തിരിക്കുന്ന പൂവൻകോഴിയെപ്പോലെ പോലീസുകാരന്റെ നോട്ടം (ഒ.ദേ. കഥ പു.105)

33) എരുമസ്വരത്തിൽ അലറുക (ഒ.ദേ.കഥ പു.107)

34) മൂർഖൻപാമ്പിനെപ്പിടിക്കാൻ പോകുന്ന ഭാവം (ഒ.ദേ.കഥ പു.110)

35) ഈറ്റപ്പുലിയെപ്പോലെ വിര ു (ഒ.ദേ.കഥ പു.111)

36) എട്ടുകാലി വല പോലെ ഒപ്പ് (ഒ.ദേ.കഥ പു.113)

37) ചട്ടിയിൽ വറുക്കാൻ വര ി മസാലപുരട്ടി വച്ച ബിരാൽ മീനിനെപ്പോലെ - പരിക്കേറ്റ രാരുക്കുട്ടി (ഒ.ദേ.കഥ പു.118)

38) കരളിൽ സർപ്പം കൊത്തിയപോലെ നീറ്റലും കടച്ചിലും (ഒ.ദേ.കഥ പു.119,451)

39) മണ്ണട്ടപോലെയും മലഞ്ചേരട്ടപോലെയും കരയുന്ന പൈതങ്ങൾ (ഒ.ദേ.കഥ പു.124)

40) സ്വർണ്ണനാഗത്തെപ്പോലെ നാരായണി (ഒ.ദേ.കഥ പു.138)

41) അമ്പലക്കൂറ്റൻ മുക്രയിടുമ്പോലെ കാറിന്റെ ഹോൺ (ഒ.ദേ.കഥ പു.1)

42) കയറഴിച്ചുവിട്ട കാളക്കുട്ടനെപ്പോലെ കുന്തിരിയെടുത്തു (ഒ.ദേ.കഥ പു.168)

43) കോഴിവാലൻ തലക്കെട്ട് (ഒ.ദേ.കഥ പു.171)

44) വെടികൊ പന്നിയെപ്പോലെ പായുന്ന വാസു (ഒ.ദേ.കഥ പു.181)

45) കട്ടുറുമ്പുകൾ ചാലിട്ട പോലെ മനോഹരമായ കൈയക്ഷരം (ഒ.ദേ.കഥ പു.238)

46) തീട്ടംക കഴുതയെപ്പോലെ ചിരിക്കുക (ഒ.ദേ.കഥ പു. 248)

47) പിത്തംപിടിച്ച നീറിനെപ്പോലെ ഉണ്ണീരി(ഒ.ദേ.കഥ പു.253)

48) വെണ്ണീരിന്നെണീറ്റു വരുന്ന നായിനെപ്പോലെ (ഒ.ദേ.കഥ പു.255)

49) കൂറക്കാട്ടംപോലെ പെൻസിൽ മുന (ഒ.ദേ.കഥ പു.272)

50) എട്ടുകാലി മുട്ടപോലെ ചന്ദനപ്പൊട്ട് (ഒ.ദേ.കഥ പു.280)

51) പച്ചപ്ലാവിലക്കെട്ടിനുപിറകെ നാക്കുംനീട്ടി നീങ്ങുന്ന ആട്ടിൻകിടാവുപോലെ പെൺകിടാവിനു പിറകെ നീങ്ങുന്ന ശ്രീധരൻ (ഒ.ദേ.കഥ പു.286)

52) മീൻ പെരുകിയ കുളംപോലെ പുതിയ കവിതാപുസ്തകം (ഒ.ദേ.കഥ പു.314)

53) കടുമീൻ പോലൊരു പെൺകിടാവ് (ഒ.ദേ.കഥ പു.333)

54) ചോണനുറുമ്പു അരിച്ചുകൂടിയപോലെ ചെമ്പൻരോമം (ഒ.ദേ.കഥ പു.335)

55) വിഴുപ്പുഭാണ്ഡവും ചുമന്ന് കഴുതയെപ്പോലെ (ഒ.ദേ.കഥ പു.348)

56) പ്രേമത്തിൽമുങ്ങിയ പുരുഷന്മാർ കഴുതകൾ (ഒ.ദേ.കഥ പു.354)

57) പേക്കാംതവള കഴുത്തിലെ വഞ്ചിവീർപ്പിച്ചുകാട്ടുംപോലെ ഒരു വേല (ഒ.ദേ.കഥ പു.357)

58) സർപ്പത്തിന്റെ ഈർപ്പക്കണ്ണിപോലുള്ള വാൽ (ഒ.ദേ.കഥ പു.370)

59) തേരട്ടയരിക്കുംപോലെ നിരങ്ങിനിന്നു (ഒ.ദേ.കഥ പു.392)

60) പനഞ്ചേരട്ടപോലെ മൂക്ക് (ഒ.ദേ.കഥ പു.403)

61) കള്ള് കുടിച്ച് മത്തായ മലമെരുവിനെപ്പോലെ (ഒ.ദേ.കഥ പു.442)

62) പല്ലിമൂത്രംപോലെ ഒരിറ്റ് (ഒ.ദേ.കഥ പു.443)

63) തൊ യിൽ തവിടുകുടുങ്ങിയ താറാവിനെപ്പോലെ (ഒ.ദേ.കഥ പു.475)

64) ചെത്തലപ്പട്ടിയെപ്പോലെ ചത്തു (ഒ.ദേ.കഥ പു.51)

65) ക്ലാസധ്യാപികയുടെ പൊന്മാൻ മിഴികൾ (ഒ.ദേ.കഥ പു.527)

66) കാകനേത്രങ്ങൾ (ഒ.ദേ.ക.ഥ പു.528)

67) നെറ്റിക്കുമീതെ കൂരിയാറ്റകൂടുള്ള ഊറാമ്പുലിക്കുപ്പായമിട്ട പയ്യൻ (ഒ.ദേ.കഥപു.567)

68) അപ്പുക്കുട്ടന്റെ തുടമേൽ അടികൊ പാടുകൾക ് ആലിക്കുട്ടി - അയക്കൂറ പൊരിക്കാൻ വര ിവെച്ചതാ? (മൂടുപടം. പു. 93)

69) മരത്തിൽനിന്നും മറിഞ്ഞുവീണ ഉടുമ്പിനെപ്പോലെ ചെറുമൻ (മൂടുപടം പു.149)

70) ചിറകുവിരുത്തിനിൽക്കുന്ന കാട്ടുകഴുകനെപ്പോലെ മാത്തന്റെ കുടിൽ (ഒ.ദേ.കഥ പു.36)

71) ഞാഞ്ഞൂൽപ്പുറ്റുപോലെ മുളങ്കുടിലുകൾ (ഒ.ദേ.കഥ പു.38)

72) ആനത്തലപോലെ എഴുത്ത് (ഒ.ദേ.കഥ പു.107)

73) വിഷമേൽപ്പിച്ച് മയങ്ങിക്കിടക്കുന്ന രുധിരമണ്ഡലിയെപ്പോലെ അന്തോണിയുമായുള്ള ശാരീരികബന്ധശേഷം മയങ്ങിക്കിടക്കുന്ന മാധവി (വിഷകന്യക പി. 147)

74)   മോറ   മുരളുന്നപോലെ കൂർക്കംവലി (വിഷകന്യക പു.149)

75)   ഓന്തിനെപ്പോലെ നാക്കുനീട്ടി കറിപ്പാത്രം നക്കുന്നു (വിഷകന്യക പു.151)

76)   കെണിതുറന്നുകിട്ടിയ കുറുക്കനെപ്പോലെ മാത്തൻ (വിഷകന്യക പു.167)

77)   തീവെച്ചുകരിച്ച തേനീച്ചക്കൂടുപോലത്തെ മുഖമുള്ള കാട്ടുമനുഷ്യൻ (വിഷകന്യക പു.177)

78)   ഉണക്കസ്രാവു പോലെ കിഴവിത്തള്ള (വിഷകന്യക പു.216)

79)   കൊതുക്കളെപ്പോലുള്ള ചില ചിടുങ്ങർ (പ്രേമശിക്ഷ പു.11)

80)   അവൾ സർപ്പത്തെപ്പോലെ ചുറഞ്ഞു. (പ്രേമശിക്ഷ പു.50)

81)   പെരുമ്പാമ്പിന്റെ മാസ്മരദൃഷ്ടികൾക്ക് മുമ്പിൽപ്പെട്ട മാൻപേടപോലെ (പ്രേമശിക്ഷ പു.70)

82)   ആൺസിംഹത്താൽ ആക്രമിക്കപ്പെട്ട മനുഷ്യൻ പെൺസിംഹത്തിന്റെ മുന്നിൽ വന്നുവീണപോലെ (പ്രേമശിക്ഷ പു.88)

83)   പുലർവെളിച്ചത്തിൽപ്പെട്ട കുറുക്കനെപ്പോലെ കേളുമാഷ്ടർ (ഒ.ദേ.കഥ പു.96)

84)   കമ്പിളിപ്പുഴുപോലെ പുരികങ്ങൾ (ഒ.തെ.കഥ പു.43)

85)   ചത്തുമലച്ച പേക്കാംതവളപോലെ മലർന്നുകിടക്കുന്ന ഓമഞ്ചി (ഒ.തെ.കഥപു.49)

86)   ചിറകൊടിഞ്ഞ കാക്കയെപ്പോലെ കിഴവൻ (ഒ.തെ.കഥ പു.61)

87)   വെള്ളപ്പിറാവുപോലെ പെൺകൊടി (ഒ.തെ.കഥ പു.61)

88)   പരുന്തിന്റെ കാൽകൊ   ് കുത്തിവരച്ച പോലെ അക്ഷരങ്ങൾ (ഒ.തെ.കഥപു.82)

95)   വെടിയേറ്റ ക   ാമൃഗം പോലെ മമ്മത് (ഒ.തെ.കഥ.പു.99)

96)   ആട്ടിൻചോരപോലെ മുറുക്കിത്തുപ്പിയത് (ഒ.തെ.കഥ പു.113)

97)   ചെകിട്ടിൽ നിലംപന്നി കടന്നപോലെ (ഒ.തെ.കഥ പു.133)

98)   ചെളിയിൽ നിന്നും പരൽമീൻ പുളഞ്ഞുപൊങ്ങിയ പോലെയുള്ള ചിരി (ഒ.തെ.കഥ പു.44)

99)   മെലിഞ്ഞ് ആരൽപോലെ   (ഒ.തെ.കഥ പു.152)

100)   മഞ്ഞച്ചേരപോലെ മഫ്ളർ(ഒ.തെ.കഥ പു.232)

101) മലമുഴക്കിപ്പക്ഷിയുടെ കരച്ചിൽപോലെ (ഒ.തെ.കഥ പു.233)

102) പാമ്പിനെക്ക പെരുച്ചാഴിയെപ്പോലെ (ഒ.തെ.കഥ പു.251)

103) കരളിൽ കട്ടുറുമ്പു കുത്തിയപോലെ വേദന (ഒ.തെ.കഥ പു.307)

ഗ്രാമീണജീവിക

നാടൻ ഭക്ഷണം

1) വറുത്ത ചേനയുപ്പേരിപോലെ വെയിലേറ്റ് കരുവാളിച്ച മുഖം (രഹസ്യം പൊ.ചെ. വാ.1 പു. 170)

2) കഴുത്തിൽ നെയ്യപ്പംപോലെ മുഴയുള്ള കിഴവൻ (ദുർദ്ദിനം പൊ.ചെ. വാ.3 പു.211)

3) അവിൽപ്പൊരി ചിതറിയിട്ടപോലെ വെള്ളത്തിൽ പൊങ്ങിക്കിടക്കുന്ന ചത്ത മത്സ്യങ്ങൾ (കടലിലെ കിഴവൻ പൊ.ചെ. വാ.3 പു.288)

4) ഉപ്പിടാത്ത കഞ്ഞി കുടിച്ചപോലെ ഒരു വല്ലായ്മ (ഒഴിഞ്ഞ കട്ടിൽ പൊ.ചെ. വാ.3 പു. 304)

5) മുതിര അരച്ച അമ്മിപോലെ മൂരിയുടെ നാക്ക് (ഒ.ദേ.കഥ പു.37)

6) ക്രിസ്മസ് കേക്കുപോലെ, റൊട്ടിപോലെ, നെയ്യപ്പംപോലെ, കുമ്പിളപ്പം പോലെ കുന്നുകൾ (വിഷകന്യക പു.72)

7) കാരപ്പത്തിന്റെ വലിപ്പമുള്ള മുഴ (ഒ.തെ.കഥ പു.52)

8) ചോറ്റുരുളയിൽ കല്ല് കടിച്ചപോലെ (ഒ.തെ.കഥ പു.168)

9) ചായപ്പൊടിയിൽ പഞ്ചാര തൂത്തപോലെ (ഒ.തെ.കഥ പു.260)

നാടൻകലകളും ആചാരങ്ങളും വിശ്വാസങ്ങളും

1) കവിടിക്കൂട്ടം തടവുന്ന കണിശനെപ്പോലെ, അസ്ഥികൾ മുഴച്ചുനിൽക്കുന്ന മാറിടം തടവുന്ന, മരണത്തെ മറ്റെന്തിനെക്കാളും ഭയപ്പെടുന്ന ക്ഷയരോഗി (ക്ഷയരോഗി പൊ.ചെ. വാ.1 പു. 123)

2) താലികെട്ടിയ കല്യാണപ്പെണ്ണിനെപ്പോലെ, അകത്തെ മൂലയിൽ ചാരിയിരിക്കുന്ന തപാൽബാഗ് (മെയിൽ റണ്ണർ പൊ.ചെ. വാ.1 പു. 376)

3) മലദൈവത്തിന്റെ ഉറച്ചിൽ കിട്ടിയപോലെ വിറയ്ക്കലും കുലുക്കവും. (മെയിൽ റണ്ണർ പൊ.ചെ. വാ.1 പ. 378)

4) ഇലത്താളം പോലെ പിൻകുടുമ (നിയമത്തിന്റെ പേരിൽ പൊ.ചെ. വാ.2 പു. 290)

5) സഖികളുടെ മുഖത്ത് മനയോല പൂശുന്ന പോക്കുവെയിൽ (സഖി പൊ.ചെ. വാ.2 പു. 300)

6) വിള കൊയ്തെടുത്ത വയലിൽ അവശേഷിക്കുന്ന വൈക്കോൽ പേക്കോലം പോലെയിരിക്കുന്ന സത്വം (പ്രൊഫസറുടെ പ്രണയം പൊ.ചെ. വാ.3 പു.124)

7) കലികൊ കോമരത്തെപ്പോലെ നിന്ദാവാക്കുകൾ പുലമ്പി. (അങ്ങേതിലെ അമ്മ പൊ.ചെ. വാ.3 പു.123)

8) പെട്ടിയും കിടക്കയും കെട്ടും മാറാപ്പുമെല്ലാം - എവിടെനിന്നെന്നറിയാതെ, കുട്ടിച്ചാത്തന്റെ ഉപദ്രവസ്ഥലത്തെന്നപോലെ വ ിയിൽ വന്നു വീണു കൊ ിരിക്കുന്നു. (മൊയ്തീൻ പൊ.ചെ. വാ.3 പു.176)

9) സ്കൂളിന്റെയും ഗ്രാന്റിന്റെയും ഇടയിൽ കുട്ടിച്ചാത്തനെപ്പോലെ തൂങ്ങിനിൽക്കുന്ന ഇൻസ്പെക്ടർ (ദുർമ്മുഖം പൊ.ചെ. വാ.3 പു.366)

10) പളനിമല കേറുന്ന കാവടിക്കാരനെപ്പോലെ (ഉദ്യോഗതിമിരം പൊ.ചെ. വാ.3 പു. 412)

11) കരിങ്കല്ലുകൊ ് കടഞ്ഞെടുത്ത ഒരു കമനീയ വിഗ്രഹത്തിൽ തെച്ചിപ്പൂമാല ചാർത്തിയപോലെയായി മാറിയ കീരൻ (വിപ്ലവബീജം പൊ.ചെ. വാ.3 പു.166)

12) അമ്പലത്തിലെ കരിങ്കൽബിംബംപോലെ തുപ്രൻ (ഒ.ദേ.കഥ പു.80)

13) കുട്ടിച്ചാത്തനെപ്പോലെ ഒരുത്തൻ (ഒ.ദേ.കഥ പു.82)

കുട്ടിച്ചാത്തനെപ്പോലെ ഒരു ചെക്കൻ (ഒ.ദേ.കഥ പു.263)

14) കുരുതികഴിച്ച ഭഗവതിത്തറപോലെ, മാപ്പിളമാരുടെ കൂട്ടക്കൊല നടന്ന സ്ഥലം (ഒ.ദേ.കഥ പു.91)

15) ഭൂതംപോലെ കാവൽ നിൽക്കുന്ന ചെക്കു (ഒ.ദേ.കഥ പു.123)

16) കൂളിക്കാറ്റിൽ കരിയിലകൾപോലെ പറന്നുപോയ ജന്മാധാരങ്ങൾ (ഒ.ദേ.കഥ പു.173)

17) ഏതോ മാന്ത്രികൻ എറിഞ്ഞ ഭസ്മം പാറിക്കളിക്കുന്നപോലെ (ഒ.ദേ.കഥ പു. 224)

18) കണക്കുമാഷുടെ മുന്നിലെത്തുമ്പോൾ ദുർമന്ത്രവാദിയുടെ മുന്നിൽപ്പെട്ട പോലെ ഉൾക്കിടിലം. (ഒ.ദേ.കഥ പു.234)

19) കഴുത്തിലെ ആമാട അഴിച്ചുവെച്ച് ആകാശം പുലിനഖപ്പതക്ക മണിഞ്ഞിരിക്കയാണ് (ഒ.ദേ.കഥ പു.471)

20) ദുർമന്ത്രം ജപിക്കുംപോലെ മൊഴിഞ്ഞു (ഒ.ദേ.കഥ പു.492)

21) പൂമാലകളും പൂച്ചെ   ുകളും കൊെ   ാരു പൂരക്കളി (ഒ.ദേ.കഥ പു.543)

22) തിരുവാതിരനക്ഷത്രംപോലുള്ള ഒരു പ്രകാശബിന്ദു (വിഷകന്യക പു. 136)

23) മാധവിയുടെ വീട്ടിലെ വിളക്ക്- പൊട്ടിച്ചൂട്ടുപോലെ (വിഷകന്യക പു. 136)

24) പ്രഭാതത്തിന്റെ പൊൻതാലിപോലെ കിഴക്ക് കൊറ്റിനക്ഷത്രം (വിഷകന്യക പു.191)

25) ചിന്തകൾ ചുടലബ്ഭൂതങ്ങളെപ്പോലെ വളർന്നുമൂടി (പ്രേമശിക്ഷ പു.28)

26) നരികളിവേഷക്കാരനെപ്പോലെ കുഞ്ഞപ്പു (ഒ.ദേ.കഥ.പു.70)

27) ഉണ്ണിപ്പണിക്കർ പ്രശ്നംവെക്കുന്നപോലെ (ഒ.ദേ.കഥ പു.473)

പുരാണം

1) ദുർവ്വാസാവിനെപ്പോലെ, ഭാവി ജാമാതാവിനെ നോക്കുന്ന വൃദ്ധൻ (വിജയം പൊ.ചെ. വാ.2 പു. 483)

2) യമഭടരെപ്പോലെ പോലീസുകാർ (ഉദ്യോഗതിമിരം പൊ.ചെ. വാ.3 പു. 310)

3) നരസിംഹമൂർത്തിയെപ്പോലെ കൃഷ്ണൻമുതലാളി (പ്രേമശിക്ഷ പു.82)

നാടൻ ജീവിതസന്ദർഭങ്ങൾ

1) ഓട്ടുമൊന്തയിൽ പാൽ കറന്നുവീഴ്ത്തുന്ന താളാത്മകശബ്ദം പോലെ അയ്യങ്കാർ മങ്കയുടെ കൂർക്കംവലി (വധു പൊ.ചെ. വാ.1 പു. 448, തീവ   ിയിൽ പൊ.ചെ. വാ.1 പു.53)

2) എറവെള്ളം പോലത്തെ ചായ (പഴയകോട്ട് പൊ.ചെ. വാ.1 പു. 113)

3) മുരുടപോലെ മുഖമുള്ള ഹിന്ദിമാഷ്ഷ് (ഹിന്ദിമാഷ്ഷ് പൊ.ചെ. വാ.2 പു. 215)

4) അച്യുതമേനോന്റെ തലക ാൽ, മുകളിൽ വെള്ള വലിച്ചുകൊ ിരിക്കുന്ന ഏതോ ചുമരിന്റെ ചുവട്ടിലൂടെയാണ് അയാൾ കടന്നുപോയതെന്ന് തോന്നും (ബാലന്റെ ഏട്ടത്തി പൊ.ചെ. വാ.2 പു.268)

5) ചതച്ച ചകിരിപോലെ മീശയുള്ള ഒറ്റക്കണ്ണൻ മാപ്പിള (നിയമത്തിന്റെ പേരിൽ പൊ.ചെ. വാ.2 പു. 289)

6) എലിക്കെണിയിൽ കുടുങ്ങിയപോലെ മരണത്തിൽ കുടുങ്ങിയവർ (അന്തകന്റെ തോട്ടി പൊ.ചെ. വാ.2 പു. 28)

7) ചിരവപോലെ കൊ ുവെച്ചിരിക്കുന്നത് ക ്വാ. (വഴിക്ക് കുറുകെ കിടന്ന നായയെപ്പറ്റി ഉക്കുണ്ണിനായരുടെ കമന്റ് (അന്തകന്റെ തോട്ടി പൊ.ചെ. വാ.2 പു.29)

8) പണയംവെച്ച കിണ്ണംപോലെ നിൽക്കുന്ന സർക്കസ് കാണികൾ (കലാകാരൻ പൊ.ചെ. വാ.2 പു.83)

9) കള്ളെടുക്കുന്നവർ തെങ്ങുംപൂക്കുല തല്ലുംപോലെ വേലുവിനെ ആശാൻ തല്ലിയത് (കള്ളൻ പൊ.ചെ. വാ.2 പു.370)

10) നായയുടെ കുര, ചെമ്പിൽ കല്ലിട്ടുകുലുക്കുമ്പോലെ (കള്ളൻ പൊ.ചെ. വാ.2 പു.380)

11) ചായാ....ചായാ........കന്നുതെളിക്കുമ്പോലെ കിട്ടേട്ടന്റെ വിളി (മാതു പൊ.ചെ. വാ.2 പു.491)

12) മൂലക്കൽ സ്ഥാപിച്ച തപാൽസഞ്ചിപോലെ അനങ്ങാതിരിക്കുന്നു. (പ്രൊഫസറുടെ പ്രണയം പൊ.ചെ. വാ.3 പു. 115, ഒ.ദേ.കഥ പു. 480)

13) പഞ്ഞിതുറുത്തിയ കീറത്തലയിണപോലെ, ആളുകളും സാമാനങ്ങളും പുറത്തേക്കുതള്ളിനിൽക്കുന്ന തീവ ി (മൊയ്തീൻ പൊ.ചെ. വാ.3 പു.176)

14) ദന്തവൈദ്യന് മുന്നിലിരിക്കുന്ന രോഗിയെപ്പോലെ (ദുർദ്ദിനം പൊ.ചെ. വാ.3 പു. 210)

15) മുഖം വെള്ളവലിച്ച ചുമരുപോലെ (വ്യഭിചാരം പൊ.ചെ. വാ.3 പു. 136)

16) പുഴക്കരയിൽ നേന്ത്രവാഴക്കൃഷി നടത്തുന്നപോലെയാണ് ചലച്ചിത്ര നിർമ്മാണം. ഒരു വെള്ളപ്പൊക്കമു ായാൽ എല്ലാം കളഞ്ഞു കുളിക്കേ ിവരും (അവസാനത്തെ ഷൂട്ടിംഗ് പൊ.ചെ. വാ.3 പു.334)

17) അപസ്മാരം പിടിച്ച മഴ (സമാഗമം പൊ.ചെ. വാ.3 പു. 340)

18) തുന്നൽ മിഷ്യന്റെ സൂചിപോലെ നാവ് (ഭൂതലിംഗസ്വാമികൾ പൊ.ചെ. വാ.3 പു. 491, ഒ.ദേ.കഥ പു.55)

19) അരിപ്പച്ചൂട്ടുപോലെ ചുരുട്ട് (പൊന്നും പൂവും പൊ.ചെ. വാ.3 പു.487)

20) ചൊരിയാൻ അഴിച്ച കൊപ്പരച്ചാക്കുപോലെ ഇരിക്കുന്ന വേലു (ഒ.ദേ.കഥ പു.108)

21) വേലികെട്ടിയപോലെ ഒപ്പ് (ഒ.ദേ.കഥ പു.113)

22) വയറ്റിൽനിന്ന് കതിന പൊട്ടിയപോലെ തോന്നി (ഒ.ദേ.കഥ പു.138)

23) ചീട്ടുകളി - പപ്പടം പരത്തൽ (ഒ.ദേ.കഥ പു.132)

24) പിത്തളകെട്ടിച്ച മുരുക്കുപെട്ടിപോലെ ഇരിക്കുന്ന വൈദ്യർ (ഒ.ദേ.കഥ പു.133)

25) മാലിൽ കുടുങ്ങിയ തേങ്ങ പോലെ – തേങ്ങാക്കണക്കിൽ കുടുങ്ങിയ ശ്രീധരൻ (ഒ.ദേ.കഥ പു.145)

26) കള്ളുഭരണിയും കയിൽക്കണയും തമ്മിലുള്ള കളി - മേദുരഗാത്രനായ കോരൻബട്ഌറും കൃശഗാത്രിയായ കുഞ്ഞമ്മുവും തമ്മിലുള്ള ശൃംഗാരചേഷ്ടകൾ (ഒ.ദേ.കഥ പു.157)

27) പൊളിഞ്ഞ ഓവുപാലംപോലത്തെ മൂക്ക് (ഒ.ദേ.കഥ പു.194)

28) ചെമ്പുപാത്രത്തിൽമേൽ കൊട്ടുംപോലെ ചുമ (ഒ.ദേ.കഥ പു.201)

29) ചെട്ടിക്ക് കള്ളപ്പണം കിട്ടിയപോലെ അച്ഛന്റെ മുന്നിൽ പരുങ്ങുന്ന ശ്രീധരൻ (ഒ.ദേ.കഥ പു.233)

30) ബസിപ്പിഞ്ഞാണങ്ങൾ വീണുടഞ്ഞപോലെ പെണ്ണുങ്ങളുടെ ചിരി (ഒ.ദേ.കഥ പു.236)

31) കരിക്കലത്തിനുള്ളിൽ നിന്ന് തേങ്ങാമുറി വെളിക്കെടുത്തപോലെ ചിരിക്കുന്ന കുഞ്ഞിക്കോരൻ (ഒ.ദേ.കഥ പു.236)

32) മൂർദ്ധാവിൽ ചെമ്പുകിണ്ണം കമഴ്ത്തിവെക്കുംപോലെ മിന്നുന്ന കഷ ി (ഒ.ദേ.കഥ പു.238)

33) പുകയേറ്റ വിറകുകൊള്ളിപോലെ കുട്ടായി (ഒ.ദേ.കഥ പു.253)

34) ആട്ടച്ചെളിപോലുള്ള അലുവ (ഒ.ദേ.കഥ പു.294)

35) വടക്കൻപാട്ടിൽ പറഞ്ഞപോലെ ഒരു കണ്ണുകൊ ് ചിരിക്കുകയും മറ്റേ കണ്ണുകൊ ് കരയുകയും ചെയ്തു (ഒ.ദേ.കഥ പു.313)

36) ഈയക്കട്ടിപോലെ മാംസപേശികൾ (ഒ.ദേ.കഥ പു.340)

37) ഇരുമ്പുരലുപോലത്തെ തടി (ഒ.ദേ.കഥ പു.341)

38) ചെപ്പുകുടത്തിൽ കല്ലിട്ടുകുലുക്കുമ്പോലെ സംസാരം (ഒ.ദേ.കഥ പു.403)

39) വെള്ളിച്ചട്ടുകം പോലത്തെ വലിയ പല്ലുകൾ (ഒ.ദേ.കഥ പു.449)

40) കുപ്പിക്കു കോർക്കിട്ടപോലെ പഹയൻ ഇരിക്കുന്നു.(ഒ.ദേ.കഥ പു.457)

41) തുന്നൽയന്ത്രത്തിന്റെ മരമൂടിയുടെ ആകൃതിയിൽ തല, വാർണീഷിട്ടപോലെ മിന്നുന്ന കഷ ി (ഒ.ദേ.കഥ പു.476)

42) ചക്കിൻകുറ്റിയുടെ വണ്ണം (ഒ.ദേ.കഥ പു.525)

43) വർണ്ണപ്പകിട്ടുള്ള ചീനബ്ഭരണിയിൽ ഒരു പൂച്ചെ ു വെച്ചപോലെ കുന്ന് (വിഷകന്യക പു.31)

44) ചെമ്മണ്ണുപറ്റിയ തലമൂടി ചണനൂൽക്കെട്ടുപോലെ (വിഷകന്യക പു.43)

45) മാത്തന്റെ മേൽച്ചു ് തപാൽപെട്ടിയുടെ ദ്വാരപ്പലകപോലെ (വിഷകന്യക പു.147)

46) അരിപ്പച്ചൂട്ടുപോലെ മീശ, പാരക്കോലുപോലെ മൂക്ക് (വിഷകന്യക പു.150)

47) കടകരിഞ്ഞ കുറ്റിപോലെ അന്തോണി (വിഷകന്യക പു.215)

48) ഇളനീരിന്റെ കണ്ണിൽ കത്തിയുടെ ചു ു കുത്തിയിറക്കുന്നതുപോലെ (പ്രേമശിക്ഷ പു.75)

49) പരാജിതയായ സ്ത്രീക്ക് തന്നത്താൻ പഴന്തുണിപോലുള്ള തോന്നൽ (പ്രേമശിക്ഷ പു.43)

50) പല്ലുപൊരിപ്പിക്കാൻ ദന്തവൈദ്യന്റെ മുന്നിലെന്നപോലെ (ഒ.തെ.കഥ പു.52)

51) കാരപ്പത്തിന്റെ വലിപ്പമുള്ള മുഴ (ഒ.തെ.കഥ പു.52)

52) എണ്ണച്ചക്കിൽ കുടുങ്ങിയപോലെ മമ്മതിന്റെ ഇരുമ്പുകൈകളിൽ പെടുന്ന തെരുവുപിള്ളരുടെ അവസ്ഥ (ഒ.തെ.കഥ പു.96)

53) കമ്പിക്കാലു കുഴിച്ചിട്ടപോല റോട്ടിന്റെ നടുലാ (ഒ.തെ.കഥ പു.123)

54) പുഴവക്കിലെ ചുണ്ണാമ്പുകുടം പോലെ, (മകളെക്കുറിച്ചോർത്തുള്ള കരൾനീറ്റം -കുഞ്ഞൻനായർ) (ഒ.തെ.കഥ പു.202)

സാദൃശ്യകല്പനകൾ യാത്രാവിവരണങ്ങളിൽ

പൊറ്റെക്കാട്ടിന്റെ യാത്രാവിവരണങ്ങളുടെ ആകർഷണീയതയിൽ ആഖ്യാനശൈലി വലിയൊരു പങ്കുവഹിക്കുന്നു ്. ക്ലാസിക്-നാടൻ അഭിരുചികളുടെ മിശ്രണത്തിൽ നിന്നു ായതാണ് ഈ ആഖ്യാനശൈലി. താൻ ക കാഴ്ചകൾ വായനക്കാരന്റെ മനസ്സിൽ തട്ടുംവിധം ആവിഷ്കരിക്കാൻ മനംമയക്കുന്ന നിരവധി സാദൃശ്യകല്പനകൾ അദ്ദേഹം ഉപയോഗിക്കുന്നു. ക്ലാസിക് അഭിരുചിയിൽ നിന്നും വാർന്നുവീണ ഉപമോത്പ്രേക്ഷകളും നിത്യജീവിതത്തിൽ നിന്നെടുത്ത നാടൻ ഉപമകളും അവയിലു ്. ചിലപ്പോൾ ര ിന്റെയും മിശ്രണവും കാണാം.

നാടൻ സാദൃശ്യകല്പനകൾ

1) കുടിലുകൾക്കുള്ളിൽനിന്നു കടന്നലുകൾ പോലെ, കാപ്പിരികൾ പുറത്തുചാടി, ഞങ്ങളെ പൊതിഞ്ഞു.(കാ.നാ.ആഫ്രിക്ക.പു.81)

2) മരക്കൊമ്പുകളിൽ ഇഞ്ചക്കായ തൂങ്ങിക്കിടക്കുംപോലെ തൂങ്ങിക്കിടക്കുന്ന കൂരിയാറ്റക്കൂടുകൾ (കാ.നാ. ആഫ്രിക്ക പു.84)

3) പുല്ലുകൾ നിറച്ച വല്ലങ്ങൾപോലെ തോന്നുന്ന കാപ്പിരിക്കുടിലുകൾ, ആനകൾ പടിഞ്ഞുകിടക്കുന്നപോലെ തോന്നിക്കുന്ന തലപരന്ന കുന്നുകൾ (സിംഹഭൂമി - ആഫ്രിക്ക പു.315)

4) കൂരിയാറ്റക്കൂടുകൾ പോലുള്ള നാടൻകുടിലുകൾ (സിംഹഭൂമി-ആഫ്രിക്ക പു.292)

5) കുന്നിൻ നെറുകയിൽ ഉച്ചവെയിൽ ചൂടുള്ള ചാരം വിതറുന്നു. (സിംഹഭൂമി-ആഫ്രിക്ക പു.282)

6) നിവർത്താത്ത പച്ചപ്പട്ടുകുടകൾ അണിനിരത്തിവെച്ച പോലുള്ള പൈൻമരങ്ങൾ ഒരു പുതിയ കാഴ്ചയാണ് (കാശ്മീർ, ഏഷ്യ,പു.162)

7) പച്ചപ്പൂച്ചാപ്പ കുത്തിയ ബത്തിക്തുണി ചുറ്റിയ നാടൻവനിതകളെപ്പോലെ ചായത്തോട്ടങ്ങൾ (ഇൻഡോനേഷ്യൻ ഡയറി, ഏഷ്യ.പു.920)

8) കുടിലുകളുടെ മേൽപ്പുരകളിൽ കുമ്മായപ്പൊടി ചൊരിഞ്ഞിട്ടപോലെ മഞ്ഞുകൂടിക്കിടന്നിരുന്നു. തെല്ലകലെയുള്ള ഒരു പൈൻമരത്തിന്റെ ചില്ലകളിൽ സോപ്പുപതപോലെ മഞ്ഞുതങ്ങിനിന്നിരുന്നു. (യൂറോപ്പിലൂടെ യൂറോപ്പ്, പു.140)

9) അതെല്ലാം പറയുമ്പോൾ റീമയുടെ മുഖഭാവം പച്ചമാംസം കടിച്ചുകാർന്നു ഭക്ഷിക്കുന്ന ഒരു പുലിയുടേതുപോലു ായിരുന്നു. (ല ൻ നോട്ട്ബുക്ക് യൂറോപ്പ്, പു. 254)

10) നാമമാത്രമായി വസ്ത്രധാരണം ചെയ്ത ആണുങ്ങളും പെണ്ണുങ്ങളും ആയിരക്കണക്കിൽ ഇവിടെ പുൽത്തകിടിയിൽ വെയിൽകാഞ്ഞു കിടക്കുന്നു ായിരുന്നു. - തൊലി കളഞ്ഞ ചെമ്മീൻ ഉണക്കാൻ പരത്തിയിട്ടപോലെ (ല ൻ നോട്ട്ബുക്ക്, യൂറോപ്പ്, പു.258)

11) ഒരു കൂറ്റൻ ചീനഭരണി കെട്ടിപ്പൊതിഞ്ഞുവെച്ചിരിക്കുന്നപോലെ കുത്തിയിരിക്കുന്ന കാപ്പിരിച്ചി (ല ൻ നോട്ട്ബുക്ക്, യൂറോപ്പ്,പു.215)

12) നീലമഷി തട്ടിമറിഞ്ഞപോലെ തോന്നുന്ന ജലാശയങ്ങളും നീരാളി ചത്തുകിടക്കുന്നപോലെ തോടുകളുടെ കൂട്ടങ്ങളും (സോവിയറ്റ് ഡയറി, ഏഷ്യ, പു.630)

13) ജലാൻ ദീപോക്കിലെ ഹോട്ടൽ 'ഹ്വാക്യാ-വ്വാഊ-' എന്ന പേര് ഉച്ചരിക്കണമെങ്കിൽ പുഴുങ്ങിയ ചേമ്പ് ചൂടറിയാതെ വായിലിട്ടുപൊള്ളിയാൽ പുറപ്പെടുവിച്ചു ാകുന്ന നിസ്സഹായസ്വരം ഉച്ചരിക്കണം. ഗളനാളത്തിൽ റബ്ബർകുഴലു കടത്തിവെച്ചാലല്ലാതെ ഉച്ചരിക്കാൻ ശ്രമിക്കാൻപോലും പറ്റില്ല. (ഇൻഡോനേഷ്യൻ ഡയറി ഏഷ്യ, പു.724)

14) ഒരു പഴയ മുളകുടിലിന്റെ മുറ്റത്തിരുന്ന് ഒരാശാരി എന്തോ ഒരു ദാരുവിഗ്രഹം കൊത്തിയു ാക്കുന്നു. ആ വിദ്വാനെ ക ാൽ നമ്മുടെ നാട്ടിലെ ആശാരി വേലുവിന്റെ പുതിയ അളിയനാണെന്നുതോന്നും. (ബാലിദ്വീപ്, ഏഷ്യ, പു.1012)

15) മച്ചിത്തേങ്ങപോലു ് മുഖം (ബാലിദ്വീപ്. ഏഷ്യ, പു.967)

16) പഴുക്കപ്ലാവിലയുടെ തൊലിനിറമുള്ള ബാലിപ്പെൺകിടാവ് (ബാലിദ്വീപ്. ഏഷ്യ, പു.1012)

17) കൊട്ടത്തേങ്ങാച്ചകിരിപോലുള്ള തൊലിനിറം. (ബാലിദ്വീപ്. ഏഷ്യ, പു.1013)

സാദൃശ്യകല്പനകളിലെ ക്ലാസിക് അഭിരുചി

1) അക്കേഷ്യാമരങ്ങളുടെ പട്ടുതൊങ്ങൽപ്പഴുതുകളിലൂടെ പോക്കുവെയിൽ പൊൻകസവുകൾ തൂക്കിയിടുന്നു. അകലെ പുൽമേടുകൾ ആകാശത്തിൽ പൊങ്ങിക്കിടക്കുന്ന പട്ടുതലയിണകൾ പോലെ തോന്നുന്നു. (സിംഹഭൂമി. ആഫ്രിക്ക, പു. 350)

2) പച്ചവിശറികൾ വീശിനിൽക്കുന്ന പനകൾ, കോംഗോമലയുടെ ശിരസ്സിൽ സ്വർണക്കിരീടമണിയിക്കുന്ന സൂര്യൻ (നൈൽഡയറി, ആഫ്രിക്ക,പു. 350)

3) അകലെയുള്ള നീലമലകളുടെ മൂർദ്ധാവിൽ പൊട്ടിച്ചിതറുന്ന അമിട്ടുപോലെ അസ്തമയസൂര്യൻ വർണപൂരം വിരചിക്കുന്നു. (നൈൽഡയറി, ആഫ്രിക്ക, പു. 444)

4) നീലനൈലും വെൺനൈലും പ്രണയകലഹം കഴിഞ്ഞ് ഇണചേരാൻ തുടങ്ങുന്ന രംഗമാണിത് (നൈൽഡയറി, ആഫ്രിക്ക, പു. 494)

5) അകലെ മരുഭൂമിയിലെ ധൂളീപടലത്തിന്റെ ധൂസരമണ്ഡലത്തിലേക്ക് ഒരു ചോരത്തുള്ളിപോലെ സൂര്യബിംബം അലിഞ്ഞുമറഞ്ഞുപോയി (കയ്റോകത്തുകൾ, ആഫ്രിക്ക, പു.494)

6) അസ്തമയാദിത്യൻ പ്രകൃതീദേവിയുടെ ചെഞ്ചായച്ചെപ്പുപോലെയും, ശബളാഭമായ പശ്ചിമാംബരം പല തരത്തിലുള്ള ചായപ്പണികൾ കഴിച്ച് പ്രകൃതീദേവി കൈ തുടക്കാനുപയോഗിച്ച പട്ടുറുമാൽപോലെയും പരിലസിച്ചുകൊ ീരുന്നു. (യാത്രാസ്മരണകൾ, ഏഷ്യ, പു.133)

7) മലയിടുക്കുകളിലൂടെ പുളഞ്ഞുവരുന്ന ചന്ദ്രഭാഗാനദി ഇവിടെവെച്ച് വലിയൊരു പാറക്കെട്ടിന്റെ പിടിയിൽ നിന്നും അരിശത്തോടെ പിടഞ്ഞുമാറി പ്രവഹിക്കുന്നു. (കാശ്മീർ, ഏഷ്യ, പു.163)

8) മഞ്ഞുറഞ്ഞുമൂടിയ ഗിരിനിരകൾ അർദ്ധചന്ദ്രാകൃതിയിൽ വലയം ചെയ്യുന്നു. ആ വെള്ളിക്കെട്ടുകൾക്ക് താഴെ ഭൂതങ്ങളെപ്പോലെ മേഘങ്ങൾ സഞ്ചരിക്കുന്നു. അവയ്ക്ക് താഴെ ഇടുങ്ങിയ പച്ചക്കാടുകൾ ഏതോ ഇന്ദ്രജാലക്കാരൻ വെള്ളപ്പട്ടുറുമാൽ വീശിക്കൊ ീരുന്നപോലെ, മൂടൽമഞ്ഞിൻ പടലങ്ങൾ തെളിഞ്ഞും മാഞ്ഞും കാണപ്പെടുന്നു. (കാഷ്മീർ. ഏഷ്യ, പു.171)

9) കല്ലുമാലകളണിഞ്ഞ കാട്ടുകന്യകകളെപ്പോലെ ചുവന്ന ഫലങ്ങൾ ചുമന്നുനിൽക്കുന്ന ആപ്പിൾമരങ്ങൾ നൃത്തമാടുന്നു. ചേനാർമരങ്ങൾ ചാമരം

വീശുന്നു. നീർച്ചാലുകളും നിർഝരങ്ങളും കസവുകരപിടിപ്പിച്ച പച്ചപ്പുൽത്തകിടികൾ പട്ടുവിരിച്ചുതരുന്നു. (കാശ്മീർ, ഏഷ്യ, പു.182)

10) വെള്ളിത്തകിടു പതിപ്പിച്ച മേൽപ്പുരകൾ പൊങ്ങിക്കാണുന്ന ഒരു ഗന്ധർവ്വനഗരം മറുപുറത്തുനിന്നു തോന്നിക്കുന്ന ഹിമാലയനിരകൾ, മഞ്ഞുരുകിയൊലിച്ചുണ്ടായ ഗിരിനിർഝരങ്ങൾ, മരതകരാശികൾ ചിതറുന്ന പൈൻനിരകൾ, ചെന്താമരക്കഞ്ചുകം ധരിച്ചു കോണിൽ മാഞ്ഞുനിൽക്കുന്ന സരസ്സുകൾ (കാശ്മീർ, ഏഷ്യ, പു.186)

ആഖ്യാനത്തിലെ നാട്ടുതനിമ

മേൽ വിവരിച്ച ഘടകങ്ങളെല്ലാം ഒത്തുചേർന്ന് രൂപപ്പെട്ടതാണ് പൊറ്റെക്കാട്ടിന്റെ ആഖ്യാനശൈലി. മാധ്യമം ഏതുമാകട്ടെ (ചെറുകഥ/ നോവൽ/യാത്രാവിവരണം) സരസ സുന്ദരമായി കഥ പറഞ്ഞു ഫലിപ്പിക്കാനുള്ള കഴിവിനാണ് പൊറ്റെക്കാട്ട് പ്രാധാന്യം കൊടുത്തത് എന്ന് കാണാം. ഒരു കഥ പറഞ്ഞുകേൾക്കുമ്പോഴു ാകുന്ന ആനന്ദലഹരി വായനക്കാരിലുളവാക്കുക എന്നതായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ ലക്ഷ്യം. അതുകൊ ു തന്നെ എന്തിനും മീതെ കഥാത്വത്തിനു അദ്ദേഹം പ്രാമുഖ്യം നൽകി. ആത്യന്തികമായി കഥ കൾ പറയാനും കേൾക്കാനുമുള്ളതാണെന്നു വിശ്വസിച്ചു. ഒന്നുകിൽ തനിക്കു പറ യാനുള്ള കഥകൾ, അല്ലെങ്കിൽ തനിക്ക് മറ്റുള്ളവർ പറഞ്ഞുതരുന്ന കഥകൾ- ഇതായി രുന്നു സ്വന്തം രചനകളെക്കുറിച്ചുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ സവിശേഷവീക്ഷണം. കഥയോടുള്ള ഈ പ്രത്യേകചായ്‌വ് കൃതികൾക്ക് പേരു നൽകുന്നതിൽ പോലും ദൃശ്യമാണ്. '*ഒരു ദേശ ത്തിന്റെ കഥ*', '*ഒരു തെരുവിന്റെ കഥ*' എന്നീ പ്രധാനനോവലുകൾക്കു പുറമെ ആറു ചെറു കഥകളുടെ പേരിലും കഥാപരാമർശം കാണാം- '*ഒരാഫ്രിക്കൻ കഥ*', '*അഭിമാനത്തിന്റെ കഥ*', '*ഡാക്ടരുടെ കഥ*', '*കഠാരിയുടെ കഥ*', '*ടൈംപീസിന്റെ കഥ*', '*ഒരു കുടുംബത്തിന്റെ കഥ*' എന്നിങ്ങനെ. പിൽക്കാലനോവലുകൾ അനേകം കഥകൾ ഒരു ചരടിൽ കോർത്തിട്ട അനുഭവമാണ് നൽകുന്നത്. ഒരു നാടോടിക്കഥാഖ്യാതാവായി (Narrator) സ്വയം സങ്കൽപ്പിച്ചുകൊ ുള്ള രചനാരീതിയാണ് അദ്ദേഹം കൈക്കൊ ിരിക്കുന്നത്. കഥകളോ ടുള്ള ഈ അടുപ്പത്തിന്റെ വേര് സ്ഥിതി ചെയ്യുന്നത് ബാല്യകാലത്ത് ഉൾക്കൊ നാടോടി വാങ്മയങ്ങളിലാണ്. അതുകൊ ു തന്നെയാവാം ചെറുകഥകളിലും മറ്റും കഥാപാത്രങ്ങ ളുടെ ആഴത്തിലുള്ള മാനസികാപഗ്രഥനം, ദുർഗ്രാഹ്യവും പ്രതീകാത്മകവുമായ ആഖ്യാനം എന്നിവയിലേക്ക് കടക്കാതെ, ആദിമധ്യാന്തപൂർണമായ ഇതിവൃത്തത്തിനും, വർണനാപ്രധാ നമായ ആഖ്യാനശൈലിക്കും അപ്രതീക്ഷിത സംഭവങ്ങൾ കൊ ു ാകുന്ന അമ്പരപ്പിനും പ്രാമുഖ്യം കൊടുത്തത്.

ആഖ്യാനശൈലിയിൽ തുടക്കത്തിലു ായിരുന്ന ക്ലാസിക്കൽ ചായ്‌വ് പിൽക്കാലകൃ തികളിലെത്തുമ്പോൾ നാടോടിപാരമ്പര്യത്തിന് വഴിമാറുന്നതും കാണാം. കേരളത്തിലെ ഗ്രാമീണജീവിതവുമായി തന്മയീഭവിച്ചുള്ള ആഖ്യാനത്തിൽ നാടൻപദങ്ങളും നാടൻ സാദൃ ശ്യകല്പനകളും നാട്ടുസംസ്കൃതിയുടെ ധാരാളിത്തവും കടന്നുവരുന്നു. '*മൂടുപടം*', '*ഒരു തെരുവിന്റെ കഥ*', '*ഒരു ദേശത്തിന്റെ കഥ*' എന്നീ നോവലുകളിൽ ഇത് ശക്തിയാർജിക്കു

ന്നു. വ്യക്തിപരമായ അനുഭവങ്ങൾക്കുപരി കൂട്ടായ്മയുടെ അനുഭവങ്ങളിൽ കേന്ദ്രീകരിക്കാനുള്ള പ്രവണത അവയിൽ വ്യക്തമാണ്.

കുറിപ്പുകൾ

1. എസ്. കെ. പൊറ്റെക്കാട്ട്, 'മുഖവുര, "ഞാൻ കഥാകാരനായ കഥ''സമ്പൂർണ്ണ കഥകൾ. വാ.1. 2-ാം പ. (പൂർണ പബ്ലിക്കേഷൻസ്, കോഴിക്കോട്. 2004) പു.4
2. കെ. സുരേന്ദ്രൻ, "എസ് കെ പൊറ്റെക്കാട്ട്, ഒരു പ്രത്യേകാവലോകനം, സത്യമപ്രിയം' (ഡി.സി.ബുക്സ്, കോട്ടയം, 1992), പു.38
3. മുരളീധർ പി, 'എസ് കെ പൊറ്റെക്കാട്ടിന്റെ സാമൂഹ്യവീക്ഷണം:നോവലുകളെ ആധാര മാക്കി ഒരു പഠനം'." (പി.എച്ച്.ഡി പ്രബന്ധം, കോഴിക്കോട് സർവകലാശാല, 1993), പു.214
4. എം.ടി. വാസുദേവൻനായർ, "താരപദവി നേടിയ സാഹിത്യകാരൻ'. എസ് കെ പൊറ്റെ ക്കാട്ട് (പഠനവും അനുസ്മരണവും) (സമ്പാ). എ.പി.പി നമ്പൂതിരി, (പൂർണപബ്ലിക്കേ ഷൻസ്, കോഴിക്കോട്,1982), പു.19
5. ജയചന്ദ്രൻ ടി. എൻ, "മാധവിക്കുട്ടി', കഥയുടെ പിന്നിലെ കഥ (എസ്. പി.സി. എസ്, കോട്ടയം, 1978) പു.138
6. ബാലചന്ദ്രൻ എൻ. ടി. "അതിരാണിപ്പാടത്തെ പ്രേമശില്പി' കലാകൗമുദി ആഴ്ചപ്പതിപ്പ്, ല. 304 (ജൂൺ 21, 1981), പു.4
7. R.Viswanathan Pottekkatt 2nd Edn. (Sahithya Akademi, New Delhi) P.40
8. കോവിലൻ (വി.വി. അയ്യപ്പൻ), കാൽനൂറ്റാ ുകാലത്തെ കൃതികൾ, മാതൃഭൂമി ആഴ്ചപ്പതി പ്പ്, 59,33 (നവംബർ 1-7,1981), പു.17.
9. ഡോ. ആർസു, "അനുഭവങ്ങൾ, ഭാവനകൾ', ജ്ഞാനപീഠസംവാദങ്ങൾ (പൂർണ പബ്ലിക്കേ ഷൻസ്, കോഴിക്കോട് 1991), പു.58
10. ടി. എൻ. ജയചന്ദ്രൻ, 'കഥയുടെ പിന്നിലെ കഥ', പു.60
11. എസ്. കെ. പൊറ്റെക്കാട്ട്, 'മുഖവുര', സമ്പൂർണകഥകൾ- വാ.1.പു.1
12. ടി. പു.2
13. ജി. എൻ പണിക്കർ, "ഒരു ദേശത്തിന്റെ കഥ', നോവൽ നമ്മുടെയും അവരുടെയും (എ സ്. പി.സി എസ്. കോട്ടയം, 1990), പു.133
14. മുരളീധർ. പി, 1993, പു.196
15. എം. ആർ രാഘവവാര്യർ, 'കവിതയും നാടൻപാട്ടുകളും', അഭിജ്ഞാനം (പൂർണാപബ്ലി ക്കേഷൻസ്, കോഴിക്കോട്, 1991), പു.12
16. ടി.എൻ. ജയചന്ദ്രൻ, 'കഥയുടെ പിന്നിലെ കഥ', പു.53
17. കെ.പി. ശരത്ചന്ദ്രൻ, 'നോവലുകളിലൂടെ'. 2-ാം പ.(എസ്.പി.സി.എസ്. കോട്ടയം, 1987), പു.116
18. എസ് കെ പൊറ്റെക്കാട്ട്, "സഞ്ചാരിയുടെ ഗീതങ്ങൾ', 3-ാം പ. (എസ്. പി. എസ്, കോട്ട യം,1968), പു.40

19. സുകുമാർ അഴീക്കോട്, 'കഥയെ അമൃതം ആക്കിയ തൂലിക, എസ്.കെ.പൊറ്റെക്കാട്ട് പഠനവും അനുസ്മരണവും (സമ്പാ) എ.പി.പി.നമ്പൂതിരി (പൂർണാപബ്ലിക്കേഷൻസ്, കോഴിക്കോട്, 1982), പു.47.

20. കേസരി.എ.ബാലകൃഷ്ണപ്പിള്ള, 'കേസരിയുടെ സാഹിത്യവിമർശനങ്ങൾ' (എൻ.ബി.എസ്, കോട്ടയം, 1984), പു.574

21. Walter.J.Ong, Orality and Literature, P.143

22. വി. രാജകൃഷ്ണൻ, "ഒരു യാത്രാമൊഴിയുടെ ഈണങ്ങൾ', ചെറുകഥയുടെ ഛന്ദസ്സ് 2-ാം പ.(ഡി.സി.ബുക്സ്, കോട്ടയം, 1999), പു.40

23. മരപ്പാവകൾ വീ ും വായിക്കുമ്പോൾ, ചെറുകഥയുടെ ഛന്ദസ്സ്, പു.59

24. സുകുമാർ അഴീക്കോട്, "കഥയെ അമൃതം ആക്കിയ തൂലിക', എസ്.കെ.പൊറ്റെക്കാട്ട് പഠനവും അനുസ്മരണവും (സമ്പാ) എ.പി.പി.നമ്പൂതിരി (പൂർണാപബ്ലിക്കേഷൻസ്, കോഴിക്കോട്, 1982), പു.49

25. വി. രമേഷ്ചന്ദ്രൻ, പൊറ്റെക്കാട്ടിന്റെ കഥാലോകം (കേരളസാഹിത്യ അക്കാദമി, തൃശ്ശൂർ, 1990), പു. 58.

26. പവനൻ, 'അതിരാണിപ്പാടത്തെ ശ്രീധരൻ'' എസ്.കെ.പൊറ്റെക്കാട്ട് പഠനവും അനുസ്മരണവും, പു.37.

27. പ്രിയദർശൻലാൽ, "സുകൃതം- വർഗസ്മൃതികളുടെ ഗാഥ', എം.ടി.കഥയും പൊരുളും (കറന്റ് ബുക്സ്, തൃശ്ശൂർ, 1996), പു.401.

28. കെ.ജി.അടിയോടി, 'പാമ്പുകൾ മതപുരാണേതിഹാസങ്ങളിലും നാടോടി വിശ്വാസാചാരങ്ങളിലും', മലയാളവിമർശം, ലക്കം.11 (ജൂലൈ. 1990 - ജൂൺ 1991), പു.68

29. ജി. മധുസൂദനൻ, 'കഥയും പരിസ്ഥിതിയും' (കറന്റ് ബുക്സ്, തൃശ്ശൂർ, 2000), പു.76

30. മുരളീധർ.പി, 1993, പു.220

31. കെ.വി.തോമസ്, 1995, പു.162

32. ടി.

33. നാടോടിവിജ്ഞാനീയം, പു.128

34. പി.സോമൻ 'സർപ്പത്തിന്റെ ഫോക്‌ലോറിക് മാനങ്ങൾ''ഫോക്‌ലോർ സംസ്കാരം (കേരള ഭാഷാ ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ട്, തിരുവനന്തപുരം, 2004), പു.97

35. എൻ.പി.മുഹമ്മദ്, 'മാനുഷ്യകം' (എൻ.ബി.എസ്, കോട്ടയം, 1981),പു.39

36. കെ.പി.മോഹനൻ, 'വടക്കൻപാട്ടുകളിലെ ഇമേജറി', വടക്കൻപാട്ടു പഠനങ്ങൾ, പു.219

അധ്യായം മൂന്ന്

പൊറ്റെക്കാട്ടിന്റെ ചെറുകഥകൾ: ഒരു ഘടനാത്മക വിശകലനം

പൊറ്റെക്കാട്ടിന്റെ ചെറുകഥകളെ സൂക്ഷ്മമായി അവലോകനം ചെയ്തപ്പോൾ അവയിൽ സമാനഘടനകൾ ഉള്ള കഥകൾ ഉ ന്നുള്ള വസ്തുത മനസ്സിലാക്കാൻ സാധിച്ചു. അവയെ കൂടുതൽ ആഴത്തിൽ പഠിച്ചപ്പോഴാണ് നാടോടി ആഖ്യാനങ്ങൾക്ക് സമാന്തരമായ ഒരു ഘടന അവയിൽ മിക്കതും പാലിക്കുന്നു ന്ന് വ്യക്തമായത്. കഥകളുടെ ഘടനാത്മകവിശകലനത്തിലൂടെ മാത്രമേ എത്രത്തോളം ആഴത്തിൽ ഈ സ്വാധീനം വ്യാപിച്ചിട്ടു ് എന്നന്വേഷിക്കാൻ സാധിക്കുകയുള്ളൂ. അതിനായി ഫോക്‌ലോറിലെ ഘടനാത്മകവിശകലന രീതിയാണ് ഇവിടെ മാതൃകയായി സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്നത്.

വാമൊഴിആഖ്യാനങ്ങൾ കൂട്ടായ ജീവിതത്തിൽ നിന്നുത്ഭവിക്കുമ്പോൾ ലിഖിതസാഹിത്യം ഒരു വ്യക്തിയുടെ സർഗാത്മകഭാവനയിൽ നിന്ന് ഉദയം കൊള്ളുന്നു എന്ന അടിസ്ഥാനസത്യം മറന്നുകൊ ല്ല ഈ വിശകലനം നിർവഹിക്കുന്നത്. എഴുത്തുകാരന്റെ ചിന്താപദ്ധതികളുടെയും വീക്ഷണവ്യതിയാനങ്ങളുടെയും നിശിതമായ സ്വാധീനത്തിൽ നിന്ന് ലിഖിതസാഹിത്യം മുക്തമാവില്ലെന്ന് അറിയാം. മാത്രമല്ല, സംഭവങ്ങളെക്കാളേറെ കഥാപാത്രങ്ങളുടെ മാനസിക വ്യാപാരങ്ങൾക്ക് ലിഖിതസാഹിത്യത്തിൽ പ്രാധാന്യം കിട്ടിയെന്നുമിരിക്കും. എങ്കിലും അബോധപൂർവമായി ആർജ്ജിതസംസ്കാരം എഴുത്തുകാരനെ കീഴടക്കുമ്പോൾ അയാളുടെ പാരമ്പര്യസ്രോതസ്സുകൾ എഴുത്തിന്റെ ഘടനയെ സ്വാധീനിക്കാതിരിക്കില്ല. അത്തരമൊരു സ്വാധീനം പൊറ്റെക്കാട്ടിന്റെ ചെറുകഥകളിലും ദൃശ്യമാണ് എന്നൊരു തിരിച്ചറിവാണ് ഈ അന്വേഷണത്തിന് പ്രചോദനമായത്. വിരുദ്ധദ്വന്ദ്വങ്ങളെ കൂട്ടിയിണക്കുന്ന നാടോടി ആഖ്യാനഘടനയും ചെറുകഥകളുടെ ഘടനയും ഏതൊക്കെ ബിന്ദുക്കളിലാണ് സമ്മേളിക്കുന്നത് എന്നതാണിവിടെ അന്വേഷിക്കുന്നത്. റഷ്യൻ ഫോക്‌ലോറിസ്റ്റായ പ്രോപ്പിന്റെയും യൂറോപ്യൻ നരവംശശാസ്ത്രജ്ഞനായ ലെവി സ്ട്രോസിന്റെയും അപഗ്രഥനമാതൃകകൾ ഇവിടെ ആലംബമായി സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്നത് അത്തരമൊരു വീക്ഷണകോണിലാണ്.

ഫോക്‌ലോറിലെ ഘടനാത്മകചിന്ത

ഇരുപതാം നൂറ്റാ ിന്റെ തുടക്കത്തിൽ ഭാഷാശാസ്ത്രത്തെ പുതുക്കിപ്പണിത ഘടനാത്മകസമീപനം ഫോക്‌ലോർ പഠനരംഗത്തും ആഴമേറിയ ചലനങ്ങൾ സൃഷ്ടിച്ചു. ഭാഷാ

ശാസ്ത്രത്തിലെ ഏകകാലിക പഠനരീതി, സൂചകം-സൂചിതം, സ്വനിമം, രേഖീയവിധാനം, ലംബമാനവിധാനം എന്നീ സങ്കല്പനങ്ങൾ നാടോടിക്കഥകളിൽ പ്രയോഗിച്ചുകൊ ുള്ള പഠനങ്ങൾ ഫോക്‌ലോർ രംഗത്തെ പരിപോഷിപ്പിച്ചു. പ്രധാനമായും ര ുതരത്തിലാണ് ഈ ഘടകാപഗ്രഥനരീതികൾ മുന്നോട്ടുപോയത്.[1]

1. കഥനശൃംഖലയിൽ ഒന്നിനെത്തുടർന്ന് മറ്റൊന്നായി വരുന്ന കഥാഘടകങ്ങളുടെ സംവിധാനക്രമത്തിന്റെ പഠനത്തിലൂന്നുന്നു (തിരശ്ചീനതലം-syntagmatic)

2. കഥയുടെ രൂപാവലിയിലെ ഘടകങ്ങളെ വേറിട്ടെടുത്ത് വിരുദ്ധദ്വന്ദ്വങ്ങൾ എന്ന സങ്കല്പത്തെ ആധാരമാക്കി വീ ും സംവിധാനം ചെയ്ത് അപഗ്രഥിക്കുന്നു. (ലംബമാനതലം-Paradigmatic)

1928 ൽ വ്ളാഡിമീർ പ്രോപ്പ് റഷ്യൻ ഭാഷയിലെ സ്കാസ്കി കഥകളെ അപഗ്രഥിച്ചെഴുതിയ *'മോർഫോളജി ഓഫ് ദ ഫോക്ടെയിൽ'* എന്ന ഗ്രന്ഥം നാടോടിക്കഥകളുടെ രേഖീയഘടനയെയും ക്ലോഡ് ലെവിസ്ട്രോസ് 1958-ൽ പ്രസിദ്ധീകരിച്ച *'സ്ട്രക്ച്ചറൽ ആന്ത്രപ്പോളജി'* പുരാവൃത്തങ്ങളുടെ ലംബമാനഘടനയെയും അപഗ്രഥിക്കുന്നു.

പ്രോപ്പിയൻ വിശകലനരീതി

റഷ്യൻ യക്ഷിക്കഥകൾ അപഗ്രഥിച്ച പ്രോപ്പ്, അവ നിർമിതമായിരിക്കുന്നത് മുപ്പത്തിയൊന്നോളം അടിസ്ഥാനഘടകങ്ങൾ കൊ ാണെന്ന് ക ത്തി. ഈ അടിസ്ഥാനഘടകങ്ങളെ പ്രോപ്പ് ധർമം (Function) എന്ന് വിളിച്ചു. കഥാപുരോഗതിയിൽ പ്രത്യേക പങ്ക് വഹിക്കുന്ന രീതിയിൽ കഥാപാത്രം (Dramatic personae) ചെയ്യുന്ന ക്രിയയാണ് ധർമം (Function).[2]

കഥാപാത്രങ്ങളും കഥയിലെ ബാഹ്യപ്രകൃതിയും കഥയിലെ ചരരാശികളും (Variables) ധർമങ്ങൾ കഥയിലെ സ്ഥിരരാശികളുമാണ് (constants). അതായത് കഥാപാത്രങ്ങളും ബാഹ്യപ്രകൃതികളും കഥകൾ തോറും മാറുന്നു ങ്കിലും കഥയിൽ അവ നിർവഹിക്കുന്ന ധർമം ഒന്നുതന്നെ. ഇത് വിശദമാക്കാൻ പ്രോപ്പ് നൽകിയ ഉദാഹരണം താഴെകൊടുക്കുന്നു.[3]

1. രാജാവ് നായകന് ഒരു പരുന്തിനെ കൊടുക്കുന്നു. പരുന്ത് നായകനെയും കൊ ് മറ്റൊരു രാജ്യത്തേക്ക് പോകുന്നു.

2. ഒരു കിഴവൻ സുസങ്കോവിന് ഒരു കുതിരയെകൊടുക്കുന്നു. കുതിര സുസങ്കോ വിനേയും കൊ ് മറ്റൊരു രാജ്യത്തേക്ക് പോകുന്നു.

3. ഒരു മന്ത്രവാദി ഇവാന് ഒരു ബോട്ട് നൽകുന്നു. ബോട്ട് അയാളെയും കൊ ് മറ്റൊരു രാജ്യത്തേക്ക് പോകുന്നു.

4. രാജകുമാരി ഇവാന് ഒരു മോതിരം കൊടുക്കുന്നു മോതിരത്തിൽ നിന്ന് പ്രത്യക്ഷ പ്പെട്ട യുവാവ് അയാളെയും കൊ ് മറ്റൊരു രാജ്യത്തേക്ക് പോകുന്നു.

ഈ ഉദാഹരണങ്ങളിൽ കഥാപാത്രങ്ങൾ ചരരാശികളാണ് - രാജാവ്, കിഴവൻ, മന്ത്രവാദി, രാജകുമാരി, നായകൻ, സുസങ്കോ, ഇവാൻ എന്നിങ്ങനെ. പക്ഷേ, അവർ നിർ വഹിക്കുന്ന ധർമ്മം ഒന്നുതന്നെ.

നാടോടിക്കഥകളുടെ രൂപിമപഠനം (Morphology of folktale) എന്ന കൃതി യിലെ, കഥാപാത്രങ്ങളുടെ ധർമങ്ങൾ എന്ന മൂന്നാമധ്യായത്തിലാണ് മുപ്പത്തിയൊന്ന് ധർമ ങ്ങളെ പ്രോപ്പ് പരിചയപ്പെടുത്തുന്നത്.[4] അഭാവം (Absentation) നിരോധം/വിലക്ക് (Interdiction) ലംഘനം (Violation), പ്രാരംഭനിരീക്ഷണം (Reconnaissance), അർപ്പണം (Delivery), സൂത്രവേല (Trickery), വഴിപ്പെടൽ (Complicity), നീചപ്രവൃത്തി (Villainy), ഇടപെടൽ - ബന്ധപ്പെട്ട സംഭവം (Mediation, the connective incident), പ്രതിരോധത്തിന്റെ തുടക്കം (Beginning counter action), നിർഗമനം (The hero leaves home), ദാതാവിന്റെ ആദ്യക്രിയാവ്യാപാരം (The first function of the donor), നായ കന്റെ പ്രതികരണം (The hero's reaction), ഒരു മാന്ത്രിക പ്രതിനിധിയെ തേടൽ (Provision or receipt of a magical agent), ഒരു ലോകത്തുനിന്ന് മറ്റൊരു ലോകത്തേ ക്കുള്ള സ്ഥലംമാറ്റം; വഴികാണിക്കൽ (Spatial transference between two kingdoms, guidance), സംഘട്ടനം (Struggle), മുദ്രകുത്തൽ (branding or marking), വിജയം (Victory) ആദ്യത്തെ നിർഭാഗ്യമോ കുറവോ പരിഹരിക്കുന്നു. (The initial misfortune

is liquidated) മടക്കം (Return), പിൻതുടരൽ, (pursuit or chase) രക്ഷപ്പെടൽ, (Rescue) തിരിച്ചറിയാനാവാത്തവിധത്തിലുള്ള തിരിച്ചുവരവ് (Unrecognised arrival) അടിസ്ഥാനമില്ലാത്ത അവകാശങ്ങൾ (Unfounded claims) സാഹസം (difficult task)- പരിഹാരം (Solution) അഭിജ്ഞാനം (Recognition) വെളിപ്പെടുത്തൽ (Exposure) സുന്ദരരൂപം പ്രാപിക്കൽ (Transfiguration) ശിക്ഷ (Punishment) വിവാഹം (Wedding).

ഇവയാണ് പ്രോപ്പ് വിവരിക്കുന്ന മുപ്പത്തിയൊന്ന് ധർമങ്ങൾ. ഇവയെല്ലാം കൂടി ഒരു കഥയിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടണമെന്നില്ല. പക്ഷേ, ഇവ കഥയിൽ കടന്നുവരുന്ന ക്രമം ഒരിക്കലും മാറാറില്ല.

പ്രധാനമായും നാലു നിഗമനങ്ങളിലാണ് പ്രോപ്പിന്റെ അപഗ്രഥനം ചെന്നെത്തുന്നത്.[5]

1) കഥാപാത്രങ്ങളുടെ ധർമങ്ങളാണ് കഥയിലെ ഇളക്കമില്ലാത്ത സ്ഥിര ഘടകങ്ങൾ. അവ ആരാൽ എങ്ങനെ നിർവഹിക്കപ്പെടുന്നു എന്നത് പ്രസക്തമല്ല. ഈ ധർമങ്ങൾ കഥയുടെ അടിസ്ഥാന ഘടകങ്ങളാണ്.
2) യക്ഷിക്കഥകളിലെ ധർമങ്ങൾ എണ്ണത്തിൽ പരിമിതങ്ങളാണ്.
3) ധർമങ്ങൾ കഥയിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്ന ക്രമം (Sequance) ഒരിക്കലും മാറുന്നില്ല.
4) ഘടനാപരമായി എല്ലാ യക്ഷിക്കഥകളും ഒരുപോലെയാണ്

ധർമങ്ങളെ വിവരിച്ച ശേഷം പ്രോപ്പ് കഥയെ രൂപഘടനാപരമായി നിർവചിക്കുന്നു.

''ദ്രോഹവൃത്തിയെയോ (Villainy) എന്തിന്റെയെങ്കിലും അഭാവത്തെയോ (lack) തുടർന്നു വരുന്ന സംഭവങ്ങളിലൂടെ രൂപപ്പെട്ട് അന്തരാളഘട്ടധർമങ്ങളിലൂടെ വികസിച്ച് വിവാഹത്തിലോ കഥയുടെ അന്ത്യം സൂചിപ്പിക്കുന്ന മറ്റേതെങ്കിലും ധർമത്തിലോ പര്യവസാനിക്കുന്ന ഒന്നാണ് കഥ.''[6]

പ്രോപ്പിയൻ വിശകലനമാതൃകയെ പിന്നീട് അലൻ ഡൻഡിസും ക്ലോഡ് ബ്രെമൊ ും പരിഷ്കരിക്കുകയു ായി. നാടൻ കഥാ വിശകലനത്തിൽ നേരത്തെ സ്റ്റിത്ത് തോംസൺ രൂപീകരിച്ച മോട്ടിഫ് എന്ന സങ്കൽപ്പവും (പാരമ്പര്യത്തിൽ സ്വയം നിലനിൽക്കാനും തുടരാനും കഴിവുള്ള കഥയിലെ ഏറ്റവും ചെറിയ ഘടകമാണ് മോട്ടിഫ്. ഈ

ശക്തിക്ക് നിദാനമായി അസാധാരണവും ആകർഷകവുമായ എന്തോ ഒന്ന് അതിൽ ഉ ാ യിരിക്കയും വേണം)[7] സംസ്കാര വിശകലനത്തിൽ കെന്നത്ത് എൽ പൈക്ക് ഉപയോഗിച്ച എമിക് മോട്ടിഫ് അഥവാ മോട്ടിഫീം എന്ന സങ്കൽപ്പവും കലർത്തി നാടൻ കഥകളിലെ ഘട നാപരമായ ഏകകങ്ങളെ ഡൻഡിസ് മോട്ടിഫീം എന്നു വിളിച്ചു. പ്രോപ്പിന്റെ ഫങ്ഷൻ എന്ന സങ്കൽപ്പം തന്നെയാണ് മോട്ടിഫീം ആയി മാറുന്നത്. ഭാഷാശാസ്ത്രത്തിലെ സ്വനം, സ്വനിമം, സഹസ്വനിമം എന്നീ സങ്കൽപ്പനങ്ങളെപ്പോലെ മോട്ടിഫ്, മോട്ടിഫീം, അലോമോ ട്ടിഫ് എന്നീ സങ്കൽപ്പനങ്ങളുപയോഗിക്കാം എന്നുള്ളതാണ് മോട്ടിഫീമിന്റെ സവിശേഷത. ഈ സങ്കൽപ്പനങ്ങളുടെ സഹായത്തോടെ ഡൻഡിസ് നാടോടിക്കഥയെ മോട്ടിഫീമുകളുടെ ശ്രേണി എന്നു നിർവ്വചിച്ചു.[8] ഇല്ലായ്മ/ ഇല്ലായ്മയുടെ നിവാരണം, വിലക്ക്/ ലംഘനം, പരി ണതഫലം/പരിണതഫലത്തിൽ നിന്നുള്ള രക്ഷപ്പെടൽ എന്നിങ്ങനെ ആറ് മോട്ടിഫീമുകളായി ഡൻഡിസ് പ്രോപ്പിന്റെ ധർമങ്ങളെ ചുരുക്കുന്നു.

പൂർവപഠനങ്ങൾ

പ്രോപ്പിയൻ കഥാപഗ്രഥനമാതൃക ഇന്ത്യൻ സാഹചര്യത്തിൽ പരിശോധിക്കാൻ ശ്രമി ച്ചവരിൽ പ്രധാനിയാണ് ജവഹർലാൽ ഹ ു.[9] ഒരു കാശ്മീരി നാടോടിക്കഥയും ഒരു കന്നഡ നാടോടിക്കഥയും പഞ്ചതന്ത്രത്തിലെ ഒരു മൃഗകഥയും അപഗ്രഥന വിധേയമാക്കി, ഹ ു എത്തിച്ചേരുന്ന നിഗമനം ഇതാണ് - വ്യത്യസ്ത വിഭാഗങ്ങളിൽ പെടുന്നവയാ യാലും വ്യത്യസ്ത സാംസ്കാരിക പശ്ചാത്തലമുള്ളവയായാലും കഥകളുടെ അടി സ്ഥാനഘടന നിർധാരണം ചെയ്യുന്നതിന് പ്രോപ്പിയൻ വിശകലന മാതൃക തികച്ചും പര്യാ പ്തമാണ്. കാശ്മീരി നാടോടിക്കഥകളെ പ്രോപ്പിയൻ വിശകലനത്തിന് വിധേയമാക്കുന്ന ലളിതാഹ ുവിന്റെ '*സ്ട്രക്ചറൽ അനാലിസിസ് ഓഫ് കാശ്മീരി ഫോക് ടെയിൽസ്*'[10] എന്ന പഠനവും ശ്രദ്ധേയമാണ്.

മലയാളത്തിൽ '*കോന്തനും കുറുക്കനും*' എന്ന നാടോടിക്കഥയെ കെ.എം. ഭരതൻ പ്രോപ്പിയൻ വിശകലനത്തിന് വിധേയമാക്കിയിട്ടു ്. കഥയുടെ ഘടനാത്മക സ്വഭാവ ത്തെപ്പറ്റി ആ പഠനത്തിൽ ഇങ്ങനെ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. "'ഏതെങ്കിലും ഒരു വസ്തുത യുടെ അസാന്നിദ്ധ്യം കൊ ു ാകുന്ന ന്യൂനാവസ്ഥയിൽ നിന്നായിരിക്കും കഥ തുടങ്ങു ന്നത്. ഇങ്ങനെ ഒരവസ്ഥയിൽ നിന്നും തുടങ്ങുന്ന കഥ അതിന്റെ പരിഹാരത്തിലേക്ക് നീങ്ങുകയും പ്രതിബന്ധങ്ങളിൽ ചെന്നുപെട്ട് കൂടുതൽ സങ്കീർണ്ണമാവുകയും ഇതിനെ യെല്ലാം അതിജീവിച്ച് ആരംഭാവസ്ഥയിൽ കഥാഘടന മുന്നോട്ട് വെയ്ക്കുന്ന പ്രശ്നാ

വസ്ഥ പരിഹൃതമാകുന്ന ഘട്ടത്തിൽ ചെന്നവസാനിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ചുരുക്കത്തിൽ പ്രശ്നവും പ്രശ്നപരിഹാരവും അടങ്ങിയ ആശയഘടന ന്യൂനത്തിൽ നിന്ന് അധികത്തി ലേക്ക് നീങ്ങുന്ന സ്വരൂപഘടനയാണ് കഥ എന്നു പറയാം. ഉള്ളടക്കത്തിലും സ്വരൂപഘടന യിലും അത് നേരിടുന്ന പ്രതിബന്ധങ്ങളും അതിജീവനവും നൽകുന്ന സങ്കീർണ്ണതയാണ് കഥയെ കഥയാക്കുന്നത് അഥവാ കഥയ്ക്ക് കഥാത്വം നൽകുന്നത്.''[11] പ്രോപ്പ് വിവരിച്ച മുപ്പത്തൊന്നു ധർമ്മങ്ങളിൽ ഏതാനുമെണ്ണം ചേർന്നാണ് കേരളത്തിൽ പ്രചാരമുള്ള '*കോന്തനും കുറുക്കനും*' എന്ന നാടോടിക്കഥ നിർമിതമായിരിക്കുന്നത് എന്ന് ഭരതൻ സ്ഥാപിക്കുന്നു.

വടക്കൻപാട്ടു കഥാഖ്യാനപാരമ്പര്യത്തെ പ്രോപ്പിയൻ അപഗ്രഥന മാതൃകയിൽ അഴിച്ചുപരിശോധിക്കുകയാണ് '*പാട്ടുകഥാ പ്രരൂപം: വടക്കൻ പാട്ടുകളിലെ കഥാഘ ടന*''എന്ന ലേഖനത്തിൽ എം.ആർ. രാഘവവാര്യർ ചെയ്യുന്നത്. വടക്കൻ പാട്ടുകളിലെ സ്ഥിരരാശികളെയും ചരരാശികളെയും ഉദാഹരണസഹിതം എടുത്ത് കാണിച്ചുകൊ ് വടക്കൻ പാട്ടുകളുടെ രൂപഘടന സാമാന്യവത്കരണത്തിന് വിധേയമാക്കുകയാണെങ്കിൽ ഏതെങ്കിലുമൊന്നിന്റെ അഭാവത്തിൽ തുടങ്ങി ആ അഭാവത്തിന്റെ പരിഹാരത്തിൽ അവ സാനിക്കുന്നവയാണ് അവയെന്ന് ആ ലേഖനം ക ത്തുന്നു.

''കുഴപ്പത്തെ ഋണബിന്ദുവും അതിന്റെ പരിഹാരത്തെ ധനബിന്ദുവുമായി സങ്കൽപ്പിച്ചാൽ ഋണബിന്ദുവായ ന്യൂനത്തിൽ നിന്ന് ധനബിന്ദുവായ അധികത്തിലേക്കാണ് പാട്ടുകഥകളുടെ ഗതി എന്ന് സാമാന്യമായി ഉപദർശിക്കാവുന്നതാണ്. ഇത്തരം വിരുദ്ധ കോടികളുടെ സമവായമായും കഥകളെ കണക്കാക്കാം. വാമൊഴിക്കഥകളിൽ ഇങ്ങനെ വിരുദ്ധകോടികൾ ഉള്ളടങ്ങുന്ന രീതി സാർവ്വജനീനവും സാർവ്വലൗകികവുമാണെന്നുകൂടി ഇവിടെ പറയട്ടെ.''[12]

വടക്കൻപാട്ടു കഥകളിൽ കാണുന്ന ചില അഭാവങ്ങൾ അദ്ദേഹം ചൂ ിക്കാട്ടുന്നു.

1) നിഷേധിക്കപ്പെട്ട അവകാശത്തിന്റെയോ പദവിയുടെയോ നില
2) കാലത്താൽ വരേ ും പാട്ടം, മിച്ചവാരം ഇവ എത്തിക്കാത്ത അവസ്ഥ
3) ഒരാളുടെയോ വസ്തുവിന്റെയോ നഷ്ടം
4) പ്രായമെത്തിയിട്ടും തുടരുന്ന അവിവാഹിതാവസ്ഥ
5) തീവ്രമായ ആഗ്രഹം
6) മാനഹാനി

ഈ അഭാവങ്ങളിൽ ഏതെങ്കിലുമൊന്നിന്റെയോ ഒന്നിലധികത്തിന്റെയോ പ്രശ്നസങ്കീർണമായ പരിഹാരമാണ് മിക്ക വടക്കൻപാട്ടു കഥകളും എന്നദ്ദേഹം ഉദാഹരണസഹിതം വ്യക്തമാക്കുന്നു.

യു.എ.ഖാദറിന്റെ കൃതികളിലെ ഫോക്‌ലോർ ഘടകങ്ങളെക്കുറിച്ച് ഡോ. വി റീജ തയ്യാറാക്കിയ '*തൃക്കോട്ടൂർ തായ്‌വഴി* എന്ന ഗവേഷണ ഗ്രന്ഥത്തിൽ '*നാട്ടുകഥകളുടെ ആഖ്യാനം ഘടന: ഖാദർ നോവലുകളിൽ* എന്ന അധ്യായത്തിൽ '*തട്ടാൻ ഇട്ട്യമ്പി*, '*നാണിത്തറ*' എന്നീ നോവലുകളെ പ്രോപ്പിയൻ മാതൃക ഉപയോഗിച്ച് ഘടനാത്മകവിശകലനം ചെയ്യാനുള്ള ശ്രമം നടത്തിയിട്ടു ".[13] പൊറ്റെക്കാട്ടിന്റെ ചെറുകഥകളെ സംബന്ധിച്ചും അത്തരമൊരു പഠനം പ്രസക്തമാണ്. ഫോക്‌ലോറിലെ ഘടനാത്മകവിശകലനമാതൃകകളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ പൊറ്റെക്കാട്ടിന്റെ കഥകളുടെ ഘടനാ വിശകലനം നടത്തുകയാണ് ഇവിടെ.

അഭാവം - അഭാവ പരിഹാരം എന്ന ലളിതഘടനയുടെ വിവിധ രീതികളിലുള്ള പ്രത്യക്ഷീകരണങ്ങളാണ് പൊറ്റെക്കാട്ടിന്റെ പ്രശസ്ത ചെറുകഥകളിൽ മിക്കതും. കഥയുടെ തുടക്കം ഏതെങ്കിലും ഒരഭാവത്തിൽ (ഇല്ലായ്മ) നിന്നായിരിക്കും. സങ്കീർണതകളിലൂടെ മുന്നോട്ട്പോകുന്ന കഥ അന്ത്യത്തിലെത്തുമ്പോൾ അഭാവം പരിഹൃതമായിത്തീരുന്നു. ചുരുക്കത്തിൽ "പരിമിതമായ സങ്കീർണ്ണതയിലൂടെ ഒരു ഇല്ലായ്മയുടെ പരിഹാരവും ധർമ്മപരമായ ഒരു ആന്തരിക ഘടനയും രൂപപരമായ ഒരു ബാഹ്യഘടനയുമുള്ള സംഭവപരമ്പരയുടെ ക്രമീകൃതവ്യൂഹമാണ് കഥ"[14] എന്ന് രാഘവൻ പയ്യനാട് നാടൻകഥയ്ക്ക് നൽകിയ നിർവചനം അവ ശരി വെക്കുന്നു. കഥാപാത്രങ്ങളുടെയും സംഭവ പരിണാമങ്ങളുടെയും വൈവിധ്യത്താൽ വിഭിന്നമായി തോന്നുന്ന കഥകൾ സൂക്ഷ്മവിശകലനത്തിൽ സമാനഘടന പുലർത്തുന്നു. കഥാപാത്രങ്ങൾ അവരുടെ ആകൃതി, പ്രകൃതി, കഥ നടക്കുന്ന പശ്ചാത്തലം, സംഭവപരമ്പരകൾ ഇവ മാറിമാറി വരുന്നുവെങ്കിലും കഥയിൽ അവ വഹിക്കുന്ന ധർമങ്ങൾക്ക് മാറ്റം വരുന്നില്ല. ചില സ്ഥിരരാശികൾ ഓരോ കൂട്ടം കഥകളിലും പ്രവർത്തിക്കുന്നു.

ആവർത്തിക്കപ്പെടുന്ന ചില ഘടനകൾക്കുദാഹരണം

	ആവർത്തിക്കുന്ന സ്ഥിരരാശികൾ	ചെറുകഥകൾ
1	സ്വത്വനഷ്ടവും സ്വത്വ സ്ഥാപനവും	ഒട്ടകം, കടവുതോണി, മെയിൽ റണ്ണർ,ഏഴിലംപാല, സേതു, അഭിമാനത്തിന്റെ കഥ
2	വിലക്ക് - ലംഘനം - പരിണത ഫലം	ആശ്രമത്തിന്റെ നെടുവീർപ്പുകൾ, ക്ഷയരോഗി, സർപ്പക്കെട്ട്

3	കഥാപാത്രത്തിന്റെ പ്രവൃത്തി കൾക്കു ാകുന്ന തിരിച്ചടി	അന്തകന്റെ തോട്ടി, ഭ്രാന്തൻനായ, ശീലക്കുട, പ്രതിമ, കുലദ്രോഹി
4	ഏതെങ്കിലും ആളിന്റെയോ വസ്തുവി ന്റെയോ അഭാവം -പരിഹാരം	ജയിൽ, നാസ്തികൻ, പട്ടുകുപ്പായം
5	പ്രണയനഷ്ടം - പ്രതികാരം	വിജയം, റഷിയ, ശാസ്ത്രജ്ഞന്റെ പത്നി, പുള്ളിമാൻ, സ്ത്രീ, സമ്മാനം

മേൽകാണിച്ച കഥകളിലെല്ലാം അഭാവ പരിഹാരം അഥവാ പ്രശ്നപരിഹാരത്തിന് പൊറ്റെക്കാട്ട് അവലംബിക്കുന്ന മാർഗം ഏതെങ്കിലുമൊരു പ്രധാന കഥാപാത്രത്തിന്റെ മരണമാണ്. അത് ആത്മഹത്യയാകാം. കൊലപാതകമാകാം. അല്ലെങ്കിൽ സ്വാഭാവികമരണമാകാം. പൊറ്റെക്കാട്ടിന്റെ സമ്പൂർണചെറുകഥകളിൽ ആകെ നൂറ്റിയെഴുപത് കഥകളാണുള്ളത്. അവയിൽ പകുതിയോളം കഥകളിൽ നിർവഹണം പ്രധാന കഥാപാത്രത്തിന്റെ മരണം കൊ ് നിർദ്ദേശിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇവിടെ മരണം ഒരു സാധാരണ സംഭവം എന്നതിലുപരി ഏതെങ്കിലുമൊരു പ്രശ്നത്തെ അല്ലെങ്കിൽ അഭാവത്തെ പരിഹരിക്കുന്ന ധർമം (Function) ആയി ഉയർന്നു നിൽക്കുന്നു. പൊറ്റെക്കാട്ട് സൂക്ഷിച്ചിരുന്ന 'റൈറ്റേഴസ് നോട്ട്ബുക്കി'ൽ കൗതുകം ജനിപ്പിക്കുന്ന മരണവാർത്തകൾ പത്രങ്ങളിൽ നിന്ന് ശേഖരിച്ച് 'മരണക്കൊയ്ത്ത്' എന്ന തലക്കെട്ടിനു താഴെ ഒട്ടിച്ചിരിക്കുന്നത് ഇവിടെ ഓർക്കാവുന്നതാണ്. ഒരു നാടൻ പാട്ടുകാരൻ/ കഥാകാരൻ കൂട്ടായ്മയിൽനിന്ന് തനിക്കു ലഭിച്ച രചനാമൂലകങ്ങൾ ഇഴ ചേർത്ത് പുതിയ പാട്ട് / കഥ കെട്ടിയു ാക്കുന്നതുപോലെ (കെട്ടുമുറ സിദ്ധാന്തം - മിൽമാൻപാരി) തന്റെ ശ്രദ്ധയിൽപ്പെടുന്ന അസാധാരണ സംഭവങ്ങൾക്ക് ഇണങ്ങുന്ന രചനാസന്ദർഭങ്ങൾ ക ത്തുകയാകണം അദ്ദേഹം ചെയ്തത്. പൊതുവായി ഉപയോഗിച്ച ചില ഘടനകൾ സൂക്ഷ്മവിശകലനം ചെയ്യാം.

സ്വത്വനഷ്ടം-പരിഹാരം

സ്ഥിര രാശി	ചരരാശി	കഥ
സ്വത്വനഷ്ടം	എല്ലാവരുടെയും പരിഹാസമേറ്റുവാങ്ങുന്ന വിരൂപനായ ഒട്ടകം വിവാഹം കഴിഞ്ഞെങ്കിലും ഭാര്യയിലും കുഞ്ഞിലും അവകാശമില്ല	ഒട്ടകം
സ്വത്വസ്ഥാപനത്തിനായി മരണം	കുഞ്ഞിനെ മാറോട് ചേർത്ത് ആത്മഹത്യ ചെയ്യുന്നു.	
സ്വത്വനഷ്ടം	അനാഥനായ കടത്തുകാരൻ മമ്മു	

സ്വത്വസ്ഥാപന ത്തിനായി മരണം	തോണിയിൽ കയറുന്ന അലീമയും കുഞ്ഞുമാ യു ാകുന്ന ഹൃദയബന്ധം. ഉ ായിരുന്ന തോണി വിറ്റ് അലീമയെ തേടി നഗരത്തിലെത്തുന്നു. ക ത്താൻ സാധിക്കാതെ സമ്പാദ്യമെല്ലാം നഷ്ടപ്പെട്ട് തിരിച്ച് വരുന്നു. അർദ്ധരാത്രി തന്റെ പഴയതോണി അഴിച്ചെടുത്ത് കടലിലേക്ക് തുഴഞ്ഞ് കടത്തുകാരനായി തന്നെ മരണം.	കടവുതോണി
സ്വത്വനഷ്ടം സ്വത്വസ്ഥാപന ത്തിനായി മരണം	പുതിയ ബസ്സ് സർവീസ് വന്നപ്പോൾ മെയിൽറ ണ്ണർ ജോലി നഷ്ടപ്പെടുന്ന ഒണക്കൻ മനസ്സില്ലാമനസ്സോടെ ജോലിയിൽ നിന്നും പിരി യുന്നു. പുതിയ ബസ്സ് തട്ടി മെയിൽറണ്ണർ യൂനിഫോമിൽ തന്നെ മരിക്കുന്നു.	മെയിൽറണ്ണർ
സ്വത്വനഷ്ടം സ്വത്വസ്ഥാപന ത്തിനായി മരണം	പുതിയപഞ്ചായത്ത് റോഡിനായി തന്റെ ഉടമസ്ഥ തയിലുള്ള ഏഴിലാംപാല മുറിക്കാൻ സമ്മർദ്ദമേറു മ്പോൾ അസ്വസ്ഥനാകുന്ന വൃദ്ധൻ ഏഴിലാംപാലയുമായി ബന്ധപ്പെട്ട് ആരുമ റിയാതെ മനസ്സിൽ സൂക്ഷിച്ച പ്രണയരഹസ്യം മരുമകനോട് സ്വകാര്യം വെളിപ്പെടുത്തുന്നു. മുറിക്കാൻ അനുമതി കൊടുത്ത് മരണം വരി ക്കുന്നു.	ഏഴിലംപാല
സ്വത്വനഷ്ടം സ്വത്വസ്ഥാപന ത്തിനായി മരണം	ജീവിതത്തിന് പ്രത്യേകലക്ഷ്യമില്ലാതെ ഒറ്റപ്പെട്ട് ജീവിക്കുന്ന പ്രൊഫസർ ശ്രീകുമാർ. പരിത്യക്തകാമുകി അമ്മിണിയെ രാമേശ്വ രത്ത്വെച്ച് ആകസ്മികമായി ക ുമുട്ടുന്നു. അമ്മിണിയുടെ സംതൃപ്ത ജീവിതവും തന്റെ ഏകാന്ത ജീവിതവും താരതമ്യം ചെയ്യുന്നു കടലിലിറങ്ങി വ്യർത്ഥ ജൻമം അവസാനിപ്പിക്കു ന്നു.	സേതു
സ്വത്വനഷ്ടം സ്വത്വസ്ഥാപന ത്തിനായി മരണം	ജൻമനാട് നഷ്ടമായതിന്റെ വേദന മനസ്സിൽ സൂക്ഷിക്കുന്ന മലയൻ പ്രവാസി മൊയ്തീൻ. മലയാളിയാണ് എന്ന ഒറ്റക്കാരണം കൊ ് ഒരപ രിചിതനു വേ ി നാട്ടുകാരുടെ ശത്രുത സമ്പാ ദിക്കുന്നു. അയാളുമായി ഒളിച്ച് രക്ഷപ്പെടുന്നതിനിടയ്ക്ക് വെടിയേൽക്കുന്നു. മലയാളത്തിന്റെ ചോരയുടെ പേരിൽ മരണം	മലയാളത്തിന്റെ ചോര

ഏറെ ശ്രദ്ധിക്കപ്പെട്ട '*ഒട്ടകം*', '*കടവുതോണി* എന്നിവ ര ും ഒരേ പ്രരൂപഘടന യുള്ള കഥകളാണ്. തെരുവിൽ ആരാലും ശ്രദ്ധിക്കപ്പെടാതെ എല്ലാവരുടെയും പരിഹാസ പാത്രമായിരുന്ന ഒട്ടകത്തിന്റെ (ഹോട്ടലിലെ വെള്ളം ചുമട്ടുകാരൻ) മനസ്സിൽ സ്നേഹിക്ക പ്പെടാനുള്ള ദാഹമു ായിരുന്നു-അഭാവം. ഹോട്ടൽമാനേജർ നടത്തിക്കൊടുത്ത വിവാഹം ആ ത്വരയെ ആളിക്കത്തിച്ചു. പക്ഷേ, ഹോട്ടലിലെ വേലക്കാരിയെ തന്റെ കാമുകി യായി നിലനിർത്താനുള്ള മാനേജറുടെ തന്ത്രമായിരുന്നു അതെന്ന് അവന് ആദ്യ മൊന്നും മനസ്സിലായില്ല. വിവാഹത്തിന്റെ ആറാം മാസം അവന്റെ ഭാര്യയ്ക്ക് ഒരു കുഞ്ഞ് പിറന്നെങ്കിലും കുഞ്ഞിലോ തള്ളയിലോ അവന് യാതൊരു അധികാരവുമു ായിരു ന്നില്ല. ആ കുഞ്ഞിലുള്ള അധികാരം അവൻ സ്ഥാപിക്കുന്നത് അതിനെ മാറോട് ചേർത്ത് ആത്മഹത്യചെയ്യുന്നതിലൂടെയാണ്. തനിക്ക് നിഷേധിക്കപ്പെട്ട സ്നേഹവും അവകാശവും അംഗീകാരവും തിരിച്ചു പിടിക്കാൻ അവന്റെ മുന്നിൽ ആ വഴിയേ ഉ ായിരുന്നുള്ളൂ. കുഞ്ഞിനെ പിടിച്ചെടുത്ത് സ്വയംഹത്യയിലൂടെ ആ അവകാശം അവൻ ശാശ്വതമായി സ്ഥാപിക്കുന്നു. മരണത്തിലൂടെ അവൻ സ്വയം വെളിപ്പെടുത്തുന്നു. അഭാവവും അഭാവപ രിഹാരവും സ്വത്വരാഹിത്യം- സ്വത്വസ്ഥാപനം എന്ന ദ്വന്ദ്വമായി കഥയിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്നു. ന്യൂനത്തിൽ നിന്ന് അധികത്തിലേക്കുള്ള അനുക്രമഗതി, വിരുദ്ധകോടികളുടെ സമവായം എന്നിവ ഈ കഥാഘടനയിൽ ക‌െ ത്താം.

ഘടന

1	എല്ലാവരുടെയും പരിഹാസം ഏറ്റുവാങ്ങുന്ന വിരൂപനായ ഒട്ടകം(-)
2	മാനേജരുടെ മുൻകൈയിൽ വിവാഹം (+)
3	ഭാര്യയിൽ നിന്നും അവഗണന (-)
4	കുഞ്ഞിൽ അവകാശമില്ല (-)
5	കുഞ്ഞിനെ തട്ടിയെടുക്കുന്ന ഒട്ടകം (+)
6	കുഞ്ഞിനെ നെഞ്ചോട് ചേർത്ത് ആത്മഹത്യ ചെയ്യുന്നതിലൂടെ അവകാശസ്ഥാപനം (+)

'*കടവുതോണി* എന്ന കഥയിലെ മമ്മു ഗ്രാമക്കാർക്ക് പ്രിയങ്കരനെങ്കിലും സ്വന്തം എന്നു പറയാൻ ഒരു കുടുംബമില്ലാത്തവനാണ്- അഭാവം. ആ ശൂന്യതയിലേക്കാണ് ഒരു സുപ്രഭാതത്തിൽ കടവുതോണിയിൽ യാത്രക്കാരായി അലീമ എന്ന യുവതിയും കുഞ്ഞു മകളും എത്തുന്നത്. അവർ പകർന്നു കൊടുത്ത സുഖദമായ നവ്യാനുഭൂതികൾ അവനിൽ

അവ്യക്തമായ സങ്കല്പങ്ങൾ ഉടലെടുക്കാൻ കാരണമായി. ജീവിതമാർഗമായ തോണി വിറ്റ് അവരെ തിരഞ്ഞ് നഗരത്തിലെത്തുന്ന മമ്മു, അവരെ ക ുപിടിക്കാൻ കഴിയാതെ ഹതാശനായി തിരികെ ഗ്രാമത്തിലെത്തി, അതിനകം അന്യന്റേതായിക്കഴിഞ്ഞിരുന്ന തോണി അഴിച്ചെടുത്ത് ആഴിയിലേക്ക് തുഴഞ്ഞു. ഈ കഥയിലും സ്വത്വസ്ഥാപനത്തിനുള്ള നായകന്റെ ശ്രമം മരണം എന്ന ശാശ്വതപരിഹാരത്തിലെത്തിച്ചേരുന്നു.

ഘടന

1	അനാഥനായ കടത്തുകാരൻ മമ്മു. (-)
2	പുലർച്ചെ തോണിയിൽ കയറുന്ന അലീമയും കുഞ്ഞുമായു ാകുന്ന ഹൃദയ ബന്ധം (+)
3	ജീവിതമാർഗമായ തോണി വിൽക്കുന്ന മമ്മു (-)
4	ആമിനയെ തിരഞ്ഞ് നഗരത്തിലെത്തുന്ന മമ്മു. (+)
5	നാലുദിവസം തിരഞ്ഞ് സമ്പാദ്യമെല്ലാം നഷ്ടപ്പെട്ട് തിരിച്ചെത്തുന്നു. (-)
6	അർധരാത്രിയിൽ തോണി അഴിച്ചെടുത്ത് കടലിലേക്ക് തുഴഞ്ഞ് കടത്തുകാരനായി തന്നെ മരിക്കുന്നു. (+)

സ്വത്വനഷ്ടം മരണത്തിലേക്ക് നയിക്കുന്നവരാണ് '*മെയിൽറണ്ണറി*ലെ ഒണക്കനും '*അഭിമാനത്തിന്റെ കഥ*'യിലെ നാരായണിയും. മെയിൽ റണ്ണറായ ഒണക്കന് പുതിയ ബസ് സർവ്വീസ് വന്നപ്പോൾ ജോലി നഷ്ടപ്പെടുന്നു.(-). ഉപജീവനമാർഗം എന്നതിലുപരി സ്വത്വ ത്തിന്റെ ഭാഗമായിരുന്ന ജോലി നഷ്ടപ്പെട്ട് മനസ്സിടിഞ്ഞ ഒണക്കൻ തന്റെ ജോലി തട്ടിയെ ടുക്കുന്ന വാഹനത്തിന്റെ ഇരയായിത്തീരുന്നു. അങ്ങനെ മെയിൽ റണ്ണറായിത്തന്നെ മരി ക്കുന്നു (+). അഭിമാനം നഷ്ടപ്പെട്ടു(-) എന്ന തോന്നലുളവായപ്പോൾ തന്നെ വാസ്തവ സ്ഥിതി അറിയാൻ കാത്തുനിൽക്കാതെ മരണത്തെ സ്വയംവരിക്കുകയാണ്(+) അഭിമാ നത്തിന്റെ കഥയിലെ വേലക്കാരി. നഷ്ടപ്പട്ട അഭിമാനത്തിന്റെ പരിഹാരമാണ് ഇവിടെ ആത്മഹത്യ.

സ്വത്വസ്ഥാപനത്തിന്റെ മറ്റൊരു മുഖമാണ് '*ഏഴിലാം പാല*'യിലും '*സേതു*' വിലും കാണുന്നത്. ഗ്രാമത്തിന്റെ ഹൃദയാന്തർഭാഗത്തു കൂടെയുള്ള റോഡിന് തടസ്സം തന്റെ ഉടമ സ്ഥതയിലുള്ള ഏഴിലാം പാലയാണെന്ന് തിരിച്ചറിഞ്ഞ വൃദ്ധൻ ആരോരുമറിയാത്ത തന്റെ പ്രണയനഷ്ടത്തിന്റെ, സ്മാരകമായ ഏഴിലാം പാല മുറിക്കാൻ അനുവാദം കൊടുത്ത ശേഷം മരണം വരിക്കുന്നു. യൗവനത്തിൽ താൻ സ്നേഹിച്ച പെൺകുട്ടി തൂങ്ങിമരിച്ച ആ ഏഴിലാം പാലയെ നിശ്ശബ്ദം വീക്ഷിച്ചുകൊ ായിരുന്നു അയാൾ തന്റെ ഏകാന്തജീവിതം

കഴിച്ചുകൂട്ടിയിരുന്നത്. ഏഴിലാംപാല മുറിക്കാനനുവദിച്ചതോടെ, അയാളുടെ ഏകജീവിതാശ്രയം നഷ്ടപ്പെട്ടു. അയാൾ കാമുകിയോടൊപ്പം ചേർന്നു. ഗ്രാമത്തിനഭിമാനമായി പുതിയ റോഡും പരിലസിച്ചു.

ഘടന

1	ഗ്രാമത്തിനു കുറുകെ റോഡില്ലാത്ത അവസ്ഥ (-) ഒറ്റയ്ക്കു ജീവിക്കുന്ന വൃദ്ധൻ (-)
2	വൃദ്ധന്റെ ഉടമസ്ഥതയിലുള്ള ഏഴിലാം പാല, പുതിയ പഞ്ചായത്ത് റോഡിനായി മുറിച്ചുനീക്കാൻ സമ്മർദ്ദം മുറുകുന്നു (-)
3	ഏഴിലാംപാലയുമായി തനിക്കു ായിരുന്ന അഭേദ്യവും രഹസ്യവുമായ ബന്ധം വെളിപ്പെടുത്തിക്കൊ ് മരം മുറിക്കാനനുമതി നൽകി സ്വയം മരണം വരിക്കുന്ന വൃദ്ധൻ (+)
4	പാല മുറിച്ചുമാറ്റി പകരം പഞ്ചായത്തുറോഡു വരുന്നു (+)

'*സേതു*' എന്ന കഥയിൽ, രാമേശ്വരത്തുവെച്ച് തന്റെ പൂർവ്വകാമുകിയെ ആകസ്മികമായി ക ുമുട്ടുന്ന പ്രൊഫസർ ശ്രീകുമാർ തന്റെ വ്യർത്ഥജന്മത്തിന് തിരശ്ശീലയിടാൻ രാമേശ്വരം തന്നെ തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നു.

ഘടന

1	ജീവിതത്തിന് പ്രത്യേക ലക്ഷ്യമൊന്നുമില്ലാത്ത പ്രൊഫസർ(-)
2	യുവത്വത്തിൽ താൻ പരിത്യജിച്ച കാമുകി അമ്മിണിയെ അപ്രതീക്ഷിതമായി ക ു മുട്ടുന്നു (+)
3	അമ്മിണിയുടെ കുടുംബജീവിതവും തന്റെ വ്യർത്ഥജന്മവും തമ്മിൽ താരതമ്യം ചെയ്യുന്നു. (-)
4	പരിഹാരമായി മരണം(+)

'*മലയാളത്തിന്റെ ചോര*' എന്ന കഥയിൽ മലയയിൽ പ്രവാസിയായ മൊയ്തീൻ മലയാളത്തിൽ 'അയ്യോ' എന്നു കരഞ്ഞു, മലയാളിയാണ് എന്ന ഒറ്റക്കാരണം കൊ ് അപരിചിതനായ ഒരാൾക്കുവേ ി മലയയിലെ നാട്ടുകാരുമായി ഏറ്റുമുട്ടി ജീവിതം ബലിയർപ്പിക്കുന്നു. തന്റെ ഭാഷയ്ക്കുവേ ി ചോര ചിന്തി മൊയ്തീൻ തന്റെ ജീവിതം സാർത്ഥകമാക്കുന്നു. നഷ്ടപ്പെട്ടുകൊ ിരിക്കുന്ന വേരുകൾ തിരിച്ചുപിടിക്കാൻ വെമ്പുന്ന പ്രവാസിയുടെ സ്വത്വസ്ഥാപനവ്യഗ്രതയാണ് മൊയ്തീന്റെ മരണത്തിൽ കലാശിക്കുന്നത്.

ഘടന

1	ജന്മനാടായ കേരളത്തിൽ തിരിച്ചുചെല്ലാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്ന മലയയിൽ പ്രവാസിയായ മൊയ്തീൻ (-)
2	മലയാളത്തിൽ കരഞ്ഞു മലയാളിയാണ് എന്ന ഒരൊറ്റക്കാരണത്താൽ ഒരപരിചിതനുവേ ി നാട്ടുകാരുമായി തല്ലു ാക്കുന്നു.(+)
3	അടുത്ത ഗ്രാമത്തിലേക്ക് ഒളിച്ചോടിപ്പോകുന്നതിനിടക്ക് മലയൻകാടുകളിൽ വെച്ച് വെടിയേറ്റു മരിക്കുന്നു.(-)
4	ഭാഷക്കുവേ ി മരണം(+)

വിലക്ക് - ലംഘനം - പരിണതഫലം

സ്ഥിരരാശി	ചരരാശി	കഥ
വിലക്ക് ലംഘനം പരിണതഫലം	ക്ഷയരോഗിയായ ജയരാജൻ രമിളാദേവിയുമായി ശാരീരികബന്ധം രോഗം മൂർച്ഛിച്ച് ജയരാജന്റെ മരണം രമിളയുടെ ആത്മഹത്യ	ക്ഷയരോഗി
വിലക്ക് ലംഘനം പരിണതഫലം	കുഷ്ഠരോഗിയായ ലോകദാസൻ ഡോക്ടറുടെ മകൾ പ്രസന്നയോടുള്ള പ്രണയം പ്രണയസാക്ഷാത്കാരത്തിനായി മരണം	ആശ്രമത്തിന്റെ നെടുവീർപ്പ്
വിലക്ക് ലംഘനം പരിണതഫലം	സർപ്പങ്ങളെ കൊല്ലരുതെന്ന നാടോടി വിശ്വാസം സർപ്പക്കാവ് വെട്ടി നശിപ്പിച്ച് സർപ്പങ്ങളെകൊല്ലുന്ന അനന്തക്കുറുപ്പ് സർപ്പങ്ങൾ ഡ്രൈവറുടെ ശ്രദ്ധ തെറ്റിച്ചതിനാൽ ബസ്സിൽ നിന്ന് തെറിച്ച് വീണ് മരണം	സർപ്പക്കെട്ട്

മേൽ വിവരിച്ച സ്വത്വസ്ഥാപനം എന്ന ധർമത്തോടൊപ്പം വിലക്ക്-ലംഘനം-പരിണതഫലം എന്നീ ധർമങ്ങളും കടന്നുവരുന്ന കഥകളാണ് ആശ്രമത്തിന്റെ നെടുവീർപ്പുകൾ, ക്ഷയരോഗി എന്നിവ. സമൂഹം അറപ്പോടും വെറുപ്പോടും കാണുന്ന കുഷ്ഠരോഗികളുടെ കോളനിയിലെ അന്തേവാസിയാണ് '*ആശ്രമത്തിന്റെ നെടുവീർപ്പു*'കളിലെ ലോകദാസൻ. ഒരിക്കലും സാഫല്യത്തിലെത്താൻ സാധ്യതയില്ലെന്നറിഞ്ഞിട്ടും അയാൾ ഡോക്ടറുടെ മകൾ പ്രസന്നയെ രഹസ്യമായി, അവൾപോലുമറിയാതെ പ്രണയിക്കുന്നു. കുഷ്ഠരോഗിയെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം വിലക്കപ്പെട്ടതാണ് പ്രണയം. പ്രത്യേകിച്ചും സമൂഹത്തിന്റെ ഉന്നത ശ്രേണിയിലുള്ള പെൺകുട്ടിയോടുള്ളത്. സുഹൃത്തിന്റെ മുന്നറിയിപ്പുകൾ വിലവെക്കാതെ അയാൾ ആ വിലക്ക് ലംഘിക്കുന്നു. ഒടുവിൽ പ്രണയം അയാളെ ഞെരുക്കുമ്പോൾ അയാൾ ആരുമറിയാതെ ഡോക്ടറുടെ മാളികയ്ക്ക് തീകൊടുത്ത," ര ാംനിലയിൽ തീജ്വാലകൾക്കിടയിലായിരുന്ന പ്രസന്നയെ വാരിയെടുത്ത് കയറുകെട്ടി താഴെയിറക്കിയ ശേഷം തീനാളങ്ങൾക്ക് അടിപ്പെടുന്നു. ജീവത്യാഗത്തിലൂടെ സ്വന്തം പ്രണയത്തെയും സ്വത്വത്തെയും സ്ഥാപിക്കുകയാണ് ലോകദാസൻ.

ഘടന

1	സമൂഹത്തിൽ നിന്നും അറപ്പും വെറുപ്പും മാത്രം ലഭിക്കുന്ന കുഷ്ഠരോഗികൾ ,അവരുടെ പ്രതിനിധി ലോകദാസൻ (-)
2	ഡോക്ടറുടെ മകൾ പ്രസന്നയോട് ലോകദാസന്റെ മനസ്സിൽ അങ്കുരിക്കുന്ന പ്രണയം (+)
3	ഭവിഷ്യത്തുകളോർത്ത് നിരുത്സാഹപ്പെടുത്തുന്ന കൂട്ടുകാരൻ(-)
4	നിരാശ മൂത്ത് ക്ഷേത്രത്തിലെ കൃഷ്ണപ്രതിമ ആരുമറിയാതെ തല്ലിത്തകർക്കുന്ന ലോകദാസൻ(-)
5	ബംഗ്ലാവിന് തീപിടിച്ച് തീജ്വാലകൾക്കിടയിൽ കുടുങ്ങിയ പ്രസന്നയെ ജീവൻ പണയംവെച്ച് രക്ഷിക്കുന്ന ലോകദാസൻ(+)
6	മരണത്തിലൂടെ പ്രണയ സാക്ഷാത്കാരം. ബംഗ്ലാവിന് തീവെച്ചത് ലോകദാസൻ തന്നെയെന്ന രഹസ്യം കൂട്ടുകാരന്റെ വാക്കുകളിലൂടെ കഥാവസാനം വെളിപ്പെടുത്തുന്നു(+).

'*ക്ഷയരോഗി* എന്ന കഥയിൽ ജീവിതാശ പറ്റെ നശിച്ച ക്ഷയരോഗിയായ ജയരാജന് പുതിയ പ്രതീക്ഷകൾ നൽകുന്നത് രമിളാദേവിയുടെ പ്രണയമാണ്. പക്ഷേ അവരുടെ ശാരീരിക സംഗമം ജയരാജൻ രോഗം മൂർച്ഛിച്ച് മരിക്കാനും രമിള ആത്മഹത്യ ചെയ്യാനുമാണ് ഇടയാക്കിയത്. ഈ കഥയിലും വിലക്ക്- ലംഘനം-പരിണതഫലം എന്നീ ധർമങ്ങൾ ആവർത്തിക്കുന്നു. രോഗത്തിന്റെ ആക്രമണത്താൽ നഷ്ടപ്പെട്ടുകൊ ിരുന്ന തന്റെ സ്വത്വം തിരിച്ചുപിടിക്കാൻ ജയരാജൻ നടത്തുന്ന ശ്രമമാണ് അയാളുടെ പ്രണയം. പക്ഷേ മാരകരോഗിക്ക് വിലക്കപ്പെട്ട പ്രണയം നുകർന്നതിന്റെ പരിണതഫലമായി മരണം അയാളെ തേടിയെത്തുന്നു.

വിലക്ക്-ലംഘനം-പരിണതഫലം എന്നീ ധർമത്രയം കടന്നുവരുന്ന മറ്റൊരു കഥയാണ് '*സർപ്പക്കെട്ട്*'. സർപ്പങ്ങളെ ഉപദ്രവിക്കരുതെന്നും സർപ്പക്കാവുകൾ സംരക്ഷിക്കണമെന്നുമുള്ള നാടോടി വിശ്വാസമാണ് ഇവിടെ വിലക്ക്. തറവാട്ടുകാരണവസ്ഥാനം കിട്ടിയ ഉടനെ സർപ്പക്കാവ് വെട്ടി വെളുപ്പിക്കുകയും സർപ്പങ്ങളെ കാണുന്ന ഇടത്തുനിന്ന് തച്ചുകൊല്ലുകയും ചെയ്യുന്ന അനന്തക്കുറുപ്പിന്റെ പ്രവൃത്തി ഈ വിലക്കിന്റെ ലംഘനമാകുന്നു. പരിണതഫലം - വിവാഹത്തിന് വസ്ത്രമെടുക്കാൻ ഉള്ള യാത്രയിലു ായ ബസ് അപകടത്തിൽ അയാൾ മാത്രം തെറിച്ചുവീണ് മരിക്കുന്നു. യാത്രക്കാരനായ ഒരു പാമ്പാട്ടിയുടെ കൈയിലു ായിരുന്ന കുട്ടയിൽ നിന്നിറങ്ങിയ സർപ്പങ്ങൾ ഡ്രൈവറുടെ ശ്രദ്ധ തെറ്റിച്ചതാണ് അപകടകാരണം. പുറത്തിറങ്ങിയ സർപ്പങ്ങൾ മൃതശരീരത്തിനു മുകളിലൂടെ ഇഴഞ്ഞു നീങ്ങുന്ന രംഗം കൂടി വർണ്ണിച്ചിട്ടേ കഥാകൃത്ത് വിരമിക്കുന്നുള്ളൂ.

പ്രവൃത്തി-തിരിച്ചടി

സ്ഥിരരാശി	ചരരാശി	കഥ
പ്രവൃത്തി തിരിച്ചടി	മറ്റുള്ളവരെ കരിനാക്കുകൊ ് പ്രാകി നശിപ്പിക്കുന്നു. സ്വന്തം കരിനാക്കുതന്നെ അന്തകനാകുന്നു.	അന്തകന്റെ തോട്ടി.
പ്രവൃത്തി തിരിച്ചടി	പേപ്പട്ടി കടിച്ച കുട്ടികൾക്കുള്ള അലവൻസിനായി മകനെ കടിച്ചു പരിക്കേല്പിക്കുന്നു. പേപ്പട്ടി വിഷത്തിനുള്ള കുത്തിവെപ്പെടുത്തതിന്റെ ഫലമായി മകന്റെ മരണം	ഭ്രാന്തൻനായ
പ്രവൃത്തി തിരിച്ചടി	പിശുക്ക് ശീലക്കുട നഷ്ടപ്പെടാതിരിക്കാനുള്ള ശ്രമത്തിനിടയിൽ ബസിൽനിന്നു വീണ് മരണം	ശീലക്കുട
പ്രവൃത്തി തിരിച്ചടി	കാമുകനെയും ഭർത്താവിനെയും വഞ്ചിക്കുന്നു കാമുകന്റെ പ്രതിമ വീണ് തല തകർന്ന് മരണം	പ്രതിമ
പ്രവൃത്തി തിരിച്ചടി	യജമാനനായ സായിപ്പിന്റെ ഭാര്യയുമായി വ്യഭിചാരം സായിപ്പിന്റെ വെടിയേറ്റുള്ള മരണം	ആയിരം വെള്ളിയും....
പ്രവൃത്തി തിരിച്ചടി	വൻ സാമ്പത്തിക നേട്ടം ലക്ഷ്യമാക്കി ഗോറില്ലാവേട്ട ആറ്റുനോറ്റു പിടിച്ച ഗോറില്ലാക്കുഞ്ഞിനു അബദ്ധത്തിൽ സ്വന്തം കൈകൊ ് മരണം	കുലദ്രോഹി

പൊറ്റെക്കാട്ടിന്റെ ശ്രദ്ധേയകഥകളിൽ ഏറെ ഉപയോഗിച്ച ഒരു ധർമജോടിയാണ് കഥാപാത്രങ്ങളുടെ പ്രവൃത്തി/അവയ്ക്കു കിട്ടുന്ന തിരിച്ചടി എന്നത്. അന്തകന്റെ തോട്ടി, കാലൊച്ച, കുലദ്രോഹി, ഭ്രാന്തൻനായ, പ്രതിമ, ശീലക്കുട എന്നീ കഥകളിൽ ഈ ധർമജോടി ആവർത്തിക്കുന്നു.

'*അന്തകന്റെ തോട്ടി*യിലെ ഉക്കുണ്ണിനായരെ എടുക്കാം. പിശുക്കും ദുരയും അസൂയയും കൂടിക്കുഴഞ്ഞതാണ് അയാളുടെ വ്യക്തിത്വം. സ്വന്തം കരിനാക്കുകൊ ് മറ്റുള്ളവരെ പ്രാകി നശിപ്പിക്കലാണ് അയാളുടെ വിനോദം. അവസാനം ആ കരിനാക്ക് അയാളെത്തന്നെ തിരിഞ്ഞുകൊത്തുന്നു. ക്ഷാമകാലത്ത് പലരെയും പണം പലിശയ്ക്കുകൊടുത്ത് വഞ്ചിച്ച കൂട്ടത്തിൽ ആലംബഹീനയായ ഒരു പെൺകുട്ടിയുടെ കിടപ്പാടവും അയാൾ തട്ടിയെടുക്കുന്നു. നിരാശ്രയയായ പെൺകുട്ടി പറമ്പിലു ായിരുന്ന വലിയ പ്ലാവിൽ തൂങ്ങിമരിച്ചു. പിന്നീട് ഉക്കുണ്ണിനായരുടെ നിർദേശത്തിൽ പണിക്കാർ ആ പ്ലാവ് മുറിച്ചുനീക്കാൻ

ശ്രമിക്കവെ ശാഖകളെല്ലാം നഷ്ടപ്പെട്ട് തായ്ത്തടിമാത്രം അവശേഷിച്ച പ്ലാവ് കാണുമ്പോൾ അയാളുടെ കരിനാക്ക് പ്രവർത്തിക്കുന്നു. 'അന്തകന്റെ തോട്ടിപോലത്തെ ഒരു പ്ലാവ്". പറഞ്ഞപോലെ പ്ലാവ് അയാളുടെ തന്നെ അന്തകനാകുന്നു. പകുതി മുറിച്ചുവെച്ച പ്ലാവിനു ചുവട്ടിലൂടെ നടന്നുപോകുമ്പോൾ അത് മുറിഞ്ഞുവീണ് തല തകർന്ന് അയാൾ മരിക്കുന്നു. ഇവിടെ പ്രവൃത്തി/ തിരിച്ചടി എന്ന ദ്വന്ദ്വം വളരെ വ്യക്തമായി കാണാം.

ഇതേ ധർമജോടി ഒരു ദേശത്തിന്റെ കഥയിൽ നാരദൻ കു ു എന്ന കഥാപാത്രത്തിന്റെ പ്രവൃത്തിയിലും കടന്നുവരുന്നു. സ്വന്തം കരിനാക്ക് പേരക്കുട്ടിയിൽ പ്രയോഗിച്ചപ്പോൾ കുപിതനായ മകന്റെ മർദ്ദനത്താൽ മനംനൊന്ത് പശ്ചാത്താപ വിവശനായി അയാൾ ആ വാക്കിന്റെ വിഷം തിരിച്ചെടുത്ത് മരണം വരിക്കുന്നു. ഉക്കുണ്ണിനായരിലും നാരദൻ കു ുവിലും പ്രവർത്തിക്കുന്നത് ഒരേ ധർമജോടി തന്നെ.

'*ഭ്രാന്തൻനായ*' എന്ന കഥയിലെ കീരനും സ്വന്തം പ്രവൃത്തിയുടെ തിരിച്ചടി അനുഭവിക്കുന്നു. വലിയ കുടുംബത്തിന്റെ പട്ടിണി മാറ്റാൻ വഴിയില്ലാതെ വലയുമ്പോഴാണ് കീരൻ പേപ്പട്ടി കടിച്ച കുട്ടികൾക്ക് കുത്തിവെപ്പിനായി സർക്കാർ ദിനംപ്രതി ഒരണ നൽകുന്നു െന്നറിയുന്നത്. ആ പണം കിട്ടാൻവേ ി ഇളയ കുഞ്ഞിനെ സ്വയം കടിച്ചുമുറിച്ച് പരിക്കേൽപ്പിച്ച് പേവിഷ ബാധയ്ക്കുള്ള കുത്തിവെപ്പെടുത്ത് പണം വാങ്ങുന്നു. അകാരണമായ കുത്തിവെപ്പ് കുട്ടിയുടെ മരണത്തിലാണ് കലാശിക്കുന്നത്. ഇവിടെ ദാരിദ്ര്യവും അറിവില്ലായ്മയും ചേർന്നു ാകുന്ന പ്രവൃത്തിക്ക് കിട്ടുന്ന തിരിച്ചടി അതിദാരുണമാണ്.

പിശുക്കനായ അർക്കീസ് പണിക്കർക്ക് സ്വന്തം പിശുക്ക് തന്നെ മരണകാരണമാകുന്നതാണ് '*ശീലക്കുട*' എന്ന കഥയുടെ അടിസ്ഥാനഘടന. പിശുക്കുകൊ ് കുടുംബാംഗങ്ങളുടെ ജീവിതം കൂടി ദുരിതമയമാക്കിയ പണിക്കർ നീങ്ങിത്തുടങ്ങിയ ബസ്സിൽ കയറിക്കൂടാൻ ശ്രമിക്കുന്നതിനിടയ്ക്ക് തന്റെ പഴയ ശീലക്കുട രക്ഷിക്കാനുള്ള ശ്രമത്തിൽ തെറിച്ചുവീണ് മരിക്കുന്നു.

യൂറോപ്യൻ പശ്ചാത്തലത്തിൽ രചിച്ച '*പ്രതിമ*' എന്ന കഥയും പ്രവൃത്തി/ തിരിച്ചടി എന്ന ദ്വന്ദ്വത്തിന്റെ പ്രകാശനമാണ്. കഥാനായികയായ വെറീന നിസ്വനായ കാമുകനെ ഒഴിവാക്കി ഒരു സമ്പന്നനെ വിവാഹം ചെയ്യുന്നു. പക്ഷേ അപ്പോഴും കാമുകനുമായുള്ള എഴുത്തുകുത്തുകൾ തുടരുകയും അയാളുടെ രൂപത്തിൽ ഒരു മാർബിൾ പ്രതിമയു ാക്കി എഴുത്തുകൾ അതിനുള്ളിൽ സൂക്ഷിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഒടുവിൽ അപ്രതീക്ഷിതമായു ായ കൊടുങ്കാറ്റിൽ പ്രതിമ തകർന്നുവീണ് അതിനുള്ളിൽപ്പെട്ട് തല ചതഞ്ഞ് മരിക്കുന്നു.

'*ആയിരം വെള്ളിയും...*' എന്ന കഥയിൽ യജമാനത്തിയായ മദാമ്മയോടൊത്ത് വ്യഭിചരിക്കുന്ന പൊക്കനുള്ള ശിക്ഷ യജമാനൻ തന്നെ നൽകുന്നു. സായിപ്പിന്റെ വെടിയു യ്ക്ക് ഇരയാകാനായിരുന്നു പൊക്കന്റെ വിധി.

'*കുലദ്രോഹി* എന്ന കഥയിൽ ജാക്സൺസായ്പ്പ് ഒരുപാട് കാശിറക്കി, ഒരുപാട് പണിക്കാരുടെ സഹായത്തോടെ അതിക്രൂരമായി ഒരു കുഞ്ഞുഗോറില്ലയെ പിടികൂടി, അതിലൂടെ കിട്ടാൻപോകുന്ന പണം കണക്കുകൂട്ടിനോക്കി ആനന്ദം കൊള്ളുന്നു. പക്ഷേ മയക്കത്തിൽ താൻ തോക്കിനിരയാക്കിയ ചാർക്കൻ എന്ന വലിയ ഗോറില്ല പ്രതികാരം ചെയ്യാനെത്തിയതായി സ്വപ്നം ക ് അവനുനേരേ വെടിവെക്കുന്നു. കണ്ണുതുറന്നപ്പോ ഴാണ് തന്റെ വെടികൊ ് മരിച്ചത് താൻ പാടുപെട്ട് പിടിച്ച ഗോറില്ലക്കുഞ്ഞു തന്നെ യാണ് എന്ന സത്യം മനസ്സിലാക്കുന്നത്. പ്രകൃതിയുടെ ജൈവസന്തുലനത്തിന് നേരെ തിരിയുന്നവനുള്ള തിരിച്ചടി അധികം വൈകാതെ അവനുതന്നെ ലഭിക്കുമെന്ന ശാശ്വതസത്യം പൊറ്റെക്കാട്ട് ഈ കഥയിലൂടെ വെളിവാക്കുന്നു.

അഭാവം - അഭാവ പരിഹാരം

അഭാവം / അഭാവ പരിഹാരം എന്ന ധർമജോടി മൂർത്ത തലത്തിൽ തന്നെ പ്രത്യ ക്ഷമാകുന്ന കഥകളാണ് ജയിൽ, നാസ്തികൻ, പട്ടുകുപ്പായം എന്നിവ. കൂടാതെ അപ്രതീ ക്ഷിത സംഭവങ്ങൾകൊ ് പൊറ്റെക്കാട്ട് നൽകുന്ന ചില തിരിവുകളും വളവുകളും കൂടി യാകുമ്പോൾ കഥാത്വം പൂർണമാകുന്നു.

അഭാവം - അഭാവ പരിഹാരം

സ്ഥിരരാശി	ചരരാശി	കഥ
അഭാവം അഭാവപരിഹാരം	ജയിലിൽ തടവുകാരില്ലാത്തതിനാൽ പാചകക്കാ രൻ ചെക്കായിക്ക് ജോലിയില്ല. മദ്യ ലഹരിയിൽ ആളറിയാതെ പോലീസ് ഇൻസ്പെക്ടറെ കുത്തുന്നു. പുതിയ തടവുകാരൻ പാചകക്കാരൻ ചെക്കായി	ജയിൽ
അഭാവം അഭാവപരിഹാരം	നിരീശ്വരവാദിയായ ബാലചന്ദ്രൻ രോഗം മൂർച്ഛിച്ച് മരിച്ചെന്ന് കരുതി ശവസംസ്കാ രം. ആഭരണമോഹികളായ സുഹൃത്തുക്കൾ ശവമാടം തുറന്നതിനാൽ രക്ഷപ്പെടുന്നു. കടുത്ത ഈശ്വര വിശ്വാസിയായി മാറുന്നു.	നാസ്തി കൻ

അഭാവം അഭാവപരിഹാരം	പട്ടുകുപ്പായം മോഹിക്കുന്ന കുട്ടായി അബദ്ധത്തിൽ വെടിയേറ്റുള്ള മരണം. മരണത്തിന് വിലയായി കിട്ടിയ അഞ്ചുറുപ്പിക കൊ ് മൃതദേഹത്തിൽ പട്ടുകുപ്പായമണിയിക്കുന്ന അച്ഛൻ	പട്ടുകുപ്പായം

ജയിൽ - ഘടന

1	ജയിലിൽ പാചകക്കാരനായ ചെക്കായിക്ക് ജോലിയില്ല - കാരണം തടവുകാരുടെ അഭാവം.(-)
2	ചെക്കായിയുടെ ഭാര്യ കല്ല്യാണി വാതുവെച്ച് പഴം തിന്ന് അഞ്ചുരൂപ സമ്പാദിക്കുന്നു (+)
3	ജയിലിൽ ആളു വരാൻ ആ രൂപ ഉപയോഗിച്ച് മുത്തപ്പന് പയകുറ്റി നേർച്ച വെക്കുന്ന ചെക്കായി (+)
4	നേർച്ച കൊടുത്ത ചാരായം കുടിച്ച് മത്തുപിടിച്ച ചെക്കായി ആളറിയാതെ ഇൻസ്പെക്ടറെ കുത്തുന്നു. (-)
5	പിറ്റേദിവസം ജയിലിൽ പുതിയ തടവുകാരൻ ചെക്കായി (+)

കഥയുടെ തുടക്കത്തിലെ അഭാവത്തിന് അപ്രതീക്ഷിത സംഭവങ്ങളിലൂടെ പരിഹാരം നിർദേശിച്ചുകൊ ാണ് കഥ അവസാനിക്കുന്നത്.

നാസ്തികൻ - ഘടന

1	കടുത്ത നിരീശ്വരവാദിയായ ബാലചന്ദ്രൻ (-)
2	മാരകരോഗം ബാധിച്ച് മരിച്ചെന്നു കരുതി ബാലചന്ദ്രന്റെ ശവസംസ്കാരം നടക്കുന്നു.(-)
3	ബോധം വന്നപ്പോൾ ശരീരത്തിൽ അണിഞ്ഞ സ്വർണാഭരണങ്ങൾ ഭാരം മാത്രമെന്ന് ക ് ഈശ്വരനെ വിളിച്ച് കരയുന്നു.(+)
4	ആഭരണമോഹികളായ സുഹൃത്തുക്കൾ ശവമാടം കിളച്ച് പെട്ടിതുറന്നതിനാൽ രക്ഷപ്പെടുന്നു. (+)
5	കടുത്ത ഈശ്വരവിശ്വാസിയായി മാറുന്നു(+)

തുടക്കത്തിലെ അഭാവം കഥാവസാനം പരിഹൃതമാകുന്നു.

പ്രണയനഷ്ടവും പ്രതികാരവും

പ്രണയവഞ്ചിതയായ സ്ത്രീയുടെ പ്രതികാരവും ഏതാനും കഥകളിൽ ആവർത്തിച്ചുവരുന്ന ഒരു ധർമജോടിയായി പ്രവർത്തിക്കുന്നു. കാമുകൻ കൈയൊഴിയുമെന്നു ക പ്പോൾ അയാളെ മാനംകെടുത്തി വിവാഹം മുടക്കുന്ന, വീ ും വിവാഹിതനാകുന്നു എന്ന സൂചന കിട്ടിയപ്പോൾ അയാൾക്ക് വിഷം കൊടുത്ത് ഒപ്പം വിഷം കഴിച്ച് മരിച്ച് വിജയം ഉറപ്പാക്കുന്ന വിലാസിനി (വിജയം), പ്രണയവഞ്ചന ചെയ്ത കാമുകനോട് പ്രതി

കാരം ചെയ്യാൻ ജീവിതം ഉഴിഞ്ഞുവെച്ച് മരണം വരിക്കുന്ന റഷിയ (റഷിയ), കാമുകൻ കൈവിട്ടുപോകുമെന്നുറപ്പായപ്പോൾ ലബോറട്ടറിയിൽ പൊട്ടിത്തെറി സൃഷ്ടിച്ച് അയാളെ അന്ധനാക്കി വിവാഹം കഴിക്കുന്ന സലീമ (ശാസ്ത്രജ്ഞന്റെ പത്നി), താൻ രോഗിയാണെങ്കിലും തന്റെ മരണശേഷം കാമുകൻ കൂട്ടുകാരിയെ വിവാഹം ചെയ്യാതിരിക്കാൻ വേ ി സമർത്ഥമായി കരുക്കൾ നീക്കി മരണത്തോടൊപ്പം ഉദ്ദിഷ്ടകാര്യം സാധിക്കുന്ന ഭാർഗവി (സ്ത്രീ), കാമുകന്റെ തിരസ്കാരം സഹിക്കാനാവാതെ പുള്ളിമാന്റെ വേഷം കെട്ടി അയാളുടെ കൈയാലുള്ള മരണം ഏറ്റുവാങ്ങുന്ന പാർവ്വതി (പുള്ളിമാൻ) എന്നീ കഥാപാത്രങ്ങൾ ഒരേ ധർമത്തിന്റെ (Function) ചരരാശികളാണ്.

ലംബമാനതല അപഗ്രഥനം (Paradigmatic Analysis)

'*സ്ട്രക്ചറൽ ആന്ത്രപ്പോളജി*' (Structural Anthropology) എന്ന പ്രഖ്യാത ഗ്രന്ഥത്തിൽ ഫ്രഞ്ചു നരവംശ ശാസ്ത്രജ്ഞനായ ക്ലോഡ് ലെവിസ്ട്രോസ് പുരാവൃത്തങ്ങളെ ലംബമാനതല അപഗ്രഥനത്തിന് വിധേയമാക്കുന്നു. സൊസൂറിന്റെ ഭാഷാശാസ്ത്രസങ്കൽപ്പനങ്ങളാണ് അദ്ദേഹത്തിന് ഊർജം പകർന്നത്. ഏകകാലികം ഃ ബഹുകാലികം, ലാങ് ഃ പരോൾ, സൂചകം ഃ സൂചിതം തുടങ്ങിയ ദ്വന്ദ്വങ്ങൾ പുരാവൃത്തങ്ങളുടെ ലംബമാനതല അപഗ്രഥനത്തിലേക്ക് നയിച്ചു. സാംസ്കാരിക പ്രതിഭാസത്തിന്റെ ആദിരൂപമായ ഭാഷയുടെ സ്വനിമതലത്തിലുള്ള ഘടനയാണ് പുരാവൃത്തങ്ങൾക്കുമുള്ളത് എന്നും എല്ലാ പുരാവൃത്തങ്ങളും അടിസ്ഥാനപരമായ ഒരു വൈരുധ്യത്തിന്റെ സമീകരണമാണ് എന്നും അദ്ദേഹം തെളിയിച്ചു. നിരവധി രൂപാന്തരങ്ങളിലൂടെ ഈ അടിസ്ഥാന ദ്വന്ദ്വം അതിന്റെ പ്രകടിതരൂപങ്ങളിലെത്തിച്ചേരുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്.

ലെവിസ്ട്രോസിന്റെ അഭിപ്രായത്തിൽ പുരാവൃത്തത്തിന്റെ ആഖ്യാനശൈലി, സംഗീതം, വാക്യഘടന എന്നിവയൊന്നും പ്രധാനമല്ല. കഥയാണ് പ്രധാനം. കഥയെ അടിസ്ഥാന ഏകകങ്ങളാക്കി വിശകലനം ചെയ്താൽ അതിന്റെ ആധാരരൂപമായ വിപരീത ദ്വന്ദ്വങ്ങളിലേക്ക് എത്തിച്ചേരാം. അതിനായി പുരാവൃത്തത്തിലെ ആലങ്കാരിക പ്രയോഗങ്ങളെല്ലാം മാറ്റിനിർത്തി കഥ കെ ത്തുന്നു. കഥയെ ലഘുവാക്യങ്ങളായി വിഭജിക്കുന്നു. ഈ ഏകകങ്ങളെ ഗ്രോസ് കോൺസ്റ്റിറ്റ്യുന്റ് യൂനിറ്റ്സ് (Gross constituent Units) അല്ലെങ്കിൽ മിഥീം (Mytheme) എന്നദ്ദേഹം വിളിച്ചു. ഈ ഘടകയൂണിറ്റുകളെ ഇടത്തുനിന്ന് വലത്തോട്ട് അക്ഷതലത്തിലും മുകളിൽ നിന്ന് താഴോട്ട് ലംബതലത്തിലും ബന്ധിപ്പിച്ചുകൊ ് ലെവിസ്ട്രോസ് പുരാവൃത്ത വിശകലനം നടത്തുന്നു. അക്ഷതലബന്ധത്തിന് കോട്ടംത

ട്ടാത്ത വിധത്തിൽ ലംബതലബന്ധം ക   ത്തുന്നതിനു വേ ി സമാന വാക്യങ്ങളെ മുക ളിൽ നിന്ന് താഴേക്ക് ക്രമത്തിലെഴുതുന്നു. അക്ഷതലബന്ധം നഷ്ടപ്പെടാതിരിക്കാൻ വേ ി വാക്യങ്ങളെ ഇടത്തുനിന്ന് വലത്തോട്ട് ക്രമത്തിലെഴുതുന്നു.

ലംബതലത്തിലും അക്ഷതലത്തിലും വിന്യസിച്ച വാക്യസംഘാതങ്ങളെ വിശകലനം ചെയ്ത് നന്മ/ തിന്മ, പുരുഷൻ/സ്ത്രീ, പരിഷ്കൃതം / അപരിഷ്കൃതം , ഭൂമി/ആകാശം എന്നീ വിരുദ്ധദ്വന്ദ്വങ്ങളെ സമന്വയിപ്പിക്കുന്നതാണ് പുരാവൃത്തങ്ങളെന്ന് അദ്ദേഹം ക   ത്തുന്നു.[15] പ്രസിദ്ധമായ ഈഡിപ്പസ് പുരാവൃത്തത്തെ ലെവിസ്ട്രോസ് ഈ രീതിയിൽ വിശകലനം ചെയ്തിട്ടു ്.

''ഭൂമിയിൽ ചെടികൾ മുളച്ചു ായതുപോലെയാണ് മനുഷ്യനു ായതെന്ന പരമ്പ രാഗത സങ്കൽപ്പവും ഇതിന് വിപരീതമായ യാഥാർത്ഥ്യവും തമ്മിലുള്ള വൈരുധ്യത്തിൽ നിന്നാണ് ഈഡിപ്പസിന്റെ പുരാവൃത്തമു ാകുന്നത്.''[16]

ദക്ഷിണേന്ത്യയിൽ പ്രചാരത്തിലുള്ള കണ്ണകിയുടെ കഥയെ ജവഹർലാൽ ഹ ു ലെവിസ്ട്രോസിന്റെ ഘടനാവാദസമീപനങ്ങളുപയോഗിച്ച് വിശകലനം ചെയ്തു. ജീവിതം ഃ മരണം, വീ ടുപ്പ് ഃ നഷ്ടം എന്നീ വിരുദ്ധദ്വന്ദ്വങ്ങൾ തമ്മിലുള്ള സമീകരണം അതിലുള്ള തായി ക   ത്തുന്നു.[17] ഈ വിശകലനം പുരാവൃത്തങ്ങളെ ഉപയോഗിച്ചുള്ളതാണെങ്കിലും അതിലെ കഥാത്വത്തെയാണ് വിശകലനം ചെയ്യുന്നത് എന്നുള്ളതിനാൽ കഥാത്വമുള്ള ഏതു ഘടനയെയും അപഗ്രഥനം ചെയ്യാൻ ഇതുപയോഗിക്കാം.

'വൈരുധ്യങ്ങളുടെ സമീകരണമാണ് കഥ'' എന്ന കഥാഘടനയെ സംബന്ധിക്കുന്ന അടിസ്ഥാനതത്വം പൊറ്റെക്കാട്ടിന്റെ കഥകൾക്കും ബാധകമാണ് എന്നു തെളിയിക്കാൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശ്രദ്ധേയകഥകളായ പുള്ളിമാൻ, സ്ത്രീ എന്നീ ര ു കഥകളെ ലംബതല വിശകലനത്തിന് വിധേയമാക്കാം.

പുള്ളിമാൻ - കഥാഘടന

വിധവയായ പാർവതി, പുള്ളിമാൻ എന്ന തെറ്റിദ്ധാരണയിൽ തന്നെ വെടിവെച്ച് പരിക്കേൽപ്പിച്ച ദേവയ്യൻ എന്ന യുവാവുമായി പ്രണയത്തിലാകുന്നു. പാർവതിയുടെ പിതാവ് തിമ്മയ്യന്റെ ആകസ്മിക മരണത്തെത്തുടർന്ന്, അദ്ദേഹത്തിന് മരണസമയത്ത് നൽകിയ വാക്കനുസരിച്ച് പാർവതി അനുജത്തി സീതമ്മയുടെ ചുമതല ഏറ്റെടുത്ത് കൂട്ടി ക്കൊ ുവരുന്നു. നവയുവതിയായ സീതമ്മയും ദേവയ്യനും അടുക്കുന്നത് പാർവതിയെ

അസ്വസ്ഥയാക്കുന്നു. അവളുടെ മനസ്സിൽ സംശയങ്ങളുണരുന്നു. സംശയങ്ങൾ യാഥാർത്ഥ്യമായെന്നു ക ് സീതമ്മയെ വധിക്കാനുള്ള പാർവതിയുടെ പാഴ്ശ്രമം അവളെ കുറ്റബോധം, ഉന്മാദം, ആരോഗ്യത്തകർച്ച എന്നിവയിലേക്ക് നയിക്കുന്നു. സാവകാശം സുഖം പ്രാപിക്കുന്ന പാർവതി ആദ്യ ഭർത്താവിലു ായ മകനെ അകന്നൊരു ബന്ധുവിന്റെ ചുമതലയിൽ ബോർഡിങ്ങിൽ ചേർത്ത് പഠിപ്പിക്കാനയയ്ക്കുന്നു. പുള്ളിമാനെന്ന് ഒരിക്കൽക്കൂടി ദേവയ്യനെ തെറ്റിദ്ധരിപ്പിച്ച് അയാളുടെ തോക്കുകൊ ുള്ള മരണം ഏറ്റുവാങ്ങി പാർവതി പ്രണയം സഫലീകരിക്കുന്നു.

അപഗ്രഥനം

കഥയുടെ അടിസ്ഥാന ഘടനയെ ലഘുവാക്യങ്ങളായി വിഭജിച്ച ശേഷം അവയെ തുടർച്ച നഷ്ടപ്പെടാതെ അക്ഷതലത്തിലും സമാനതയെ അടിസ്ഥാനമാക്കി ലംബതലത്തിലും വിന്യസിക്കുന്നു.

അക്ഷതലവിന്യാസം

1) പാർവതിയും ദേവയ്യനും പ്രണയിക്കുന്നു.
2) തിമ്മയ്യൻ പെട്ടെന്ന് മരണപ്പെടുന്നു.
3) പാർവതി സീതമ്മയുടെ ചുമതല ഏറ്റെടുക്കുന്നു.
4) പാർവതിയുടെ മനസ്സിൽ സീതമ്മയെക്കുറിച്ച് സംശയങ്ങളുണരുന്നു
5) സീതമ്മയും ദേവയ്യനും പ്രണയിക്കുന്നു.
6) സീതമ്മയെ വധിക്കാനുള്ള പാർവതിയുടെ ശ്രമം പാഴായതിനെ തുടർന്ന് അവൾ കുറ്റബോധം, ഉന്മാദം എന്നിവയിലേക്ക് നയിക്കപ്പെടുന്നു.
7) മകന്റെ വിദ്യാഭ്യാസച്ചുമതല നിർവഹിക്കുന്നു.
8) പാർവതി ദേവയ്യന്റെ തോക്കിനാൽ മരണം ഏറ്റുവാങ്ങുന്നു.

ലംബതലവിന്യാസം

1 ജീവിതം	2 മരണം	3 സ്നേഹം	4 ദ്വേഷം
1.പാർവ്വതിയും ദേവയ്യനും പ്രണയിക്കുന്നു	2.തിമ്മയ്യന്റെ പെട്ടെന്നുള്ള മരണം	3. പാർവതി സീതമ്മയുടെ ചുമതല	

5.സീതമ്മയും ദേവ നും തമ്മിലുള്ള പ്രണയം യാഥാർത്ഥ്യമാകുന്നു	8. പാർവതി ദേവ യ്യന്റെ തോക്കിനാൽ മരണം ഏറ്റുവാങ്ങുന്നു	ഏറ്റെടുക്കുന്നു 7. മകന്റെ വിദ്യാ ഭ്യാസം അക ന്നൊരു ബന്ധു വിന്റെ ചുമതലയി ലാക്കുന്നു	4.പാർവതിയുടെ മനസ്സിൽ സംശയങ്ങളുണ രുന്നു 6.സീതമ്മയെ വധിക്കാനുള്ള .പാർവ്വതിയുടെ ശ്രമംപാഴാവുന്നു. തൽഫലമായ കുറ്റ ബോധം, ഉന്മാദം

ഇവിടെ ഒന്നാമത്തെ കോളത്തിലെ വാക്യങ്ങൾ പരസ്പരം അടുക്കാനാഗ്രഹിക്കുന്ന സ്ത്രീപുരുഷന്മാരെ സൂചിപ്പിക്കുന്നു. സ്ത്രീപുരുഷാകർഷണമാണ് ജീവന്റെ ഉൽപ്പത്തിക്കും ജീവിതത്തിന്റെ അനുസ്യൂതമായ ഒഴുക്കിനും നിദാനം. ഈ കോളത്തിന്റെ പൊതു സ്വഭാവം ജീവിതമാണ്.

ര ാമത്തെ കോളത്തിന്റെ പൊതു സ്വഭാവം മരണമാണ്. മരണം കഥയിൽ വഴിത്തിരിവുകൾ സൃഷ്ടിക്കുന്നു. തിമ്മയ്യന്റെ ആകസ്മികമായ മരണമാണ് സീതമ്മയെ ജീവിതത്തിലേക്ക് കൊ ുവരാൻ പാർവതിയെ നിർബന്ധിതയാക്കിയത്. അതവൾക്ക് വിനയാകുന്നു. യൗവനവും യൗവനവും ക ുമുട്ടിയപ്പോൾ വാർധക്യം പുറത്ത്. കഥാവസാനം പാർവതി തന്റെ പ്രണയത്തെ അനശ്വരമാക്കുന്നതും മരണത്തിലൂടെ തന്നെ. പ്രണയം ആരംഭിക്കാൻ കാരണമായ സംഭവം തന്നെ മരണത്തിനും കാരണമാക്കിക്കൊ ് പാർവതി തന്റെ മരണത്തെയും പൊറ്റെക്കാട്ട് കഥാഘടനയെയും മധുരീകരിക്കുന്നു. ജീവിതം : മരണം എന്ന വിരുദ്ധദ്വന്ദ്വം ഇവിടെ സമീകരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.

മൂന്നാമത്തെ കോളത്തിൽ പാർവ്വതി അനുജത്തിയുടെ ചുമതല ഏറ്റെടുക്കുന്നതും മരിക്കുന്നതിനു മുമ്പ് മകന്റെ വിദ്യാഭ്യാസവുമായി ബന്ധപ്പെട്ട ചുമതലകൾ നിർവഹിക്കുന്ന

തുമായ സംഭവങ്ങൾ കാണാം. സഹോദരിയോടും പുത്രനോടുമുള്ള സ്നേഹവാത്സല്യങ്ങ ളാണ് ഈ സംഭവങ്ങൾ തമ്മിലുള്ള ലംബമാനബന്ധം. ഈ കോളത്തെ സ്നേഹം എന്ന് വിശേഷിപ്പിക്കാം.

നാലാമത്തെ കോളത്തിൽ പാർവതിയുടെ മനസ്സിൽ സീതമ്മയെക്കുറിച്ച് സംശയ ങ്ങൾ ഉടലെടുക്കുന്നതും അത് സ്ഥിരീകരിക്കപ്പെട്ടതോടെ സീതമ്മയെ എതിരാളിയായി ക്ക ് അവളെ നശിപ്പിക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നതും തൽഫലമായ കുറ്റബോധം, ഉന്മാദം, അനാ രോഗ്യം എന്നിവയിലേക്ക് വീണുപോകുന്നതുമായ സംഭവങ്ങൾ കാണാം. ഈ കോളത്തെ ദ്വേഷം എന്നു വിശേഷിപ്പിക്കാം. മൂന്നാം കോളത്തിനുനേരെ വിരുദ്ധം. സ്നേഹം ഃ ദ്വേഷം എന്ന വിരുദ്ധദ്വന്ദ്വം ഇവിടെ സമീകരിക്കപ്പെടുന്നു.

ഒടുവിൽ, സീതമ്മയ്ക്ക് അവളാഗ്രഹിച്ച ജീവിതംനൽകി ജ്യേഷ്ഠത്തിയുടെ ചുമതല നിറവേറ്റാനും പുള്ളിമാനിന്റെ വേഷം ധരിച്ച് ദേവയ്യന്റെ തോക്കുകൊ ുള്ള മരണത്താൽ തന്റെ പ്രണയത്തെ ശാശ്വതീകരിക്കാനും പാർവതിക്കു കഴിയുന്നു. ജീവിതം ഃ മരണം, സ്നേഹം ഃ ദ്വേഷം എന്നീ വിരുദ്ധദ്വന്ദ്വങ്ങളുടെ സമീകരണം പൊറ്റെക്കാട്ട് ഇവിടെ ഭംഗി യായി നിർവഹിച്ചിരിക്കുന്നു.

1:2 :: 3:4

സ്ത്രീ - കഥാഘടന

സ്ത്രീമനസ്സിനെക്കുറിച്ച് ഗവേഷണം ചെയ്യുന്ന പ്രൊഫസർ രാജഗോപാൽ മുറ പ്പെണ്ണും സമ്പന്നയുമായ ഭാർഗവിയുമായി പ്രണയത്തിലാകുന്നു. ക്ഷയരോഗബാധിത യായ ഭാർഗവിയുടെ രോഗം അനുദിനം വർധിക്കുന്നു. രാജഗോപാൽ ഭാർഗവിയുടെ കൂട്ടുകാരിയും ദരിദ്രയെങ്കിലും സുന്ദരിയുമായ സുനന്ദയുമായി അടുക്കുന്നു. പിറന്നാളാ ഘോഷത്തിനിടയിൽ ഭാർഗവിയുടെ രത്നങ്ങൾ പതിച്ച സ്വർണമാല കാണാതാവുന്നു. ഭാർഗവി നൽകിയ സൂചനയനുസരിച്ച് രാജഗോപാൽ രഹസ്യമായി സുനന്ദയുടെ പെട്ടി പരിശോധിച്ച് മാല കെ ത്തുന്നു. രോഗം മൂർച്ഛിച്ച് ഭാർഗവി മരണമടയുന്നു. സ്ത്രീക ളിൽ വിശ്വാസമില്ലാതെ രാജഗോപാലും അയാളിൽ പ്രതീക്ഷയർപ്പിച്ച് സുനന്ദയും അവി വാഹിതരായി കഴിയുന്നു. വർഷങ്ങൾ കഴിഞ്ഞ് രോഗാതുരയായ സുനന്ദ, ഭാർഗവി തനിക്ക് വിവാഹസമ്മാനമായി മാല മുൻകൂർ നൽകിയതും ഈ കാര്യം വിവാഹത്തിനു മുമ്പ് രാജഗോപാലിനെ അറിയിക്കരുതെന്ന് വിലക്കിയതുമായ സംഭവങ്ങൾ അയാളോട്

തുറന്നുപറഞ്ഞ് അധികം വൈകാതെ മരിക്കുന്നു. സ്ത്രീ മനസ്സിനെക്കുറിച്ചുള്ള രാജഗോപാലിന്റെ യഥാർഥ തിരിച്ചറിവിൽ കഥ അവസാനിക്കുന്നു.

അപഗ്രഥനം

കഥയുടെ അടിസ്ഥാന ഘടനയെ ലഘുവാക്യങ്ങളായി വിഭജിച്ച് തുടർച്ച നഷ്ടപ്പെടാതെ അക്ഷതലത്തിലും ലംബതലത്തിലും വിന്യസിക്കുന്നു.

അക്ഷതലബന്ധം

1) ഭാർഗവിയും രാജഗോപാലും പ്രണയത്തിലാകുന്നു.

2) ഭാർഗവിയുടെ രോഗം വർധിക്കുന്നു.

3) രാജഗോപാലും സുനന്ദയും അടുക്കുന്നു.

4) ഭാർഗവിയുടെ മാല കാണാതാകുന്നു.

5) മാല സുനന്ദയുടെ പെട്ടിയിൽ രാജഗോപാൽ കെ ത്തുന്നു.

6) രോഗം മൂർച്ഛിച്ച് ഭാർഗവി മരിക്കുന്നു.

7) രാജഗോപാലും സുനന്ദയും അവിവാഹിതരായി കഴിയുന്നു.

8) സുനന്ദ മാലയുടെ പിന്നിലുള്ള രഹസ്യം തുറന്നുപറയുന്നു.

9) സുനന്ദയുടെ മരണം.

10) രാജഗോപാലിന്റെ തിരിച്ചറിവ്

ലംബതലവിന്യാസം

1 ജീവിതം	2 മരണം	3 വീെ ടുപ്പ്	4 നഷ്ടം
1. ഭാർഗവിയും രാജ ഗോപാലും പ്രണയ ത്തിലാകുന്നു			2. ഭാർഗവിയുടെ രോഗം വർധിക്കുന്നു
3. സുനന്ദയും രാജ ഗോപാലും അടുക്കു ന്നു			4. ഭാർഗവിയുടെ മാല കാണാതാ വുന്നു
		5. മാല സുനന്ദയുടെ പെട്ടിയിൽ കെ ത്തുന്നു	
	6. രോഗം മൂർച്ഛിച്ച് ഭാർഗവി മരിക്കുന്നു		7. രാജഗോപാലും സുനന്ദയും അവിവാ ഹിതരായി കഴി യുന്നു
		8. സുനന്ദ മാലയുടെ പിന്നിലുള്ള രഹസ്യം തുറന്നു പറയുന്നു	
	9. സുനന്ദയുടെ മരണം	10. രാജഗോപാലിന്റെ തിരിച്ചറിവ്	

ഒന്നാമത്തെ കോളം - ജീവിതം - അടുക്കാനാഗ്രഹിക്കുന്ന സ്ത്രീപുരുഷന്മാരെ പ്രതിനിധീകരിക്കുന്നു. ര ാമത്തെ കോളം - മരണം - രോഗാതുരയായ ഭാർഗവിയുടെ മരണം, വൈകാരികമായി പീഡിതയായ സുനന്ദയുടെ മരണം എന്നീ സമാന സംഭവങ്ങൾ ഉൾക്കൊള്ളുന്നു. നഷ്ടം എന്ന നാലാമത്തെ കോളത്തിൽ - ഭാർഗവി രോഗപീഡിതയാകു

ന്നതും അവളുടെ വിലപിടിച്ച ആഭരണം കാണാതാകുന്നതും അതിന്റെ കുറ്റഭാരം അറിയാതെ ഏറ്റെടുക്കേ ി വന്ന സുനന്ദയും സ്ത്രീകളിൽ വിശ്വാസം നഷ്ടപ്പെട്ട രാജഗോപാലും അവിവാഹിതരായി തുടരുന്നതും കാണാം. വീേ ടുപ്പ് എന്ന മൂന്നാമത്തെ കോളത്തിൽ- ഭാർഗവിയുടെ മാല അവൾ നൽകിയ സൂചന പ്രകാരം സുനന്ദയുടെ പെട്ടിയിൽനിന്നും രാജഗോപാൽ കെ ടുക്കുന്നത്. മാല ഭാർഗവി തന്നെ നൽകിയതാണെന്ന സുനന്ദയുടെ വെളിപ്പെടുത്തൽ, ഭാർഗവിയുടെ ഗൂഢപ്രതികാരത്തെക്കുറിച്ച് രാജഗോപാലിന്റെ തിരിച്ചറിവ് എന്നീ സംഭവങ്ങൾ വിന്യസിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.

സ്ത്രീമനസ്സിനെക്കുറിച്ച് ഗവേഷണം നടത്തുന്ന രാജഗോപാൽ, സ്ത്രീയെക്കുറിച്ച് എല്ലാം മനസ്സിലാക്കിയെന്ന് അഭിമാനിച്ചിരുന്നു. അയാളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം സുനന്ദ ഒരു പരീക്ഷണശാലയായിരുന്നു. അവളെക്കുറിച്ച് സാധാരണ സ്ത്രീമനസ്സിനെക്കുറിച്ച് എല്ലാം മനസ്സിലാക്കി എന്നയാൾ മിഥ്യാഭിമാനം കൊ ു. പക്ഷേ അയാളുടെ എല്ലാ കണക്കുകൂട്ടലും തെറ്റിക്കുന്ന വെളിപ്പെടുത്തലുകളാണ് കഥാവസാനമു ാകുന്നത്. ഈ ചെറുകഥയിൽ ജീവിതം ഃ മരണം, നഷ്ടം ഃ വീേ ടുപ്പ് എന്നീ വിരുദ്ധദ്വന്ദ്വങ്ങളോടൊപ്പം അജ്ഞാനം ഃ ജ്ഞാനം എന്ന വിരുദ്ധദ്വന്ദ്വവും സമീകരിക്കപ്പെടുന്നു.

നാടോടി ആഖ്യാനങ്ങളും ചെറുകഥാഘടനയും

കഥയ്ക്ക് കഥാത്വം നേടിക്കൊടുക്കുന്നതിൽ ആഖ്യാനശൈലിക്ക് മാത്രമല്ല ഘടനയ്ക്കും സവിശേഷ സ്ഥാനമു ്. ആഖ്യാനശൈലിയിൽ മാത്രമല്ല, ഘടനയിലും നാടോടി ആഖ്യാനങ്ങൾ പൊറ്റെക്കാട്ടിന്റെ ചെറുകഥകളെ സ്വാധീനിച്ചിട്ടു ്. നാടോടി ആഖ്യാനങ്ങൾ ഏതാനും സ്ഥിരരാശികളെ വ്യത്യസ്ത രീതിയിൽ പ്രത്യക്ഷീകരിക്കുന്നതുപോലെ, ഏതാനും സമാനഘടനകളെ വൈവിധ്യമാർന്ന ചരരാശികൾ (കഥാപാത്രങ്ങൾ, പശ്ചാത്തലം, കഥാഗതിയിലെ ചില ഒടിവുകളും വളവുകളും) ഉപയോഗിച്ച് പ്രകാശിപ്പിക്കുന്ന രീതിയാണ് പൊറ്റെക്കാട്ട് പിന്തുടരുന്നത്.

മിക്കവാറും നാടോടിക്കഥകളിൽ നിർവഹണം ശുഭാന്ത്യമായിരിക്കും. അത്തരത്തിലൊരു ശുഭാന്ത്യം പൊറ്റെക്കാട്ടിന്റെ ഭൂരിഭാഗം കഥകളിലും കെ ത്താൻ കഴിയില്ല എന്നതാണ് വ്യത്യാസം. (അനുരൂപരായ ചെറുപ്പക്കാരുടെ ഒത്തുചേരലിൽ കലാശിക്കുന്ന '*സന്ദർശനം*', '*ബാലന്റെ ഏട്ടത്തി*', '*സമാഗമം*' എന്നിവ മുഖ്യധാരയിൽ നിന്നു വ്യത്യസ്തമാണ്). മറിച്ച്, കഥയുടെ തുടക്കത്തിലെ ന്യൂനാവസ്ഥയെ ഇല്ലാതാക്കാൻ ഉള്ള മാർഗം എന്ന നിലയ്ക്ക് മരണത്തെ വ്യത്യസ്ത രീതിയിൽ ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നതു കാണാം. മരണം'

വെറുമൊരു സംഭവം എന്നതിലുപരി കഥയുടെ തുടക്കത്തിലെ അഭാവത്തെ പരിഹരിക്കുന്ന ഒരു ധർമമായി നിലനിൽക്കുന്നു. വിരുദ്ധദ്വന്ദ്വങ്ങളുടെ സമവായം എന്ന നിലയിലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചെറുകഥകളും നാടോടി ആഖ്യാനങ്ങളും സമാനത പുലർത്തുന്നു.

കുറിപ്പുകൾ

1. എം.ആർ.രാഘവവാര്യർ, വടക്കൻപാട്ട്: പാട്ടുകഥയുടെ ഒരു ദേശിരൂപം, വടക്കൻപാട്ടുപഠനങ്ങൾ.രാഘവൻ പയ്യനാട് (എഡി.) (ഫോക്‌ലോർ പഠനകേന്ദ്രം), കോഴിക്കോട് സർവ്വകലാശാല, 2000) പു.147

2. "Function is understood as an act of character defined from the point of view its significance for the course of an action" V.propp, Morphology of the Folktale. 2nd Edn.(University of Texas Press, Austin,1968).p.21.

3. Ibid., p.29

4. Ibid., p.25

5. Ibid., p.21

6. ഉഷാനമ്പൂതിരിപ്പാട്, കെ.ബാലൻ, 'ഘടനാവാദം', ഫോ.പ: സി, പു.284

7. ഫോക്‌ലോർ സങ്കേതങ്ങളും സങ്കല്പനങ്ങളും, പു 88.

8. ഘടനാവാദം, ഫോ.പ:സി പു. 286.

9. ടി.പു.287

10. Lalitha Handoo, Structural Analysis of Kashmiri Folktales, (Central Institute of Indian Languages, Mysore, 1994)

11. കെ.എം.ഭരതൻ, 'കോന്തനും കുറുക്കനും', കേരള ഫോക്‌ലോർ : പു.111

12. വടക്കൻപാട്ടു പഠനങ്ങൾ.പു.152

13. വി.റീജ, തൃക്കോട്ടൂർതായ്‌വഴി (കേരള ഭാഷാ ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ട്, തിരുവനന്തപുരം, 2008) പു.169.

14. ഫോക്‌ലോർ, പു.124

15. ഫോക്‌ലോർ സിദ്ധാന്തങ്ങൾ, പു.8.

16. രാഘവൻ പയ്യനാട്, കെ.എം.അനിൽ, 'ലെവിസ്ട്രോസിന്റെ ഘടനാവാദം', ഫോ. പ: സി.പു. 298.

17. ടി.പു.291

അധ്യായം നാല്

വാമൊഴിവഴക്കങ്ങൾ - പൊറ്റെക്കാട്ടിന്റെ കൃതികളിൽ

കേരളീയജീവിതത്തിന്റെ അനേകം സാംസ്കാരിക ഘടകങ്ങൾ ആകരസാമഗ്രി യായി സ്വീകരിക്കുകയും സ്വന്തം സാഹിത്യത്തിന് വിനിമയവീര്യം പകരുകയും ചെയ്ത എഴുത്തുകാരനാണ് പൊറ്റെക്കാട്ട്. വിവിധ ഫോക്‌ലോർ ഘടകങ്ങൾ സന്ദർഭത്തിനി ണങ്ങും വിധം കൃതികളിൽ സന്നിവേശിപ്പിക്കാൻ അദ്ദേഹത്തിന് കഴിഞ്ഞിട്ടു ്. നാടോടി സംസ്കൃതിയുടെ ചിത്രശാല എന്നു വിശേഷിപ്പിക്കാൻ കഴിയുംവിധം അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതികൾ വൈവിധ്യമാർന്ന ഫോക്‌ലോർ ഘടകങ്ങൾ ഉൾക്കൊള്ളുന്നു. കോഴിക്കോടൻ മ ണ്ണിന്റെ സമ്പന്നമായ സാംസ്കാരികഭൂമിക മാത്രമല്ല, താൻ സഞ്ചരിച്ച പ്രദേശങ്ങളുടെ നാടോടിപാരമ്പര്യവും അദ്ദേഹം രചനയ്ക്ക് പശ്ചാത്തലമാക്കി. ''കേരളം, ഇന്ത്യ, ലോകം ഇവയുടെ ബഹുസഹസ്രം ജീവിതസവിശേഷതകളും പശ്ചാത്തലങ്ങളും മിത്തുകളും മൊഴികളും ഗാനങ്ങളും ശീലുകളും ആചാരങ്ങളുമൊക്കെ ഒപ്പിയെടുക്കത്തക്കവിധം അക ക്കണ്ണും പുറകണ്ണുമുള്ള ഒരു മനുഷ്യൻ കഥാകൃത്തായി എസ്.കെ മാത്രമല്ലാതെ ലോക സാഹിത്യത്തിൽ കാണുക സാധ്യമല്ല''[1] എന്ന് ഒരു നിരൂപകൻ വാഴ്ത്താൻ കാരണവും ഇതുതന്നെ.

ഫോക്‌ലോർഘടകങ്ങൾ വൃഥാ നിരത്തിവെക്കുന്നതിലുപരി ആഖ്യാന സന്ദർഭങ്ങളെ പുഷ്ടിപ്പെടുത്താൻ കഴിയും വിധം അവയെ യഥോചിതം വിന്യസിക്കാൻ കഴിഞ്ഞു എന്നി ടത്താണ് പൊറ്റെക്കാട്ട് എന്ന കഥാകാരൻ വിജയിക്കുന്നത്. കഥാപാത്രങ്ങൾക്ക് കൂടുതൽ തെളിച്ചം നൽകാനും അവർ പ്രതിനിധാനം ചെയ്യുന്ന കൂട്ടായ്മയുടെ സവിശേഷതകളും ലോകവീക്ഷണവും പ്രതിഫലിപ്പിക്കാനും ഫോക്‌ലോർ ഇനങ്ങളുടെ ഔചിത്യപൂർവമായ വിന്യസനം കൊ ് അദ്ദേഹത്തിന് സാധിക്കുന്നു ്. വാമൊഴിപാരമ്പര്യം (Oral traditions) സാമൂഹ്യാചാരം, (Social folk custom), ഭൗതികസംസ്കാരം (Material culture), നാടൻജീവലോകം (Plantlore and animal lore) എന്നീ വിഭാഗങ്ങളിൽ അവയെ ഉൾപ്പെടുത്താം. വാമൊഴി പാരമ്പര്യത്തിന്റെ ഭാഗമായ വിവിധ ഫോക്‌ലോർ ഘട കങ്ങൾ കൃതികളിൽ ഏതെല്ലാം വിധത്തിൽ സന്നിവേശിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നും അവ

ആഖ്യാനസന്ദർഭങ്ങൾക്ക് നൽകുന്ന വിനിമയ സാധ്യതകൾ ഏതൊക്കെയെന്നുമാണ് ഈ അധ്യായത്തിൽ പരിശോധിക്കുന്നത്. വാമൊഴിവഴക്കത്തിന്റെ സംസ്കാരത്തിൽ ഉരുവംകൊ സാഹിത്യഭാവരാശിയാണ് പൊറ്റെക്കാട്ടിന്റെ എഴുത്തിനെ നിർണായക മായി സ്വാധീനിച്ചതെന്ന് സൂക്ഷ്മവിശകലനത്തിൽ മനസ്സിലാക്കാം.

നാടോടിവാങ്മയങ്ങളായ നാടൻപാട്ടുകൾ, നാടൻകഥകൾ, പഴഞ്ചൊല്ലുകൾ, കടങ്കഥകൾ, നാടൻശൈലികൾ, പ്രശ്നവാക്യങ്ങൾ, നാടൻഉപമകൾ, നാടൻപേരുകൾ, പരിഹാസ പ്പേരുകൾ, ഇവയെല്ലാം പൊറ്റെക്കാട്ടിന്റെ ആഖ്യാനങ്ങളിൽ കടന്നുവരുന്നു.

നാടൻപാട്ടുകൾ

കൂട്ടായ്മ വാമൊഴിയായി കൈമാറുന്ന ലളിതവും അകൃത്രിമവും താളാത്മകവും ഏകഭാവാധിഷ്ഠിതവുമായ ഗാനങ്ങളാണ് നാടൻപാട്ടുകൾ. ജനസാമാന്യത്തിന്റെ തനതുഭാഷയിൽ പ്രചരിക്കുന്ന നാടൻ പാട്ടുകളിൽ അലങ്കാരശബളിമ കുറവായിരിക്കും. പ്രചരിക്കുന്ന പ്രദേശത്തിന്റെ സാമൂഹികവും പരിസ്ഥിതിപരവുമായ പാരമ്പര്യങ്ങൾ അവ പ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്നു. അജ്ഞാതകർത്തൃകത വ്യക്തമായ ചരിത്രത്തിന്റെ അഭാവം, വാമൊഴിയിലൂടെയുള്ള വ്യാപനം, യഥാർത്ഥ പാഠത്തിന്റെ സ്ഥാനത്ത് പാഠഭേദങ്ങൾ മാത്രമുള്ള അവസ്ഥ, താളാത്മകത, സ്വതഃസ്ഫുരണം (വികാരങ്ങളുടെ ശക്തമായ പ്രകടനം), പ്രകടനാത്മകതയില്ലാത്തതും അകൃത്രിമവുമായ ശൈലി, ആത്മനിഷ്ഠത, യുക്തിരാഹിത്യം എന്നിവ നാടൻപാട്ടുകളുടെ വ്യാവർത്തകധർമങ്ങളായി ചൂ ിക്കാട്ടപ്പെട്ടിട്ടു ്.[2]

നോവൽ, ചെറുകഥ, യാത്രാവിവരണം എന്നീ ഗദ്യ സാഹിത്യരൂപങ്ങളിൽ മലബാറിൽ പ്രചാരത്തിലുള്ള നാടൻപാട്ടുകൾ സന്ദർഭോചിതം പൊറ്റെക്കാട്ട് ഇണക്കിയിട്ടു ്. നാടൻപാട്ടുകളുടെ ഹൃദയാവർജകതയും, തനിക്ക് അവയോടുള്ള പ്രത്യേകതാൽപര്യവും അദ്ദേഹം 1935-ൽ എഴുതിയ 'കേരളത്തിലെ പ്രാകൃതഗാനങ്ങൾ' എന്ന ഉപന്യാസത്തിൽ വിവരിക്കുന്നു ്.

''ചെറുപ്പകാലത്ത് ആരോ പാടിക്കേട്ടതായ ചില പ്രാകൃതഗാനങ്ങൾ ഇപ്പോഴും എന്റെ ഹൃദയത്തിൽ അൽപാൽപം തങ്ങിക്കിടക്കുന്നു ്. ഇടയ്ക്കിടക്ക് എന്റെ ഹൃദയം അവയെ അയവിറക്കി ആനന്ദമനുഭിക്കാറു ്. അവയെ ഞാൻ ഷെല്ലിയുടെയോ ബൈറന്റെയോ കാളിദാസന്റെയോ ആശാന്റെയോ കാവ്യതല്ലജങ്ങളെക്കാൾ അനർഘങ്ങളായിക്കരുതുന്നു. എന്തുകൊ ്? എനിക്കറിയില്ല. അവയുടെ നഗ്നമായ ശാലീനത, ആരുടെയും ഹൃദയത്തെ കിക്കിളിയാക്കുന്ന അവയുടെ അമേയശക്തിയും ലാളിത്യവും. ഇതാണ് അവ

യുടെ മൗലികഗുണം. കൂടാതെ അവ കവനത്തിനു വേ ി വിരചിക്കപ്പെട്ട കവനങ്ങളല്ല. പണത്തിനോ പ്രശസ്തിക്കോ വേ ി വിരചിക്കപ്പെട്ടവയുമല്ല. (ആ ഗാനകർത്താക്കളിൽ ഒരാളുടെ പേർപോലും കാലം നമുക്ക് കാണിച്ചുതരുന്നില്ല.) പ്രത്യുത, പ്രശാന്തവും സ്വത ന്ത്രവും പ്രകാശമാനവും സുന്ദരവുമായ ഹൃദയകന്ദരങ്ങളിൽ നിന്ന് സ്വയമേവ ശാശ്വതവി ഹായസ്സിലേക്കു പുറപ്പെടുന്ന ദിവ്യഗാനങ്ങളാണ് അവ.''[3]

കേരളത്തിലെ ഫോക്‌ലോർപഠനം ശൈശവാവസ്ഥയിലായിരുന്ന കാലഘട്ടത്തിൽ പോലും നാടൻപാട്ടുകളുടെ ഗുണവിശേഷങ്ങൾ തിരിച്ചറിയാൻ പൊറ്റെക്കാട്ടിന് കഴിഞ്ഞി രുന്നുവെന്ന് മേലുദ്ധരിച്ച വരികൾ വ്യക്തമാക്കുന്നു. അവയ്ക്ക് ജനമനസ്സുകളിൽ ഉള്ള സ്വാധീന ശക്തി തിരിച്ചറിയാനും അദ്ദേഹത്തിന് സാധിച്ചു. വ്യത്യസ്ത കൂട്ടായ്മയിൽ നിന്ന് കടന്നുവരുന്ന കഥാപാത്രങ്ങളുടെ ഭാഷണങ്ങൾക്കിടയ്ക്ക് അവർ പ്രതിനിധാനം ചെയ്യുന്ന ജനസാമാന്യത്തിനിടയിൽ പ്രചാരം നേടിയ നാടൻപാട്ടുകൾ തിരുകുകയാണ് പൊറ്റക്കാട്ടിന്റെ രീതി. ഈ പാട്ടുകൾ സന്ദർഭത്തിനിണങ്ങിയവയാവാനും ആ പാട്ടുകൊ ് കഥാസന്ദർഭത്തെ കൂടുതൽ തിളക്കാനും അദ്ദേഹം ശ്രദ്ധിക്കുന്നു. ഒരേ പാട്ടിന്റെ തന്നെ പാഠഭേദങ്ങൾ വ്യത്യസ്ത സന്ദർഭങ്ങളിൽ ഉൾപ്പെടുത്തുന്നതിനാൽ, നാടൻപാട്ടിന് യഥാർത്ഥപാഠമില്ല. പാഠഭേദങ്ങളേ ഉള്ളൂ എന്ന സവിശേഷത അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശ്രദ്ധ യിൽപ്പെട്ടതായി തിരിച്ചറിയാൻ സാധിക്കുന്നു. ''ഈ നാടോടിപ്പാട്ടുകളുടെയെല്ലാം അടി യിൽ ചില ശാശ്വതസത്യങ്ങളും പ്രേരണകളും സഹജവാസനകളും വർത്തിക്കുന്നതായി കാണാം. ദാരിദ്ര്യത്തിലും അജ്ഞതയിലും വർത്തിക്കുന്ന ഒരു ഗ്രാമീണ ജനതയുടെ ചേതോവികാരങ്ങൾ, ഇണയോടുള്ള പ്രേമം, സമാധാനവാഞ്ഛ, അപത്യസ്നേഹം, ധന മോഹം, ഭക്ഷണപ്രിയത്വം എന്നിങ്ങനെ ഈ ചേതോവികാരങ്ങളെ ലളിതവൽക്കരിക്കാമെ ങ്കിലും അവ കൂടുതൽ പഠനമർഹിക്കുന്നവയത്രേ.''[4] എന്നാണ് 'ഒരു ദേശത്തിന്റെ കഥ യിലെ നാടോടി സംസ്കാരം' എന്ന ലേഖനത്തിലൂടെ സി.പി.ശിവദാസൻ അഭിപ്രായപ്പെടു ന്നത്.

പൊറ്റെക്കാട്ടിന്റെ വിവിധ കൃതികളിലായി ചിതറിക്കിടക്കുന്ന നാടൻപാട്ടുകളെ ശേഖ രിച്ച് ഉള്ളടക്കത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ, മാപ്പിളപ്പാട്ടുകൾ, വിനോദഗാനങ്ങൾ, ഓണപ്പാട്ടു കൾ, താരാട്ടുപാട്ടുകൾ, വടക്കൻപാട്ടുകൾ എന്നിങ്ങനെ തരംതിരിക്കാം.

മാപ്പിളപ്പാട്ടുകൾ

കേരളത്തിലെ മുസ്‌ലിങ്ങളുടെ ഇടയിൽ പ്രചാരമുള്ള പാട്ടുപാരമ്പര്യമാണ് മാപ്പിള പ്പാട്ട്. മലബാറിലെ മുസ്‌ലിങ്ങളെയാണ് നേരത്തെ മാപ്പിളമാർ എന്നു വിളിച്ചിരുന്നതെ

ങ്കിലും ഇപ്പോൾ കേരളീയമുസ്‌ലിം എന്ന അർത്ഥത്തിൽ മാപ്പിള എന്ന പദം ഉപയോഗിച്ചു തുടങ്ങിയിട്ടു ്. ഭർത്താവ്, പുതുമണവാളൻ എന്നീ അർത്ഥങ്ങളിൽ പ്രയോഗിച്ചിരുന്ന ഒരു ഗ്രാമീണ പദമാണ് മാപ്പിള. ഈ താൽപര്യത്തിൽത്തന്നെയാവാം സമുദായനാമമായി അതു പ്രചരിച്ചത്.[5] മാപ്പിളപ്പാട്ടിന്റെ വിഷയ ഭേദമനുസരിച്ച് മാലപ്പാട്ടുകൾ, പടപ്പാട്ടുകൾ, കല്ല്യാണപ്പാട്ടുകൾ, കിസ്സകൾ, കത്തുപാട്ടുകൾ, ഉറുദികൾ,വിരുത്തങ്ങൾ, കെസ്സുകൾ എന്നിങ്ങനെ അവാന്തരവിഭാഗങ്ങളു ്.

പ്രേമത്തെയും വീരത്തെയും അടിസ്ഥാനമാക്കിയുള്ള പാട്ടുകളാണ് കെസ്സുകൾ. പൊറ്റെക്കാട്ട് ഉൾപ്പെടുത്തിയ മാപ്പിളപ്പാട്ടുകൾ ഈ വിഭാഗത്തിൽ പെടുന്നവയാണ്. കഥാ പാത്രങ്ങളുടെ ചിത്തത്തിലെ പ്രണയാർദ്രതയുടെ ഒളിമിന്നലുകൾ ഈ പാട്ടുകളിൽ പ്രതിഫ ലിക്കുന്നു.

ഉദാ:-1. '*കടവുതോണി* എന്ന ചെറുകഥയിൽ, പ്രധാനകഥാപാത്രമായ കടത്തുകാരൻ മമ്മു പാടുന്ന തോണിപ്പാട്ട്.

എന്തിനാണീപ്പൂങ്കരളേ
പന്തിര ിലാക്കണ്
എപ്പളാണിപ്പൂമരം വി-
രിഞ്ഞ് തേൻ കുടിക്ക്ണ്. (പൊ.ചെ.വാ. 1 പു 144)

നിലാവ് പെയ്യുന്ന ഒരു മിഥുനമാസനിശീഥിനിയിൽ ഏകനായി കൊച്ചലകളെ മുറി ച്ചുകൊ ാഴുകുന്ന തോണി തുഴഞ്ഞുകൊ ാണ് മമ്മു ഈ കെസ്സുപാട്ടു പാടുന്നത്. ഒരു നാടൻ കാമുകന്റ വിരഹാതുരമായ ഹൃദയം ഈ പാട്ടിൽ സ്പന്ദിക്കുന്നു. മമ്മുവിന്റെ ജീവിതത്തെ മാറ്റിമറിക്കാൻ പോന്ന ഒരു പ്രണയാനുഭവത്തിന്റെ നാന്ദി ആയിട്ടാണ് പൊറ്റെക്കാട്ട് ഈ ഗാനം ഉപയോഗിക്കുന്നത്. കഥാന്ത്യത്തിൽ, കാമിനിയെ വീ ും കാണാൻ കഴിയാതെ ഉഴറി, സ്വബോധം നഷ്ടപ്പെട്ട മമ്മു കടലിലേക്ക് തോണി തുഴഞ്ഞ് ഇല്ലാതാവുന്നതും ഈ പാട്ട് മൂളിക്കൊ ാണ് എന്നത് കഥ നൽകുന്ന ദുരന്തബോധം പൂർണ്ണമാക്കുന്നു.

2. '*മലയാളത്തിന്റെ ചോര*' എന്ന എന്ന ചെറുകഥയിൽ മൊയ്തീനും കൂട്ടുകാരും പാടുന്ന കെസ്സുപാട്ട്.

നാലുകാതം വഴിനടന്ന്, നൊമ്പരപ്പെട്ടിട്ടുഴന്ന്
ചന്തം കാണാൻ നിന്റെ മുന്നില് വന്നു നിന്നാനേ,

പ്രണയക്കൊടിയേ നീയൊന്നു വന്നാളേ.... (പൊ. ചെ. വാ. 1 പു 409)

മലയായിൽ വറുത്ത മസാലച്ചോറ് കച്ചവടം ചെയ്യുന്ന മൊയ്തീൻ ഇരുപത്തിയൊന്നു വർഷം മുമ്പ് ഉപേക്ഷിച്ച മലയാളനാടിന്റെ ചിത്രം ഗൃഹാതുരത്വത്തോടെ മനസ്സിൽ വരച്ചുകൊ ാണ് ഈ കെസ്സ് പാടുന്നത്. ഇത് പാടുമ്പോൾ, തെങ്ങിൻനിരകളും പൂഴിപ്പാതകളും ഇടകലർന്ന കനോലിത്തോട്ടിൻകരയിലൂടെ ഏകാന്തരാവിൽ, പൂനിലാവിൽ നൊമ്പരപ്പെട്ട കരളുമായി നടന്നുപോകുന്ന ഒരു കാമുകന്റെ ചിത്രമാണ് അവന്റെ മനസ്സിൽ നിറയുന്നത്. വെള്ളക്കുപ്പായവും തട്ടവും ധരിച്ച് മുറുക്കിച്ചുവപ്പിച്ച ചു ുമായി കുടിലുകളുടെ മുറ്റത്തു കാറ്റും നിലാവുമേറ്റ് കാത്തുനിൽക്കുന്ന പാത്തുമ്മമാരുടെയും കതീശമാരുടെയും കൈവളക്കിലുക്കം അവന്റെ കാതുകളിൽ വന്നലയ്ക്കുന്നു. നാടിനെക്കുറിച്ച് ഗൃഹാതുരത്വത്തോടെ ഓർക്കുന്ന ഒരു മലബാർ മുസ്ലിം യുവാവിന്റെ ഹൃദയം തുറന്നുകാട്ടാൻ ഈ കെസ്സിന്റെ ഉചിതസന്ദർഭത്തിലുള്ള വിനിയോഗം കൊ ് സാധിക്കുന്നു.

'*വധു*' എന്ന കഥയിൽ ഇതേ ഗാനം ഈഷദ്ഭേദത്തോടെ കടന്നുവരുന്നു.

നാലുകാതം വഴി നടന്ന്
നൊമ്പരപ്പെട്ടിട്ടുഴന്ന്
ചന്തം കാണാൻ നിന്റെ മുന്നില്
വന്നുനിന്നല്ലോ
പ്രണയക്കൊടിയേ ഞാൻ
വന്നുനിന്നല്ലോ- (പൊ. ചെ. വാ. 1 പു 409)

പെണ്ണുകാണൽ ചടങ്ങിനുള്ള ഒരു യാത്രയ്ക്കിടയിൽ, ആഖ്യാതാവിന്റെ കൂട്ടുകാരനായ ഗോപി, പഴയൊരു പ്രണയാനുഭവം വർണിക്കാൻ തുടങ്ങുമ്പോൾ ഈ കെസ്സുപാട്ടിന്റെ ഓർമ അതിന് പശ്ചാത്തലമൊരുക്കുന്നു. ഇവിടെ ഈ പാട്ട് ഉൾപ്പെടുത്തുക വഴി കേൾക്കാൻപോകുന്ന പ്രണയകഥയുടെ മുറുക്കം വർധിക്കുന്നു.

3. '*ഒരു ദേശത്തിന്റെ കഥ*'യിൽ ശ്രീധരൻ എന്ന കഥാപാത്രത്തിന്റെ മനസ്സിലെത്തുന്ന മാപ്പിളപ്പാട്ടിന്റെ വരികൾ:

ബീരാൻകാക്കാ, അത്തറ് പൂശി
ബീബി അയച്ചൊരു കത്തു ്. (ഒ. ദേ. കഥ പു 348)

കാമുകിക്ക് ആദ്യപ്രണയലേഖനം എഴുതി അയച്ച് മറുപടിക്കുവേ ി, പോസ്റ്റുമാന്റെ വരവും കാത്ത് പടിക്കലേക്ക് കണ്ണുംനട്ടിരിക്കുന്ന ശ്രീധരന്റെ ഓർമ്മയിൽ വിരുന്നുവരുന്ന വരികളാണിവ. ഒരു നാടൻകാമുകന്റെ, വികാരതരളിതവും പ്രതീക്ഷാനിർഭരവുമായ ഹൃദയം വ്യക്തമാക്കാൻ, ഈ ര ു വരികൾ സഹായിക്കുന്നു.

4. '*ഒരു തെരുവിന്റെ കഥ*'യിൽ സുധാകരൻമുതലാളി കാമുകിക്കെഴുതുന്ന കത്തിൽ ഉദ്ധരിക്കുന്ന ര ു വരികൾ:

മണ്ണുതിന്നു പോണ ദേഹം-

ഓർത്തുനോക്കൂ, ഭാവി

നമ്മളൊന്നിണചേർന്നുപോയാൽ -

എന്തുചേതം ബീവി ? (ഒ. തെ. കഥ പു 294)

പിന്നീട് സ്നേഹിതന്റെ ഭാര്യയാകാനിടവന്ന തന്റെ കൗമാരസ്വപ്നങ്ങളിലെ നായികയ്ക്കാണ് സുധാകരൻ മുതലാളി ഈ കത്ത് എഴുതുന്നത്. മഞ്ഞപ്പത്രങ്ങൾ അവരിരുവരെയുംകുറിച്ച് വൃഥാപവാദങ്ങൾ പ്രചരിപ്പിക്കുമ്പോൾ സ്വന്തം ഭീരുത്വത്തെ പഴിച്ചുകൊ ിരിക്കുന്ന കാമുകന്റെ മനസ്സിലേക്ക് ചെറുപ്പത്തിൽ പാടിക്കേട്ട ഈ ഗാനശകലം കടന്നുവരുന്നു.

പ്രേമത്തെക്കുറിച്ച് ഒരുൾനാടൻകാമുകമനസ്സ് വെച്ചുപുലർത്തുന്ന തത്വശാസ്ത്രമാണ് ഈ ഗാനത്തിൽ പ്രതിഫലിക്കുന്നത്. തലമുറകൾ കൈമാറി വന്ന ഈ പാട്ടിനെക്കുറിച്ച് സുധാകരൻ മുതലാളി, ചിന്തിക്കുന്നത് നോവലിൽ കാണാം.

''ആ കാമുകന്റെ അഭിലാഷത്തിന് ആ ബീവി വഴങ്ങിക്കൊടുത്തുവോ? നിശ്ചയമില്ല. എന്നാൽ ഒന്നു നിശ്ചയമാണ്. അജ്ഞാതരായ ആ കാമുകനും ആ ബീവിയും ര ു പേരും ഇന്ന് മണ്ണിനടിയിലാണ്.''"(ഒ. തെ. കഥ പു 294)

ഫോക്‌ലോറിന്റെ അജ്ഞാതകർത്തൃകതയിലേക്ക് വിരൽ ചൂ ുന്നതാണ് ഈ പരാമർശം. വ്യക്തിയുടെ വികാരം കൂട്ടായ്മയുടെ വികാരമാകുന്നതും വീ ും അത് വ്യക്തികളുടേതായി മാറുന്ന ചാക്രിയപ്രക്രിയയും ഇവിടെ ദർശിക്കാം.

5. '*പഴയ കോട്ട്*' എന്ന ചെറുകഥയിൽ തെരുവുതെ ിയായ നായാടി പാടുന്ന പാട്ട് '*അച്ഛൻ*' എന്ന നാടകത്തിൽ ബാപ്പുട്ടി എന്ന തെരുവുപയ്യനും കൂട്ടുകാരെ രസിപ്പിക്കാൻ പാടുന്നു ്.

''ചോറു ബെയിച്ചോരു മാളികമുഹളിൽ

കേറിക്കിടന്നൊരു തോന്നിയ പാട്ടും-

പാടിമതിക്കൊല്ലേ - ഹള്ളാ-

ഹപ്പുറമിപ്പുറമാളുകളു ്-

ഞമ്മളെ ബീടല്ലാ......'' (പൊ. ചെ. വാ. 2 പു 113)

തെരുവിൽ ജീവിക്കുന്ന ബഹുസഹസ്രം ജനങ്ങളുടെ സ്വപ്നങ്ങൾ ഈ പാട്ടിൽ കെ ത്താം. ഓരോ കഥാപാത്രത്തിനും യോജിക്കുന്ന നാടൻപാട്ടുകൾ ക ത്താൻ പൊറ്റെക്കാട്ട് പുലർത്തുന്ന സാമർത്ഥ്യത്തിന് നിദർശനമാണ് ഈ നാടൻപാട്ടിന്റെ വിനിയോഗം.

6. '*ഒരു തെരുവിന്റെ കഥ*'യിൽ കെസ്സ് സ്വയം കെട്ടിപ്പാടുന്ന കഥാപാത്രമാണ് പെരിക്കാലൻ അന്ത്രു. തെരുവിലെ മറ്റൊരു അന്തേവാസിയായ ആയിശ്ശയുടെ കാമുകനായ കിഴക്കൻ മാപ്പിളയെക്കുറിച്ച് ഒരു കെസ്സുകെട്ടി ആയിശ്ശയെ കേൾപ്പിക്കുന്നു.

ആയിശ്ശാബീബിയെക്കാണാൻ

ആശമൂത്ത് മ ിയെത്തും

പായസക്കൊതിയനൊരു

പാ ിക്കാടൻ കാക്ക!

പത്തുകാതം ബയി നടന്നു

കാലുര ും ശുട്ടെടുത്തു

പത്തിരിയായ്-മൂപ്പരൊരു

പോത്തുംബ ിക്കാരൻ..... (ഒ. തെ. കഥ പു. 113) ആയിശയുടെ നിർദേശമനുസരിച്ച് അന്ത്രു കെസ്സിൽ വ്യത്യാസം വരുത്തുന്നു.

കേക്ക് കേക്കൊരു കാട്ടുമുക്കില്-

ചുക്കൊണക്കും മുതലാളി

പോക്കരക്ക, പ യാളൊരു

പോത്തും വ ിക്കാരൻ.

തെരുവിലെ സ്ത്രീകളെല്ലാം അന്ത്രുവിനെ ഇഷ്ടപ്പെടാൻ ഒരു കാരണം കെസ്സ് കെട്ടിപ്പാടാൻ അവനുള്ള കഴിവാണ്.

7. ‘*അച്ഛൻ*’ എന്ന ലഘുനാടകത്തിൽ ബാപ്പുട്ടി എന്ന തെരുവു പയ്യൻ കൂട്ടുകാരെ രസിപ്പിക്കാനായി പാടുന്ന പാട്ട്.

''മെല്ല മെല്ലെ ഞമ്മളെ

പൊന്നെളേമ്മനെ കെട്ട്യളാപ്പാ''- ഫോക്‌ലോറിന്റെ സജീവസംവാഹകരായ ഒന്നോ രണ്ടോ കഥാപാത്രങ്ങളെ സൃഷ്ടിച്ച് അവരെക്കൊണ്ട് ഉചിത സന്ദർഭത്തിൽ പാട്ടു പാടിക്കുക എന്ന സമ്പ്രദായം പൊറ്റെക്കാട്ട് പിന്തുടർന്നുവരുന്നതായി കാണാം. തെരുവിന്റെ വാങ്മയം സ്വന്തമാക്കിയ കഥാപാത്രങ്ങൾക്കുദാഹരണങ്ങളാണ് അന്ത്രുവും ബാപ്പുട്ടിയും.

വിനോദഗാനങ്ങൾ

കുട്ടികൾ മുതൽ മുതിർന്ന സ്ത്രീപുരുഷൻമാർ വരെയുള്ളവർ വിനോദത്തിനായി പാടുന്ന നാടൻ പാട്ടുകളെ വിനോദഗാനങ്ങൾ എന്നു വ്യവഹരിക്കാം. കൂട്ടായ്മയുടെ ജീവിതശൈലിയും കുടുംബ ബന്ധങ്ങളും പ്രദേശത്തിന്റെ പാരിസ്ഥിതികസവിശേഷതകളുമെല്ലാം ഇത്തരം പാട്ടുകൾ പ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്നു. ഇവയിൽ അർത്ഥസമ്പുഷ്ടഗാനങ്ങളും നിരർത്ഥകഗാനങ്ങളുമുണ്ടാവാം. ചില പാട്ടുകൾ ഏതെങ്കിലും ഭാവത്തിൽ അധിഷ്ഠിതമായിരിക്കും. മറ്റുചില പാട്ടുകൾ ഉപദേശസ്വഭാവമുള്ളവയായിരിക്കും. ജാതിയുടെയും തൊഴിലിന്റെയും അടിസ്ഥാനത്തിൽ രൂപം കൊള്ളുന്ന ഉപകൂട്ടായ്മകളെ പരിഹസിക്കുന്ന ഗാനങ്ങളും വിനോദഗാനങ്ങളുടെ ഭാഗമായി വരുന്നു. നാടൻകളികൾക്കിടയിൽ താളബോധത്തോടെ കുട്ടികൾ പാടുന്ന പാട്ടുകളും വിനോദഗാനങ്ങളുടെ പരിധിയിൽ വരുന്നവയാണ്. കളിപ്പാട്ടുകളിൽ പലതും ഓരോ വരി എടുത്തുനോക്കുമ്പോൾ സാർത്ഥകമായി അനുഭവപ്പെടുമെങ്കിലും സമഗ്രതയിൽ യുക്തിരഹിതമായിരിക്കും.

ഇത്തരം നാടൻപാട്ടുകൾ പൊറ്റെക്കാട്ടിനെ വളരെയേറെ ആകർഷിച്ചിരുന്നു. ''നാട്ടിൻപുറങ്ങളിൽ സഞ്ചരിക്കുമ്പോൾ ചില ചെറുകുട്ടികൾ പാടുന്ന പാമരഗാനങ്ങൾ കേട്ട് എന്റെ ഹൃദയം അലിഞ്ഞുപോകാറുണ്ട്. അപ്പോൾ യഥാർത്ഥമായ ആനന്ദാശ്രുക്കളുടെ ആവിർഭാവം എനിക്ക് അനുഭവപ്പെടാറുണ്ട്.''[6] എന്ന് അദ്ദേഹം എഴുതിയിട്ടുണ്ട്. കൃതികളിൽ പലയിടത്തും സന്ദർഭാനുസരണം ഉപയോഗിച്ചിട്ടുള്ള പാട്ടുകൾ, അദ്ദേഹത്തിന് ഇത്തരം പാട്ടുകളോടുണ്ടായിരുന്ന താൽപര്യത്തിന് തെളിവാണ്.

നാടൻ പാട്ടുകൾ പാടി നാട്ടുകൂട്ടായ്മയെ രസിപ്പിക്കുന്നത് ശീലമാക്കിമാറ്റിയ ഒരു കഥാപാത്രത്തെയും പൊറ്റെക്കാട്ട് സൃഷ്ടിച്ചിട്ടുണ്ട്. ‘*നാടൻപ്രേമം*’ എന്ന നോവലിലെ

ഇക്കോരൻ. മുക്കം ഗ്രാമത്തിലെ നാട്ടുകൂട്ടായ്മയെ പ്രത്യേകിച്ച് കുട്ടികളെ ഇക്കോരന്റെ പാട്ടുകൾ രസിപ്പിക്കുന്നു. കുട്ടികളുടെ ആവശ്യാനുസരണം പാട്ടുകൾ കുറേ പാടിക്കഴി ഞ്ഞാൽ, ഒടുവിൽ ര ുവരികൊ വസാനിപ്പിക്കും.

''പാട്ടൊക്കെ പാടി പഴമ്പായിൽ കെട്ടി

മുക്കം പുഴയിലൊഴുക്കിക്കളഞ്ഞു''- (നാ. പ്രേ. പു 29) ഈ വരികൾ പാടിയാൽ പിന്നെ പാടുകയില്ലെന്നർത്ഥം. യാദൃച്ഛികമായി, മദിരാശിനഗരം കാണാൻ അവസരം കിട്ടി യതിൽ പിന്നെ അവൻ മദിരാശി നഗരത്തെപ്പറ്റി പാട്ടുനിർമ്മിച്ചു പാടാൻ തുടങ്ങി. അങ്ങനെ 'മദിരാശികോരൻ' എന്നു പേരും കിട്ടി. തന്നെ 'മയ്‌രാശി' എന്നു വിളിച്ചു കളി യാക്കുന്ന മാപ്പിളയെ നല്ലൊരു നാടൻപാട്ടുകൊ ുതന്നെ അവൻ നേരിടുന്നു.

''മാപ്പിളമാർക്കു നാലു ു കുറ്റം
താത്തിയുടുപ്പും തലേക്കെട്ടും
താടിയിരിക്കെ മുടിയെടുക്കും
താന്നകുലത്തിന്റെ കയ്യ് പിടിക്കും.'' (നാ. പ്രേ. പു 31)

ഉപകൂട്ടായ്മകളെ പരിഹസിച്ചുകൊ ് കൂട്ടായ്മ കെട്ടിയു ാക്കുന്ന പാട്ടുകൾക്ക് ഉദാഹ രണമാണ് ഇക്കോരന്റെ ഈ പാട്ട്.

ഇക്കോരന്റെ പാട്ടുകളെ ധ്വന്യാത്മകതലത്തിൽ വിനിയോഗിക്കുന്നു ് പൊറ്റെക്കാ ട്ട്. നിശകളിലുള്ള മാളുവിന്റെയും രവീന്ദ്രന്റെയും പ്രണയസമാഗമരംഗങ്ങൾക്ക്, ഇക്കോ രന്റെ പാട്ട് പശ്ചാത്തലമാകുന്നു.

''അങ്ങേലെ ജാനൂന്റെ സോപ്പിന്റെ പെട്ടീല്
ഡൈവറെ പോട്ടം ക ്
പൊന്നേളേമ്മേ- ഡൈവറെ പോട്ടം ക ്
കറുത്താലും വേ ീല, വെളുത്താലും വേ ീല
എനിക്കെന്റെ ഡൈവറെ തന്നെമതി.''

പ്രണയവലയിൽ കുടുങ്ങിയ മാളുവിന്റെ പോക്ക് അപകടത്തിലേക്കാണെന്ന് പാട്ടുകളി ലൂടെ ഇക്കോരൻ മുന്നറിയിപ്പ് നൽകുന്നു.

''ഗന്ധർവ്വനെ ക ു മോഹിച്ചൊരു പെണ്ണ്
അന്തിക്കു മുക്കം പുഴ കടന്നു........

ഞാനിതൊന്നുമറിയൂല രാമനാരായണ.'' (നാ. പ്രേ. പു 32)

രവീന്ദ്രൻ, നഗരത്തിലേക്ക് തിരിച്ചുപോവുകയാണെന്നറിഞ്ഞ് ഹതാശനായി പുഴ കടക്കുന്ന മാളുവിനെ എതിരേൽക്കുന്നത് ഇക്കോരന്റെ ഉപദേശസ്വഭാവമുള്ള പാട്ടാണ്.

മാനത്തിലമ്പിളി മിന്നുന്ന ക ിട്ടു
മോഹിക്കവേ ാ നീ പെണ്ണേ.... (നാ. പ്രേ. പു 32)

നാഗരികതയുടെ മുഖംമൂടികളെക്കുറിച്ച് ഒന്നുമറിയാത്ത നിഷ്കളങ്കയായ ഗ്രാമീണ യുവതികൾക്ക് നാട്ടുമ്പുറത്തെ കൂട്ടായ്മ നൽകുന്ന ഉപദേശമാണ് ഇക്കോരന്റെ പാട്ടിലടങ്ങിയിരിക്കുന്നത്.

വരാനിരിക്കുന്ന സംഭവങ്ങളെക്കുറിച്ച് ഇത്തരത്തിൽ മുന്നറിയിപ്പ് നൽകുന്ന മറ്റൊരുപാട്ട്, '*സമ്മാനം*' എന്ന ചെറുകഥയിൽ ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നു. ഭർത്തൃമതിയായ മാലിനിയെ നിശ്ശബ്ദം ആരാധിക്കുന്ന ലക്ഷ്മണൻ കമ്പൗ ർ, തോണിയിൽ അവളുടെ തൊട്ടുപിറകെ സ്ഥലം പിടിക്കുമ്പോൾ സഹയാത്രികനായ പയ്യൻ പാടുന്ന ഈ നാടൻപാട്ടിൽ മാലിനിയുടെ ജീവിതത്തിൽ വരാനിരിക്കുന്ന ദുരന്തങ്ങളുടെ സൂചനയു ്.

അന്നും ഞാൻ പറഞ്ഞില്ലേ പെണ്ണേ
ഓന്തിന്റെ മുന്നില് നിക്ക ാന്ന്..... (പൊ. ചെ. വാ.2 പു 518)

മാലിനിയുടെ ഭർത്താവിനുമുന്നിൽ ഉറ്റ സ്നേഹിതനായും മാലിനിക്കു മുന്നിൽ കാമുകനായും നിറം മാറുന്ന ലക്ഷ്മണൻ കമ്പൗ റുടെ യഥാർത്ഥ സ്വത്വത്തിന്റെ ഉത്തമസൂചകമാകുന്നു 'ഓന്ത്' എന്ന പദം. ഈ പാട്ടിന്റെ ഒരു പാഠഭേദം ശ്രദ്ധിക്കുക.

''ഞാനേ പറഞ്ഞില്ല പെണ്ണേ
ഓന്തിന്റെ ബയ്യ പോ ാന്ന്
ആ-ഒരല് പോലത്തെ പെണ്ണല്ലേ.
പറോന്ത് പിടിച്ചു പറച്ചത്.''[7]

യൗവനയുക്തകളായ സ്ത്രീകൾ ചെന്നു കുടുങ്ങാനിടയുള്ള കെണികളെക്കുറിച്ച് മുന്നറിയിപ്പ് കൊടുക്കുകയാണ് ഈ പാട്ട്. കൂട്ടായ്മയിൽ പെണ്ണ് മാത്രം നേരിടേ ിവരുന്ന സവിശേഷവിപത്തുകളെ പാട്ടിൽ നിഗീരണം ചെയ്തിരിക്കുന്നു. വിനോദത്തോടൊപ്പം ഉപദേശം എന്ന ലക്ഷ്യവും കൂടി സാധിക്കുന്നവയാണ് ഇത്തരം പാട്ടുകൾ. കയ്പുള്ള ഔഷധം മധുരം ചേർത്ത് രോഗിക്ക് നൽകുമ്പോലെ ചവർപ്പുള്ള ഉപദേശങ്ങൾ നർമത്തിന്റെ മേമ്പൊടി ചാർത്തി കൂട്ടായ്മ പാട്ടുകളിലൂടെ പകർന്നുകൊടുക്കുന്നു.

ഉപദേശസ്വഭാവമുള്ള പാട്ടുകൾക്ക് മറ്റുദാഹരണങ്ങൾ:

1) നഗരമൂലയിൽ നിന്ന് പാട്ടുപാടി വ്യാഖ്യാനിക്കുന്ന തമിഴ് പശ്ചാത്തലമുള്ള റാവുത്തർ മൗലവിയുടെ പാട്ട്

''ആറ്റെയും കാറ്റെയും നമ്പലാം- അന്ത
ശേല കെട്ടിയ മാതരൈ നമ്പലാം......'' (ഒ. ദേ. കഥ പു 165)

വിള നശിപ്പിക്കാനെത്തുന്ന ആറ്റക്കിളിയെയും കാറ്റിന്റെ ഗതിയെയും വിശ്വസിക്കാൻ കഴിയുമെങ്കിൽ ചേലയുടുത്ത പെൺവർഗത്തെയും വിശ്വസിക്കാം. മൂന്നിന്റെയും സ്വഭാവം ഒരുപോലെ അവിശ്വസനീയമെന്നു സാരം. സാർവജനീനമാണ് ഈ പാട്ട് നൽകുന്ന തത്വോപദേശമെന്ന് ഇത് കേൾക്കുന്ന ശ്രീധരന് തോന്നുന്നു.അമ്മയടക്കമുള്ള പെൺവർഗത്തിലൊരാളെയും കണ്ണടച്ചു വിശ്വസിച്ചുകൂടെന്ന് അവൻ മനസ്സിൽ കുറിച്ചിടുന്നു.

വ്യത്യസ്ത കൂട്ടായ്മയിൽ നിന്നുതിരുന്ന പാട്ടുകൾ പിടിച്ചെടുക്കാനും സന്ദർഭോചിതം വിനിയോഗിക്കാനും പൊറ്റെക്കാട്ടിനുള്ള സാമർത്ഥ്യം വെളിവാക്കുന്നതാണ് ഈ പാട്ട്.

2) ആറു മക്കളു ായിരുന്ന അമ്മാളു അമ്മയുടെ അവസാനത്തെ കുഞ്ഞും മരിച്ചതറിഞ്ഞപ്പോൾ ശ്രീധരന്റെ മനസ്സിലേക്കു വരുന്ന പഴമ്പാട്ട്:

''മാമ്പൂക്കൾ ക ിട്ടും മക്കളെ ക ിട്ടും
മാലോകരാരും മദിക്ക ാ....'' (ഒ. ദേ. കഥ പു 141)

നിറയെ പൂത്ത് അഹങ്കരിച്ചു നിൽക്കുന്ന ചക്കരമാവിന്റെ പൂങ്കുലകളെയെല്ലാം മാനത്ത് പെട്ടെന്ന് കടന്നു വരുന്ന മഴക്കാറ് കരിച്ചുകളയുന്നപോലെ, മക്കളെ ക ് അഹ ങ്കരിക്കുന്നവരുടെ വിധി മറ്റൊന്നാകാൻ അധികസമയം വേ . ഐശ്വര്യ സമൃദ്ധിയിൽ അഹങ്കരിക്കുന്നവർക്ക് കൂട്ടായ്മ നൽകുന്ന മുന്നറിയിപ്പാണ് ഈ പാട്ട്.

വിനോദഗാനങ്ങൾ-മറ്റുള്ളവ.

1) കൃഷ്ണൻ മാസ്റ്റർ ഇംഗ്ലീഷു പഠിപ്പിക്കുന്ന മാസ്റ്ററാണെന്ന് അതിരാണിപ്പാടത്തുകാർ അറിയുമ്പോൾ ആ കൂട്ടത്തിലുള്ള പറങ്ങോടൻ പാടുന്ന പാട്ട്:

''എബിസിഡി കാസിനു ബീഡി-
കെളവന്റെ താടിക്കു തീപ്പിടിച്ച്....'' (ഒ. ദേ. കഥ പു 19)

ഇംഗ്ലീഷു വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ കടന്നുവരവിനെ, ആ കാലത്തെ ഗ്രാമീണകൂട്ടായ്മ എങ്ങനെയാണ് വീക്ഷിച്ചിരുന്നത് എന്നതിനു തെളിവാണീ പാട്ട്. എഴുത്തുപള്ളികൾ മാത്രം പരിചയമു ായിരുന്ന അവർ വിസ്മയത്തോടെയും ഒട്ടൊരു പരിഹാസത്തോടെയുമാണ് ഇംഗ്ലീഷ് വിദ്യാഭ്യാസത്തെ നോക്കിക ത്. ആ പരിഹാസമാണ് ഈ പാട്ടിൽ പ്രതിഫലിക്കുന്നത്.

2) ചെക്കു അമ്മാവന്റെ റാക്കു കട്ടുകുടിച്ച് അപ്പു പാടുന്ന പാട്ട്

''ചേനപ്പറമ്പിലെയുണ്ണൂലിയമ്മയും
പാണൻകണാരനും ചിറ്റമായി
കഞ്ഞിക്കലത്തിനു താടിവന്നുപിന്നെ
കൊമ്പൻമരത്തിനു മീശവന്നു....'' (ഒ. ദേ. കഥ പു 39)

ഈ പാട്ടിന്റെ ഒരു പാഠഭേദം, 'കേരളത്തിലെ പ്രാകൃത ഗാനങ്ങൾ' എന്ന ലേഖനത്തിൽ, പൊറ്റെക്കാട്ട്നൽകുന്നു.

''ചേനപ്പറമ്പത്തെ തങ്ങളെ വീട്ടില്
ചെ മുറിപോലെ ഉ ാരുത്തി
ചക്കതിന്നും പെണ്ണ്, തേങ്ങ തിന്നും പെണ്ണ്
അന്തിയോളം പുളിമാങ്ങ തിന്നും
കഞ്ഞിക്കലത്തിനു താടി വന്നു, പിന്നെ
കൊമ്പൻ മരത്തിനു മീശ വന്നു

മുള്ളിൻ കെട്ടെന്തിനു, മുള്ളെന്തിനു, പിന്നെ

കൈതക്കാലെന്തിനു കാലെന്തിന്"[8] പാടുന്നവർക്കും കേൾവിക്കാർക്കും മനസ്സിന് ലാഘവം വരുത്തുക എന്ന ധർമമാണ് ഇത്തരം പാട്ടുകൾ നിർവഹിക്കുന്നത്.

3) ആച്ചയെ നോക്കി മീശക്കണാരൻ പാടുന്ന പാട്ട്

''കല്ലിന്റിടുക്കിലെ ഞമ്മേ -
കല്യാണത്തിനു പോമ്മേ -
പിന്നെപ്പോമ്മേ പിന്നെപ്പോ -
മ്മേ - പിന്നെപ്പോമ്മേ ?
പൊന്നെന്തെങ്കിനും വേമ്മേ ?...
പിന്നെ വേമ്മേ - പിന്നെ വേമ്മേ ,
പിന്നെ വേമ്മേ ? ....'' (ഒ. ദേ. കഥ പു 115)

കണക്കിലധികം പൊന്ന് സ്വന്തമായപ്പോൾ, ഭ്രാന്തു പിടിച്ച് ഒടുവിൽ എല്ലാം നഷ്ടമായി മൂലയ്ക്കിരിക്കുന്ന ആച്ചയെ നോക്കിയാണ് അതിരാണിപ്പാടത്തെ, നർമ്മരസികനായ മീശക്കണാരൻ ഈ പാട്ട് പാടുന്നത്. അധാർമികവഴിക്ക് നേടിയ പൊന്ന് ആ വഴിയിലൂടെ തന്നെ നഷ്ടപ്പെട്ടപ്പോൾ കൂട്ടായ്മയുടെ ഫലിതബോധം പാട്ടിന്റെ രൂപത്തിൽ പുറത്തുവരുന്നു.

4) സ്നേഹിതനായ ചാത്തുണ്ണിയുടെ മരണവാർത്ത കേൾക്കുമ്പോൾ, അവനെ അവസാനമായി കണ്ട നേരത്ത് ഈർച്ചപ്പൊടിക്കൊട്ടയും തലയിൽ വെച്ച് ഇടവഴിയിലൂടെ നീങ്ങുമ്പോൾ അവൻ പാടിക്കൊണ്ടിരുന്ന പാട്ട് ശ്രീധരൻ സ്മരിക്കുന്നു

''ഇഷ്ടം വന്ന കപ്പലിലങ്ങെന്തെല്ലാം ചരക്കുണ്ട് ?
ഇഞ്ചി, ചുക്ക്, ചുക്കടയ്ക്ക, കത്തി, കരണ്ടങ്ങൾ....'' (ഒ. ദേ. കഥ പു 146)

പുറം നാടുകളുമായ് കപ്പൽ വ്യാപാരം പതിവായിരുന്ന അന്നത്തെ കോഴിക്കോടൻ കൂട്ടായ്മയ്ക്കിടയിൽ പ്രചരിച്ചിരുന്ന ഒരു പാട്ടായിരിക്കണം ഇത്. 'പൂമിലോക'ത്തിൽ' നടക്കുന്ന എല്ലാം അറിയുന്ന, എപ്പോഴും പ്രസന്നവ്യക്തിത്വമുള്ള, ചുണ്ടിൽ ഒരു നാടൻ പാട്ടുമായി നീങ്ങുന്ന ചാത്തുണ്ണിയുടെ മുഖമാണ് ശ്രീധരന്റെ മനസ്സിൽ തെളിയുന്നത്. തന്റെ ബാല്യകാലസ്നേഹിതനും അല്പായുസ്സുമായ ചോയിക്കുട്ടിയാണ് ദേശത്തിന്റെ കഥയിലെ ചാത്തുണ്ണി ആയി പുനർജനിച്ചത് എന്ന് '*സംസാരിക്കുന്ന ഡയറിക്കുറിപ്പു*'കളിൽ പൊറ്റെക്കാട്ട് അനുസ്മരിക്കുന്നു.

5) ചക്കിയെ നോക്കി വെളുത്ത അയ്യപ്പന്റെ പാട്ട്

> ''ചക്കീമ്മാമന്റെ മിറ്റത്ത്-െ ാരു
>
> പൂവനെളകൊല വായക്കൊല-
>
> അത് മെട്ടി തെയ്യത്തിനു കൊടുക്കുമ്പം
>
> ന്നേം മുളിച്ചണേ, ചക്കീമ്മാമേ....'' (ഒ. ദേ. കഥ പു 337)

ചെറുമസമുദായാംഗമാണ് പാട്ടു പാടുന്ന അയ്യപ്പൻ. ചെറുമരുടെ ഭാഷയും ആചാരരീതികളും ഈ പാട്ടിൽ പ്രതിഫലിക്കുന്നു. ഉച്ചാരണരീതിയിലും പ്രത്യേകതകളു ്. (ഇമ്മാമ-ചേച്ചി, മിറ്റത്ത്-മുറ്റത്ത്, വായക്കൊല-വാഴക്കുല, മെട്ടി- വെട്ടി, ന്നേം- എന്നെയും, മുളിച്ചണേ-വിളിക്കണേ)

6) അപ്പുക്കുട്ടനും ആമിനയും അവരുടെ കുട്ടിക്കാലത്ത് കളികൾക്കിടയിൽ പാടുന്ന പാട്ടുകൾ '*മൂടുപടം*' എന്ന നോവലിലെ ഗ്രാമീണാന്തരീക്ഷത്തിന് ചാരുത നൽകുന്നു.

''ആണായാല് മീസ ബേണം-

ബായിലൊരു ബീഡി ബേണം-

ഒക്കത്തൊരു കത്തി ബേണം-

അരിഹത്ത് പെണ്ണു ബേണം-'' (മൂ. പ. പു 27)

ആണത്തത്തെക്കുറിച്ച് കൂട്ടായ്മയ്ക്കുള്ള സങ്കൽപ്പമാണ് ഈ പാട്ടിലൂടെ തെളിയുന്നത്.

''അണ്ണാരക്കൊട്ടാ,കള്ളുകുടിയാ

മാങ്ങാക്കൊതിയാ, വാലുമുറിയാ'' (മൂ. പ. പു 30)

എന്ന് പാടിക്കൊ ് കൊതിയോടെ മാവിൻചുവട്ടിൽ കൂടുന്ന കൊച്ചുകുട്ടികളുടെ കൂട്ടായ്മയെയും '*മൂടുപട*'ത്തിൽ കാണാം.

ആമിനയെ പരിഹസിക്കാൻ അപ്പുക്കുട്ടൻ പാടുന്ന പാട്ടുകൾ:

''പാത്തുമ്മെ ഈത്തപ്പഴം

പാളേല് പഞ്ചാര

മാപ്പിള മാനിറച്ചി....'' (മൂ. പു. പു 28)

''കുഞ്ഞാമിനയെക്കെട്ടും മാപ്പിള

നൊ ിക്കാലൻ വ ിക്കാരൻ...'' (മൂ. പ. പു 28)

ഉപകൂട്ടായ്മകളെ സൗമ്യമായി പരിഹസിക്കുന്നവയാണ് ഈ പാട്ടുകൾ.

7) '*പ്രേമശിക്ഷ*' എന്ന ചെറുനോവലിലെ ഒരു കഥാപാത്രമായ കുമാരൻ റൈറ്റർ പാടുന്ന പാട്ട്:

''കൊക്കെല്ലാം പറന്നുപോയി

പുഞ്ചപ്പാടം തന്നില് വീണു

കൊത്തീട്ടും പെറുക്കീട്ടും തിന്നുന്നകൊക്ക്

വെള്ളക്കൊക്ക് പറയുന്നു.

തവിട്ടുകൊക്കിനോട് മെല്ലെ.

മാണിക്യക്കുയിലിന്റെ വരവു ിപ്പോൾ...'' (പ്രേ. ശി. പു 36)

ഒഴിവുസമയത്ത് വെറുതെ മാനം നോക്കിക്കിടക്കുമ്പോൾ കുമാരൻറൈറ്റർ പാടുന്ന പാട്ടാണിത്. ഇതു കേട്ടുകൊ ുവരുന്ന കുഞ്ഞിമാണിക്കം തിരുത്തുന്നു.'കരുവാരക്കുരുവിതൻ വരവു ിപ്പോൾ' എന്നാണ് ഞങ്ങൾ പാടാറുള്ളത് എന്നാണ് അവളുടെ

പക്ഷം. തങ്ങളുടെ പാഠഭേദമായ മാണിക്യക്കുയിലിന്റെ മനോഹാരിതയെക്കുറിച്ച് കുമാരൻറൈറ്റർ ഒരു ദീർഘ പ്രസംഗം തന്നെ നടത്തുന്നു. അവരവരുടെ പാഠഭേദത്തക്കുറിച്ച് ഉപകൂട്ടായ്മകൾ പുലർത്തുന്ന അഭിമാന ബോധം ഇവിടെ ദൃശ്യമാകുന്നു. ഈ പാട്ടിന്റെ മറ്റൊരു പാഠഭേദം:

''കൊക്കെല്ലാം പറന്നുപോയ്
പുഞ്ചപ്പാടം തന്നിലുവീണു
കൊത്തീട്ടും പെറുക്കീട്ടും
തിന്നുന്ന കൊക്കെ
വെള്ളക്കൊക്കു പറയുന്നു
തവിട്ടുകൊക്കതിനോട്
അരിവരക്കുരുവി തന്റെ
വരവു ിപ്പോൾ
ആഴത്തിൽ വെള്ളത്തിൽ
മുങ്ങിമരിക്കും ഞാൻ
കായപ്പം ചുട്ടുമരുന്നാക്കിത്തിന്നും ഞാൻ''

8) റിക്ഷാവ ിക്കാരൻ പൈലി പാടുന്ന പാട്ട്

''അ ിക്കമ്പനിയിൽ വേലചെയ്യും മാതവിമൂപ്പത്തി...
അവളുടെ ചന്തികുലുക്കോം ചാന്തുപൊട്ടും
ക ു സഹിച്ചൂടാ-ഹാ ക ു സഹിച്ചൂടാ...'' (ഒ. തെ. കഥ പു 59)

നഗരത്തിലെ റിക്ഷാക്കാരുടെ കൂട്ടായ്മയിലൊരാളാണ് പൈലി. തെരുവാണ് അവന്റെ വീട്. തെരുവിലെ യുവാക്കളുടെ കൂട്ടായ്മയിൽ നിന്നുതിരാവുന്ന ഈ പാട്ട് അർബൻ ഫോക്‌ലോറിന്റെ ഭാഗമാണ്. കൂട്ടായ്മ ദമനം ചെയ്യുന്ന വികാരങ്ങളുടെയും ആഗ്രഹങ്ങളുടെയും ഭാവനയിലൂടെയുള്ള ബഹിർപ്രകടനമാണ് ഫോക്‌ലോർ എന്ന് ഫോക്‌ലോറിന്റെ ധർമത്തെക്കുറിച്ചു വില്യം ആർ ബാസ്കം അഭിപ്രായപ്പെടുന്നത് ശരിവെക്കുന്നതാണ് ഈ ഗാനശകലം. തെരുവുമനുഷ്യർ പലപ്പോഴും അടിച്ചമർത്തേ ി വരുന്ന ലൈംഗികാഭിവാഞ്ഛകൾ ഗാനങ്ങളായി മാറുകയാണിവിടെ.

9) മലബാറിലേക്ക് പോകുന്ന കുടിയേറ്റക്കാരുടെ സംഘത്തിന് സംഘാംഗമായ വറീതുകുഞ്ഞ് പാടിക്കൊടുക്കുന്ന പാട്ട്

''ആലപ്പാട്ടാലങ്ങോട്ടേലിക്കുട്ടി- അവള്
എൺപത്തെട്ടോലക്കെട്ടെണ്ണിക്കെട്ടീ...'' (വി. ക. പു 17)

ക്രിസ്തീയ കാർഷിക കൂട്ടായ്മയിൽ നിന്നുതിരുന്ന ഈ പാട്ട് ദീർഘയാത്രയുടെ ആയാസവും ക്ഷീണവും മടുപ്പും കുറയ്ക്കാനും ഉന്മേഷം നിലനിർത്താനും വേ യിയാണ് അവർ പാടുന്നത്. ഓരോ കൂട്ടായ്മയുടെയും തനതു ഫോക്‌ലോറിന്റെ ഭാഗമായ പാട്ടുകൾ തന്നെ ക ത്തുന്നതിൽ പൊറ്റെക്കാട്ട് പുലർത്തുന്ന ശ്രദ്ധ ഇവിടെ പ്രകടമാണ്.

10) '*സേതു*' എന്ന കഥയിൽ നായികാ നായകൻമാർ ആദ്യം കാണുന്ന നിമിഷത്തിൽ പശ്ചാത്തലത്തിൽ ദൂരെനിന്ന് കന്നാലിപ്പിള്ളേരുടെ പാട്ട്

''കാട്ടുപൊൻചെമ്പകക്കാടുകളിൽ
കർപ്പൂരം ചാർത്തിയ രാവുകളിൽ
ചക്കരയുമ്മയുമായി നിന്നെ
എത്തറകാലം ഞാൻ കാത്തിരുന്നു'' (പൊ. ചെ. വാ. 1 പു 45)

രാമേശ്വരത്തുവെച്ച് മുപ്പതുവർഷങ്ങൾക്കുശേഷം, പൂർവ കാമുകിയെ ക ുമുട്ടുന്ന പ്രൊഫസർ ശ്രീകുമാർ ഗ്രാമീണപശ്ചാത്തലത്തിൽ അവളെ ആദ്യം ക രംഗം ഓർക്കുന്നതാണ് സന്ദർഭം. വിശാലമായ വയലിന്റെ കരയിൽ ഒരു ജീർണിച്ച ഭഗവതി ക്ഷേത്രം, ക്ഷേത്രത്തിന്റെ വടക്കു പുറത്ത് നിറയെ പൂത്ത കവരങ്ങളോട്കൂടിയ കള്ളിപ്പാലമരങ്ങളുടെ മറവിൽ, പോക്കുവെയിൽ അവിടവിടെ പൊന്നുതളിക്കുന്ന പഴയൊരു കുളം, കുളത്തിൽ നിന്ന് ഈറൻ കൂന്തലുമായി കയറി വരുന്ന ഗ്രാമീണമങ്ക, ദൂരെ നിന്ന് കന്നാലിപ്പിള്ളേരുടെ പാട്ട്- ഇത്തരത്തിൽ ദൃശ്യശ്രാവ്യഗന്ധബിംബങ്ങളുടെ ഒത്തൊരുമയോടെ, ഗൃഹാതുരത്വം പുറ , ഗ്രാമജീവിതസൗഭാഗ്യങ്ങളുടെ വാങ്മയചിത്രീകരണം, ഇത്തിരി നാടകീയതയോടെ സാധ്യമാക്കിയിരിക്കുകയാണ് ഇവിടെ.

ഓണപ്പാട്ടുകൾ

നാടൻപാട്ടുകളിൽ ഒരു പ്രബലവിഭാഗമായ ആഘോഷപ്പാട്ടുകളിൽ പെടുന്നവയാണ് ഓണപ്പാട്ടുകൾ. ഏതെങ്കിലും ആഘോഷത്തിന്റെ ഭാഗമായി ആലപിക്കപ്പെടുന്ന പാട്ടിനെ ആഘോഷപ്പാട്ടായി കണക്കാക്കാം. ഓണം, തിരുവാതിര തുടങ്ങിയ ആഘോഷങ്ങളുമായി ബന്ധപ്പെട്ട പാട്ടുകൾ ആഘോഷപ്പാട്ടുകൾക്ക് ഉദാഹരണമാണ്.

ചിങ്ങത്തിലെ അത്തം മുതൽ തിരുവോണം വരെയുള്ള പത്ത് നാളുകളിലായി പൂവ് തേടി നടന്നു പൂക്കളം തീർക്കുന്ന കുട്ടികളും ഓണാഘോഷങ്ങളുടെ ഭാഗമായി തുമ്പിതുള്ളൽ, കൈകൊട്ടിക്കളി തുടങ്ങിയ വിനോദങ്ങളിലേർപ്പെടുന്ന സ്ത്രീകളും പാട്ടുകൾ പാടാറു ്. ഓണാഘോഷത്തിന്റെ തകൃതികളെ വിവരിക്കുന്ന പാട്ടുകളും സാമ്പത്തികാസമത്വം കാരണം, ഓണം വേ ുംവിധം ആഘോഷിക്കാൻ സാധിക്കാത്ത പാവപ്പെട്ടവരുടെ മാനസിക സംഘർഷങ്ങൾ വിഷയമാക്കുന്ന പാട്ടുകളും സ്ത്രീപുരുഷഭേദമെന്യേ പാടുന്നവയാണ്.

പൊറ്റെക്കാട്ടിന് ഏറെ പ്രിയങ്കരങ്ങളായിരുന്നു ഓണപ്പാട്ടുകൾ എന്നതിന് കൃതികളിൽ സൂചനകളു ്. ഓണത്തെക്കുറിച്ചുള്ള പരാമർശങ്ങൾ കടന്നുവരുന്ന ആഖ്യാനങ്ങളിലെല്ലാം ഒരു ഓണപ്പാട്ടുകൂടി ഉൾപ്പെടുത്താൻ അദ്ദേഹം മറക്കുന്നില്ല. മാത്രമല്ല, ഓണക്കാലത്തു പൂവുതേടി നടക്കുന്ന കുട്ടികൾ പാടാറുള്ള പൂപ്പാട്ടുകളുടെ ഹൃദയംഗമതയെക്കുറിച്ച് അദ്ദേഹം എഴുതിയിട്ടുമു ്.

''ഓണക്കാലത്തു കുന്നിൻമുകളിൽനിന്നു കേൾക്കാറുള്ള പൂപ്പാട്ടുകൾ കേട്ട് കോൾമയിർകൊള്ളാത്തവർ വല്ലവരുമു ായിരിക്കുമോ?

''തുമ്പപ്പൂവേ, പൂത്തിരുളേ

നാളേക്കൊരു വട്ടി പൂതരുമോ?'' എന്നു തുടങ്ങിയ ആഹ്ലാദൈകമായ ആ ഗാന ങ്ങൾ കേട്ടിട്ടുതന്നെയല്ലേ കാട് പൂക്കളെക്കൊ ് കോൾമയിർ കൊള്ളുന്നത് ?

''പൂവായ പൂവൊക്കെ പിള്ളര് പറിച്ചു.

പൂവാം കുറുന്തല ഞങ്ങളും പറിച്ചു.'' എന്ന് ആവലാതിപ്പെടുന്ന പൈതങ്ങൾക്ക് പിറ്റേദിവസം പൂവും പറിച്ചങ്ങരുതാതെ പോകാൻ തക്കവണ്ണം പൂ കിട്ടുന്നത് അവരുടെ ഗാനമാഹാത്മ്യം കൊ ുതന്നെയല്ലേ?''[9]

പ്രകൃതിയും മനുഷ്യനും പരസ്പരമുള്ള ശ്ലിഷ്ടാത്മകതയാണ് ഫോക്‌ലോർ എന്ന ദർശനമാണ് ഈ മനോഭാവത്തിനു പിന്നിലുള്ളത്. പൂക്കളെ സ്നേഹിക്കുന്ന കുഞ്ഞു ങ്ങളും കുഞ്ഞുങ്ങളെ സ്നേഹിക്കുന്ന പൂക്കളും അവരെ പരസ്പരം ബന്ധിപ്പിക്കുന്ന പൂപ്പാട്ടുകളും പ്രകൃതിയെയും മനുഷ്യനെയും അന്യോന്യം ബന്ധിപ്പിക്കുന്ന ഇണക്കുകണ്ണി യായി ഫോക്‌ലോറിനെ ഇവിടെ എഴുത്തുകാരൻ ഉൾക്കൊള്ളുന്നു. കൃതികളിൽ നിന്നുള്ള ഉദാഹരണങ്ങൾ:

1. അപ്പുക്കുട്ടനും കൂട്ടുകാരും ഓണക്കാലത്ത് പൂവറുക്കുമ്പോൾ പാടുന്ന പാട്ടുകൾ:

''ആനപോകുന്ന പൂമരത്തിന്റെ
ചോടെ പോകുന്നതാരെടാ.....
ആരാനുമല്ല- കൂരനുമല്ലാ-
കുറ്റിക്കാട്ടുണ്ണി ദേവര്....'' (മൂ. പ. പു 25)

''തൃക്കാക്കരപ്പനൊരു പോഴത്തം പറ്റി
പൂവൻപഴം തിന്നിട്ടു പല്ലൊന്നു പോയി.'' (മൂ. പ. പു 25)

2. '*ജീവിതം*' എന്ന ചെറുകഥയിൽ നായകനായ ഡോ.ബാലകൃഷ്ണന്റെ മനസ്സിൽ ഗ്രാമത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ശക്തമായ ഓർമകളായി നിലനിൽക്കുന്നത് കൂട്ടുകാരൊത്ത് ഓണക്കാലത്ത് പൂവ് തേടി നടന്നതും അന്നു പാടിയ പാട്ടുകളുമാണ്.

''ഒന്നാം കുന്നുമ്മ, ലൊന്നടിക്കുന്നുമ്മ-
ലൊന്നല്ലോ മങ്കമാർ പാലനട്ട്
പാലയ്ക്കിലവന്നു പൂവന്നു കായ് വന്നു
പാലയ്ക്കു പാൽ കൊടു പാർവ്വതിയേ.'' (പൊ. ചെ. വാ. 3 പു 138)

''കാത്തില പൂത്തിലിലിളകൊടി വെറ്റില

നാളേയ്ക്കൊരു വട്ടി പൂതരുമോ?

തുമ്പപ്പൂവേ, പൂത്തിരുളേ

നാളേയ്ക്കൊരു വട്ടി പൂത്തരുമോ?'' (പൊ. ചെ. വാ. 3 പു 139)

3. '*ഏഴിലാം പാല*' എന്ന ചെറുകഥയിൽ ആഖ്യാതാവ് ഓണക്കാലത്ത് പൂപറിക്കാൻ ചുറ്റി നടക്കാറുള്ളപ്പോൾ പാടാറുള്ള പാട്ട് ഓർക്കുന്നു. 'ഒന്നാം കുന്നുമ്മലൊന്നടി ക്കുന്നുമ്മൽ' എന്നുതുടങ്ങുന്ന ഗാനത്തിലെ ഒന്നാം കുന്ന് തങ്ങളുടെ ദേശത്തുള്ള കുളിയൻകുന്നാണെന്നും പാല തന്റെ ദേശത്തുള്ള ഏഴിലാം പാലയാണെന്നും ചെറുപ്പത്തിൽ താൻ വിശ്വസിച്ചിരുന്നതായും സൂചിപ്പിക്കുന്നു. ഫോക്‌ലോർ ബാലമനസ്സുകളിൽ ഉ ാക്കുന്ന ആഴത്തിലുള്ള സ്വാധീനത്തിനുദാഹരണമാണിത്.

4. '*അവളുടെ കേരളം*' എന്ന കഥയിൽ മലയയിൽ വളരുന്ന, മലയാളി പുരുഷന് ചീനക്കാരിസ്ത്രീയിൽ ജനിച്ച മകൾ, അച്ഛൻ പാടിക്കേൾപ്പിച്ച ഓണപ്പാട്ട് ഈണ ത്തിൽ പാടുന്നതായി സൂചിപ്പിക്കുന്നു.

''ഒന്നാം കുന്നുമ്മലൊന്നടിക്കുന്നിന്മേൽ

ഒന്നല്ലോ മങ്കമാർ പാലനട്ടു.'' (പൊ. ചെ. വാ. 3 പു. 10)

അച്ഛൻ പറഞ്ഞുകൊടുത്ത കഥകളിലൂടെയും പാട്ടുകളിലൂടെയുമാണ് ഈ പെൺകുട്ടി കേരളത്തെയും മലയാളത്തെയും അറിയുന്നത്. മലയാളിപ്പെൺകുട്ടിയിൽ നിന്ന് അച്ഛൻ പാടിക്കേൾക്കാറുള്ള ഓണപ്പാട്ടുകൾ പാടിക്കേൾക്കണമെന്നാണ് അവളുടെ വലിയ ആഗ്രഹം. പ്രവാസികൾ മനസ്സിൽ സൂക്ഷിക്കുന്ന ശക്തമായൊരു ഫോക്‌ലോർ പാരമ്പര്യത്തിന്റെ വക്താക്കളാണ് ഈ അച്ഛനും മകളും.

5. നഗര മധ്യത്തിലെ പാർക്കിൽ ഇരിക്കുമ്പോൾ ശ്രീധരന്റെ ഓർമ്മയിലേക്ക് തേട്ടിവ രുന്ന പഴമ്പാട്ട് (ഒരു ദേശത്തിന്റെ കഥ)

''ചെറിയോണം മോന്തിക്ക്-

ചെറിയോണം മോന്തിക്ക്-

ചെറിയമ്മുപ്പെണ്ണിന്റെ

മുല ര ും ക ീല

അച്ഛൻ കരയുന്നു

അമ്മ കരയുന്നു

മച്ചുനൻ ചെക്കനോ

പൊട്ടിക്കരയുന്നു...

വലിയോണം പിറ്റേന്നു

പുലരുമ്പം കാണുന്നു

മുലര ും മുറ്റത്തെ

പുളിമരക്കൊമ്പത്ത്

അച്ഛൻ ചിരിക്കുന്നു

അമ്മ ചിരിക്കുന്നു

മച്ചുനൻ ചെക്കനോ

ചാടിപ്പിടിക്കുന്നു...'' (ഒ. ദേ. കഥ പു 446)

മനുഷ്യനെയും പ്രകൃതിയെയും തമ്മിൽ സമരസപ്പെടുത്താനുള്ള ശ്രമവും ഫലിത ബോധവും കേരളീയ ഹിന്ദു ആചാരങ്ങളും പ്രതിഫലിക്കുന്ന ഈ പാട്ട്, ഓണക്കാലത്ത് ഇലഞ്ഞിപ്പൊയിലിലെ തെച്ചിക്കാടുകളിൽ പൂപറിക്കാൻ പോയപ്പോൾ കേട്ടതായി ശ്രീധരൻ സ്മരിക്കുന്നു.

താരാട്ടുപാട്ടുകൾ

നാടൻപാട്ടുകളിലെ ഒരു വിഭാഗമാണ് താരാട്ടുപാട്ടുകൾ. അമ്മമാർ കുഞ്ഞുങ്ങളെ പാട്ടുമൂളി ഉറക്കത്തിലേക്ക് അനുനയിക്കുന്ന പതിവ് സാർവലൗകികവും സാർവകാലികവുമായതിനാൽത്തന്നെ, ഏതൊരു കൂട്ടായ്മയിലും തലമുറയായി കൈമാറി വരുന്ന താരാട്ടുപാട്ടുകൾ ക   ത്താം. പാട്ടിന്റെ ഈണത്തിലും ഉള്ളടക്കത്തിലും സമാനതകൾ ക ക്കാമെങ്കിലും ഓരോ കൂട്ടായ്മയുടെയും ലോകവീക്ഷണമനുസരിച്ച് പാട്ടിന്റെ ആന്തരിക ലോകത്തിന് വ്യത്യാസം സംഭവിക്കുന്നു ്. ''കുട്ടികളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം അർത്ഥം ഉദ്ദേശിക്കപ്പെടുന്നില്ലെങ്കിലും പാടുന്ന അമ്മമാരുടെ പക്ഷത്തുനിന്ന് നോക്കുമ്പോൾ അർത്ഥത്തിന് വളരെയേറെ പ്രസക്തിയു ്.''[10]

പ്രപഞ്ചത്തെക്കുറിച്ചും ജീവിതത്തെക്കുറിച്ചും കൂട്ടായ്മ വെച്ചുപുലർത്തുന്ന സങ്കൽപ്പങ്ങൾ ഭാവിയെക്കുറിച്ചുള്ള പ്രതീക്ഷകൾ, പ്രദേശത്തിന്റെ ഭൂമിശാസ്ത്രപരവും പാരിസ്ഥിതികവുമായ പ്രത്യേകതകൾ എന്നിവ താരാട്ടുപാട്ടുകളിൽ പ്രതിഫലിച്ചുകാണുന്നു.

താരാട്ടുപാട്ടുകളുടെ ഹൃദയാവർജ്ജകശക്തിയെക്കുറിച്ച് പൊറ്റെക്കാട്ട് ബോധവാനായിരുന്നു എന്നു തെളിയിക്കുന്നതാണ് താഴെ കൊടുത്ത പരാമർശം.

''കുട്ടികളെ ഉറക്കുവാൻ ഇപ്പോഴും അമ്മമാർ-നാട്ടിൻ പുറത്തെ അമ്മമാർ-പാടുന്ന ഉറക്കുപാട്ടുകൾ കേട്ടാൽ ആ കുട്ടികൾ മാത്രമല്ല, ഏതൊരു ഹൃദയവും ആനന്ദലഹരിയിൽ അകപ്പെട്ടുപോകും.

'മഴപെയ്തു മായ്മ്പള്ളിത്തോടും മുങ്ങി.....'

ഏതാണ് ഈ മായ്മ്പള്ളിത്തോട് എന്നെനിക്കറിയില്ല. എങ്കിലും ഞാൻ കാണുന്നപോലെ തോന്നുന്നു. ഒരു തിരശ്ശീല പൊന്തുന്നു. പ്രകൃതിസുന്ദരവും പ്രശാന്തവുമായ ഒരു പ്രദേശം എന്റെ ദൃഷ്ടിപഥത്തിലേക്ക് വരുന്നു. അതിൽ ഞാൻ ഒരു തോടു കാണുന്നു. മഴ ഗംഭീരമായും എന്നാൽ പ്രശാന്തമായും പെയ്തുകൊ ിരിക്കുന്നു. ഉലക്കമുറിപോലത്തെ വർഷബിന്ദുക്കൾ വീണു കുല്യയുടെ ഉപരിഭാഗം പളുങ്കുമണികളെക്കൊ ു നിറയുന്നു. അതു സാവധാനത്തിൽ നിറഞ്ഞൊഴുകുന്നു. മേൽ പറഞ്ഞ പദ്യശകലം ഞാൻ എടുത്തു പാടുമ്പോൾ ഈ ഒരു പ്രത്യേക ചിത്രം എന്റെ ഹൃദയത്തിൽ പതിയാറു ്. ഒരു പക്ഷേ, ചെറുപ്പകാലത്ത് ആദ്യമായി ഈ പാട്ടുകേട്ടപ്പോൾ ബാലസഹജമായ സ്വർഗ്ഗീയ ഭാവനയോടുകൂടി ഞാൻ എന്റെ ഹൃദയത്തിൽ വരച്ച ചിത്രം തലച്ചോർ ഫോട്ടോ എടുത്തു വെച്ചതായിരിപ്പാൻ മതി.''[11]

പൊറ്റെക്കാട്ട് എടുത്തുകാണിച്ച 'മഴപെയ്തു മായ്മ്പള്ളിത്തോടും മുങ്ങി' എന്ന ഒറ്റവരിയിൽത്തന്നെ കേരളത്തിന്റെ തനതുകാലാവസ്ഥയും ഭൂപ്രകൃതിയും കടന്നുവരുന്നു.

കൃതികളിൽ വിന്യസിച്ചിട്ടുള്ള പാട്ടുകൾ:

1. കതീശുമ്മ പാടുന്ന താരാട്ടു പാട്ട്

''ആലിക്കുട്ടി വളരട്ടെ-
കുഞ്ഞിക്കിണ്ണം കൊള്ളട്ടെ-
പുള്ളിച്ചിപ്പൈ പെറട്ടെ
പുഞ്ചപ്പാടം കൊയ്യട്ടെ'' (മൂ. പ. പു. 11)

ഇളയ കുഞ്ഞായ ആമിനയെ ഒ,, ഓാ.....ഓാ...എന്ന മൂളലിന്റെ അകമ്പടിയോടെ ഈ താരാട്ടുപാട്ട് പാടി ഉറക്കുമ്പോൾ കതീശുമ്മ ഭാവിയെക്കുറിച്ചുള്ള പ്രതീക്ഷകളും

പാട്ടിൽ നിറയ്ക്കുന്നു. നഷ്ടപ്പെട്ട ഐശ്വര്യം മൂത്തമകൻ വലുതാകുന്നതോടെ തിരിച്ചുപിടിക്കാമെന്ന സങ്കൽപ്പമാണ് താരാട്ടിന് നിറവേകുന്നത്. നിറഞ്ഞ കുഞ്ഞിക്കിണ്ണവും പുള്ളിച്ചിപ്പൈയുടെ പാലും കൊയ്യാൻപോകുന്ന പുഞ്ചപ്പാടവും ഈ ഐശ്വര്യത്തിന്റെ സൂചകങ്ങളാണ്.

2. ഇക്കോരൻ പാടുന്ന താരാട്ടുപാട്ട്

''കരയ മോളേ, വിളിക്ക മോളേ
നിന്നെക്കെട്ടും കല്യാണത്തിനു
പന്ത്ര ാന ചമഞ്ഞുവരും
പൊന്നിട്ടപത്തായം പൂട്ടിവരും
പിന്നെ, പിച്ചളത്താക്കോലോടിവരും.'' (നാ.പ്രേ. പു 31)

പെൺകുഞ്ഞുങ്ങളെ ആട്ടിയുറക്കാൻ പാടുന്ന ഈ പാട്ടിൽ കന്യകയുടെ ഭാവിശ്രേയസ്സിനെക്കുറിച്ചുള്ള സകല സൂചനകളുമു ്. പെൺകുഞ്ഞ് ജനിച്ചാൽ, ആർഭാടത്തോടെയുള്ള വിവാഹമാണ് കൂട്ടായ്മയുടെ സ്വപ്നം. ആ സ്വപ്നങ്ങളുടെ നിറങ്ങളാണ് ഈ പാട്ടിന് ചന്തം ചാർത്തുന്നത്.

3. മാപ്പിളലഹളയിൽ, അഭയാർത്ഥിയായി ഇലഞ്ഞിപ്പൊയിലിലെത്തിയ ഒരു ഗ്രാമീണസ്ത്രീ കുഞ്ഞിനെ ഉറക്കാൻ പാടുന്ന പാട്ട് ശ്രീധരനെ ആകർഷിക്കുന്നു.

''ബാവോ- ബാവോ- കോഴീം വാ മക്കളും വാ
കൊത്തിത്തിന്നാൻ ചു ലി വാ
ബാവോ- കുഞ്ഞനുറങ്ങിക്കോ-
കുഞ്ഞിക്കുറുക്കാ നോക്കല്ലേ....'' (ഒ. ദേ. കഥ പു 125)

കൂട്ടായ്മയ്ക്കു ചുറ്റുമുള്ള ഒരു ജീവലോകത്തിന്റെ സാന്നിധ്യം ഈ താരാട്ടുപാട്ടിനെ ശ്രദ്ധേയമാക്കുന്നു.

വടക്കൻ പാട്ടുകൾ

വടക്കൻ കേരളത്തിന്റെ കഥാഗാന പാരമ്പര്യമാണ് വടക്കൻ പാട്ടുകൾ എന്നറിയപ്പെടുന്നത്. വടക്കേമലബാറിലെ വീരപുരുഷൻമാരുടെയും വീരവനിതകളുടെയും അപദാനങ്ങൾ പാടുന്ന പാട്ടുകഥകളായതിനാലാണ് അവയ്ക്ക് വടക്കൻപാട്ടുകൾ എന്ന പേര് ലഭി

ച്ചത്. വടക്കൻ കേരളത്തിലെ ജനസാമാന്യത്തിനിടയിൽ ആഴത്തിൽ വേരോട്ടമുള്ള വടക്കൻപാട്ടുകൾ, കർഷകത്തൊഴിലാളികൾ കാർഷിക വൃത്തികൾക്കിടയിൽ പാടുന്ന നാട്ടിപ്പാട്ടായും അടിയന്തിരങ്ങളിലും മറ്റും സദ്യയ്ക്കു അരയ്ക്കുമ്പോഴുള്ള അരവുപാട്ടായും പാടിവരുന്നു.

വടക്കൻപാട്ടുകളെ പുത്തൂരംപാട്ടുകൾ, തച്ചോളിപ്പാട്ടുകൾ, ഒറ്റപ്പാട്ടുകൾ എന്നിങ്ങനെ മൂന്നായി വിഭജിക്കാം.[12]

അങ്കംവെട്ടൽ തൊഴിലാക്കിയ ചേകവന്മാരുടെ ഒരു തറവാടായ പുത്തൂരം വീടുമായി ബന്ധപ്പെട്ടു ജീവിച്ച വീരനായകൻമാരെ കേന്ദ്രീകരിച്ചുള്ളവയാണ് പുത്തൂരം പാട്ടുകൾ. വടകരയിലെ ലോകനാർകാവിനു സമീപത്തുള്ള തച്ചോളി മാണിക്കോത്തു തറവാട്ടിൽ ജീവിച്ചുമരിച്ചെന്നു കരുതപ്പെടുന്ന തച്ചോളി ഒതേനൻ എന്ന വീരനായകനുമായി ബന്ധപ്പെട്ട പാട്ടുകളാണ് തച്ചോളിപ്പാട്ടുകൾ. മറ്റു വീരനായകൻമാരെക്കുറിച്ചുള്ള ഒറ്റയൊറ്റ ഗാനങ്ങളാണ് ഒറ്റപ്പാട്ടുകൾ.

വടക്കൻപാട്ടുകളിൽ നിന്നുള്ള ചില ഭാഗങ്ങൾ പൊറ്റെക്കാട്ട് കൃതികളിൽ ഉദ്ധരിക്കുകയും പരാമർശിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

1) രാവുകളിൽ അതിരാണിപ്പാടത്തെ പുളകം കൊള്ളിക്കുന്നത് കള്ളുകുടിയൻ കുട്ടായിയുടെ വടക്കൻപാട്ടാണ്

''നേരിട്ടുവെട്ടി മരിച്ചതെങ്കിൽ
നാട്ടേക്കു നല്ലൊരു മാനം തന്നെ
വീരാളിപ്പട്ടുവിതാനത്തോടെ
ആർത്തുവിളിച്ചു ഞാൻ കൊ ുപോരും
ഒളിവാളുകൊ ു മരിച്ചതെങ്കിൽ
എലപുലപോലും കഴിക്കയില്ല-
പച്ചോലേക്കെട്ടി വലിക്കും ഞാനേ-'' (ഒ.ദേ. കഥ പു. 90)

ഇതേ ഗാനഭാഗത്തിന്റെ ആദ്യത്തെ നാലുവരി തെരുവിന്റെ കഥയിലും ഉദ്ധരിക്കുന്നു. പാതിരായ്ക്ക് റാക്ക് കുടിച്ച് വീട്ടിലേക്കു മടങ്ങുന്ന വെളിച്ചപ്പാടു കുട്ടൻനായരാണ് അവിടെ പാട്ടുകാരൻ.

പുത്തൂരം പാട്ടിൽ, ആരോമുണ്ണിയുടെ അങ്കപ്പുറപ്പാടു വർണിക്കുന്ന ഭാഗത്തുള്ള വരികളാണിവ. ഉണ്ണിയാർച്ച എന്ന ധീരമാതാവ് അഭിമാനബോധത്തോടെ പുത്രനെ അങ്കത്തിന് യാത്രയാക്കുന്ന ഈ ഭാഗം മലബാറിലെ ജനസാമാന്യത്തിന് ഏറെ പ്രിയങ്കരമാണ്. ആ വരികൾ തെരഞ്ഞെടുത്ത് തന്റെ കഥാപാത്രങ്ങളുടെ ചു ിൽ തിരുകുന്ന പൊറ്റെക്കാട്ട് കൂട്ടായ്മയുമായി താദാത്മ്യം പ്രാപിക്കുകയും തന്റെ കൃതിക്ക് പശ്ചാത്തലമായ ദേശത്തിന് തനതായ ചെത്തവും ചൂരും നൽകുകയും ചെയ്യുന്നു.

2. വേലുമൂപ്പരുടെ വീട്ടിൽനിന്ന് ശ്രീധരന് ലഭിക്കുന്ന വിഭവസമൃദ്ധമായ ഊണ് വർണിച്ചിരിക്കുന്നത് വടക്കൻപാട്ടിന്റെ സഹായത്തോടെയാണ്.

''വടക്കൻപാട്ടിൽ പറഞ്ഞപോലെ മാണിക്യം,
പൊൻപോലെ നാലുകറി വിളമ്പി
മഴവെള്ളം പോലെ ഉരുക്കുനെയ്യും...'' (ഒ.ദേ. കഥ പു 537)

3. '*വധു*' എന്ന ചെറുകഥയിൽ ഗോപിയുടെ കാമുകിയെക്കുറിച്ചുള്ള പരാമർശം:

''മാനത്തുന്നെങ്ങാനും പൊട്ടിവീണോ
ഭൂമിയിത്തന്നെ പിറന്നു ായോ'' (പൊ. ചെ. വാ. 1 പു 185)

(തച്ചോളിച്ചന്തുവിന്റെ പെണ്ണായ താഴത്തുമഠത്തു മാതുവിനെ തുളുനാടൻ കോട്ടയുടെ അധിപനായ ക ർമേനോൻ ക ് കൊതിക്കുന്ന ഭാഗത്തു നിന്നുള്ള വർണ്ണന)[13]

4. *'വല്ലികാദേവി'* എന്ന കഥയിൽ വടക്കൻപാട്ടുപാടി ഞാറു നടുന്ന പണിക്കാരെ വർണിച്ചിരിക്കുന്നു.

"'തലയിൽ മു ുകെട്ടി മുട്ടോളം ചളിവെള്ളത്തിൽ ഇറങ്ങിനടന്ന് കുനിഞ്ഞുനടുമ്പോൾ അവർ കൂട്ടത്തോടെ പാടുന്നു ായിരുന്നു.

തച്ചോളി- നല്ലോമന- കുഞ്ഞ്യോതേനൻ എന്നു തുടങ്ങുന്ന ആ പാട്ടും അതിന്റെ നീ രീതിയും അതിൽ അന്തർഭവിച്ചുകിടക്കുന്ന വീര്യവും ആ പാട്ടുകാരുടെ ആനന്ദവും എല്ലാം മാധവമേനോനെ രോമാഞ്ചകഞ്ചുകിതനാക്കിത്തീർത്തു.'' (പൊ. ചെ. വാ. 1 പു 185)

5) ചിരിയും കരച്ചിലും ഒരുമിച്ചുവരുന്ന ഒരു സന്ദർഭത്തെ വിശദമാക്കാൻ '*വാസു മാസ്റ്റർ*' എന്ന കഥയിൽ വടക്കൻ പാട്ടിനെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നു.

''ഭൂമിയിൽ ചില വിചിത്രവ്യക്തികൾ അവതരിക്കാറു ്. അവരുടെ മരണവാർത്ത കേൾക്കുമ്പോൾ കരയണമോ ചിരിക്കണമോ എന്നു നിശ്ചയമില്ലാതെ നമ്മൾ പരുങ്ങി പ്പോകും- വടക്കൻപാട്ടിൽ പറയുംപോലെ ഒരു കണ്ണുകൊ ് കരയുകയും മറ്റെ കണ്ണു കൊ ് ചിരിക്കുകയും ചെയ്തുപോകും.''"(പൊ.ചെ.വാ. 3 പു.69).

ആവിഷ്കൃതവസ്തു കൂടുതൽ ആസ്വാദ്യമാക്കാൻ കൂട്ടായ്മയ്ക്കിടയിൽ പ്രചുരപ്രചാരമുള്ള, വടക്കൻപാട്ടുസന്ദർഭങ്ങൾ തന്ത്രപൂർവം വിനിയോഗിക്കുകയാണ് ഇവിടെ പൊറ്റെക്കാട്ട് ചെയ്യുന്നത്. ഈശ്വരഭജന എന്ന ഭാവത്തിൽ ഭക്തിപൂർവം തച്ചോളിപ്പാട്ടു പാടി ബോംബെയിലെ, അന്യഭാഷക്കാരായ ഭക്തരെ കബളിപ്പിക്കുന്ന തച്ചോളിസ്വാമികൾ എന്നൊരു കഥാപാത്രത്തെയും അദ്ദേഹം '*എന്റെ ബോംബെ ചങ്ങാതികൾ'* എന്ന കഥയിൽ അവതരിപ്പിക്കുന്നു.

പഴഞ്ചൊല്ലുകൾ

ആഖ്യാനരൂപമല്ലാത്ത നാടോടിവാങ്മയങ്ങളിൽ പ്രമുഖസ്ഥാനം വഹിക്കുന്നവയാണ് പഴഞ്ചൊല്ലുകൾ. പാരമ്പര്യമായി പ്രയോഗത്തിലുള്ളതും ഉപദേശസ്വഭാവമുള്ളതുമായ സംക്ഷിപ്തപ്രസ്താവനയാണ് പഴഞ്ചൊല്ലുകൾ. ഒരു ജനസമുദായത്തിൽ പ േ ക്കുപ േ പലരും പറഞ്ഞു പറഞ്ഞു പരന്ന പഴക്കം വന്നിട്ടുള്ള ചൊല്ലുകൾ എന്ന് പഴഞ്ചൊല്ല് നിർവചിക്കപ്പെട്ടിട്ടു ്.

തലമുറകളിലൂടെ കൂട്ടായ്മ ആർജിച്ചുവെച്ച ജ്ഞാനത്തിന്റെ ബഹിർസ്ഫുരണമാണ് പഴഞ്ചൊല്ലുകൾ. നർമബോധം അവയ്ക്കു മാറ്റുകൂട്ടുന്നു. 'പലരുടെ അറിവ് ഒരാളുടെ ഫലിതോക്തി' എന്ന് പഴഞ്ചൊല്ല് വിശേഷിക്കപ്പെട്ടിട്ടു ്. ഭൂതകാലാനുഭവങ്ങളിലൂടെ സമൂഹം നേടിയ അറിവ് ഉചിതമായ സന്ദർഭത്തിൽ സാരസ്യത്തോടെ ഒരാൾ അവതരിപ്പിക്കുമ്പോളാണ് പഴഞ്ചൊല്ല് ജനിക്കുന്നത് എന്നാണ് ഇതിന്നർത്ഥം. പിന്നീട്, അവ കൂട്ടായ്മയുടെ പൊതുസ്വത്തായി മാറുന്നു. ജനതയുടെ നൈതികമൂല്യത്തെ സംരക്ഷിച്ച് നിലനിർത്തുന്നതിൽ അവ പ്രധാന പങ്ക് വഹിക്കുന്നു. ഒരാളെ ഉപദേശിക്കാനും ഒരു അഭിപ്രായത്തെ പിന്തുണയ്ക്കാനും ഒരു പ്രവൃത്തിയുടെ ഭവിഷ്യത്തുകളെ കുറിച്ച് മുന്നറിയിപ്പ് നൽകാനും പറഞ്ഞ കാര്യത്തെ ഉറപ്പിച്ചു വെക്കാനും ഒരവസ്ഥയെ നിലനിർത്താനും കൂട്ടായ്മ പഴഞ്ചൊല്ലുകളെ വിനിയോഗിക്കുന്നു. സംക്ഷിപ്തത, താളാത്മകത, വസ്തുനിഷ്ഠത, ഔപമ്യം, നർമരസികത എന്നിവ പഴഞ്ചൊല്ലുകളുടെ അടിസ്ഥാന സവിശേഷതയാണ്.

മറ്റു നാടോടി വാങ്മയങ്ങളെ അപേക്ഷിച്ച് പഴഞ്ചൊല്ലിന്റെ പ്രയോഗത്തിൽ സന്ദർഭത്തിന് അതീവ പ്രാധാന്യമു ്. ഉചിത സന്ദർഭങ്ങളിലുള്ള ഉപയോഗമാണ് പഴഞ്ചൊല്ലിന് ജീവൻ നൽകുന്നത്. പഴമൊഴിക്ക് സന്നിഹിതവും വിശാലവുമായ സന്ദർഭങ്ങളു ്. ഒരു വ്യക്തി പഴഞ്ചൊല്ല് പ്രയോഗിക്കുന്ന സവിശേഷസന്ദർഭമാണ് സന്നിഹിതസന്ദർഭം. ഇത്തരത്തിലുള്ള അനേകം സന്നിഹിതസന്ദർഭങ്ങളെ സാമാന്യവൽക്കരിക്കുക വഴി ഒരു പഴഞ്ചൊല്ലിന്റെ വിശാലസന്ദർഭത്തിലെത്തിച്ചേരാം.

പഴമൊഴിയുടെ അർഥം സംസ്കാരനിഷ്ഠമാണ് എന്നുപറയാം. ഒരു പഴമൊഴിയിലെ സൂചകങ്ങളുടെ തെരഞ്ഞെടുപ്പിനെ നിർണയിക്കുന്നത് ആ പഴമൊഴി പ്രയോഗത്തിലുള്ള സംസ്കാരമാണ്. ഓരോ കൂട്ടായ്മയും തങ്ങളുടെ ഭൂപ്രകൃതിയെയും ജീവിതത്തെയും നോക്കിക്കാണുന്നതിനനുസരിച്ചാണ് പഴഞ്ചൊല്ലുകൾ രൂപം കൊള്ളുന്നത്. മലയാളത്തിലെ പഴഞ്ചൊല്ലുകളെ സൂക്ഷ്മവിശകലനം ചെയ്താൽ കേരളത്തിന്റെ ഭൂപ്രകൃതി, കാലാവസ്ഥ, കൃഷിസമ്പ്രദായം, തൊഴിൽ എന്നിങ്ങനെ വിവിധ സവിശേഷതകളാണ് അവയെ രൂപപ്പെടുത്തിയെതെന്ന് ക ത്താൻ കഴിയും.

പഴഞ്ചൊല്ലുകൾ കൃതികളിൽ

ആഖ്യാനത്തിലും കഥാപാത്രങ്ങളുടെ സംഭാഷണത്തിനിടയ്ക്കുമാണ് പൊറ്റെക്കാട്ട് പഴഞ്ചൊല്ലുകൾ ഉപയോഗിക്കുന്നത്. '*ഒരു ദേശത്തിന്റെ കഥ*'യിലാണ് ഇവയിൽ മിക്കതും ഉപയോഗിച്ചിട്ടുള്ളത്. ചെറുകഥകളിൽ അപൂർവമായേ പഴഞ്ചൊല്ലുകൾ വിനിയോഗിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളൂ. പഴഞ്ചൊൽമാതൃകയിൽ ചില പുതു ചൊല്ലുകളുടെ സൃഷ്ടിയും '*ഒരു ദേശത്തിന്റെ കഥ*'യിൽ കാണാം.

കൃതികളിൽ നിന്നുള്ള ഉദാഹരണങ്ങൾ

1) കൊഞ്ചൻ തുള്ളിയാൽ ചട്ടിയിലോളം (ഒ.ദേ. കഥ പു. 15)

തറവാട്ടുസ്വത്ത് ഭാഗംവെക്കുന്നതുമായി ബന്ധപ്പെട്ട് കാരണവർക്കെതിരെ രജിസ്റ്റർ നോട്ടീസയച്ച കൃഷ്ണൻമാസ്റ്റർക്ക് വാക്കാൽ കിട്ടുന്ന മറുപടി. ശക്തനുനേരേ ദുർബലൻ ഉയർത്തുന്ന ഭീഷണി അവനുതന്നെ വിനയായിത്തീരുമെന്ന് സാരം.

2) കല്ലുകൊ ടം കൈകോട്ട് നിർത്തുക (ഒ.ദേ. കഥ പു. 18, 353)

തറവാട്ടുകാരണവരുമായുള്ള സ്വത്തുതർക്കത്തെത്തുടർന്ന് വീടുവിട്ടിറങ്ങിയതിനെ കുറിച്ച് കൃഷ്ണൻ മാസ്റ്റർ പറയുന്നത്. എതിരാളി നീചനാകുമ്പോൾ ഒഴിഞ്ഞുനിൽക്കുന്നതാണു ബുദ്ധി.

തന്റെ പഴയൊരു പ്രണയപരാജയത്തെക്കുറിച്ച് പറയുന്നിടത്തും മാസ്റ്റർ ഈ പഴഞ്ചൊല്ല് ഉദ്ധരിക്കുന്നു. സ്നേഹിതന്മാർക്ക് സ്വഭാവദൂഷ്യം ക ാലുടൻ അവരുമായുള്ള സഹവാസം നിർത്തണം.

3) അധികാരിയുടെ അമ്മ മരിച്ചപ്പോൾ നാട്ടിൽ പതിനായിരവും അധികാരിയുടെ മുറ്റത്ത്- അധികാരി മരിച്ചപ്പോഴോ- തിരിഞ്ഞുനോക്കാൻ ഒരു പട്ടിയുമില്ല. (ഒ.ദേ. കഥ പു. 264).

കോരപ്പൻ കൺട്രാക്ടറുടെ കഥ പറയുന്നിടത്ത് ഒരു ജന്മിത്തറവാടിന്റെ തകർച്ച സൂചിപ്പിക്കുന്നു. അധികാരിയുടെ മകന്റെ ധൂർത്തും ദുഃസ്വഭാവങ്ങളും കാരണം ഒരു കാലത്ത് പ്രതാപവും പ്രൗഢിയുമു ായിരുന്ന തറവാട് തകർന്നു. നാട്ടിൻപുറത്തെ ചൊല്ല് അന്വർത്ഥമായി എന്ന് വാച്യമായിത്തന്നെ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

4) 'മാനത്തെ അമ്പിളിമ്മോനെ കിട്ട്യോന്ന് നോക്ക്' (ഒ.ദേ. കഥ പു. 289)

തടിച്ചി കുങ്കിച്ചിയമ്മയുടെ വാക്കുകൾ. അവരുടെ സഹോദരനുവേ ി അതിരാണിപ്പാടത്തെ സപ്പർ സർക്കീട്ടുസംഘം ചാപ്പുണ്ണി അധികാരിയുടെ വീട്ടുമുറ്റത്തുള്ള പ്രിൻസ് ഓഫ് വെയിൽസ് ചെടി മോഷ്ടിക്കാൻ തയ്യാറായി. അവരുടെ മോഹം സഫലീകരിക്കാൻ അസാധ്യമാണെന്ന് സൂചിപ്പിക്കുകയാണെന്ന് കുങ്കിച്ചിയമ്മ.

5) 'കളിച്ച്യളിച്ച് കുരിക്കളെ നെഞ്ഞത്തായോ മക്കളേ കളി.' (ഒ.ദേ. കഥ പു 291)

പ്രതാപിയായ ചാപ്പുണ്ണി അധികാരി ഓമനിച്ചുവളർത്തുന്ന ചെടി മോഷ്ടിക്കാൻ പുറപ്പെടുന്നതിന്റെ ഭവിഷ്യത്തുകളെക്കുറിച്ച് ഓർമിപ്പിക്കുകയാണ് കുങ്കിച്ചിയമ്മ.

6) കളിച്ച് കളിച്ച് കളി കമ്പത്തിന്മേലായോ (ഒ.ദേ. കഥ പു 308)

തിരുവാതിരയ്ക്ക് പൊറാട്ടുവേഷം കെട്ടിവന്നവർ വീട്ടിനകത്തേക്ക് കടന്നപ്പോൾ കാണികളിലൊരാളും പ്രതികരണശേഷി കൂടുതലുള്ളവരുമായ പടച്ചി ഉണ്ണൂലിയമ്മയുടെ ചോദ്യം. മുൻ സൂചിപ്പിച്ച പഴഞ്ചൊല്ലിന്റെ ഒരു പാഠഭേദം. കളി അതിരുലംഘിക്കുന്നു എന്നു സൂചന (കമ്പം- കമ്പക്കളിക്ക് നാട്ടുന്ന കോൽ, കമ്പക്കളി - മുളങ്കാലുകൾ നാട്ടി അവയിന്മേൽ കയറുകെട്ടി ആ കയറിന്മേലുള്ള കളി.

7) കുതിരയെ വെള്ളത്തിനരികെ കൊ ുചെന്നു നിർത്താനല്ലേ കഴിയൂ കുതിരക്കാരന്? കുടിക്കാൻ കുതിര തന്നെ ഒരുങ്ങണം. (ഒ.ദേ. കഥ പു 383) മകനെ എങ്ങനെയെങ്കിലും ഇന്റർമീഡിയറ്റ് പാസ്സാക്കി ബി എ യ്ക്ക് പഠിപ്പിക്കണമെന്നാണ് കൃഷ്ണൻമാസ്റ്ററുടെ മോഹം. പഠിക്കാനുള്ള എല്ലാ സൗകര്യവും ചെയ്തുകൊടുക്കാം. പക്ഷേ പഠിച്ച് പാസ്സാകാൻ മകൻതന്നെ വിചാരിക്കേ ? കണക്ക് കീറാമുട്ടിയായ ശ്രീധരന്റെ തുടർച്ചയായ പരാജയങ്ങളാണ് സന്ദർഭം.

8) വെളിച്ചപ്പാടിനെ എല്ലാവരും അറിയും വെളിച്ചപ്പാട് എല്ലാവരെയും അറിയണമെന്നില്ലല്ലോ. (ഒ.ദേ. കഥ പു. 457)

കടലുപോലെ കിടന്നിരുന്ന തറവാടുമുഴുവൻ മദ്യപാനവും ദുർനടത്തവും കൊ ് കുടിച്ചുവറ്റിച്ച കുഞ്ഞിക്കേളുമേലാൻ കവലയിൽ എത്തുന്നവരിൽ ആരെങ്കിലും തനിക്ക് മദ്യം വാങ്ങിത്തരുമെന്ന പ്രതീക്ഷയിൽ നിൽക്കുന്നതിനിടയിൽ ചിന്തിക്കുന്നത്. താൻ എല്ലാവരെയും അറിയണമെന്നില്ല, പക്ഷേ പ്രതാപിയായിരുന്ന തന്നെ അറിയാത്തവരു ാകില്ല.

9) 'എള്ള് ഒണങ്ങുന്നത് എണ്ണ കിട്ടാൻ വേ ി, കരിഞ്ചാത്തൻ ഒണങ്ങുന്നത് എന്തിനാ ദേവ്വേടത്തി!' (സന്ദർശനം പൊ.ചെ. വാ. 1 പു 398)

ദേവയാനിക്ക് വിവാഹമാലോചിക്കാൻ വരുന്ന കൃഷ്ണനുണ്ണിക്ക് വേ ി താൻ നൂറുകൂട്ടം ഉപ്പേരി ഉ ാക്കിത്തളർന്നതിനെപ്പറ്റി കാർത്ത്യായനിയുടെ അഭിപ്രായം. (കരിഞ്ചാത്തൻ- എള്ളിന്റെ കൂടെ കാണപ്പെടുന്ന പുൽവിത്ത്) വലിയവർ ചെയ്യുന്ന കർമ്മങ്ങൾക്ക് എന്തെങ്കിലും നല്ല ലക്ഷ്യമു ാകും. നിസ്സാരന്മാർ അവരെ അനുകരിക്കുന്നത് വിഫലമെന്ന് സാരം.

പ്രസ്താവനാ രൂപത്തിലുള്ളവ

1) പണത്തിനുമീതെ പരുന്തും പറക്കില്ല. (ഒ.ദേ. കഥ പു. 187)

കേളഞ്ചേരിയിൽ നടക്കുന്ന അനർത്ഥങ്ങളെക്കുറിച്ച് കിട്ടൻറൈറ്റർ കൃഷ്ണൻമാസ്റ്ററോട് വിവരിക്കുന്നു. ഇളയമേലാന്റെ മരണം കൊലപാതകമായിരുന്നെന്നും പോലീസും നിയമവ്യവസ്ഥയും പണത്തിന് കീഴടങ്ങി എന്നും സൂചന.

2) ചുമരു ണ്ടെങ്കിലേ ചിത്രമെഴുതാൻ കഴിയൂ. (ഒ.ദേ. കഥ പു 256)

ആരോഗ്യം സംരക്ഷിക്കേ തിന്റെ ആവശ്യകതയെകുറിച്ച് കൃഷ്ണൻമാസ്റ്റർ മകൻ ഗോപാലനെ ഉപദേശിക്കുന്നു. മനുഷ്യന്റെ ആരോഗ്യകരമായ നിലനിൽപ്പിന് ആരോഗ്യമുള്ളൊരു ശരീരം അനുപേക്ഷണീയമാണ്. പ്രധാനവസ്തുവു ണ്ടെങ്കിലേ ഘടകവസ്തുക്കൾക്ക് നിലനിൽപ്പുള്ളൂ.

3) പുതിയ കുട വാങ്ങുമ്പോഴും പുതിയ കല്യാണപ്പെണ്ണിനെ അന്വേഷിക്കുമ്പോഴും ഒരു ഗുണം പ്രത്യേകം നോക്കണം- ശീലഗുണം.. (ഒ.ദേ. കഥ പു 266)

കോരപ്പൻ കൺട്രാക്റ്ററും മീനാക്ഷിയമ്മയും ഒരുമിച്ചുള്ള ദാമ്പത്യ ജീവിതത്തെക്കുറിച്ച് പറയുമ്പോൾ മീനാക്ഷിയമ്മയുടെ ശീലഗുണം കാരണം, വ്യത്യസ്ത സാഹചര്യങ്ങളിൽ വളർന്നവരെങ്കിലും അവർ ഒരുമിച്ചുള്ള ദാമ്പത്യം സന്തോഷഭരിതമായിരുന്നു എന്ന് സൂചിപ്പിക്കുന്നു. 'ശീല' എന്ന രൂപിമത്തിന്റെ ശ്ലേഷാർത്ഥമാണ് ഈ പ്രസ്താവനയ്ക്ക് സാരസ്യം നൽകുന്നത്.

4) പലനാൾ കള്ളൻ ഒരുനാൾ പെടും. . (ഒ.ദേ. കഥ പു 293)

അതിരാണിപ്പാടത്തെ സപ്പർസർക്കീട്ടുസംഘത്തോടൊപ്പം ചേരാൻ വേ ി അർധരാത്രി വീട്ടിൽനിന്നൊളിച്ചു കടക്കുന്ന ശ്രീധരൻ ഉമ്മറത്ത് കിടക്കുന്ന

നിത്യരോഗിയായ ഗോപാലേട്ടനാൽ താൻ ക   ുപിടിക്കപ്പെടുമോ എന്ന് ശങ്കിക്കുന്നു. ഈ ചൊല്ല് ഓർക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

5) ഒരുത്തനായാൽ അവനരികെ ശുശ്രൂഷിപ്പാൻ ഒരുത്തിവേണം. (നാ. പ്രേ. പു. 68)

'നാടൻപ്രേമത്തിന്റെ അവസാനഭാഗത്ത് കുഞ്ഞിനെ രവീന്ദ്രന് വിട്ടുകൊടുക്കാൻ ആവശ്യപ്പെടുന്ന മാനേജർ സായിപ്പിന്റെ മുമ്പിൽ ഇക്കോരൻ താൻ വിശ്വസിക്കുന്ന ഗ്രാമീണ തത്വശാസ്ത്രം അവതരിപ്പിക്കുന്നു. കൂട്ടത്തിൽ ജീവിത പങ്കാളിയുടെ ആവശ്യകതയെ സൂചിപ്പിക്കുന്ന നാടൻചൊല്ലും.

6) പൊന്നും പണവും ക   ാൽ മയങ്ങാത്ത പെണ്ണില്ല. (വി. ക. പു 227)

മാധവിയെ വശത്താക്കാൻ പദ്ധതിയൊരുക്കുന്ന വർക്കി അവളെ പ്രലോഭിപ്പിക്കാൻ പുതിയ ഒരു പവൻ കൈയ്യിൽ കരുതുന്നു. പൊന്നും പണവും ക   ാൽ മയങ്ങാത്ത പെണ്ണില്ല എന്ന പ്രമാണം ഓർത്തിട്ടാണ് ഈ പ്രവൃത്തി.

7) അരിയൊടുങ്ങുമ്പോഴേ മനുഷ്യൻ മരിക്കൂ. (മലയാളത്തിന്റെ ചോര-പൊ.ചെ.വാ. 1 പു 93)

ജപ്പാൻകാർ താൻ വേലചെയ്തിരുന്ന ഹോട്ടലിനുമുകളിൽ ബോംബുവർഷം നടത്തിയതും ഹോട്ടലിലു ായിരുന്ന പത്തൊമ്പതാളുകളും മരിച്ചതും താൻ രക്ഷപ്പെട്ടതും ഓർക്കുകയാണ് മൊയ്തീൻ. ഓരോ മനുഷ്യനും ഭൂമിയിൽ കഴിയാൻ നിശ്ചയിക്കപ്പെട്ട സമയം ഉ   ന്നും അതവസാനിച്ചാലെ അവൻ മരിക്കൂ എന്നും സാരം.

ഉപമിതച്ചൊല്ലുകൾ

1) പാറ്റയും പൊറാട്ടുകാരും ഒരുപോലെയാണ് - വെളിച്ചം ക ാൽ കേറിവന്ന് ഉപ ദ്രവിക്കും. (ഒ.ദേ.കഥ.പു.307)

തിരുവാതിരയ്ക്ക് ഉറക്കമിളയ്ക്കുന്ന സ്ത്രീകളെയും കുട്ടികളെയും രസിപ്പിക്കാൻ എത്തുന്നവരാണ് പൊറാട്ടുകാർ. കളി കഴിഞ്ഞാൽ അവർക്ക് കാശുകൊടുക്കണം. കന്നിപ്പ റമ്പിലെ ഒരു തിരുവാതിരരാത്രി, കൈയിലെ കാശെല്ലാം കലാശിച്ചപ്പോൾ ശ്രീധരന്റെ അമ്മ പറയുന്നതാണിത്, വേഗം വിളക്കു കെടുത്തണമെന്നാണവരുടെ അഭിപ്രായം വെളിച്ചം ക ാൽ അവിടേക്കു പാറിവരുന്ന ഈയാം പാറ്റകളെപ്പോലെ, വിളക്കു കാണുന്നിട ത്തെല്ലാം പൊറാട്ടുകാരും കയറും. അത് ശല്യമാകും എന്ന് സൂചന.

2) പാമ്പാണെങ്കിൽ കടിക്കും, പെണ്ണാണെങ്കിൽ ചതിക്കും (ഒ.തെ.കഥ.പു.300)

തന്റെ കാമുകിയായ കല്യാണി തന്നെ വഞ്ചിച്ചു എന്ന് സംശയിക്കുന്ന പട്ടാളക്കാ രൻ കുട്ടപ്പൻ മരിച്ചുപോയ തന്റെ നീലാ ൻ കാരണവർ പറയാറുള്ള പഴഞ്ചൊല്ല് ഓർക്കു ന്നു. പാമ്പിന്റെയും പെണ്ണിന്റെയും പ്രവൃത്തികളെ അവയുടെ സമാനത കൊ ് (വിശ്വാ സവഞ്ചന) താരതമ്യം ചെയ്തിരിക്കുന്നു.

കഥാസൂചിതച്ചൊല്ലുകൾ

1) മുയലിനെപ്പോലെ ഓടിയോ എന്നൊരു സംശയം. പിന്നെ നീക്കം ആമയെപ്പോലെയായി. (ഒ.ദേ.കഥ.പു.286)

കോളേജ് വിദ്യാഭ്യാസകാലത്ത്, സമീപത്തുള്ള ഹൈസ്കൂളിലെ വിദ്യാർത്ഥിനി യോട് ആകർഷണം അനുഭവപ്പെടുന്ന ശ്രീധരന്റെ നീക്കം. അമ്പലമുക്കിൽ വെച്ച് സന്ധി ക്കണം എന്ന കണക്കുകൂട്ടലോടെയാണ് നടത്തത്തിൽ ഈ ക്രമീകരണം.

ആമയും മുയലും തമ്മിലുള്ള ഓട്ടപ്പന്തയത്തെക്കുറിച്ചുള്ള പ്രസിദ്ധമായ നാടോടി ക്കഥയുടെ സൂചന ഇവിടെ കാണാം.

2) കാക്കത്തമ്പുരാട്ടിയെ ക   ാൽ കൂക്കി വിളിക്കണം. (ഒ.ദേ.കഥ. പു.452)

വർഷങ്ങൾക്കുശേഷം ഇലഞ്ഞിപ്പൊയിലിലെത്തിയ ശ്രീധരൻ, കുട്ടിക്കാലം ഓർത്തെടുത്തുകൊ ്   തൊടിയിലൂടെ സഞ്ചരിക്കവെ, തെങ്ങിൻകുരലിരുന്നു മണിമുഴങ്ങും പോലെ ശബ്ദമു ാക്കുന്ന കാക്കത്തമ്പുരാട്ടി എന്ന പക്ഷിയെ കാണുമ്പോൾ, ചെറുപ്പകാലത്ത്, കൂട്ടുകാരനായ അപ്പു പറയാറു ായിരുന്ന ചൊല്ലും അതിനുപിന്നിലെ കഥയും ഓർക്കുന്നു.

"ഭർത്താവിന്റെ ശാപമേറ്റു കരികിളിയായിപ്പോയ ഒരന്തർജനമാണത്രേ കാക്കത്തമ്പുരാട്ടി. ശപിക്കാൻ കാരണം, ആത്തോലമ്മ ഒരുകരിമ്പുലയന്റെ കൂടെ കിടക്കുന്നതു നമ്പൂതിരി ക   ുപിടിച്ചു."(ഒ.ദേ.കഥ.പു.452)

എന്നാൽ അപ്പുവിനെ ക ാൽ കൂക്കിവിളിക്കണം എന്നും ആഖ്യാതാവ് കൂട്ടിച്ചേർക്കുന്നു. കാരണം, അച്ഛന്റെ വെപ്പാട്ടിയായിരുന്ന പപ്പടച്ചെട്ടിച്ചിയുടെ കൂടെയാണ് അപ്പു താമസിക്കുന്നത്.

3) ആറ്റിൽ തൂകിലും അളന്നു തൂകണം (ഒ.ദേ.കഥ.പു.497)

അച്ഛന്റെ മരണശേഷം തറവാട്ടുമുതൽ ഭാഗം വെക്കവേ, നിസ്സാരമായ വീട്ടുസാമാനങ്ങൾ വരെ ഓഹരിവെക്കുന്നതു കാണുമ്പോൾ ശ്രീധരൻ അച്ഛൻ പറയാറുള്ള പഴഞ്ചൊല്ലും അതിനുപിന്നിലെ കഥയും ഓർക്കുന്നു.

''മക്കത്തുപോയ പെരുമാളെപ്പറ്റിയുള്ള ഐതിഹ്യമാണ്. ചേരമാൻ പെരുമാളുടെ കെട്ടിലമ്മക്കു കോവിലകം കാര്യസ്ഥനിൽ മോഹം ജനിച്ചു. ധർമനിഷ്ഠനും രാജഭക്തനുമായിരുന്ന കാര്യസ്ഥൻ സ്വാമിപത്നിയുമായുള്ള അവിഹിതവേഴ്ച്ചയ്ക്കു വശംവദനായില്ല. കെട്ടിലമ്മയുടെ കാമാഗ്നി പ്രതികാരമായി മാറി. ചിരട്ടകൊ ു മാറിലുരച്ചു മുലകളിൽ മാന്തലിന്റെ പാടുകളു ാക്കി ചോരയൊലിപ്പിച്ചു കരഞ്ഞുകൊ ു കെട്ടിലമ്മ ഭർത്താവിന്റെ മുമ്പിൽ ചെന്നു നിന്നു.

'ഇതെന്താണ്?' രാജാവ് പരിഭ്രമത്തോടെ ചോദിച്ചു

അങ്ങയുടെ കോവിലകം കാര്യസ്ഥനോടു ചോദിക്കൂ- കെട്ടിലമ്മ തേങ്ങിക്കരഞ്ഞു. കോപാന്ധനായ രാജാവ് ഉടൻ കാര്യസ്ഥനെ ആളയച്ചുവരുത്തി. വിചാരണപോലും നടത്താതെ വധശിക്ഷ വിധിച്ചു. ശിക്ഷ നടത്താൻ മന്ത്രിയോട് കൽപ്പിച്ചു.

കുറ്റവാളിയുടെ കഴുത്തുവെട്ടുന്നതിന്, ആരാച്ചാർ കാര്യസ്ഥനെ പുഴക്കരയിലെ പാറക്കെട്ടിൽ കൊ ുചെന്നു നിർത്തി.

'അവസാനത്തെ ആഗ്രഹമെന്തെങ്കിലും അറിയിക്കാനുേ ാ?' മന്ത്രി ചോദിച്ചു.

'എന്റെ ഇന്നുവരെയുള്ള ശമ്പളം മുഴുവനും ഇവിടെക്കൊ ുവന്നു തരണം'. കാര്യസ്ഥൻ ആഗ്രഹമറിയിച്ചു.

ധാന്യക്കണക്കിലായിരുന്നു ശമ്പളം. കാര്യസ്ഥനു ശമ്പളമായിക്കൊടുക്കാനുള്ള നെല്ലു മുഴുവനും അളന്നു പാറപ്പുറത്തു കൂമ്പാരമാക്കിവെച്ചുകൊടുത്തു. കാര്യസ്ഥൻ മുളനാഴികൊ ് തന്റെ നെല്ല് അളന്നുതുടങ്ങി. അളന്ന നെല്ല് പുഴവെള്ളത്തിലേക്ക് പാറ്റി യെറിഞ്ഞുകൊ ിരുന്നു. അങ്ങനെ അളന്നും കളഞ്ഞും നെല്ല് തീരാറായപ്പോൾ കാര്യ സ്ഥൻ അവിടെ കൂടിനിന്നിരുന്ന മാലോകരോടായി ഇങ്ങനെ വിളിച്ചുപറഞ്ഞു. 'പെണ്ചൊല്ലു കേട്ട പെരുമാളേ', മക്കത്തു പോയി തൊപ്പിയിട്.

കാലമേറെ ചെല്ലുന്നതിനുമുമ്പ് കെട്ടിലമ്മയുടെ വ്യഭിചാരശീലം ക ുപിടിക്കപ്പെട്ടു. അപ്പോൾ കാര്യസ്ഥന്റെ അവസാന വാക്കുകൾ അസ്ത്രംപോലെ രാജാവിന്റെ കരളിൽ തറച്ചു. 'പെണ്ചൊല്ലു കേട്ട പെരുമാളേ, മക്കത്തുപോയി തൊപ്പിയിട്'. അങ്ങനെ പെണ്ണിന്റെ വാക്കു വിശ്വസിച്ച് ശുദ്ധാത്മാവായ കാര്യസ്ഥനെ കഴുവിലേറ്റിയ മഹാപിഴ തീർക്കാനാ ണത്രേ ചേരമാൻ പെരുമാൾ കേരളം വിട്ടു കപ്പലുകേറി മക്കത്തുപോയി തലമൊട്ടയടിച്ച്, സുന്നത്തു കഴിച്ച് തൊപ്പിയിട്ടു മാപ്പിളയായത്......'' (ഒ.ദേ.കഥ പു.497)

പഴഞ്ചൊൽ മാതൃകയിൽ പുതുചൊല്ലുകൾ

പഴഞ്ചൊല്ലുകളോട് രൂപസാദൃശ്യമുള്ള ചില പുതുചൊല്ലുകൾ പൊറ്റെക്കാട്ടിന്റെ രചനകളിൽ സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടതായി കാണാം. അവയിൽ ഉപമിതചൊല്ലുകളും പ്രസ്താവന കളും പഴഞ്ചൊൽ പ്രയോഗങ്ങളുമു ്. ചിലത് നിലവിലുള്ള പഴഞ്ചൊല്ലുകളുടെ തന്നെ നവീകരിക്കപ്പെട്ട രൂപങ്ങളാണ്.

1) കുട്ടാപ്പുവിന്റെ പുരത്തറ പോലെ (ഒ.ദേ.കഥ.പു.51)

പൂർത്തിയാക്കാൻ കഴിയാത്ത കാര്യങ്ങളെ സൂചിപ്പിക്കാൻ അതിരാണിപ്പാടത്ത് പ്രചാരത്തിൽ വന്ന ചൊല്ലാണിത്. കന്നിപ്പറമ്പിൽ പടിഞ്ഞാറേ അതിർത്തിയിൽ ഉള്ളൊരു പഴയപറമ്പിൽ, കുട്ടാപ്പു എന്നൊരാൾ കെട്ടി ഉയർത്തിയ പുരത്തറ, പൂർത്തിയാക്കാൻ കഴി യാതെ, വർഷങ്ങളായി അങ്ങനെ കിടക്കുകയാണ്. ഈ സാഹചര്യത്തിൽ നിന്നാണ്

മേൽപറഞ്ഞ ചൊല്ലു ാകുന്നത്. കൂട്ടായ്മകളിൽ, പുതിയ നാടൻചൊല്ലുകൾ ജനിക്കുന്നതിന് ഉദാഹരണമാണിത്.

2) തെച്ചിപ്പഴം എട്ടു തിന്നാൽ പിന്നെയൊരു പൊട്ടിക്ക. (ഒ.ദേ.കഥ. പു 58)

ഇലഞ്ഞിപ്പൊയിലിൽ വെച്ച്, കാട്ടിൽ കറങ്ങിനടക്കവെ, അപ്പു ശ്രീധരനോടു പറയുന്നത്. മധുരമുള്ള തെച്ചിപ്പഴം എട്ടെണ്ണം തിന്നശേഷം പുളിരസമുള്ള പൊട്ടിക്ക കഴിക്കുന്നത് രുചി ക്രമീകരിക്കും. വിനോദങ്ങൾക്കിടയിൽ രൂപം കൊള്ളുന്ന ഇത്തരം ചൊല്ലുകൾ കൂട്ടായ്മ അംഗീകരിക്കുന്നതോടെ പഴഞ്ചൊല്ലുകളായി മാറും.

3) നെറുകയിൽ പൂവുള്ള സർപ്പങ്ങളും ബീറ്റ് പോലീസുകാരും ഒരുപോലെയാണ് - ജോഡിയായിട്ടേ പോവുകയുള്ളൂ.(ഒ.ദേ. കഥ പു.382)

അർധരാത്രി, ത ാൻ കേളുവിന്റെ ആടിനെ മോഷ്ടിച്ചുവരുന്ന കുഞ്ഞപ്പുവും കൂട്ടുകാരും അകലെ ബീറ്റുപോലീസുകാരെ ക പ്പോൾ, കുഞ്ഞപ്പു പറയുന്ന അഭിപ്രായം. നെറുകയിൽ പൂവുള്ള സർപ്പങ്ങൾ ഇരട്ടയായേ സഞ്ചരിക്കുകയുള്ളൂ എന്ന നാടോടി വിശ്വാസത്തോടൊപ്പം, നിലവിലുള്ള പരിതസ്ഥിതിയും ചേർത്ത് പുതിയൊരു ഉപമിതച്ചൊല്ല് സൃഷ്ടിക്കുന്നു.

4) മേലാന്റെ വാക്കും പഴയ ചാക്കും ഒരുപോലെ (ഒ.ദേ.കഥ.പു 422)

നിധി ഉ ാകുമെന്ന വിശ്വാസത്തിൽ കേളഞ്ചേരി തറവാടു ഭവനത്തിന്റെ നിലയറ കുഴിച്ചുമാന്തുകയാണ് കുഞ്ഞിക്കേളു മേലാനും കൂലിപ്പണിക്കാരൻ കേളനും. നിധി ക ു കിട്ടിയാൽ നല്ലൊരു സംഖ്യ മേലാൻ കേളന് വാഗ്ദാനം ചെയ്തിട്ടു . അപ്പോൾ കേളൻ മനസ്സിലോർക്കുന്നത്,മേലാന്റെ വാക്കും പഴയ ചാക്കും ഒരുപോലെയാണെന്നാണ്. 'മാപ്ലേടെ വാക്കും പഴയ ചാക്കും ഒരു പോലെ' എന്ന പഴഞ്ചൊല്ലിന് ഒരു പുത്തൻ പാഠഭേദം ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുകയാണിവിടെ. മേലാന്റെ വാക്ക്/ മാപ്ലേടെ വാക്ക്, പഴയ ചാക്ക് മൂന്നും ഉറപ്പില്ലായ്മയെ പ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്നു.

5) ഒട്ടകത്തിന്റെ കല്യാണത്തിന് നിലാവും മഴയും (ഒട്ടകം, പു.17)

ഹോട്ടലിലെ വെള്ളം വലിക്കാരനും അനാഥനും വിരൂപനും, ഒട്ടകം എന്ന് വിളിപ്പേരുമുള്ള ചെറുപ്പക്കാരന് ഹോട്ടൽ മാനേജർ കല്യാണം നിശ്ചയിക്കുന്നു. കല്യാണത്തിന്റന്നു രാത്രി, നിലാവിനോടൊപ്പം ചെറിയ മഴയും ചാറി. അപ്പോൾ ഒട്ടകത്തിന്റെ കൂട്ടുകാരായ

തെരുവുപിള്ളർ വിളിച്ചു പറയുന്നു. "'കുറുക്കന്റെ കല്യാണത്തിന് വെയിലും മഴയും! ഒട്ടകത്തിന്റെ കല്യാണത്തിന് നിലാവും മഴയും.' വെയിലും മഴയും ഒരുമിച്ചു വരുമ്പോൾ അന്ന് കള്ളക്കുറുക്കന്റെ കല്യാണമാണ് എന്നത് കോഴിക്കോടൻ കൂട്ടായ്മയ്ക്കിടയിലെ ഒരു ചൊല്ലാണ്. നിലാവും മഴയും ഒരുമിച്ചു വരുമ്പോൾ കുട്ടികൾ അതിനെ ഒട്ടകവുമായി ബന്ധിപ്പിച്ച് ഒരു പുതുചൊല്ലു   ാക്കുന്നു.

6) തട്ടം തൊട്ടാൽ തട്ടണം (മൂടുപടം. പു.24)

അപ്പുക്കുട്ടന്റെയും ആമിനയുടെയും കുട്ടിക്കാലത്ത്, കളികൾക്കിടയിൽ അവർ തമ്മിലു   ാകുന്ന ഒരു സൗന്ദര്യപ്പിണക്കത്തിനിടയിൽ ആമിനയുടെ തട്ടത്തെ (മുസ്‌ലീം പെൺകുട്ടികളുടെ ശിരോവസ്ത്രം) പരിഹസിച്ചുകൊ   ്, അപ്പുക്കുട്ടൻ സൃഷ്ടിക്കുന്ന ചൊല്ലാണിത്.

ശൈലികൾ

'ശീലത്തിൽ നിന്നു   ാകുന്നതാണ് ശൈലി.'[14] ''വാച്യമായ അർത്ഥത്തിന് ഒട്ടും പ്രസക്തിയില്ലാതെ ലാക്ഷണികമോ വ്യംഗ്യമോ ആയ അർത്ഥത്തിൽ പ്രയോഗിക്കുന്ന പദമോ പദസമൂഹമോ ആണ് ശൈലി. പ്രത്യേക ശക്തിയും ഭംഗിയുമു   ാകത്തക്കവണ്ണം കൂട്ടിച്ചേർത്ത് ഉപയോഗിച്ചുവരുന്നതും വാച്യാർത്ഥം മാത്രമുള്ളതുമായ പദസമൂഹമാണ് പ്രയോഗം.''[15] ആശയപ്രകടനവും ഗ്രഹണവും സുഗമമാക്കാൻ ഇവ സഹായിക്കുന്നു. സന്ദർഭത്തിനനുസരിച്ച് ഉപയോഗിക്കുന്ന ശൈലികളും പ്രയോഗങ്ങളും എഴുത്തുകാരന്റെ ഭാഷയ്ക്ക് ശക്തി പകരുന്നു.

പഴഞ്ചൊല്ലുകൾപോലെ, ശൈലികളും നാടൻ പ്രയോഗങ്ങളും പൊറ്റെക്കാട്ടിന്റെ ആഖ്യാനസമ്പ്രദായത്തിൽ **സു**ലഭമാണ്. നാടോടി ജീവിതത്തിൽ നിന്നടർത്തിയെടുത്തതാണ് അവയിൽ പലതും.

ഉദാ-:

1) ഞാനിതൊന്നുമറിയൂല രാമനാരായണാ എന്ന മട്ടിൽ (ഒ.ദേ.കഥ. പു 65)

ചാത്തൻകയത്തിലുള്ള ചീങ്കണ്ണിയെ കെണിവെച്ച് പിടിച്ച് തൂക്കിയിടുന്ന പീറ്റക്കേളൻ, തനിക്കൊന്നുമറിയില്ല എന്ന മട്ടിൽ പാറപ്പുറത്തിരുന്നു ചൂ   ലിടുന്നു. എല്ലാം

ചെയ്തുവച്ചിട്ട് ഒന്നുമറിയില്ല എന്ന മട്ടിലിരിക്കുന്ന പീറ്റക്കേളൻ എന്ന സവിശേഷ കഥാപാത്രത്തിന്റെ ഭാവം വ്യക്തമാകാൻ ഈ ശൈലി സഹായിക്കുന്നു.

2) നമശ്ശിവായ ചൊല്ലിപ്പോകുക (ഒ.ദേ.കഥ.84) (നിഷ്ക്രിയമായിപ്പോവുക)

മാപ്പിളലഹളയുടെ മൂർധന്യത്തിൽ ഒരിട ബ്രിട്ടീഷ് ഗവൺമെന്റ് നിഷ്ക്രിയമായിപ്പോയതായുള്ള സൂചന.

3) അത്തവും ചതുർത്ഥിയും (ഒ.ദേ.കഥ.പു.476)

അപ്രീതിപാത്രം, അനിഷ്ടവസ്തു, അതിരാണിപ്പാടത്തെ കരിനാക്കനായ നാരദൻ കു ു കന്നിപ്പറമ്പിൽ കേറിവരുന്നത് ശ്രീധരന്റെ അമ്മയെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം അത്തവും ചതുർത്ഥിയുമായിരുന്നു. ഒരിക്കൽ കു ുവിന്റെ കരിനാക്ക് കാരണം അവർ വളർത്തിയ കോഴിക്കുഞ്ഞുങ്ങളെല്ലാം തൂക്കൽ പിടിച്ച് ചത്തതാണ് കാരണം. വിനായകചതുർത്ഥീദിവസം ചന്ദ്രനെ കാണുന്നത്, മാനഹാനി, മിഥ്യാപവാദശ്രവണം, അമംഗളം എന്നിവ ഉളവാക്കും എന്ന വിശ്വാസത്തിൽ നിന്നാണ് ഈ ശൈലിയുടെ ഉത്ഭവം. കാലക്രമേണ, അനിഷ്ട ദർശനമായവയെയെല്ലാം കുറിക്കാൻ ഉപയോഗിച്ചു തുടങ്ങി.

4) ചുട്ടകോഴിയെ പറപ്പിക്കുന്ന പഹയൻ (ഒ.ദേ.കഥ.പു.203)

പാണൻ കണാരനെപ്പറ്റി ദേശക്കാർ പറയുന്നത്. ചുട്ടെടുത്ത കോഴിയെ മന്ത്രശക്തികൊ ് ജീവൻ നൽകി പറപ്പിച്ചുവിടുകയെന്ന് വാച്യം. അത്ഭുതകൃത്യം നിർവഹിക്കുക എന്നു വ്യംഗ്യം. പഹയൻ എന്ന വിശേഷണം ശൈലിയെ കൂടുതൽ ഗ്രാമീണമാക്കുന്നു.

5) എള്ള് കീറി കണക്കുപറയുക (ഒ.ദേ.കഥ.പു.542)

ബാങ്കർ രാമന് പണമിടപാടുകാര്യത്തിലുള്ള കണിശത കർക്കശമായി പെരുമാറുക, ലേശവും ദാക്ഷിണ്യമില്ലാതിരിക്കുക എന്നു വ്യംഗ്യാർത്ഥം. എള്ളുപോലെ അതിതുച്ഛമായ വസ്തുക്കൾപോലും കീറി പങ്കിടുന്ന തരത്തിലുള്ള വിട്ടുവീഴ്ചയില്ലായ്മ.

6) കല്ലുകരടു കാഞ്ഞിരക്കുറ്റിയും മുള്ളുമുരടു മൂർഖപ്പാമ്പും (ഒ.ദേ.കഥ.പു.521)

സകലതും. കല്ല്, കരട്, കാഞ്ഞിരക്കുറ്റി, മുള്ള്, മുരട്, മൂർഖൻപാമ്പ് സർവ്വവും എന്ന് വിവക്ഷിതം. പഴയ ആധാരഭാഷയിൽ നിന്നുത്ഭവം. കൽക്കത്തയിലേക്കുള്ള

യാത്രക്കിടയിൽ, യാത്രച്ചെലവിനായി ര ുദിവസത്തേക്ക് നിലമളക്കുന്ന ജോലി സ്വീകരിച്ച ശ്രീധരൻ അളക്കുന്ന നിലത്തിന്റെ വർണനയാണ് സന്ദർഭം.

7) "കമാ''ന്നൊരക്ഷരം മി ുക (കള്ളൻ. പൊ.ചെ. വാ 2.പു.377)

എന്തെങ്കിലും ശബ്ദിക്കുക. കവർഗം മുതൽ പവർഗം വരെ അക്ഷരമാലയിലുൾപ്പെട്ട ഏതെങ്കിലും ശബ്ദം പുറപ്പെടുവിക്കുക. മോഷണത്തിനിടയിൽ നായയെ നിശ്ശബ്ദമാക്കിയതിനെക്കുറിച്ചുള്ള പരാമർശം.

8) തോണി പിന്നെയും തിരുനക്കര തന്നെ (വധശിക്ഷ പൊ.ചെ.വാ.1 പു.267)

കാര്യങ്ങൾ വീ ും പഴയപടിതന്നെ. പേപ്പട്ടി കടിച്ച വളർത്തുനായയെ എന്തുചെയ്യണമെന്നറിയാതെ കുഴങ്ങുന്ന കഥാനായകന്റെ ചിന്തയാണ് ഈ ശൈലി.

9) നാനാജാതിയും പഠാണിയും (ഒ.ദേ.കഥ.പു.161)

കാരക്കുന്നിലേക്കുള്ള യാത്രയ്ക്കിടയിൽ റെയിൽവെസ്റ്റേഷനിലെ തിരക്കു ക പ്പോൾ, അതിരാണിപ്പാടത്തെ, രസികശിരോമണിയായ മീശക്കണാരൻ പറയാറുള്ള ചൊല്ല് ഓർക്കുകയാണ് ശ്രീധരൻ. കൊങ്ങൻമാരും കൊങ്ങിണികളും മാപ്പിളമാരും പുളിഞ്ചാറുകുടിയൻ പട്ടരും എല്ലാം അടങ്ങിയതാണ് റെയിൽവെസ്റ്റേഷനിലെ ആൾക്കൂട്ടം.

10) കടിച്ചത് വിഷപ്പാമ്പ് (ഒ.ദേ.കഥ.പു.278)

ഗുഹ്യരോഗത്തിന്റെ ആക്രമണത്തെക്കുറിച്ചുള്ള അതിരാണിപ്പാടം ശൈലി. ഗോപാലേട്ടന്റെ രോഗബാധയാണ് സന്ദർഭം.

11) എറിഞ്ഞുവീഴ്ത്താൻ കല്ലും പിടിച്ചുകെട്ടാൻ കയറും (ഒ.ദേ.കഥ.പു.493)

കൃഷ്ണൻമാസ്റ്ററുടെ മരണശേഷം കന്നിപ്പറമ്പ് ഓഹരി വെക്കാൻ കുഞ്ഞപ്പുവിന്റെ വക്കാലത്തുമായി എത്തുന്ന ശങ്കുണ്ണികമ്പൗ റുടെ തയ്യാറെടുപ്പ്. ശ്രീധരനെ വീഴ്ത്താനും ഒതുക്കാനുമുള്ള തന്ത്രങ്ങളെയാണ് കല്ലായും കയറായും വ്യവഹരിക്കുന്നത്.

12) കാര്യങ്ങളൊക്കെ കച്ചേരിപ്പടിക്കലെത്തിച്ചിട്ട്. (ഒ.ദേ .കഥ.പു.501)

ഭാഗം വെപ്പിന്റെ ഇടയിൽ പശ്ചാത്താപഭരിതനായി പിൻവാങ്ങാനൊരുങ്ങിയ കുഞ്ഞപ്പുവിനെ ശങ്കുണ്ണികമ്പൗ ർ ശകാരിക്കുന്നു, 'കാര്യങ്ങൾ ഗൗരവമായി മുന്നോട്ടുനീങ്ങുന്നതിനിടയിലാണോ പിൻമാറ്റം' (കച്ചേരി- കോടതി)

നാടൻപ്രയോഗങ്ങൾ

ശൈലികൾ കൂടാതെ സംഭാഷണങ്ങളിലും ആഖ്യാനത്തിലും തനിനാടൻപ്രയോഗങ്ങൾ സുലഭമാണ്. പൊറ്റെക്കാട്ടിന്റെ കൃതികളിൽ. പ്രത്യേകിച്ച് '*ഒരു ദേശത്തിന്റെ കഥ*'യിൽ. കൂട്ടായ്മയുടെ നിത്യജീവിതത്തിൽ നിന്നടർത്തിയെടുത്ത ആ പ്രയോഗങ്ങൾ പലതും രസകരവും ഗ്രാമീണജീവിതശൈലികളിലേക്ക് വെളിച്ചം വീശുന്നവയുമാണ്.

ഉദാഹരണങ്ങൾ:

ഒരു ദേശത്തിന്റെ കഥ

1) മോന്തായം കുലുങ്ങുന്ന ചിരി (പു 44)

2) കുഞ്ഞാപ്പുവിന്റെ തന്നാരപ്പാട്ട്(പു 45)

3) കല്യാണിയുടെ ചെകുത്താൻകൂക്കി (അപസ്മാരരോഗബാധയുടെ ഭാഗം) (പു 47)

4) കാഞ്ഞിരപ്പൊലയാടിച്ചി (ഒരു തെറിവാക്യം) (പു 56)

5) പറമ്പും ചമയങ്ങളും (പു 17)

6) കിട്ടൻറൈറ്ററുടെ വട്ടിപ്പലം(കിട്ടൻ റൈറ്ററുടെ സഹായിയായ തുപ്രനെപ്പറ്റി കുഞ്ഞപ്പുവിന്റെ കമന്റ്) (പു 80)

7) ചോന്ന തൊപ്പി (പോലീസ്) (പു 105)

8) കുറുക്കൻമാരുടെ ബാങ്കുവിളി(പു 124)

9) ഗേറ്റുപുരയിലിരുന്ന് പപ്പടം പരത്തൽ(ചീട്ടുകളി) (പു 132)

10) കരിമ്പൻ ചെക്കൻ (പു 146)

11) ക ാൽ ഒരു നെയ്പ്പെൻസിൽ (മെലിഞ്ഞു നീ ് വിളറിയ കുഞ്ഞമ്മുവിനെപ്പറ്റി മീശക്കണാരന്റെ കമന്റ് (പു 157)

12) കള്ളുഭരണിയും കയിൽക്കണയും തമ്മിലുള്ള കളി(കോരൻ ബട്ട്ളറുടെയും കുഞ്ഞമ്മുവിന്റെയും പ്രണയചേഷ്ടകളെപ്പറ്റി മീശക്കണാരന്റെ കമന്റ്) (പു 157)

13) കോഴിവാലൻ തലക്കെട്ട് (പു 171)

14) 'ചൊമ്മാത്ത്' എന്ന് ചിനക്കുക (വരവറിയിക്കുക) (പു 203)

15) മെലിഞ്ഞുനീ‌ഒ ാരു കൊക്കീസാണ് കണാരൻ മേസ്തിരി (പു 288)

16) ഇരുമ്പുരലുപോലത്തെ തടി (കീരൻ പൂശാരിയെക്കുറിച്ച് വെളുത്ത അയ്യപ്പൻ) (പു 341)

17) കരളിൽ കൊള്ളിയാൻ മിന്നി (പ്രേമലേഖനമയച്ച പെൺകുട്ടിയുടെ അച്ഛനും ട്യൂഷൻമാസ്റ്ററും വീട്ടിലേക്ക് വരുന്നതുക ഷോൾ) (പു 349)

18) സ്മാർത്തവിചാരം (അവിഹിത ഗർഭത്തെക്കുറിച്ചുള്ള വിചാരണ) (പു 344, പു 476)

19) അറപ്പിൽകൊള്ളിക്കുംപോലെ ഒരു കളവ് തിരുകിക്കൊടുത്തു (പു 409)

20) പശ്ചാത്തലം ഗണിച്ചെടുക്കുക(പു 426)

21) ആനകുത്തിയാൽ ഏശാത്ത ആരോഗ്യം(പു 429)

22) കുപ്പിക്കു കോർക്കിട്ടപോലെ പഹയൻ ഇരിക്കുന്നു(കള്ളുഷാപ്പിലെ കച്ചവടത്തിന് തടസ്സമു ാക്കുന്ന മട്ടിൽ ഇരിക്കുന്ന കുഞ്ഞിക്കേളു മേലാനെ ഷാപ്പുടമ കടു ങ്ങോൻ മനസ്സിൽ പ്രാകുന്നത്.(പു 487)

23) പുതുമകേട്ടില്ലേ, ഇതു നല്ല പുതുമ (വിസ്മയകരമായ വാർത്തകൾ) (പു 478)

24) കുറുക്കൻ ദണ്ണം (അപസ്മാരം) (പു 487)

25) ചൂലിന്റെ വിലപോലുമില്ല. (പു 495)

26) ഏതോ ഒടുങ്ങ്യനാട് (വിദൂരമായ നാട് - ഇവിടെ ഡൽഹി) (പു 509)

27) പരലോകത്തേക്കുള്ള പാർസൽ (പു 513)

28) ചക്കുംകുറ്റിയുടെ വണ്ണം(പു 525)

29) അങ്ങേലോകത്തേക്ക് ശീട്ടു വാങ്ങുക(പു 566)

ഒരു തെരുവിന്റെ കഥ

31) കുടിച്ചു കുന്തം മറിയുക(മദ്യപാനത്താൽ സുബോധം നശിക്കുക(പു 72)

32) കലിയൻതിര (സാധാരണ തിരകളേക്കാൾ ഊക്കും കരുത്തുമുള്ള തിര) (പു 74)

33) കത്തീം കൊട്വാളും എടുക്വ. (ആയുധമെടുക്കുക) (പു 92)

34) ഹൈവാവുക. (പരിഹാസ്യനാകുക) (പു 125)

35) തൊള്ളയിൽ നിറച്ചും കാരമുള്ള് (പരുഷവാക്ക്) (പു131)

36) ആളുനന്നാവാൻ ഒരു മറിയേ വേ ു. (കൂനൻകണാരന്റെ തത്ത്വജ്ഞാനം. മനുഷ്യന്റെ ഉയർച്ച വളരെ പെട്ടെന്നാണ്) (പു 152)

37) നാക്ക് തേങ്ങ ചിരകാൻ പറ്റ്വല്ലോ.(അത്രയും മൂർച്ചയുള്ളത്) (പു166)

38) ഒരു പരപ്പ് ചീത്ത പറയുക(ഒരുപാട് ശകാരിക്കുക) (പു168)

39) കണ്ണുകളെക്കൊ ് ചെപ്പുംപന്തും കളിക്കുന്നൊരു പെണ്ണ് (കൺമുനകൊ ് കടുകു വറുക്കുന്ന മൈലാഞ്ചി മാതു.) (പു 217)

മൂടുപടം

40) വെണ്ണീറ്റിലെ പട്ടി വരുന്ന് (ഭസ്മത്തിൽ മുഴുകി വരുന്ന അപ്പുക്കുട്ടനെ കാണുമ്പോൾ ആലിക്കുട്ടിയുടെ കമന്റ്) (പു 14)

41) ഇക്കൊട്ടത്തേങ്ങയില് വെള്ളം വറ്റിയോ(ആലിക്കുട്ടിയുടെ മൊട്ടത്തല പിടിച്ചുകുലുക്കിക്കൊ ് അപ്പുക്കുട്ടൻ (പു 14)

42) ആ കരടകൻ അവിടെ കുത്തിയിരിക്കും മഹാപിശുക്കനും വെറിയനുമായ പിശുക്കൻ ചാത്തുവിന്റെ വിശേഷണം (പു 19)

43) ഒരുകൂട്ടം പെണ്ണുങ്ങൾ വളയുടെ ആണി പരതിക്കൊ ് ഒരു തിരുവാതിരക്കളി.(ആണി തിരഞ്ഞുകൊ ് വട്ടത്തിൽ കുനിഞ്ഞും നിവർന്നും ചലിക്കുന്ന സ്ത്രീകൾ) (പു 51)

44) പനീം കിനീം (പ്രാസഭംഗിയുള്ള ഒരു പ്രയോഗം) (പു 59)

നാടൻപ്രേമം

45) ഉള്ളിൽ തീക്കാളി (പെട്ടെന്നു   ാകുന്ന ഞെട്ടൽ)(പു 32)

46) മണ്ണും ചാണകവും തിരിച്ചറിയാൻ കഴിയാത്ത പൊണ്ണത്തിപ്പെണ്ണ് (നല്ലതും ചീത്തയും തിരിച്ചറിയാൻ കഴിയാത്ത മന്ദബുദ്ധിയായ പെൺകുട്ടി. പ്രേമവഞ്ചിത യായ മാളുവിനോട് ഇക്കോരന്റെ വാക്കുകൾ) (പു 41)

47) ഇനി അവനെ തിരികത്തിച്ചുനോക്കിയാൽ കാണില്ല.(എത്ര തിരഞ്ഞാലും ക െ ത്താൻ പോകുന്നില്ല) (പു 41)

വിഷകന്യക

48) നെഞ്ഞിന്നിടിച്ച് പാറപൊട്ടിക്കാവുന്ന തടി (ആരോഗ്യമുള്ള പുരുഷശരീരം) (പു 16)

49) ഒരു ചൊട്ടച്ചാൺ നിലം(വളരെ കുറഞ്ഞ അളവു ഭൂമി) (പു 106)

പ്രേമശിക്ഷ

50) കൈക്ക് ഓട്ടയു   ാകുക (ധാരാളിത്തം) (പു 25)

51) പനിച്ച് പങ്ചറാവുക, ക്ലോസാവുക (കഠിനമായ പനിബാധയും തുടർന്നുള്ള മര ണവും) (പു 25)

ചെറുകഥകൾ

1) ചിരിച്ചുമയങ്ങി ക   ം തുള്ളി നടക്കുന്ന പെൺകുട്ടികൾ (ഇളക്കക്കാരികൾ) (നിശാ ഗന്ധി പൊ.ചെ.വാ.1.പു.97)

2) എന്നെക്ക   ് വാലാട്ടുവാൻ ഒരു ചൊക്ലിപ്പട്ടിപോലുമില്ല.(വിധേയത്വമുള്ള ആരുമി ല്ല.) (വിധി,പൊ.ചെ.വാ.1.പു.223)

3) കൂട്ടുകാരനായി ഒരു കൊടിച്ചിപ്പട്ടിയുമില്ല.(ഒറ്റപ്പെട്ട അവസ്ഥ) (ബാലന്റെ ഏട്ടത്തി. പൊ.ചെ.വാ.2.പു.265)

4) ഒറ്റക്കുറുക്കനെപ്പോലെ കഴിഞ്ഞുകൂടിയാൽ പോരാ.(ഏകാന്തതയെ സൂചിപ്പി ക്കുന്നത്) (ബാലന്റെ ഏട്ടത്തി. പൊ.ചെ.വാ.2.പു.26)

5) എലിപോലത്തെ നീ മലപോലത്തെ ഞായം പറയാൻ തുടങ്ങിയോ.(കാഴ്ചയ്ക്കു ചെറുതായിരിക്കുകയും ഗൗരവമുള്ള കാര്യങ്ങൾ പറയുകയും) (സഖി.പൊ.ചെ. വാ.2.പു.306)

6) ഒരെച്ചായ കുടിച്ചിട്ടൊക്കെ പോയാമതി.(നാട്ടിൻപുറത്തെ അതിഥിസൽക്കാരം) (അന്തകന്റെ തോട്ടി,പൊ,ചെ.വാ.2,പു318)

7) കുറുക്കൻകണ്ണുകൾ. (കൗശലം മുറ്റിനിൽക്കുന്ന നോട്ടം) (അന്തകന്റെ തോട്ടി.പൊ. ചെ.വാ.2.പു.321)

8) പഹയനെ എഴുന്നള്ളിക്കുന്നു ് (അന്തകന്റെ തോട്ടി.പൊ.ചെ.വാ.2.പു.322)

9) പുകവലി പാസ്സാക്കിക്കൊടുത്തു. (കള്ളൻ.പൊ.ചെ.വാ.2 പു.377)

10) പായ്യാരവും പ്രേമഷിരാന്തും (കോട്ടുബാക്കി പൊ.ചെ.വാ.3 പു.108)

11) ലച്ചറടിക്കുക (പ്രഭാഷണം നടത്തുക) (ദുർദ്ദിനം.പൊ.ചെ.വാ.3 പു.120)

12) മൊരത്ത കളവ്(പെരുങ്കള്ളം) (ഭാര്യ.പൊ.ചെ.വാ.3 പു.140)

13) വയറൊന്നു പതച്ചു (പരിഭ്രമത്തിന്റെ ആധിക്യം) (വനറാണി പൊ.ചെ.വാ.3 പു.369)

14) പശു കുന്തിരിയെടുക്കുക (പരിഭ്രമിച്ചുചാടുക) (മുഴ.പൊ.ചെ.വാ.3പു.422)

15) നായ്യരിക്ക് നയിക്കുക (നാഴിയരിക്കുവേ ി), (വിശപ്പുമാറ്റാനുള്ള ഭക്ഷണം, അദ്ധ്വാനിക്കുക), (ഭൂതലിംഗസ്വാമികൾ പൊ.ചെ.വാ.3 പു.487)

കടങ്കഥ

നാടോടിവാങ്മയങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽ ഹൃദയഹാരിയായ ഒരു ശാഖയാണ് കടങ്കഥ. ഒരു ചോദ്യകർത്താവിന്റെയും ഉത്തരദാതാവിന്റെയും പങ്കാളിത്തം കടങ്കഥ ആവശ്യപ്പെടുന്നു. ചോദ്യം ചോദിച്ച് അപരനെ മുട്ടുകുത്തിക്കുന്നതിലും ഉത്തരം ക ത്തുന്നതിലും മനുഷ്യമനസ്സിന് ഒരു പ്രത്യേക ആനന്ദമു ്. അതാണ് കടങ്കഥകളിലൂടെ നമുക്ക് ലഭിക്കുന്നത്. ഗ്രീക്ക് പുരാണത്തിലെ സ്ഫിങ്സിന്റെ കടങ്കഥയും മഹാഭാരതത്തിലെ യക്ഷൻ യുധിഷ്ഠിരനോട് ചോദിക്കുന്ന കടങ്കഥകളുമെല്ലാം ഇതിന്റെ പ്രാചീനരൂപങ്ങളാണ്. തോൽക്കുന്നയാൾ കടത്തിലാകുന്നതുകൊ ാവാം, ഈ നാടോടി വാങ്മയത്തിന് കടങ്കഥ എന്ന പേരു വന്നത്.

ഉത്തരം നൽകേ യാളിന്റെ സാമാന്യബുദ്ധിയെ കുഴക്കുക, പരീക്ഷിക്കുക എന്നീ ഉദ്ദേശ്യങ്ങളോടെ നിർമ്മിക്കപ്പെട്ട ചോദ്യവാചികളായ വാക്യങ്ങളാണ് കടങ്കഥകൾ. താളാത്മ കമായ ഘടനയുള്ള ഈ വാക്യങ്ങളിൽത്തന്നെ ഉത്തരങ്ങൾ ഒളിഞ്ഞിരിക്കുന്നു ാവും. നിഷേധം, അപൂർണവിവരണം, അമിതവിവരണം, വഴിതെറ്റിക്കുന്ന ഉദ്ഗ്രഥിതരൂപം തുട ങ്ങിയ തന്ത്രങ്ങൾ ഉത്തരത്തെ ഒളിപ്പിച്ചുനിർത്താൻ സഹായിക്കുന്നു.

മൂന്നു സന്ദർഭങ്ങളിലാണ് പൊറ്റെക്കാട്ടിന്റെ കൃതികളിൽ കടങ്കഥ കടന്നുവരുന്നത്. ബാലമനസ്സിന്റെ വളർച്ച പൂർത്തിയാകുന്നത് നാട്ടുജീവിതത്തിൽ നിന്നാർജ്ജിക്കുന്ന കടങ്കഥ കളിലൂടെയാണെന്ന തിരിച്ചറിവ് ഈ സന്ദർഭങ്ങളിൽ കാണാം.

1) '*ഒരു ദേശത്തിന്റെ കഥ*'യിൽ ബാല്യത്തിൽ നിന്ന് കൗമാരത്തിലേക്ക് കടക്കുന്ന ശ്രീധരൻ ഗുരുസ്ഥാനത്ത് പ്രതിഷ്ഠിക്കുന്നത് അതിരാണിപ്പാടത്ത് നവാഗതനായ വെടിവാസുവിനെയാണ്. ശ്രീധരൻ വാസുവിന്റെ ശിഷ്യത്വം സ്വീകരിക്കുന്നത് കടങ്ക ഥകളിലൂടെയാണ്.

''കണക്കുകൂട്ടുന്നതിൽ അതിവിദഗ്ധനാണ് വാസു. അവനെക്കാൾ വലിയൊരു വായാടിയുമില്ല. അവന് കീറാമുട്ടിശ്ലോകങ്ങളറിയാം- കടങ്കഥകൾ- കോമ്പല കോമ്പല യായി പൊട്ടിക്കും. സ്ഥാനം തെറ്റിച്ച അക്ഷരങ്ങൾകൊ ു കോർത്ത പ്രശ്നവാക്യങ്ങൾ ഡജൻ കണക്കിൽ സ്റ്റോക്കിലു ്.

'നാരങ്ങാ പൂത്ത ദാടി'- പറ; എന്താണ്? വാസു ശ്രീധരനോട് ചോദിക്കും.

ശ്രീധരൻ അതിലെ അക്ഷരങ്ങൾ മനസ്സിൽ മറിച്ചും തിരിച്ചും കുത്തിത്തിരുകി ജപിച്ചു നോക്കും. പിന്നെ കടലാസ്സിൽ പകർത്തി കശക്കിനോക്കും. ഒരെത്തുംപിടിയും കിട്ടുകയില്ല

'തോറ്റോ?' വാസുവിന്റെ ചോദ്യം
തോറ്റു എന്ന ഭാവത്തിൽ ശ്രീധരൻ തലകുനിക്കും.
'എന്നാൽ പഠിച്ചോ' - നാദാപുരത്തങ്ങാടി
വലിയ ചാത്തു തീ ി വന്നു.
ശ്രീധരൻ അതിലും തോറ്റു.
ഉത്തരം - ചാലിയത്തു തീവ ി വന്നു.
അതാവരുന്നു വേറൊരുഗ്രൻ.
'കുട്ടിയുടേ ാ റാങ്ങൾ കുക്കുടി തച്ചപോലെ'
അതുകേട്ട് ശ്രീധരൻ മൂക്കുകുത്തി വീണുപോയി

ഉത്തരം കേട്ടപ്പോൾ ഉറക്കെ ചിരിച്ചു.

'കുട്ടേട്ടി തങ്ങൾ റാക്കുകുടിച്ചപോലെ......'

ഒരു മന്ത്രവാദിയുടെ സ്വാധീനത്തിലകപ്പെട്ടപോലെ ശ്രീധരൻ വെടിവാസുവിന്റെ വിനീതശിഷ്യനായിത്തീർന്നു.''" (ഒ.ദേ.കഥ.പു.160)

വാക്യത്തിനകത്ത് അക്ഷരങ്ങൾ സ്ഥാനം തെറ്റിച്ച് പ്രയോഗിച്ച ശേഷം ശരിയായ വാക്യം കണ്ടുപിടിക്കാൻ വെല്ലുവിളിക്കുന്ന പ്രശ്നവാക്യങ്ങളാണ് മേൽകൊടുത്തവ. ഇവ ബുദ്ധിക്കൊരു വ്യായാമമായി മാറുന്നു.

2) ഒരു തെരുവിന്റെ കഥയിലെ രാധ എന്ന കൊച്ചുപെൺകുട്ടി അയൽപ്പക്കത്തുള്ള ചെറുമൻ കരിയാത്തന്റെ ചാളയുടെ മുറ്റത്ത് നിൽക്കുന്ന കദളിവാഴ കണ്ടപ്പോൾ ഓർക്കുന്നത് ഒരു കടങ്കഥയാണ്

''മുറ്റത്തുനിൽക്കും മണികണ്ഠനാനയ്ക്ക്

മുപ്പത്തിമൂന്ന് മുറിത്തുടല്'' (ഒ.തെ.കഥ.പു.144)

വാഴച്ചുവട്ടിൽ പതിഞ്ഞുകിടക്കുന്ന മീൻചെതുമ്പലുകൾ കൂടി കണ്ടപ്പോൾ അവളുടെ മനസ്സിൽ പുതിയൊരാശയം മിന്നിമറയുന്നു. ചെറുമൻ കരിയാത്തന്റെ മുറ്റത്തെ മണികണ്ഠനാനയ്ക്ക് മെയ്യിൽ മുപ്പത്തിമൂന്ന് മുറിത്തുടലുകളും കാൽക്കൽ മൂവായിരം മുത്തുകളുമുണ്ട്. കുലച്ചുനിൽക്കുന്ന വാഴയെ തുമ്പിക്കൈ ഏന്തിനിൽക്കുന്ന ആനയുമായി താരതമ്യപ്പെടുത്തുന്ന കടങ്കഥയെ മൂവായിരം മുത്തുകൾ കൂട്ടിച്ചേർത്ത് ഒന്നുകൂടി മനോഹരമാക്കിയിരിക്കുന്നു.

പേരുകളും പരിഹാസപ്പേരുകളും

പേര്

നാടോടിഭാഷ, നാടൻ വാങ്മയങ്ങൾ എന്നിവയോടൊപ്പം സ്ഥലങ്ങളുടെയും വ്യക്തികളുടെയും പേരുകളും അവയുടെ ചരിത്രവും ഇന്ന് പഠനവിഷയമാണ്. സംസ്കാരത്തിന്റെയും വിശ്വാസത്തിന്റെയും ഉറവിടങ്ങളിലേക്ക് പേരുകളെക്കുറിച്ചുള്ള പഠനം നമ്മെ നയിക്കുന്നു.

ഒരു മനുഷ്യനെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം, ജീവിതത്തിലും സമൂഹത്തിലും അവന്റെ പേരിന് പ്രധാനസ്ഥാനമുണ്ട്. ഒരാളെ മറ്റൊരാളിൽ നിന്ന് വേർതിരിക്കുന്നതിലും അയാ

ളുടെ വ്യക്തിത്വം സ്ഥാപിക്കുന്നതിലും പേര് നിർണായക പങ്ക് വഹിക്കുന്നു. മാത്രമല്ല, ഒരു കൂട്ടായ്മയുടെ ജാതി/തൊഴിൽ ബന്ധങ്ങൾ, സംസ്കാരം, ആചാരം, വിശ്വാസം, ദൈവവിശ്വാസം, മതം, ശാസ്ത്രം തുടങ്ങിയവയെല്ലാം സൂചിപ്പിക്കുന്നവയായിരിക്കും പേരുകൾ.

നാടൻ പേരുകളടക്കം, വ്യത്യസ്തതയാർന്ന അനേകം പേരുകളുടെ ഭണ്ഡാഗാരമാണ് പൊറ്റെക്കാട്ടിന്റെ കൃതികൾ. തന്റെ വൈവിധ്യമാർന്ന യാത്രാനുഭവങ്ങളുടെ പശ്ചാത്തലത്തിൽ, ലോകത്തിന്റെ വ്യത്യസ്തകോണുകളിൽ നടക്കുന്ന കഥകൾ അദ്ദേഹം എഴുതിയിട്ടു ്. വിദൂര സാംസ്കാരിക പശ്ചാത്തലത്തിൽ വരുന്ന കഥാപാത്രങ്ങൾക്ക്, അതതു സാംസ്കാരിക പശ്ചാത്തലത്തിൽ നിന്ന് യോജിച്ച പേരുകൾ ക ത്താനും അദ്ദേഹം ശ്രദ്ധിക്കാറു ്. ഉദാ:-

ആഫ്രിക്ക

1. '*ഒരു ആഫ്രിക്കൻ കഥ*' - കച്ചാസു,കുംബ
2. '*ക്വ-ഹേരി*- സാലി, കബീന

യൂറോപ്പ്

1. '*പ്രതിമ*' (സ്വിറ്റ്സർലന്റിലെ തൂൺ) - റിച്ചാർഡ്, വെറീന
2. അന്തർവാഹിനി(ചോക്കോസ്ലാവിയ)- സ്റ്റെഫാൻ, അലീന, പ്രൊഫ. ആൾഡ്രിച്ച്

ബാലിദ്വീപ്

കാട്ടുചമ്പകം - ബാദ്രി, മുളൂക്ക്, ഹ്രായി, ഹൂറ

കാശ്മീർ

1. ചൂലി - ബിഷൻസിങ്,മംഗൽസിങ്, ചൂലി
2. ഡാൾ തടാകത്തിൽ - ഹുസൈൻ, ഫാത്തിമ
3. മാതൃഹൃദയം - റെഹ്ത്തി, കിരൺസിങ്

നീലഗിരി

സമാഗമം (തൊതവർ) - സിൻസിൻ,പർക്കൂറ്

കുടക്

പുള്ളിമാൻ- പാർവതി, സീതമ്മ, ദേവയ്യൻ, തിമ്മയ്യൻ, നഞ്ചപ്പൻ

കേരളീയമായ പേരുകളെടുത്താൽ, ഇന്നു പ്രചാരം കുറഞ്ഞവയും അല്ലാത്തവയുമായ, വ്യത്യസ്തകൂട്ടായ്മകളുടേതായ ഒട്ടേറെ പേരുകളു ്. അവയിൽ, കൂട്ടായ്മാസ്വഭാവം നിലനിർത്തുന്ന അതിരാണിപ്പാടത്തെ സമൂഹത്തിൽ നിന്ന് ഏതാനും പേരുകളെടുത്ത് വിശകലന വിധേയമാക്കാം. ര ോ മൂന്നോ തലമുറകൾക്ക് മുമ്പ് കോഴിക്കോട് നഗരത്തിന്റെ പ്രാന്തപ്രദേശത്തെ, നാടൻകൂട്ടായ്മയ്ക്കിടയിൽ സാർവത്രികമായിരുന്ന പല പേരുകളും അവയിലു ്. പലതും ഇന്ന് കാലയവനികയ്ക്കുള്ളിൽ മാഞ്ഞുകഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

പുരുഷൻ

പറങ്ങോടൻ, കുഞ്ഞപ്പു, കേളുക്കുട്ടി, ചെക്കു, ചന്തു, വേലപ്പൻ, കറപ്പൻ, മാക്കോത, മാനുക്കുട്ടൻ, വേലു, കോരൻ, ആ ി, കുട്ടാപ്പു, ചാത്തുണ്ണി, കുഞ്ഞൻ, കേളൻ, ചാത്തപ്പൻ, കേളു, ചന്തുമൂപ്പൻ, കിട്ടൻ, തുപ്രൻ, കോരു, ഉണ്ണീരി, കണാരൻ, ചോയി, കുട്ടായി, കുഞ്ഞാ ി, നീലാ ൻ, കടുങ്ങോൻ, രാരുക്കുട്ടി, ചന്തോമൻ, ചാപ്പുണ്ണി, ആ ിക്കുട്ടി, മൂത്തോറൻ, കീരൻ, ഇട്ടിരാരിശ്ശമേനോൻ, എരപ്പൻ, അപ്പൂട്ടി, പെരച്ചൻ, കൊക്കൻ, ചാത്തു, രാരിച്ചൻ, നമ്പി, പങ്ങൻ, തെയ്യൻ, കു ു, അയ്യപ്പുട്ടി, പാച്ചു, ചന്തുക്കുഞ്ഞൻ, ഉണ്ണ്യപ്പുട്ടി, ക പ്പൻ, ശുപ്പുപ്പട്ടർ,രൈരു, കിട്ടുണ്ണി, കിണി, കുഞ്ഞിക്കോരൻ, ചാപ്പൻചെട്ട്യാർ, കണ്ണപ്പൻ, കണാരി

സ്ത്രീ

കുങ്കി, കോച്ചി, പെരിച്ചി, കുട്ടിമാളു, അമ്മാളു, വള്ളിക്കുട്ടി, ഉണ്ണൂലി, ചിരുത, ആച്ച, തിരുമാല, കുഞ്ഞമ്മു,ചീരു, കുഞ്ഞിക്കുറുമ്പി, കുങ്കിച്ചിയമ്മ, മാഞ്ഞ, കുഞ്ഞിപ്പെണ്ണ്, പാഞ്ചി, ചക്കി, മാതു.

'*ഒരു ദേശത്തിന്റെ കഥ*'യുടെ അവസാന ഭാഗമായ മർമ്മരങ്ങളിൽ ശ്രീധരൻ വേലുമൂപ്പരുടെ കൂടെയിരിക്കുമ്പോൾ, ആ കുടുംബത്തിൽപ്പെട്ട അഞ്ചു തലമുറകളുടെയും പേരുകളിൽകൂടി കടന്നുപോകുന്നു.

വേലുമൂപ്പൻ > ദാമോദരൻ > വേലുക്കുട്ടി > കുഞ്ഞമ്പു >

ബിന്ദു

ഉണ്ണൂലിയമ്മ > മാണിക്യം > ശാരദ > സുഭദ്ര >

പേരുകൾ പ്രത്യേകിച്ചും സ്ത്രീനാമങ്ങൾ കാലത്തിനനുസരിച്ച് പരിഷ്കരിച്ചുവരുന്നത് ഈ അഞ്ചു തലമുറയിലൂടെ കാണാവുന്നതാണ്. വേലുമൂപ്പരുടെ പേരക്കുട്ടിക്ക് വേലുക്കുട്ടി എന്നു പേരിടുന്നതും കൃഷ്ണൻ മാസ്റ്റർ തന്റെ മൂത്ത മകന് തന്റെ അച്ഛന്റെ പേരായ കുഞ്ഞപ്പു എന്ന് പേര് നൽകുന്നതും കേളുമേലാന്റെ പൗത്രന് കുഞ്ഞിക്കേളു എന്ന് പേര് നൽകുന്നതും അക്കാലത്ത് തിയ്യസമുദായത്തിലു ായിരുന്ന സവിശേഷ പേരിടീൽ സമ്പ്രദായത്തിലേക്ക് വിരൽചൂ ുന്നു.

സമുദായാടിസ്ഥാനത്തിലുള്ള കൃത്യമായ വിഭജനം കൃതിയിലില്ലെങ്കിലും ലഭ്യമായ വിവരങ്ങൾ വെച്ച് ദേശത്തിന്റെ കഥയിലെ കഥാപാത്രങ്ങളെ സമുദായാടിസ്ഥാനത്തിലും തൊഴിലടിസ്ഥാനത്തിലും വിഭജിച്ചുനോക്കാവുന്നതാണ്.

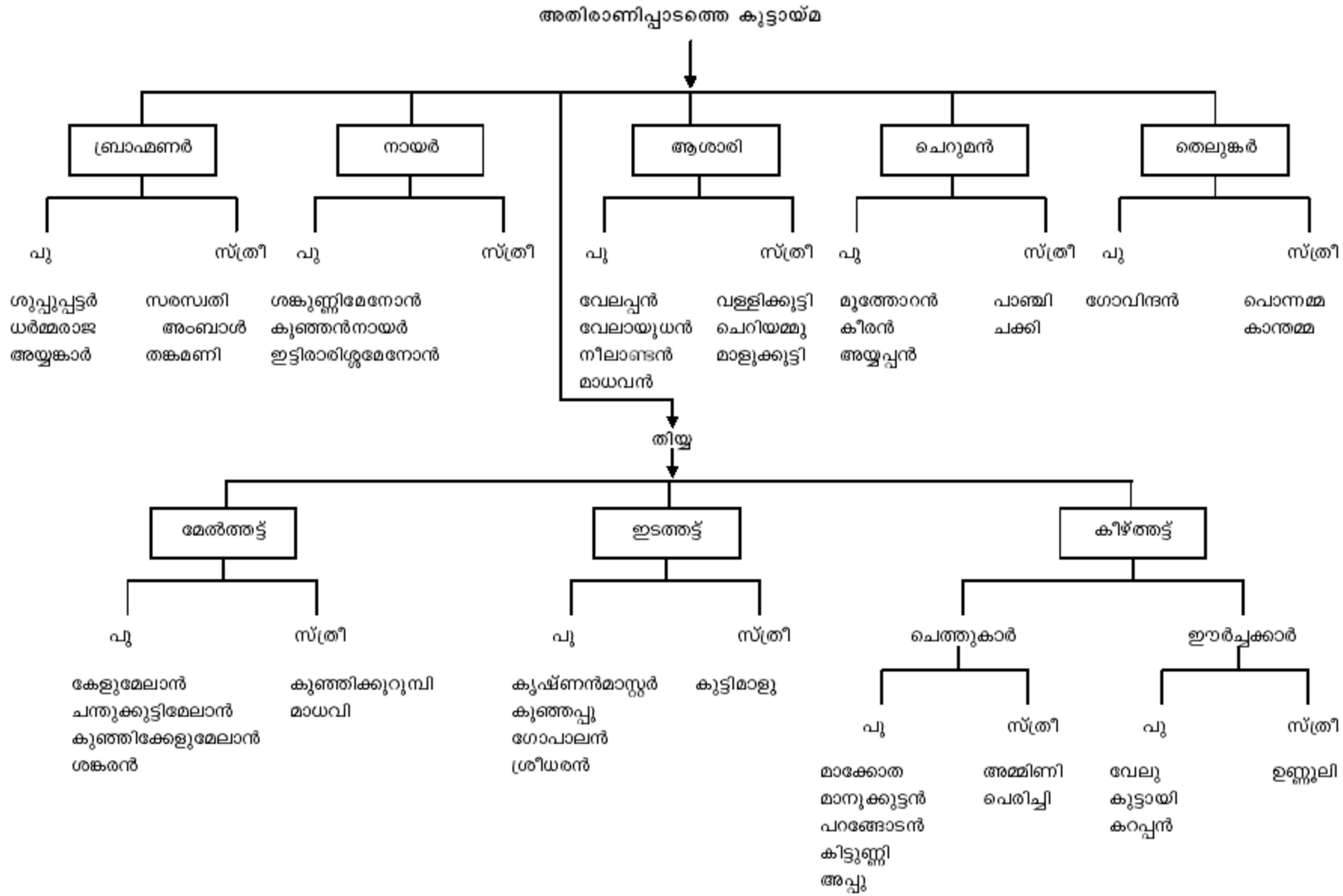
അതിരാണിപ്പാടത്തെ കൂട്ടായ്മ
ബ്രാഹ്മണർ
നായർ
ആശാരി
ചെറുമൻ
തെലുങ്കർ
പു
സ്ത്രീ
ശുപ്പുപ്പട്ടർ
ധർമ്മരാജ
അയ്യങ്കാർ
സരസ്വതി
അംബാൾ
തങ്കമണി
ശങ്കുണ്ണിമേനോൻ
കുഞ്ഞൻനായർ
ഇട്ടിരാരിശ്ശമേനോൻ
വേലപ്പൻ
വേലായുധൻ
നീലാണ്ടൻ
മാധവൻ
വള്ളിക്കുട്ടി
ചെറിയമ്മു
മാളുക്കുട്ടി
മൂത്തോറൻ
കീരൻ
അയ്യപ്പൻ
പാഞ്ചി
ചക്കി
ഗോവിന്ദൻ
പൊന്നമ്മ
കാന്തമ്മ
തിയ്യ
മേൽത്തട്ട്
ഇടത്തട്ട്
കീഴ്ത്തട്ട്
കേളുമേലാൻ
ചന്തുക്കുട്ടിമേലാൻ
കുഞ്ഞിക്കേളുമേലാൻ
ശങ്കരൻ
കുഞ്ഞിക്കുറുമ്പി
മാധവി
കൃഷ്ണൻമാസ്റ്റർ
കുഞ്ഞപ്പു
ഗോപാലൻ
ശ്രീധരൻ
കുട്ടിമാളു
ചെത്തുകാർ
ഈർച്ചക്കാർ
മാക്കോത
മാനുക്കുട്ടൻ
പറങ്ങോടൻ
കിട്ടുണ്ണി
അപ്പു
അമ്മിണി
പെരിച്ചി
വേലു
കുട്ടായി
കറപ്പൻ
ഉണ്ണൂലി

അവർണരുടെയും തൊഴിലാളികളുടെയും പേരുകൾ സവർണരെയും സമ്പന്ന രെയും അപേക്ഷിച്ച് താരതമ്യേന അപരിഷ്കൃതമാണെന്നു കാണാം. കന്നിപ്പറമ്പിൽ ഇടയ്ക്കിടെ സന്ദർശനത്തിനെത്തുന്ന, കൃഷ്ണൻ മാസ്റ്ററുടെ പഴയ സഹപാഠിയായിരുന്ന മുക്കുവൻ എരപ്പന്റെ പേരിനെക്കുറിച്ച് ശ്രീധരനും കൃഷ്ണൻ മാസ്റ്ററും തമ്മിൽ നടക്കുന്ന സംഭാഷണം അക്കാലത്ത് അവർണർ അനുഭവിച്ചിരുന്ന ദുരവസ്ഥയുടെ സൂചകമാണ്.

''അയാൾ പോയപ്പോൾ ശ്രീധരൻ അച്ഛനോടു ചോദിച്ചു.

'എന്തിനാണ് ആ നല്ല മനുഷ്യനെ എരപ്പൻ എന്നു വിളിച്ചത്?'

അച്ഛൻ പറഞ്ഞു 'അത് അയാളുടെ പേരാണ്'.

'അയാളുടെ അച്ഛനമ്മമാർക്ക് വേറെ പേരൊന്നും കിട്ടിയില്ലേ?' അപ്പോൾ അച്ഛൻ വിശദീകരിച്ചു: 'അത് അയാളുടെ അച്ഛനമ്മമാർ ഇട്ട പേരല്ല. ദേശത്തിലെ തമ്പുരാൻ കല്പിച്ചരുളിയ പേരാണ്. താണ ജാതിക്കാർക്കു കുട്ടി പിറന്നാൽ പേരിടേ തു തമ്പുരാനാണ്. ആണെങ്കിൽ എരപ്പൻ, പെറുക്കി, മങ്കട്ട, കലപ്പ എന്നൊക്കെ പേരിടാൻ കല്പിക്കും - പെണ്ണാണെങ്കിൽ ചൂല്, മുറം, തെരിക, ഉരല് ആദിയായ പേരുകൾ കൊടുക്കും. കൈക്കോട്ട്, മഴുത്തായ, കൊടുവാൾ, തുടങ്ങിയ പണിയായുധങ്ങളുടെ പേരുകളാണ് ചെറുമക്കൾക്ക് കൊടുത്തിരുന്നത്.....'

അതു കേട്ടപ്പോൾ ശ്രീധരന് ചിരിയും ദേഷ്യവും വന്നു. ആ തമ്പുരാന് കൊടുക്കേത് ചെകിട്ടൊത്തൊരടിയാണ്.'' (ഒ.ദേ.കഥ.പു 351)

തമ്പുരാക്കന്മാർ അവർണരോട് കാണിക്കുന്ന ക്രൂരതയെക്കുറിച്ച് ഒരു ചിത്രം ലഭിക്കുന്നതോടൊപ്പം അക്കാലത്തെ ചെറുമരുടെയും മുക്കുവരുടെയും മറ്റും പേരുകളെക്കുറിച്ചു മനസ്സിലാക്കാനും വർണവ്യവസ്ഥിതിയെ സംരക്ഷിച്ചു നിർത്തുന്നതിൽ പേരുകൾക്കു പോലും പങ്കു ായിരുന്നു എന്ന് തിരിച്ചറിയുന്നതിനും ഈ സന്ദർഭം സഹായിക്കുന്നു.

സമാനമായൊരു സന്ദർഭം '*വല്ലികാദേവി* എന്ന ചെറുകഥയിലും കാണാം.

''ആ പ്രദേശത്തിലെ ചെറുമക്കളുടെ കുട്ടികൾക്ക് പേരിടുവാൻ ശങ്കരമേനോന്റെ അനുവാദം വേണമെന്ന ഒരു നിയമം ഉ ായിരുന്നു. (കുട്ടികളെ ജനിപ്പിക്കുവാൻകൂടി തന്റെ അനുവാദം വേണമെന്ന ഒരു പുതിയ നിയമം നടപ്പിൽ വരുത്താൻ അയാൾ ആലോചിച്ചുവന്നിരുന്നു.) അതുകൊ ് കുട്ടികൾ ജനിച്ചാൽ ഉടനെ ആ വിവരം ശങ്കരമേനോനെ അറിയിക്കുകയും അയാൾ ചില അശ്ലീല നാമങ്ങൾ അവർക്കു സംഭാവന ചെയ്യു

കയും ചെയ്തിരുന്നു. അതിനാൽ അപ്രദേശങ്ങളിലെ ചില ഓമനപൈതങ്ങൾക്കു മഴുത്തായ, കൈക്കോട്ട്, ചളി, ച ി, ചേര മുതലായ നാമങ്ങളും ഇവിടെ എഴുതുവാൻ കൊള്ളാത്ത വേറെ ചില പേരുകളും സാധാരണമായിത്തീർന്നു.''"(വല്ലികാദേവി, പൊ. ചെ. വാ. 1 പു 181)

ഈ കഥയിലെ ചെറുമരുടെ പേരുകൾ രായൻ, തനിയൻ, ചേര, വെള്ളായി എന്നിങ്ങനെയാണ്. ജന്മിത്തത്തിന്റെയും ജാതിക്കോയ്മയുടെയും ക്രൂരമായ പീഡനങ്ങൾക്കടിയിൽപ്പെട്ട് ഞെളിപിരികൊ ിരുന്ന ചെറുമക്കളെ സഹായിക്കാനും സംരക്ഷിക്കാനും തയ്യാറായെത്തുന്ന അഭ്യസ്തവിദ്യനും തറവാട്ടുകാരണവരുമായ മാധവമേനോൻ അവരിൽനിന്നൊരു പെൺകുട്ടിയെ, വെള്ളായിയെ '*വല്ലികാദേവി* എന്നു പേരു നൽകി കോൺവെന്റിൽ ചേർത്ത് അഭ്യസ്തവിദ്യയാക്കി ലോകമറിയുന്ന ഒരു ചലച്ചിത്ര നടിയാക്കി ഒടുവിൽ വിവാഹം കഴിക്കുന്നു. വ്യക്തമായ സമുദായപരിഷ്കരണ ലക്ഷ്യമുള്ള കഥയാണ് '*വല്ലികാദേവി*.

പരിഹാസപ്പേരുകൾ (Nick Names)

ഒരാൾക്ക് രക്ഷാകർത്താക്കൾ നൽകിയ പേരിനു പുറമെ കൂട്ടായ്മ നൽകുന്ന പേരാണ് പരിഹാസപ്പേര് അഥവാ ഇരട്ടപ്പേര്. പേരിടപ്പെടുന്ന വ്യക്തിയുടെ ആഗ്രഹപ്രകാരമായിരിക്കില്ല ഇങ്ങനെ പേരിടുന്നത്. പലപ്പോഴും ആ പേര് അയാൾക്ക് സന്തോഷം നൽകുന്നതായിരിക്കണമെന്നുമില്ല.

ഒരേ പേരുള്ളവരെ തമ്മിൽ തിരിച്ചറിയുക, പെരുമാറ്റ വൈകല്യം, ശാരീരിക വൈകല്യം ഇവ അടയാളപ്പെടുത്തുക, ഭാഷണത്തിൽ ആവർത്തിക്കുന്ന ചില പ്രത്യേക പ്രയോഗങ്ങളെ പരിഹസിക്കുക, ഭൂതകാലത്ത് നടന്ന ചില പ്രത്യേക സംഭവങ്ങളെ ഓർമ്മിപ്പിക്കുക തുടങ്ങിയ കാരണങ്ങളാണ് പരിഹാസപ്പേരുകൾക്ക് പിന്നിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്നത്. കൂട്ടായ്മയിലെ ഒരു വ്യക്തി (പലപ്പോഴും ഇയാൾ അജ്ഞാതനായിത്തന്നെ വർത്തിച്ചേക്കാം.) യാദൃച്ഛികമായി മറ്റൊരാൾക്കു നൽകുന്ന പരിഹാസപ്പേര് സാവകാശം കൂട്ടായ്മ ഏറ്റെടുക്കുന്നതോടെ വ്യാപകമായിത്തീരുകയും യഥാർത്ഥ പേരിനൊപ്പമോ തനിച്ചോ വ്യവഹരിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നു. പലപ്പോഴും വ്യക്തിയുടെ യഥാർത്ഥ പേര് സാവധാനം വിസ്മരിക്കപ്പെടുകയും ആ സ്ഥാനം പുതിയതായി വന്ന പരിഹാസപ്പേര് ഏറ്റെടുക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. '*ഒട്ടകം*' എന്ന കഥയിലെ ഒട്ടകം എന്ന കഥാപാത്രം ഇതിനുദാഹരണമാണ്. 'എല്ലാവരും അവനെ ഒട്ടകം എന്നാണ് വിളിക്കുന്നത്' എന്ന് പറഞ്ഞുകൊ ാണ്

കഥയുടെ തുടക്കം. നീ കാലുകളും നീ കഴുത്തുമുള്ള ഉണങ്ങിയ മച്ചി ത്തേങ്ങപോലുള്ള തലയും ഭാരം വലിക്കുന്ന സ്വഭാവവും ക ് ആരോ നൽകിയ പേരാണ് ഒട്ടകം. അവന്റെ യഥാർത്ഥ പേര് ആരും ഓർക്കുന്നുപോലുമില്ല."

സൂക്ഷ്മമായി പരിശോധിക്കുമ്പോൾ ഒരാളുടെ രൂപം, നിറം, ശരീരാവയവങ്ങൾ, ശീലങ്ങൾ, ഉപജീവനമാർഗം, പ്രവർത്തനങ്ങൾ, ഭക്ഷണം, ബന്ധപ്പെടുന്ന സ്ഥലങ്ങൾ, രോഗ ങ്ങൾ, വൈകല്യങ്ങൾ,ആഹാരം, രസകരമായ സംഭവങ്ങൾ, വസ്ത്രങ്ങളും ആഭരണങ്ങളും, ആചാരങ്ങളും വിശ്വാസങ്ങളും, പാരമ്പര്യം, സമുദായം, എന്നിവയെല്ലാം ഇത്തരം പേരു കൾക്ക് കാരണമാകുന്നു എന്ന് കാണാം.

നാട്ടുകൂട്ടായ്മയിൽ സമൃദ്ധമായ ഇത്തരം പരിഹാസപ്പേരുകൾ പൊറ്റെക്കാട്ട് ധാരാളമായി ഉപയോഗിച്ചിട്ടു ്. പ്രത്യേകിച്ചും ദേശത്തിന്റെ കഥയിലും തെരുവിന്റെ കഥ യിലും. ദേശം, തെരുവ് എന്നീ വ്യത്യസ്ത കൂട്ടായ്മകളുടെ നേർക്കാഴ്ചകൾ ഈ കൃതികളി ലൂടെ അവതരിപ്പിക്കുമ്പോൾ കൂട്ടായ്മയുടെ ഉൽപ്പന്നമായ പരിഹാസപ്പേരുകൾക്കും പ്രമു ഖസ്ഥാനം ലഭിക്കുന്നു. രൂപപരമായ സവിശേഷതകൾ, ശാരീരികവൈകല്യം, തൊഴിൽ, സ്വഭാവ / പെരുമാറ്റ വൈകല്യം എന്നിവയുടെ അടിസ്ഥാനത്തിലാണ് ഇവ മിക്കതും പിറ ന്നിരിക്കുന്നത്. ചില പേരുകളോടൊപ്പം അവ ഉ ായതിനു പിന്നിലുള്ള ആഖ്യാനങ്ങളും ലഘുരൂപത്തിൽ കാണാം.കൂട്ടായ്മയുടെ ഉൽപ്പന്നം എന്ന നിലയ്ക്ക് ഇത്തരം പരിഹാസ പ്പേരുകളെ നോക്കിക്കാണാവുന്നതാണ്. ഇവയെ വിശദമായി പരിശോധിക്കാം.

രൂപപരമായ സവിശേഷതകൾ

രൂപത്തിലുള്ള ഏതെങ്കിലും സവിശേഷതകൾ അടിസ്ഥാനമാക്കി ഉ ാവുന്ന പേരു കൾ. അതിനാൽത്തന്നെ കൂടുതൽ ആഖ്യാനങ്ങളൊന്നും ഈ പേരുകൾക്കു പിന്നിലു ാ വില്ല.

ഒരുദേശത്തിന്റെ കഥ

1. ചു ിന്മേൽ പാ ുള്ള ചെക്കു.
2. മീശക്കണാരൻ
3. പീറ്റക്കേളൻ
4. ഇരുമ്പൻ പോക്കർ

ഒരു തെരുവിന്റെ കഥ

1. സാൻഡോ കറപ്പൻ
2. വെള്ളക്കൂറ അബു

വിഷകന്യക

1. ചു ിന്മേൽ പാ ുള്ള കുരിയൻ

5. വെള്ളക്കൂറ കുഞ്ഞിരാമൻ

6. തടിച്ചി കുങ്കിച്ചിയമ്മ

7. ഉ ക്കേളപ്പൻ

8. പുളിയുറുമ്പു ഉണ്ണീരി (പിത്തം പിടിച്ചരൂപം)

9. വെളുത്ത അയ്യപ്പൻ

10. കരടിനാരായണൻ

11. കുളക്കോഴി നാരായണൻ നമ്പ്യാർ

ചു ിന്മേൽ പാ ു ാവുക, വലിയ മീശയു ാവുക, പീറ്റത്തെങ്ങുപോലെ നീ ി രിക്കുക ഇവയാണ് യഥാക്രമത്തിൽ ചെക്കു, കണാരൻ, കേളൻ ഇവരെ മറ്റുള്ളവ രിൽനിന്നു വേർതിരിക്കുന്ന സവിശേഷതകൾ. ചെറുമരുടെ കൂട്ടത്തിൽ അയ്യപ്പൻ എന്നു പേരുള്ളവർ ഒന്നിലധികമായപ്പോൾ കൂട്ടത്തിൽ വെളുത്ത നിറമുള്ളവന് വെളുത്ത അയ്യ പ്പൻ എന്ന പേരു ലഭിച്ചു. അമിതമായി വെളുത്ത മറ്റൊരു ചെറുപ്പക്കാരൻ വെള്ളക്കൂറ യായി. (ദേശത്തിന്റെ കഥയിൽ വെള്ളക്കൂറ കുഞ്ഞിരാമൻ, തെരുവിന്റെ കഥയിൽ വെള്ള ക്കൂറ അബുവും.)

ശാരീരിക വൈകല്യങ്ങൾ

ശാരീരികവൈകല്യങ്ങൾകൊ ് അടയാളപ്പെട്ടവർ പൊറ്റെക്കാട്ടിന്റെ രചനാലോകത്ത് ധാരാളമു ്.

ഒരു ദേശത്തിന്റെ കഥ

1. കൂനൻ വേലു
2. ഞ ് ഗോവിന്ദൻ
3. പെരിക്കാലനയ്യപ്പൻ
4. പെരിക്കാലനവറാൻകോയ
5. ഒറ്റക്കണ്ണൻ ഗോപാലൻ
6. മുച്ചിറിയൻ പാച്ചു.

ഒരു തെരുവിന്റെ കഥ

1. നൊ ിപ്പറങ്ങോടൻ
2. പെരിക്കാലൻ അന്ത്രു
3. തത്തക്കയ്യൻ ചന്തു
4. വിക്കൻ നാരായണൻ
5. കൂനൻ കണാരൻ
6. കോങ്കണ്ണൻ ഔസേപ്പ്
7. കോസറുകണ്ണൻ(കോങ്കണ്ണ്)
8. പൂച്ചക്കണ്ണൻ അത്യമാൻ
9. ഓമഞ്ചി

വിഷകന്യക

1. പൂച്ചക്കണ്ണൻ മത്തായി
2. ഒറ്റക്കണ്ണൻ വറീത്

ചെറുകഥകൾ

1. ഒട്ടകം(ഒട്ടകം)
2. കോസറു കണാരൻ(ജയിൽ)

സാധാരണക്കാർ ഇടതിങ്ങി വസിക്കുന്ന അതിരാണിപ്പാടത്തും സ്വത്വസ്ഥാപനത്തിന് സ്വന്തം ശരീരം മാത്രം മുടക്കുമുതലായിട്ടുള്ള തെരുവുപിള്ളേർ വസിക്കുന്ന തെരുവിലും ശാരീരികവൈകല്യം സ്വത്വമുദ്രയായിത്തീരുന്നു. കോഴിക്കോട്ടെ കൂട്ടായ്മയുടെ ഇടയിൽ കൂടുതലുള്ള ശാരീരിക വൈകല്യങ്ങൾ ചിലപ്പോളെങ്കിലും ഒന്നിലധികം കഥാപാത്രങ്ങളെ അടയാളപ്പെടുത്താൻ ഉപയോഗിക്കുന്നു. ഉദാ:- പെരിക്കാലൻ അന്ത്രു, അയ്യപ്പൻ, അവറാൻ കോയ, സർവ്വോപരി ഓന്ത് മന്ത്കാൽജി ലോപിച്ച ഓമഞ്ചിയും. മന്തുരോഗം കോഴിക്കോടൻ കൂട്ടായ്മയ്ക്കിടയിൽ സാർവത്രികമായിരുന്നു. എന്തെങ്കിലും വായിലിട്ട് ചവച്ചുകൊ ് എപ്പോഴും നാക്കുനീട്ടിക്കാണിക്കുന്ന സ്വഭാവം കാരണം ഓന്ത് എന്ന നാമവും മന്തുകാൽജിയും കൂട്ടിച്ചേർത്താണ് തെരുവുപിള്ളേരുടെ കൂട്ടായ്മ ഓമഞ്ചി എന്ന നാമം രൂപപ്പെടുത്തുന്നത്. കാലക്രമേണ ലാസർ എന്ന പേര് എല്ലാവരും മറക്കുകയും ഓമഞ്ചി അല്ലെങ്കിൽ ഓമഞ്ചി സാർ എന്നത് തെരുവിലെയും മലയാളസാഹിത്യ

ത്തിൽ തന്നെയും പ്രശസ്തമായ ഇരട്ടപ്പേരായി മാറുകയും ചെയ്തു. ഒറ്റക്കണ്ണൻ, പൂച്ചക്കണ്ണൻ, കോസറുകണ്ണൻ ഇവയും ഇങ്ങനെ ആവർത്തിക്കപ്പെടുന്നവയാണ്. കൂനൻവേലു, കൂനൻ കണാരൻ ഇവർ ദേശത്തെയും തെരുവിലെയും കൂനൻമാരാണ്. കുഷ്ഠരോഗം കാരണം കൈകൾ ചുരു ുപോയതാണ് ഞ ുഗോവിന്ദന് ആ പേര് ലഭിക്കാൻ കാരണം. സ്വഭാവത്തിലുള്ള കുരുട്ടുബുദ്ധിയും ആ പേരിനുള്ള പ്രോത്സാഹനമായിരുന്നിരിക്കണം.

തൊഴിൽ

ചില പേരുകൾക്ക് അടിസ്ഥാനം കഥാപാത്രങ്ങൾ ഏർപ്പെട്ടുവരുന്ന തൊഴിലുകളാണ്.

ഒരു ദേശത്തിന്റെ കഥ

1. മരക്കൊത്തൻ വേലപ്പൻ
2. ആധാരം ആ ി
3. തട്ടാൻ മജിസ്ട്രേട്ട്
4. കോരൻ ബട്ട്ളർ
5. കോരപ്പൻ കൺട്രാക്ടർ
6. വെള്ളവലിക്കാരൻ രാമൻ
7. കുടക്കാൽ ബാലൻ
8. കോൽക്കാരൻ
9. മോരുകാരൻ കുഞ്ഞൻനായർ
10. ചാത്തുക്കമ്പൗ ർ
11. ട്രോളിച്ചാത്തു
12. കള്ളുഷാപ്പ് കുഞ്ഞയ്യപ്പൻ
13. മരക്കച്ചവടം ഭാസ്കരൻ മുതലാളി

ഒരു തെരുവിന്റെ കഥ

1. പേപ്പർ കുറുപ്പ് (കാര്യം 'വെഷമസ്സിതിക്കാരൻ കുറുപ്പ്)
2. മൂരി ആഫീസർ പപ്പൻ
3. ഗോപി റൈറ്റർ
4. കോടതി ശിപായി ലോനപ്പൻ

അതിരാണിപ്പാടത്ത് മരസാമാനങ്ങൾ ഉ ാക്കിച്ചു വിൽപ്പന നടത്തുന്ന വേലപ്പന് ആ നാട്ടുകാർ നൽകിയ പേരാണ് മരക്കൊത്തൻ. ആധാരമെഴുത്ത് തൊഴിലാക്കിയവൻ ആധാരം ആ ി. കുടനിർമാണക്കമ്പനിയിൽ ജോലി ചെയ്യുന്നവൻ കുടക്കാൽ ബാലൻ.

മജിസ്ട്രേട്ട് പണിയിൽ കൃത്രിമം കാണിച്ചതിനെ തുടർന്ന് പിരിച്ചുവിടപ്പെട്ട ഗോപാലൻ കുലത്തൊഴിലായ സ്വർണ്ണപ്പണിയിലേക്ക് തിരിഞ്ഞപ്പോൾ യോജിച്ച പേരുതന്നെ കിട്ടുന്നു.- തട്ടാൻ മജിസ്ട്രേട്ട്. കൂട്ടായ്മയുടെ നർമബോധം ഇത്തരം പേരുകളിൽ പ്രതിഫലിക്കുന്നു. കോരൻ ബട്ട്ളർ (ചായക്കട), കോരപ്പൻ കൺട്രാക്ടർ, ട്രോളിച്ചാത്തു, പേപ്പർ കുറുപ്പ് (പത്രവിൽപ്പന) തുടങ്ങിയ നാമങ്ങൾ കൂട്ടായ്മയുടെ ഇടയിലേക്ക് പതുക്കെപ്പതുക്കെ ഇംഗ്ലീഷ് ഭാഷയുടെ സ്വാധീനം കടന്നുവരുന്നതിനുദാഹരണമാണ്.

കുലത്തൊഴിലുമായി ബന്ധപ്പെട്ടവ

ഒരു ദേശത്തിന്റെ കഥ

1. ആശാരി നീലാ ൻ
2. ആശാരി മാധവൻ
3. പൂശാരിവേലു
4. ത ാൻ കേളു
5. പാണൻ കണാരൻ
6. പാണൻ അപ്പുണ്ണി.
7. കീരൻ പൂശാരി
8. മുക്കുവൻ എരപ്പൻ
9. ആശാരി വേലായുധൻ

ഒരു തെരുവിന്റെ കഥ

1. ആശാരി പറങ്ങോടൻ

സ്വഭാവ/പെരുമാറ്റവൈകല്യങ്ങൾ

ഒരു ദേശത്തിന്റെ കഥ

1. കൂളൂസ് പറങ്ങോടൻ
2. ഹൈകൂളൂസ് കിട്ടുണ്ണി
3. പിശാശ്(കുട്ടാപ്പു)
4. ശകുനികമ്പൗ ർ(ശങ്കുണ്ണി കമ്പൗ ർ)
5. നാരദൻ കു ു
6. വെടിവാസു പിന്നീട് ഉസ്താദ് വാസു
7. പോക്കിരി പെരച്ചൻ
8. കൊമ്പൻ ദാമു
9. ഈറ്റക്കേളു

ഒരു തെരുവിന്റെ കഥ

1. സ്രാവ് ആയിഷ
2. പ ാരക്കെട്ട് ആമിന
3. ചാക്കുസായിപ്പ്
4. നൊസ്സത്തി അമ്മാളു
5. യക്ഷിപ്പാറു

ചെറുകഥ

1. അർക്കീസ് ഗോപാലപ്പണിക്കർ(ശീലക്കുട)
2. നരിനാരായണി(അഭിമാനത്തിന്റെ കഥ)

10. കുറുക്കൻ ചോയി

പെരുമാറ്റ വൈകല്യങ്ങളുടെ പേരിൽ ഉ ാകുന്ന മിക്ക പരിഹാസപ്പേരുകളുടെയും അടിയൊഴുക്കായി കൂട്ടായ്മയുടെ നർമ്മബോധം പ്രവർത്തിക്കുന്നതു കാണാം. ഉദാഹരണമായി പത്രാസും പൊങ്ങച്ചവും കാണിക്കുന്ന ര ് സഹോദരങ്ങളിൽ മൂത്തയാളെ കുളൂസ് പറങ്ങോടൻ എന്നും കൂടുതൽ പത്രാസ് കാണിക്കുന്ന അനുജനെ ഹൈകൂളൂസ് കിട്ടുണ്ണി എന്നുമാണ് അതിരാണിപ്പാടത്തുകാർ വിളിക്കുന്നത്. അറിഞ്ഞില്ലേ പുതുമ എന്ന തുടക്കവുമായി വാർത്താവിതരണം നടത്തുന്ന കു ുവാകട്ടെ നാരദൻ കു ുവും. കുട്ടികളെ ക ാൽ വിറളി പിടിക്കുന്ന കുട്ടാപ്പു അവരുടെ കണ്ണിൽ പിശാശാണ്. ലോകത്ത് നടക്കുന്ന കാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ചെല്ലാം വാചകമടിച്ചിരുന്ന വാസു വെടിവാസുവും പിന്നീട് പല കാര്യങ്ങളിലും ശ്രീധരന്റെ ഗുരുസ്ഥാനീയനുമായതിനെത്തുടർന്ന് ഉസ്താദ് വാസുവുമായിത്തീരുന്നു. ഹോട്ടലിൽപ്പോയി മൂരിയിറച്ചി സാപ്പിടുന്നതിനാൽ ദാമു കൊമ്പൻദാമുവായി. പിശുക്കിന്റെ മറുതല ക ര ുവ്യക്തികളെയാണ് ഈറ്റക്കേളു എന്നും അർക്കീസ് പണിക്കർ എന്നും പേരുനൽകി വിളിക്കുന്നത്. ചാക്കുകഷ്ണമുടുക്കുകയും ഇടയ്ക്കിടെ മറ്റുള്ളവർക്കറിയാത്ത ഭാഷയിൽ പിറുപിറുക്കുകയും ചെയ്യുന്നതിനാൽ തെരുവു നിവാസിയായ ഭ്രാന്തനെ ചാക്കുസായിപ്പ് എന്നു വിളിക്കുന്നു. തെരുവിന്റെ കഥയിലെ ര ു തെരുവു വേശ്യകളാണ് സ്രാവ് ആയിശയും പ ാരക്കെട്ട് ആമിനയും. സ്രാവിനെപ്പോലെ വായിൽ നിറച്ചും കൂർത്ത പല്ലുകളുള്ള, എതിരാളികളെ തന്റെ മൂർച്ചയേറിയ പല്ലുകൾകൊ ുള്ള കടികൊ ് കീഴ്പ്പെടുത്തുന്നതിനാൽ ആണ് ആയിശയ്ക്ക് സ്രാവ് എന്ന പേരുവന്നത്. എപ്പോഴും കൈയ്യിൽ ഒരു ഭാണ്ഡക്കെട്ടുമായി സഞ്ചരിക്കുകയും അതിന്റെ ഉള്ളടക്കം കാണാൻ ഒരാളിനെപ്പോലും അനുവദിക്കാതിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതിനാലാണ് തെരുവു പിള്ളേർ ആമിനയെ പ ാരക്കെട്ട് ആമിന എന്നുവിളിക്കുന്നത്.

ഭാഷണശീലം

ഒരു ദേശത്തിന്റെ കഥ	**ചെറുകഥ**
1. ബസ്രാ കുഞ്ഞപ്പു	1. അനുഭവം കൃഷ്ണൻ നമ്പ്യാർ (ആ ചെരിപ്പ്)
2. പടച്ചി ഉണ്ണൂലിയമ്മ	

കാലത്തിന്റെ കുത്തൊഴുക്കിൽ, പേരുകൾ മാറിമാറി അണിയുന്ന ഒരു ദേശമനുഷ്യനാണ് കുഞ്ഞപ്പു. പട്ടാളത്തിൽ നിന്ന് തിരിച്ചുവന്നതിൽ പിന്നെ, ബസ്രയിലെ മരുഭൂമിക

ളിൽ തുർക്കിപ്പട്ടാളക്കാരുമായി നടത്തിയ യുദ്ധങ്ങളുടെ കഥകൾ പറഞ്ഞ് അതിരാണിപ്പാട ത്തുകാരെ പുളകമണിയിച്ച കുഞ്ഞപ്പുവിന് അവർ ചാർത്തിക്കൊടുത്ത പേരാണ് ബസ്രാകുഞ്ഞപ്പു. പിന്നെ കുഞ്ഞപ്പു ലോപിച്ച് ബസ്രയായിത്തീരുകയും അത് ഊക്കൻ പുളുവടിയുടെ ഒരു പര്യായമായിത്തീരുകയും ചെയ്തു.

തന്റെ കഥകൾക്ക് ആരും ചെവിതരുന്നില്ലെന്നായപ്പോഴാണ് യാദൃച്ഛികമായി കുഞ്ഞപ്പു പെയിന്റർ പണിയിലേക്ക് തിരിയുന്നത്. അതോടെ ബസ്രാകുഞ്ഞപ്പു പെയിന്റർ കുഞ്ഞപ്പുവായി മാറുന്നു. പിന്നീട് കൃഷ്ണൻ മാസ്റ്ററുടെ ശുപാർശപ്രകാരം റെയിൽവെ യിൽ ജോലികിട്ടിയപ്പോൾ പെയിന്റർ കുഞ്ഞപ്പു ഫിറ്റർ കുഞ്ഞപ്പുവായി. കള്ളുഷാപ്പ് പിക്കറ്റ് ചെയ്യുന്ന കോൺഗ്രസ് വള ിയർമാരുടെ കൂടെ കൂടി വള ിയർ കുഞ്ഞപ്പുവു മാകുന്നു ് ഇദ്ദേഹം. അങ്ങനെ സംഭവബഹുലമായ തന്റെ ജീവിതപ്രവാഹത്തിനിടയിൽ കുഞ്ഞപ്പു അതിരാണിപ്പാടത്ത് പല പേരുകളിലുമറിയപ്പെട്ടു.

നാക്കുകൊ ് പടപൊരുതുന്നതിൽ ആരുടെയും മുന്നിൽ തോൽവി സമ്മതിക്കാ ത്തതുകൊ ാണ് ഉണ്ണൂലിയമ്മ പടച്ചി ഉണ്ണൂലിയമ്മ എന്ന പേരിൽ അറിയപ്പെടുന്നത്. ശ്രീധരന്റെ അയൽക്കാരിയായിരുന്ന ഉണ്ണൂലിയമ്മ അയൽപ്പക്കത്തെ മറ്റു സ്ത്രീകളുമായി നടത്തുന്ന ദീർഘമായ പടപ്പുറപ്പാടുകൾ നോവലിൽ സവിസ്തരം പ്രതിപാദിക്കുന്നു. കന്നി പ്പറമ്പിൽ ഓഹരിഭാഗം നടക്കുമ്പോൾ, അനീതിക്കെതിരെ ഉയരുന്ന ശബ്ദവും ഉണ്ണൂലിയമ്മ യുടെതാണ്. അവരുടെ മരണശേഷം, ഭർത്താവായ വേലുമൂപ്പർ, ശ്രീധരനുമുന്നിൽ നട ത്തുന്ന അനുസ്മരണത്തിൽ ഉണ്ണൂലിയമ്മയുടെ വ്യക്തിത്വം തെളിഞ്ഞുകാണാം.

''എന്റെ ഉണ്ണൂലി - എന്റെ ഉണ്ണൂലി- നേരാണ്- ഓളെ തൊള്ളേല് കാരമുള്ളായിരു ന്നു- ന്നാലോ, ഓളെ കരളില് ഒരു തേങ്കൂടും ഉ ായിരുന്നു..'' (ഒ.ദേ.കഥ.പു.516)

അതാണ് നമ്മുടെ അനുഭവം എന്ന് സംഭാഷണത്തിനിടെ ഇടയ്ക്കിടെ ആവർത്തി ച്ചുകൊ ിരിക്കുന്നതിനാലാണ് '*ആ ചെരിപ്പ്*' എന്ന കഥയിലെ ലോഡ്ജ് നിവാസികളുടെ കൂട്ടായ്മ കൃഷ്ണൻനമ്പ്യാരെ അനുഭവം കൃഷ്ണൻ നമ്പ്യാർ എന്നു വിളിക്കുന്നത്.

പലവക

മറ്റൊരു ദേശമനുഷ്യനായ കിട്ടൻറൈറ്റർ റൈറ്ററല്ല, ഉദ്യോഗവുമു ായിരുന്നില്ല. തന്റെ പെരുമാറ്റ രീതികൾകൊ ് അങ്ങനെ അറിയപ്പെട്ടു. പിന്നീടൊരിക്കൽ, മജിസ്ട്രേട്ട് തോണിയിലു ായിരുന്നോ എന്നു ചോദിച്ചാൽ ഇല്ലെന്നു പറഞ്ഞേക്കണം എന്നു പറഞ്ഞ് തോണിക്കാരനെ ലഘുവായി കബളിപ്പിച്ച സംഭവത്തിനുശേഷം അദ്ദേഹത്തിന് 'തോണിമ

ജിസ്ട്രേട്ട് എന്ന സ്ഥാനപ്പേരു ലഭിച്ചു. സംഭവമാണ് ഇവിടെ പരിഹാസപ്പേരിനടിസ്ഥാനം. മിലിട്രിക്കു സപ്ലൈ ചെയ്യുന്ന തടിമരങ്ങളുടെ കൂടെ ര റ്റത്തും വീട്ടിമരവട്ടുകൾ വിദഗ്ദ്ധ മായി ഒട്ടിച്ചുവെച്ച് വലിയൊരു കർമൂസ് തടി(പപ്പായ) വീട്ടിത്തടിയായി പാസാക്കിയെടുപ്പി ച്ചതോടെ പുതിയൊരു പേരുകൂടി അദ്ദേഹത്തിന് ലഭിച്ചു.- 'കർമൂസ് കൺട്രാക്ടർ'

ഇടയ്ക്കിടെ, കന്നിപ്പറമ്പിലെത്തുന്ന അന്തമാൻ ചാത്തപ്പന് ആ പേര് ലഭിക്കുന്നത്, അന്തമാനിലേക്ക് നാടുകടത്തപ്പെട്ടതിനാൽ കുറേക്കാലം അവിടെ കഴിയാനിടയായി എന്ന തിനാലാണ്. ഇവിടെ സ്ഥലമാണ് പേരിനടിസ്ഥാനം. പ്രൈമറി ക്ലാസിൽ ശ്രീധരന്റെ സഹ പാഠിയായിരുന്ന കാർത്യായനിക്ക് നിത്യവും ഓരോ നിറത്തിലുള്ള പാവാട ചുറ്റി ക്ലാസിൽ വരുന്നതിനാൽ ഓന്ത് എന്നു പരിഹാസപ്പേരു ലഭിക്കുന്നു. അധ്യാപനവുമായി ബന്ധമി ല്ലാതെ തന്നെ മാഷ്ടർ എന്ന പേര് ലഭിച്ചവരാണ് തെരുവിന്റെ കഥയിലെ രാമുണ്ണിമാ ഷ്ടറും കേളുമാഷ്ടറും. ഈ പേരിലൂടെ അവർക്ക് മറ്റു തെരുവുനിവാസികളെക്കാൾ മാന്യത ലഭിക്കുന്നു ്.

തെരുവുപിള്ളേരാൽ പരിഹാസപ്പേര് വിളിക്കപ്പെടുക, കുപിതരായി പ്രതികരി ക്കുക എന്ന ധർമം മാത്രം കഥയിൽ വഹിക്കുന്ന ചില കഥാപാത്രങ്ങൾ തെരുവിന്റെ കഥയി ലു ്. അവരെ വല്ലാതെ കോപിഷ്ഠരാക്കുന്ന ഒരു ഘടകം- അവരുടെ ജീവിതവുമായി ബന്ധപ്പെട്ടത് ആ പരിഹാസപ്പേരിലു ാവും. അത് വ്യക്തമാക്കുന്ന ലഘു ആഖ്യാനങ്ങൾ കൂടി നൽകാൻ പൊറ്റെക്കാട്ട് മറക്കുന്നില്ല.

പിൽക്കാല കൃതിയായ കുരുമുളകിലും ഏതാനും ചില പരിഹാസപ്പേരുകൾ കാണാം. നാടൻ ഫലിതങ്ങൾ രസകരമായി പറയുന്ന കുഞ്ഞപ്പനായർ അറിയപ്പെടുന്നത് പഴയ അടിയങ്ങൾ എന്ന പരിഹാസപ്പേരിലാണ്. സായിപ്പിന് നാടൻ പെണ്ണായ ചെമ്മരു ത്തിയിൽ പിറന്ന ഗ്ലെൻമൂർ മാതയെ (ഗ്ലെൻമൂർ ബംഗ്ലാവിൽ പാർക്കുന്ന) എതിരാളിയായ പുല്ലേരിചിരുത വിളിക്കുന്നത് 'കോപ്പക്കൂട്ട് മദാമ്മ' എന്നാണ്. (വെള്ളക്കാരന്റെ ബീജത്തിൽ പിറന്ന നാടൻ പെണ്ണിനുള്ള പരിഹാസപ്പേരാണ് കോപ്പക്കൂട്ട്) തലമംഗലത്തെ തെരഞ്ഞെ ടുപ്പുപ്രചാരണത്തിനിടയിൽ ക ുമുട്ടുന്ന ഒരു കുപ്രസിദ്ധ വേശ്യാസ്ത്രീയാണ് 'കവുങ്ങു കുലുക്കി കല്യാണി'. ആ ടൈറ്റിലിനു പിന്നിലുള്ള കഥയെക്കുറിച്ച് പരാമർശിക്കുന്നുണെ ങ്കിലും അശ്ലീലമായതുകൊ ാവാം വിവരിക്കുന്നില്ല. അരണക്കണാരൻ, മുളിയൻ കേളപ്പൻ എന്നീ ര ുപേരുകളും പരാമർശിക്കുന്നു ്.

പേരുകളും പരിഹാസപ്പേരുകളും ചിലയിടങ്ങളിൽ ആവർത്തിച്ചുവരുന്നു. ഇത് നോവലിസ്റ്റിന്റെ നോട്ടക്കുറവായി വിലയിരുത്തപ്പെട്ടിട്ടു ്.[16] പക്ഷേ, ഗ്രാമീണകൂട്ടായ്മ

കൾക്കിടയിൽ പേരുകളും പരിഹാസപ്പേരുകളും ആവർത്തിച്ചുവരാറു ് എന്നത് യാഥാർത്ഥ്യമാണ്. '*ഒരു ദേശത്തിന്റെ കഥ*'യെക്കുറിച്ച്, പൊറ്റെക്കാട്ട് ഒരഭിമുഖത്തിൽ ഇങ്ങനെ പറയുന്നു.

"ഈ കഥയിലെ തൊണ്ണൂറു ശതമാനം ആളുകളും ജീവിച്ചിരുന്നവരാണ്. അതിൽ വിവരിച്ച സംഭവങ്ങളും യാഥാർത്ഥങ്ങളായിരുന്നു. ആ കണ്ണികളെയൊക്കെ കോർത്തെടുക്കാൻ ഞാനല്പം കലയുടെ അംശങ്ങൾ ഉപയോഗിക്കുകയാണു ായത്."[17]

എന്തുതന്നെയായാലും, കൂട്ടായ്മയുടെ ഉല്പന്നങ്ങൾ എന്ന നിലയിൽ ഈ പരിഹാസപ്പേരുകൾ കൃതികൾക്ക് നാടോടിജീവിതപരമായ മാനം നൽകുന്നതിൽ മുഖ്യപങ്ക് വഹിക്കുന്നു. ദേശം, തെരുവ് എന്നീ കൂട്ടായ്മകളെ അവയുടെ സ്വത്വമുദ്രയോടെ അവതരിപ്പിക്കുന്നതിൽ, പരിഹാസപ്പേരുകൾ വഹിക്കുന്ന പങ്ക് ചില്ലറയല്ല. സാധാരണവായനക്കാരനെ കൃതികളോടടുപ്പിക്കുന്നതിന് ഈ അന്തരീക്ഷം കാരണമാകുന്നു. പരിഹാസപ്പേരുകൾക്കുടമകളായ പലരും സമൂഹജീവിതത്തിന്റെ ഓരങ്ങളിലേക്കു തള്ളിമാറ്റപ്പെട്ടവരാണെന്നുള്ള കാര്യവും ശ്രദ്ധേയമാണ്. മുഖ്യധാരയിലുള്ളവർ കാണാൻ ഇഷ്ടപ്പെടാത്ത, ക ാലും മുഖം തിരിക്കുന്ന യാഥാർത്ഥ്യങ്ങളിലേക്ക് നോവലിസ്റ്റ് അനുവാചകരെ കൂട്ടിക്കൊ ുപോകുന്നു. നർമചാരുത കൊ ് യാഥാർത്ഥ്യത്തിന്റെ തീക്ഷ്ണത കുറയ്ക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

കൂട്ടായ ജീവിതത്തിൽനിന്നുരുത്തിരിയുന്ന നാടോടിവാങ്മയങ്ങൾ സശ്രദ്ധം നിരീക്ഷിച്ച് ആഖ്യാനസന്ദർഭങ്ങളിൽ ഉചിതമായി വിനിയോഗിച്ചതുവഴി കൃതികളുടെ വിനിമയമൂല്യം വർധിപ്പിക്കാൻ പൊറ്റെക്കാട്ടിന് സാധിച്ചു. മാത്രമല്ല, കഥാപാത്രങ്ങളുടെയും അവരുൾപ്പെടുന്ന കൂട്ടായ്മകളുടെയും സ്വത്വമുദ്രകൾ പ്രകടിതമാകുന്ന വാമൊഴിവഴക്കങ്ങളിലൂടെ അവയിൽ നിലീനമായ അതതു കൂട്ടായ്മയുടെ സവിശേഷമായ ജീവിതശൈലികളും ലോകവീക്ഷണവും അടയാളപ്പെടുത്താനും കഴിഞ്ഞു. അസാമാന്യമായ നിരീക്ഷണപാടവവും വാമൊഴിവഴക്കങ്ങളോട് കുട്ടിക്കാലം മുതലേ ഉള്ള വൈകാരികമായ അടുപ്പവും ആണ് ഈ കഴിവിന് നിദാനമായത്.

കുറിപ്പുകൾ

1. സി. പി. ശ്രീധരൻ, 'എസ്.കെ.വ്യക്തിയും കൃതികളും', ഭാഷാപോഷിണി, 5,3 (ഒക്ടോ-നവം 1981), പു.24

2. ഫോക്‌ലോർ, പു.202

3. എസ്.കെ.പൊറ്റെക്കാട്ട്, 'കേരളത്തിലെ പ്രാകൃതഗാനങ്ങൾ', മാതൃഭൂമി ആഴ്ചപ്പതിപ്പ് 13,266 (സെപ്റ്റംബർ4,1935), പു.7.

4. സി.പി.ശിവദാസൻ, 'ഒരു ദേശത്തിന്റെ കഥയിലെ നാടോടി സംസ്കാരം', ഭാവവും ഭാഷയും (എസ്.പി.സി.എസ്, കോട്ടയം, 1986), പു.105

5. എം. എൻ.കാരശ്ശേരി, 'മാപ്പിളപ്പാട്ട്', കേരള ഫോക്‌ലോർ, പു.49

6. 'കേരളത്തിലെ പ്രാകൃതഗാനങ്ങൾ', മാതൃഭൂമി ആഴ്ചപ്പതിപ്പ് 13, 266, പു.7.

7. പി.വസന്തകുമാരി, 'ഫോക്‌ലോറിലെ സ്ത്രീസ്വത്വനിർമ്മിതി' (എഫ്.എഫ്.എം. പബ്ലിക്കേഷൻസ്, പയ്യന്നൂർ, 2000) പു.194.

8. 'കേരളത്തിലെ പ്രാകൃതഗാനങ്ങൾ'. മാതൃഭൂമി ആഴ്ചപ്പതിപ്പ്, 13,226, പു.7.

9. ടി.പു.7

10. ഫോക്‌ലോർ, പു.233.

11. 'കേരളത്തിലെ പ്രാകൃതഗാനങ്ങൾ', മാതൃഭൂമി ആഴ്ചപ്പതിപ്പ്, 13,266,പു.7.

12. എം.സിഅപ്പുണ്ണിനമ്പ്യാർ,"വടക്കൻപാട്ടുകൾ', ഫോക്‌ലോർ പ്രബന്ധങ്ങൾ, എഡി. എം.വി.വിഷ്ണുനമ്പൂതിരി (കേരള ഫോക്‌ലോർ അക്കാദമി, കണ്ണൂർ, 2002) പു.165

13. ഉള്ളൂർ, കേരള സാഹിത്യ ചരിത്രം. വാ.1, 5-ാം പ (പ്രസിദ്ധീകരണ വിഭാഗം, കേരളസർവകലാശാല, തിരുവനന്തപുരം), പു.264.

14. നാടോടി വിജ്ഞാനീയം, പു.280

15. കുഞ്ഞുണ്ണി, 'ശൈലികളും പ്രയോഗവും', ഫോക്‌ലോർ പ്രബന്ധങ്ങൾ, പു.195

16. കെ.വി.തോമസ്, 'നഗരീകരണവും മലയാളനോവലും',' (പിഎച്ച്.ഡി. പ്രബന്ധം), കോഴിക്കോട് സർവ്വകലാശാല,1995), പു.166

17. ആർസു, ജ്ഞാനപീഠസംവാദങ്ങൾ (പൂർണ പബ്ലിക്കേഷൻസ്, കോഴിക്കോട്, 1991), പു.90.

അധ്യായം അഞ്ച്

പൊറ്റെക്കാട്ടിന്റെ കൃതികളിലെ നാട്ടുസംസ്കൃതി

ഏതൊരു സമൂഹത്തിന്റെയും മാനസികലോകം പ്രത്യക്ഷീകരിക്കപ്പെടുന്നത് വിപുലവും വൈവിധ്യപൂർണവുമായ ആചാരാനുഷ്ഠാനവിശ്വാസങ്ങളുടെ പ്രവർത്തനങ്ങളിലൂടെയാണ്. ഭൗതികവും മാനസികവുമായ സ്വാസ്ഥ്യത്തിനായി കാലങ്ങളിലൂടെ ഓരോ കൂട്ടായ്മയും സ്വരൂപിച്ചെടുത്ത നാട്ടുസംസ്കൃതിയിൽ നിന്നും ഒരു ജനതയുടെ ലോകവീക്ഷണവും സാമൂഹ്യമനസ്സും വായിച്ചെടുക്കാവുന്നതാണ്. സാമാന്യജനജീവിതത്തിന്റെ സർവ്വതലസ്പർശിയായ ഒരു നാട്ടുസംസ്കൃതി പൊറ്റെക്കാട്ടിന്റെ കൃതികളിൽ പ്രബലമാണ്. സാമൂഹ്യാചാരങ്ങൾ, ഭൗതികസംസ്കാരം, നാടൻജീവലോകം എന്നിവയുടെ പരിധിയിൽ വരുന്ന ധാരാളം ഫോക്‌ലോർ വസ്തുതകൾ പൊറ്റെക്കാട്ട് സ്വന്തം രചനകൾക്ക് ഊർജമാക്കിയിട്ടു ്. അവയാണ് ഈ അധ്യായത്തിൽ വിശകലനം ചെയ്യുന്നത്.

സാമൂഹ്യാചാരങ്ങൾ

സാമൂഹ്യാചാരങ്ങളും ചടങ്ങുകളും ഏതൊരു കൂട്ടായ്മയുടെയും ജീവിതത്തെ പൊലിമയുള്ളതാക്കി നിർത്തുന്ന സാംസ്കാരികാവിഷ്കാരപ്രകാരങ്ങളാണ്. ഒരു സമൂഹത്തിന്റെ അനന്യതയും ആത്മബോധവും ലോകവീക്ഷണവും ഇത്തരം പാരമ്പര്യപ്രത്യക്ഷീകരണങ്ങളിലൂടെയാണ് പ്രാവർത്തികമാകുന്നത്. യുക്തിരഹിതമെന്നു തോന്നുന്ന പലചടങ്ങുകൾക്കും സമൂഹത്തിന്റെ ആന്തരികലോകത്തെ സംതൃപ്തമാക്കാനുള്ള ശേഷിയു ്. സമൂഹജീവിതത്തിന്റെ പ്രതലത്തിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്ന സാമൂഹ്യാചാരങ്ങളിൽ വിശ്വാസങ്ങൾ, ആചാരങ്ങൾ, ഉത്സവാഘോഷങ്ങൾ, നാടൻകളികൾ, നാടോടിവൈദ്യം, നാട്ടറിവ് എന്നിവയാണ് പൊറ്റെക്കാട്ടിന്റെ കൃതികളിൽ സജീവമായി കടന്നുവരുന്നത്.

നാടോടി വിശ്വാസങ്ങൾ

ജനസാമാന്യത്തെ അതിന്റെ അനന്യതയിൽ നിലനിർത്തുന്നത് ആ ജനത പുലർത്തുന്ന വിശ്വാസങ്ങളാണ്. എല്ലാ ആചാരാനുഷ്ഠാനങ്ങളുടെയും പിറകിൽ, പ്രേരകശക്തിയായി പ്രത്യക്ഷവും പരോക്ഷവുമായ വിശ്വാസങ്ങളു ാവും. ജീവിത ചലനങ്ങളെ അദൃശ്യമായി നിയന്ത്രിക്കുന്ന ചരടുപോലെ വർത്തിക്കുന്ന വിശ്വാസങ്ങൾ ഒരു കൂട്ടായ്മയെ വ്യതിരിക്തതയോടെ നിലനിൽക്കാൻ സഹായിക്കുന്നു.

''ഭയഭക്തിബഹുമാനങ്ങളുണർത്തുന്നതോടൊപ്പം സമൂഹമനസ്സിന് ആനന്ദവും ആശ്വാസവും അരുളുന്ന പുരാതനമായ സങ്കല്പങ്ങളാണ് നാടൻ വിശ്വാസങ്ങൾ''[1] എല്ലാ വിശ്വാസങ്ങളും അന്ധവിശ്വാസങ്ങളാവണമെന്നില്ല. പലതിലും സത്യത്തിന്റെ വേരോട്ടമു ാവും. ജനനം, വിവാഹം, മരണം തുടങ്ങിയ ജീവിതചക്രത്തിലെ സവിശേഷഘട്ടങ്ങൾ, മരണാനന്തരജീവിതം, ജൈവപ്രകൃതി, കാലാവസ്ഥ, അമാനുഷികവ്യക്തിത്വങ്ങൾ (ഒറ്റമുലച്ചി, യക്ഷി, മാടൻ, മറുത), ദേവതാസങ്കല്പങ്ങൾ (സദ്ദേവതകളും ദുർദേവതകളും), മന്ത്രവാദം, കണ്ണേറ്, ആചാരാനുഷ്ഠാനങ്ങൾ, ബാല്യകാലകൗതുകങ്ങൾ, കൃഷി, നായാട്ട്, മീൻപിടിത്തം,നെയ്ത്ത് തുടങ്ങിയ തൊഴിലുകൾ, പ്രകൃതിപ്രതിഭാസങ്ങൾ, സംഖ്യകളും നിറങ്ങളും, അടുക്കള, ഭക്ഷണരീതികൾ, വസ്ത്രം, കുടുംബജീവിതം, എന്നീ വീട്ടുകാര്യങ്ങൾ, രോഗം, പ്രതിരോധം, ചികിത്സ, നാടൻസാങ്കേതിക വിദ്യകൾ, കലകൾ എന്നുവേ നാടോടിജീവിതത്തിന്റെ സകലവശങ്ങളെയും സ്പർശിക്കുന്നവയാണ് വിശ്വാസങ്ങൾ.

വേല ്. ഡി. ഹാൻഡ് വിശ്വാസങ്ങളെ ഏഴായി വിഭജിക്കുന്നു.[2]

1. മനുഷ്യശരീരവും നാടോടിവൈദ്യവും
2. ജീവിതചക്രം - ജനനം, മരണം, വിവാഹം തുടങ്ങിയവ.
3. സാമൂഹ്യസാമ്പത്തികബന്ധങ്ങൾ, യാത്ര, ആശയവിനിമയം, നിയമകാര്യങ്ങൾ, വീട്ടു വിഷയങ്ങൾ, വിദ്യാലയം, പള്ളി.
4. ആഭിചാരവും മന്ത്രവാദവും
5. ഭൂതപ്രേതാദികളും മരണാനന്തരജീവിതവും
6. സംഖ്യകളും പ്രാപഞ്ചികപ്രതിഭാസങ്ങളും
7. കാർഷികജീവിതം-കാലാവസ്ഥ, സസ്യജന്തുപരിപാലനം, നായാട്ട്, മീൻപിടിത്തം

വിശ്വാസം നിഷേധരൂപത്തിലോ വിധിരൂപത്തിലോ ആവാം. ജനനത്തോടനുബന്ധിച്ചുള്ള അശുദ്ധി (വാലായ്മ), മരണാനന്തരമുള്ള പുല, ഋതുമതിയായ സ്ത്രീകൾക്കുള്ള വിലക്കുകൾ ഇവ നിഷിദ്ധത്തിൽ പെടുന്നു. നവജാതശിശുവുമായി ബന്ധപ്പെട്ട കർമങ്ങൾ (നൂലുകെട്ട്, ചോറൂണ്), മരണാന്തരകർമങ്ങൾ ഇവ ആചരിക്കുന്നതാവട്ടെ, വിധിരൂപത്തിലുള്ള വിശ്വാസത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിലും. ഇത്തരത്തിൽ ഒരു ജനതയുടെ ജീവിതചലനങ്ങളെ അദൃശ്യമായി നിയന്ത്രിച്ചുനിർത്തുന്ന ചരടായി വർത്തിക്കുന്ന വിശ്വാസങ്ങളെ പഠനവിധേയമാക്കുന്നതിലൂടെ ആ ജനസാമാന്യത്തിന്റെ മാനസിക തലം അനാവരണം ചെയ്യാൻ സാധിക്കും.

പൊറ്റെക്കാട്ടിന്റെ കൃതികളിലൂടെ അഭിവ്യക്തമാകുന്ന ജനസാമാന്യം വിവിധതരത്തിലുള്ള വിശ്വാസങ്ങൾ വെച്ചുപുലർത്തുന്നതായി കാണാം. പ്രത്യേകിച്ചും അതിരാണിപ്പാടത്തെ ജനത. ആ വിശ്വാസങ്ങളെ അപഗ്രഥന സൗകര്യത്തിനായി പ്രത്യേകവിഭാഗങ്ങളിലായി വിഭജിക്കാം.

കണ്ണേറ്

താൻ ജീവിക്കുന്ന ആവാസവ്യവസ്ഥയെ യുക്തികൊ ് ബന്ധിക്കാൻ മനുഷ്യൻ നടത്തുന്ന ശ്രമങ്ങളാണ് വിശ്വാസങ്ങളായി പരിണമിച്ചത്. രോഗം, കൃഷിനാശം, അകാലമൃത്യു തുടങ്ങി മനുഷ്യജീവിതത്തിൽ അപ്രതീക്ഷിതമായി സംഭവിക്കുന്ന ദുരന്തങ്ങൾക്ക് ഭൗതികമായ യുക്തി നിർദ്ദേശിക്കാൻ ആദിമമനുഷ്യന് സാധിക്കാതിരുന്നപ്പോൾ അവൻ സ്വയം ക െത്തിയ യുക്തികളാണ് കണ്ണേറ്, നാവുദോഷം തുടങ്ങിയ ആചാരങ്ങളിൽ പ്രതിഫലിക്കുന്നത്.

സെമിറ്റിക് രാജ്യങ്ങളിലെ കണ്ണേറു വിശ്വാസങ്ങളെപ്പറ്റി പഠിക്കാൻ ശ്രമിച്ച അലൻഡൻഡിസ് കണ്ണേറിനു നൽകിയിട്ടുള്ള നിർവ്വചനം ഇങ്ങനെയാണ്. ''ഒരു വ്യക്തിക്ക് സ്വയമേവയോ അല്ലാതെയോ മറ്റൊരാൾക്ക് ദോഷം സംഭവിപ്പിക്കാനുള്ള ശക്തിയു ് എന്ന നാടോടിവിശ്വാസമാണ് കണ്ണേറിന്റെ അടിസ്ഥാനം - ദോഷം വ്യക്തിക്കോ, അയാളുടെ സ്വത്തിനോ സംഭവിക്കാമെന്നു കരുതപ്പെടുന്നു. നോട്ടമോ, പുകഴ്ത്തിപ്പറയലോ ആണ് ഇതിന്റെ നിമിത്തങ്ങളായി കണക്കാക്കപ്പെടുന്നത്. ഇത് എല്ലായ്പോഴും ബോധപൂർവ്വമായി ഉ ാക്കാമെന്ന് കരുതുന്നില്ല.''[3]

ഒരാൾ നോക്കുമ്പോഴോ പുകഴ്ത്തിപ്പറയുമ്പോഴോ, ക ുകൊതിക്കു മ്പോഴോ, കണ്ണേറു സംഭവിക്കുന്നു എന്ന വിശ്വാസമാണ് ഇവിടെയുള്ളത്. ചിലരുടെ നോട്ടത്തിലൂടെ ദോഷം സംഭവിക്കുന്നു എന്ന വിശ്വാസമാണ് കണ്ണേറ്, കണ്ണുദോഷം, പൊട്ടിക്കണ്ണ്, കരിങ്കണ്ണ് (Evil eye) എന്നൊക്കെ അറിയപ്പെടുന്നത്. അഭിപ്രായപ്രകടനത്തിലൂടെ ദോഷമു ാകുന്നു എന്ന വിശ്വാസം നാവുദോഷം, കരിനാവ്, നാവേറ് എന്നും അറിയപ്പെടുന്നു. ര ും പരസ്പരം ബന്ധപ്പെട്ടുനിൽക്കുന്നവയാണ്. വ്യക്തികൾക്കോ, സമ്പത്തിനോ, ജീവജാല ങ്ങൾക്കോ, വസ്തുവകകൾക്കോ ഐശ്വര്യഹാനി വരുത്തുന്നതിന് കാരണമാകുന്നവയാണ് ഇവ എന്നാണ് പൊതുവെയുള്ള വിശ്വാസം. ര ിന്റേയും പ്രതിരോധ കർമ്മങ്ങളും പരിഹാരവിധികളും സമാനത പുലർത്തുന്നവയാണ്. കാണാനഴകുള്ള കുട്ടിയുടെ കവിളിൽ കറുത്ത പൊട്ടു തൊടുവിക്കുന്നതും, ആകർഷകങ്ങളായ വീടും കെട്ടിടങ്ങളും പണിയുമ്പോഴും കൃഷിസ്ഥലങ്ങളിലും നോക്കുകുത്തികൾ വെക്കുന്നതും പ്രതിരോധ പ്രവർത്തനങ്ങളാണ്. കണ്ണേറുപാട്ട്, നാവേറുപാട്ട് തുടങ്ങിയ ആചാരങ്ങളും പ്രതിരോധകർമ്മം നിർവഹിക്കുന്നവയാണ്. ഉപ്പും മുളകും ഉഴിഞ്ഞ് അടുപ്പിലിടുന്നതു മുതൽ മന്ത്രവാദകർമ്മങ്ങൾ വരെയുള്ളവ പ്രതിവിധിയും.

കണ്ണുദോഷവും നാവുദോഷവും ഉ ാക്കുന്നവർ എന്ന് കരുതപ്പെടുന്നവരാണ് കരിങ്കണ്ണൻമാരും കരിനാക്കൻമാരും. കരിങ്കണ്ണൻമാർക്ക് ബാഹ്യമായ പ്രത്യേകതകളൊന്നുമുള്ളതായി വിശ്വാസമില്ല. എന്നാൽ കരിനാക്കൻമാർക്ക് നാവിനുമുകളിൽ കറുത്ത പുള്ളിയുള്ളതായി കരുതപ്പെടുന്നു. ഇവരോട് ജനങ്ങൾ സൂക്ഷിച്ചുമാത്രമേ സംസാരിക്കൂ. തെറ്റിദ്ധരിപ്പിക്കാനും കഴിയുന്നത്ര മറച്ചുവെക്കാനും അവർ ശ്രമിക്കും. കുട്ടികളെ കരിങ്കണ്ണൻമാരിൽ നിന്നും അകറ്റി നിർത്തും. അസൂയാജന്യനോട്ടം സൃഷ്ടിക്കുന്ന ആശങ്കയും ആ ആശങ്കയെ പ്രതിരോധിക്കുന്നതിനുള്ള തന്ത്രവും ആശങ്ക യാഥാർത്ഥ്യമായി ഭവിച്ചു എന്നു തോന്നിയാൽ ചെയ്യുന്ന പ്രതിവിധികളും ചേർന്നതാണ് കണ്ണേറ് എന്ന ഫോക്‌ലോർ രൂപം. ''കണ്ണേറുമായി ബന്ധപ്പെട്ട നിരവധി കഥകളും പാട്ടുകളും അനുഷ്ഠാനങ്ങളും കേരളത്തിലെ മിക്ക കൂട്ടായ്മകളിലുമു ്. ആധുനിക ജീവിതക്രമത്തിലേക്ക് നീങ്ങിക്കൊ ിരിക്കുമ്പോഴും കേരളീയസംസ്കൃതിയിൽ കണ്ണേറ് ഒരു പ്രചലിത സജീവഫോക്‌ലോർ (Lively folklore) ആണെന്ന് ഈ വസ്തുതകൾ വ്യക്തമാക്കുന്നു.''[4] കരിങ്കണ്ണ്/കരിനാക്ക് എന്ന വിശ്വാസത്തെ അടിസ്ഥാനമാക്കി ര ു കഥാപാത്രങ്ങളെ

പൊറ്റെക്കാട്ട് സൃഷ്ടിച്ചിട്ടു ്. '*അന്തകന്റെ തോട്ടി* എന്ന ചെറുകഥയിലെ ഉക്കുണ്ണിനായരും '*ഒരു ദേശത്തിന്റെ കഥ*'യിലെ നാരദൻകു ുവും. കരിങ്കണ്ണ് എന്ന മോട്ടിഫിനെ ശ്രദ്ധാപൂർവ്വം പൊലിപ്പിച്ചെടുത്ത ഒരുപാട് സവിശേഷതകളുള്ള കഥയാണ് '*അന്തകന്റെ തോട്ടി*. ഒരു ഗ്രാമാന്തരീക്ഷത്തിന്റെ ജൈവികത മുഴുവൻ ഒപ്പിയെടുത്ത ഇടതൂർന്ന പശ്ചാത്തലഭംഗിയോടെ കരിങ്കണ്ണ് എന്ന വിശ്വാസത്തിന്റെ വ്യത്യസ്തതലങ്ങൾ കഥാകൃത്ത് ചാരുതയോടെ അവതരിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു.

മലബാറിലെ ഒരുൾനാടൻ മലയോരഗ്രാമമാണ് കഥയുടെ പശ്ചാത്തലം. ആ ഗ്രാമത്തിലെ കരിങ്കണ്ണൻ എന്നു കുപ്രസിദ്ധനായ, പിശുക്കിന്റെയും ദുരയുടെയും മൂർത്തിമദ്ഭാവമായ ഉക്കുണ്ണിനായർ എന്ന നാടൻകാരണവർ തന്റെ തന്നെ കരിനാക്കിനിരയാകുന്നതാണ് കഥാസാരം. ഏഴുവർഷത്തെ മറുനാടൻനഗ രവാസത്തിനുശേഷം, മഴക്കാറുമൂടിയ ഒരു കർക്കടക സന്ധ്യയിൽ, തനിക്കേറെ പ്രിയപ്പെട്ട ആ ഉൾനാടൻഗ്രാമത്തിലൂടെ ഒരു സായാഹ്നസവാരിക്കിറങ്ങിയിരിക്കയാണ് കഥാകൃത്ത്. ഒരു കാലത്ത് പ്രഭാതസവാരിക്കിടയിൽ തന്റെ പ്രിയപ്പെട്ട സങ്കേതമായിരുന്ന നാടൻ ചായക്കടയുടെ അടുത്തെത്തിയപ്പോൾ അതിനുള്ളിൽ നിന്നും ആരോ തന്നെ സ്വാഗതം ചെയ്യുന്നതുകേട്ടു.

ഉച്ചത്തിലുള്ള പൊള്ളച്ചിരിയുടെ അകമ്പടിയോടുകൂടിയ ക്ഷണത്തിനുടമ അറുപിശുക്കനും അത്യാർത്തിക്കാരനുമായ ഉക്കുണ്ണിനായർ എന്ന നാടൻ കാരണവരായിരുന്നു. ഒരു കയ്യിൽ റാന്തലും മറ്റേക്കയ്യിൽ കുഴമ്പിൻ ചിരട്ടയുമായി ഏതെങ്കിലും ഒരു ചായപ്പീടികയിൽ കയറിച്ചെന്ന് ഉച്ചത്തിൽ നാട്ടുവർത്തമാനം പറഞ്ഞ് പൊള്ളച്ചിരി മുഴക്കുന്ന അയാൾ ആ പ്രദേശത്തെ വാർത്താവിതരണ കേന്ദ്രമായിരുന്നു. ആ ചായപ്പീടികയിലെ ഒഴിഞ്ഞ ബഞ്ചിലിരുന്ന് എണ്ണച്ചിരട്ടയിൽ കൈവിരൽ നനച്ചു കാൽമുട്ടും കണങ്കാലും തടവിക്കൊ ് പനമ്പൊടി മുതൽ പാരച്ചൂട്ടു വരെയുള്ള പല വിഷയങ്ങളെ ക്കുറിച്ചും പ്രസംഗിച്ച് പാതിരാവരെ അവിടെ ഒരൊഴിയാബാധയായി കൂടും.

തന്റെ ക്ഷണം സ്വീകരിച്ച കഥാകൃത്തിനോട്, കുശലാന്വേഷണം നടത്തിയതിനു ശേഷം കഴിഞ്ഞ ഏഴുവർഷങ്ങൾക്കിടയിൽ പ്രത്യേകിച്ച് നടപ്പുദീനവും പട്ടിണിയും താണ്ഡവമാടിയ കാലത്ത് ആ ഗ്രാമത്തിൽ നടന്ന സംഭവങ്ങളെക്കുറിച്ച് അയാൾ വിസ്തരിക്കാൻ തുടങ്ങി. കോളറയും പട്ടിണിയും കൊ ് എലിക്കെണിയിൽ

കുടുങ്ങിയപോലെ മനുഷ്യശ്രവങ്ങൾ വീണതിനെക്കുറിച്ചുള്ള ഉക്കുണ്ണിനായരുടെ ഉപമ കേട്ടപ്പോൾ അയാളുടെ കരിനാക്കിനെക്കുറിച്ചുള്ള കഥകൾ കഥാകൃത്ത് ഓർമ്മിക്കുന്നു.

''ഉക്കുണ്ണിനായരെ ആ പ്രദേശക്കാരെല്ലാം തെല്ലൊരു ഭയാശങ്കകളോടെയാണ് വീക്ഷിച്ചിരുന്നത്. അയാളുടെ കരിനാക്കുകൊ ് ചുട്ടാൽ പിന്നെയവിടെ കിളിർക്കുകയില്ലെന്നാണ് ആ ഗ്രാമീണരുടെ വിശ്വാസം. അമ്മമാർ തങ്ങളുടെ അരുമക്കിടാങ്ങളെയും കൃഷിക്കാർ കായ്കറിതോട്ടങ്ങളേയും പശുക്കളേയും എല്ലാവരും തങ്ങളുടെ നല്ല വസ്തുക്കളേയും ഉക്കുണ്ണിനായരുടെ ദൃഷ്ടിയിൽ നിന്നും മറച്ചു പിടിക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നത് കാണാം. അയാൾ ദൂരെ നിന്ന് പ്രാഞ്ചി പ്രാഞ്ചി വരുന്നത് കാണുന്ന മാത്രയിൽ അമ്മമാർ പറയും ദാ പഹേനെ എഴുന്നള്ളിക്കുന്നു ്. കുട്ടികളൊക്കെ അകത്ത് പോയിരിക്കട്ടെ.'' (പൊ. ചെ.വാ. 2 പു 322)

ഈ വർണന ഉക്കുണ്ണിനായരേയും അയാളുടെ കരിനാവിനേയും കൂട്ടായ്മ എത്ര ഭയാശങ്കയോടെയാണ് ക ിരുന്നതെന്ന് വ്യക്തമാകുന്നു. എല്ലാ കരിനാക്കൻമാരെയും പോലെ അയാളുടെ നാക്കിന്റെ നടുക്ക് മൂന്ന് കറുത്ത പുള്ളികളു ന്നും അവർ വിശ്വസിക്കുന്നു. ഒരു കർഷകൻ തന്റെ പച്ചക്കറിത്തോപ്പിൽ ഉക്കുണ്ണിനായരുമായി രൂപസാമ്യമുള്ള ഒരു പേക്കോലം പ്രതിഷ്ഠിച്ച്, വയറിന്റെ സ്ഥാനത്തുള്ള മൺചട്ടിയിൽ 'കരിങ്കണ്ണൻ' എന്നെഴുതി വെക്കുകയുമു ായത്രെ.

ഉക്കുണ്ണിനായരുടെ അറം പറ്റുന്ന ഉപമകളുടെ ഫലസിദ്ധിയെ കുറിച്ച് ഗ്രാമവാസികൾക്കിടയിൽ പല കഥകളും ഉ ്. 'എങ്ങോട്ടാ ചുരുട്ടുംവലിച്ചു കൊ ് പുറപ്പാട്?' എന്ന ഒരൊറ്റ ചോദ്യം കൊ ് ജോലിക്കൊരുങ്ങാൻ പുകവമിച്ചുകൊ ് നിന്നിരുന്ന ഒറു കൂറ്റൻ റോഡ് റോളർ യന്ത്രത്തെ അയാൾ വയലിലേക്ക് മറിച്ചിട്ടത്രെ. നിരത്തിന്റെ അരികിൽ കുത്തിയിരുന്ന ഒരു നായ 'ചിരവപോലെ കൊ ുവെച്ചിരിക്കുന്ന ക ്വാ' എന്ന് ഉക്കുണ്ണിനായർ ഉപമിച്ച് നിമിഷങ്ങൾക്കകം ലോറി കേറി ചതഞ്ഞരഞ്ഞത് കഥാകാരന് നേരിട്ടനുഭവമുള്ള കാര്യമാണ്. ഇപ്രകാരം ഉഗ്രജിഹ്വനായ ഉക്കുണ്ണിനായരെത്തന്നെ ഒരു കരിങ്കണ്ണൻ മാപ്പിള പറ്റിച്ച കഥയാണ് ഏറ്റവും രസകരം. കയ്യിൽ പാനീസും ചിരട്ടയുമായി ഒരു പഴയ കാക്കിക്കോട്ടും ധരിച്ച് ഉക്കുണ്ണിനായർ സായാഹ്നസവാരിക്കിറങ്ങിയത് ക ് മാപ്പിള ഒരു ചോദ്യം, 'എന്താ പനയ്ക്ക് നമ്പർ വെക്കാൻ പോയിരുന്നോ?' പത്തടി നടക്കുന്നതിന് മുമ്പുതന്നെ വരമ്പിൽ കാൽ വഴുതി അയാൾ വയലിലേക്കുവീണു. മേലാസകലം ചെളിപുര ് മാപ്പിളയെ ചീത്തപറഞ്ഞും

കാർക്കിച്ച് തുപ്പിയും ഉക്കുണ്ണിനായർ കയറിവന്ന കാഴ്ചക ് കഥാകൃത്തും കൂട്ടരും ചിരിച്ച് ശ്വാസം മുട്ടുന്നു.

ഉക്കുണ്ണിനായരുടെ കരിങ്കണ്ണ് അയാൾക്ക് തന്നെ വിനയാവുന്നതാണ് കഥാന്ത്യം. ക്ഷാമത്തിന്റേയും കോളറയുടേയും കാലത്ത് അനാഥയായ ഒരു പെൺകിടാവിനെ അയാൾ കടക്കെണിയിൽ കുരുക്കുന്നു. കാലക്രമേണ, പട്ടിണി മാറ്റാൻ അപഥസഞ്ചാരിണിയായിത്തീർന്ന അവൾ, ഗർഭിണിയായതോടെ മാനം സംരക്ഷിക്കാൻ വീട്ടുപറമ്പിലെ പിലാക്കൊമ്പിൽ തൂങ്ങി മരിക്കുന്നു. ഒടുക്കം ആ പ്ലാവും തുച്ഛവിലയ്ക്കു കൈക്കലാക്കി മുറിച്ചു വിൽക്കുകയാണയാൾ. ആ കർക്കടകസന്ധ്യയിൽ ഇരു ുമൂടിയ അന്തരീക്ഷത്തിൽ, ശാഖകളെല്ലാം മുറിച്ചുമാറ്റിയ നിലയിൽ, പാതിമുറിഞ്ഞ് ഒറ്റയ്ക്ക് കുത്തനെ നിൽക്കുന്ന പ്ലാത്തടി ക ിട്ട് ഉക്കുണ്ണിനായർക്ക് സഹിച്ചില്ല. 'ഓഹ്, അന്തകന്റെ തോട്ടിപോലത്തെ ഒരു പിലാവ്.' എന്ന് അയാൾ പറഞ്ഞപ്പോൾ ചായക്കടയിൽ കൂടിയിരുന്നവരുടെ ചു ിൽ അർത്ഥഗർഭമായ പുഞ്ചിരി പരക്കുന്നു. സമയമേറെക്കഴിഞ്ഞില്ല, കടയിൽനിന്നിറങ്ങി, ചന്തയിലേക്കു നീങ്ങിയ ഉക്കുണ്ണിനായരുടെ തല പിളർന്നുകൊ ് കാറ്റിലും മഴയിലും കുതിർന്നിരുന്ന ആ അന്തകന്റെ തോട്ടി പോലത്തെ പ്ലാവ് നിലം പതിക്കുന്നു.

പൊറ്റെക്കാട്ടിന്റെ 'മാസ്റ്റർപീസ്' എന്നു വിശേഷിപ്പിക്കാവുന്ന കഥയാണ് '*അന്തകന്റെ തോട്ടി*. നാട്ടുകൂട്ടായ്മയ്ക്കിടയിൽ ആഴത്തിൽ വേരോടിയ ഒരു വിശ്വാസത്തെ, പൊലിപ്പിച്ചെടുത്ത് രചിച്ച കഥയാണിത്. കരിങ്കണ്ണിനോട് കൂട്ടായ്മയുടെ പ്രതികരണം, കരിങ്കണ്ണൻമാരെപ്പറ്റി കൂട്ടായ്മയ്ക്കിടയിൽ പ്രചരിക്കുന്ന കഥകൾ, ഒരു കരിങ്കണ്ണന്റെ കരിങ്കണ്ണ് മറ്റൊരു കരിങ്കണ്ണന്റെ മേൽ പതിക്കുന്നത്, അയാളുടെ പ്രതികരണം, ഒടുവിൽ, സ്വന്തം കരിങ്കണ്ണ് തന്നെ അയാളുടെ മരണത്തിന് കാരണമാകുന്നത് - ഇങ്ങനെ ഒരു വിശ്വാസത്തിന്റെ വിവിധ വശങ്ങൾ സൗന്ദര്യാത്മകമായി കോർത്തിണക്കുന്നതിൽ പൊറ്റെക്കാട്ട് പ്രകടിപ്പിക്കുന്ന കരവിരുത് ശ്രദ്ധേയമാണ് - ആത്മഹത്യ ചെയ്ത പെൺകുട്ടിയുടെ ശാപം അതിന്റെ കാരണക്കാരെ പിന്തുടരും എന്ന വിശ്വാസം ഈ കഥയിൽ ഇഴചേർന്നിരിക്കുന്നതും കാണാം. 'നിങ്ങൾക്കിതു നല്ലതല്ല, കേട്ടോ ഉക്കുണ്ണിനായരെ, അമ്മുവമ്മയുടെ പ്രേതം ഒരിക്കൽ കഴുത്തു ഞെക്കി നിങ്ങളെ കൊല്ലും' എന്ന് ചായക്കടയിലിരുന്ന തടിയൻ നായർ താക്കീത് ചെയ്യുന്നതും, തൊപ്പിക്കുട കൊ ് തലമൂടി വയൽവരമ്പിലൂടെ നീങ്ങുന്ന ഉക്കുണ്ണിനായരുടെ പിന്നിലൂടെ, കാറ്റിൽ

അദൃശ്യമായ ഒരു കൈ ഓങ്ങുന്ന വടി പോലെ നീങ്ങിവരുന്ന പ്ലാത്തടിയും - നൽകുന്ന സൂചന ഇതാണ്.

കർക്കടകമഴക്കാറിനൊപ്പം മരണത്തിന്റെ മഴക്കാറുമൂടിയ കറുത്തിരു അന്തരീക്ഷവും കഥയിലാകമാനം കാണാം. കഥ തുടങ്ങുന്നതിങ്ങനെ; ''ഞാൻ ആ ഉൾനാടൻ പാടത്തിന്റെ ചതഞ്ഞു പതിഞ്ഞ വരമ്പിലൂടെ ലക്ഷ്യമില്ലാതെ നടക്കുകയാണ്. മഴക്കാലം. കർക്കിടകത്തിന്റെ കാർമൂടൽ കൊ ് അന്തരീക്ഷം അവിടവിടെ കരുവാളിച്ചു കിടന്നിരുന്നു.'' (പൊ. ചെ.വാ. 2 പു 315)

തുടർന്നുള്ള ചില സന്ദർഭങ്ങൾ:

1. ''ഭയങ്കരരംഗങ്ങളോടുകൂടിയ ദുഃഖപര്യവസായിയായ, ഒരു നാടകാഭിനയം കഴിഞ്ഞ ഒരരങ്ങാണത് എന്ന ചിന്ത എന്റെ ഹൃദയത്തിൽ ഒരു ഭീതി വളർത്താതിരുന്നില്ല - പൊള്ളുന്ന പട്ടിണിയേയും കാകോളം വമിക്കുന്ന കോളറയേയും കൂട്ടിപ്പിടിച്ച് മദോന്മത്തമായ മരണം ജീവിതമഥനം നടത്തിയ നാട്ടിൻപുറങ്ങളിലൊന്നാണത്.'' (പു 315)

2. ''പഴയ പരിചയക്കാരിൽ ആരെയും കാണുന്നില്ല. എന്നെക്ക ാൽ പുഞ്ചിരി തൂകുന്ന പല മുഖങ്ങളെയും നിഷ്ഠൂരനായ കോളറ തട്ടിക്കൊ ു പോയിട്ടു ാകാം. ഒരു തണുത്ത കാറ്റ് എന്റെ പിൻകഴുത്തിനെ തലോടി ഷർട്ട്കോളർ പറപ്പിച്ചു. ഭൗതികജീവിതത്തിൽ നിന്നു ഞെട്ടിത്തെറിച്ചു വേർപെട്ടുപോയ അനേകം മനുഷ്യാത്മാക്കൾ ജീവിതസ്മരണകളോടെ എന്നെ മണത്തു നോക്കുകയാണോ എന്നെനിക്ക് തോന്നി.'' (പു 317)

   വരമ്പിൽ എതിരെ വരുന്ന പാണനെ ക ുമുട്ടുമ്പോൾ.

3. ''അവൻ ആ പ്രദേശത്തെ മന്ത്രവാദിയാണ്. അവന്റെ ചുമലിൽ ഒരു കറുത്ത ഭാണ്ഡവും. അരയിൽ ഒരെഴുത്താണിപ്പിശാങ്കത്തിയും ഓലക്കുറിയും കാണാനു ് - പ്രേതങ്ങളാണ് അവന്റെ ഉപജീവനമാർഗം.'' (പു 317)

4. പ്ലാവുവെട്ടുന്ന ശബ്ദം ''ട്ഠെ, ട്ഠെ മഴമൂടൽ കൊ ് കനം തൂങ്ങുന്ന അന്തരീക്ഷത്തിൽ ആ ശബ്ദം ശവപ്പെട്ടിക്ക് മേടുംപോലെ പിന്നെയും കേട്ടുകൊ ിരുന്നു. അവർ ആ പിലാവിന്റെ കൊമ്പും കവരവുമൊക്കെ മുറിച്ചുനീക്കി, തടിമരം മാത്രം ബാക്കിയാക്കി; പിന്നെ അതിന്റെ മുരട്ടിലും മഴുകൊ ് വെട്ടിത്തുടങ്ങി. കറുത്തുകനത്ത ശൂന്യമായ അന്തരീക്ഷത്തിൽ

ഒറ്റയ്ക്കു കുത്തനെ നിൽക്കുന്ന ആ കൂറ്റൻ മരത്തടിക ാൽ പേടി തോന്നും.''

(പു 330)

5. കഥ അവസാനിക്കുന്നതിങ്ങനെ:

> ''ഞങ്ങൾ ഓടിച്ചെന്നു നോക്കി, ഭയങ്കരമായൊരു കാഴ്ചയായിരുന്നു അത്. ഉക്കുണ്ണിനായരുടെ തല ആ പിലാത്തടിക്കടിയിൽപെട്ടു കിടക്കുന്നു. പാനീസ്സ് ചെളിയിൽ ചെരിഞ്ഞുകിടക്കുന്നു. അയാളുടെ ഉടൽ കുറേശ്ശെ അനങ്ങുന്നു ായിരുന്നു. കണ്ണുതുറിച്ചുകൊ ് അയാൾ ലോകത്തെ അവസാനമായി ഒന്നു നോക്കി. പിന്നെ ആ ശരീരത്തിന്റെ ചലനവും നിലച്ചു. ആ അന്തകന്റെ തോട്ടിയെ അവിടെ നിന്നും പൊക്കുവാൻ കഴിയുന്നതിനു മുമ്പുതന്നെ ഉക്കുണ്ണിനായർ ഇഹലോകവാസം വെടിഞ്ഞുകഴിഞ്ഞിരുന്നു.'' (പു 331)

പാടത്തിന്റെ ചതഞ്ഞു പതിഞ്ഞ വരമ്പിനെ വർണിച്ചുകൊ ് തുടങ്ങുന്ന കഥ ഉക്കുണ്ണിനായരുടെ ചതഞ്ഞുപതിഞ്ഞ ഉടലിൽ അവസാനിക്കുന്നു.

കണ്ണേറ്/നാവേറ് എന്ന നാടോടിവിശ്വാസത്തെ പ്രശ്നവൽക്കരിക്കുന്ന ഈ കഥ യുടെ ആസ്വാദനത്തെ നിർണയിച്ച മുഖ്യവസ്തുത കൂട്ടായ്മയുടെ അബോധമനസ്സിൽ നിലീനമായിക്കിടക്കുന്ന പ്രസ്തുതവിശ്വാസം തന്നെയാണ്. സമൃദ്ധിയു ാകുമ്പോൾ അന്യന്റെ അസൂയയ്ക്ക് അത് പാത്രമാകുന്നു എന്ന ഭീതിയിൽ നിന്നാണ് ഇത്തരം വിശ്വാസം ഉടലെടുക്കുന്നത്. ഐശ്വര്യം ഃ ഐശ്വര്യഹാനി എന്ന ദ്വന്ദ്വത്തെ പരിഹരിക്കാനും അംഗീകരിക്കാനും നടത്തുന്ന കൂട്ടായ്മയുടെ ശ്രമമാണ് കണ്ണേറിനും നാവേറിനുമുള്ള പലതരം ചടങ്ങുകൾ. '*അന്തകന്റെ തോട്ടി* എന്ന കഥയിൽ പക്ഷേ ഇത്തരം ചടങ്ങുകൾക്കല്ല ഊന്നൽ നൽകിയിരിക്കുന്നത്. മറിച്ച് അനേകം നാട്ടുകഥകളിലൂടെ കൂട്ടായ്മയുടെ മന സ്സിൽ രൂപപ്പെട്ടുവന്ന പൊട്ടിക്കണ്ണൻ എന്ന സങ്കൽപത്തിനാണ്. സമൂഹത്തിൽ ഭയംവിതറി സഞ്ചരിക്കുന്ന ഉക്കുണ്ണിനായർക്ക് സ്വന്തം വാക്കിലൂടെ ആപത്ത് സംഭവിക്കുന്നു എന്ന കഥാപരിണതിയാണ് ഈ രചനയുടെ മർമം. വാളെടുത്തവൻ വാളാൽ എന്ന ചൊല്ല് അന്വർത്ഥമാക്കുന്ന പ്രമേയത്തെ ആവിഷ്കരിക്കാൻ നാടോടിവിശ്വാസത്തെ എഴുത്തുകാ രൻ കൂട്ടുപിടിക്കുന്നു. കഥയുടെ വിനിമയ സാധ്യതയെ അത് നിർണയിക്കുകയും കഥാ സ്വാദനത്തിൽ മുഖ്യപങ്കുവഹിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

ഉക്കുണ്ണിനായർക്ക് സമാനനായി അതിരാണിപ്പാടത്തെ കൂട്ടായ്മക്കിടയിൽ (ഒ.ദേ.കഥ) നിറഞ്ഞുനിന്ന വ്യക്തിയാണ് നാരദൻ കു ു. കു ുവിന്റെ പ്രിയപ്പെട്ട ഹോബി ഏഷണികൂട്ടലും പരദൂഷണവുമാണ്. അവിടെയും ഇവിടെയും ചെവി പാർത്തിരുന്നുകേട്ടതും കൊച്ചുപിള്ളേരിൽ നിന്നും പണിക്കാരത്തിപ്പെണ്ണുങ്ങളിൽ നിന്നും

ചികഞ്ഞെടുത്തതുമായ രഹസ്യങ്ങളുടെ കോളുമായി കുതന്ത്രങ്ങളുടെ സൂത്രധാരനായ ഞ ുഗോവിന്ദനരികിലെത്തും. കു ുവിന്റെ ഏഷണിയേ ക്കാളേറെ അതിരാണിപ്പാടത്തുകാർ പേടിച്ചിരുന്നത് അയാളുടെ കരിനാക്കി നെയാണ്. പൊറ്റെക്കാട്ടിന്റെ വിവരണം ഇങ്ങനെ:

''അതിരാണിപ്പാടത്തുകാർക്കും അയൽപ്രദേശത്തുകാർക്കും കു ു ഒരു 'പെർസോണാനോൺഗ്രാറ്റാ' (അനഭിമതനായ വ്യക്തി) യാണ്. കാരണം, ഏഷണിക്കാരനെന്നതിനു പുറമേ കു ു ഒരു കരിനാക്കനും കൂടിയാണ്. (കു ുവിന്റെ നാക്കിനു നടുവിൽ ഒരു കറുത്ത പുള്ളിയു ത്രേ - പാമ്പിന്റെ വിഷസഞ്ചിപോലെ) കു ു എന്തെങ്കിലും പുതുമ ക ു ഉപമ പൊട്ടിച്ചാൽ അതു കുറിക്കുകൊള്ളുമെന്നു മാത്രമല്ല, തുളഞ്ഞുകയറുകയും ചെയ്യും. കു ു ദൂരെനിന്ന് വരുന്നത് ക ാൽ തള്ളമാർ കുട്ടികളെ താക്കീത് ചെയ്യും,

മക്കളേ, വേഗം അകത്തുപോയിരുന്നോളിൻ, വെടിക്കാരൻ വരുന്നു ്.'' (ഒ. ദേ. കഥ പു 476)~

ശ്രീധരന്റെ അമ്മയ്ക്ക് അയാൾ അത്തവും ചതുർത്ഥിയുമായിരുന്നു. (അസ്വീകാര്യൻ). കാരണം കരിനാക്ക് തന്നെ. കന്നിപ്പറമ്പിൽ ആയിടെ അട വിരിഞ്ഞ് പുറത്തുവന്ന കോഴിക്കുഞ്ഞുങ്ങളുടെ ശബ്ദംകേട്ട് കു ു ഒരു ചോദ്യം, 'ആരാണ്, അപ്പുറത്ത് കത്തിയണയ്ക്കുന്നത്?' പിറ്റേന്നുമുതൽ കോഴിക്കുഞ്ഞുങ്ങൾ ഓരോന്നായി തൂക്കൽ പിടിച്ചു ചത്തൊടുങ്ങി. അവശേഷിക്കുന്നതിനെ പരുന്തും റാഞ്ചി. കു ു, 'ആനപോലത്തെ കവുങ്ങ്' എന്ന് ഉപമിച്ചതിന്റെ ഫലമായി, കരിനാക്കിന്റെ നിത്യസ്മാരകം എന്നോണം ഒരു കവുങ്ങ് കായ്ക്കാതെ കന്നിപ്പറമ്പിൽ നില കൊ ു. ഒരിക്കൽ തന്റെ വിശാലമായ വെളുത്ത പുറം നോക്കി എന്തോ ഉപമ പൊട്ടിക്കാനാഞ്ഞ കു ുവിനെ കൃഷ്ണൻ മാസ്റ്റർ വിലക്കുന്നു. ആ വെടി പൊട്ടിക്കാനാവാതെ, കു ുവിന്റെ നാക്കിൽ തന്നെ പുകഞ്ഞ് പോയി.

ഉർവ്വശീശാപം എന്ന പോലെ കു ുവിന്റെ കരിനാക്ക് കാര്യസിദ്ധിക്ക് ഉപകരിച്ച സന്ദർഭവുമു ്. മുക്കാലും ഈർന്നുവെച്ചിരുന്ന തടിമരം എങ്ങനെയോ കുടുങ്ങിപ്പോയി. ഈർച്ചക്കാർ കു ുവിന്റെ സഹായം തേടി. കു ു ഒരു തെറി വാക്കുച്ചരിച്ചുകൊ ് വാതിൽ തുറക്കാനാവശ്യപ്പെട്ട്, ഒരൊറ്റച്ചവിട്ട്. തടിപിളർന്നു പോയി.

പാമ്പിന്റെ വായിൽ വിഷം മൂക്കുമ്പോലെയായിരുന്നുവത്രെ, കു ുവിന്റെ കരിനാക്കിന്റെ വില. മാസങ്ങൾ കൂടുമ്പോൾ ഒരിക്കലെങ്കിലും ഒന്നു പിരാകിക്കൊത്തണം. അങ്ങനെ വിഷം മൂർച്ഛിച്ചിരുന്ന സമയത്താണ് കു ുവിന്റെ മരണം സംഭവിക്കുന്നത്. മരണത്തിന് ഹേതുവായതും കരിനാക്ക് തന്നെ.

സ്വന്തം പേരക്കുഞ്ഞ് മലർന്നുകിടന്ന് മേലോട്ട് മൂത്രമൊഴിക്കുന്നത് ക ഷ്പോൾ കു ുവിന്റെ നാക്കിൽ തീപ്പൊരി വീണു. 'ചെക്കൻ പകല് പൂക്കുറ്റി കത്തിക്കുന്നോ?' ഉത്തരക്ഷണത്തിൽ പിറകിൽ നിന്നും പിരടിക്ക് അടി വീണു. തന്റെ അരുമക്കുഞ്ഞിനെ കണ്ണുവെച്ചത് സഹിക്കാൻ പറ്റാത്ത മകൻ അയ്യപ്പുട്ടി ആയിരുന്നു അത്. എന്തോ പറ്റിയ പോലെ കുഞ്ഞ് കരച്ചിലും തുടങ്ങി. കു ു അന്ന് പുറത്തിറങ്ങിയില്ല. അതേ വേഷത്തിൽ, മുറിയിൽ കടന്ന്, പായിൽ ഒരു കിടപ്പ് കിടന്നു. മൂന്നു ദിവസത്തേക്കെണീറ്റില്ല. നാലാം ദിവസം മരിച്ചു - ആ കിടപ്പിൽ തന്നെ.

കു ുമ്മാമന്റെ മരണകാരണം വേലുമൂപ്പർ വ്യാഖ്യാനിച്ചത് ഇങ്ങനെയാണ്.

''വെഷഹാര്യേള് കടിച്ച പാമ്പിനെക്കൊ ു തന്നെ വെഷം കൊത്തിയെടുപ്പി ക്കാറില്ലേ? പാമ്പ് വെഷം കൊത്തിയെടുത്താല് കടിയേറ്റ ആളുടെ വെഷം എറങ്ങും - കടിച്ച പാമ്പ് അവിടെത്തന്നെ കിടന്നു ചാവേം ചെയ്യും - അതുപോലെ കു ൂമ്മാമൻ ഓർക്കാതെ സ്വന്തം പേരക്കുഞ്ഞിനെ ഒന്നു കൊത്തിപ്പോയി - പിന്നെ വെഷം അയാളുതന്നെ വലിച്ചടുത്തു - കുഞ്ഞിന്റെ കരച്ചിലിന്റെ ദണ്ണം മാറി - കു ുമ്മാമൻ ചാവേം ചെയ്തു.'' (ഒ. ദേ. കഥ പു 529)

സ്വന്തം പേരക്കുഞ്ഞിനെ പിരാകിപ്പൊട്ടിച്ചുപോയതിനാലുള്ള മനോ വേദനയും, സ്വന്തം മകന്റെ കൈകൊ ് തല്ലുകിട്ടിയതിലുള്ള മാനഹാനിയും കിഴവനെ ആകെ കുഴച്ചുകളഞ്ഞിട്ടു ായിരിക്കണം. സ്വയംപ്രത്യായന ശക്തികൊ ് ആ മനുഷ്യൻ തന്നത്താൻ ശപിച്ചു മരിച്ചതായിരിക്കുമോ എന്നിങ്ങനെ നോവലിസ്റ്റ് സംശയം പ്രകടിപ്പിക്കുന്നു.

ഈ ര ു കഥാപാത്രങ്ങളിലൂടെ പൊറ്റെക്കാട്ട് കരിങ്കണ്ണ് എന്ന നാട്ടുവിശ്വാസത്തെ അതിന്റെ സകലസജീവതയോടും കൂടി സാഹിത്യത്തിലേക്ക് ആവാഹിക്കുന്നു. ഈ വിശ്വാസം എത്രമാത്രം ആഴത്തിൽ വേരോടിയിരിക്കുന്നു എന്ന് മനസ്സിലാക്കാൻ ഈ കഥാപാത്രങ്ങൾ പര്യാപ്തരാണ്.

ഇവ കൂടാതെ, കണ്ണേറിനെ പ്രതിരോധിക്കാനുള്ള തന്ത്രങ്ങൾ കൂട്ടായ്മ ഉപയോഗിക്കുന്നത് മൂന്നിടത്ത് പരാമർശവിധേയമായിട്ടു ്.

1. ''പുതിയ പീടിക - മാളികയിറയിൽ നിന്ന് ഒരു ചൂലും ഒരു ചട്ടുകക്കള്ളിക്കഷ്ണവും ചുണ്ണാമ്പുകൊ ് കോലം വരച്ചുവെച്ച ഒരു പഴങ്കലവും ഒരു കയറിൽ കെട്ടിത്തൂക്കിയിട്ടിരിക്കുന്നു. കണ്ണേറു പറ്റാതിരിക്കാനുള്ള കുന്ത്രഷ്ഠാണമാണ്.'' (മുഴ. പൊ.ചെ.വാ. 2 പു 419)

2. ''ശ്രീധരൻ വിശാലമായ കക്കിരിവളപ്പിലേക്കു കണ്ണയച്ചു. അവിടെ ഒരു വലിയ മുളങ്കോലിൽ കുത്തിനിർത്തിയ ഒരു കോലം, കടന്നുവരുമ്പോൾ തന്നെ ശ്രീധരന്റെ ശ്രദ്ധയെ ആകർഷിച്ചിരുന്നു. കൗതുകത്തോടെ വീ ും നോക്കി, മുളയും വൈക്കോലും കൊ ് നിർമ്മിച്ച ആൾരൂപം. മുഖം മൺകലമാണ്, തലയിൽ ഒരു വശം മടക്കുകുത്തിയ ഒരു വൈക്കോൽ തൊപ്പി ചാർത്തിയിരിക്കുന്നു. കാൽസ്രായി ഇട്ടിട്ടു ് - പാന്തം കൊെ ാരു ബെൽറ്റും. പാളകൊ ു ാക്കിയ അരിവാളിന്റെ രൂപത്തിലുള്ളൊരായുധം അരയിൽ തൂക്കിയിട്ടിരിക്കുന്നു - ചുമലിൽ പനമ്പട്ടകൊ ു ാക്കിയ ഒരു തോക്കും - ആ രൂപം ആരുടേതാണെന്ന് ശ്രീധരനുമനസ്സിലായി: 'കൂർക്കാസ്!'

തന്റെ മികച്ച കക്കിരി കൃഷിക്ക് കരിങ്കണ്ണേൽക്കാതിരിക്കാൻ അപ്പു പണിതു ാക്കിയ പേക്കോലം പുതിയ ഗൂർഖാമോഡലിലാണ് !'' (ഒ. ദേ. കഥ പു 137)

മലബാറിനെ അക്കാലത്ത് ഏറ്റവും കൂടുതൽ അസ്വസ്ഥമാക്കിയ മാപ്പിളലഹളയെ ഒതുക്കാൻ ബ്രിട്ടീഷ് ഭരണകൂടം രംഗത്തിറക്കിയ ഗൂർഖാപട്ടാളത്തിന്റെ അനുകരണമാണ് അപ്പു കക്കിരിത്തോട്ടത്തിനു കണ്ണുപറ്റാതിരിക്കാൻ ഉ ാക്കിയ കോലം. പാരമ്പര്യആചാര വിശ്വാസങ്ങൾ സമകാലികതയിൽ നിന്നും ഊർജം സ്വീകരിച്ച് തുടർച്ച സാധ്യമാക്കുന്നതിന്റെ ദൃഷ്ടാന്തം കൂടിയാണിത്.

3. ''തോട്ടിൽ വീണു ചെളിയിൽ മുങ്ങിയ വർക്കിയെ ക ് മാധവി പരിഹസിക്കുന്നു. വാഴവളപ്പിൽ അനങ്ങാതെ നിന്നു കൊടുത്താമതി എന്ന്.'' (വി. ക. പു. 80) വാഴകൃഷിക്ക് കണ്ണു തട്ടാതിരിക്കാൻ വെക്കുന്ന നോക്കുകുത്തിക്ക് തുല്യമാണ് വർക്കിയുടെ രൂപം എന്നാണ് മാധവിയുടെ വ്യംഗ്യം.

കണ്ണേറ് നാവേറ് ദോഷം പ്രകടിതമാകുന്നത് അർത്ഥഗർഭവും രൂക്ഷവുമായ വാക്പ്രയോഗത്തിലൂടെയാണെന്ന് കൂട്ടായ്മ വിശ്വസിക്കുന്നു. ചില ദൃശ്യങ്ങൾ കരിങ്ക

ണ്ണന്റെ കാഴ്ചയിൽപെടുകയും അതിനുള്ള സ്വാഭാവികമായ പ്രതികരണങ്ങൾ ധ്വനിസാന്ദ്രമായ വാക്യങ്ങളായി പുറത്തുവരികയും ചെയ്യുന്നു. അപാരശക്തിയുള്ള ഇത്തരം വാക്കുകളാണ് ആപത്ത്കൊ ുവരിക എന്ന സമൂഹമനസിലെ ധാരണയെ പൊറ്റെക്കാട്ട് പിടിച്ചെടുക്കുകയും തന്റെ കൃതികളിൽ സന്നിവേശിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. പ്രത്യേകതരം സൂചകസൂചിതബന്ധം ഇത്തരം ഭാഷാപ്രയോഗങ്ങളിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്നു ്. കരിങ്കണ്ണന് ചൂ ിക്കാട്ടാനുള്ള സൂചിതത്തെ തീവ്രമായ സൂചകഭാഷയിൽ പ്രച്ഛന്നമായാണ് അവതരിപ്പിക്കുന്നത് എന്നതാണ് അതിന്റെ ശക്തിക്കുനിദാനം. പഴഞ്ചൊല്ലിനെക്കാൾ വിനിമയവീര്യം കൂടിയ നാട്ടുപ്രയോഗമാണ് ഇങ്ങനെ സാന്ദർഭികമായി കരിങ്കണ്ണന്മാർ പ്രയോഗിക്കുക എന്ന കൂട്ടായ്മയുടെ വിശ്വാസമാണ് പൊറ്റെക്കാട്ട് സ്വീകരിക്കുന്നത്.

കരിങ്കണ്ണൻ പ്രയോഗം	**സന്ദർഭം**	**കൃതി**
1. എങ്ങോട്ടാ ചുരുട്ടുംവലിച്ചുകൊ ് പുറപ്പാട്?	പുകവമിച്ചുകൊ ് നിന്നിരുന്ന ഒരു റോഡ്റോളർ യന്ത്രത്തെ നോക്കി പറയുന്ന വാക്കുകൾ	
2. ചിരവപോലെ കൊ ുവച്ചിരിക്കുന്നത് ക ോ?	നിരത്തിന്റെ അരികിൽ കുത്തിയിരിക്കുന്ന നായയെ നോക്കി പറയുന്നു.	
3. എന്താപനയ്ക്ക് നമ്പർ വെക്കാൻ പോയിരുന്നോ?	ഒരു കയ്യിൽ എണ്ണച്ചിരട്ട, മറുകയ്യിൽ പാനീസ്, കാക്കി ഷർട്ട് ഈ രൂപത്തിൽ വരുന്ന ഉക്കുണ്ണിനായരെ നോക്കി കരിങ്കണ്ണൻമാപ്പിള ചോദിക്കുന്നത്.	അന്തകന്റെ തോട്ടി
4. ഓഹ്-അന്തകന്റെ തോട്ടിപോലത്തെ ഒരു പിലാവ്	മുറിക്കാൻവേ ി ശാഖയും ഇലകളും വെട്ടിമാറ്റിയ പിലാവ് നോക്കി പറയുന്നത്	
5. ആരാണ് അപ്പുറത്ത് കത്തിയണക്കുന്നത്	മുട്ടവിരിഞ്ഞ് പുറത്തുവന്ന കോഴിക്കുഞ്ഞുങ്ങളുടെ ശബ്ദം കേട്ട് പറയുന്നത്	
6. ആനപോലത്തെ കവുങ്ങ്	കവുങ്ങിന്റെ വളർച്ചയിൽ അസൂയാലുവായി പറയുന്നത്	ഒരു ദേശത്തിന്റെ കഥ
7. ചെക്കൻ മേലോട്ട് പകല് പൂക്കുറ്റി കത്തിക്കുന്നോ?	പേരക്കുട്ടി കോലായിൽ മലർന്നുകിടന്ന് മൂത്രം ഒഴിക്കുന്നത് ക ് പറയുന്നത്	

വിശ്വാസത്തിന്റെ സ്ഥലപരത

ഗ്രാമീണകൂട്ടായ്മയെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം, ചില പ്രത്യേക സ്ഥലങ്ങൾ വിശ്വാസങ്ങളുടെ കേന്ദ്രസ്ഥാനങ്ങളായിരിക്കും. തങ്ങളുടെ വിശ്വാസങ്ങളുടെ മൂർത്തിമദ്ഭാവമായ പല അമാനുഷിക ശക്തികളുടെയും വിഹാര കേന്ദ്രമായി ഈ സ്ഥലങ്ങളെ കൂട്ടായ്മ കരുതിപ്പോരുന്നു. ഇടശ്ശേരിയുടെ പൂതപ്പാട്ടിലെ പൂതം അധിവസിക്കുന്ന പറയന്റെ കുന്നിന്റെയങ്ങേച്ചെരിവിലെ പാറക്കെട്ടിന്നടിഭാഗവും സ്മാരകശിലകളിലെ കുഞ്ഞിപ്പള്ളിമൈതാനവും അത്തരം സ്ഥലങ്ങൾക്കുദാഹരണമാണ്. ധാരാളം വിലക്കുകൾ ഇത്തരം സ്ഥലങ്ങളുമായി ബന്ധപ്പെട്ടു ായിരിക്കും. അസമയങ്ങളിൽ ഇത്തരം സ്ഥലങ്ങൾ വഴി സഞ്ചരിക്കേ ി വന്നവർ അമാനുഷിക ശക്തികൾക്ക് കീഴടങ്ങേ ിവന്നതിന്റെ ഭയം പുരട്ടിയ കഥകൾ കൂട്ടായ്മകൾക്കിടയിൽ സുലഭമായിരിക്കും. അതോടൊപ്പം തന്നെ, മന്ത്രതന്ത്രാദികളിൽ നിഷ്ണാതരായവർ തൽസ്ഥലങ്ങളിലൂടെ സഞ്ചരിക്കുമ്പോൾ ഉപദ്രവിക്കാൻ ശ്രമിച്ച ശക്തികളെ, വരച്ചവരയിൽ നിർത്തിയ കഥകളും കൂട്ടായ്മ നിലനിർത്തുന്നു ാവും. ഒറ്റപ്പെട്ടു നിൽക്കുന്ന ഇത്തരം സ്ഥലങ്ങളെക്കുറിച്ച് നിലീനമായ ഭയം കൂട്ടായ്മാജീവിതത്തിന്റെ ഒരു സവിശേഷത യാണ്.

ദുരാത്മാക്കളും ദുർമൂർത്തികളും വിളയാടുന്ന ഇത്തരമൊരു 'അപായസ്ഥലി' '*ഒരു ദേശത്തിന്റെ കഥ*'യിലും കടന്നു വരുന്നു. 'പൂതപ്പറമ്പ്' അതിരാണിപ്പാടത്തിനും ഇലഞ്ഞിപ്പൊയിലിനും മധ്യേയുള്ള വഴിയിൽ ര ുമൂന്നുമൈൽ ചുറ്റളവിൽ കിടക്കുന്ന ഒരു പീഠനിലമാണ് പൂതപ്പറമ്പ് - മൈതാന ഖണ്ഡങ്ങളും, കൊച്ചു പുൽമേടുകളും, പരുക്കൻ മുഴകളും, അങ്ങുമിങ്ങും കുറ്റിക്കാടുകളും, കരിമ്പാറക്കുത്തുകളും, കാഞ്ഞിരത്തോട്ടങ്ങളും, കരിമ്പന ക്കൂട്ടങ്ങളും ഇടകലർന്ന സ്ഥലം. പൂതപ്പറമ്പിന്റെ ഉദ്ഭവത്തെക്കുറിച്ച് നിലനിൽക്കുന്ന വിശ്വാസം അവിടെയുള്ള ചിറയുമായി ബന്ധപ്പെട്ടതാണ്.

''പൂതപ്പറമ്പിലെ ചിറ ആരും കുഴിച്ചു ാക്കിയതല്ല. ആയിരമായിരം വർഷങ്ങൾക്കുമുമ്പ് ഭൂതത്താൻമാർ ഒറ്റ രാത്രികൊ ് കടൽ തൂർത്തു ാക്കിയ സ്ഥലമാണ് പൂതപ്പറമ്പ് - മുഴുവൻ തൂർത്തെടുക്കാൻ കഴിയുന്നതിനു മുമ്പ് നേരം പുലർന്നുപോയി. ആഴിയുടെ അവശിഷ്ടം ചിറയായി ഇന്നും നിലകൊള്ളുന്നു.

ചിറയിൽ ഒരു ഐലയും ഒരു മത്തിയും ഇപ്പോഴും പാർത്തു വരുന്നു ന്ന് പഴമക്കാർ പറയുന്നു.'' (ഒ. ദേ. കഥ പു 124)

തന്റെ ബാല്യത്തിൽ, കന്നിപ്പറമ്പിൽ വരാറുള്ള, 'ചുട്ടകോഴിയെ പറപ്പിക്കുന്ന പഹയൻ' എന്നു പേരു കേട്ട മന്ത്രവാദി പാണൻ കണാരൻ പറയുന്ന കഥകളിലൂടെയാണ് ശ്രീധരൻ പൂതപ്പറമ്പിനെ അറിയുന്നത്. അവിടെ വെച്ച് പല ഉഗ്രപിശാചുക്കളെ പിടിച്ചു കെട്ടിയതും, ചില പേനപ്രേതങ്ങളെ (ആർത്തിപിടിച്ച) കളിപ്പിച്ചതും ചില യക്ഷികളെ ഓടിച്ചതും പാണൻ കണാരൻ വിവരിച്ചു കേൾപ്പിച്ചത് ശ്രീധരന്റെ മനസ്സിൽ മായാതെ കിടക്കുന്നു. പിൽക്കാലത്ത്, പൂതപ്പറമ്പിന്റെ ഒരു ഭാഗം പട്ടാളക്കാർ വെടിപരിശീലനത്തിനുപയോഗിക്കുന്ന മൈതാനമാക്കിയെങ്കിലും, രാത്രിയായാൽ യക്ഷികളും ഭൂതങ്ങളും സ്ഥലം ഏറ്റെടുക്കുമെന്ന് കൂട്ടായ്മ വിശ്വസിച്ചു.

ഇത്തരം കഥകൾ മനസ്സിലുു ക്കിലും ധൈര്യം ഭാവിച്ച ശ്രീധരൻ ഒരു നട്ടുച്ച നേരത്ത് ഒറ്റയ്ക്ക് കാൽനടയായി പൂതപ്പറമ്പും മുറിച്ചുകടന്ന് (ഇന്നത്തെ മായപ്പറമ്പ്) വേലാളൂർ പാടത്തിറങ്ങി ഇലഞ്ഞിപ്പൊയിലിലേക്ക് നടക്കാനൊരുങ്ങി. പക്ഷേ പൂതപ്പറമ്പിന് നടുവിലെത്തിയപ്പോൾ പഴയ കഥകളെല്ലാം ഓർമ്മവരികയും, വെള്ളക്കാർക്ക് പറയ സ്ത്രീയിൽ ഉ ായ ഒരു മിശ്രവർഗക്കാരിയെക ് യക്ഷിയെന്നു തെറ്റിദ്ധരിച്ച് പരിഭ്രാന്തനാകുകയും ചെയ്യുന്നു. ഒരാഴ്ച ജ്വരബാധിതനായി അബോധാവസ്ഥയിൽ കഴിയുകയായിരുന്നു ഫലം. ഇത് പോലുള്ള സ്ഥലങ്ങളെക്കുറിച്ച് കൂട്ടായ്മയുടെ അബോധമനസ്സിൽ അന്തർലീനമായ ഭയമാണ് ശ്രീധരന്റെ പനിയിൽ കലാശിച്ചത്. അബോധാവസ്ഥയിൽ, 'കരിമ്പന ക്കുരലിലാണേയ് - ഒന്നിറക്കിത്തരണേ' എന്ന് ഉറക്കെ നിലവിളിച്ചതും 'യക്ഷി- യക്ഷി' എന്ന് ജൽപ്പിച്ചുകൊ ് എണീറ്റോടാൻ ഭാവിച്ചതുമൊക്കെ ഉപബോധമനസ്സിൽ ആഴത്തിൽ പതിഞ്ഞ വിശ്വാസങ്ങളുടെ ഫലമായാണ്.

ഇലഞ്ഞിപ്പൊയിലിൽ നിന്നും കന്നിപ്പറമ്പിലേക്കു തിരിച്ചുള്ള യാത്രയിൽ കൂട്ടുവന്ന അപ്പുവിനോട് പൂതപ്പറമ്പിലെ ചിറക്കരയിലൂടെയുള്ള യാത്ര ഒഴിവാക്കി വളഞ്ഞ വഴിക്കു വന്നതെന്തെന്ന ശ്രീധരന്റെ ചോദ്യത്തിന് അപ്പു നൽകുന്ന മറുപടിയിലും ഇതേ വിശ്വാസം തന്നെയാണ് ഒളിഞ്ഞു കിടക്കുന്നത്.

"അപ്പു എന്തോ വിഴുങ്ങുന്ന മട്ടിൽ ചങ്കു വീർപ്പിച്ചുകൊ ് ആകാശ ത്തിലേക്കു നോക്കി ആത്മഗതമെന്നോണം മൊഴിഞ്ഞു: 'ചിറക്കരയിലെ കരിമ്പനക്കാട് അത്ര നല്ല സ്ഥലമല്ലാ!...'" (ഒ.ദേ.കഥ.പു.230)

കൂട്ടായ്മയുടെ മനസ്സിൽ ഭീതിയുണർത്തുന്ന വിശ്വാസങ്ങൾ ചിലപ്പോൾ ജലാശയങ്ങളുടെ ആഴവും ഒഴുക്കുമുള്ള ഭാഗങ്ങളെചുറ്റിപ്പറ്റിയായിരിക്കും. അത്തരമൊരു സ്ഥലമാണ് '*ഒരു ദേശത്തിന്റെ കഥ*'യിൽ ചു ിൻമേൽ പാ ുള്ള ചെക്കുവും അപ്പുവും

മൂരികളെ കുളിപ്പിക്കാൻ കൊ ുപോന്ന പുഴയുടെ വളവിലുള്ള വലിയ കയം - 'ചെകുത്താൻ കയ'മെന്നാണത് അറിയപ്പെടുന്നത്.

''കയത്തിനടുക്കൽ ഒരു കൂറ്റൻ പാറയു ്. ആ കയത്തിനടുക്കൽ നേരമില്ലാ നേരത്ത് ആരും പോവുകയുമില്ല. അവിടെ പകലും കൂളികളു ാവും - പ ുകാലത്തു നാടുവാഴിത്തമ്പുരാൻ ശിക്ഷകൽപ്പിച്ചു കുറ്റവാളികളെ കഴുത്തുവെട്ടി കൊന്നിരുന്നത് ആ പാറമേൽ വെച്ചായിരുന്നു. അപ്പു പറയും: 'ശിക്ഷ വിധിച്ച ആളെ പാറപ്പുറത്ത് കേറ്റി നിർത്തും. എന്നിട്ട് ആരാച്ചാർ വാൾ വീശി ഒരൊറ്റ വെട്ട്. തല - സൈ!- ചെയിത്താൻ കയത്തിൽ' - കയത്തിലെ വെള്ളം ഓരോ നേരത്തും, ഓരോ നിറമായിരിക്കും. ചിലപ്പോൾ കടും ചോരയുടെ നിറം - ചിലപ്പോൾ നീലം കലക്കിയ പോലെ - മറ്റു ചിലപ്പോൾ മഞ്ഞൾ കലക്കിയ പോലെ. അതെല്ലാം ചെകുത്താൻമാരുടെ മായാവിദ്യയാണെന്ന് അപ്പു പറയും.'' (ഒ.ദേ.കഥ.പു.38)

'*കുരുമുളക്*' എന്ന നോവലിലും '*പ്രേതഭൂമി*', '*ദിവാകരന്റെ അച്ഛൻ*' എന്നീ ചെറുകഥകളിലും ഇതു പോലുള്ള വർണന കാണാം. കുരുമുളകിൽ വെള്ളിയാഴ്ച രാത്രി ഒറ്റയ്ക്ക് ചപ്പാരം കുന്നിലെ ഭദ്രകാളീ ക്ഷേത്രത്തിനടുത്തുകൂടി കടന്നുവരുന്ന രാജപ്പനെ സുഹൃത്ത് കുഞ്ഞിക്കണ്ണൻ താക്കീത് ചെയ്യുന്നു.

''രാജപ്പാ - രാത്രിയിൽ നീ ഒറ്റയ്ക്ക് - അതും വെള്ളിയാഴ്ച - ആ കാവിന്റെ നടുവിലൂടെ വരരുതായിരുന്നു. അവിടെ ഭദ്രകാളിയും ചെകുത്താൻമാരും കൂത്താടുന്ന കാഴ്ച എതിരുമുട്ടിയാൽ പിന്നെ ആ ആൾ വീട്ടിലെത്താറില്ല. പിറ്റേന്നു രക്തം വെട്ടിക്കുടിച്ച മട്ടിൽ അയാളുടെ ശവം കാട്ടിൽ കിടക്കുന്നതാണ് കാണുക.'' (കുരുമുളകു പു.11)

'*പ്രേതഭൂമി* എന്ന ചെറുകഥയിൽ കാട്ടിനു നടുവിലുള്ള ഒരു കിണറും പരിസരവുമാണ് പ്രേതഭൂമിയായി അറിയപ്പെടുന്നത്.

''ചേ... എന്ന ഗ്രാമത്തിലെ ആ കുന്നിൻപുറവും മൈതാനവും പല പ്രേതകഥകളുടെയും സങ്കേതമായിരുന്നു. അന്തിമയങ്ങിയാൽ ആ പരിസരം ഒരു പ്രേതലോകമായി മാറുമെന്നാണ് പറഞ്ഞു വരുന്നത്. അടുത്ത ഗ്രാമത്തിലേക്ക് ആ കുന്നിൻ ചെരുവിലൂടെ ഒരു കുറുക്കുവഴി കാണാമെങ്കിലും, സന്ധ്യ കഴിഞ്ഞാൽ പിന്നെ അതൊരു നിരോധിക്കപ്പെട്ട മാർഗമാണ്. ഗ്രാമീണർ വയലിലൂടെ മൂന്നുനാഴിക വഴി സ്മരിക്കുകപോലും ചെയ്യില്ല. കാരണം, അവിടെ മനുഷ്യനെ വഴിതെറ്റിച്ചു പൊട്ടക്കിണറ്റിൽ

തള്ളിയിടുകയോ കരിമ്പനയുടെ മുകളിൽ കയറ്റുകയോ ചെയ്യുന്ന യക്ഷികളു ്. പന്തങ്ങളും കത്തിച്ചുപിടിച്ചു നൃത്തം ചെയ്യുന്ന പിശാചുക്കളു ്. നരരക്തപ്രിയയായ ഭദ്രകാളിയു ്. പേശികൊ ു മനുഷ്യന്റെ പിന്നാലെ കൂടുന്ന കൂളികളും ഇരുട്ടടിവിദഗ്ദ്ധരായ പ്രേതങ്ങളും ഇരതേടി സ്വൈരസഞ്ചാരം ചെയ്യുന്ന ഭയങ്കര സ്ഥലമാണത് എന്നാണ് പരക്കെ വിശ്വാസം.'' (പ്രേതഭൂമി പൊ. ചെ.വാ. 2 പു 413)

ആ കുന്നിൻചെരിവിലെ കിണറിനടുത്ത് നടക്കുന്ന ര ് അസ്വാഭാവികമരണങ്ങളുടെ കഥയാണ് പ്രേതഭൂമി. വ്യത്യസ്തകാല ഘട്ടങ്ങളിൽ, പ്രണയത്തിന്റെ മായാവലയത്തിൽപെട്ട്, വ്യത്യസ്ത സാഹചര്യങ്ങളിലാണെങ്കിലും പുരുഷവേഷം ധരിച്ച് കാമുകനെ തേടിപ്പോയ ര ് സ്ത്രീകളാണ് അസ്വാഭാവിക മരണത്തിനിരയാകുന്നത്. ഭൂതകാലത്തിലെ നായികയെ കൊന്ന് കിണറ്റിൽ തള്ളുന്നത് കാമുകനും കിങ്കരൻമാരും തന്നെ. വർത്തമാനകാല നായികയെ പ്രേതം വെട്ടിക്കുടിച്ചതാണോ, എന്തെങ്കിലും ക ് പേടിച്ച് മരിച്ചതാണോ എന്നാർക്കുമറിയില്ല. ഷർട്ടു ധരിച്ച് തലക്കെട്ടുകെട്ടിയ ര ് വെളുത്ത രൂപങ്ങൾ നിഴലുപോലെ ആ പരപ്പിലൂടെ കിണറ്റിനരികിലേയ്ക്കു നീങ്ങുന്ന കാഴ്ചയിലും, പറഞ്ഞുമനസ്സിലാക്കാൻ കഴിയാത്തതായി പലതും ഈ ലോകത്തുു ന്ന വാക്കുകളിലുമാണ് കഥ അവസാനിക്കുന്നത്.

ഭയം പകരുന്നതെങ്കിലും, മനോഹരമായ ഒരു വിശ്വാസം യാഥാർത്ഥ്യ ത്തിന്റെ പാറക്കെട്ടിൽ തട്ടിത്തകരുന്ന കാഴ്ചയും ഇതേ കഥയിൽ കാണാം. ദൂരെ കിഴക്കൻമലകളിൽ ഒരു മഞ്ഞപ്രകാശം ക മ്പരന്ന കഥാകൃത്തിനോട്, അന്ന് വെള്ളിയാഴ്ചയാണെന്നും, പന്തങ്ങൾ കൊളുത്തിപ്പിടിച്ച് പിശാചുക്കളുടെ അകമ്പടിയോടുകൂടി മലഭഗവതി അരളിക്കാവിലേക്ക് പുറപ്പെട്ടുപോവുക യാണെന്നും കൂടെയു ായിരുന്ന കുട്ടപ്പൻ നായർ പറയുന്നു. അവിടെ വെച്ച് മുൻപേ ചിലരെല്ലാം മലഭഗവതിയുടെ എഴുന്നള്ളത്ത് ക തായി പറഞ്ഞ കഥകളും ഓർത്ത് അത്ഭുതത്തോടെ മിഴിച്ചിരുന്ന കഥാകൃത്തിനെ തട്ടിയുണർത്തിക്കൊ ് കുട്ടപ്പൻ നായർ യാഥാർത്ഥ്യം അറിയിക്കുന്നു.

''ചങ്ങാതി; അത് മലകാളിയും കൂളിപ്പടയും പന്തവുമൊന്നുമല്ല കേട്ടോ. വയനാടൻ ചുരത്തിലൂടെ ലോറി ഇറങ്ങിവരുന്ന കാഴ്ചയാണ്. ചുരത്തിലെ ഓരോ വളവു തിരിയുമ്പോഴും ചെരിഞ്ഞുവീശിക്കൊ ിരിക്കുന്ന വെളിച്ചമാണ് നിങ്ങൾ ക ത്.'' (പൊ. ചെ. വാ. 2 പു 416)

കുട്ടപ്പൻനായർ പരമാർത്ഥം പറഞ്ഞ്, തന്റെ സ്വപ്നത്തിൽ താറടിച്ചു കളഞ്ഞതായാണ് കഥാകൃത്തിന് അപ്പോൾ തോന്നുന്നത്. വിശ്വാസത്തിന്റെ മായക്കാഴ്ച കളെ യുക്തിവിചാരത്തിന്റെ നിഷ്കൃഷ്ടപരിശോധനകൊ ് കളങ്കപ്പെടുത്തേ തില്ലെന്നാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ നിലപാട്.

'*ദിവാകരന്റെ അച്ഛൻ*' എന്ന കഥയിലും ഒരുപറമ്പ് പരിസരവാസികൾക്ക് പേടിസ്വപ്നമാകുന്നതിനെക്കുറിച്ച് പരാമർശമു ്.

"ആ പറമ്പിനെപ്പറ്റി പലരും പല ഐതിഹ്യങ്ങളും പറഞ്ഞു വരുന്നു ്. അതൊരു ഇല്ലം മുടിഞ്ഞ സ്ഥലമാണു പോലും. അവിടെ ഒരു പൊട്ടക്കിണറു ്. അതിൽ സ്വർണ്ണത്തിന്റെ വെള്ളരിക്കായും മറ്റും ഇപ്പോഴും ഉ ന്ന് ആളുകൾ പറയുന്നു. ഇവിടുത്തുകാർക്കെല്ലാം ആ പറമ്പിനെപ്പറ്റി വലിയ ഭയമാണ്. അവർ അതിനെ ചെകുത്താൻ പറമ്പ് എന്നാണ് പറഞ്ഞു വരുന്നത്." (പൊ.ചെ.വാ.2 പു.446)

അവചപുരാവൃത്തത്തിന്റെ വഴികൾ

ഉച്ചപുരാവൃത്തത്തിന്റെ ഭാഗമായ ദേവതകൾക്കൊപ്പം തന്നെ അവചപുരാവൃത്തത്തിന്റെ ഭാഗമായ യക്ഷി, കുട്ടിച്ചാത്തൻ, മാടൻ, മറുത തുടങ്ങിയ ദേവതാ സങ്കല്പങ്ങളും മലയാളിക്കൂട്ടായ്മ കാത്തുസൂക്ഷിക്കുന്നു. അനുഗ്രഹനിഗ്രഹ ശക്തികളുള്ളവരാണ് ഈ ദേവതകൾ. ഇവരിൽ സദ്ദേവതകളും ദുർദേവത കളുമു ്. ഗ്രാമീണകൂട്ടായ്മകളിൽ വളരുന്ന ഒരു ബാലൻ ഈ ദേവതമാരെ ക്കുറിച്ചുള്ള അത്ഭുതകഥകൾ കേട്ടാണു വളരുക. കാവുകളിലും വെളിമ്പ്രദേശ ങ്ങളിലും, ഏഴിലം പാല, കരിമ്പന മുതലായ വൃക്ഷങ്ങളിലും ഈ ശക്തികൾ കുടികൊള്ളുന്നുവെന്നും അത്തരം സ്ഥലങ്ങളിൽ അസമയത്തും ഒറ്റയ്ക്കും സഞ്ചരിക്കുന്നവരെ തങ്ങളുടെ ആസക്തികൾക്ക് ഇരകളാക്കുന്നുവെന്നും കൂട്ടായ്മ വിശ്വസിക്കുന്നു. ദുർമരണം പ്രാപിക്കുന്ന മനുഷ്യരും ശ്രാദ്ധക്രിയകൾ ലഭിക്കാത്ത പരേതാത്മാക്കളുമാണ് ദുർദേവതകളായി പുനർജ്ജനിക്കുന്നത്, എന്നാണ് വിശ്വാസം. സി.വി.രാമൻ പിള്ള '*മാർത്താണ്ഡവർമ്മ*'യിൽ ഉൾപ്പെടുത്തിയ പഞ്ചവൻ കാട്ടുനീലിയുടെ കഥ ഉദാഹരണം.

''വൃക്ഷാരാധനയും ഉർവ്വരതാ സങ്കല്പവും പെൺസ്വത്വവും ചേർന്നപ്പോൾ ഭാരതം മുഴുവൻ യക്ഷി എന്ന രൂപമായി...... കേരളത്തിലെ യക്ഷിസങ്കല്പത്തിന് ര ു ഭാവങ്ങളു ് - സുന്ദരയക്ഷിയും രക്തയക്ഷിയും. മറ്റു പ്രദേശങ്ങളിൽ ഈ ദ്വന്ദ്വം അത്ര കാണ്മാനില്ല. മോഹിപ്പിക്കുന്ന സുന്ദരയക്ഷിയും ചതിച്ചുകൊല്ലുന്ന രക്തയക്ഷിയും ചേർന്ന സങ്കല്പം കേരളത്തിൽ പ്രധാനമായും പാലമരവുമായാണ് ബന്ധപ്പെട്ടു കാണുന്നത്. യക്ഷി പൂജ വൃക്ഷാരാധനയാണ്. യക്ഷി വൃക്ഷദേവത (Tree spirit) യും''[5] എന്ന് വിജയ കുമാർ മേനോൻ വിശദീകരിക്കുന്നു.

'*ഒരു ദേശത്തിന്റെ കഥ*'യിൽ നട്ടുച്ചയ്ക്ക് ഒറ്റയ്ക്ക് പൂതപ്പറമ്പ് വഴി സഞ്ചരിക്കേ ിവന്നപ്പോൾ, യക്ഷിയെക്കുറിച്ചു കേട്ട കഥകൾ ശ്രീധരൻ അയവിറക്കുന്നു.

''കരിമ്പനമോളിൽ നിന്ന് യക്ഷികൾ ഇറങ്ങിവരും- പൂതപ്പറമ്പിനടുത്തുകൂടി പോകുന്ന വഴിപോക്കരെ വശീകരിച്ചു മയക്കിക്കൊ ുവന്ന് കരിമ്പനമേൽ കയറ്റും. (അർധബോധാവസ്ഥയിൽ ആ പാന്ഥന്മാർക്കു കരിമ്പന മണിമാളികയായിട്ടാണത്രേ മനസ്സിൽ തോന്നുക.....) പിറ്റേന്നു രാവിലെ പനഞ്ചുവട്ടിൽ ഒരു ശവം കാണാം... രക്തമെല്ലാം യക്ഷി ഈമ്പിക്കുടിച്ചിട്ടു ായിരിക്കും.'' (ഒ.ദേ.കഥ.പു.223)

അപ്പു പറഞ്ഞ ഒരു സംഭവകഥയും ശ്രീധരൻ അനുസ്മരിക്കുന്നു. ഒരു ദിവസം പുലർച്ചെ പണിക്കു പോകാനിറങ്ങിയ പറങ്ങോടനാശാരി പൂതപ്പറമ്പിന്റെ മൂലയിലെത്തിയപ്പോൾ ഒരു നിലവിളി കേട്ടു. ഈയകോട്ടു മനയിലെ കിഴവൻ ശങ്കരൻ നമ്പൂതിരിയു ് കരിമ്പനക്കുരലിലിരുന്നു നിലവിളിക്കുന്നു. തലചുറ്റി വീഴാതിരിക്കാൻ ഉടുമു ഴിച്ചു ദേഹം പനമ്പട്ടയോടു ചേർത്തു കെട്ടിയിരിക്കുന്നു. രാത്രി പൂതപ്പറമ്പിലെ യക്ഷി പറ്റിച്ചതാണത്രേ. നമ്പൂരിയച്ചന്റെ അരയിൽ ഉ ായിരുന്ന യന്ത്ര ഉറുക്കാണ് രക്ഷയായത്.

''പൂത്തുലയുന്ന ഏഴിലം പാലയും, വെളിംപ്രദേശത്ത് ഒറ്റപ്പെട്ടു നിൽക്കുന്ന കരിമ്പനയും ആലയമായി സ്വീകരിച്ച യക്ഷി, വേദം മുതലായ അറിവുകളെ ഭയപ്പെടുന്നു. അറിവിന്റെ ലേശമെങ്കിലും കൈവശമുള്ളവരെ യക്ഷി സ്പർശിക്കില്ല.''[6]

ഇരുമ്പുകഷ്ണം, കുരുത്തോല ഇവയും യക്ഷിയെ അകറ്റി നിർത്തുമത്രെ.കാരണം അവ അനുഷ്ഠാനകർമ്മങ്ങളിലെ പ്രധാനവസ്തുവാണ്.

യക്ഷിയെക്കുറിച്ചുള്ള കഥകളും ഭയവും മനസ്സിൽ സൂക്ഷിച്ച ശ്രീധരൻ പൂതപ്പറമ്പിലെ ചിറവക്കത്തെ കുടിലിൽ പറയസ്ത്രീയെ ക ് തെറ്റിദ്ധരിച്ച് ജ്വരബാധിതനാകുന്നു. കോരുപ്പണിക്കരുടെ പുരയിൽ പോയി അമ്മാവൻ പ്രശ്നം വെപ്പിച്ചതും ബ്രഹ്മരക്ഷസ്സു കൂടിയതാണെന്ന് പണിക്കർ രാശിയിൽ ക തും, വണ്ണാൻ കോപ്പുണ്ണിയെ കൂട്ടിക്കൊ ുവന്നു കൈക്കു ചരടുമന്ത്രിച്ചു കെട്ടിയതും, രാത്രി ഹോമം കഴിച്ചതും തുടർക്കഥ. പിന്നീട് വേലൻ ശങ്കരൻ വൈദ്യർ വന്നു പരിശോധിച്ചു. ഗുളികയ്ക്കും കഷായത്തിനും കല്പിച്ചു. ചെന്നിനായകവും കച്ചൂരക്കിഴങ്ങും അരച്ചു നെറ്റിക്കു വടിച്ചു. അങ്ങിനെ രോഗം ഭേദമാകുന്നു. യക്ഷിയും ചാത്തനും മറുതയുമട ങ്ങുന്ന ആദിമമൂർത്തികളുടെ 'എതിർപോക്കി'ന്റെ ഫലമായു ാകുന്ന മാനസിക ശാരീ രികപീഡകളെയും അതിന് പ്രതിവിധികളായി നിർദ്ദേശിക്കുന്ന മന്ത്ര-തന്ത്ര-ഔഷധചികി ത്സകളെയുംകുറിച്ചുള്ള കൂട്ടായ്മയുടെ വിശ്വാസങ്ങളെയും മനസ്സിലാക്കാൻ സഹായിക്കു ന്നതാണ് ഈ സന്ദർഭം.

നോവലിൽ മറ്റു ചില ഇടങ്ങളിലും 'യക്ഷി' പരാമർശമു ്. ചേങ്ങരയിലെ ഇടവഴിയിലൂടെ നടക്കുമ്പോൾ കന്മതിലിനപ്പുറത്തെ അടുക്കളയിൽ നിന്ന് ഏതോ ബീവി ഷർട്ടിലേക്ക് മുറുക്കിത്തുപ്പി പൊട്ടിച്ചിരിച്ചപ്പോൾ ശ്രീധരൻ ഓർക്കുന്നു - 'ചോരകുടിക്കുന്ന യക്ഷികളല്ല. ചോര തുപ്പുന്ന യക്ഷികൾ' (ഒ.ദേ.കഥ.പു.209). ഇലഞ്ഞിപ്പൊയിലിനടുത്തുള്ള

പറങ്കിമാന്തോപ്പിൽ ഉച്ചയ്ക്ക് ഗൂഢസമ്മേളനം നടത്തിയ കാമുകീകാമുകൻമാരെ 'യക്ഷി' എന്നും 'ഗന്ധർവ്വനെ'ന്നും വിശേഷിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നത് കാണാം. (പു 451).

കുട്ടിച്ചാത്തൻ

കേരളത്തിൽ പലസ്ഥലങ്ങളിലും ആരാധിക്കപ്പെട്ടുവരുന്ന മൂർത്തിയാണ് കുട്ടിച്ചാത്തൻ. ചാത്തനെ വേ വിധം സേവിച്ചാൽ വിചാരിച്ച കാര്യങ്ങൾ സാധിക്കുമെന്നാണ് പഴയ വിശ്വാസം. കോഴിക്കോട് ജില്ലയിൽ പ്രചാരത്തിലുള്ള കുട്ടിച്ചാത്തന്റെ ജനനത്തെ വിവരിക്കുന്ന തോറ്റം പാട്ടനുസരിച്ച് കാളകാട്ടില്ലത്ത് ഹോമം നടത്തിയപ്പോൾ അവിടുത്തെ കൃഷിപ്പണിക്കാരിയായ ചെറുമിക്ക് കൊടുത്ത മന്ത്രപിണ്ഡം കഴിച്ചതിന്റെ ഫലമായി അവൾ പ്രസവിച്ച മൂർത്തിയത്രേ കുട്ടിച്ചാത്തൻ.[7] വൈഷ്ണവം, ശൈവം എന്നീ രൂപങ്ങൾ സങ്കല്പിച്ച് കുട്ടിച്ചാത്തനെ ആരാധിച്ചുവരുന്നു. വൈഷ്ണവരൂപമാണ് കരികുട്ടി.

ഉസ്താദ് വാസുവിന്റെ നിർദ്ദേശ പ്രകാരം അർദ്ധരാത്രി ഒറ്റയ്ക്ക് കുട്ടിച്ചാത്തൻകാവിൽ പോകേ ി വന്ന ശ്രീധരൻ കുട്ടിച്ചാത്തനെക്കുറിച്ചുള്ള വിശ്വാസം ഓർക്കുന്നു.

''അതിരാണിപ്പാടത്ത് നിന്ന് ഒന്നര മൈൽ തെക്കുഭാഗത്തായി റെയിൽവെ പാതയ്ക്കരികെ ഒരു കുട്ടിച്ചാത്തൻകാവു ായിരുന്നു. കാവിന്റെ മുറ്റത്ത് ഒരു കൂറ്റൻ പാലമരവും. വെള്ളിയാഴ്ച പാതിരക്ക് ചെന്നു നോക്കിയാൽ, ചിലപ്പോൾ പാലക്കൊമ്പിൽ തലകീഴായ് തൂങ്ങികിടക്കുന്ന കുട്ടിച്ചാത്തനെ കാണാമത്രെ.'' (ഒ.ദേ.കഥ.പു.219)

ഇരു പാതിരയ്ക്ക് തലകീഴായി തൂങ്ങിക്കിടക്കുന്ന കരികുട്ടിച്ചാത്തന്റെ അടുത്തേക്ക് നീങ്ങുമ്പോൾ ചങ്കിടിക്കുന്നു െ ങ്കിലും, തലകീഴായി തൂങ്ങികിടക്കുന്ന കടവാതിലിനെ ക ് ഭയക്കുന്നു െ ങ്കിലും, താൻ പേടിത്തൊ നല്ലെന്ന് തെളിയിക്കാൻ വേ ി ശ്രീധരൻ പാലയിൽ ആണി തറച്ചു തിരിച്ചു ചെല്ലുന്നു.

അതിരമ്പുല്ല്

പൂതപ്പറമ്പിലെ മറ്റൊരു കുപ്രസിദ്ധനായ കുട്ടിച്ചെകുത്താനാണ് അതിരമ്പുല്ല്. ഉ നൂൽ മട്ടിൽ വഴിയിൽ ചുരു ു കൂടി കിടക്കാറുള്ള കൊച്ചു വീരൻ. ''അവന്റെ മീതെ ചവുട്ടി പോയാൽ ആളു ചുറ്റിയതുതന്നെ. മുന്നിൽ കാണുന്നത് പെരുവഴിയാണെന്ന

ധാരണയോടെ പൂതപ്പറമ്പിനു ചുറ്റും നേരം പുലരുന്നതുവരെ നടക്കെടാ നടക്ക് - ചെറിയ മൂപ്പരും മുമ്പിൽ നീങ്ങുന്നു ായിരിക്കും.'' (ഒ.ദേ.കഥ.പു. 223)

വെട്ടിക്കൊല പ്രേതം

പാണൻ കണാരൻ, ഉണിച്ചാത്തൻ നായരുടെ വെട്ടിക്കൊല പ്രേതത്തെ നിലയ്ക്കു നിർത്തിയ കഥയും ശ്രീധരന്റെ ബാലമനസ്സിനെ ആകർഷിക്കുന്നതാണ്. ''അപകടമരണമോ അകാലമൃത്യുവോ മൂലം മരിച്ചവരുടേയും കൊലചെയ്യപ്പെട്ട വരുടേയും ആത്മാക്കൾ പിശാചായി മാറുമെന്നാണ് സങ്കല്പം. അവ ഗതികിട്ടാത്ത പ്രേതങ്ങളായി അലഞ്ഞു നടക്കുകയോ വൃക്ഷത്തലപ്പുകളിൽ കുടിയിരിക്കുകയോ ചെയ്യുമത്രേ. തരം കിട്ടുമ്പോൾ ഈ ആത്മാക്കൾ വഴിയാത്രക്കാരെ വഴിതെറ്റിക്കുകയും അവരെ കൊല്ലുകയും ചെയ്യും.''[8] ഈ വിശ്വാസത്തെ സാധൂകരിക്കുന്നതാണ്, ഉണിച്ചാത്തൻനായരുടെ പ്രേതത്തെപ്പറ്റിയുള്ള കഥ. പലരേയും അടിച്ചുവീഴ്ത്തിയ പോക്കിരി ഉണിച്ചാത്തൻ നായരുടെ പ്രേതം ദൂരെയെവിടെയോ രക്തക്കുരുതി കഴിച്ച് അർദ്ധരാത്രി പൂതപ്പറമ്പിലൂടെ കടന്നുപോയ പാണൻ കണാരനേയും ഉപദ്രവിക്കാനൊരുമ്പെട്ടു. പലതവണ താക്കീത് ചെയ്തിട്ടും അടങ്ങാത്ത പ്രേതത്തെ കണാരൻ കത്തികൊ ് നിലത്തു വരച്ച ചക്രക്കളത്തിൽ കുടുക്കി. കത്തി ചക്രക്കളത്തിന്റെ മധ്യത്തിൽ കുത്തി നിർത്തി. 'ഹയ്യോ' എന്ന അലർച്ചയോടെ പുലരുന്നതു വരെ പ്രേതം അവിടെ കുടുങ്ങി കിടന്നു. പിറ്റേന്നു പുലർച്ചെ ഇനി പൂതപ്പറമ്പിലൂടെ കടന്നുപോകുന്ന ഒരു മനുഷ്യജീവിയേയും ഉപദ്രവിക്കയില്ലെന്ന് സത്യംചെയ്യിച്ചു. കത്തിവലിച്ചൂരിയെടുത്ത് നോക്കിയപ്പോൾ കത്തിയിൽ കട്ടച്ചോര. (ഒ.ദേ.കഥ,പു.205)

മാപ്പിളലഹളയിലെ അഭയാർത്ഥിബാലനായ ഉണ്ണിക്കുട്ടിക്ക് വയറ്റിൽ നിന്നും ചോരപോക്കു തുടങ്ങിയപ്പോൾ മണ്ണാൻ വൈദ്യരെ കൊ ുവന്ന് ചികിത്സ തുടങ്ങിയെങ്കിലും കൂട്ടത്തിലുള്ള കിഴവൻ പറയുന്നു, മരുന്നല്ല - മന്ത്രവാദമാണ് വേ തെന്ന്. കുട്ടിയെ ഏതോ പ്രേതം വെട്ടിക്കുടിച്ചതാണത്രേ. ഉടൻ സ്ഥലത്തെ മന്ത്രവാദി കോരുവിനെ കൂട്ടിക്കൊ ുവന്ന് ചരടു കെട്ടുന്നു. പിന്നെ ഒരു ഉഴിഞ്ഞു മാറ്റലിനും ഹോമത്തിനുമുള്ള ഒരുക്കങ്ങൾ ചെയ്തുകൊ ിരിക്കവെ ഉണ്ണിക്കുട്ടി മരിക്കുന്നു. വിശ്വാസത്തിൽ കുരുങ്ങിയ ഒരു കൂട്ടായ്മ അനുഭവിക്കുന്ന ദുരന്തമാണ് ഉണ്ണിക്കുട്ടിയുടെ മരണം.

മരണാനന്തരജീവിതം

അകാലമൃത്യുവിനിരയായ ആത്മാവുകൾ ചില പ്രത്യേക സന്ദർഭങ്ങളിലെങ്കിലും, ഇഹലോകത്തിൽ ഞങ്ങൾ ജീവിച്ച പരിസരവുമായും ബന്ധപ്പെട്ട വ്യക്തികളുമായും ബന്ധം പുലർത്താൻ ശ്രമിക്കും എന്ന വിശ്വാസം കാലങ്ങളായി ഗ്രാമീണജനസാമാന്യത്തിന്റെ കൂടെയുള്ളതാണ്. ഇത്തരത്തിൽ മരണാനന്തരവും ഭൂമിയിലെ ജീവിതവുമായി ബന്ധപ്പെട്ടു നിൽക്കുന്ന ചില ആത്മാക്കളെ പൊറ്റെക്കാട്ടിന്റെ കഥാലോകത്തിൽ ക   ത്താൻ സാധിക്കും. ചെറുകഥകളിൽ '*തിരുവാതിര*', '*ആതിഥേയൻ*', '*ചൂലി*', '*അവളുടെ ഡയറി* എന്നിവ ഉദാഹരണങ്ങൾ. '*ഒരു തെരുവിന്റെ കഥ*'യിൽ റിക്ഷാ ഡ്രൈവർ പൈലി പറയുന്ന അനുഭവകഥയും '*ഒരു ദേശത്തിന്റെ കഥ*'യിലെ ഏതാനും ആഖ്യാനങ്ങളും സമാനാനുഭവങ്ങളുടേതാണ്.

ഒരു പ്രണയപരാജയത്തിന്റെ കൂടി കഥയാണ് '*തിരുവാതിര*'. പ്രേതങ്ങളിൽ വിശ്വാസമു േ ാ എന്ന കഥാകൃത്തിന്റെ ചോദ്യത്തിന് മറുപടിയായി തനിക്കു ായൊരനുഭവത്തിന്റെ കഥ പറയുകയാണ് സുഹൃത്ത് നാരായണൻ. ഗ്രാമജീവിതത്തിലെ ഒരു നേരമ്പോക്കായി മാത്രം പ്രണയത്തെ ക   ിരുന്ന അയാൾ, ഒരു വീ ു വിചാരത്തിനൊടുവിൽ, ഗ്രാമത്തിൽ തന്റെ പ്രണയഭാജനമായിരുന്ന കല്യാണിയെ തേടി ഒരു തിരുവാതിരആഘോഷദിവസം അവളുടെ ഗ്രാമത്തിലെത്തുന്നു. കുറച്ചു ചെന്നപ്പോൾ വഴിയോരത്തെ മരച്ചുവട്ടിൽ നിന്നിരുന്ന വെളുത്ത സ്ത്രീ രൂപം അങ്ങോട്ടിനി പോകേ   ആവശ്യമില്ല. നിങ്ങൾ വളരെ വൈകിപ്പോയി എന്നു പറഞ്ഞതായി അയാൾക്കു തോന്നി. തൊട്ടുമുമ്പ് റോഡിലൂടെ കടന്നു പോയ പൊറാട്ടുനാടകസംഘത്തിലെ അംഗമാവാം എന്നു കരുതി അയാൾ അത് കാര്യമാക്കിയില്ല. കല്യാണിയുടെ വീട്ടുപടിക്കലെത്തിയപ്പോഴാണ് ഒരു ചെറുക്കൻ അവിടുത്തെ പെൺകുട്ടി മാസങ്ങൾക്കുമുമ്പ് കിണറ്റിൽ വീണുമരിച്ചതായുള്ള വൃത്താന്തം അയാളെ അറിയിക്കുന്നത്. അപ്പോഴാണ് താൻ നേരത്തെ ക   സ്ത്രീരൂപത്തിന് കല്യാണിയുടെ ഛായ ഉ   ായിരുന്നതായി അയാൾക്കു തോന്നുന്നത്. മിന്നൽ വേഗത്തിൽ തിരിച്ചു ചെന്ന് മരച്ചുവട്ടിലും കടന്നുപോയ നാടകസംഘത്തിലാകെയും തിരഞ്ഞിട്ടും അതുപോലെ ആരെയും ക   ില്ല.

ഇതിനു സമാനമാണ് തെരുവിന്റെ കഥയിൽ റിക്ഷാഡ്രൈവറായ പൈലി കുറുപ്പിനോട് പറയുന്ന ഒരനുഭവം. സുന്ദരിയായ ഒരു കോളേജ് കുമാരിയെ (ശാരദക്കൊച്ചമ്മ), നഗരത്തിലെ ബന്ധുവീട്ടിൽ നിന്നും ദിവസവും രാവിലെ കോളേജിൽ കൊ   ു പോയാക്കുന്ന ജോലിയു   ായിരുന്നു അയാൾക്ക്. പൈലിയോട് നിറുത്താതെ

സംസാരിക്കുന്ന അവൾ, പൈലിയുടെ റിക്ഷവലിച്ചുകൊ ് ദൂരെയുള്ള തന്റെ ഗ്രാമത്തിലെ വയലുകൾക്കു നടുവിലൂള്ള റോഡിലൂടെ ഓടുന്നത് തന്റെ സ്വപ്നമാണെന്ന് ഇടയ്ക്കിടെ പറയാറു ായിരുന്നു. ഒരവധിക്കാലത്ത് നാട്ടിൽ പോയതിനുശേഷം അവൾ തിരിച്ചു വന്നില്ല. അന്വേഷിച്ചപ്പോൾ അവൾ രോഗ ബാധിതയായി മരിച്ച വിവരമാണറിയുന്നത്. മാസങ്ങൾക്കു ശേഷം ഒരു നാട്ടിൻ പുറത്തേക്ക് അർദ്ധരാത്രി അയാൾക്ക് ഒരോർഡർ പോകേ ി വന്നു. പാതിര ര ്മണി കഴിഞ്ഞതിനാൽ തിരിച്ചു പോകാൻ കഴിയാതെ റിക്ഷ റോഡരികിൽ ഒതുക്കിയിട്ട് റിക്ഷാക്കയ്യിൽ തലചായ്ച്ച് മയങ്ങാൻ തുടങ്ങിയ പൈലി ഞെട്ടിയുണരുന്നത് ആരോ തന്റെ റിക്ഷ വലിച്ചു കൊ ോടാൻ തുടങ്ങുന്നത് ക ുകൊ ാണ്. ഒരു നിമിഷം, അത് ശാരദക്കൊച്ചമ്മയാണെന്ന് അയാൾ വ്യക്തമായി ക ു. റിക്ഷയുടെ പിന്നിൽ ഓടിക്കൊ ിരുന്നതേ അയാൾക്കോർമ്മയുള്ളു. നേരം പുലർന്നപ്പോൾ ആദ്യം താൻ റിക്ഷ നിർത്തിയിരുന്നേടത്ത് നിന്ന് കുറേ മുന്നോട്ട് പോയി. റോഡിനു കുറുകെ റിക്ഷ നിർത്തിയിട്ട നിലയിൽ ഒരു കാളവ ിക്കാരൻ അയാളെ വിളിച്ചുണർത്തുകയായിരുന്നു.

ര ു സന്ദർഭങ്ങളിലും തങ്ങളുടെ ആഗ്രഹങ്ങളും സ്വപ്നങ്ങളും നിറവേറാനാകാതെ ഇഹലോകത്തോട് വിട പറഞ്ഞ പെൺകുട്ടികൾ തങ്ങളുടെ മരണാനന്തര ജീവിതത്തിലും ഇടപെടുന്നതായാണ് കാണുന്നത്. ആഗ്രഹങ്ങൾ സഫലീകരിക്കാതെ അകാലത്തിൽ പൊലിഞ്ഞു പോകുന്ന ജീവിതങ്ങൾ, തങ്ങളുടെ ഇഹലോകജീവിതപരിസരങ്ങളിൽ സന്നിഹിതരായിരിക്കും എന്ന ജനസാമാന്യത്തിന്റെ വിശ്വാസത്തെയാണ് ഇവിടെ പൊറ്റെക്കാട്ട് കഥയാക്കി മാറ്റിയത്.

'*ആതിഥേയൻ*' എന്ന ചെറുകഥയിലും ഇതുപോലൊരാത്മാവിന്റെ സാന്നിധ്യം അനുഭവപ്പെടുന്നു. കഥാനായകൻ തന്റെ സുഹൃത്തായ അപ്പുമേനോനെ കാണാൻ നഗരത്തിൽ നിന്നും ഗ്രാമത്തിലെ അയാളുടെ ഭവനത്തിലെത്തിയതിനു ശേഷമാണ് അപ്പുമേനോൻ മരിച്ച് അടിയന്തരവും കഴിഞ്ഞ വിവരമറിയുന്നത്. നേരമേറെ വൈകി, തിരിച്ച് നഗരത്തിലേക്ക് യാത്ര തുടങ്ങിയ കഥാനായകന്റെ കൈയലെ ചൂട്ട് വഴിമധ്യേ അണഞ്ഞു പോകുമ്പോൾ അതിന് പ്രത്യേകമായൊരു നീലവെളിച്ചം നൽകുന്നതും സമയം തെറ്റിയതിനാൽ കയറാൻ കഴിയില്ല എന്നു കരുതിയ ബസ് ആരോ പിടിച്ചു നിർത്തിയ പോലെ തകരാറായതും, താൻ കയറിക്കഴിഞ്ഞ ഉടനെ യാതൊരു കുഴപ്പവുമില്ലാതെ നീങ്ങിത്തുടങ്ങിയതും കഥാനായകന് ആതിഥേയന്റെ സാന്നിധ്യം

അനുഭവപ്പെടുത്തുന്നു. ഇവിടെ മരണശേഷവും സുഹൃത്തിന് ആതിഥ്യ മര്യാദയോടെ സഹായവുമായെത്തുകയാണ് പരേതാത്മാവ്.

'*അവളുടെ ഡയറി* എന്ന ചെറുകഥയിൽ ആകസ്മികമായി ഒരു സുഹൃത്തിന്റെ വീട്ടിൽ രാത്രി കഴിച്ചു കൂട്ടേ ി വന്ന നായകൻ തനിക്കന്തി യുറങ്ങാൻ ലഭിച്ച മുറി മരണത്തിനുമുമ്പ് വീട്ടുടമസ്ഥയും പുരുഷവിദ്വേഷിയും അവിവാഹിതയുമായിരുന്ന യുവതി ഉപയോഗിച്ചിരുന്നതാണെന്നറിയുന്നു. മേശപ്പുറത്തു ായിരുന്ന അവളുടെ ഡയറി മുഴുവൻ അയാൾ വായിക്കുകയും അവളുടെ നൈരാശ്യവും ജീവിതാസക്തിയും മനസ്സിലാക്കുകയും ചെയ്തു. ചുവരിൽ തൂക്കിയിരിക്കുന്ന ഫോട്ടോയിലൂടെ അവൾ തന്നെ ക്രൂദ്ധയായി നോക്കുന്നതായും അയാൾക്ക് അനുഭവപ്പെട്ടു. തുടർന്ന് പാതിരാവിൽ അവളുടെ പ്രേതം തന്നെ ഉപദ്രവിക്കുന്നതായും കവിളിൽ ശക്തിയായി നഖങ്ങൾ കൊ ് മാന്തുന്നതായും അനുഭവപ്പെട്ട് അയാൾ ഞെട്ടിയുണർന്നു. നിലവിളി കേട്ട് ഓടി വന്ന സുഹൃത്തും മറ്റും കാണുന്നത് അയാളുടെ കവിളിൽ നിന്നും ചോര വാർന്നൊഴുകുന്നതും അവളുടെ വളർത്തുപൂച്ച കിടക്കയിൽ നിന്നിറങ്ങി ഓടുന്നതുമാണ്. അതിന്റെ നഖമായിരുന്നു മുഖത്ത് കൊ ത്. പൂച്ച പോകുന്ന പോക്കിൽ വിളക്ക് തട്ടിമറിച്ചിട്ടതിന്റെ ഫലമായി മേശപ്പുറത്തിരുന്ന ഡയറി മുഴുവൻ കത്തിക്കരിഞ്ഞ് ചാമ്പലാവുകയും ചെയ്തു. പിന്നീട് ഫോട്ടോയിലേക്കു നോക്കിയ കഥാനായകനു തോന്നുന്നത് അവളുടെ കണ്ണുകളിൽ ഒരു ശാന്തത പ്രസരിച്ചിട്ടു ് എന്നാണ്. ആകസ്മികസംഭവമായോ പ്രേതത്തിന്റെ ലീലയായോ ഒക്കെ വ്യാഖ്യാനിക്കാവുന്ന രീതിയിലാണ് കഥാകൃത്ത് ഈ കഥ ഒരുക്കിയിരിക്കുന്നത്.

കാഷ്മീർ പ്രാന്തത്തിലുള്ള ഗുൽമർഗ്ഗ് മേഖലയിലെ ക -ഹോട്ടലിൽ വെച്ച് പരിചയപ്പെട്ട ബിഷൻസിങ്ങ് എന്ന സുഹൃത്ത് പറയുന്ന ഒരനുഭവമായാണ് '*ചൂലി* എന്ന ചെറുകഥ രചിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളത്. ചൂലി എന്ന വേശ്യാസ്ത്രീ മരണത്തിനു മുമ്പ് താമസിച്ചിരുന്ന വീട്ടിൽ അയാൾക്ക് രാത്രികഴിച്ചു കൂട്ടേ ിവരുന്നു. അർദ്ധരാത്രി ഞെട്ടിയുണർന്ന അയാൾ ക ത് തമ്മിൽ യുദ്ധം ചെയ്യുന്ന നാലു കൈകളേയാണ്. തുടർന്ന് ഒരു വളയിട്ട കൈ കടന്നുവന്ന് മെഴുകുതിരി കെടുത്തിക്കളയുന്നു. നേരം പുലർന്നപ്പോൾ, മറ്റുള്ളവരിൽ നിന്നും, തമ്മിൽ യുദ്ധം ചെയ്തു കൊ ിരുന്ന ര ു കൈകൾ ചൂലിയുടെ ര ു കാമുകൻമാരുടേതും വളയിട്ട കൈ ചൂലിയുടേതുമാണെന്നും അറിയുന്നു. അവരുടെ മരണത്തിനുമുമ്പ് നടന്ന സംഭവങ്ങൾക്ക് താൻ ക ദൃശ്യങ്ങളുമായി സാമ്യമു ന്നും അയാൾ മനസ്സിലാക്കുന്നു.

'*ഒരു ദേശത്തിന്റെ കഥ*'യിലും ഇത്തരം ചില പരാമർശങ്ങളു ്. തൂങ്ങി മരിച്ച വേലുപ്പൂശാരിയുടെ പ്രേതം അതിരാണിപ്പാടത്തുകാർക്ക് ഒരു ഭീഷണിയായിരിക്കുകയാണെന്ന് നാരദൻ കു ു വേലുവിന്റെ മകനായ മീശക്കണാരനോട് പരാതി പറയുന്നു.

''ഞാൻ കൊഴമ്പാടത്ത് കരയിലെ തിറയും ക ് മടങ്ങുകയായിരുന്നു. പാതിരയ്ക്ക് കുറേശ്ശേ നിലാവു ായിരുന്നു. മരക്കച്ചവടം ഭാസ്കരന്റെ വീട്ടിന്റെ മുന്നിലെ ഇടവഴി തിരിഞ്ഞപ്പോൾ ആ മുക്കിൽ നിൽക്കുന്നു താടിയും ജടയുമുള്ള ഒരു രൂപം..... മുഖം ചെരിച്ച് നാവ് ഒരു മുഴം നീളത്തിൽ പുറത്തേക്ക് തൂങ്ങികിടക്കുന്നു! തൂങ്ങിച്ചത്ത പൂശാരി! ഒരു നോക്കു കാണാനേ കഴിഞ്ഞുള്ളു. പെട്ടെന്ന് പുക പോലെ മറഞ്ഞു കളഞ്ഞു....'' (ഒ.ദേ.കഥ പു.480).

അച്ഛന്റെ അലച്ചിൽ നിർത്താൻ പേരൂരിലോ തിരുനെല്ലിയിലോ കൊ ു പോയി പിണ്ഡം വെച്ച് ഗതി വരുത്താനും കു ു ഉപദേശിക്കുന്നു. ദുർമരണം സംഭവിച്ച ആത്മാക്കൾ ഗതി കിട്ടാതെ ദേശത്താകെ അലഞ്ഞുതിരിയുമെന്നും പ്രത്യേകകർമ്മങ്ങൾ ചെയ്താൽ മുക്തി ലഭിക്കുമെന്നൊക്കെയുള്ള ജനസാമാന്യത്തിന്റെ വിശ്വാസമാണ് കു ുവിന്റെ വാക്കിൽ പ്രതിഫലിക്കുന്നത്.

അപമൃത്യുവടഞ്ഞ തിരുമാലയും ചന്തോമനും, നിലാവുള്ള രാത്രികളിൽ, പ്രത്യേകിച്ച് വെള്ളിയാഴ്ചകളിൽ, ആറാം ക ത്തിൽ വെച്ച് സന്ധിക്കാറു ന്നും മുയൽനായാട്ടിന് പോകുമ്പോൾ, മുളങ്കൂട്ടത്തിനുള്ളിൽ നിന്നും തേങ്ങലും പൊട്ടിക്കരച്ചിലും കേട്ടതായും അവരുടെ പൂർവ്വകഥ ശ്രീധരനോടു പറയുന്ന ചെക്കു കൂട്ടിച്ചേർക്കുന്നു ്. മാപ്പിള ലഹളയ്ക്കിടയിൽ ഇലഞ്ഞിപ്പൊയിലിൽ അഭയം പ്രാപിച്ചവരുടെ ഒരു കുഞ്ഞ്, ഉണ്ണിക്കുട്ടി ദീനം പിടിച്ച് മരിച്ചപ്പോൾ തിരുമാലവല്യമ്മ ഒരു ഓമനക്കുട്ടനെ കിട്ടിയതിൽ സന്തോഷിക്കുന്നു ാവുമെന്ന് ശ്രീധരൻ സങ്കല്പിക്കുന്നു. മൃതശരീരം കുഴിച്ചിട്ട സ്ഥലത്തു വളർന്നു നിൽക്കുന്ന തുമ്പച്ചെടിയുടെ പൂക്കളിലൂടെ മരിച്ചുപോയ നാരായണി പുഞ്ചിരി തൂകുന്നതായും, പേരമരത്തിൽ പേരക്ക കട്ടുതിന്നാനെത്തുന്ന വവ്വാലുകളെ നാരായണിയുടെ പ്രേതം ആട്ടിപ്പായിക്കുന്നതായും ഉള്ള ശ്രീധരന്റെ സങ്കല്പങ്ങളും ഇതോടു ചേർത്തു വായിക്കാം.

മരണാനന്തരവും ആത്മാവുകൾ ഭൂമിയിൽ വിഹരിക്കുന്നു എന്ന വിശ്വാസം നിലനിൽക്കുന്ന ഒരു കൂട്ടായ്മയുടെ സ്വാധീനമാണ് ഇത്തരം കഥകൾക്കു പിന്നിൽ.

ജീവപ്രകൃതിയും വിശ്വാസവും

വൃക്ഷലതാദികളും ജന്തുവർഗവുമടങ്ങുന്ന പ്രകൃതിയെ തന്റെ ജീവിതത്തിൽ നിന്ന് വേറിട്ട് നിൽക്കുന്ന ഒന്നായി ഗ്രാമീണ മനുഷ്യൻ ക ിരുന്നില്ല. വൃക്ഷങ്ങളിലും മറ്റും അമാനുഷിക ശക്തികൾ ഒളിഞ്ഞിരിക്കുന്നുെ ന്നും ചില സസ്യജനങ്ങൾക്കും ചെറുജീവജാലങ്ങൾക്കും മനുഷ്യഭാഗധേയത്തെ മാറ്റി മറിക്കാൻ കഴിയുമെന്നും അവർ വിശ്വസിച്ചു. അദൃശ്യമായ ശക്തികൾ വൃക്ഷങ്ങളിൽ വസിക്കുന്നുെ ന്നും മനുഷ്യർക്കുള്ളതുപോലെ പ്രകൃതിയിൽ അവർക്കും അവകാശമുെ ന്നുമുള്ളത് കേരളത്തിലെ ജനതയുടെ ലോകവീക്ഷണമായിരുന്നു.[24] പാല, ചെമ്പകം, ആല്, പ്ലാവ്, കാഞ്ഞിരം, വേപ്പ്, ഇലഞ്ഞി, ഇലന്ത തുടങ്ങിയ വൃക്ഷങ്ങൾ ദേവതകളുടെ സങ്കേതങ്ങളായി കരുതപ്പെടുകയും കാവുകളിൽ അവ നട്ടു വളർത്തുകയും ചെയ്തിരുന്നു. കൂവളം, വേപ്പ്, അരയാൽ തുടങ്ങിയ വൃക്ഷങ്ങളിൽ സദ്ദേവതാ സാന്നിധ്യവും ഏഴിലം പാല, കരിമ്പന, കാഞ്ഞിരം, പുളി തുടങ്ങിയ മരങ്ങളിൽ ക്ഷുദ്രദേവതാ സാന്നിധ്യവും ഉള്ളതായാണ് വിശ്വാസം.

ഏഴിലാംപാല, എന്ന പേരിൽ തന്നെ പൊറ്റെക്കാട്ട് ഒരു ചെറുകഥയെഴുതിയിട്ടു ്. കഥയിൽ ഏഴിലാംപാലക്ക് ഒരു കഥാപാത്രത്തിന്റെ പ്രാധാന്യമു ്. കഥയിലെ നായകനായ പഞ്ചായത്ത് പ്രസിഡ ് അപ്പുക്കുട്ടൻ തന്റെ ബാല്യസങ്കല്പങ്ങളിൽ പാല ചെലുത്തിയ സ്വാധീനത്തെ സ്മരിക്കുന്നു.

‘‘സ്വപ്നപ്രായമായ ബാല്യകാലചിന്തകളുടെ സങ്കേതമായിരുന്ന ആ ഏഴിലാംപാല, എന്റെ കൗമാരദശയിൽ പേടിപ്പെടുത്തുന്ന പലകഥകളുടേയും കേന്ദ്രമായി മാറി. ആ പാലക്കൊമ്പുകളിൽ നിലാവിന്റെ നിറമുള്ള നഗ്നയക്ഷികൾ തൂങ്ങികളിക്കാറു ്. വായിൽ നിന്ന് തീപ്പൊരി ചിതറുന്ന പിശാചുക്കൾ ആ പാലച്ചുവട്ടിൽ വെള്ളിയാഴ്ച രാവുകളിൽ വട്ടമിട്ട് നൃത്തം വെക്കും. മന്ത്രവാദികൾ പാലയോടു ബന്ധിച്ചിട്ടുപോയ പ്രേതപിശാചുക്കളുടെ കൂട്ടനിലവിളി പാതിരാനേരത്തു കേട്ടവർ പലരു ്. രാത്രിയിൽ അസമയത്ത് ആ വഴിക്ക് കൊ ുപോകുന്നവരെ മയക്കി മാർഗവിഭ്രമം വരുത്തി ചുറ്റിച്ചുകൊ ുപോയി ര ുമൈലകലെയുള്ള പൊട്ടക്കുളത്തിൽ തള്ളിയിട്ടു കൊല്ലുന്നത് ഒരു വിനോദമാക്കിയ ചില പ്രേതവീരൻമാരും അവിടെ താവളമാക്കിയിട്ടു ത്രെ. ആളുകൾ പകൽ സമയത്തുപോലും കഴിയുമെങ്കിൽ ആ വഴി വർജ്ജിക്കും. ദുർമ്മന്ത്രവാദികളുടെ ആഭിചാരത്തിന്റെയോ ബാധ ഒഴിപ്പിക്കലിന്റേയോ അവശിഷ്ടങ്ങളായ കുരുത്തോലക്കോലങ്ങളും കുരുതി നിറച്ച് പുറത്ത് ചുണ്ണാമ്പു കുറി

വരച്ച പുത്തൻ മൺകുടങ്ങളും കരിന്തിരിയും പന്തകോലും കോഴിത്തലയും മറ്റും ആ പാലച്ചുവട്ടിൽ കിടക്കുന്നത് രാവിലെ ആ വഴിക്ക് പോകുമ്പോൾ ചിലപ്പോഴെല്ലാം ഞാൻ ക ിട്ടു ്.'' (പൊ.ചെ.വാ. 3 പു.14).

പുതിയ പഞ്ചായത്ത്റോഡ് നിർമ്മിക്കാനായി തന്റെ വലിയമ്മാവന്റെ അധീനതയിലുള്ള ആ പാല നിൽക്കുന്ന സ്ഥലമായ 'കുളിയൻമൂല' വിട്ടുകൊടുക്കണമെന്ന അഭ്യർത്ഥനയുമായി പ്രസിഡ ് അമ്മാവനെ സമീപിച്ചു. പക്ഷേ, അമ്മാവൻ ആ പാല മുറിയ്ക്കുന്നതിനെ സർവ്വശക്തിയോടും കൂടി എതിർക്കുന്നു. വികസനകാംക്ഷിയായിരുന്ന വല്യമ്മാവന്റെ ഈ മാറിയ സമീപനത്തിന്റെ പൊരുൾ അപ്പുക്കുട്ടനൊട്ടും പിടി കിട്ടിയില്ല. കഥാവസാനം തന്റെ എതിർപ്പിന്റെ കാരണവും പാലമുറിയ്ക്കാനുള്ള സമ്മതവും ഒരു കുറിപ്പിലെഴുതി വെച്ച് അമ്മാവൻ അമിതമായി അഫീൻ കഴിച്ച് ആത്മഹത്യ ചെയ്യുന്നു. താൻ സ്നേഹിച്ച താണ ജാതിക്കാരിയായിരുന്ന ഒരു പെൺകുട്ടി തന്റെയും തറവാടിന്റേയും മാനം രക്ഷിക്കാനായി അമ്പത് വർഷം മുമ്പ് ആ ഏഴിലാം പാലയിൽ തൂങ്ങി മരിച്ചെന്നും, ആ പാല നിത്യവും ക ു കൊ ാണ് താനിതുവരെ ജീവിച്ചതെന്നും അദ്ദേഹം കുറിപ്പിലെഴുതിയിരുന്നു. പഞ്ചായത്തിന്റെ പുരോഗതിയ്ക്കു വേ ി അമ്പതു വർഷത്തെ പ്രേമസ്മാരകവും ഒപ്പം താനും ജീവിതത്തോട് വിട പറയുകയാണ്.

കഥ അവസാനിക്കുന്നതിങ്ങനെ:

''ഇന്നു കുളിയൻ മൂലയിലൂടെ ആ പുതിയ പാത ഞങ്ങളുടെ തൂമ്പോല പഞ്ചായത്തിന്റെ വിജയപതാകപോലെ പോകുന്നതു കാണാം. ആ ഏഴിലാംപാല നിന്നിരുന്നതിനെതിരെ പാതവക്കിൽ ഒരു പുതിയ പഞ്ചായത്ത് വിളക്കു തൂൺ നാട്ടിയിട്ടു ്.'' (പു. 18)

പഴയ വിശ്വാസങ്ങൾ നാഗരികതയ്ക്കും വികസനത്തിനും വഴിമാറികൊടുക്കുന്നത് ഇന്ന് ഗ്രാമങ്ങളിലെ പ്രധാന കാഴ്ചയാണ്. കഥയിലെ ഏഴിലാംപാല വ്യത്യസ്ത മാനങ്ങളുള്ള നാടൻ വിശ്വാസങ്ങളുടേയും പഞ്ചായത്ത് വിളക്കു തൂൺ ഏകതാനമായ ആധുനികനാഗരികതയുടേയും ചിഹ്നമാകുന്നു.

നീലക്കൊടുവേലി

നീലക്കൊടുവേലി എന്ന വിശ്വാസവുമായി ബന്ധപ്പെട്ട് ഗ്രാമീണ കൂട്ടായ്മ പ്രത്യേകിച്ച് കുട്ടികൾ സൂക്ഷിക്കുന്ന ഒരു നാടോടി വിശ്വാസം '*ഒരു ദേശത്തിന്റെ*

*കഥ*യിലു ്. ഇലഞ്ഞിപ്പൊയിലിലെ ശ്രീധരൻ കളിക്കൂട്ടുകാരൻ അപ്പുവിൽ നിന്നാണ് നീലക്കൊടുവേലിയുടെ വിശേഷങ്ങളറിയുന്നത്.

''കൊടുവേലി എന്ന അത്ഭുത മൂലികയെ പറ്റി അപ്പു പറയും അതിന് ഇരുമ്പു വെള്ളമാക്കാനുള്ള ശക്തിയു ് - കാട്ടിലെ മരത്തിൽ ചെമ്പോത്തിന്റെ കൂട് ക ു പിടിച്ച് ചെമ്പോത്തിൻകുഞ്ഞിന്റെ കാലിൽ ഇരുമ്പു ചങ്ങല കെട്ടിയിടണം. തള്ളപ്പക്ഷി വരുമ്പോൾ ഇരുമ്പു ചങ്ങലയിൽ കിടന്ന കുഞ്ഞിനെ കാണും. ഉടൻ തന്നെ പോയി കാട്ടിൽ നിന്നു കൊടുവേലി വേര് കൊത്തിക്കൊ ു വരും. ആ മരുന്ന് ചങ്ങലയിൽ തൊടേ താമസം ഇരുമ്പ് വെള്ളമായിപ്പോകും - പിറ്റേന്ന് ആ കൂട്ടിൽ നോക്കിയാൽ കൊടുവേലിവേര് അവിടെ കിടക്കുന്നത് കാണാം. അതു കൈക്കലാക്കിയാൽപ്പിന്നെ മനസ്സിൽ വിചാരിച്ചത് എല്ലാം സാധിക്കും.'' (ദേ.കഥ.പു.40)

തന്റെ സഹോദരി, അരയ്ക്ക് കീഴ്പോട്ട് തളർന്ന നാരായണിയുടെ ദണ്ഡം മാറാനാണ് അപ്പു നീലക്കൊടുവേലി തെരഞ്ഞുകൊ ിരിക്കുന്നത്. മനസ്സിൽ എന്തു വിചാരിക്കുന്നുവോ ഉടൻ അത് സാധിക്കും. രാജാവാകണമെന്നു വിചാരിച്ചാൽ രാജാവാകും. നിധി കിട്ടണമെന്നു വിചാരിച്ചാൽ നിധി കിട്ടും. എന്നാൽ ഒരു വികടമു ് - ഒരു വരം മാത്രമേ ചോദിക്കാൻ പാടുള്ളു. ര ാമതൊന്നു കൂടി ചോദിച്ചാൽ ആദ്യം കിട്ടിയതു കൂടി പോയ്പ്പോകും. പിന്നെ 'അയ്യത്തടാന്നാകും'. എന്നൊക്കെ അപ്പു കൂട്ടിച്ചേർക്കുന്നു.

മനുഷ്യഭാഗധേയം തന്നെ മാറ്റി മറിക്കാൻ കഴിവുള്ള അത്ഭുത മൂലികകൾ ഭൂമിയിലു ന്ന നാടോടിമനസ്സിന്റെ വിശ്വാസമാണ് അപ്പുവിന്റെ വാക്കുകളിലൂടെ പ്രകടമാകുന്നത്.

ജന്തുജാലം വിശ്വാസങ്ങളിൽ

ജന്തുജാലങ്ങളുമായി ബന്ധപ്പെട്ടു ധാരാളം വിശ്വാസങ്ങൾ നാട്ടുകൂട്ടായ്മയുടെ ഇടയിലു ്. വിശാലമായ പ്രകൃതിയെ മുഴുവൻ ഒറ്റ ഏകകമായിട്ടാണ് പ്രാചീനമനുഷ്യൻ കണക്കാക്കിയിരുന്നത്. ചില ജീവികളിൽ സംഭവിക്കുന്ന ചെറിയ മാറ്റങ്ങൾക്കു പോലും മനുഷ്യനിൽ സാരമായ മാറ്റങ്ങളു ാക്കാൻ കഴിയും എന്നവർ വിശ്വസിച്ചു. പൊറ്റെക്കാട്ടിന്റെ കൃതികളിൽ നിന്നും ഇത്തരം വിശ്വാസങ്ങൾക്ക് ഏതാനും ഉദാഹരണങ്ങൾ.

1. ''പാമ്പിനെ കൊല്ലാൻ പാടില്ല - പാമ്പിനെ കൊന്നാൽ കുഠരോഗം പിടിക്കും. മരുത്തിക്കാവിലേക്ക് കോഴിമുട്ട നേർന്നാൽ മതി. ഒരു പാമ്പും കടിക്കൂല'' (ഒ.ദേ.കഥ.പു.199)

കക്കിരികൃഷിക്കളത്തിൽ ക മണ്ഡലിപ്പാമ്പിനെ അടിച്ചുകൊല്ലാമായിരുന്നില്ലേ എന്ന ശ്രീധരന്റെ ചോദ്യത്തിന് അപ്പു നൽകുന്ന മറുപടി. പാരിസ്ഥിതിക പ്രാധാന്യമുള്ള ഒരു വിശ്വാസമാണിത്. പാമ്പുകളെ അകാരണമായി ഉപദ്രവിക്കുന്നതിന് ഇത് വിലക്കേർപ്പെടുത്തുന്നു. ഈ വിശ്വാസം നിലനിൽക്കുന്ന ഒരു കൂട്ടായ്മയിലെ അംഗങ്ങൾ പാമ്പുകളെ ഉപദ്രവിക്കാൻ മടിക്കും.

2. ''കുത്തിച്ചുടാൻ പക്ഷിയുടെ ഹുവ്വാ - ഹാ...ഹുവ്വാ -ഹാ എന്ന വിളി മരണം വിളിച്ചറിയിക്കുന്നതാണ്. 'വ്ഹാ-പോവ്വാ' എന്നു മരണമടുത്തവരോട് വിളിച്ചുപറയുന്നതുപോലെ തോന്നും.'' (ഒ. ദേ. കഥ പു 141)

മരണം എന്ന നിഗൂഢവും ഭയജനകവുമായ അവസ്ഥയെക്കുറിച്ചുള്ള ഒരു നാടൻ വിശ്വാസം. കുത്തിച്ചുടാൻ, നെടൂളാൻ, കാലൻ കോഴി എന്നിങ്ങനെ പല പേരുകളിലറിയപ്പെടുന്ന ഈ പക്ഷി മരണദൂതനാണെന്നാണു വിശ്വാസം. ''കാലന്റെ വരവ് ഈ പക്ഷിക്കു കാണാൻ പറ്റുമത്രേ. കണ്ണിന് നല്ല സൂക്ഷ്മതയും കഴുത്ത് പിന്നിലേക്ക് തിരിക്കാൻ പറ്റുന്ന പേശികളും ഇതിനുള്ളതിനാൽ ഈ വിശ്വാസത്തിന് ദൃഢതയേറി.''[9] ഇലഞ്ഞിപ്പൊയിലിൽ ലഹളക്കാലത്ത് അഭയം പ്രാപിച്ചവരുടെ കൂട്ടത്തിലുള്ള ഉണ്ണിക്കുട്ടി എന്ന ബാലൻ മരിച്ചന്നു രാത്രി ശ്രീധരൻ ഈ പക്ഷിയുടെ കരച്ചിൽ കേട്ട് ഭയക്കുന്നു. അതിരാണിപ്പാടത്തെ തന്റെ കൂട്ടുകാരനായിരുന്ന ചാത്തുണ്ണി വിഷപ്പനി ബാധിച്ച് മരിച്ചതും അന്നുരാത്രിയാണെന്ന് പിന്നീട് അറിയുന്നു. വിശ്വാസത്തെ സാധൂകരിക്കും വിധമാണ് കഥയിലെ സന്ദർഭങ്ങൾ ഒരുക്കിയിരിക്കുന്നത്.

3. ''മ ലിലിയെയും ഞമു ിപിടിച്ച് കുത്തിയിരിക്കുന്ന കുരങ്ങനെ അവസാനമായൊന്ന് തിരിഞ്ഞു നോക്കിക്കൊ ് അപ്പു പറഞ്ഞു. ചാത്തൻ കുരങ്ങ് ഇന്ന് രാത്രി ചാവും. തീർച്ചയാണ്. അങ്ങനെയാണു ലക്ഷണം.'' (ഒ.ദേ.കഥ.പു.129)

ചിറവക്കത്തു നിന്ന് കുറച്ചു ദൂരെ ഒരു പൊന്തയിൽ ഒരു കുറുക്കൻ ഒളിച്ചിരിക്കുന്നത് അപ്പു ക ുവത്രെ. ചാവാനടുത്ത ജന്തുക്കളെ കുറുക്കൻ മണത്തറിയും എന്ന കൂട്ടായ്മയുടെ വിശ്വാസമാണ് അപ്പു പ്രകടിപ്പിക്കുന്നത്.

4. ''ആനവാൽ കെട്ടിച്ച മോതിരം വിരലിലിട്ടാൽ രാപ്പനി ഉ ാകൂല - ചെകുത്താനെ പേടിക്ക .'' (ഒ.ദേ.കഥ.പു.246) അഭയാർത്ഥികളുടെ കൂട്ടത്തിലു ായിരുന്ന ചന്തുക്കുഞ്ഞൻ എന്ന ചെറുപ്പക്കാരൻ, ചങ്ങാത്ത ത്തിന്റെ ഓർമ്മയ്ക്കായി, ആനവാൽ കെട്ടിച്ച ഇരുമ്പു മോതിരം സമ്മാനിച്ചു കൊ ് പറഞ്ഞ വാക്കുകൾ.

ആനവാൽ കെട്ടിച്ച മോതിരം ധരിക്കുമ്പോൾ മനസ്സിനു ാകുന്ന ആത്മവിശ്വാസമായിരിക്കണം രാപ്പനി പോലുള്ള രോഗങ്ങളെ അകറ്റിനിർത്തുന്നത്.

5. മാനം താങ്ങിപ്പക്ഷിയെക്കുറിച്ചുള്ള വിശ്വാസം - (നീ കാലുകളും തവിട്ടു നിറമുള്ള ഒരു - വിരൂപാക്ഷൻ പക്ഷി). ''മലർന്നുകിടന്ന്, നീ കാലുകൾ, മേൽപ്പോട്ടു പൊക്കിവെച്ചുകൊ ാണത്രേ ആ പക്ഷി രാത്രി ഉറങ്ങുക. ആകാശം പെട്ടെന്ന് ഇടിഞ്ഞു വീഴുകയാണെങ്കിൽ തടുത്തു നിർത്തുന്നതിനാണത്രേ ആ പക്ഷി അങ്ങനെ ചെയ്യുന്നത്.'' (ഒ.ദേ.കഥ.പു.224)

പൂതപ്പറമ്പിൽ കാണുന്ന ഒരിനം പക്ഷിയെക്കുറിച്ചുള്ള അപ്പുവിന്റെ ഈ വിവരണം കൂട്ടായ്മയുടെ വിശ്വാസത്തിന്റെ പ്രതിഫലനമാണ്.

6. കരിമ്പൂച്ചമാംസം ഭക്ഷിച്ചാൽ തടിക്ക് ഒരു പരിക്കും ഏൽക്കുകയില്ല. (ഒ.ദേ.ക.പു.340)

ചെറുമക്കളുടെ കാവായ പൂവരശുകാവിലെ പുരോഹിതനായ കീരൻ പൂശാരി, ചിലപ്പോൾ ആരാന്റെ തെങ്ങിൽ കയറി മന്നങ്ങ മോഷ്ടിക്കും. ചിലപ്പോൾ തല്ലു കിട്ടും. തല്ലുകൊ ാൽ കീരന്നു വേദനിക്കില്ലത്രേ -കാരണം ഇടക്കിടെ കഴിക്കുന്ന കരിമ്പൂച്ചമാംസം.

തെരുവിലെ ഒരു പ്രധാന പോക്കിരിയായിരുന്ന നായാടിയുടെ ദേഹ ബലത്തിന്റെ രഹസ്യമായി കൂനൻ കണാരൻ വിശദീകരിക്കുന്നതും ഇതുതന്നെ. കരിമ്പൂച്ചയെ തിന്നാൽ ശരീരം ഇരുമ്പുപോലിരിക്കും. എത്ര കനത്ത തല്ലു കിട്ടിയാലും പരിക്കു പറ്റുകയില്ല. (ഒ.ദേ.കഥ.പു.350)

7. പകല് കൂകുന്ന കോഴി പൊരക്ക് ബെടക്കാ - മനിശന്റെ എക്കിട്ടപോലെ അത് കോയിന്റെ ഒരു സൂക്കേടാ....അയിനെ അറത്ത് ബെയിക്കാനേ പറ്റൂ............(സമ്മാനം, പൊ.ചെ.വാ.2.പു.516)

'*സമ്മാനം*' എന്ന ചെറുകഥയിൽ, തോണിയിൽ സഞ്ചരിക്കുന്നവർ തമ്മിൽ നടക്കുന്ന സംഭാഷണം. യാത്രികരിലൊരാളുടെ കൈയിലിരുന്ന പൂവൻകോഴി പകൽസമയം കൂവിയപ്പോൾ, പകൽ സമയത്ത് കൂവുന്ന കോഴി വീടിന് ഐശ്വര്യക്കേടാണെന്ന വിശ്വാസം സഹയാത്രികർ പ്രകടിപ്പിക്കുന്നു. അങ്ങനെ വിശ്വാസത്തിന്റെ പേരിൽ, കോഴിയെ അറുത്ത് ഭക്ഷണമാക്കാൻ വേ ി ചുരുങ്ങിയ വിലയ്ക്ക് തോണിക്കാരൻ മാപ്പിള സ്വന്തമാക്കുന്നു.

8. നായയുടെ അസമയത്തുള്ള ഓളിയിടൽ അപശകുനമാണെന്നുള്ള വിശ്വാസം - (ബാലന്റെ ഏട്ടത്തി പൊ.ചെ.വാ.പു.271)

കഥാനായകനായ ദിവാകരമേനോൻ വക്കീലിന്റെ മകന് ട്യൂഷനെടുക്കാൻ എത്തിയപ്പോൾ, പടിക്കൽ നിന്ന് ഒരു നായ ഓളിയിടാൻ തുടങ്ങി. ആ ശബ്ദം വക്കീലിനേയും മേനോനേയും അസ്വസ്ഥരാക്കുന്നു. ഒരു കാര്യം ആരംഭിക്കുമ്പോൾ, നായ ഓളിയിടുന്നത് അപശകുനമാണെന്ന കൂട്ടായ്മയുടെ വിശ്വാസമാണ് ഈ അസ്വസ്ഥതയുടെ പിന്നിൽ.

9. പപ്പടം ചുടുന്നതുപോലെയുള്ള നാറ്റം അന്തരീക്ഷത്തിൽ പരക്കുമ്പോൾ, സർപ്പം വായ തുറക്കുമ്പോൾ പുറപ്പെടുന്ന ഗന്ധമാണെന്ന വിശ്വാസം (ഒ.തെ.കഥ.പു.264)

അന്ധനായ മുരുകൻ പിച്ചതെ ി കിട്ടുന്ന കാശ്, സ്വർണ നാണ്യങ്ങളാക്കി മാറ്റി മൊന്തയിലാക്കി മണ്ണിൽ കുഴിച്ചിടുന്നു. ഒരു പാതിരാത്രി, ആരുമറിയാതെ നിക്ഷേപം, പുറത്തെടുത്ത് പരിശോധിക്കുമ്പോൾ അരികിൽ സർപ്പസാന്നിധ്യം അനുഭവ പ്പെടുന്നു. പപ്പടംചുടുന്ന ഗന്ധം അന്തരീക്ഷത്തിൽ പരന്നപ്പോൾ, ആ ഗന്ധം സർപ്പം വായ തുറക്കുമ്പോൾ പുറപ്പെടുന്നതാണെന്നുള്ള വിശ്വാസം മനസ്സി ലേക്കെത്തുന്നു. സർപ്പം കരിയിലകളിലൂടെ സഞ്ചരിക്കുമ്പോഴു ാകുന്ന പരപര ശബ്ദവും മുരുകൻ തുടർന്ന് തിരിച്ചറിയുന്നു. ധനം കുഴിച്ചിട്ടേടത്ത് സർപ്പസാന്നിധ്യം ഉ ാവുമെന്ന വിശ്വാസവും ഇവിടെ പശ്ചാത്തലമായി വർത്തിക്കുന്നു.

മന്ത്രവാദം

ഒടിവിദ്യ, മന്ത്രവാദം തുടങ്ങിയവയെപറ്റിയുള്ള പരാമർശങ്ങളും കൃതികളിൽ കടന്നുവരുന്നു.

1. '*ഒരു ദേശത്തിന്റെ കഥ*'യിൽ സപ്പർ സർക്കീട്ട് സംഘങ്ങളുടെ വിക്രിയകൾക്കിടയിൽ, നായക്കാഷ്ഠത്തോട് അറപ്പു പ്രകടിപ്പിക്കുന്ന ശ്രീധരനോട്, ഉസ്താദ് വാസു കല്ലടിക്കോട് മലയിലെ ഒടിയൻമാരായ പറയരുടെ മൂപ്പൻ ഒടിവിദ്യ പഠിക്കാൻ വരുന്നവരെ ആദ്യമായി പരീക്ഷിക്കുന്നത് എങ്ങനെയെന്ന് പറഞ്ഞുകൊടുക്കുന്നു.

''ചത്തപയ്യിനെ ചാണകത്തിൽ കുഴിച്ചിടും. പയ്യിന്റെ ശവം ചീഞ്ഞു പുഴുക്കും. ആ പുഴുക്കളെ വാരിയെടുത്തു കഞ്ഞിയു ാക്കി പഴങ്കലത്തിൽ പകർന്നു പുതിയ ശിഷ്യനോടു കുടിക്കാൻ പറയും. പുതിയ ശിഷ്യൻ ചിറിയൊ മൂക്കോ ചുളിച്ച് അൽപ്പമെങ്കിലും അറപ്പു കാട്ടിയാൽ, മൂപ്പൻ അവന്റെ കൈപിടിച്ച് പറയും. ഒടിവിദ്യ നിനക്കുള്ളതല്ല - വന്ന വഴിക്കു തന്നെ വേഗം പൊയ്ക്കോ (ഒ.ദേ.കഥ.പു.218)

മലബാറിലെ പറയസമുദായാംഗങ്ങളിലെ തെരെഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട അംഗങ്ങൾക്ക് മാത്രം അറിയാവുന്ന ഒരു രഹസ്യമന്ത്രവാദമാണ് ഒടിവിദ്യ. ഒടിവിദ്യയിലൂടെ മാന്ത്രികന് ഇഷ്ടാനുസരണം രൂപം മാറാനും ശത്രുവിനെ സംഹരിക്കാനും സാധിക്കും എന്നാണ് വിശ്വാസം.

ബാല്യകാലകൗതൂഹലങ്ങൾ

സങ്കല്പങ്ങളും ഭാവനകളും കൊ ് ഏറെ നിറം പിടിപ്പിച്ചതാണ് ബാല്യകാലം. കൂട്ടുകാരിൽ നിന്നും മുതിർന്നവരിൽ നിന്നും കേൾക്കുന്ന കഥകൾ സങ്കല്പങ്ങളായും വിശ്വാസങ്ങളായും ബാലമനസ്സുകളിൽ നിറയുന്നു. അത്തരം ചില വിശ്വാസങ്ങൾ പൊറ്റെക്കാട്ട് കഥകളിൽ ഉൾപ്പെടുത്തിയിട്ടു ്.

1. '*സഖി* എന്ന കഥയിൽ പ്രഭ എന്ന കൊച്ചുപെൺകുട്ടി തന്റെ കൂട്ടുകാരിയായ കാളിക്ക് മയിൽപ്പീലി സമ്മാനമായി കൊടുത്തു കൊ ് ആശംസിക്കുന്നത്. ഇത് വരും കൊല്ലത്തേക്ക് പെറ്റുപെരുകി നൂറെണ്ണമായിത്തീരട്ടെ എന്നാണ്. മയിൽപ്പീലിയുടെ രോമം പുസ്തകത്തിൽ നിന്നു പെറ്റുപെരുകി. വർധിക്കുമെന്നാണല്ലോ ഇവരുടെ വിശ്വാസം എന്നും എഴുത്തുകാരൻ കൂട്ടിച്ചേർക്കുന്നു. (സഖി,പൊ.ചെ.വാ3.പു.304)

2. തെളിഞ്ഞവെയിലും കുഞ്ഞിമഴയും ഒന്നിച്ചിറങ്ങുന്നത് കുറുക്കന്റെ കല്യാണം നടക്കുമ്പോഴെന്നായിരുന്നു ബാല്യകാലവിശ്വാസം (പ്രൊഫസറുടെ പ്രണയം, പൊ.ചെ.വാ.3.പു.193)

3. ''ലൈറ്റ് ഹൗസിന്റെ മുകളിൽ നിന്ന് നോക്കിയാൽ, മാനത്തിനപ്പുറത്ത് - ഏഴാം കടലിനുമപ്പുറത്ത് - സൂര്യഭഗവാൻ മുങ്ങിക്കുളിക്കുന്ന രത്നക്കല്ലുകൊ ് കെട്ടിയ കുളം കാണാം.'' (ഒ.ദേ.കഥ,പു.59)

ലൈറ്റ്ഹൗസ് കാണാത്ത, അപ്പുവിനോട് ശ്രീധരൻ ലൈറ്റ് ഹൗസിനുമുകളിൽ നിന്നു നോക്കിയാൽ കാണുന്ന കാഴ്ചകൾ വർണിക്കുകയാണിവിടെ. ഏഴാം കടലും സൂര്യഭഗവാൻ മുങ്ങിക്കുളിക്കുന്ന കുളവുമൊക്കെ കുട്ടികൾക്കിടയിലുള്ള വിശ്വാസങ്ങളാണ്.

പ്രകൃതി

1. പെരുമീൻ വീണേടത്തു നാളെ കുഴിച്ചുനോക്കിയാൽ ഒരു നിധി കാണാം. (നാ.പ്രേ.പു.26)

മാളുവും രവിയും രാത്രിയിൽ ഒരുമിച്ചിരിക്കുമ്പോൾ ഉൽക്ക, മിന്നി താഴേക്ക് പതിക്കുന്നതു ക മാളു അത് പെരുമീൻ വീണതാണെന്നും, അതു വീണേടത്തു നാളെ കുഴിച്ചു നോക്കിയാൽ നിധി കാണാമെന്നുമുള്ള നാട്ടുകൂട്ടായ്മയുടെ വിശ്വാസം വെളിപ്പെടുത്തുന്നു. നാഗരികനായ രവിയ്ക്ക് അത് ഒരു തമാശയായിട്ടേ തോന്നുന്നുള്ളു.

2. ചന്ദ്രദർശനഫലം (ഒ.ദേ.കഥ.പു.348)

ശ്രീധരൻ ആദ്യത്തെ പ്രണയലേഖനം നാലു മൈൽ ദൂരെയുള്ള കാരക്കുന്നു പോസ്റ്റോഫീസിൽ പോസ്റ്റുചെയ്തു, തീവ ിയിൽ മടങ്ങവേ പടിഞ്ഞാറേ ചക്രവാളത്തിൽ തെളിഞ്ഞുക ചതുർത്ഥിചന്ദ്രലേഖ ചന്ദ്രദർശനഫലം ഓർമ്മിപ്പിക്കുന്നു.

''ദിനകരദിവസാദൗ രാത്രിനാഥഞ്ചദ്രഷ്ടുർ

സുഖജളമൃതി ഭീതിർവ്വിത്തകാന്താപ്തി രോഗാ:

ബുധനാഴ്ച: ഭയം!... പുതുചന്ദ്രനെ ക ില്ലെന്നു നടിച്ച് കിഴക്കോട്ട് തിരിഞ്ഞിരുന്നു.''

ചന്ദ്രദർശനഫലം ശരിയാകുന്നതാണ് പിന്നീട് കാണുന്നത്. പ്രണയലേഖനവുമായി നായികയുടെ അച്ഛനും ട്യൂഷൻ മാസ്റ്ററും കന്നിപ്പറമ്പിലെത്തി.

3. ജ്യോതിഷം

ഗോപാലൻറൈറ്റർ അസുഖബാധിതനായപ്പോൾ കൃഷ്ണൻമാസ്റ്റർ നാട്ടിലെ പ്രസിദ്ധ ജോത്സ്യനായ ഉണ്ണിപ്പണിക്കരെ കൂട്ടിക്കൊ ുവന്ന് ജാതകം വിസ്തരിച്ചു

പരിശോധിപ്പിച്ചു പ്രശ്നവും വെച്ചു. പണിക്കർ പറഞ്ഞു. ''പൂർവ്വ ജന്മത്തിൽ ഒരു പുണ്യസർപ്പത്തെ തല്ലിക്കൊന്നിട്ടു ്. ആ പാപഫലമാണ്; പാമ്പിനെപോലെ ഇഴയേ ിവരും.'' (ഒ.ദേ.കഥ.പു.279)

ഉണ്ണിപ്പണിക്കർ നിർദ്ദേശിക്കുന്ന പരിഹാരം ഇതാണ്. സർപ്പപ്രീതി വരുത്തണം. ഇതിൻപ്രകാരം മരുത്തിക്കാവിലേക്ക് നൂറു കോഴിമുട്ട നേർന്നു. ഒരു പാമ്പിൻ തിറ കഴിപ്പിക്കുവാനും തീരുമാനിച്ചു. വേറെ ചില കാവുകളിൽ വെള്ളി കൊ ുള്ള സർപ്പ പ്രതിമകൾ സംഭാവന ചെയ്തു.

ശ്രീധരന്റെ പരീക്ഷയടുക്കുമ്പോൾ അച്ഛൻ ഉണ്ണിപ്പണിക്കരുടെ അടുക്കൽ പോയി ജാതകം പരിശോധിപ്പിക്കുന്നു. പരീക്ഷയിൽ തോറ്റപ്പോൾ, ശ്രീധരന് ചീത്തക്കാലമാണെന്നും ഇപ്രാവശ്യം പരീക്ഷയിൽ വിജയം പ്രയാസമാണെന്നും ഉണ്ണിപ്പണിക്കർ പ്രവചിച്ചിരുന്നതായി പറഞ്ഞ് അച്ഛൻ ആശ്വസിപ്പിക്കുന്നു. പ്രവചനത്തിന് വിരുദ്ധമായി പരീക്ഷയിൽ ജയിച്ചിരുന്നെങ്കിൽ അച്ഛൻ കുഴങ്ങിപ്പോയേനേ എന്ന് ശ്രീധരൻ കൂട്ടിച്ചേർക്കുന്നു. ജ്യോതിഷത്തിൽ അത്രക ് വിശ്വാസമുള്ള ഒരാളാണ് കൃഷ്ണൻ മാസ്റ്റർ.

വിശ്വാസവും ചൂഷണവും

ജനസാമാന്യത്തിന് സന്യാസിമാരിലും വൈദ്യൻമാരിലും ഉള്ള വിശ്വാസം ചൂഷണം ചെയ്യുന്നവരുടെ പ്രതിനിധികളാണ് ആൽത്തറസന്യാസിയും (ഒ.ദേ.കഥ.), ബാപ്പുവൈദ്യരും(ഒ.തെ.കഥ.)

അതിരാണിപ്പാടത്തെ ആൽത്തറയിൽ പെട്ടെന്നൊരു നാൾ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്ന സന്യാസിയും ശിഷ്യനും സന്യാസവും രോഗശാന്തിയുമായി ബന്ധപ്പെട്ട ജാടകൾ പലതും കാട്ടുന്നുണ്ടെങ്കിലും, കന്നിപ്പറമ്പിൽ ഗോപാലൻറൈറ്ററെ, ചികിത്സിക്കാനെത്തി, കുഞ്ഞപ്പുവിന്റെ ചില സൂത്രവിദ്യകൾക്കു മുന്നിൽ പൂച്ച് പുറത്തായി സ്ഥലം വിടുന്നു. ജനങ്ങളിൽ വിശ്വാസമുണ്ടാക്കാനായി സകല കപടതന്ത്രങ്ങളും പയറ്റുന്നയാളാണ് ബാപ്പു വൈദ്യർ. രോഗവും രോഗവിമുക്തിയും അഭിനയിക്കാൻ കുറെ സിൽബന്തികളും ഇയാൾക്കുണ്ട്. രാധ എന്ന കൊച്ചുപെൺകുട്ടിയുടെ ജീവൻവരെ ഇയാളുടെ വ്യാജചികിത്സയിൽ നഷ്ടപ്പെടുന്നുണ്ട്.

ആറു ശതമാനം വൈദ്യവിജ്ഞാനം, അറുപതു ശതമാനം വാക് സാമർത്ഥ്യവും ബഡായിയും, പത്തു ശതമാനം ധൈര്യം, ബാക്കി ഭാഗ്യവും അതായിരുന്നു ബാപ്പു വൈദ്യർ. - ഇതാണ് പൊറ്റെക്കാട്ട് നൽകുന്ന വിവരണം. അഞ്ചാറുമാസം കൊണ്ട് നല്ലൊരു സംഖ്യ സമ്പാദിച്ച് തന്റെ കള്ളി പൊളിയുമെന്നാകുമ്പോഴേക്ക് അവിടെ നിന്ന് സ്ഥലം വിടും. പിന്നെ പൊങ്ങുന്നത് അഞ്ചാറുനാഴിക അകലെ മറ്റൊരു ഗ്രാമത്തിലായിരിക്കും. ഇത്തരത്തിൽ ജനവിശ്വാസത്തിന്റെ മറവിൽ കപടതന്ത്രങ്ങൾ പയറ്റുന്ന സന്യാസിമാരുടെയും വൈദ്യൻമാരുടെയും യഥാർത്ഥമുഖമാണ് പൊറ്റെക്കാട്ട് ഈ രണ്ടു കഥാപാത്രങ്ങളിലൂടെ വെളിപ്പെടുത്തുന്നത്.

പുത്തൻ പണവും പരിഷ്കാരങ്ങളും കടന്നുവരുമ്പോൾ നിലവിലുള്ള വിശ്വാസങ്ങൾക്ക് അപചയം വരുന്നതും ഒരു ദേശത്തിന്റെ കഥയിൽ ചിത്രീകരിച്ചിരിക്കുന്നു. ചെറുമക്കളുടെ കാവായ പൂവരശുകാവിലെ പൂജാരിയും വെളിച്ചപ്പാടുമായ കീരൻ പൂശാരി സമുദായാംഗവും പുത്തൻപണക്കാരനുമായ വെളുത്ത അയ്യപ്പനോട് കോഴ ആവശ്യപ്പെട്ടപ്പോൾ അയ്യപ്പൻ പരിഹാസ വാക്കുകൾ ചൊരിയുന്നു.

''പൂശാരി, വെളിച്ചപ്പാടും കോലം തുള്ളലുമൊക്കെ മതിയാക്കി എന്തെങ്കിലും പണിയെടുക്കാൻ നോക്ക്. ഇരുമ്പുരലുപോലത്തെ തടിയാണല്ലോ - കൈക്കോട്ടു

കൊത്തിയാൽ ദിവസം എട്ടണ കിട്ടും.....'' (ഒ.ദേ.കഥ.പു.341) വിശ്വാസത്തിന്റെ മാറിയ ചിത്രം അയ്യപ്പന്റെ വാക്കുകളിൽ കാണാം.

അതിരാണിപ്പാടത്തുകാരുടെ മറ്റുചില വിശ്വാസപ്രമാണങ്ങൾ ദേശത്തിന്റെ കഥയിൽ സാന്ദർഭികമായി അവിടവിടെ പരാമർശിക്കുന്നു ്. ഉദാഹരണത്തിന് ഉ ചോറിന് വില വാങ്ങുന്നത് ചേപ്രയാണെന്ന് വിശ്വസിക്കുന്നവരാണ് ഇക്കൂട്ടർ, എന്ന് വേലുമൂപ്പരുടെ വീട്ടിൽ നിന്നും ഊണു കഴിച്ചശേഷം ശ്രീധരൻ ഓർക്കുന്നു.

മാപ്പിളലഹളയ്ക്കിടയിൽ, ആച്ചയ്ക്ക് കിട്ടിയ പൊന്ന് ശാപം പിടിച്ച പൊന്നായിരിക്കുമെന്ന് ചിലരും പൊന്നിന് ശാപോം കീപോമൊന്നും ഇല്ലെന്നും നെസീവുള്ളോരുടെ (ഭാഗ്യമുള്ളവരുടെ) കൂടെ അതുപോകും എന്ന് ചിലരും അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. പൊന്നിനെക്കുറിച്ച് കൂട്ടായ്മയ്ക്കുള്ള വിശ്വാസങ്ങളാണ് അവിടെ കൂടിയ പെണ്ണുങ്ങളുടെ വാക്കുകളിൽ പ്രതിഫലിക്കുന്നത്. സ്വർണത്തെ ചുറ്റിപറ്റിയുള്ള ആച്ചയുടെ ഭ്രാന്ത് ക ് ഉമ്മച്ചിയുടെ പ്രേതം കൂടിയതാണോ എന്ന് സംശയിക്കുന്നവരു ്.

ആചാരങ്ങൾ

ദേശത്തിന്റെയും വർഗ്ഗത്തിന്റെയും തനിമ നിലനിർത്തുന്നവയാണ് ആചാരങ്ങൾ. ആചാരങ്ങളുടെ വിശദമായ വർണ്ണനകൾ പൊറ്റെക്കാട്ടിന്റെ കൃതികളിൽ വിരളമാണ്. ചില പരാമർശങ്ങൾ മാത്രമേയുള്ളു.

1. പേറ്ററിയിപ്പ്- ഒരു പുരയിൽ കുഞ്ഞുപിറന്നാൽ അത് ആൺകുഞ്ഞാണോ പെൺകുഞ്ഞാണോ എന്ന് നാട്ടുകാരെ അറിയിക്കാൻ സ്വീകരിക്കുന്ന മാർഗ്ഗം, ആൺകുഞ്ഞാണെങ്കിൽ പെരുമട്ടൽ കൊ ് നിലത്തു തല്ലലും കൂക്കിവിളിയും.പെൺകുഞ്ഞാണെങ്കിൽ കൂക്കിവിളിയു ാവില്ല.വെറും തല്ലു മാത്രം-മി ാതെ മൂന്നു പ്രാവശ്യം. ഈർച്ചക്കാരൻ വേലുമൂപ്പരുടെ മകന്റെ ഭാര്യ മാണിക്യം ആൺകുഞ്ഞിനെ പ്രസവിച്ചപ്പോൾ പ്ഥും-കൂ.....പ്ഥും-കൂ......പ്ഥും-കൂ എന്ന ശബ്ദം അതിരാണിപ്പാടത്ത് മുഴങ്ങുന്നു. (ഒ.ദേ.കഥ.പു.490)

   ഇന്ന് ഈ ആചാരം മൃതഫോക്‌ലോറായി മാറിക്കഴിഞ്ഞു.

2. ദേശത്ത് തെക്കുനിന്ന് പുതുതായി വന്ന് കച്ചവടത്തിൽ കഴിവുതെളിയിച്ച കോൽചാലിയവിഭാഗവുമായി ചേർന്ന് പന്തിഭോജനം നടത്തിയവർക്ക് ഈഴവസ

മുദായപ്രമാണിയായ മേലാൻ എറ്റുംമാറ്റും വിലക്കുന്നു-ഒരുതരം സമുദായഭ്രഷ്ട് (ഒ.ദേ.കഥ.പു.175)

3. പുതിയ വീടിന്റെ കുറ്റപൂജ അടിയന്തിരത്തോടനുബന്ധിച്ച് വീടുപണിയിൽ പങ്കെടുത്ത ആശാരിമാർക്ക് വെള്ളിക്കോൽ -ശുദ്ധവെള്ളികൊ ് നിർമ്മിച്ച മുഴക്കോൽ സമ്മാനമായി നൽകുന്ന ആചാരം (ഒ.ദേ.കഥ.പു.480).

ഉത്സവാഘോഷങ്ങൾ

ഒരു കൂട്ടായ്മയിലെ അംഗങ്ങൾ തമ്മിലുള്ള ബന്ധം ഊട്ടിയുറപ്പിക്കുന്നതിൽ പ്രധാനപങ്കുവഹിക്കുന്നവയാണ് ഉത്സവാഘോഷങ്ങൾ. അംഗങ്ങളുടെ സഹവർത്തിത്വം അവ ഉറപ്പുവരുത്തുന്നു. കാലചക്രവുമായി ബന്ധപ്പെട്ട ഓണം, തിരുവാതിര, എന്നീ ആഘോഷങ്ങളും ആരാധനാലയങ്ങളുമായി ബന്ധപ്പെട്ട ര ് ഉത്സവങ്ങളുമാണ് പൊറ്റെക്കാട്ടിന്റെ കൃതികളിൽ കടന്നുവരുന്നത്. ഓണം, വിഷു, തിരുവാതിര എന്നീ കേരളീയോത്സവങ്ങളിൽ ഓണം പൊറ്റക്കാട്ടിനെ പ്രചോദിപ്പിച്ചതിന്റെ സാക്ഷ്യങ്ങൾ 'ഓണപ്പാട്ടുകൾ' എന്ന വിഭാഗത്തിൽ നേരത്തെ ചർച്ച ചെയ്തിട്ടു ്. ഓണത്തെപ്പോലെയോ അല്ലെങ്കിൽ അതിനപ്പുറമോ ഒരെഴുത്തുകാരൻ എന്ന നിലയിൽ പൊറ്റെക്കാട്ടിനെ പ്രചോദിപ്പിച്ച ആഘോഷമാണ് തിരുവാതിര. തിരുവാതിരയെ പശ്ചാത്തലമാക്കിയ ഒരു പ്രേമ/പ്രേതകഥപറയുന്ന '*തിരുവാതിര*' എന്ന ചെറുകഥയ്ക്കു പുറമേ, '*ഒരു ദേശത്തിന്റെ കഥ*'യിലെ "മദനോത്സവം' എന്ന പേരിൽ സംഭവബഹുലമായ അധ്യായവും ഈ ആഘോഷവുമായി ബന്ധപ്പെട്ടതാണ്. മൂടുപടത്തിലും തിരുവാതിരയാഘോഷത്തിന്റെ ചലനങ്ങൾ ദൃശ്യമാണ്. സാഹിത്യകൃതികൾക്കു പുറമേ, ആത്മസുഹൃത്തായ കൃഷ്ണൻകുട്ടിക്ക് 29-12-1949-ന് അയച്ച എഴുത്തിലും സുഡാനിലെ ആൽബേട്ട് തടാകതീരത്തിരുന്ന് നാട്ടിലിപ്പോൾ തിരുവാതിരക്കാലമാണല്ലോ എന്ന് ഓർത്തുകൊ ിരിക്കുന്നതായി പരാമർശമു ്. (പൊറ്റെക്കാട്ടിന്റെ കത്തുകൾ, പു.83)

പ്രണയത്തെയും കാമത്തെയും ഉദ്ദീപിപ്പിക്കുന്ന അനുഭവമായിട്ടാണ് '*ഒരു ദേശത്തിന്റെ കഥ*'യിൽ തിരുവാതിരക്കാലത്തെ വർണിക്കുന്നത്. ആതിരനിലാവിൽ കുളിച്ച പ്രകൃതിയുടെ ഹർഷോന്മാദം എത്ര വർണിച്ചാലും പൊറ്റെക്കാട്ടിന്റെ റൊമാന്റിക് കാവ്യഭാവനയ്ക്ക് തൃപ്തിയാവില്ല.

''തിരുവാതിരക്കാലം!

ആതിരരാവുകളെ എതിരേൽക്കാൻ അതിരാണിപ്പാടം അണിഞ്ഞൊരുങ്ങുകയാണ്. മരക്കൊമ്പുകളിലും തെങ്ങുകൾക്കിടയിലും പൊക്കത്തിൽ വിലങ്ങനെ കെട്ടിയുറപ്പിച്ച മുളന്തൂണുകളിലും ഊഞ്ഞാലുകൾ തൂങ്ങി കുളിരിളം കാറ്റുലാവുന്ന അന്തരീക്ഷത്തിൽ തിരുവാതിരപ്പാട്ടുകൾ ഒഴുകിത്തുടങ്ങി.

പ്രണയസ്വപ്നങ്ങൾ നെയ്തെടുക്കാനുള്ള വെള്ളിനൂൽക്കെട്ടുകളായി പുളിമരത്തലപ്പിലൂടെയും നെല്ലിമരച്ചില്ലകളിലൂടെയും ഇറങ്ങിവരുന്ന പൂനിലാവിനെ നോക്കിക്കൊ ് ശ്രീധരൻ കന്നിപ്പറമ്പിലെ മാളികവരാന്തയിലിരിക്കും. വെള്ളത്തിൽ നീന്തിക്കുളിക്കാനോ തുടിച്ചു കുളിക്കാനോ അതിരാണിപ്പാടത്തോ അയൽപ്പക്കത്തോ കുളങ്ങളില്ല. പെണ്ണുങ്ങൾ നന്നേ പുലർച്ചയ്ക്ക് കന്നിപ്പറമ്പിന്റെ കിണറ്റിൻ കരയിൽ ഒത്തുചേരും - കിണറ്റിലെ തണുത്ത വെള്ളം കോരികുളിക്കുമ്പോൾ പെണ്ണുങ്ങൾ പുള്ളും പ്രാവും കരയും.......

സ്നാനം കഴിഞ്ഞ് നെറ്റിയിൽ മാരതൂണീരമുദ്രപോലുള്ള മഞ്ഞക്കുറി ചാർത്തിയ പെൺകിടാങ്ങളെ കാണാം. നോമ്പുകാലത്ത് അവർ കായ്കനികൾ ഭക്ഷിക്കുന്ന കിളികളാണ്.

കന്യകകൾക്ക് പുത്തൻ താരുണ്യപ്രസാദവുമായിട്ടാണ് ഓരോ തിരുവാതിരയും വന്നണയുന്നത് - മദനാപദാനങ്ങളെ പ്രകീർത്തിക്കുന്ന മധുരഗാനങ്ങൾക്കിടയിൽ വിരഹിണികളുടെ തേങ്ങൽ പോലെ ഊഞ്ഞാലിന്റെ കരച്ചിലും കേൾക്കാം...''”(ഒ.ദേ.കഥ.പു.298)

തിരുവാതിരയോടനുബന്ധിച്ചു ാകുന്ന കലാപരിപാടികളുടെ വിശദമായ വർണനയും കാണാം.

‘‘തിരുവാതിര രാത്രി വന്നു ചേർന്നു.

അനംഗന്റെ വെൺകൊറ്റക്കുടപോലെ പൂർണ്ണചന്ദ്രൻ ഉയർന്നു. അതിരാണിപ്പാടത്തെ അംഗനാജനങ്ങൾക്ക് ആനന്ദത്തിന്റെ ഒരു സ്വതന്ത്രരാത്രി (ആണുങ്ങൾക്കും അങ്ങനെതന്നെ). നിലാവ് വെൺകളി പൂശിയ മുറ്റങ്ങളിലും ഊഞ്ഞാലിൻ ചോട്ടിലും പറമ്പിലെ പൂഴിക്കളങ്ങളിലും സ്ത്രീകൾ കൂട്ടത്തോടെ പാട്ടുപാടിയും കൈകൊട്ടിക്കളി, തുമ്പിയുറച്ചിൽ, തെരുപ്പറക്കൽ മുതലായ വിനോദങ്ങളിലേർപ്പെട്ടും നേരം പോക്കുന്നു. കല്യാണിക്കുട്ടി എവിടെ? ജാനു എവിടെ ?

എന്നൊന്നും ചോദ്യമില്ല - അന്വേഷണമില്ല എവിടെയെങ്കിലും കാണും.........അതിരാണിപ്പാടം ആകെ വിനോദ കലാപരിപാടികളുടെ അണിയറയായി മാറിയിരിക്കുകയാണ്.

ആർദ്രാവ്രതത്തോടെ മാരനെ ഭജിച്ച് രാത്രിയിൽ ഉറക്കമൊഴിച്ചു കൂട്ടുന്ന സ്ത്രീജനങ്ങളെ വിനോദിപ്പിക്കാൻ പുരുഷന്മാർക്കുമു െ ാരു കർത്തവ്യം : പൊറാട്ടു വേഷം.

കുട്ടികളും മുതിർന്നവരും വേഷം കെട്ടി പൊറാട്ടുകാരായി ഇറങ്ങും. ഒറ്റയ്ക്കും കൂട്ടമായും, മിക്കവരും പൈസയ്ക്കു വേ ി - ചുരുക്കം ചിലർ ഒരു തമാശയ്ക്ക്, വേഷക്കാരെ തിരിച്ചറിയാൻ കഴിയില്ലല്ലോ.

തിരുവാതിരനാൾ സൂര്യനസ്തമിക്കാൻ കാത്തിരിക്കും, പൊറാട്ടുകാർ. പിന്നെ പ്രച്ഛന്നവേഷക്കാരുടെ ഒരു പരേഡാണ് - പഞ്ചാബി കൈനോട്ടക്കാരൻ, സന്യാസി, കുറവനും കുറത്തിയും, സായ്‌വും മദാമ്മയും -അങ്ങനെ പലരും കേറി വരും ചെ മുട്ടും കേൾക്കാം - നരിവേഷം - മുന്നിൽ പെട്രോമാക്സ് വിളക്കുമായി നീങ്ങുന്നത് ഏകാങ്കനാടക സംഘമാണ്. പ്രഹസനക്കാരും, ഡാൻസുകാരും വെറും സദിരുകാരും (പാട്ടുകച്ചേരി) ഊരുചുറ്റുന്നു ായിരിക്കും.'' (ഒ.ദേ.കഥ.പു.301)

ഈ വർണന ഇവിടെ അവസാനിക്കുന്നില്ല. അതിരാണിപ്പാടത്തെ കൂട്ടായ്മയെ രസിപ്പിക്കുന്ന പല പൊറാട്ടുവേഷങ്ങളുടെയും വിശദമായ വർണനകളു ് - പ്രത്യേകിച്ചും മീശക്കണാരൻ കെട്ടുന്ന പല പല വേഷങ്ങളുടെ. ശ്രീധരന്റെ മനസ്സിൽ കൗമാരപ്രണയം അങ്കുരിപ്പിച്ച പെൺകുട്ടിയുടെ വീട്ടിലേക്ക് ശ്രീധരൻ സുഹൃത്ത് ആശാരി മാധവനുമൊരുമിച്ച് സന്യാസിയും ശിഷ്യനുമായി പൊറാട്ടുവേഷം കെട്ടിപ്പോയതിന്റെ അനുഭവങ്ങളും വിശദമായി വർണിച്ചിരിക്കുന്നു (ഒ.ദേ.കഥ.പു. 304). അതിരാണിപ്പാടത്തെ അംഗനമാർക്ക് കൈകൊട്ടി കളിക്കാൻ 'രതിവിലാപം തിരുവാതിരപ്പാട്ട്' എന്ന പേരിൽ ശ്രീധരൻ ഒരു തിരുവാതിരപ്പാട്ട് എഴുതി നോക്കിയതായും പരാമർശമു ്.

മാപ്പിളലഹളക്കാലത്ത് ഇലഞ്ഞിപ്പൊയിലിൽ അഭയാർത്ഥികളായി എത്തിയവരുടെ കൂട്ടത്തിലു ായിരുന്ന കിഴക്കൻമലയോരഗ്രാമവാസി ചന്തുക്കുഞ്ഞൻ എന്ന ചെറുപ്പക്കാരൻ ചങ്ങാതിയായ ശ്രീധരനെ കാണാൻ തിരുവാതിരക്കാലത്ത് കാഴ്ചകളുമായെത്തുന്നു. കദളിവാഴക്കുല, ചേന,വയൽച്ചേമ്പ്, ക ിക്കിഴങ്ങ് (കാച്ചിൽ), നനകിഴങ്ങ് എന്നിങ്ങനെയുള്ള കാർഷിക വിഭവങ്ങളും മുളങ്കുറ്റിയിൽ ചെറുതേനും

ഇലപ്പൊതിയിൽ കൂവ്വപ്പൊടിയും വേറെയും-എല്ലാം തിരുവാതിര നോമ്പുകാർക്കുള്ള വിഭവങ്ങളാണ്. കന്നിപ്പറമ്പിൽ ആഘോഷത്തിൽ പങ്കുചേരാനെത്തിയവർക്കൊക്കെ പഴവും, ചേമ്പ്-കാവത്ത് പുഴുക്കും കൂവ്വക്കഞ്ഞിയും അമ്മ ലോഭമില്ലാതെ സൽക്കരിച്ചതായും പരാമർശിക്കുന്നു. ചന്തുക്കുഞ്ഞന് തിരിച്ചുപോകാനുള്ള തിടുക്കത്തിൽനിന്ന് തിരുവാതിരയുമായി ബന്ധപ്പെട്ട മറ്റൊരാചാരത്തിന്റെയും സൂചന കിട്ടുന്നു.-നവവിവാഹിതനായ ചന്തുക്കുഞ്ഞന് തിരുവാതിരയ്ക്ക് അമ്മായി അമ്മക്ക് കുല കാഴ്ചവെയ്ക്കണം-അല്ലെങ്കിൽ ബന്ധം മുറിഞ്ഞുപോകും (ഒ.ദേ.കഥ.പു.300)

ഈ വർണ്ണനകളെല്ലാം ചേർന്ന് ഒരു സമഗ്രാനുഭവമായി തിരുവാതിര കൃതിയിൽ നിറയുന്നു. കാലക്രമത്തിൽ ലോപിച്ചുപോയ ആഘോഷരീതികൾ മാത്രം ക ് പരിചയമുള്ളതോ അല്ലെങ്കിൽ കേട്ടറിവു മാത്രമുള്ളതോ ആയ പുതുതലമുറയ്ക്ക് മുൻകാലങ്ങളിൽ കോഴിക്കോടൻ കൂട്ടായ്മക്കിടയിലു ായിരുന്ന തിരുവാതിരയാഘോഷത്തിന്റെ ചലനാത്മകതയും പൊലിമയും മനസ്സിലാക്കാൻ '*ഒരു ദേശത്തിന്റെ കഥ*' അവസരമൊരുക്കും.

'*തിരുവാതിര*' എന്ന ചെറുകഥയിലും തരുണീതരുണന്മാർക്ക് രഹസ്യസമാഗമത്തിനുള്ള അവസരം എന്ന നിലയിൽ തിരുവാതിരരാത്രികളിലെ സ്വച്ഛന്ദത എന്ന മോട്ടിഫിനെ ഉപയോഗിച്ചതായികാണാം. അനുക്രമമായ ര ു തിരുവാതിരകളിലായി തളിരിട്ട് പൂവണിഞ്ഞ പ്രണയത്തിന്റെ ദുരന്തഭരിതമായ കൊട്ടിക്കലാശവും തിരുവാതിര രാവിന്റെ പശ്ചാത്തലത്തിൽ തന്നെ ചിത്രീകരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. കഥാനായകനായ നാരായണൻ അഞ്ച് വർഷങ്ങൾക്കുശേഷം തന്റെ പ്രേമകഥ പ്രേതകഥയായി മാറിയ അനുഭവം കഥാകൃത്തിനെ പറഞ്ഞുകേൾപ്പിക്കുന്ന രീതിയിലാണ് കഥയുടെ ആഖ്യാനം. നാല് തിരുവാതിര രാവുകളിലൂടെയാണ് കഥ കടന്ന് പോകുന്നത്. കഥാകൃത്തിനോട് നാരായണൻ തന്റെ പ്രണയകഥ പറയുന്ന തിരുവാതിര രാത്രി, ഏഴു വർഷം മുമ്പ് അയാൾ കഥാനായികയായ കല്യാണിയെ ആദ്യമായി പരിചയപ്പെട്ട തിരുവാതിരക്കാലവും ഒരുമിച്ചൂഞ്ഞാലാടി പ്രണയം ഊട്ടിയുറപ്പിച്ച തിരുവാതിര രാത്രിയും, ഒരുവർഷത്തിനുശേഷം അയാൾ പൊറാട്ടു വേഷം കെട്ടി കല്യാണിയുമായി രഹസ്യസമാഗമം ഒപ്പിക്കുന്ന തിരുവാതിര രാത്രി, പിന്നീട് കല്യാണിയെ മനഃപൂർവ്വമല്ലാതെ മറന്ന അയാൾ, പിറ്റേവർഷം പശ്ചാത്താപഭരിതനായി, കല്യാണിയെ വിവാഹംചെയ്യണം എന്നു മനസ്സിലുറപ്പിച്ച് വീ ും പൊറാട്ടുവേഷം കെട്ടി തന്റെ പ്രണയദുരന്തം ഏറ്റുവാങ്ങുന്ന തിരുവാതിരരാത്രി. കഥയ്ക്ക് "തിരുവാതിര'' എന്ന ശീർഷകം നൽകാനും കാരണം ഇതുതന്നെയായിരിക്കണം. കലർപ്പില്ലാത്ത ഒരു ഗ്രാമീണാ

നുഭവമായി തിരുവാതിരയെ അനുവാചകഹൃദയങ്ങളിലേക്ക് എത്തിക്കാൻ കഥ പര്യാപ്ത മാവുന്നു ്.

ബോംബെയിലെ ചൗപ്പാത്തിമണൽപ്പുറത്ത് നിലാവെളിച്ചത്തിൽ പാതിരാത്രി കാറ്റു കൊ ിരുന്ന കഥാകൃത്തിനെ 'ഇന്നു നമ്മുടെ നാട്ടിൽ തിരുവാതിരയാണല്ലോ' എന്ന സുഹൃത്തിന്റെ ഓർമ്മപ്പെടുത്തൽ ഹേമന്തചന്ദ്രിക വഴിഞ്ഞൊഴുകുന്ന മലബാറിലെ തിരുവാതിര രാവുകളുടെ മാന്ത്രിക സൗന്ദര്യത്തിലേക്ക് കൂട്ടിക്കൊ ് പോകുന്നു. കാല്പനിക ഭാവന കവിഞ്ഞൊഴുകുന്ന കേരളപ്രകൃതിവർണനക്കുശേഷം തിരുവാതിരയുടെ സവിശേഷചൈതന്യങ്ങളെ നഷ്ടബോധത്തോടെ മനസ്സുകൊ ് ഓർത്തെടുക്കുന്നു, കഥാകൃത്ത്.

''തിരുവാതിര! എന്റെ നെഞ്ഞിന്നടിയിൽ ഒരാനന്ദം പുളഞ്ഞു............ അന്നേ ദിവസം കുന്നിൻമുകളിലേക്ക് പൊങ്ങിവരുന്ന പൂർണ്ണ ചന്ദ്രൻ! ആ ിലൊരിക്കൽ മാത്രമേ ചന്ദ്രന് അങ്ങിനെ അതുല്യമായ ഒരുശോഭ ഞാൻ ക ിട്ടുള്ളൂ. ജീവിച്ചെഴുന്നേറ്റ്, രാജചിഹ്നങ്ങളോടുകൂടി വീ ും ഭൂമിയിലേക്ക് വരുന്ന കാമദേവന്റെ വെൺകൊറ്റക്കുടപോലെ അതങ്ങനെ വിടർന്ന് നിൽക്കും. കിഴവൻകുന്നുകളുടെ കഷ ിയിൽ ഭസ്മം പൂശുവാനും, തെങ്ങോലകളിൽ വെള്ളിക്കസവുകൾ പിന്നിച്ചേർക്കുവാനും, പാടങ്ങളെ വറ്റിയ പാലാഴിയാക്കുവാനും, പുഴകളിലെ പാൽപ്പാടയൊഴുക്കുവാനും ആ ഹേമന്തചന്ദ്രികയ്ക്കേ സാധിക്കയുള്ളൂ..........

''അതേ, ഇന്ന് എന്റെ നാട്ടിൽ തികച്ചും ഒരു പ്രേമരാത്രിയാണ്. തിരുവാതിര നോമ്പുനോറ്റ് ക്ഷീണിച്ച മലയാളത്തരുണികളുടെ മുഖകമലങ്ങളും അവരുടെ നെറ്റികളിൽ പാതിമാഞ്ഞ മഞ്ഞക്കുറികളും ഞാൻ കാണുന്നു. അസ്വതന്ത്രമായ ഏതോ യുവഹൃദയത്തിന്റെ തേങ്ങൽപോലെ ഊഞ്ഞാലിന്റെ കരച്ചിൽ ഞാൻ കേൾക്കുന്നു. പെൺകിടാങ്ങളുടെ, പാതിരാക്കുളിയോടുകൂടിയുള്ള തുടിക്കലും ഏതോ ഹൃദയത്തുടിപ്പുപോലെ എന്റെ കാതുകളിൽ അലയ്ക്കുന്നു. മുമ്പിൽ ഒരു പെട്രോമാക്സ് വിളക്ക് കത്തിച്ച് പിടിച്ച് ചില പരിഷ്കരിച്ച വെള്ളരി നാടക സംഘങ്ങൾ പാടങ്ങളിലെ നടവരമ്പുകളിലൂടെ നീളെ നീങ്ങുന്ന കാഴ്ച ഞാൻ കാണുന്നു. കുളിർ വായുവിൽ പുളകം പുലർത്തുന്ന തിരുവാതിരപ്പാട്ടുകൾ എന്റ കർണ്ണങ്ങളിൽ മാറ്റൊലികൊള്ളുന്നു. ആ കൈകൊട്ടിക്കളി, തുമ്പിക്കളി, തെരുപ്പറക്കൽ, ഇവയെല്ലാം മുമ്പിൽ നടക്കുന്നതുപോലെ തോന്നുന്നു. നിഴലുകൾക്കിടയിൽ അങ്ങുമിങ്ങുമുള്ള നിലാവെളിച്ചത്തിൽ ധവളവസ്ത്രധാരിണികളായ തരുണികൾ കൂട്ടംകൂടി നിൽക്കുന്ന കാഴ്ച നീലപ്പൊയ്കയിൽ വിരിഞ്ഞുവരുന്ന വെള്ളാമ്പലെന്ന

പോലെ എന്റെ ഉള്ളിൽ നിന്ന് ഉയർന്ന് എഴുന്നേൽക്കുന്നു. ഹാ! ആ ആഘോഷങ്ങളിൽ പങ്കുകൊള്ളുവാൻ ഈ വിദൂരനഗരിയിൽ നിന്ന് അങ്ങോട്ടൊന്നുപറക്കുവാൻ എനിക്ക് ചിറകു ായിരുന്നുവെങ്കിൽ!''" (തിരുവാതിര, പൊ.ചെ.വാ.2 .പു.172)

തിരുവാതിരയുടെ ബാല്യകാലാനുഭവമാണ് '*മൂടുപടം*' നൽകുന്നത്.

''തിരുവാതിരക്കാലമാണ് : തണുത്ത അന്തരീക്ഷം; തെളിഞ്ഞ ആകാശം; തുമ്പപ്പൂ പോലുള്ള നിലാവ്, ബാലഹൃദയങ്ങളിൽആഹ്ലാദത്തിന്റെ വേലിയേറ്റം.

അപ്പുക്കുട്ടന്റെ പറമ്പിലെ ഉയരമേറിയൊരു മാങ്കൊമ്പിൽ വലിയൊരു ഊഞ്ഞാൽ കെട്ടിയിരുന്നു. അന്തിയായാൽ അയൽ വീടുകളിലെ ആൺകുട്ടികളെല്ലാം ഊഞ്ഞാലാ ടാനും നിലാവത്തു കളിക്കാനും അവിടെ എത്തിച്ചേരും. ആമിനയും നീങ്ങിനീങ്ങിവരും. ആ കോലാഹലങ്ങളിൽ നിന്ന് അകന്നുനിൽക്കേ ുന്ന ആവശ്യകത അവൾ ക ില്ല.'' (മൂ.പ.പു.33)

ആരാധനാലയങ്ങളുമായി ബന്ധപ്പെട്ട ഉത്സവങ്ങൾ

'*ഒരു ദേശത്തിന്റെ കഥ*'യിൽ മാത്രമേ ഇത്തരം ഉത്സവങ്ങൾ പ്രത്യക്ഷമായി പരാ മർശിക്കപ്പെടുന്നുള്ളൂ.

1. ചേങ്ങരയിലെ ഷെയ്ക്കിന്റെ പള്ളിയിലെ അപ്പാണ്യം (അപ്പവാണിഭം) നേർച്ച.

അതിരാണിപ്പാടത്തിന്റെ പടിഞ്ഞാറ് കടപ്പുറത്തേക്ക് ചേർന്നുകിടക്കുന്ന സമീപ പ്രദേശങ്ങളാണ് ചേങ്ങരയും പൂഴിക്കരയും. അവിടത്തെ മുസ്ലീം പള്ളികളിൽ ആ ു തോറും നടക്കുന്ന നേർച്ചകൾ ശ്രീധരനടക്കമുള്ള അതിരാണിപ്പാടത്തെ കൂട്ടായ്മയെ ആകർഷിക്കുന്നു. ശ്രീധരൻ കാണുകയും പങ്കെടുക്കുകയും ചെയ്യുന്ന നേർച്ചയുടെ വർണ്ണ പ്പകിട്ടാർന്ന കാഴ്ചകളും അനുഭവങ്ങളും വിശദമായി വർണ്ണിച്ചിരിക്കുന്നു.

''അപ്പാണ്യവരവുകൾ കാണാൻ ശ്രീധരൻ ഗോപാലേട്ടന്റെ കൈയും പിടിച്ച് സന്ധ്യ ക്കുതന്നെ പുതിയ നിരത്തിനരികെ വന്നു നിൽക്കും".

വലിയ ചില വരവുകൾക്ക് നെറ്റിപ്പട്ടം കെട്ടിയ ആനകളു ായിരിക്കും. നീലവെളിച്ചം പരത്തുന്ന വലിയ കാന്തവിളക്കുകൾ (ഗ്യാസ് ലൈറ്റ്) അണിയണിയായി ഘോഷയാത്ര യോടൊപ്പം നീങ്ങുന്നു. കടപ്പുറത്തെ ലൈറ്റ് ഹൗസിന്റെ ആകൃതിയിലുള്ള ആ കൂറ്റൻ വിള

ക്കുകൾ ആളുകൾ തലയിലേറ്റിയിരിക്കുകയാണ്. അറബി വാദ്യക്കാരും പറയടിക്കാരും കുഴൽ വിളിക്കാരും ചെ മേളക്കാരുടെ പിറകിൽ വാദ്യഘോഷം തിമർക്കുന്നു. കോൽക്കളി സംഘം റോഡ് കുലുക്കുന്നു. വെള്ളത്തൊപ്പികളും പച്ചത്തലക്കെട്ടുകളും കസവുകുപ്പായങ്ങളും ഘോഷയാത്രക്ക് മാറ്റുകൂട്ടുന്നു.

കണ്ണഞ്ചിപ്പിക്കുന്ന വെളിച്ചവും ഒച്ചയും വിളിയും തെളിയും കൂത്തും ആർഭാടങ്ങളും അലതല്ലുന്ന ആ മായാരംഗത്തോടൊപ്പം അപ്പം നിറച്ച് വർണ്ണപ്പട്ടിട്ടു മൂടിയ വലിയ കൊട്ടകളുടെ തലച്ചുമടുകൾ നീങ്ങുന്നു.

ആനപ്പുറത്ത് ആലവട്ടവും വെഞ്ചാമരവും വീശുന്ന വിതാനത്തിനും മുകളിൽ, മയിൽപ്പീലിയുടെ ആകൃതിയിൽ വെട്ടിയെടുത്ത വർണ്ണത്തകിടുകൾ നീ മുളങ്കോലുകളുടെ അറ്റത്തു ചാഞ്ഞും ചെരിഞ്ഞും നീങ്ങുന്ന കാഴ്ചയാണ് ശ്രീധരന് ഏറ്റവും കൗതുകമായി തോന്നുക.'' (ഒ.ദേ.കഥ പു 49)

ജാതിമതഭേദമില്ലാതെ കൂട്ടായ്മയിലെ എല്ലാ അംഗങ്ങളും ഇത്തരം ആഘോഷങ്ങളിൽ പങ്കെടുക്കുന്നു. അച്ഛന്റെ കൂടെ രാത്രിയിൽ ഉത്സവ സ്ഥലത്തെത്തുന്ന ശ്രീധരൻ, അച്ഛൻ നേർച്ചപ്പെട്ടിയിൽ കാലുറുപ്പിക പൊലിക്കാൻ പറയുമ്പോൾ ഇതു മാപ്പിളമാരുടെ പള്ളിയല്ലേ നമ്മളെ അമ്പലമല്ലല്ലോ, എന്ന സംശയം ഉന്നയിക്കുന്നു. അപ്പോൾ സിദ്ധന്മാർക്ക് മാപ്പിളയെന്നോ ഹിന്ദുവെന്നോ ഭേദമില്ലെന്നും എല്ലാ മനുഷ്യരും പുണ്യപുരുഷന്മാരെ വന്ദിക്കണമെന്നും അച്ഛൻ ഉപദേശിക്കുന്നു.

ഉത്സവപ്പറമ്പുകളിലെ പ്രധാന ആകർഷണമാണ് ചന്തകൾ. കളിക്കോപ്പുകളും അപ്പങ്ങളും വിൽക്കുന്ന ചന്തകളുടെ ഹൃദയാകർഷകമായ വർണ്ണനകളു ്.

''ഷേയ്ക്കിന്റെ ജാറത്തിനടുത്ത് മാത്രമല്ല, ചേങ്ങര മുഴുവനും നിരത്ത് വക്കിലും പറമ്പിൻ മൂലകളിലും ഇടവഴികളിലും, ചന്തപ്പുരകളും, സ്റ്റാളുകളും പൊന്തിവന്നിരിക്കുന്നു. യന്ത്രഊഞ്ഞാലിന്റെ കരച്ചിലും കുട്ടികളുടെ ആർപ്പ് വിളികളും ഒരിടത്ത്. മറ്റൊരിടത്ത് ആന - മയിൽ- ഒട്ടകചീട്ടുകളിക്കാരുടെ സൈയ് വിളികളും ജയ് വിളികളും കൂക്കിയും. നേർച്ച വന്ന അപ്പങ്ങൾ വിൽക്കാൻ വെച്ചിരിക്കുന്നു. എന്തെല്ലാം തരങ്ങളിലും നിറങ്ങളിലുമുള്ള അപ്പങ്ങൾ, കാരക്കാഅപ്പം, മണിയപ്പം, ചുക്കപ്പം, പൂവപ്പം, അമ്പായത്തിലട- ഉ

-അങ്ങനെ ഒരുനൂറുകൂട്ടം.''"(ഒ.ദേ.കഥ.പു.50)

ചന്തയിൽ നിന്നും അച്ഛനും, അച്ഛന്റെ പഴയ ശിഷ്യന്മാരും വാങ്ങിക്കൊടുക്കുന്ന അപ്പപ്പൊതികളും (ശിഷ്യർ ഗുരുഭക്തി പ്രകടിപ്പിക്കുന്നത് ഇങ്ങനെയാണ്.) മാറത്തടക്കിപ്പിടിച്ച് ചന്തയിൽ നിന്നും വാങ്ങിയ പീപ്പിയും വിളിച്ച് കൊ ് കൊതിയടക്കി ഉറക്കം തൂങ്ങി വീട്ടിലേക്ക് മടങ്ങുന്ന ശ്രീധരന്റെ ചിത്രം വായനക്കാരിൽ ഗൃഹാതുരസ്മരണകൾ ഉണർത്തും.

2. പൂവരശുക്കാവിലെ ഉത്സവം

അതിരാണിപാടത്തെ ചെറുമക്കളുടെ പൊതുക്ഷേത്രമാണ് പൂവരശുക്കാവ്. അവിടെ ആ ിൽ നടക്കുന്ന ഉത്സവത്തിന്റെ ചെറിയൊരു വർണ്ണന കൃതിയിൽ ഉൾപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. ''ദേശത്തെ സകല പുലയരും ദേശത്തിന് വെളിയിലുള്ള അവരുടെ ബന്ധു മിത്രാദികളും ആദിവസങ്ങളിൽ പൂവരശുക്കാവിൽ ഒത്തുചേരും ര ുമൂന്നു രാപ്പകലുകൾ തുടർച്ചയായി നീ ു നിൽക്കുന്ന ആഘോഷങ്ങൾ അതിരാണിപാടത്തെ കിടിലം കൊള്ളിക്കും. തുടികൊട്ട്, പാട്ട്, ഉറച്ചൽ, വെളിച്ചപ്പാട് കോലം തുള്ളൽ, താലപ്പൊലി, തിറ, കുരുതിയാട്ടം..............

ആണുങ്ങൾ തലയിൽ കുരുത്തോലക്കിരീടവും മുഖത്ത് നിറംവരഞ്ഞ പാളയും വെച്ച് കെട്ടി കോലം തുള്ളും. പെണ്ണുങ്ങൾ ഉറഞ്ഞ് വട്ടം നിരങ്ങും. കുമ്പിട്ടിരുന്ന് മുടിയഴിച്ചിട്ട് ഇടവും വലവും ആടും.

ആണുങ്ങൾ കള്ള് കുടിച്ച് തമ്മിൽ തല്ലു ാക്കും- പഴയ കുടിപ്പക തീർത്ത്. പുതിയ കുടിപ്പകകൾക്ക് കളമൊരുക്കും. വഴക്കുകൾ മൂത്ത് കത്തികുത്തിൽ അവസാനിക്കും. ഒരു ചെറുമനെയെങ്കിലും അവിടെ കുരുതി കൊടുക്കും.....................

ഇതെല്ലാം തെയ്യത്തിന് താല്പര്യമുള്ള കാര്യങ്ങളാണെന്നാണ് വയ്പ്..''"(ഒ.ദേ.കഥ പു 339)

മുൻകാലത്ത് കേരളീയ ഗ്രാമങ്ങളിലെ കാവുകളിൽ നടന്നിരുന്ന ആഘോഷങ്ങളുടെ ഒരു നേർചിത്രം തന്നെയാണ് ഇത്. പ്രാകൃത ഗോത്രവർഗ്ഗത്തനിമ ഇവരുടെ ആഘോഷങ്ങളിൽ കാണാം. കാവിലെ മുഖ്യ കാർമ്മികനും മന്ത്രവാദിയും വൈദ്യനും ജ്യോതിഷിയും സമുദായനിയമപരിപാലകനും എല്ലാമായ കീരൻ പൂശാരിയും ഇത്തരത്തിലൊരു കഥാപാത്രമാണ്. കീരന്റെ നേതൃത്വത്തിലുള്ള കൊടുങ്ങല്ലൂർ ഭരണിയാത്ര അത്തരം യാത്രാസംഘങ്ങളുടെ യഥാതഥചിത്രം കാഴ്ച വെക്കുന്നു. "കൊടുങ്ങല്ലൂർ ഭര

ണിക്കാലമായാൽ, കീരൻ വ്രതമെടുക്കും. കൊടുങ്ങല്ലൂരമ്മയെ തൊഴാൻ പോകുന്ന ഭക്തജനങ്ങളെ സംഘടിപ്പിക്കും. അരയിൽ ചോപ്പു ചുറ്റി വലകൈയിൽ വാളും ഇടകൈ യിൽ മഞ്ഞപ്പൊടിത്താലവുമായി കീരൻ മുന്നിലും കോഴികളെ കാലിൽ തൂക്കിയെടുത്ത് 'ഓയ് നടോയ്... നടാ' എന്ന ഭക്തി നിർഭര മുദ്രാവാക്യം മുഴക്കികൊ ് മറ്റ് ചെറുമക്കൾ പിന്നിലുമായി കൊടുങ്ങല്ലൂർക്ക് പുറപ്പെട്ട് നീങ്ങുന്ന ആ ജാഥയെ ആരും നോക്കി നിന്ന്പോകും." (ഒ.ദേ.കഥ പു 341)

നാടൻ കളികൾ/വിനോദങ്ങൾ

കൂട്ടായ്മ സ്വത്വം ആവിഷ്ക്കരിക്കുന്ന മാർഗ്ഗങ്ങളിലൊന്നാണ് നാടൻകളി. നാടോടി സമൂഹത്തിൽ കുട്ടികൾ ഏർപ്പെടുന്ന കളികളിൽ പലതും നിത്യജീവിതത്തിന്റെ അനുകര ണമായിരിക്കും.ജീവിതായോധനത്തിനുള്ള മാർഗങ്ങളുടെ പരിശീലനക്കളരികളാണ് നാടൻകളികൾ എന്നു പറയാം. മത്സരബുദ്ധിയും കൗശലവും, സാഹസികതയും ഭാഗ്യനിർഭാഗ്യങ്ങളും കളികളിൽ പരീക്ഷിക്കപ്പെടുന്നു.

കൃതികളിൽ ബാല്യകാലം ആവിഷ്കരിക്കുന്നിടത്ത് നാടൻകളികൾ പരാമർശിക്കാൻ പൊറ്റെക്കാട് മറക്കുന്നില്ല . ഇവയിൽ പ്രധാനപ്പെട്ട ഒന്നാണ് '*മൂടുപട*'ത്തിലെ 'മാമൻ ചെ ക്കന്റെ കല്യാണം' എന്ന നാടൻകളി. അപ്പുക്കുട്ടന്റെയും ആമിനയുടെയും ബാല്യകാല വിനോദങ്ങൾ വർണ്ണിക്കുന്നതിനിടയിലാണ് ഈ ആഖ്യാനം കടന്നുവരുന്നത് തിരുവാതിര ക്കാലത്ത് ഊഞ്ഞാലാടി മതിവന്നതിനുശേഷം കുട്ടികൾ മറ്റു കളികളെക്കുറിച്ചാലോചിക്കു ന്നു. 'ആട്ടക്കള'വും"കള്ളനും പോലീസും' വേ ന്നുവെച്ച് 'മാമൻ ചെക്കന്റെ കല്യാണം''അരങ്ങേറാൻ തീരുമാനിക്കുന്നു.

''ഓരോ വരിയിലും അയ്യഞ്ചുകുട്ടികൾ ചുമലിൽ കൈകോർത്തു പിടിച്ച്ര ുവരി കളിലായി എതിരെ നോക്കികൊ ു നിന്നു. ആ അണികളുടെ നടുവിൽ ഇരിക്കാൻ ഒരു പുതുപ്പെണ്ണു വേണം ആമിന സമ്മതിച്ചു.അവർ അവളെ ആകെ മൂടിപ്പുതച്ചു നടുവിൽ ഇരുത്തി.

ആമിനക്കെതിരെയുള്ള വരയുടെ നടുവിൽ 'മാമൻചെക്കനായി അപ്പുക്കുട്ടൻ നില യുറപ്പിച്ചു.

'ഒരു കുടന്ന പൊന്നുതരാം, പുടവേം തരാം,കുടയും തരാം-

മാമൻ ചെക്കനു പെണ്ണു കോടുക്ക്വോ പാപികളേ!' ”

അങ്ങനെ പാടി ചുവടുവെച്ചുകൊ ു മാമൻചെക്കനും ചങ്ങാതിമാരും മുമ്പോട്ടു നീങ്ങിനീങ്ങി ചെന്നു പെണ്ണിന്റെ അടുക്കലെത്തി.

'ഒരു കുടന്ന പൊന്നും വേ ാ, പുടവേം വേ ാ കുടയും വേ ാ-

മാമൻ ചെക്കനു പെണ്ണു തരൂലാ പാപികളേ!'

എതിർപക്ഷക്കാരും അങ്ങനെ തന്നെ മുമ്പോട്ടു നീങ്ങികൊ ുവന്നു മറുപാട്ടുപാടി, പെണ്ണിന്റെ അടുക്കൽ നിലയുറപ്പിച്ചു.പിന്നെ ര ു ചേരിക്കാരും പിമ്പോട്ടു നീങ്ങി മുൻസ്ഥാനത്തു തന്നെ പോയിനിന്നു.

ര ു കുടന്ന പൊന്ന്, മൂന്ന് കുടന്ന പൊന്ന്, അങ്ങനെ കൂട്ടിക്കൊടുത്തിട്ടും പെൺകൂട്ടക്കാർക്കു സമ്മതമില്ല. ഒടുവിൽ ഒരു കുടുക്ക പൊന്നും ഒരു ചുമടു പണവും പട്ടും പല്ലക്കും ഒക്കെ കൊടുക്കാമെന്ന് പറഞ്ഞുനോക്കി .

മറ്റവർക്കു മാമൻചെക്കനെ വേ േവേ ാ!

മാമൻ ചെക്കനും കൂട്ടുകാരും ഒഴിഞ്ഞുപോകാൻ ഭാവമില്ലെന്നു ക പ്പോൾ പെൺകൂട്ട ക്കാർ സ്വരമൊന്നു മാറ്റി അരിശത്തോടെ മുമ്പോട്ടു വന്നുപാടി

'എറമുക്കിൽ കെടന്നാലും, എറവെള്ളം കുടിച്ചാലും

ഞങ്ങള് പെണ്ണിനെ തരൂലാ'

മറ്റവർക്കു വാശികൂടി

'കടം കൊ ു മുടിഞ്ഞാലും, പടവെട്ടി മരിച്ചാലും

ഞങ്ങള് പെണ്ണിനെ കൊ േ ാകും”- എന്നായി'

ഒടുവിൽ പെണ്ണിനെ ബലാൽക്കാരമായി പിടിച്ചു കൊ ു പോകാൻ ഒരുങ്ങിക്കൊ ു മാമൻചെക്കനും കൂട്ടുകാരും മുന്നോട്ടടുത്ത് ആമിനയുടെ കൈപിടിച്ചു. എതിർപക്ഷക്കാർ തടുത്തു. പിടിയും വലിയും മൂത്തു............ അവൾ ഒരു വിധത്തിൽ കുതറിപിടിച്ചു പിടിയിൽനിന്നൊഴിഞ്ഞ്, അഴിഞ്ഞ തലമുടിയും വാരിപ്പിടിച്ച് ഓടി

രക്ഷപ്പെട്ടു. പുതുപ്പെണ്ണു പോയിക്കഴിഞ്ഞിട്ടും അവിടെ മുറയ്ക്ക് കൂട്ടത്തല്ലു നടന്നുകൊ ിരുന്നു. ആ കളിയിൽ പുതുപെണ്ണിനെ കിട്ടുന്നതിനെക്കാൾ പ്രാധാന്യം തല്ലിന്റെ ഊക്കും മിടുക്കും പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നതിനായിരുന്നു.'''' (മൂ.പ.പു.33)

പുതുപ്പെണ്ണും പുതുചെക്കനുമായി ര ുപേരുടെ രൂപാന്തരവും, ര ു പക്ഷക്കാർ തമ്മിൽ ഗാനരൂപേണയുള്ള വാഗ്വാദവും ഒടുവിൽ നടക്കുന്ന കയ്യാങ്കളിയും എല്ലാം ചേർന്ന് ഒരു നാടകാനുഭവം നൽകുന്നതാണ് ഈ കളി. സ്വത്വം സംരക്ഷിക്കാനുള്ള കൂട്ടായ്മകളുടെ തീവ്രശ്രമവും പരസ്പരം കീഴടക്കാനുള്ള അഭിവാഞ്ഛയും കളിയിൽ പ്രതിഫലിക്കുന്നു. പ്രാകൃതമായ ചോദനകൾക്ക് കളിയിലൂടെ ഉദാത്തീകരണം സംഭവിക്കുകയാണിവിടെ. കുട്ടികളിൽ സംഘബോധവും പ്രതിസന്ധികളെ തരണം ചെയ്യാനുള്ള ശാരീരികവും മാനസികവുമായ കരുത്തും വർദ്ധിപ്പിക്കുകയാണ് ഇത്തരം കളികൾ ചെയ്യുന്നത്.

'ഈ 'പെണ്ണിനെ തരുമോ' 'കളിക്ക് വേറെയും പാഠഭേദങ്ങൾ കോഴിക്കോടു മേഖലയിലു ് .അതിലൊന്നിൽ പാട്ടിനു സംഭവിക്കുന്ന രൂപഭേദം ശ്രദ്ധിക്കുക

''ഒരു കൊട്ട പൊന്നുംതരാം മിന്നുംതരാം
പെണ്ണിനെ തരുമോ പാണ്ഡവരേ.
ഒരു കൊട്ട പൊന്നും വേ മിന്നും വേ
പെണ്ണിനെ തരുകില്ല നൂറ്റുവരേ'' ''

ഇങ്ങനെ 'പത്തുകൊട്ട'ആവർത്തിച്ചശേഷം ചെറുക്കന്റെ പക്ഷം 'ആനചങ്ങലയിട്ടാലുംപെണ്ണിനെ ഞങ്ങള് കൊ ാകും'' എന്ന വെല്ലുവിളിയോടെ പെണ്ണിനെ ബലമായി പിടിച്ചുവലിക്കുകയും മറുപക്ഷം തടയുകയും ചെയ്യും. ഏതെങ്കിലുമൊരുപക്ഷം ജയിക്കുന്നതുവരെ ഇതു തുടരും. ഉച്ചപുരാവൃത്തപ്രസിദ്ധമായ കൗരവപാണ്ഡവശത്രുത കൂടി ഇവിടെ ഇഴചേരുന്നത് കാണാം.

'*മൂടുപട*'ത്തിന്റെ ആരംഭത്തിലുള്ള ഗ്രാമീണാന്തരീക്ഷത്തിന് മാറ്റു കൂട്ടാൻ 'മാമൻ ചെക്കന്റെ കല്ല്യാണം'' എന്ന കളിയുടെ വിശദമായ വർണ്ണന സഹായിക്കുന്നു. ആമിനയുടെ കളിക്കിടയിൽ നഷ്ടപ്പെട്ട ര ണയുടെ ഇരുമ്പുമോതിരത്തിനുവേ ി ഒരു കുടുക്ക പൊന്നും ഒരു ചുമടുപണവും മറ്റും കൊടുക്കാനൊരുങ്ങി വന്ന ചെക്കനും കൂട്ടുകാരും

ഇറവെള്ളം കുടിച്ചു കഷ്ടപ്പെട്ടാലും പെണ്ണിനെ കൊടുക്കുകയില്ലെന്നു വാശി പിടിച്ച മറു ഭാഗക്കാരും ഒത്തുചേർന്ന് പറമ്പു മുഴുവൻ പരതി നടക്കുന്ന ആഖ്യാനവും കൂടി ചേർത്ത് പൊറ്റെക്കാട് സന്ദർഭത്തെ കൂടുതൽ രസാവഹമാക്കുന്നു.

'*ഒരു തെരുവിന്റെ കഥ*'യിൽ തെരുവു നിവാസികളായ തത്തക്കിട്ടനും വിക്കൻനാരായണനും കടത്തിണ്ണയിലിരുന്ന് 'പതിനഞ്ചു നായും പുലിയും' കളിക്കുന്നതായി പരാമർശിച്ചിരിക്കുന്നു (ഒ.തെ.കഥ.പു.153) തിരശ്ചീനമായ ഒരു പ്രതലവും (കടവരാന്ത ധാരാളം) കളം വരയ്ക്കാൻ കുറച്ചു ചെങ്കല്ലും കളിക്കാരുടെ സ്ഥാനം അടയാളപ്പെടുത്താൻ കുറച്ച് ഉരുളൻ കല്ലും. ഇത്രയും സൗകര്യമേ കളിക്കു വേ ു. കല്ലുകൾ ഒരു നേർരേഖയിലൂടെ അങ്ങോട്ടുമിങ്ങോട്ടും മാറ്റി ചില നിയമങ്ങളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ ജയപരാജയങ്ങൾ നിർണ്ണയിക്കുന്നു. ഏകാഗ്രതയ്ക്കാണ് ഈ കളിയിൽ പ്രാധാന്യം.

തെരുവിലെ അന്തേവാസികളായ കുട്ടികൾ അവരുടെ ജീവിത സാഹചര്യങ്ങളിൽ നിന്ന് സ്യഷ്ടിച്ച പുതിയൊരു കളിയാണ് "സാട്ടകളി'. തെരുവിലെ ഒരു മൂലയിൽ സ്ഥാനമുറപ്പിച്ച് ആ വഴി ആദ്യം വരുന്ന മോട്ടോർകാറിന്റെ നമ്പറിന്റെ ഒടുവിലത്തെ അക്കം ഒറ്റയോ ഇരട്ടയോ എന്ന് വാതു വെക്കുക. ജയിച്ചവൻ തോറ്റവന് ഒരണ കൊടുക്കണം. നൊ ി പറങ്ങോടനാണ് പലപ്പോഴും കളിയുടെ ലീഡർ. ചുമടെടുത്തിട്ടോ മറ്റോ കാശു കൈയ്യിൽ വന്നാലുടൻ അവൻ കൂട്ടുകാർക്ക് സിഗ്നൽ കൊടുക്കും. വലതുകൈയ്യിന്റെ തള്ളവിരലും ചൂ ുവിരലും വളച്ചു പിടിച്ച് വായിൽ, നാക്കിന്റെ കീഴിൽ തിരുകി പുറപ്പെടുവിക്കുന്ന ചൂളമാണ് സിഗ്നൽ. ആ വിസിൽ തുടരെ തുടരെ മൂന്നു പ്രാവശ്യം മുഴക്കിയാൽ അത് അവസാനത്തെ വിളിയാണ് എന്ന് കരുതണം. കളിതുടങ്ങുന്നതിനുമുമ്പ് മുതലുസംക്യ'(മുതൽ സംഖ്യ) ഒരണയെങ്കിലും കാണിച്ചു കൊടുക്കാതെ എതിർകക്ഷി സമ്മതിക്കുകയില്ല. കാരണം ആ കളിയിൽ കടത്തിന്റെ ഏർപ്പാടില്ല.

മോട്ടോർ കാറുകൾ ഓടുന്ന നഗരസാഹചര്യങ്ങളിൽ വിനോദങ്ങൾ തേടുകയും ഭാഗ്യ നിർഭാഗ്യങ്ങൾ പരീക്ഷിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ഒരു കൂട്ടായ്മയിൽ നിന്നു രൂപം കൊ താണ് "സാട്ടകളി"അർബൻഫോക്‌ലോറിനൊരുദാഹരണമാണ്, ഈ ഊഹക്കളി. തെരുവുപയ്യൻമാരെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം തെരുവ് അതിജീവനത്തിനായുള്ള പോരാട്ടത്തിന്റെ രംഗഭൂമി മാത്രമല്ല. ലഭ്യമായ ജീവിതം രസകരമാക്കാനും വിനോദമയമാക്കാനും ഉള്ള തന്ത്രങ്ങൾ കൂട്ടായ്മയിലൂടെ അവർ രൂപപ്പെടുത്തുന്നു. അവർ തന്നെ സ്വരുക്കൂ

ട്ടുന്ന ചില കളികളിലൂടെയും, ചില പ്രത്യേക വ്യക്തികളെ പരിഹസിച്ചും, തെരുവിൽ പുതുതായി എത്തിപ്പെടുന്നവരെ കുസൃതികൾ കൊ ് ഇളിഭ്യരാക്കിയും, ചിലപ്പോൾ ഒരു ജനസമൂഹത്തെതന്നെ കബളിപ്പിച്ചും അവർ തെരുവുജീവിതം രസമയമാക്കുന്നു.

ഒരു ജനസമൂഹത്തെ ആകമാനം വിഡ്ഢികളാക്കുന്ന ഒരു സൂത്രമാണ് കൂനൻ കണാരന്റെ 'വാലുകാണുന്നു' മന്ത്രം'. തെരുവിൽ ആളുകൾ കഷ്ടിയാകുന്ന ഉച്ചനേരങ്ങളിലാണ് ഇത് അരങ്ങേറുക. കണാരൻ ഏതെങ്കിലും പീടികയുടെ പൊളിഞ്ഞ മച്ചിലേക്ക് നോട്ടം തറപ്പിച്ചു മുഖവും ചെരിച്ച് ഒരു നിൽപ്പുനിൽക്കും. അതുവഴി വരുന്നവർ ആരെങ്കിലും അടുത്തെത്തുമ്പോൾ പതുക്കെ ഉരുവിടും 'ങ്ആ! വാലുകാണുന്നു !''വരുന്ന ആൾ അതുകേട്ട് അവിടെ നിൽക്കും. മേൽപ്പോട്ടു സൂക്ഷിച്ചു നോക്കും. വാലു കാണുന്നുല്ലോ, പാമ്പായിരിക്കും എന്നു കരുതും. അപ്പോഴേക്കും അടുത്തയാളെത്തും. ആഗതന്റെ അന്വേഷണത്തിന് ആദ്യം വന്നയാൾ മറുപടി കൊടുക്കും. 'ഒരു വല്യ മൂർഖപ്പാമ്പ് പീടികേന്റെ അടുത്ത് കേറിക്കൂടീരിക്കുന്നു'. അതുകേട്ട് ര ാമനും വലിയ താൽപര്യത്തോടെ കമന്റുകൾ തട്ടിമുളിച്ചുകൊ ് അവിടെത്തന്നെ നിൽക്കും. 'ആലിന്റെ കൊമ്പത്തുകൂടി കേറിവന്നതാരിക്കും പഹേൻ!''പിന്നീട് ആ വഴി വരുന്നവരൊക്കെ അവിടെ തങ്ങി നിൽക്കാൻ തുടങ്ങും. കാൽമണിക്കൂറിനകം സംഖ്യ ഇരുപതോളമാകും. ചിലർ പാമ്പുമായി യുദ്ധം ചെയ്യുന്ന കീരിയുടെ മുഖം ജാലകപ്പഴുതിലൂടെ ക തായി പറയും. മറ്റു ചിലർ അതു പെരുച്ചാഴിയാണെന്ന് അഭിപ്രായപ്പെടും. അംഗസംഖ്യ മുപ്പതു കവിഞ്ഞെന്ന് ക ാൽ കൂനൻ പതുക്കെ സ്ഥലം വിടും. തെരുവിന്റെ തെക്കെമൂല വരെ വെറുതെ ഒന്ന് ചുറ്റി നടന്ന് ഒരു ചുരുട്ടും വലിച്ച് തിരിച്ചുവരുമ്പോഴേക്കും അംഗസംഖ്യ നാൽപ്പതു കവിയും. പിന്നെ ഒന്നുമറിയാത്തതുപോലെ ഒരു ചോദ്യമാണ്, 'എന്താണിവിടെ ഒരാൾകൂട്ടം?''"ര ു മൂർഖനും ഒരു കീരിയും തമ്മിൽ ഭയങ്കരയുദ്ധം!''എന്നായിരിക്കും കിട്ടുന്ന മറുപടി. അങ്ങനെ കുറേ വിഡ്ഢികളുടെ യോഗം വിളിച്ചു കൂട്ടി, ഒരു മിസ്റ്റിക് ചിരിയുമായി കണാരൻ അതാസ്വദിച്ച് നിൽക്കും. കണാരന്റെ ഈ കളി വർണ്ണിക്കുന്ന അദ്ധ്യായത്തിന് പൊറ്റെക്കാട്ട് നൽകുന്ന പേര് 'പൊതുജനം''എന്നാണ്. കാര്യങ്ങളുടെ യഥാർത്ഥസ്ഥിതി അറിയാനുള്ള ആർജ്ജവം കാണിക്കാതെ, വല്ലതിന്റെയും പുറകെ നീങ്ങുന്ന ജനസാമാന്യത്തിന്റെ മന്ദതയാണിവിടെ പരിഹാസത്തിനിരയാകുന്നത്.

മറ്റുപരാമർശങ്ങൾ

1 അപ്പുക്കുട്ടനും ആമിനയും ചേർന്ന് കശുമാന്തോപ്പിൽ നിന്നും ശേഖരിക്കുന്ന കശു വ ി ഉപയോഗിച്ച് 'ഒറ്റയും ഇരട്ടയും കളിക്കുന്നു. കളിക്കിടയിലെ തർക്കങ്ങളും അതിനെത്തുടർന്നു ാകുന്ന പിണക്കവും ഇണക്കവുമെല്ലാം രസകരമായി വർണ്ണി ച്ചിരിക്കുന്നു. (മൂ.പ.)

2 കൊത്തകല്ലാട്ടം' - 1, അപ്പുകുട്ടനും ആലികുട്ടിയും (മു.പ.)

ശ്രീധരനും എയ്ഡഡ് എൽ.പി.സകൂളിലെ സഹപാഠി കാർത്യായനിയും (ഒ.ദേ.ക ഥ.)

3 ചു ിൻമേൽ പാ ുള്ള ചെക്കു പറഞ്ഞുകേട്ട യക്ഷിക്കഥകളെ അടിസ്ഥാനമാക്കി ശ്രീധരനും കൂട്ടുകാരൻ ചാത്തുണ്ണിയും ചേർന്ന് വീട്ടിനടുത്തുള്ള കുട്ടാപ്പുമൂപ്പ രുടെ പുരത്തറയിൽ നൂറ്റൊന്നുനിലക്കൊട്ടാരവും അവിടെ രാക്ഷസൻ കട്ടു കൊ ുവന്നു തടവിൽ പാർപ്പിക്കുന്ന രാജകുമാരിയേയും സങ്കൽപിക്കുന്നു. രാജ കുമാരിയെ രക്ഷപ്പെടുത്താനെത്തുന്ന മന്ത്രികുമാരനായി ശ്രീധരനും രാക്ഷസ നായി ചാത്തുണ്ണിയും മാറും. മന്ത്രികുമാരൻ പറപ്പിക്കുന്ന പട്ടത്തിന്റെ കയറിലൂടെ നൂറ്റൊന്നാം നിലയിൽ നിന്ന് രക്ഷപ്പെടുന്ന രാജകുമാരി നിലത്തെത്താറാകുമ്പോ ഴേക്ക് മുഖത്ത് പല്ലിളിച്ച് നാക്കുനീട്ടുന്ന മുഖം മൂടിയും ഉറപ്പിച്ച്, പച്ചിലക്കൊമ്പു കളും പന്നച്ചെടികളും പുറത്തുവെച്ചുകെട്ടിയ രാക്ഷസൻ ചാടിവീഴും. തുടർന്ന് ര ുപേരും തമ്മിൽ മൽപിടുത്തം നടക്കും. ഒരു ദിവസം രാക്ഷസവേഷം കെട്ടിയ ചാത്തുണ്ണി ചാടിവീഴുന്നത് പുരത്തറയുടമസ്ഥനും വെറിയനുമായ കുട്ടാപ്പു മൂപ്പ രുടെ (പിശാശ്) മുന്നിലേക്കാണ്. പിശാശ് എറിഞ്ഞ കല്ലുകൊ ് ചാത്തുണ്ണിയുടെ കാലിനുമുറിവുപറ്റി നടക്കാൻ വയ്യാതാകുന്നതും ര ുമാസത്തിനുശേഷം, കുട്ടാ പ്പുമൂപ്പൻ പുരത്തറ പരിശോധിക്കാൻ വരാറുള്ള ദിവസം നോക്കി മുൻകൂട്ടി കള്ള ക്കുഴി ഒരുക്കി വീഴ്ത്തുന്നതും രസകരമായ ആഖ്യാനങ്ങളാണ് (ഒ.ദേ.കഥ.പു.51)

നാടോടിക്കഥകൾ ബാലമനസ്സുകളെ ഉദ്ദീപിക്കുന്നതും അവ ഭാവനാസുന്ദരങ്ങളായ കളികളായി രൂപം മാറുന്നതും ഇവിടെ കാണാം

4 കുരുന്നു പൊട്ടിക്കയുടെ പോളയെടുത്ത് നെറ്റിയിൽ കുത്തി 'ഠപ്പ്' എന്ന് ഒച്ചയു ാക്കി അപ്പുവും ശ്രീധരനും രസിക്കുന്നു. (ഒ.ദേ.കഥ.പു.58) കുട്ടിക്കാലത്ത് പനി ച്ചകപ്പൂക്കൾ പറിച്ച് ഇതളുകളുടെ കീഴ്ഭാഗത്തെ സൂര്യകാന്തിപ്പൊട്ട് ഇരുമ്പുമോ

തിരം കൊ ു പ്രസ്സ് ചെയ്തു ചെറിയ വട്ടുകളാക്കി നെറ്റിയിൽ പതിച്ചു നടക്കു ന്നത് ശ്രീധരൻ ഓർക്കുന്നു. (ഒ.ദേ.കഥ. പു.490) - പ്രകൃതിയും കുട്ടികളും തമ്മി ലുള്ള ഇണക്കം ഇവിടെ ദൃശ്യമാകുന്നു.

5 മട്ടൽ കൊ ു ാക്കിയ കാളയിൽ ചൂടിക്കയർ കെട്ടി വലിച്ചുകൊ ് കളിക്കുന്ന ഉണ്ണിക്കുട്ടി എന്ന ബാലൻ (ഒ.ദേ.കഥ.പു.141).

നാടോടിവൈദ്യം

രോഗപ്രതിരോധത്തിനും രോഗചികിത്സയ്ക്കുമുള്ള നാടൻമാർഗ്ഗങ്ങൾ പ്രാക്തനകാലം മുതൽക്കേ വിവിധ കൂട്ടായ്മകൾക്കിടയിൽ നിലനിന്നിരുന്നു. പ്രകൃതിയിൽ നിന്ന്, പ്രത്യേകിച്ച് സസ്യങ്ങളിൽ നിന്ന് ഔഷധങ്ങൾ സ്വീകരിച്ചുകൊ ാണ് നാടോടിവൈദ്യത്തിന്റെ വളർച്ച. ഔഷധമൂല്യമില്ലാത്ത യാതൊരു സസ്യവുമില്ല എന്നാണ് പാരമ്പര്യആയുർവേദചികിത്സക്കാരുടെ വിശ്വാസം. തങ്ങളുടെ പരിസരത്ത് ലഭ്യമായ ജൈവപ്രകൃതിയിൽ നിന്നും ജലദോഷപ്പനി മുതൽ വന്ധ്യത വരെ നീളുന്ന പ്രശ്നങ്ങൾക്ക് പരിഹാരം ക ുപിടിക്കാൻ അവർ ശ്രമിച്ചു. അങ്ങനെ ഓരോ കൂട്ടായ്മയ്ക്കും രോഗപ്രതിരോധത്തിനും ചികിത്സയ്ക്കുമുള്ള തനത് മാർഗങ്ങളു ായി.

ര ് രീതിയിലുള്ള നാടോടിവൈദ്യമു ്. എല്ലാവർക്കും അറിയാവുന്ന എല്ലാവരും പ്രയോഗിച്ചു വരുന്ന ചികിത്സാപദ്ധതിയാണ് ഒന്ന്. ഒരു തലമുറ അടുത്തതലമുറയ്ക്ക് കൈമാറിവന്ന ഈ അറിവുകൾ പ്രധാനമായും കൈകാര്യം ചെയ്യുക വീട്ടമ്മമാരായിരിക്കും. മരുന്നുപയോഗിച്ചുള്ള ചെറിയതോതിലുള്ള ഉഴിഞ്ഞുമാറ്റലും ഇവർ ചെയ്തെന്നിരിക്കും.

ര ാമത്തേത്, പരമ്പരാഗതമായി ചില സമുദായങ്ങൾ മാത്രം തുടർന്നുവരുന്നതാണ്. വണ്ണാൻ, മലയൻ, വേലൻ, ആദിവാസികൾ എന്നിവരാണ് പരമ്പരാഗതനാടൻവൈദ്യത്തിന്റെ പ്രയോക്താക്കൾ. ചെറിയതോതിലുള്ള മന്ത്രവാദവും ചികിത്സയ്ക്ക് അകമ്പടിയായിട്ടു ാവും. രോഗശാന്തിയ്ക്കും പ്രതിരോധത്തിനും മന്ത്രിച്ചൂതുന്നതും, ചരട്. ഏലസ്സ് ഇവ മന്ത്രിച്ചുകെട്ടുന്നതും കുരുതിയും ഹോമവും നടത്തുന്നതും സുഖപ്രസവത്തിനായി 'വെലിക്കള' (ഗർഭിണികളിലെ ബാധ ഒഴിപ്പിക്കാനായി, മലയസമുദായങ്ങൾ നടത്തുന്ന ഒരു അനുഷ്ഠാനം) നടത്തുന്നതും നാടൻവൈദ്യത്തിലെ അഭൗമചികിത്സയുടെ (അഭൗമശക്തികളുടെ കോപം മൂലമാണ്

രോഗമു ാകുന്നത് എന്ന വിശ്വാസത്തിൽ നിന്നും ഉയിർക്കൊ ചികിത്സ) ഭാഗമായിട്ടാണ്.

മുൻപറഞ്ഞ ഒന്നും ര ും രീതികൾക്കുള്ള ഉദാഹരണങ്ങൾ പൊറ്റക്കാട്ടിന്റെ കൃതികളിൽ കാണാം. ലഹളയിൽ മേലാസകലം മുറിവേറ്റ രാരുക്കുട്ടിയെ ചികിത്സിക്കാൻ മണ്ണാൻഉണ്ണ്യപ്പുട്ടി വൈദ്യരെ വരുത്തുന്നതും ജ്വരബാധിതനായ ശ്രീധരനെ ചികിത്സിക്കാൻ മണ്ണാൻ കോരുവൈദ്യരെ വരുത്തുന്നതും (ഒരു ദേശത്തിന്റെ കഥ) രാധയ്ക്ക് പനി വന്ന ഉടൻ കുറുപ്പ് മണ്ണാൻ വൈദ്യരുടെ അടുത്തേക്കോടുന്നതും (ഒ.തെ.കഥ) പരാമ്പരാഗത നാടൻ ചികിത്സയിലുള്ള വിശ്വാസം കൊ ാണ് അന്തോണിയെ വശീകരിക്കാൻ, വശീകരണചൂർണ്ണത്തിനായി മാധവി സമീപിക്കുന്ന കരിമ്പാത്തി കുമ്പ, കരിമ്പാലൻമാരുടെ ഇടയിലെ പാരമ്പര്യചികിത്സകയാണ്. കുമ്പയുടെ സിദ്ധികളെക്കുറിച്ച് ദീർഘവിവരണം '*വിഷകന്യക*'യിൽ കാണാം.

''മറ്റാർക്കും അറിഞ്ഞുകൂടാത്ത എത്രയോ ഒറ്റമൂലികളും ഔഷധക്കൂട്ടുകളും കുമ്പയ്ക്ക് അറിയാം. കുമ്പയുടെ തന്തയും കേൾവിപ്പെട്ട ഒരു മന്ത്രവാദിയും വൈദ്യനുമായിരുന്നത്രേ.....

കുമ്പ പകൽ മുഴുവൻ പച്ചമൂലികകളും തിരഞ്ഞ് കാടുമുഴുവൻ തപ്പി നടക്കുന്നത് കാണാം. അവൾ മികച്ച വിഷഹാരിണിയുമാണ്. രാജവെമ്പാലയേയും ചൂളപാമ്പിനെയും കൈകൊ ു പിടിച്ചിട്ടു ്. പച്ചമരുന്ന് വായിലിട്ട് വിഷം മൊത്തിയെടുക്കാനും മന്ത്രം ജപിച്ചിട്ട് സർപ്പങ്ങളെ മുൻപിൽ വരുത്താനും അവൾക്ക് സാധിക്കുമത്രേ.... കുമ്പയുടെ സ്പർശമു കിൽ ഗർഭച്ഛിദ്രം മുറുക്കിത്തുപ്പുന്നത്ര എളുപ്പമായിരിക്കുമത്രേ!''"(വിഷകന്യക പു.222).

കടുത്തവിഷമായ നരിനാവുചൂർണം, ഗർഭച്ഛിദ്രത്തിനുപയോഗിക്കുന്ന പന്നിത്തേറ്റത്തൈലം, കരിനാഗവള്ളിയുടെ പൂമ്പൊടി ചേർത്ത വശീകരണചൂർണം, പുരുഷൻമാരെ ആകർഷിക്കാൻ അഞ്ജനക്കല്ലും ചന്ദനവും താമരത്തളിരും ഗോരോചനവും ഞാവൽപ്പൂവും അരച്ചുചേർത്ത് ഉ ാക്കിയ കണ്ണെഴുത്ത് മഷി. ഇതൊക്കെ കുമ്പയുടെ കൈയിലുള്ള സവിശേഷ ഇനങ്ങളാണ്. പക്ഷേ മാധവിക്ക് കൊടുത്ത ചൂർണം ഉദ്ദേശിച്ച ഫലമല്ല ഉ ാക്കിയത്, മരുന്ന് മാറിപ്പോയതോ, മാത്ര കൂടിപ്പോയതോ, അന്തോണിയുടെ അത്താഴമായ പൂളപ്പുഴുക്കിൽ ചേർത്ത ആ ചൂർണം കഴിച്ച വർക്കിയുടെ മരണത്തിൽ അത് ചെന്ന് കലാശിച്ചു.

മറ്റു പരാമർശങ്ങൾ

1 തീപ്പൊള്ളിയേടത്ത് അടക്കയുടെ നീര് ഒഴിച്ചാൽ മതി(നീറ്റടയ്ക്ക തയ്യാറാക്കുമ്പോൾ ഉപയോഗിക്കുന്ന ജലം)(ജീവിതം, പൊ.ചെ.വാ.3.പു.140)

2 ഗോപാലൻ റൈറ്ററുടെ രോഗം മാറാൻ അനേകം നാട്ടുവൈദ്യൻമാരെ മാറിമാറി പരീക്ഷിച്ചതിനെക്കുറിച്ച് പറയുന്നു.

''അച്ഛൻ നാട്ടുവൈദ്യൻമാരെ കൂട്ടിക്കൊ ുവന്നു. ഓരോ വൈദ്യനും ഓരോ വിധത്തിലാണ് രോഗം വ്യാഖ്യാനിച്ചത്. അതിനനുസരിച്ച് ഗുളികയും തേപ്പുമരുന്നും ഉ ാക്കി. ഒരു കാൽ മുടന്തി, മേത്തോന്നി മുതലായ ഔഷധച്ചെടികൾ അന്വേഷിച്ച് ശ്രീധരന് ചിലപ്പോൾ ചുറ്റിത്തിരിയേ ി വന്നു.

ഒരു വൈദ്യന്റെ ചികിത്സക്കൊ ് ഫലമില്ലെന്ന് കാണുമ്പോൾ വേറൊരു വൈദ്യനെ വരുത്തും. അയാൾ കിഴി കാച്ചി ഉഴിയാൻ കൽപ്പിക്കും. പിന്നീട് കുറെ ദിവസം ഉഴിച്ചിലിന്റെയും പിഴിച്ചിലിന്റെയും തിരക്കാണ്.'' (ഒ.ദേ.കഥ പു.278)

3 മരുമകൾ മാണിക്യത്തിന്റെ പേറ്റുകുളിയ്ക്ക് വാതംകൊല്ലിയും മറ്റ് പച്ചിലകളും ശേഖരിക്കുന്ന ഉണ്ണൂലിയമ്മ (പു.499). പ്രസവശേഷം ഔഷധവീര്യമുള്ള പച്ചിലകളിട്ട് തിളപ്പിച്ചാറിയ വെള്ളത്തിൽ കുളിക്കുന്നതാണ് പേറ്റുകുളി. (വേതിട്ടുകുളി)

4 പോലീസിന്റെ ഇടികൊ ു തടി കലങ്ങിയ കുടക്കാൽ ബാലനെ ശ്രീധരൻ ആശ്വസിപ്പിക്കുന്നു. 'നീ ഒരുഴിച്ചിൽ കഴിക്കണം.പിന്നെ പതിനാലുദിവസം കോഴിസൂപ്പ് കുടിക്കണം-എന്നാൽ തടി നന്നാകും-' (പു.409)

5 നാടകാഭിനയത്തിനൊരുങ്ങുന്ന അപ്പുക്കുട്ടൻ നിത്യവും രാവിലെ ഉറക്കമുണർന്നപാടെ, പച്ചമഞ്ഞളും തേങ്ങാപ്പൂളും കൂട്ടിച്ചവച്ചു വിഴുങ്ങിത്തുടങ്ങി. സ്വരം നന്നാക്കാനുള്ള ഒരു പച്ചമരുന്നാണ് അതെന്ന് ആരോ അവനെ ഉപദേശിച്ചതാണ്. (മൂടുപടം.പു.41)

6) തനിക്കറിയാവുന്ന ഒരു നാട്ടുമരുന്നുപയോഗിച്ച് കൃത്രിമമായി കൺപോളകളിൽ തടിപ്പു ാക്കി 'മൊയ്തീൻ' എന്ന ചെറുകഥയിലെ മൊയ്തീൻ എന്ന കഥാപാത്രം പട്ടാളാധികാരികളിൽ നിന്നും ലീവ് സ്വന്തമാക്കുന്നു.

''കുന്നിക്കുരു അരച്ച്, തന്റെ കൺപോളകളിൽ പുരട്ടി. കണ്ണു ഭയങ്കരമായി ചുകന്നുവീർത്തു. അതെന്തു മഹാരോഗമാണെന്നു സൈനിക ഡോക്ടർക്ക് ക ുപിടിക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. കണ്ണിൽ ഉറുമ്പുകടിച്ച വേദനപോലും തോന്നുകയില്ല. എന്നാൽ പുറമേ കാണുമ്പോൾ പേടിയാവുകയും ചെയ്യും. അവൻ താൻ സൃഷ്ടിച്ച നേത്രരോഗമാണെന്നു പറഞ്ഞു.'' (മൊയ്തീൻ.പൊ.ചെ.വാ.3 പു.180)

7) ഗോപാലേട്ടന്റെ അസുഖം സർപ്പകോപമാണെന്നു പ്രശ്നം വെച്ചുക ഉണ്ണിപ്പണിക്കർ പരിഹാരവും നിർദ്ദേശിക്കുന്നു.

'''പൂർവ്വജന്മത്തിൽ ഒരു സർപ്പത്തെ തല്ലിക്കൊന്നിട്ടു ്. ആ പാപഫലമാണ്. പാമ്പിനെപ്പോലെ ഇഴയേ ിവരും.'

'സർപ്പപ്രീതി വരുത്തണം.' ഉണ്ണിപ്പണിക്കർ പരിഹാരം ക ു.

മരുത്തിക്കാവിലേക്ക് നൂറു കോഴിമുട്ട നേർന്നു. ഒരു പാമ്പിൻതിറ കഴിപ്പിക്കാനും തീരുമാനിച്ചു. വേറെ ചില കാവുകളിൽ വെള്ളികൊ ുള്ള സർപ്പപ്രതിമകൾ സംഭാവന ചെയ്തു.'' (ദ.ദേ കഥ. പു.297)

നാട്ടറിവുകൾ

നിത്യജീവിതത്തിന്റെ സമസ്തമേഖലകളെയും സ്പർശിക്കുന്ന അറിവുകളുടെ സമാഹാരമാണ് ഫോക്‌ലോർ. നൂറ്റാ ുകളുടെ അനുഭവസമ്പത്തിലൂടെ ജനത നേടിയ അറിവുകൾ ഓരോ തലമുറയും അടുത്ത തലമുറയ്ക്ക് കൈമാറുന്നു. വൈദ്യം, കൃഷി, ഭക്ഷണം, മണ്ണ്, നീര്, മീൻപിടുത്തം, ജന്തുപരിപാലനം, സാങ്കേതികവിദ്യ ഇവയുമാ യൊക്കെ ബന്ധപ്പെട്ട നാട്ടറിവുകളാൽ സമൃദ്ധമാണ് കേരളം. എഴുത്തുകാർ കൂട്ടായ്മയെ തനിമയോടെ സാഹിത്യത്തിലേക്ക് പകർത്തുമ്പോൾ സാഹിത്യകൃതികളും നാട്ടറിവുകളാൽ സമ്പന്നമാകുന്നു.

അതിരാണിപ്പാടത്തെയും ഇലഞ്ഞിപ്പൊയിലിലെയും കൂട്ടായ്മയുടെ ജീവിത ത്തിന്റെ നേർചിത്രം പകർത്തിയ ദേശത്തിന്റെ കഥയിലാണ് നാട്ടറിവുകൾ കടന്നുവരുന്നത്. കൂടുതലും ഇലഞ്ഞിപ്പൊയിലിൽ ശ്രീധരന്റെ കളിക്കൂട്ടുകാരനായിരുന്ന അപ്പു പകർന്നു കൊടുക്കുന്നവയാണ്.

1) ചേര് മരത്തിന്റെ അരികെയുള്ള പഴുതിലൂടെ വേലി കടന്നുചാടി പറമ്പിലേക്കു കടന്നുപറ്റാനൊരുങ്ങുന്ന ശ്രീധരനെ അപ്പു തടയുന്നു.

'''അത് ചേര് മരാണ്, തൊട്ടാൽ മേലാകെ വീങ്ങും.'

'അറിയാ ് തൊട്ട് മേല് വീങ്ങിയാലെന്തു ചെയ്യും?' ശ്രീധരന്റെ ചോദ്യം.

അതിനൊരു മറുമരുന്നു ്, താന്നിമരം. ചേര് തൊട്ട് വീങ്ങ്യാല് താന്നിമരം പോയി തൊട്ടാൽ മതി - വീക്കം മാറും. അപ്പു ഗൗരവത്തോടെ പറഞ്ഞുകൊടുത്തു.'' (ഒ. ദേ. കഥ പു. 62)

ഈ നാട്ടറിവിനെക്കുറിച്ച്, രാഘവൻ പയ്യനാട് പരാമർശിച്ചിരിക്കുന്നത് കാണാം.

''ചേരു മരം തൊട്ടാൽ ചിലർക്ക് വല്ലാതെ വീങ്ങി വണ്ണിക്കാറു ്. ഇതിനു പ്രതിവിധിയായി കാഴ്ചയോടുകൂടി താന്നിമരത്തെ സമീപിച്ച് 'താന്നിയമ്മാവാ താന്നിയമ്മാവാ ചേരമ്മാവൻ ചതിച്ചുപോലും' എന്നു തുടങ്ങുന്ന പാട്ടുപാടി അതിനെ വലം വയ്ക്കുകയും ചെയ്യാറു ്. 'ചേരച്ചൻ പൊള്ളിച്ചതു താന്നിച്ചൻ പോക്കണം' എന്നാണ് ചിലേടത്ത് ഈ പാട്ട്.''[10]

2) ചേർക്കുരുവിന്റെ ഉപയോഗത്തെക്കുറിച്ചും അപ്പു ശ്രീധരന് പറഞ്ഞുകൊടുക്കുന്നു. ചേർക്കുരുവിന്റെ കറ കുത്തി എടുത്ത് മണ്ണാത്തികൾ അലക്കുന്ന മു ിന് അടയാളം വെക്കാൻ ഉപയോഗിക്കുന്നു. (ഒ.ദേ.കഥ .പു .62)

3) കടന്നൽകൂട്ടം ആക്രമിച്ചാൽ വെള്ളത്തിൽ ചാടണം - അപ്പുവിന്റെ ഉപദേശം തന്നെ. ഒരിക്കൽ ഒരു മരത്തിൽ കേറി പൊത്തിൽ കൈയിട്ടുനോക്കിയപ്പോൾ കടന്നലുകൾ കൂട്ടത്തോടെ ഇളകി ആക്രമിച്ചപ്പോൾ കണ്ണും ചിമ്മി താഴെയിറങ്ങി നേരെ പുഴയിലേക്കോടി വെള്ളത്തിൽ മുങ്ങിക്കളഞ്ഞതായ കഥ കേൾപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. (ഒ.ദേ.കഥ .പു .58)

4) റാക്കിന്റെ നാറ്റം പോകാൻ അപ്പയും തുമ്പയും വായിലിട്ടു ചവയ്ക്കുന്ന അപ്പു. ചെക്കുമ്മാവൻ വാറ്റി പുഴക്കരയിലെ പൂഴിമണ്ണിൽ കുഴിച്ചിട്ട ചാരായം, അപ്പു ശ്രീധരനെ സാക്ഷി നിർത്തി എടുത്തുകുടിക്കുന്നു. മദ്യഗന്ധം മാറാൻ വഴിയരികിലെ അപ്പയും തുമ്പയും ചവയ്ക്കുന്നു. (ഒ.ദേ.കഥ. പു 39). പിന്നീട് ശ്രീധരൻ ആദ്യമായി മദ്യപിച്ചപ്പോൾ മദ്യഗന്ധം അകറ്റാൻ ഉപയോഗിക്കുന്നത് വെള്ളുള്ളിയാണ്. (ഒ.ദേ.കഥ .പു .438)

5) മുത്താറിയിലിട്ടു സൂക്ഷിച്ചാൽ വെറ്റില ചീത്തയാവുകയില്ല. അതിനൊരു പ്രത്യേക സുഗന്ധവും കിട്ടും - ഗോവിന്ദക്കുറുപ്പിന്റെ കാര്യസ്ഥൻ കുഞ്ഞൻനായർ വെറ്റില സൂക്ഷിക്കുന്നതിങ്ങനെയാണ്. (ഒ.ദേ.കഥ .പു. 436)

6) എപ്പോഴും പുകയിലക്കഷ്ണം അണപ്പല്ലിനിടയിൽ തിരുകിവെക്കാൻ ഇഷ്ടപ്പെടുന്ന വെള്ളവലിക്കാരൻ രാമൻ പുകയില കിട്ടിയില്ലെങ്കിൽ പകരം തെങ്ങിന്റെ വേരുപയോഗിക്കുന്നു. (ഒദേ. കഥ. പു.475) കാളി പുകയിലക്കു പകരം വെറ്റില യോടൊപ്പം കൂവയിലയും തെങ്ങിന്റെ വേരും കൂട്ടി മുറുക്കുന്നു. (ഒ.തെ.കഥ പു.43)

7) ചെറുപ്പകാലത്ത് അയനിപ്ലാവിന്റെ ഉണങ്ങിയ തിരികൾ പെറുക്കിക്കൊ ുവന്ന് കത്തിക്കുന്നത് ശ്രീധരനോർക്കുന്നു. ഒരു പ്രത്യേക സുഗന്ധം നിറഞ്ഞ പുക വീടാകെ നിറയും. (ഒ.ദേ.കഥ .പു. 420)

8) അപസ്മാരത്തിന് ഔഷധം അരൂതച്ചെടി - കാരണം കൂടാതെ ഏതെങ്കിലും വീട്ടിൽ ചെന്നു കേറണമെങ്കിൽ അരൂതച്ചെടിയന്വേഷിച്ചു പോയാൽ മതിയെന്ന് സുഹൃത്ത് ആശാരി മാധവൻ ശ്രീധരന് ഉപദേശിച്ചുകൊടുക്കുന്നു - 'വീട്ടിലെ കുട്ടിക്ക് അപസ്മാരമിളകിയിരിക്കുന്നു, ഇത്തിരി അരൂത വേണം, ഇവിടെങ്ങാനു മുേ ാ?'- എന്നു ക്ഷമാപണസ്വരത്തിലൊരന്വേഷണം, (ഒ.ദേ.കഥ പു. 365)

9) സഹപാഠിയായ അയ്യപ്പൻ ക്ലാസിലിരുന്ന് മുഖം കുനിച്ച് അരിമണി ചവയ്ക്കുന്നത് ക പ്പോൾ ശ്രീധരൻ അമ്മ പറഞ്ഞ കാര്യം ഓർക്കുന്നു. പിത്തം പിടിച്ച കുട്ടി കൾക്ക് അരി തിന്നാൻ വലിയ ആക്രയായിരിക്കും. (ഒ.ദേ.കഥ. പു.75)

10) ആകാശത്ത് അത്ഭുതകരമായ പ്രകാശമുള്ള ഒരു നക്ഷത്രം കാണുന്നു എന്ന് കൃഷ്ണൻമാസ്റ്റർ പറഞ്ഞപ്പോൾ 'അത് പെരുമീനുദിച്ചതല്ലേ' എന്ന് അമ്മ തന്റെ നാടൻ വിജ്ഞാനം പ്രകടിപ്പിക്കുന്നു. (ഒ.ദേ.കഥ .പു. 182)

11) താൻ പൊന്നും പണവും മണ്ണിൽ കുഴിച്ചിട്ടിടത്ത് പാമ്പിന്റെ ഉപദ്രവമു ന്ന് മന സ്സിലാക്കിയ മുരുകൻ കുറുപ്പിനോട് പാമ്പിനെ അകറ്റാനുള്ള ഉപായം ചോദിക്കു ന്നു. പെരുകായം കലക്കിത്തളിച്ചാൽ പാമ്പ് വിട്ട് പൊയ്ക്കൊള്ളുമെന്ന് കുറുപ്പ് മറുപടി നൽകുന്നു. (ഒ. തെ. കഥ. പു. 322)

12) അന്തോണിയെ തേടി രാത്രി ഇറങ്ങിപ്പുറപ്പെട്ട മാധവി, കാട്ടിന്റെ ഓരായത്തിൽ വെച്ച് കുരങ്ങൻമാരുടെ തുടരെത്തുടരെയുള്ള കരച്ചിൽ കേട്ട് പരിഭ്രമിച്ച് നിന്നു പോകുന്നു. കാരണം അടുത്ത പടർപ്പിലെവിടെയോ നരി ഇളകിയിട്ടുണ്ടെന്ന് അവൾക്കു മനസ്സിലായി. നരിയുടെ സാന്നിധ്യം കണ്ടറിഞ്ഞാലല്ലാതെ, കുരങ്ങന്മാർ രാത്രിയിൽ അങ്ങനെ ചിലച്ചു കലമ്പൽ കൂട്ടുകയില്ല. (വിഷകന്യക. പു.141)

ഭൗതികസംസ്കാരം

ഭൗതിക സംസ്കാരത്തിന്റെ ഘടകങ്ങളിൽ മിക്കതും മനുഷ്യന്റെ ജീവനോപാധികളുമായി ബന്ധപ്പെട്ടതാണ്. ഗാർഹികോപകരണങ്ങൾ, ഗൃഹനിർമ്മാണം, കാർഷികോപകരണങ്ങൾ, ലഘുയന്ത്രങ്ങൾ, വസ്ത്രാഭരണങ്ങൾ തുടങ്ങി അടുക്കളയുപകരണങ്ങൾ വരെ നിത്യജീവിതവുമായി ബന്ധപ്പെട്ട തലങ്ങളിലെല്ലാം തന്നെ തനതായ സാങ്കേതികവിദ്യകൾ ഏതു കൂട്ടായ്മയും വികസിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടാവും. ആശയധാരകളെപ്പോലെ, ഇത്തരം ഭൗതിക വസ്തുക്കളും സാംസ്കാരികമൂല്യമുള്ളവയാണ്. പാരമ്പര്യത്തിന്റെയും ഭാവനയുടെയും പ്രായോഗികവൈദഗ്ധ്യത്തിന്റെയും വീക്ഷണത്തിൽ പരിശോധിച്ചാൽ അവയുടെ മൂല്യം വ്യക്തമാകും.[11] പ്രകൃതിയുമായിണങ്ങിയ ലഘുസാങ്കേതികവിദ്യകളിലൂടെ, അവയുടെ വികാസ പരിണാമങ്ങളിലൂടെ, ഒരു ജനസാമാന്യം ജീവിതം കരുപ്പിടിപ്പിച്ചതെങ്ങനെ എന്ന് തിരിച്ചറിയാൻ നാടൻ ഭൗതികസംസ്കാരത്തെക്കുറിച്ചുള്ള പഠനം സഹായകമാകുന്നു.

നാടൻസാങ്കേതികവിദ്യ

*'ഒരു ദേശത്തിന്റെ കഥ'*യിൽ അതിരാണിപ്പാടത്തെയും ഇലഞ്ഞിപ്പൊയിലിലെയും ജീവിതതാളത്തിന്റെ ഭാഗമായി ഏതാനും ലഘുസാങ്കേതികവിദ്യകൾ പരാമർശിക്കുന്നു ്.

1) അപ്പുവിന്റെ കക്കിരികൃഷി കാണാനെത്തിയ ശ്രീധരൻ കാവൽപ്പുരയിലെ ഇറയിൽ സൂക്ഷിച്ച യന്ത്രം എന്തെന്ന് തിരക്കുന്നു. അതാണ് വഴിമൂളി. കക്കിരി കട്ടുതിന്നാനെത്തുന്ന കുറുക്കന്മാരെ പേടിപ്പിക്കാനുള്ള സൂത്രമാണ്.മുളഞ്ചീന്തുകൾകൊ ും പാന്തം കൊ ും കെട്ടിയു ാക്കിയ ഒരു കൂട. നടുവിലുള്ള സഞ്ചിയിൽ ഒരു കല്ലെടുത്ത് വെച്ചശേഷം യന്ത്രം തൂക്കിപ്പിടിച്ച് ഊക്കോടെ വായുവിൽ ചുഴറ്റുമ്പോൾ, ഒരു നാഴിക ദൂരെ കേൾക്കാവുന്ന ശബ്ദത്തിലുള്ള മുഴക്കം പുറപ്പെടുന്നു. ഈ വഴിമൂളിയുടെ ഹുങ്കാരം കേൾക്കുമ്പോൾ, ഏതോ ഭയങ്കര ജന്തുവിന്റെ മോങ്ങലാണെന്നു ധരിച്ച് കുറുക്കൻ പേടിച്ച് പാഞ്ഞുകളയും. (ഒ.ദേ. കഥ.പു.138) മോഷ്ടാക്കളായ കാട്ടുമൃഗങ്ങളെ അകറ്റാൻ കൂടെക്കൂടെ മൂളിച്ചുകൊ ിരിക്കുന്ന വഴിമൂളികളെക്കുറിച്ചുള്ള പരാമർശം പ്രേമശിക്ഷ എന്ന ചെറുനോവലിലും കാണാം. (പ്രേമശിക്ഷ. പു.28)

2) പക്ഷികളെ പിടിക്കാൻ അപ്പു ഈർക്കിൽ കൊ ാരു സൂത്രക്കൂടു ാക്കുന്നു. ഉള്ളിൽ ഒരു വലിയ കുടപ്പുഴുവിനെ കോർത്തുകെട്ടി കൊത്തിൾ എന്ന പക്ഷിയെ ആകർഷിച്ച് പിടിച്ച് ശ്രീധരന് സമ്മാനിക്കുന്നു. ഇതേ സൂത്രം ഉപയോഗിച്ച് മൂടുപടത്തിൽ അപ്പുക്കുട്ടനും ആമിനയും കൊത്തിളിനെപിടിക്കുന്നു. (മൂ.പ.പു.23) അപ്പു എര കളെ പിടിക്കാൻ ഉപയോഗിക്കുന്ന സൂത്രവും ശ്രദ്ധേയമാണ്. ഒരു പഴയ മൺകലത്തിൽ ര ു ദ്വാരങ്ങളു ാക്കി കലം തലയിൽ കമഴ്ത്തിമൂടി മെല്ലെ വെള്ളത്തിലിറങ്ങി കഴുത്തുവരെ മുങ്ങും. തല മൂടിയ കലം മാത്രമേ വെളിക്കുകാണൂ.നീന്തി എര യുടെ അടുത്തെത്തിയാൽ വെള്ളത്തിൽനിന്നു കൈപൊക്കി തരത്തിൽപിടിക്കും. നടന്നതെന്താണെന്ന് അടുത്തുള്ള എര കൾ പോലും അറിയുകയില്ല. (ഒ.ദേ.കഥ.പു40). മൂടുപടത്തിൽ ആലിക്കുട്ടിയും അപ്പുക്കുട്ടനും ഇതുപോലെ, ഒരുദിവസം പതിനൊന്ന് എര കളെ വരെ പിടിക്കുന്നു.(മൂടുപടം. പു.16)

3) ചന്തുക്കുഞ്ഞൻ ശ്രീധരന് ഒരു ഊത്താംകുഴൽ ഉ ാക്കിക്കൊടുക്കുന്നു. ഒരു നീ ഓട ഉഴിഞ്ഞുമിനുക്കി, തുണിശ്ശീല ചുറ്റിയ ഒരമ്പ് പാകത്തിൽ അതിനകത്ത് തിരുകി ഉന്നം വെച്ച് ഊതിയാൽ, മരത്തിലിരിക്കുന്ന പക്ഷികളെയും പുഴയിലെ മത്സ്യങ്ങളെയും എയ്തുവീഴ്ത്താം. പക്ഷെ പക്ഷികളോട് ഭൂതദയ തോന്നിയ ശ്രീധ

രൻ ആ ഊത്താംകുഴൽ ചെക്കുവിന്റെ കൈയിൽ കൊടുത്ത് ഒരോടക്കുഴൽ ഉ ാക്കിക്കുന്നു. ഒരു ഇരുമ്പാണി അടുപ്പിൽ കാച്ചി പഴുപ്പിച്ച് കുഴലിന്റെ ഒരു വശത്ത് ഓരോ ഇടത്തായി അമർത്തിപ്പിടിപ്പിച്ച് അവിടം വട്ടത്തിൽ കരിച്ച് അഞ്ചാറു തുളയു ാക്കുന്നു. ഒരു ചെറിയ പൂള് കുഴലിന്റെ ചങ്കിൽ തിരുകി, കുറച്ച് മെഴുകും യഥാസ്ഥാനത്ത് തിരുകിപ്പിടിപ്പിച്ചപ്പോൾ, ഊതുമ്പോൾ സംഗീതം പൊഴിക്കുന്ന ഓടക്കുഴലായി അതു മാറി. (ഒ.ദേ.കഥ.പു.134)

4) പീറ്റക്കേളൻ ചാത്തൻകയത്തിലെ ചീങ്കണ്ണിയെ പിടിക്കാനെടുത്ത വിദ്യ. കയത്തിന്റെ കരയിൽ വളർന്നു നിന്ന നല്ലൊരു മുള നോക്കിപ്പിടിച്ച് അതിന്റെ തുഞ്ചത്ത് കയർ കെട്ടി മുള വില്ലുപോലെ താഴോട്ടു വലിച്ചുകൊ ുവന്ന് ഒരു മരത്തിൽ കെട്ടി. പിന്നെ വെള്ളത്തിൽ മുങ്ങിക്കിടക്കുന്ന മുളത്തുഞ്ചിൽ ഒരിരുമ്പുകൊക്ക കെട്ടിയുറപ്പിച്ച് ഒരു പൂച്ചയെ തല്ലിക്കൊന്നു കൊക്കയിൽ കോർത്തുകെട്ടി. ചീങ്കണ്ണി പൂച്ചയെ വിഴുങ്ങിയ ഉടൻ മുളയുടെ കെട്ടഴിഞ്ഞ് മുള ശക്തിയോടെ മേൽപോട്ട് കുതിച്ചു പൊങ്ങി. ചീങ്കണ്ണി ആകാശത്തിൽ തൂങ്ങിക്കിടന്നു. (ഒ.ദേ.കഥ.പു.65)

5) കടുക്കയും തുരിശും ചേർത്ത് കടുക്കാമഷിയു ാക്കുന്ന വിദ്യയും (ഒ.ദേ. കഥ.പു.242), മുള്ളിലവിന്റെ പുറത്ത് ഒപ്പു കൊത്തിയെടുത്ത് ഒപ്പുസീലു ാക്കുന്ന വിദ്യയും (ഒ.ദേ.കഥ.പു.299) ശ്രീധരൻ മനസ്സിലാക്കുന്നു.

6) മച്ചിത്തേങ്ങ കോർത്തുകെട്ടി അതിൽ കിടന്ന് നീന്തൽ പഠിക്കാൻ അപ്പു ശ്രീധരനെ സഹായിക്കുന്നു. (ഒ.ദേ.കഥ.പു.41)

7) കുപ്പിക്ക് മുളിയിലകൊ ് തിരുക്കടപ്പ് (ഒ.ദേ കഥ. 39,423). പീടികയിൽ സാമാനം പൊതിയാൻ ഉപ്പുത്തിയിലയും മുളിയിലയും, കെട്ടാൻ വാഴപ്പോളകൾ ചീന്തിയുണക്കിയ നാര് (മൂടുപടം പു. 20)

8) ഇരുമ്പാണിയും കല്ലും കൊ ് വെടിപൊട്ടിക്കുന്ന വിദ്യ വാസു ശ്രീധരന് പറഞ്ഞു കൊടുക്കുന്നു. വിഷുവിന് പടക്കങ്ങളെല്ലാം പൊട്ടിച്ച് തീർന്നാൽ ചെയ്യുന്ന വേലകൂടിയാണ് അത്. ഇരുമ്പാണികൊ ് തെങ്ങിൽ ഒരു തുള തുളക്കണം. തീപ്പെട്ടി ക്കോലുകളിൽനിന്നും ചുര ിയെടുത്ത മരുന്ന് ആ ആണിക്കുഴിയിൽ നിറയ്ക്കണം. മരുന്നുകുഴിയിൽ ആണി കുത്തിനിർത്തി കല്ലുകൊ ് ഊക്കിൽ ഒരു മേട്ടം വെച്ചുകൊടുക്കണം. 'ഠോ' എന്നു വെടിപൊട്ടും. (ഒ.ദേ.കഥ.പു.178) വെടിപൊട്ടിക്കു

ന്നതിനുള്ള ഈ നാടൻ മാർഗ്ഗം ഉപയോഗിച്ച് തെരുവിലെ കുട്ടികൾ മമ്മതിനെ പേടിപ്പിക്കുന്നു.(ഒ.തെ. കഥ.പു.97)

9) സമയം അറിയാൻ കിണ്ണത്തിൽ വെള്ളം നിറച്ച് നടുവിൽ നാഴികവട്ട വെക്കുന്നു. ഒരു പൂച്ച കിണ്ണത്തിൽ ചാടിവീണ് നാഴിക ചിരട്ട തട്ടിമറിച്ചുകളയുന്നതിനാൽ കുഞ്ഞിക്കേളുമേലാന്റെ ജനന സമയം ഗണിക്കാൻ സാധിച്ചില്ല. (ഒ.ദേ.കഥ.പു.191)

10) കാട്ടുപഴങ്ങൾ പറിച്ചുസൂക്ഷിക്കാൻ പെരിയിലക്കുമ്പിൾ (ഒ.ദേ.കഥ.പു.452)

11) തെങ്ങിൻപാത്തിയും മുളംത ും കൊ ു ാക്കിയ 'ഓണവില്ല്' എന്ന നാടൻ വാദ്യോപകരണം ഒരു ഓണക്കാലത്ത് ചന്തയിൽ നിന്നു വാങ്ങി അച്ഛൻ തനിക്കു സമ്മാനിച്ചത് അച്ഛന്റെ മരണശേഷം ശ്രീധരൻ ഓർക്കുന്നു. (ഒ.ദേ.കഥ.പു.483)

12) മഴക്കാലത്ത് മോന്തായത്തിൽ നിന്നുള്ള ചോർച്ച കൊ ് പൊറുതിമുട്ടുമ്പോൾ മറിയം പനയോലക്കഷ്ണവും പായക്കഷ്ണവും മറ്റും പെറുക്കിയെടുത്ത് പഴുതുകളിലെല്ലാം പാച്ചടയ്ക്കുന്നു. (വിഷകന്യക പു.64)

13) '*വിഷകന്യക*'യിൽ കരിമ്പാലൻമാരുടെ നഞ്ഞിട്ടു മീൻപിടുത്തത്തിന്റെ വിശദാംശങ്ങൾ നൽകിയിരിക്കുന്നു. പുഴ ര ു നെടും കുന്നുകളുടെ ഇടയിൽ പെട്ടു ായ കഴത്തിൽ ര ു ഭാഗത്തും പാറക്കല്ലുകളും ചരലും മരക്കൊമ്പുകളും കൊ ് ചിറകെട്ടിയു ാക്കുന്നു. പായക്കമ്പുകളും ചരലും മണ്ണും വെള്ളവും കുഴികളിൽ നിറച്ച് ഉലക്ക കൊ ിടിച്ച് കട്ട് തെയ്യാറാക്കുന്നു. പിറ്റേന്ന് പ്രഭാതത്തിൽ മരക്കൊമ്പുകൾ കൊ ു ാക്കിയ പാ ികളിൽ തുഴഞ്ഞുചെന്നു കഴം മുഴുവൻ ഉ ാക്കിവച്ച നഞ്ഞ് വിതറുന്നു. വെയിലുറയ്ക്കുന്നതോടെ നഞ്ഞേറ്റു കണ്ണുപുകഞ്ഞ മത്സ്യങ്ങൾ പരക്കം പാച്ചിൽ തുടങ്ങും. അപ്പോൾ അമ്പും വില്ലും വെട്ടുകത്തിയും ഒറ്റലും മീൻ കൂടുകളും ഉപയോഗിച്ച് മീൻവേട്ട നടത്തുന്നു. (വിഷകന്യക പു.192)

14) പച്ചപ്ലാവില കുത്തി അതുകൊ ് കഞ്ഞികോരിക്കുടിക്കുന്ന ഓമഞ്ചി(ഒ.തെ. കഥ പു. 28)

15) ചുമരിൽ കുമ്മായത്തിനുപകരം തേയ്ക്കാൻ കുന്നിൻചെരുവിൽനിന്ന് ചേടിമണ്ണ് ശേഖരിച്ച് ഉരുളകളാക്കി വീടുകളിൽ കൊ ുനടന്നു വിൽക്കുന്ന വേട്ടുവത്തി കുട്ടിമാളുവിനെ കുറിച്ച് തെരുവിന്റെ കഥയിൽ പറയുന്നു. ചുമരുകൾ വെള്ളവലിക്കാൻ കഴിവില്ലാത്ത കടപ്പുറത്തെ മാപ്പിളപുരകളിൽ അവളതുവിറ്റു

കാശാക്കുന്നു. (ഒ.തെ.കഥ പു 141) മുൻകാലങ്ങളിൽ മലബാർ ഗ്രാമങ്ങളിലെ പാവങ്ങളുടെ പുരകളിൽ കളിമണ്ണ് പൂശിയ ചുമരുകൾ പതിവായിരുന്നു.

16) ഓട്ടുകിണ്ണം വൃത്തിയാക്കാൻ ചാരവും മണ്ണും വാഴച്ചപ്പും (ഒ.തെ കഥ പു.209)

17) ഉപജീവനത്തിനായി ചൂടി പിരിക്കുന്നവർ കതീശുമ്മ (മൂടുപടം), അപ്പുവിന്റെയും നാരായണിയുടെയും അമ്മ (ഒ.ദേ. കഥ പു.21)

18) വെള്ളരിനാടകാഭിനയത്തിൽ ചമയങ്ങൾ, പ്രകൃതിദത്ത വസ്തുക്കൾ കൊ ് ഒരുക്കുന്നു. മഹർഷിയുടെ വേഷത്തിന് ദേഹത്താകെ ചാരം, ചകിരിത്തൂപ്പുകൊ ് നരയൻതാടി, പാളക്കയർ തെറുത്ത് വെച്ച ജടാഭാരം, കമണ്ഡലുവായി ഒരു ചുരങ്ങാകുഞ്ചിയും (മു.പ.പു.47)

നാടൻ ആഭരണങ്ങൾ

ശരീരം മോടിപിടിപ്പിക്കാനായി ആഭരണങ്ങൾ അണിയുന്ന രീതി പ്രാക്തന കാലം മുതൽക്കേ വിവിധജനവിഭാഗങ്ങളിൽ നിലനിന്നിരുന്നു. ഇലകൾ, പൂക്കൾ, കായ്കനികൾ, വർണക്കല്ലുകൾ, പക്ഷിത്തൂവലുകൾ എന്നിവയാണ് ആദ്യകാലത്ത് ആഭരണങ്ങളായി ഉപയോഗിച്ചിരുന്നതെങ്കിൽ പിൽക്കാലത്ത് ലോഹങ്ങൾ, പ്രത്യേകിച്ചും സ്വർണം ആ സ്ഥാനമേറ്റെടുത്തു. സംസ്കാരത്തിന്റേയും സൗന്ദര്യബോധത്തിന്റേയും വികാസപരിണാമങ്ങൾ എടുത്തുകാട്ടുന്നവയാണ് ആഭരണങ്ങൾ. ''വസ്ത്രധാരണംപോലെതന്നെ വർഗ്ഗസ്വഭാവവും ആചാര വിശേഷങ്ങളും സൂചിപ്പിക്കുവാൻ ഭൂഷകൾക്ക് കഴിയും.''[12] ജാതിമതാദി വിശ്വാസങ്ങളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിലുള്ള വ്യത്യസ്തതകൾ കേരളസ്ത്രീകളുടെ പരമ്പരാഗത ആഭരണസമ്പ്രദായങ്ങളിൽ കണ്ടെത്താവുന്നതാണ്.

പൊറ്റെക്കാട്ടിന്റെ ബാല്യകാലത്ത് ഈഴവസ്ത്രീകളും മുസ്ലിം സ്ത്രീകളും അണിഞ്ഞിരുന്ന ആഭരണങ്ങൾ പരാമർശിക്കപ്പെടുന്നുണ്ട്.

'*ഒരു ദേശത്തിന്റെ കഥ*'യിൽ ഗ്രാമീണവധുവായ കുട്ടിമാളുവിന്റെ ആഭരണങ്ങൾ വർണിക്കുന്നു. ''കാതിൽ വലിയ തോട, കഴുത്തിൽ നാഗപടത്താലിമാല, കൈകളിൽ ചുവന്ന കല്ലുപതിച്ച കനകക്കാപ്പുകൾ, മൂക്കിൽ നേർത്ത മണിച്ചങ്ങലകൾ തൂങ്ങിയാടുന്ന ചന്ദ്രക്കല മൂക്കുത്തി, പിൻകഴുത്തിന് മീതെ കൊട്ടത്തേങ്ങയുടെ മട്ടിലുള്ള തലമുടിക്കെട്ടിൽ, തേങ്ങാമൊത്തിയുടെ ആകൃതിയിലും വലുപ്പത്തിലുമുള്ള പൊൻമുടിപ്പൂവ്, കൈവിരലുകളിലെമ്പാടും മോതിരങ്ങൾ.'' (ഒ.ദേ.കഥ.പു.20) ഈ വർണനയിൽ നിന്നും ഒരു നൂറ്റാണ്ട് മുമ്പ് ഇടത്തരക്കാരായ ഈഴവസ്ത്രീകൾ വിവാഹാവസരങ്ങളിൽ അണിഞ്ഞിരുന്ന ആഭരണങ്ങളുടെ ഏകദേശ ചിത്രം ലഭിക്കുന്നു.

ശ്രീധരൻ യൗവനത്തിലേക്ക് കാലൂന്നുന്ന സമയത്ത് പഴഞ്ചനായ കാപ്പുകൾ മാറ്റി പകരം ചക്കക്കൊത്തുവളകൾ തീർപ്പിക്കാൻ അമ്മ അച്ഛനോടാവശ്യപ്പെടുന്നതു കാണാം. കാരണം"കാപ്പ് എന്ന ആഭരണം പഴഞ്ചനായിരിക്കുന്നു. ''ഇപ്പോഴത്തെ ഫാഷൻ വളകളാണ് വിശേഷിച്ചും ചക്കക്കൊത്തുവളകൾ, തന്റെ കാപ്പുകൾ ഉരുക്കി വളകൾ തീർപ്പിക്കണമെന്ന് അമ്മ അച്ഛനോടു പറയാൻ തുടങ്ങിയിട്ട് മാസങ്ങളായി.'' (ഒ.ദേ.കഥ.പു. 235)

കാലം ആഭരണ സങ്കല്പങ്ങളിൽ വരുത്തുന്ന മാറ്റം ഇവിടെ കാണാം. '*ഒരു തെരുവിന്റെ കഥ*'യിൽ മാധവി എന്ന സ്ത്രീ തന്റെ തോടയിട്ടു വളർന്ന കാത്, കാതറുത്തുവെക്കുന്ന ചെട്ടിയെകൊ ് വെട്ടിച്ചുരുക്കി ശരിപ്പെടുത്തി, കമ്മലു ാക്കിയിട്ടിരിക്കുകയാണ് എന്ന പരാമർശം കാണാം. തോടയും മൂക്കുത്തിയുമിളക്കികൊ ാണ് ദേശത്തിന്റെ കഥയിൽ ശ്രീധരന്റെ അമ്മ സംസാരിക്കുന്നത്. കക്കിൻകായുടെ മുഴുപ്പും വലിപ്പവുമുള്ള തോടയാണ് അന്ധനായ മുരുകനോടൊപ്പം രാത്രി കഴിച്ചുകൂട്ടുന്ന ഗ്രാമീണയായ നാത്തൂൻ ധരിച്ചിരിക്കുന്നത് (ഒ.തെ.കഥ പു.214) എങ്കിൽ കാതിൽ ഒളിമിന്നിക്കൊ ിരിക്കുന്ന വൈരക്കമ്മലാണ് നാഗരികവനിതയായ മാലിനിമേനോൻ ധരിച്ചിരിക്കുന്നത്. (ഒ.തെ.കഥ.194) കാതുവളർത്തി തടിച്ചുരു തോടയിടുന്നതിൽനിന്നും കാതുകുത്തിയിടുന്ന കമ്മലുകളിലേക്കുള്ള മാറ്റം ഇവിടെ അടയാളപ്പെടുന്നു.

''അമ്മയക്ക് പൊങ്കാപ്പ് മോൾക്ക് പൊൻ വള
മോളെമോൾക്കൊരു കുപ്പിവള
അമ്മയക്ക് കാതില, മോൾക്ക് നൽത്തോട
മോളെ മോൾക്കൊരു കുഞ്ഞിക്കമ്മൽ'' എന്ന് ഉസ്താദ് വാസു പാടുന്ന നാടൻ പാട്ടിലും ഈ മാറ്റം ദൃശ്യമാണ്.(ഒ.ദേ.കഥ.പു.399) പുരുഷൻമാരിൽ കാതിൽ കല്ലുവെച്ച കടുക്കനിട്ട കാരണവരെ '*അന്തകന്റെ തോട്ടി*'യിലും ചുവന്ന കല്ലു,വെച്ച കടുക്കനിട്ട ചന്തുക്കുഞ്ഞനെ '*ഒരു ദേശത്തിന്റെ കഥ*'യിലും കാണാം.

മുസ്ലിം സ്ത്രീകൾ ധരിക്കുന്ന ആഭരണങ്ങളുടെ വിവരണവും '*ഒരു ദേശത്തിന്റെ കഥ*'യിൽ കാണാം.

ലഹളക്കാലത്ത് മിലിറ്ററി ക്യാമ്പിൽ ജോലിചെയ്തിരുന്ന കുഞ്ഞാ ി മാപ്പിള ലഹളക്കിടെ കിട്ടിയ ഏതോ മുസ്ലിം സ്ത്രീയുടെ ആഭരണങ്ങൾ സൂക്ഷിക്കാൻ പെങ്ങൾ ആച്ചയെ ഏൽപ്പിക്കുന്നു. ഇത്രയധികം ആഭരണങ്ങൾ ഒന്നിച്ചുക ആച്ച ഉന്മാദാവസ്ഥയിലെത്തി. ആഭരണങ്ങൾ മുഴുവൻ വാരിയണിഞ്ഞ് ബീബി ചമഞ്ഞ് വീട്ടുകോലായിലിരുന്നു. ആയിഷ ചമഞ്ഞ ആച്ചയെ കാണാനെത്തിയ നാട്ടുകാർക്ക് പ്രത്യേകിച്ച് പെണ്ണുങ്ങൾക്ക്, മാപ്പിളസ്ത്രീകളുടെ മെയ്യാഭരണങ്ങളെപ്പറ്റി സ്വല്പം പരിജ്ഞാനമു ായിരുന്ന കുഞ്ഞമ്മു ഓരോന്നും പരിചയപ്പെടുത്തിക്കൊടുക്കുന്നു. ''കഴുത്തിൽ കൊരളും, ചങ്കേലസ്സും ചക്കരമാലേം -അരയിൽ അരഞ്ഞാണം- കാലിൽ

വീരചങ്ങല. കൈയ്ക്ക് എട്ടുകൂട്ടം കാപ്പും വളയും- കാതിലും എന്തോ കെട്ടിത്തൂക്കീട്ടു ്. കുമ്മത്താണെന്ന് തോന്നുന്നു...'' (ഒ.ദേ.കഥ.പു.104)

തെരുവുവേശ്യയായ കുഞ്ഞിപ്പാത്തു മുക്കിന്റെ ചിമുക്കയും അലിക്കത്തും അണിയുന്നതിനെപ്പറ്റി തെരുവിന്റെ കഥയിലും പരാമാർശമു ്. (പു. 280)

കോഴിക്കോട് പുതിയറ എസ്.കെ. പൊറ്റെക്കാട്ട് സ്മാരകമന്ദിരത്തിൽ സൂക്ഷിച്ച 'റൈറ്റേഴ്സ് നോട്ടുബുക്കെ'ന്നു പേരിട്ട പൊറ്റെക്കാട്ടിന്റെ ഡയറിയിൽ, കോഴിക്കോട്ടെ മുസ്‌ലിം വനിതകളുടെ സ്വർണ്ണാഭരണങ്ങൾ (കാസ്മിക്ക പറഞ്ഞു തന്നത്) എന്ന തലക്കെട്ടിൽ ഒരു വിവരണം കാണാം. കൊരളും ചക്കേലസ്സും, കാറക്കല്ല് (നാലടുക്ക). ഏലസ്സ്, മാങ്ങാമാല, ചക്കേലസ്സ്, ചങ്മാല, കുമ്മത്ത് (കർണ്ണാഭരണം). മുല്ലപ്പൂമാല, ചെറുച്ചിറ്റ്, ഇളക്കച്ചിറ്റ് (കാതിൽ), വീരചങ്ങല (കാലിൽ), എന്നിങ്ങനെ ആഭരണങ്ങളുടെ പേരുവിവരം നൽകിയിരിക്കുന്നു. സ്വന്തം നിലയിൽ ചെറിയ ഗവേഷണം നടത്തിയിട്ടാണ് കൃതികളിൽ ഇത്തരം വിവരങ്ങൾ ചേർക്കുന്നതെന്ന് ഇത് വ്യക്തമാക്കുന്നു.

പൂക്കൊത്തുള്ള ഇരുമ്പുമോതിരം, കാതിലണിയുന്ന ചിറ്റ്, കാലിലണിയുന്ന വെള്ളിത്ത എന്നിവ ആമിനയുടെ ആഭരണങ്ങളായി '*മൂടുപട*'ത്തിലും പരാമർശവിധേയമാകുന്നുെ ങ്കിലും കൂടുതൽ വിവരണം ഇല്ല.

നാടൻഭക്ഷണം

ഏതുകൂട്ടായ്മക്കും അവരവരുടേതായ തനിമയാർന്ന ഭക്ഷണപാരമ്പര്യം ഉ ാവും. കാലാവസ്ഥ, അസംസ്കൃതവിഭവങ്ങളുടെ ലഭ്യത, ശീലങ്ങൾ, പാചകരീതി, ലോകവീക്ഷണം ഇവയൊക്കെ ജനസാമാന്യത്തിന്റെ ഭക്ഷണവ്യവസ്ഥയെ സ്വാധീനിക്കുന്ന ഘടകങ്ങളാണ്. ഭക്ഷണത്തിനുപയോഗിക്കുന്ന വസ്തുക്കൾ, പാചകം ചെയ്യുന്ന രീതി, സ്ഥലം, ഉൽപ്പന്നങ്ങൾ, വിളമ്പുന്ന സമ്പ്രദായം, ഭക്ഷിക്കുന്നരീതി, ഭക്ഷണ സ്ഥലം, സമയം, ഭക്ഷണത്തോടുള്ള കാഴ്ചപ്പാട് എന്നിവയെല്ലാം ചേർന്നാണ് ഒരു പ്രാദേശിക കൂട്ടായ്മയുടെ ഭക്ഷണശീലങ്ങൾ രൂപപ്പെടുന്നത്. ജാതി, മതം, സമ്പത്ത് എന്നീ ഘടകങ്ങളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ ഇതിനുള്ളിൽത്തന്നെ ഉപകൂട്ടായ്മകളു ാകാം. മുസ്‌ലിം, ക്രിസ്ത്യൻ, നായർ, ഈഴവ, പുലയ എന്നിങ്ങനെയുള്ള വൈജാത്യങ്ങൾ കേരളീയ ഭക്ഷണശൈലിയിൽ പുലരുന്നു ്. ചേരുവകളിലും, രുചിയിലും, വിളമ്പുന്ന രീതികളിലും കൂട്ടായ്മയുടെ ഭാഗമായി നിന്നുകൊ ുതന്നെ ഓരോ ഉപകൂട്ടായ്മയും സവിശേഷ വ്യക്തിത്വം കാത്തുസൂക്ഷിക്കുന്നു. ശീലങ്ങളും (കടലോരനിവാസികൾക്ക്

മത്സ്യഭക്ഷണം പ്രിയം), നിഷിദ്ധങ്ങളും (ബ്രാഹ്മണർക്ക് മത്സ്യമാംസാദികൾ നിഷിദ്ധം) ഇതോടൊത്തുവരുന്നു. ആഗോളവത്കരണത്തിന്റെ സ്വാധീനം മറ്റേതു മേഖലയെയുമെന്നപോലെ ആഹാരശീലങ്ങളെയും ദ്രുതഗതിയിൽ മാറ്റിക്കൊ ിരിക്കുന്നുവെങ്കിലും മറ്റു പരിണാമങ്ങളെക്കാൾ മന്ദഗതിയിലേ ആഹാരശീലങ്ങൾ മാറുകയുള്ളൂ. ''ഒരു ജനത എന്തു ഭക്ഷണം കഴിക്കുന്നു എന്നത് ഏറിയകൂറും എന്തു ഭക്ഷണ സാധനമാണ് എളുപ്പം ലഭ്യമായിട്ടുള്ളത് എന്നതിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിലാണ്.''[13] അസംസ്കൃതവസ്തുക്കളുടെ ലഭ്യത ഭക്ഷണരീതിയെ നിർണ്ണയിക്കുന്ന അടിസ്ഥാനഘടകമാണ്. പ്രത്യേകിച്ചും ഓരോ കൂട്ടായ്മക്കും ആവശ്യമായ ഭക്ഷ്യവസ്തുക്കൾ അതതു കൂട്ടായ്മ തന്നെ ഉൽപ്പാദിപ്പിച്ചുകൊ ിരുന്ന കാലഘട്ടങ്ങളിൽ.

അരിഭക്ഷണത്തിൽ അടിയുറച്ചതാണ് മലയാളിയുടെ ഭക്ഷണശീലം. കോഴിക്കോടൻ കൂട്ടായ്മയുടെ സ്ഥിതിയും വ്യത്യസ്തമല്ല. പൊറ്റെക്കാട്ടിന്റെ കാലത്ത്, പ്രാതലിന് കഞ്ഞി/ചായ, പലഹാരം, ഉച്ചയ്ക്ക് ചോറും കറികളും വൈകുന്നേരം നാലുമണിക്ക് ചായ/കാപ്പി, പലഹാരം, അത്താഴത്തിന് ചോറ്/കഞ്ഞി, പുഴുക്ക് എന്നതായിരുന്നു ശരാശരി കോഴിക്കോട്ടുകാരന്റെ സാധാരണ ഭക്ഷണക്രമം. ഇതിൽ ജാതിമത സമ്പദ്ഭേദമനുസരിച്ച് വൈവിധ്യവും വൈചിത്ര്യവും മത്സ്യമാംസാദികളുടെ സാന്നിധ്യവും ഉ ായെന്നും വരാം.

കോഴിക്കോട്ടെ ഒരുൾനാടൻ ഗ്രാമപ്രദേശത്തെ, സാധാരണ തറവാട്ടിലെ ഒരു ദിവസത്തെ ഭക്ഷണക്രമത്തിന്റെ ഉദാഹരണം '*ഒരു ദേശത്തിന്റെ കഥ*'യിൽ കാണാം. ശ്രീധരന്റെ ബാല്യകാലവിനോദങ്ങളിൽ മിക്കതും ഇലഞ്ഞിപ്പൊയിലിലാണ് അരങ്ങേറുന്നത്. അതുപോലെ സ്വാദിഷ്ടമായ നാടൻഭക്ഷണത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ഓർമ്മകളും ഇലഞ്ഞിപ്പൊയിലുമായി ബന്ധപ്പെട്ടുനിൽക്കുന്നു.

''അസാരം ഉരുക്കുനെയ്യുറ്റിച്ച ചൂടുള്ള പൊടിയരിക്കഞ്ഞി, കുത്തിയ പച്ചപ്ലാവില മുക്കിക്കുടിക്കാൻ എന്തൊരു സ്വാദാണെന്നോ. - ചുട്ട പപ്പടം, ഉപ്പിലിട്ട മാങ്ങ ഇവ കടിച്ചുകൂട്ടാനും, (ചിലപ്പോൾ ചുവന്ന ഉള്ളിയും കറിവേപ്പിലയും കൂട്ടി പൊരിച്ച കോഴിമുട്ടയും കാണും) - ഇലഞ്ഞിപ്പൊയിലിൽ ശ്രീധരന്റെ പ്രാതലാണ്. നല്ല നെല്ലുകുത്തിയരിച്ചോറ്, മത്തങ്ങകൊ ാ, വെള്ളരിക്കകൊ ാ ഒരു കറി, പീച്ചിങ്ങ കൊ ാ പടവലങ്ങകൊ ാ ഒരു മെഴുക്കുപുരട്ടി, കാച്ചിയ പപ്പടം, കൊഴുത്ത മോര്; ഉച്ചഭക്ഷണത്തിന്റെ വിഭവങ്ങൾ - ചിലപ്പോൾ കൂർക്കൽ (ചീവക്കിഴങ്ങ്) കൊ ായിരിക്കും മെഴുക്കുപുരട്ടി. നേരിയ ഔഷധച്ചുവയുള്ള ആ കിഴങ്ങ് ശ്രീധരനു വളരെ ഇഷ്ടമാണ്.

ഉച്ചഭക്ഷണത്തിന്റെ വിഭവങ്ങൾ തന്നെയായിരിക്കും മിക്കവാറും അത്താഴത്തിനും. ഇടനേരങ്ങളിൽ അതുമിതുമായുള്ള നുണയ്ക്കലും കൊറിക്കലും ചവയ്ക്കലും വേറെയും. -ഉരുളക്കിഴങ്ങിന്റെ ദീക്ഷ വളർത്തിയ അനിയനാണ് നനകിഴങ്ങ്. അവനെ അടുപ്പിലിട്ടുചുട്ടു പട്ടുപോലെയുള്ള പുറംതൊലി നുള്ളിനീക്കി മുളകുചമ്മന്തിയും കൂട്ടി കടിച്ചുചവച്ചുതിന്നാൻ ബഹുരസം. വയലറ്റുനിറത്തിലുള്ള വയൽചേമ്പു പുഴുങ്ങിയതും അതുതന്നെ. ഒന്നുമില്ലെങ്കിൽ പുറ്റുമണ്ണു പുരട്ടി ഉണക്കിസൂക്ഷിച്ച ചക്കക്കുരു ചുട്ടു തിന്നാം. (അധികം കഴിച്ചാൽ പള്ളയിൽ നിന്നു ചില പിറുപിറുക്കലും മറ്റും ഉ ാക്കുന്ന ഒരു കു ാമ ിക്കാരനാണ് ചക്കക്കുരു. കരുതി ഭക്ഷിച്ചാൽ മതി) പഴുത്ത ചക്ക പഞ്ചസാരയും ചേർത്തു വരട്ടി പുത്തൻ കലത്തിൽ സൂക്ഷിച്ചുവച്ചിട്ടു ായിരിക്കും. ആ ചക്കയലുവാ വാഴയിലയിൽ വിളമ്പി, തോ ിത്തിന്നാനാണു രസം. കായലരി (മുളയരി) തേനും സുഗന്ധ ദ്രവ്യങ്ങളും ചേർത്ത് മുളങ്കുറ്റിയിൽ നിറച്ചു മുളകൊ ും മുളിയിലകൊ ും ഭദ്രമായി തിരുകിട്ട് കെട്ടിപ്പൊതിഞ്ഞു ചുവന്ന മണ്ണിൽ കുഴിച്ചിടും. മാസങ്ങളോളം മണ്ണിനടിയിൽ കിടന്നു ചില രാസപ്രക്രിയയുടെ ഫലമായി പുറത്തെടുക്കുമ്പോൾ നേരിയ ചാരായഗന്ധം പുറപ്പെടുവിക്കുന്ന ഈ പലഹാരത്തിന്റെ സ്വാദ് അനുഭവിച്ചറിയുക തന്നെവേണം.- ഇവയെല്ലാം വീട്ടിൽനിന്നു തന്നെ തയ്യാറാക്കുന്ന തീൻപ ങ്ങളാണ്. പട്ടണത്തിൽ ഒന്നു മണത്തുനോക്കുവാൻ കൂടി കിട്ടുകയില്ല.

സ്വതവേ ഒരു തീറ്റക്കൊതിയനല്ലെങ്കിലും ശ്രീധരൻ ഈ വിശിഷ്ടവിഭവങ്ങൾ വേ ുവോളമാസ്വദിച്ചു.'' (ഒ.ദേ.കഥ.പു.135)

വീട്ടുപറമ്പിൽ ഉൽപ്പാദിപ്പിച്ച വസ്തുക്കൾ കൊ ് നിർമ്മിച്ച ഈ നാടൻവിഭവങ്ങളുടെ വർണ്ണന വായിക്കുന്നത് തന്നെ സുഖദമായ ഒരനുഭൂതിയിലേക്ക് നയിക്കും. താൻ ഇലഞ്ഞിപ്പൊയിലിൽ നിന്നും കഴിച്ച പലഹാരങ്ങളെക്കുറിച്ച് അച്ഛനു വർണ്ണിച്ചുകൊടുക്കുന്നതു കേട്ടുനിന്ന കിട്ടൻറൈറ്ററുടെ വായിൽ വെള്ളമൂറിയിരിക്കണം എന്നു ശ്രീധരൻ ചിന്തിക്കുന്നുമു ്.

2) മൂന്നു ദശാബ്ദങ്ങൾക്കുശേഷം, അതിരാണിപ്പാടത്തെത്തിയ ശ്രീധരൻ വേലുമൂപ്പരുടെ വീട്ടിൽനിന്നും ഉച്ചയൂണ് കഴിക്കുന്നു. ഒരു ഇടത്തരം ഗ്രാമീണകുടുംബം ആകസ്മികമായെത്തുന്ന ഒരതിഥിയെ സൽക്കരിക്കുന്ന തെങ്ങനെ എന്ന് മനസ്സിലാക്കാൻ ഉപയുക്തമാണീ വിവരണം.

''കോലായിൽ വേലുമൂപ്പരുടെ അരികെത്തന്നെ, പുൽപ്പായിൽ ശ്രീധരനും ഉണ്ണാനിരുന്നു.

പറമ്പിലെ വാഴയിലയിൽനിന്നു മുറിച്ചുകൊ ുവന്ന കൂമ്പിലയിൽ തുമ്പപ്പൂപോലത്തെ ചോറു വിളമ്പി.

ഊണിന്, പ്രതീക്ഷിച്ചതിലുമേറെ വിഭവങ്ങൾ വരുന്നതുക ് ശ്രീധരന് കുറച്ചൊരത്ഭുതം തോന്നാതിരുന്നില്ല.

വടക്കൻപാട്ടിൽ പറഞ്ഞപോലെ മാണിക്യം.

'പൊൻപോലെ നാലു കറി വിളമ്പി

മഴവെള്ളം പോലെ ഉരുക്കുനെയ്യും....''(പളുങ്കുകുപ്പിയിലെ ഉരുക്കുനെയ്യ്, വേലുമൂപ്പരുടെ നിത്യാഹാരവസ്തുവാണെന്നു തോന്നുന്നു.)

ഒരു പരിപ്പുകറി, ചക്കക്കുരുവും മുരിങ്ങയിലയും കൊ ാരു കൂട്ടുകറി, ചേമ്പുവിത്തുകൊ ് ഒരു മുഴുത്തകറി, ചെമ്മീൻ കൊ ് ഒരു മുളകുകറി അങ്ങനെ നാലുകൂട്ടം കറികൾ. കൂർക്കൽ (ചീവക്കിഴങ്ങ്) കൊ ാരു മെഴുക്കുപുരട്ടി, അയക്കൂറമത്സ്യം വറുത്തത്, പപ്പടം, മാങ്ങാച്ചമ്മന്തി - പിന്നെ കറിവേപ്പിലയും ഇഞ്ചിയും ചതച്ചു കലക്കിയ കൊഴുത്ത പച്ചമോരും (ഒരു ചെറിയ പിഞ്ഞാണക്കുടത്തിൽ)''" (ഒ.ദേ.കഥ.പു.537)

അവിടെ പുൽപ്പായിൽ ചമ്രം പടിഞ്ഞിരുന്ന് ഉണ്ണുമ്പോൾ ശ്രീധരൻ ഡൽഹിയിൽ നിത്യേനയെന്നോണം കിട്ടിവരാറുള്ള ഉന്നതതലവിരുന്നുകൾ ഓർക്കുന്നു. അവിടെ എറ്റിക്വെറ്റിന്റെ ചട്ടക്കൂടിലാണ് പാവം അതിഥി. ഒച്ചപ്പെടുത്തി ചവയ്ക്കാനോ, രുചിലഹരി പുറത്തറിയിക്കുന്ന സീൽക്കാരമോ, ഏമ്പക്കമോ പുറപ്പെടുവിക്കാനോ, ഉറക്കെ സംസാരിക്കാനോ പാടില്ല. വേലുമൂപ്പരുടെ കോലായിലിരുന്ന് നാടൻകറികൾ കൂട്ടിക്കുഴച്ച് ചോറുവാരിയുണ്ണുമ്പോൾ വിശപ്പ് വിശിഷ്ട ഭോജ്യങ്ങളിൽ അഭയം പ്രാപിക്കുന്നത് ശ്രീധരനറിയുന്നു. ഊണിന് ശ്രീധരൻ നന്ദി പറയുമ്പോൾ ഒരു ചേമ്പിന്റെ കൂട്ടാനല്ലാതെ പുതുതായൊന്നും ഉ ാക്കിയിട്ടില്ലെന്നും ബാക്കിയെല്ലാം അവിടെ നിത്യവും പതിവുള്ളതാണെന്നും തീറ്റകൊ ് ഒരു തറവാടും മുടിഞ്ഞുപോയിട്ടില്ലെന്നും, നല്ലതനുഭവിക്കാതെ അരിഷ്ടിച്ചുകഴിയുന്നതിൽ അർത്ഥമില്ലെന്നും വേലുമൂപ്പൻ കൂട്ടിച്ചേർക്കുന്നു. ഭക്ഷണത്തെക്കുറിച്ച് തൊണ്ണൂറുചെന്ന ഒരു നാടൻകാരണവരുടെ തത്ത്വശാസ്ത്ര മാണിവിടെ തെളിയുന്നത്.

3) '*വിധി*' എന്ന ചെറുകഥയിൽ ഒരു പ്രവാസിമലയാളി ഏറെക്കാലത്തിനു ശേഷം വീട്ടിലെത്തുമ്പോൾ ഉ ാകാനിടയുള്ള കോലാഹലത്തെക്കുറിച്ച് കഥാനായകൻ സങ്കൽപ്പിക്കുന്നു. ഭക്ഷണത്തിനാണിവിടെയും പ്രഥമസ്ഥാനം.

''അടുക്കളയിൽ നിന്നു വറുക്കലും പൊരിക്കലും തന്നെ. എരിശ്ശേരിയുടെ ഗന്ധം. അവൻ ഉണ്ണുന്നു. അവന്റെ ചോറുരുള കൈയിൽനിന്നു വായിലേക്കു പോകുന്നതു കാണാൻ എത്ര കണ്ണുകളാണ് ചുറ്റും നിരന്നിരിക്കുന്നത്. 'കുട്ടന് ഉണ്ണാനറിഞ്ഞൂടാ,' വല്യമ്മ കളിയാക്കുന്നു."ഞാൻ ഇലയിൽ ഊണു കഴിച്ചിട്ട് മൂന്നു കൊല്ലമായി.' മേനോൻ പഴപ്പുളിശ്ശേരി വാരി വായിലാക്കുന്നു."കുട്ടന്നു പഴപ്പുളിശ്ശേരി പ േ വല്ല്യഷ്ടാ.' അമ്മ പറയുന്നു. 'കുറച്ചു ദാള്,' പരിപ്പ് ആവശ്യപ്പെട്ടുകൊ ് മേനോൻ പറയുന്നു. മേനോന്റെ ഹിന്ദുസ്ഥാനി കേട്ട് എല്ലാവരും പൊട്ടിച്ചിരിക്കുന്നു.'' (വിധി പു.215)

കേരളത്തിന്റെ പരമ്പരാഗതകറികളും കഴിക്കൽരീതികളും ഇവിടെ വർണ്ണനാവിഷയമാകുന്നു. തിരിച്ചുചെല്ലാൻ സ്വന്തമായി വീടില്ലാത്ത, പതിനൊന്ന് വർഷമായി പ്രവാസിയായ കഥാനായകൻ തന്റെ ഊണിനു രുചി കൂട്ടുവാൻ വേ ി പുളിശ്ശേരിയോ പാലടപ്രഥമനോ ഒരടുക്കളയിൽനിന്നും സുഗന്ധം പുറപ്പെടുവിക്കില്ലെന്ന് നഷ്ടബോധത്തോടെ ഓർക്കുന്നു. ഒടുവിൽ, തനിക്കുവേ ി തിളയ്ക്കുന്ന രസം, തനിക്കുവേ ി ചട്ടിയിൽക്കിടന്നു പൊരിയുന്ന ഉപ്പേരി - അവയ്ക്കുവേ ി അയാൾ ആൾമാറാട്ടം നടത്തി ഒരു കേരളീയ ഗൃഹത്തിലേക്ക് കടന്നുചെല്ലാൻ വരെ ഒരുങ്ങുന്നു. ആഹാരം ഇവിടെ നഷ്ടത്തിന്റെയും തിരിച്ചുപിടിക്കലിന്റെയും പ്രതീകമായി മാറുകയാണ്.

4) കേളഞ്ചേരി ചന്തുക്കുട്ടിമേലാന്റെ പിറന്നാൾ സദ്യയുടെ വിവരണമാണ് ദേശത്തിന്റെ കഥയിലെ അഞ്ചാം അധ്യായം പകുതിയും. "സാധുക്കൾക്ക് അന്നദാനം, സാധാരണക്കാർക്കു സദ്യ, ബ്രാഹ്മണർക്ക് ഊട്ടും ദക്ഷിണയും.

''സർവ്വാണിസദ്യയ്ക്കു വെച്ചൊരുക്കിയ ചോറ് മുറ്റത്തെ മൂലയിൽ വെള്ളാരം കുന്നുപോലെ പൊങ്ങിനിൽക്കുന്നു. കറികൾ തയ്യാറാക്കി ഒഴിച്ചുവെച്ചിരിക്കുന്നത് പ്രത്യേകം പണിതു ാക്കിയ ര ു വലിയ തോണികളിലാണ്...

ചോറും കറികൾക്കും പുറമേ ഇലമൂടിപപ്പടം, ശർക്കരഉപ്പേരി, പൂവൻപഴം തുടങ്ങിയ വിശിഷ്ടവിഭവങ്ങളും സർവ്വാണി സദ്യയിലെ ഇലകളിൽ വിളമ്പിക്കൊടുക്കും.'' (പു. 29)

വലിപ്പച്ചെറുപ്പം നോക്കാതെ ഓരോ കുട്ടിക്കും വിളമ്പുന്ന ഈ സദ്യ സ്വന്തമാക്കാനും മു ിൽ കെട്ടി വീട്ടിലേക്ക് കൊ ുപോകാനും പാവങ്ങൾ കാട്ടുന്ന കൗശലങ്ങളും തിക്കും തിരക്കും, വിശദമായി വർണിച്ചിരിക്കുന്നു. ഈ സദ്യ കഴിഞ്ഞാൽ അവർക്ക് ര ുമൂന്നു ദിവസത്തേക്ക് കോളാണ്. മിച്ചം വരുന്ന ചോറ് അവർ വെയിലത്ത് ഉണക്കി സൂക്ഷിക്കും. അക്കാലത്തെ ജന്മിത്തറവാടുകളുടെ ആർഭാടവും സാധുക്കളുടെ ദാരിദ്ര്യവും ഇവിടെ തെളിയുന്നു.

5) ദേശത്തിന്റെ കഥയിലെ അവസാനഭാഗത്ത് കിട്ടൻറൈറ്റർ നടത്തിയ ഒരു സദ്യയുടെ വിഭവങ്ങളുടെ വിവരണമു ്. - ഓലൻ, കാളൻ, അവീൽ, എരിശ്ശേരി, പുളിശ്ശേരി, ശർക്കരയുപ്പേരി, പൂവൻപഴം, വലിയപപ്പടം, പാൽപായസം, (മറുനാടൻ കറിയായ സാമ്പാർ അന്ന് സദ്യയിലെ മുഖ്യ വിഭവമായിട്ടില്ല.) (പു.534). പരാന്നഭോജിയായിരുന്ന കിട്ടൻറൈറ്റർ സുഹൃത്തുക്കളെ വിളിച്ച് ഇത്തരം ഒരു സദ്യ കൊടുത്തപ്പോൾ അവർ അമ്പരന്നു. യഥാർത്ഥത്തിൽ, അമ്മയുടെ അസുഖം മാറാൻ, പ്രശ്നം വെച്ചപ്പോൾ പണിക്കർ നിർദ്ദേശിച്ച പരിഹാരം നടത്തുകയായിരുന്നു അയാൾ - നീചാന്നദാനം.

നാടൻ പലഹാരങ്ങൾ

ഗ്രാമജീവിതത്തിന്റെ സിരാകേന്ദ്രങ്ങളാണ് നാടൻചായക്കടകൾ. രുചികരമായ വിഭവങ്ങളുടെ സമ്പന്നതയ്ക്കൊപ്പം നാട്ടുവാർത്തകളുടെയും രാഷ്ട്രീയചർച്ചകളുടെയും അരങ്ങ്കൂടിയാണിവിടം. വീട്ടിൽ എത്ര സ്വാദിഷ്ടമായ ഭക്ഷണമൊരുങ്ങിയാലും, ചായക്കടയിലെ പൂളക്കറി (കപ്പക്കറി) യും പുട്ടും വെള്ളപ്പവും ചായയും ഒരു ശരാശരി ഗ്രാമീണന്റെ ഇഷ്ട ഭക്ഷണമത്രേ.

ഒരു സാഹിത്യകാരൻ എന്ന നിലയ്ക്കും വ്യക്തി എന്ന നിലയ്ക്കും പൊറ്റക്കാട്ടിന് ചായക്കടകൾ ഏറെ പ്രിയങ്കരമായിരുന്നു എന്ന് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഡയറിയിലെയും കൃതികളിലെയും പരാമർശങ്ങൾ സൂചന തരുന്നു. പ്രഭാതങ്ങളിൽ ഗ്രാമാന്തരങ്ങളിലൂടെയുള്ള കാൽനടസവാരിയും നാടൻചായക്കടകളിൽ നിന്നുള്ള ചായകുടിയും വ്യത്യസ്തങ്ങളായ കഥാബീജങ്ങൾ ശേഖരിക്കാൻ അദ്ദേഹത്തെ

സഹായിച്ചു. നാടൻ ചായക്കടകളിൽ ചർച്ച ചെയ്യപ്പെടാത്ത നാട്ടുവാർത്തകളില്ലല്ലോ. ഇത്തരം ഒരു ചായക്കട പശ്ചാത്തലമായി വരുന്ന കഥയാണ്. '*അന്തകന്റെ തോട്ടി*. ആ ചായക്കടയിലെ വിശേഷവിഭവത്തെക്കുറിച്ചുള്ള വിവരണം ശ്രദ്ധിക്കുക.

''ആ പീടികയിൽ കയറി ഒരു കോപ്പ ചായ കുടിക്കാൻ എനിക്കൊരു കൊതി തോന്നി. പഴയകാലത്തെ പതിവാണ്. പുലർച്ചെ എണീറ്റ് ആ പാടത്തിലൂടെ ഒന്ന് നടന്ന് ആ ഗ്രാമീണ റസ്റ്റോറന്റുകളിലൊന്നിൽ കയറിക്കൂടി ഒരു ചെറിയ പ്രാതൽ കഴിക്കുമ്പോഴു ാകുന്ന രസവും തൃപ്തിയും ഒന്നു വേറെയാണ്. കുറ്റിയിൽ നിന്ന് കുത്തിയെടുത്തപാട് വാടിയ വാഴയിലയിൽ കിടത്തിവെച്ച പുഴുങ്ങലരിപ്പുട്ടിൽനിന്നു പുറപ്പെടുന്ന ആവിയുടെ മണവും വറുത്തിട്ടതിൽപ്പെട്ട കരിഞ്ഞ കപ്പൽ മുളകിന്റെ കഷണങ്ങളും നാളികേരത്തു ങ്ങളും മുകളിൽ നൃത്തം വെക്കുന്ന ചുകന്ന കടലക്കറിയുടെ രുചിയും അനുഭവിച്ചിട്ടു കാലം വളരെയായി.'' (പു. 24)

പുട്ടിനും മീൻകറിക്കും പേരുകേട്ട രാരിച്ചന്റെ ചായപ്പീടികയെക്കുറിച്ച് '*സംസാരിക്കുന്ന ഡയറിക്കുറിപ്പു*'കളിൽ പറയുന്നു.

''കനോലിത്തോടിന്റെ മറുകരയിൽ തിരുത്ത്യാടുവയലിന്റെ തെക്കെ മൂലയിൽ ഒറ്റപ്പെട്ട ഒരു ചായപ്പീടികയു ്. രാരിച്ചന്റെ ചായപ്പീടിക. രാരിച്ചന്റെ ചായക്കടയിലെ മീൻകറി ദേശത്തു പ്രസിദ്ധമാണ്. രാരിച്ചൻ പിടിച്ച മീൻ രാരിച്ചൻ തന്നെ പ്രിപ്പേർ ചെയ്യും. പാചകം മറ്റൊരാളെക്കൊ ് തൊടുവിക്കപോലുമില്ല. പുട്ട്, വെള്ളപ്പം, കടലക്കറി, കാച്ചിയ പപ്പടം, മീൻകറി ഇവയൊക്കെയാണ് രാരിച്ചന്റെ പീടികയിൽ പ്രാതലിനുള്ള വിഭവങ്ങൾ. മീൻകറി തയ്യാറാവാൻ കുറച്ചു വൈകും. മണി ഒമ്പതു കഴിയും.

മീൻചട്ടിയിൽനിന്ന് നല്ല കഷ്ണങ്ങൾ തെരഞ്ഞെടുത്ത് രാരിച്ചൻ എന്റെ പ്ലേറ്റിൽ വിളമ്പും. പട്ടുപോലെ അരച്ച നാളികേരവും ചേർത്തു പാചകം ചെയ്ത ആ മത്സ്യക്കറിയുടെ സ്വാദ് ഒന്നു പ്രത്യേകമാണ്. ചിരവിയ നാളികേരം കൊ ാരു പൂരം നടത്തിയ പുട്ടും കാച്ചിയ പപ്പടവും കൂട്ടിക്കുഴച്ചു ആ മീൻകറിയിൽ മുക്കിത്തിന്നാൻ എന്തൊരു സ്വാദാണെന്നോ.''(സംസാരിക്കുന്ന ഡയറിക്കുറിപ്പുകൾ, പു.21)

അതിരാണിപ്പാടത്ത് നാട്ടുചർച്ചകൾ നടക്കുന്നൊരിടമാണ് ഭാരത് മാതാ ടീഷോപ്പ്. പുട്ട് + കടലക്കറി + പപ്പടം ആണ് അവിടെയും പ്രധാന വിഭവം - ഇത് 'കുതിരബിരിയാണി' എന്ന ഓമനപ്പേരിലാണ് നാട്ടുകാരുടെ ഇടയിൽ അറിയപ്പെടുന്നത്.

ശ്രീധരൻ ബാല്യകാലത്തിൽ ഏറെ ഇഷ്ടപ്പെട്ടിരുന്ന ഒരു ഇടമാണ് അപ്പക്കാരത്തി അമ്മയുടെ വീട്. ആവശ്യക്കാർക്കു വെള്ളപ്പം ചുട്ടുവിൽക്കുന്ന മഹതിയാണ് അപ്പക്കാരി അമ്മ. ആഴ്ചയിൽ ഒന്നോ രണ്ടോ പ്രാവശ്യം അപ്പം വാങ്ങാനായി ശ്രീധരനെ അങ്ങോട്ടയക്കും. അവിടത്തെ കാഴ്ചകൾ ശ്രീധരനെ തെല്ലൊന്നുമല്ല രസിപ്പിച്ചിരുന്നത്. തീൻകൊതിയല്ല പ്രധാനം- വെള്ളപ്പം ചുട്ടെടുക്കുന്ന ആ അന്തരീക്ഷത്തിൽ തെല്ലുനേരം തങ്ങിനിൽക്കാനും അപ്പക്കാരത്തി അമ്മയുടെ അത്ഭുതകരമായ പാചകമുറകൾ നോക്കി രസിക്കാനുമുള്ള ഒരാകാംക്ഷ. കലത്തിൽ കലക്കിവെച്ച മാവു ചട്ടികളിലേക്ക് മാറിമാറി മുക്കിയൊഴിക്കുന്നതും പുളിപ്പിച്ച അരിമാവിന്റെയും തെങ്ങിൻ കള്ളിന്റെയും കുഴമ്പ് ചട്ടിയിലെ രാസപ്രക്രിയയാൽ കൊതിപ്പിക്കുന്ന ഗന്ധ ത്തോടുകൂടിയ അപ്പമായി രൂപം കൊള്ളുന്നതും മാവുപൊരിഞ്ഞുകരിഞ്ഞ് അരിപ്പപോലയായിത്തീർന്ന വക്കുകളോടൊപ്പം അപ്പം ഉരുക്കൂടി വരുന്നതും അതിന്റെ കൊഴുപ്പുകൂടിയ മദ്ധ്യവൃത്തത്തിൽ സൂക്ഷ്മ സുഷിരങ്ങളുളവാകുന്നതും ഒക്കെ ഉറ്റുനോക്കിക്കൊണ്ട് ശ്രീധരൻ അവിടെ നേരം പോകുന്നതറിയാതെ നിന്നുപോകും.

അപ്പത്തിന്റെ നിർമ്മാണ പ്രക്രിയ മുഴുവൻ പൊറ്റെക്കാട്ട് താൽപര്യത്തോടെ വർണ്ണിക്കുന്നു.

"അടിയിൽ ഉണക്കച്ചകിരിത്തീയെരിഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന മൂന്നു ചെറിയ അടുപ്പുകൾക്കരികെ കറുത്ത കള്ളിത്തുണിയും പുള്ളിക്കുപ്പായവും ധരിച്ച ഒരു വേദക്കാരത്തി (ക്രിസ്ത്യാനി) തള്ള മുട്ടുമടക്കിയിരുന്ന് ഒരു വലിയ കലത്തിൽ തയ്യാറാക്കിവെച്ച മാവ് കുറെശ്ശെ ഒരു ചിരട്ടക്കയിൽകൊണ്ടു മുക്കി അടുപ്പിനു മീതെ പ്രതിഷ്ഠിച്ച മൺചട്ടിയിലേക്ക് പരത്തിപ്പകർന്ന്, കനൽ നിറച്ച മറ്റൊരു ചട്ടികൊണ്ട് അത് മൂടിവെച്ചും ഇടയ്ക്ക് അടുപ്പുകളെ പരിചരിച്ചും, ചട്ടിയിൽ പകർന്ന മാവ് നേരിയ സീൽക്കാരത്തോടെ വരണ്ടുകൂടി പാകമായെന്നുവരുമ്പോൾ മുകളിലെ തീച്ചട്ടി മാറ്റിവെച്ച് അടിയിലെ ചട്ടിയിൽ ഒട്ടിപ്പിടിച്ച വെള്ളപ്പം ഒരു ചട്ടുകം കൊണ്ടു കോരിയെടുത്തു വാഴയിലകൊണ്ടു വസ്ത്രമുടുപ്പിച്ച വലിയൊരു മുറത്തിലേക്കു നിക്ഷേപിച്ചും, അപ്പം ചുട്ടെടുത്ത ചട്ടിയിൽ വീണ്ടും മാവു പകർന്നുകൊടുക്കുന്നതിനു പ്രാരംഭമായി അതിന്റെ അകം വെളിച്ചെണ്ണ നനച്ച തുണിശ്ശീലകൊണ്ട് അമർത്തിത്തുടച്ചു മിനുക്കിയും അവിടെ തിരക്കിട്ടു ജോലിചെയ്യുന്നതു കാണാം.

പപ്പടവട്ടത്തിലുള്ള ചെറിയ അപ്പത്തിനു വില ഒരു കാശാണ്. (പഞ്ചസാര ചേർത്തു പാകമാക്കി വലിയൊരു പിഞ്ഞാണത്തിൽ പകർന്നുവെച്ച തേങ്ങാപ്പാൽ കുഴമ്പ്

ഇലക്കുമ്പിൾകൊ ് മുക്കി ഓരോ അപ്പത്തിന്റെയും മീതെ പുരട്ടിക്കൊടുക്കുകയും ചെയ്യും. -സൗജന്യമായി) ര ുകാശു കൊടുത്താൽ താമരപ്പൂവിന്റെ വലിപ്പമുള്ള അപ്പം കിട്ടും. അരയണ കൊടുത്താൽ ഒരു കോഴിമുട്ട മുഴുവനും ഉടച്ചുചേർത്ത സ്പെഷ്യൽ അപ്പം.

കേൾവി വെള്ളപ്പത്തിനാണെങ്കിലും ഇവിടെ പുട്ടും കിട്ടും. ചിരകിയ നാളികേരം കൊ ു ര ുറ്റത്തും പൊടിപ്പും തൊങ്ങലും ചാർത്തിയ പുട്ട്, വാഴയില വിരിച്ച വേറൊരു മുറത്തിൽ ആവി പറപ്പിച്ചുകൊ ് അണിനിരത്തി വെച്ചിട്ടു ാകും. - കഷ്ണത്തിനു ര ുകാശ്

കൂടാതെ വലിയൊരു മൺകുടത്തിൽ ചക്കരക്കാപ്പിയും (കട്ടൻകാപ്പി) ഒരുക്കിവെച്ചിരിക്കും. ര ുകാശുകൊടുത്താൽ യഥേഷ്ടം കുടിക്കാം.'' (ഒ. ദേ.കഥ. പു. 92)

അതിരാണിപ്പാടത്തെ രുചികൊ ു ത്രസിപ്പിച്ച അപ്പക്കാരത്തി അമ്മയ്ക്കു പുറമെ, നഗരത്തിന്റെ പ്രാന്തപ്രദേശത്തുള്ള മദീനഹോട്ടലിലും കോഴിക്കോടൻ പലഹാരങ്ങൾ വിൽക്കുന്നു. തലയണയൊറയും പഴംപൊരിയുമാണവിടത്തെ മുഖ്യ പലഹാരങ്ങൾ. പഴം അരിമാവും സുഗന്ധദ്രവ്യങ്ങളും കൂട്ടിച്ചേർത്തു വെളിച്ചെണ്ണയിൽ വറുത്തെടുത്ത ഒരു മധുര പലഹാരമാണ് തലയണയൊറ - വില അരയണ. അതിരാണിപ്പാടത്ത് പുതുതായി പൊങ്ങിവന്ന കോരൻബട്ട്ളറുടെ ചായക്കടയെപ്പറ്റി പരാമർശമു ്കിലും പലഹാരങ്ങളുടെ വിവരണമില്ല.

അതിരാണിപ്പാടത്തെ അതിർത്തിക്കപ്പുറത്തുള്ള ചേങ്ങരയിലെ ഷെയ്ക്കിന്റെ പള്ളിയിൽ വർഷത്തിലൊരിക്കൽ നടക്കുന്ന അപ്പാണ്യം (അപ്പവാണിഭം) നേർച്ച കാണാൻ ശ്രീധരൻ അച്ഛന്റെയും ഗോപാലേട്ടന്റെയും കൂടെപോകുന്നു. വാദ്യഘോഷങ്ങളുടെയും കാന്തവിളക്കുകളുടെയും അകമ്പടിയോടുകൂടി വലിയ കൊട്ടകളിൽ പലതരം അപ്പങ്ങൾ നിറച്ച് വർണ്ണപ്പട്ടുകൊ ് മൂടി ഓരോ നേർച്ചവരവു സംഘങ്ങളുമെത്തും. നേർച്ചവന്ന അപ്പങ്ങൾ വിൽക്കാൻ വെച്ചിരിക്കും. പലതരങ്ങളിലും നിറങ്ങളിലുമുള്ള അപ്പങ്ങൾ കാരയ്ക്കാ അപ്പം, ചുക്കപ്പം, പൂവപ്പം, അമ്പായത്തിലട, ഉ - അങ്ങനെ നൂറുകൂട്ടം. (പു.49). ശ്രീധരന് അച്ഛൻ മൂന്നുനാലുതരം അപ്പം വാങ്ങിക്കൊടുക്കും. പക്ഷെ ഒന്നും അവിടെവെച്ച് സ്വാദ് നോക്കാൻ അനുവദിക്കയില്ല. വീട്ടിൽചെന്ന് എല്ലാവർക്കും ഓഹരി വെച്ചു കൊടുത്തിട്ടേ തിന്നാവൂ എന്നാണ് അച്ഛന്റെ കൽപ്പന.

'*മൂടുപട*'ത്തിലെ കതീശയുമ്മ നല്ലൊരു പാചകക്കാരിയാണ്. ചില്ലറ വരുമാനമു ാക്കാൻ വേ ി ഒരു ദിവസം അവർ ആറണയ്ക്ക് അരിയും മൂന്നണയ്ക്ക് വെളിച്ചെണ്ണയും വാങ്ങി. കുറേ മുറുക്കുകൾ പൊരിച്ച് വിൽക്കാൻ ആലിക്കുട്ടിയുടെ കൈയ്യിൽ കൊടുത്തയയ്ക്കുന്നു. കടുംമഞ്ഞ വർണ്ണത്തിൽ സ്വർണ്ണത്തിന്റെ പിരിവളകൾപോലുള്ള മുറുക്കുകൾ. പക്ഷേ അന്നാദ്യമായി കച്ചവടത്തിനിറങ്ങിയ ആലിക്കുട്ടി പരിചയക്കാർക്കെല്ലാം കടം കൊടുത്ത് ഒഴിഞ്ഞ മടിയുമായി തിരിച്ചുവരുന്നു. അവരുടെ വിശേഷവിഭവം നെയ്യപ്പമാണ്. അപ്പുക്കുട്ടൻ ഒരു ദിവസം ആമിനയുമായി വാതുവെച്ച് ഒരേ ഇരിപ്പിൽ പത്തുനെയ്യപ്പം തിന്നുന്നു. അപ്പുക്കുട്ടന്റെ പിണക്കം മാറ്റാൻ രാത്രി പച്ചക്കറിക്കാവൽപ്പുരയിൽ ഒറ്റയ്ക്ക് ഇരിക്കുമ്പോൾ ആരും കാണാതെ വന്ന് ആമിന എറിഞ്ഞുകൊടുക്കുന്നതും നെയ്യപ്പം തന്നെ. (പു.38) ഒരിക്കൽ ആലിക്കുട്ടിയുടെ എഴുത്തുവായിച്ചുകൊടുക്കാൻ ചെന്ന അപ്പുക്കുട്ടനെ അവർ ചായയും നെയ്യപ്പവും നൽകി സൽക്കരിക്കുന്നു. അപ്പോൾ വെറ്റിലയ്ക്ക് ചോദിക്കാനെന്ന നാട്യത്തിൽ അവിടെയെത്തിയ അവന്റെ ചിറ്റമ്മ അവനുനേരെ ദുരർത്ഥമുള്ള ചില വാക്കുകളെറിയുന്നു. 'നെയ്യപ്പം തിന്നാൽ ര ു ് കാര്യം' എന്ന പഴഞ്ചൊല്ലാണ് അവൾ ദ്വയാർത്ഥത്തിൽ പ്രയോഗിക്കുന്നത്. ആ വിഷവാക്കുകൾ ഉ ാക്കിയ തുടർചലനങ്ങൾ അപ്പുക്കുട്ടന്റെ നാടു വിടലിലാണ് കലാശിക്കുന്നത്.

'*നാടൻ പ്രേമ*'ത്തിൽ മാളു നഗരത്തിൽ നിന്നെത്തിയ തന്റെ കാമുകന് തിന്നാൻ നാടൻ പലഹാരം സമ്മാനിക്കുന്നു. കൂവ്വപ്പൊടിയിൽ പഞ്ചസാരയും നെയ്യും മറ്റും ചേർത്ത് കുറുക്കി അലുവയുടെ പാകത്തിലാക്കിയ പലഹാരം അയാൾക്ക് കേക്കിനേക്കാളും രുചികരമായി അനുഭവപ്പെടുന്നു. പകരം അയാൾ അവൾക്ക് സമ്മാനിക്കുന്നത് ഒരു നഗരപലഹാരമാണ്- ചോക്ലേറ്റ് . മേലെ ചുകന്നുതിളങ്ങുന്നതു പൊതിച്ചിലാണെന്നു മനസ്സിലാകാഞ്ഞ മാളു ആദ്യമത് അതേപടി വായിലാക്കുന്നു. രവീന്ദ്രൻ അത് കടന്നെടുത്ത് പൊതിച്ചിൽ ചീന്തി വായിലിട്ടുകൊടുക്കുന്നു. അതിന്റെ മണവും രുചിയും മാളുവിൽ മനംപുരട്ടലാണ് ഉ ാക്കുന്നത്. എങ്കിലും രവീന്ദ്രന്റെ സമ്മാനമായതിനാൽ അവൾ അത് മുഴുവനും ചവച്ചിറക്കുന്നു. മനംപുരട്ടൽ മാറാൻ രവി അവളെകൊ ് സിഗരറ്റ് വലിപ്പിക്കുകയും തുടർന്നു ായ ചുമ മാറ്റാൻ ചുംബിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

കാപട്യമില്ലാത്ത മാളുവിന്റെ നിഷ്കളങ്കപ്രേമം തന്നെയാണ് യഥാർത്ഥത്തിൽ രവീന്ദ്രന് ഹൃദ്യമായിത്തോന്നിയ ആ നാടൻ പലഹാരം. അയാൾ അവൾക്ക് തിരിച്ച്

നൽകിയതാകട്ടെ, സ്വാർത്ഥതയുടെ തിളക്കവും കാമത്തിന്റെ ചുവപ്പുമുള്ള മുഖംമൂടിയണിഞ്ഞ കപടപ്രേമം. നാടൻ പലഹാരം രവിക്ക് ആനന്ദമരുളിയതുപോലെ മാളുവിന്റെ പ്രേമവും പരമാവധി സുഖാനുഭൂതികളും ഒടുവിൽ അനപത്യതാദുഃഖമനുഭവിച്ചിരുന്ന അയാൾക്ക് മിടുക്കനായ ഒരു മകനെയും സമ്മാനിക്കുന്നു. നാഗരികനായ രവിയുടെ പ്രണയം താൽക്കാലികമായി, മാളുവിന് സുഖാനുഭവങ്ങൾ നൽകുന്നു ുെ ങ്കിലും ആത്യന്തികമായി അത് അവൾക്ക് കടുത്ത അപമാനവും അസഹ്യമായ ദുഃഖവുമാണ് നൽകുന്നത്. ഒടുവിൽ അവളുടെയും ഭർത്താവ് ഇക്കോരന്റെയും ആത്മഹനനത്തിലാണ് അതു ചെന്നവസാനിക്കുന്നത്. ഗ്രാമത്തിന്റെ നിഷ്ക്കപടതയും ശുദ്ധിയും നഗരത്തിന്റെ കൃത്രിമത്വവും ചതിയും പ്രതീകാത്മകമായി അവതരിപ്പിക്കുകയാണിവിടെ. പൊറ്റെക്കാട്ടിന്റെ കഥപറച്ചിൽ ചിലപ്പോഴെങ്കിലും ധ്വന്യാത്മകമായി മാറുന്നതിനുദാഹരണമാണിത്.

സപ്പർ സർക്കീട്ട്

'*ഒരു ദേശത്തിന്റെ കഥ*'യിലെ ഏറ്റവും രസാവഹമായ ആഖ്യാനങ്ങളിലൊന്നാണ് ശ്രീധരൻ കൂടി അംഗമായ സപ്പർ സർക്കീട്ടു സംഘത്തിന്റെ പ്രവർത്തനങ്ങൾ. ആഴ്ചയിൽ ര ുതവണ സംഘാംഗങ്ങൾ അർദ്ധരാത്രിയിൽ തടിച്ചികുങ്കിച്ചിയമ്മയുടെ വീട്ടിൽ ഒത്തുചേരും. വരിപ്പണമെടുത്ത് ഒരു സപ്പർ (അത്താഴവിരുന്ന്) ഏർപ്പെടുത്തും. സപ്പറിനുശേഷം പ്രച്ഛന്നവേഷത്തിൽ പട്ടണമൂലകളിൽ ചുറ്റിക്കറങ്ങി പലനേരമ്പോക്കുകളും കാണിക്കും. രസികയായ തടിച്ചികുങ്കിച്ചിയമ്മ സെറ്റിനു പല പുതിയ വിനോദപരിപാടികളും ആസൂത്രണം ചെയ്തുകൊടുക്കുന്നതിനു പുറമെ സപ്പറിന് നെയ്ച്ചോറ്, ബിരിയാണി, ഉള്ളിച്ചോറ് തുടങ്ങിയ വിഭവങ്ങൾ വെച്ചൊരുക്കി കൊടുത്തിരുന്നു. പാചക കലയിൽ വിദഗ്ദ്ധയായിരുന്ന ആ വടക്കത്തിയമ്മ (വടക്കൻ കേരളത്തിൽ നിന്നും വന്നവർ) സർക്കീട്ടുസംഘത്തിനുവേ ി രുചിയും വൈവിധ്യമുള്ള ഭക്ഷണ പദാർത്ഥങ്ങൾ തയ്യാറാക്കി.

ശ്രീധരൻ സർക്കീട്ടുസംഘത്തിൽ കൂടിയ ആദ്യദിവസം കുങ്കിച്ചിയമ്മ ഉ ാക്കുന്നത് നെയ്ച്ചോറും ആട്ടുമാംസം കൊ ു ാക്കിയ സ്റ്റ്യൂവുമാണ്. ര ാം ദിവസമാകട്ടെ പപ്പടം പോലെനേർത്ത പത്തിരിയും നേന്ത്രക്കായ ചേർത്തു തയ്യാറാക്കിയ കോഴിയിറച്ചിക്കറിയും, മത്തിയും വെള്ളുള്ളിയും ചേർത്തു തയ്യാറാക്കിയ സ്പെഷൽ ചക്കപ്പുഴുക്കും. മൂന്നാം ദിവസം തേങ്ങാപ്പാലൊഴിച്ച പൊടിയരിക്കഞ്ഞി, മത്തിചേർത്ത ഈന്തിൻപുഴുക്ക്,

ഉണക്കച്ചെമ്മീൻപൊടികൊ ് ചമ്മന്തി. വടക്ക് മുക്കളശ്ശേരിയിൽ നിന്നും തന്റെ ആങ്ങള കണാരി മേസ്തിരി വിരുന്നിനെത്തിയപ്പോൾ അവർ സംഘാഗങ്ങൾക്കായി ഒരു ടീ പാർട്ടി (ചായയും പലഹാരങ്ങളും) ഒരുക്കുന്നു.

വിഭവങ്ങൾ

1) ആറാം നമ്പർ(ഡൈമന്റിന്റെ ആകൃതിയിൽ മുറിച്ചെടുത്ത അമേരിക്കൻ മാവിന്റെ ചെറുപപ്പടങ്ങൾ വെളിച്ചെണ്ണയിൽ വറുത്തു മീതെ പഞ്ചസാര കുഴമ്പു പകർന്നു തയ്യാറാക്കിയത്) -അതിരാണിപ്പാടത്തിന്റെ ദേശീയ പലഹാരം എന്നാണ് പൊറ്റെക്കാട്ട് ആറാംനമ്പറിനെ വിശേഷിപ്പിക്കുന്നത്.

2) വടക്കൻ മുസ്ലീംപലഹാരമായ മ (അരിപ്പൊടിയും റവയും മുന്തിരിങ്ങ ബദാംപരിപ്പ് സുഗന്ധദ്രവ്യങ്ങൾ ഇവയും കൽക്ക വും ചേർത്ത് നെയ്യിൽ വറുത്ത് ആ മിശ്രപദാർത്ഥം കുഴച്ചുപരത്തിയ അമേരിക്കൻ മാവിന്റെ തോലിൽ വീ ും പൊതിഞ്ഞ് വെള്ളിച്ചെണ്ണയിൽ പൊരിച്ചെടുത്ത് കൂമ്പൻത്തൊപ്പിയുടെ രൂപത്തിലുള്ള അപ്പം)

3) കുഞ്ഞിക്കലത്തപ്പം

4) ഇടിയൂന്നി

പരമ്പരാഗതത്വവും പുതുമയും ഇഴ ചേർന്നതാണ് കുകിച്ചിയമ്മയു ാക്കുന്ന വിഭവങ്ങൾ. സസ്യേതരവസ്തുക്കൾ, ചക്ക, ഈന്ത് തുടങ്ങിയ സസ്യവിഭവങ്ങളുമായി കൂട്ടിച്ചേർത്തു ാക്കുന്ന പുഴുക്ക് അവരുടെ സ്പെഷ്യൽ ഇനമാണ്.

കഞ്ഞിയും പുഴുക്കും

ചായയും പലഹാരവും സാർവ്വത്രികമാകുന്നതിനുമുമ്പ് കഞ്ഞിയായിരുന്നു കേരളീയരുടെ പ്രാതൽ. കഞ്ഞിയും പുഴുക്കും കഞ്ഞിയും ചമ്മന്തിയും കഴിച്ച് ദിവസം തുടങ്ങുന്നവരെ ഈ കൃതികളിലും കാണാം.

1) '*വിഷകന്യക*'യിൽ വയനാട്ടിൽ കുടിയേറ്റത്തിനെത്തുന്ന സാധാരണ ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ പ്രഭാത ഭക്ഷണവും പലപ്പോഴും ഉച്ചഭക്ഷണവും അത്താഴവും കഞ്ഞിയും മരച്ചീനി പുഴുക്കുമാണ്.

(2) വയനാട്ടിലെത്തുന്ന ആദ്യകാലസംഘങ്ങളിലൊന്നായ വർക്കിക്കും കൂട്ടർക്കും നേരത്തെയെത്തിയവരിലൊരാളായ അന്തോണിയുടെ കുടിലിൽ അത്താഴത്തിന് കഞ്ഞിയും മരച്ചീനിപ്പുഴുക്കുമൊരുക്കുന്നു. സംഘാംഗങ്ങളിലൊരാളായ ആനിക്കുട്ടി അന്തോണിക്ക് സഹായിയാകുന്നു. ആ സന്ദർഭം ഇരുവരുടെയും സവിശേഷമാനസിക ബന്ധത്തിന് വഴിയൊരുക്കുന്നു.

(യ) ജീവിതം കുടിയേറ്റഭൂമിയിൽ തുടങ്ങുന്ന മറ്റൊരു കുടുംബമാണ് മറിയയുടേത്. പഴകഞ്ഞിയാണവരുടെ പ്രാതൽ. ഉച്ചയ്ക്ക് കഞ്ഞിയും മരച്ചീനി പുഴുക്കും. വയനാട്ടിൽ നേരത്തെ എത്തിച്ചേർന്ന പോത്തച്ചന്റെ വീട്ടൽ നിന്നു കഴിച്ച ചേമ്പുപുഴുക്കിന്റെ രുചി മറിയം വർണ്ണിക്കുന്നു. "ഏലിയാമ്മ ശകലം പുഴുങ്ങിയ ചേമ്പു തിന്നാൻ തന്നു. അയ്യ, നല്ല വെണ്ണ പോലിരിക്കുന്നു." (പു.59)

(ര) കുമ്പ നൽകിയ വശീകരണവുമായി ആരുമില്ലാത്ത ഒരു സായാഹ്നത്തിൽ അന്തോണിയുടെ കുടിലിലെത്തുന്ന മാധവി, അടുക്കളയിലെ പാത്രങ്ങളെല്ലാം തുറന്നുനോക്കുന്നു. ഒരു കലത്തിൽ വേവിച്ച കഞ്ഞിയും മൺചട്ടിയിൽ പുഴുങ്ങിവെച്ച പൂളക്കിഴങ്ങും. തന്റെ കൈയ്യിലെ ചൂർണം ആ കിഴങ്ങിൻപശയിലേക്ക് വിതറുകയാണ് അവൾ ചെയ്യുന്നത്. ആകസ്മികമായി ആ അത്താഴം കഴിക്കാനിടയായ വർക്കി വിഷാംശം ഉള്ളിൽചെന്ന് മരിക്കുകയും ചെയ്തു.

2) '*മൂടുപട*'ത്തിൽ പിശുക്കനായ ചാത്തുവിന്റെ പ്രാതലും ഉച്ചഭക്ഷണവും വിവരിച്ചിരിക്കുന്നു. പ്രാതൽ- ഒരുകിണ്ണം നിറയെ കഞ്ഞിയും - അരികെ ഒരിലയിൽ ചുട്ട കപ്പൽമുളകും, കുത്തിയ പിലാവിലയും. (പു.18)

ഉച്ചഭക്ഷണമായി. വീട്ടിൽ നിന്നും കൊ ുവരുന്ന ചോറ് കടയിൽവെച്ചുകഴിക്കും. ഒരു കിണ്ണത്തിൽമീതെ കറിയൊഴിച്ച ചോറും ഒരു പച്ചമുളകും. (പു.18) ര ു പപ്പടവും കൂടി കാച്ചിയാൽ അയാളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം തിന്നുമുടിക്കലാവും. '*അന്തകന്റെ തോട്ടി*'യിലെ പിശുക്കനായ ഉക്കുണ്ണിനായരുടെ വീട്ടിലും നാളികേരം ചേർത്ത കറിയോ വറുത്തിട്ട കൂട്ടാനോ നിഷിദ്ധവസ്തുക്കളാണ്. ചിലപ്പോൾ ഒരു കാച്ചിയ പപ്പടം ചോറിന്റെ കൂടെ ക ാൽ, അതൊരു സദ്യയാണെന്നാണ് അയാൾ പറയുക.

3) ഒരു നേരം കഞ്ഞിക്ക് അരിയില്ലാതെ വലയുന്ന അങ്ങേയറ്റത്തെ ദരിദ്രരെയും പൊറ്റെക്കാട്ടിന്റെ കഥാലോകത്തിൽ കാണാം. ദാരിദ്ര്യം മോഷണം, വ്യഭിചാരം എന്നിവയിലേക്ക് നയിക്കുന്നത് '*പട്ടുകുപ്പായം*', '*ഇരുട്ടിൽ*' എന്നീ കഥകളിൽ കാണാം. '*ഭ്രാന്തൻനായ*', '*ഇൻസ്പെക്ഷൻ*' എന്നീ കഥകളും പട്ടിണിയുടെ ക്രൂരമുഖം വെളിവാക്കുന്നു. പട്ടിണിയിലും തങ്ങളുടെ വറ്റുകമ്മിയായ കഞ്ഞിയിൽ നിന്നൊരു ഭാഗം ആകസ്മികമായി എത്തിച്ചേർന്ന അപരിചിതനായ അതിഥിക്ക്

നൽകി കഞ്ഞിവെള്ളം കൊ ് തൃപ്തിപ്പെടുന്ന നാണിയെ '*കൊച്ചുഗൃഹസ്ഥ*'യിൽ കാണാം. കഞ്ഞിക്ക് പോലും വകയില്ലാത്ത തങ്ങൾ പഞ്ഞമാസങ്ങളിൽ ജീവിതം മുന്നോട്ടു നീക്കുന്നതെങ്ങനെ എന്ന് നാണിയുടെ രോഗശയ്യയിലായ അച്ഛൻ വിവരിക്കുന്നു.

''പനയുടെ തടിമുറിച്ച് ഇടിച്ചു വെള്ളത്തിലിട്ട് പിഴിഞ്ഞ് ഊറ്റിയെടുത്താൽ കിട്ടുന്ന പൊടിയാണ് ചോറില്ലെങ്കിൽ ഞങ്ങളുടെ അന്നം. ആ പൊടിയിൽ വെള്ളം പകർന്ന് കാച്ചിവറ്റിച്ചെടുത്താൽ ഞങ്ങൾക്ക് അതു വളരെ രുചികര മായൊരാഹാരമാണ്. വല്ല താളോ തകരയോ തഴുതാമയോ നുള്ളികൊ ് വന്ന് ഒരു ചാറുകാച്ചിയാൽ അതിൽ കൂട്ടുകയും ചെയ്യാം.'' (കൊച്ചുഗൃഹസ്ഥ, പൊ. ചെ.വാ. 3. പു. 538)

ഭക്ഷണത്തിലൂടെ സ്നേഹപ്രകടനം

ബന്ധങ്ങൾ ദൃഢമാക്കാൻ കൂട്ടായ്മയെ സഹായിക്കുന്ന ഒരു ഘടകമാണ് ഭക്ഷണക്കൈമാറ്റം. ഒരു വ്യക്തിയോടോ കുടുംബത്തോടോ ഉള്ള സ്നേഹവും കരുതലുമാണ് ആഹാരം നൽകുന്നതിലൂടെ പ്രതിഫലിക്കുന്നത്. "സ്നേഹം എന്ന വികാരം ക്രിയയിലൂടെ പ്രകടിപ്പിക്കുമ്പോഴാണ് അപരനെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം അത് യാഥാർത്ഥ്യമായിത്തീരുന്നത്. ഇത് പ്രകടിപ്പിക്കുന്നതിന് മനുഷ്യൻ ക ത്തിയതിൽ വച്ച് ഏറ്റവും ഫലവത്തായ ഉപാധി ഭക്ഷണമാണ്... ''ക ഉടനെ കുടിക്കാനും തിന്നാനും നൽകുന്നതിലൂടെ അയാൾ സ്വീകരിക്കുന്നത് ഭക്ഷണപാനീയങ്ങൾക്കപ്പുറത്തായി തന്നോടുള്ള സ്നേഹവായ്പാണ്.''[14] '*ഒരു ദേശത്തിന്റെ കഥ*'യിൽ ഉണ്ണൂലിയമ്മ ഉ ാക്കിത്തന്ന തേങ്ങാച്ചോറിന്റെ രുചിയിലൂടെ ശ്രീധരൻ അവരെ ഓർത്തുകൊ ിരിക്കുന്നതും, 'നെന്റെ അമ്മന്റെ കൈകൊ ു കിട്ടിയ കഞ്ഞിന്റെ വെള്ളം ഞങ്ങളാരും ഒരു കാലത്തും മറക്കൂലാ''എന്ന് വേലു മൂപ്പർ അനുസ്മരിക്കുന്നതും ദശാബ്ദങ്ങൾ കഴിഞ്ഞാലും ആഹാരക്കൈമാറ്റത്തിലൂടെ ദൃഢമായ സ്നേഹബന്ധം മാഞ്ഞുപോകുന്നില്ല എന്നതിനുദാഹരണമാണ്.

കന്നിപ്പറമ്പുമായി ഇത്തരം ഭക്ഷണത്തിലൂടെയുള്ള ബന്ധം സ്ഥാപിച്ചവരാണ് മേൽപ്പറഞ്ഞ അന്തമാൻ ചാത്തപ്പൻ, പാണൻകണാരൻ, മുക്കുവൻ എരപ്പൻ, കിട്ടൻ റൈറ്റർ, ഒറ്റക്കൈയത്തി പൂശാരിച്ചിതള്ള എന്നിവർ. ഉത്തരേന്ത്യൻ തീർത്ഥയാത്രയുടെ വിവരണവുമായെത്തുന്ന കണാരൻ സന്ധ്യാസമയത്തെത്തിയാൽ രാത്രി

പതിനൊന്നുമണിക്കേ യാത്രയാവുകയുള്ളൂ. മത്സ്യമാംസാദികൾ കൂട്ടി തീർത്ഥയാത്രയിലെ വ്രതമവസാനിപ്പിക്കുന്നത് കന്നിപ്പറമ്പിലെ അത്താഴം കൊ ാണെന്ന് പാണൻ മേനി പറയും. (ഒ.ദേ.കഥ.പു.204) പ ് എഴുത്തുപള്ളിയിൽ കൃഷ്ണൻമാസ്റ്ററുടെ കൂടെ പഠിച്ച ചങ്ങാതിയാണ് എരപ്പൻ. മൂന്നു നാലുമാസം കൂടുമ്പോളൊരിക്കൽ, തന്റെ പഴയ സതീർത്ഥ്യനെകാണാൻ എരപ്പൻ മത്സ്യകാഴ്ചയുമായി കന്നിപ്പറമ്പിലെത്തും. കൈയിലുള്ള ചെമ്പല്ലിയോ നരിമീനോ ഉയർത്തിപ്പിടിച്ച് മുഖം ഇടവും വലവും തിരിച്ച് പഞ്ചാരച്ചിരിതൂവും. അത്ഭുതകരമായ കടൽകഥകൾ പറഞ്ഞ് ഊണുകഴിയുന്നതുവരെ ഇരിക്കും. മുക്കുവൻ എരപ്പന്റെ വരവ് ശ്രീധരന് ഒരുത്സവം പോലെയാണ്. അന്ന് നല്ല മത്സ്യക്കറികൂട്ടുകയും ചെയ്യാം, എരപ്പന്റെ വിസ്മയകരമായ അനുഭവകഥകൾ കേൾക്കുകയും ചെയ്യാം.

''സരസസംഭാഷണം കൊ ് ആളുകളെ മയക്കി, ഭേദപ്പെട്ട തറവാടുകളിൽ നിന്നും ആഹാരം തരപ്പെടുത്തുന്ന വിരുതനാണ് കിട്ടൻറൈറ്റർ. തുമ്പപ്പൂപോലെ വെൺമയുള്ള മൽമു ും, തേച്ചുമിനുക്കിയ സിൽക്ക്ഷർട്ടും ധരിച്ചുനടക്കുന്ന സുമുഖനായൊരു യുവാവാണ് കിട്ടൻറൈറ്റർ- റൈറ്റർ എന്നത് പേരിനോട് ഏച്ചുകൂട്ടിയ ഒരു ഭംഗി വാക്കുമാത്രമാണ്. ഉപജീവനത്തിനായി യാതൊരു ജോലിയും ചെയ്യുന്നില്ല. ക്ലീൻഷേവ് ചെയ്ത മുഖത്തെ മയക്കുപുഞ്ചിരിയും പ്രദർശിപ്പിച്ചുകൊ ് സദാ ഒരു സൊള്ളൽ വിദഗ്ദ്ധനായങ്ങനെ സർക്കീറ്റടിക്കും. ഭേദപ്പെട്ട വീടുകളിൽ മാത്രമേ മൂപ്പർ വിളയാടുകയുള്ളൂ. രാവിലത്തെ ചായയുടെ നേരം നോക്കിചെന്നുകയറും. സരസ സംഭാഷണങ്ങൾ കൊ ് ആതിഥേയനെ ഇരുത്തിക്കളയും. മധ്യാഹ്നഭക്ഷണത്തിന്റെ നേരം നോക്കി ഇറങ്ങാൻ ഭാവിക്കും. ഇരിക്കൂ കിട്ടൻറൈറ്ററേ, ഊണുകഴിച്ചിട്ടു പോകാം. .ആതിഥേയന്റെ ക്ഷണം. ഒര് സ്ഥലത്തു ചെല്ലാമെന്നു പറഞ്ഞിരുന്നു- ശരി അതു പിന്നെയാവാം- എന്ന് ഞൊടിഞ്ഞുകൊ ് അവിടെത്തന്നെ ഇരിക്കും. പിന്നെ ഊണു കഴിഞ്ഞ് ഒന്നു വിശ്രമിച്ചിട്ടേ സ്ഥലം വിടുകയുള്ളു. എന്നാൽ യാതൊരാൾക്കും തോന്നുകയില്ല ഈ മനുഷ്യൻ തെ ിത്തിന്നു നടക്കുന്ന ഒരു വിരുതനാണെന്ന്,- പെരുമാറ്റവും സംഭാഷണവും അത്ര മാന്യമായിട്ടാണ്.'' (ഒ ദേ. കഥ.പു.79) കല്യാണവീട്ടിലും മരണവീട്ടിലും ആരും ആവശ്യപ്പെടാതെ തന്നെ സകലസഹായവുമായെത്തുകയും ചെയ്യും.

കന്നിപ്പറമ്പിലെ സ്ഥിരം സന്ദർശകനാണ് കിട്ടൻ റൈറ്റർ. മാപ്പിള ലഹളയുടെ ഭീകരകഥകളും, കേളഞ്ചേരിയിൽ നടക്കുന്ന ഉപജാപങ്ങളും അടുക്കളയിൽ നിന്നുയരുന്ന

അയക്കൂറ പൊരിച്ച മണം ആസ്വദിച്ച്കൊ ് കിട്ടൻറൈറ്റർ സരസമായി വിവരിക്കും. ഗ്രാമീണ ജനസാമാന്യത്തിന് സുപരിചിതരായ ഇത്തരം വ്യക്തികളുടെ ഒരു നേർചിത്രമായി മാറുന്നു കിട്ടൻറൈറ്റർ.

പ ഷോഴോ, വലതുകൈ ചീങ്കണ്ണി കടിച്ചുതിന്ന കഥയും പറഞ്ഞു കൊ ് കന്നിപ്പറമ്പിലെത്തുന്ന ഒരു വൃദ്ധയാണ്, കാവിമു ുകൊ ് ഏത്താപ്പു കെട്ടിയ ഒറ്റക്കയ്യത്തി പൂശാരിച്ചി തള്ള. ഓരോ തവണ വരുമ്പോഴും അവർ പഴയ സങ്കടകഥ പറഞ്ഞ് കണ്ണീരൊഴുക്കും. ശ്രീധരന്റെ അമ്മയ്ക്ക് സഹതാപം മൂക്കും. തള്ളയ്ക്ക് കഞ്ഞി കൊടുക്കും. (പു.258)

ലഹളക്കാലത്ത്, അഭയാർത്ഥിയായി ഇലഞ്ഞിപ്പൊയിലിൽ കഴിയുമ്പോൾ ശ്രീധരനുമായി രൂപപ്പെട്ട സ്നേഹബന്ധത്തിന്റെ ഓർമ പുതുക്കാൻ, കന്നിപ്പറമ്പിൽ തിരുവാതിരയ്ക്ക് കാഴ്ചദ്രവ്യങ്ങളുമായി കിഴക്കൻ മലയോരഗ്രാമത്തിൽ നിന്ന് എത്തുന്ന ചങ്ങാതിയാണ് ചന്തുക്കുഞ്ഞൻ. സ്വയം കൃഷി ചെയ്തു ാക്കിയ കദളി വാഴക്കുല, ചേന, വയൽച്ചേമ്പ്, ക ിക്കിഴങ്ങ് (കാച്ചിൽ) നനകിഴങ്ങ് തുടങ്ങിയ പഴങ്ങളും പച്ചക്കറികളും ഒരു വലിയ മുളംകുറ്റിയിൽ ചെറുതേനും ഇലപ്പൊതിയിൽ കൂവ്വപ്പൊടിയും ആയി തിരുവാതിരനോമ്പുകാരെ കണക്കാക്കിയാണ്. ചന്തുക്കുഞ്ഞൻ കൊ ുവരുന്ന കാഴ്ചവസ്തുക്കൾ. ചന്തുക്കുഞ്ഞന് വിവാഹം കഴിച്ചുകൊടുക്കാൻ തനിക്ക് ഒരു പെങ്ങളില്ലല്ലോ എന്നോർത്ത് ദുഃഖിക്കാറു ് ശ്രീധരൻ. ഇങ്ങനെ നന്ദിയും സ്നേഹവും പുലർത്തുന്ന സുഹൃത്തിനെ പട്ടണത്തിൽ ക ുകിട്ടുകയില്ലെന്നും ഉറപ്പിക്കുന്നു. കന്നിപ്പറമ്പിൽ നിന്ന് ചായയും പലഹാരവും കഴിച്ച് തന്റെ കുഗ്രാമത്തിലേക്കുള്ള ശ്രീധരന്റെ വരവിനെക്കുറിച്ച് വീ ും വീ ും ഓർമിപ്പിച്ചുകൊ ാണ് ചന്തുക്കുഞ്ഞൻ യാത്രയാവുന്നത്.

ദാമ്പത്യബന്ധം ഊട്ടിയുറപ്പിക്കുന്നതിനും പങ്കുവഹിക്കുന്നവയാണ് ഭക്ഷ്യ വസ്തുക്കൾ എന്ന് മൂത്തോറൻ മേസ്തിരിയുടെയും പാഞ്ചിയുടേയും ജീവിതം തെളിയിക്കുന്നു. മുൻസിപ്പൽ തൂപ്പുവേലക്കാരുടെ മേസ്തിരിയായ ചെറുമൻ മൂത്തോറന്റെ ര ാമത്തെ ഭാര്യയാണ് പാഞ്ചി. ആദ്യഭാര്യ പ്രസവിക്കാത്തതിനാൽ അമ്പത്തഞ്ചു വയസ്സുകഴിഞ്ഞപ്പോൾ പത്തൊമ്പതുകാരിയും അഴകുള്ളവളുമായ പാഞ്ചിയെ വിവാഹം ചെയ്തു. തന്റെ അഴകിന്റെ അങ്ങാടി നിലവാരത്തെക്കുറിച്ച് നന്നായി മനസ്സിലാക്കിയ പാഞ്ചി മൂത്തോറനെ പരമാവധി ചൂഷണം ചെയ്യുന്നു പാഞ്ചിക്ക് നിത്യവും എന്തെങ്കിലും പലഹാരം തിന്നണം. നെയ്യപ്പം- എള്ളു -കറുത്ത

അലുവ-ജിലേബി- അങ്ങനെ ഓരോ ഐറ്റം- കൂടെ കൂടെ ചായകുടിക്കണം- ചായകുടിച്ചില്ലെങ്കിൽ തലവേദന വരുമത്രേ. ഗർഭിണിയായപ്പോൾ പാഞ്ചിക്ക് ആഗ്രഹങ്ങൾ (കെറപ്പപ്പൂതികൾ) പെരുകിത്തുടങ്ങി. ഒരു ദിവസം തൊ ിയലുവ, പിറ്റേന്ന് താമരക്കിഴങ്ങ്, പിന്നെ കാടയിറച്ചി..... നാട്ടിൽ മാങ്ങ കിട്ടാത്ത കാലത്ത് സേലത്തു നിന്നും പ്രത്യേകം വരുത്തിയ പുളിമാങ്ങ....... മൂത്തോറൻ മുറുമുറുപ്പുകൂടാതെ എല്ലാ ആഗ്രഹങ്ങളും സാധിച്ചുകൊടുക്കുന്നു. അവസാനം പാഞ്ചി പ്രസവിച്ചപ്പോഴോ, ഗർഭത്തിൽ കുറ്റം ചെയ്തവർ വേറെ മൂന്നുപേരുറ ന്ന് സമ്മതിക്കേ ിവരികയും ചെയ്തു. ഇത്തരം നാടകങ്ങൾ ഗ്രാമപ്രദേശങ്ങളിൽ അരങ്ങേറുന്നത് സാധാരണമാണ്. പൊറ്റെക്കാട്ട് അവ ഒപ്പിയെടുത്തവതരിപ്പിക്കുന്നു.

വീട്ടിൽ എത്തുന്ന വിരുന്നുകാരെ സൽക്കരിക്കുക എന്ന കോഴിക്കോടൻ കൂട്ടായ്മയുടെ പതിവിനുദാഹരണങ്ങൾ ദേശത്തിന്റെ കഥയിലും മറ്റു കൃതികളിലും കാണാം. വീട്ടിലെത്തിയ വിരുന്നുകാർക്കുവേ ി അപ്പം വാങ്ങി വരുമ്പോഴാണ് ശ്രീധരനെ പരുന്ത് മാന്തുന്നത്. അപ്പുവിന്റെ കുടിലിൽ ആദ്യമെത്തിയ ശ്രീധരനെ ക ് അവന്റെ അമ്മ ഓനെ എന്തിനാപ്പം ഇങ്ങോട്ട് കൂട്ടികൊ ് വന്നത്.? ഓന് കൊടുക്കാൻ ഇക്കുടിയിൽ ഒന്നുല്ല്യല്ലോ! എന്നു സങ്കടപ്പെട്ടു പറയുന്നു. അപ്പുവിന്റെ തളർന്നു കിടക്കുന്ന പെങ്ങൾ നാരായണി വിരുന്നുകാരന് പേരയ്ക്ക പറിച്ചു കൊടുക്കാനാവശ്യപ്പെടുന്നു. നാരായണി മരിച്ച് വർഷങ്ങൾക്കുശേഷം കുഴിമാടം സന്ദർശിക്കുന്ന ശ്രീധരൻ അവൾക്ക് പ്രിയങ്കരമായ ഒരു കുമ്പിൾ പൊട്ടിക്ക (ഒരു കാട്ടുപഴം) അവിടെ നിക്ഷേപിക്കുന്നു. ഒരു മുതലാളി സുഹൃത്തിനൊപ്പം കച്ചവടാവശ്യത്തിന് ഒരുൾനാടൻ തറവാട്ടിലെത്തിയ കൃഷ്ണൻമാസ്റ്റർ അവിടെ ഊണിന് വിഭവങ്ങൾ വച്ചൊരുക്കിയ വീട്ടുടമസ്ഥന്റെ സുന്ദരിയും സുശീലയുമായ മകളെ മൂത്തമകൻ കുഞ്ഞപ്പുവിനെകൊ ് വിവാഹം ചെയ്യിക്കാനാഗ്രഹിക്കുന്നു. തമിഴ്നാട്ടിൽ റെയിൽവേ വിഭാഗത്തിൽ ജോലിചെയ്യുന്ന കുഞ്ഞപ്പുവിനെ കുറിച്ച് കൂടുതലന്വേഷിക്കാൻ അവിടെയെത്തിയ പെൺകുട്ടിയുടെ സഹോദരനെയും സുഹൃത്തിനെയും സ്വീകരിക്കുന്നത് കുഞ്ഞപ്പുവും അയാളുടെ തമിഴത്തി ഭാര്യയും കൂടിയാണ്. ഭർത്താവിന്റെ നാട്ടിൽ നിന്നെത്തിയ മലയാളത്തൂരുകാരെ അവർ പുട്ടുമായം കൊഴുക്കട്ട, വാളപ്പം എന്നിവ നൽകി സൽക്കരിക്കുന്നു.

'*സന്ദർശനം*' എന്ന ചെറുകഥയിൽ മദിരാശിയിൽ നിന്നെത്തുന്ന വിരുന്നുകാരെ സൽക്കരിക്കാനായി അണിഞ്ഞൊരുങ്ങി നിൽക്കുന്ന വിദ്യാസമ്പന്നയായ

ദേവയാനിയെയല്ല കൃഷ്ണനുണ്ണി എന്ന വിദ്യാസമ്പന്നനായ യുവാവ് വിവാഹമാലോചിക്കുന്നത്. ആശ്രിതയെങ്കിലും വിഭവങ്ങൾ വെച്ചൊരുക്കുകയും കരകൗശല സാമർത്ഥ്യം പ്രകടിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന കാർത്ത്യായനി എന്ന നാടൻ പെൺകുട്ടിയെയാണ്.

'*വിഷകന്യക*'യിൽ നവയുവാവായ അന്തോണിയെ പാട്ടിലാക്കാൻ വേ ി മാധവി ആദ്യ പടിയായി അവന് പലഹാരങ്ങളൊരുക്കി കൊടുത്തയയ്ക്കുന്നു. തേനിൽ കുഴച്ചു മുളങ്കുറ്റിയിൽ വിരകിയ തിന, ചക്കപ്പായസം, നെയ്യപ്പം തുടങ്ങിയ വിഭവങ്ങളാണ് അവൾ പണിച്ചികളുടെ കൈയ്യിൽ കൊടുത്തയയ്ക്കുന്നത്. ചിലപ്പോൾ മുരുടയിൽ പാലുമായി അവൾ തന്നെപോകും. '*മൂടുപട*'ത്തിൽ അപ്പുക്കുട്ടനോടുള്ള സ്നേഹം കതീശുമ്മയും ആമിനയും പ്രകടിപ്പിക്കുന്നത് അവന് നെയ്യപ്പം തുടങ്ങിയ വിശേഷ വിഭവങ്ങൾ നൽകിയാണ്. സൈക്കിളിൽ നിന്നും വീണ് കൈക്കു പരിക്കുപറ്റിയ അപ്പുക്കുട്ടനെ കാണാൻപോകുമ്പോൾ ആമിന പത്തുപന്ത്ര ് കോഴിമുട്ടയും കൂടെകൊ ുപോകുന്നു. നാടൻപ്രേമത്തിൽ കുഞ്ഞിന്റെ കരച്ചിൽമാറ്റുന്ന പരോപകാരിയായ ഇക്കോരന് വീട്ടമ്മ സമ്മാനിക്കുന്നത് ഒരു നെയ്യപ്പമാണ്. '*ഒരു തെരുവിന്റെ കഥ*'യിൽ രാധയുടെ പൂന്തോട്ടം കാണാനെത്തുന്ന ഓമഞ്ചി അവൾക്ക് വാത്സല്യപൂർവ്വം ഓരോറഞ്ച് സമ്മാനിക്കുന്നു. ഇവയെല്ലാം ആഹാരം സ്നേഹപ്രകടനത്തിന്റെ ഉപാധിയാകുന്ന വിവിധ സന്ദർഭങ്ങളാണ്.

ശീലവും ഭക്ഷണക്രമവും

ശീലത്തിന്റെ ഭാഗമെന്ന നിലയ്ക്ക് ചിലർക്ക് ചില ഭക്ഷണങ്ങൾ നല്ലതായും മറ്റു ചിലർക്ക് ചീത്തയായും തോന്നുന്നു. ലഭ്യത മാത്രമല്ല ശീലവും ഭക്ഷണക്രമത്തെ സ്വാധീനിക്കുന്നു. ഉദാഹരണത്തിന് പൂതപ്പറമ്പിനടുത്തുള്ള പറയരുടെ മുളങ്കുടിലുകൾക്കരികിലൂടെ കടന്നു പോകുമ്പോൾ ചത്ത പശുവിനെ മുളയിൽ കെട്ടിതൂക്കി കൊ ുവരുന്ന പറയരെ ക ് അപ്പു കാർക്കിച്ച് തുപ്പുന്നു ''ചത്ത പയ്യിനെ തിന്നുന്ന ചെന്തുക്കള്........ശ്രീധരനും മനം പുരട്ടലു ാവുന്നു'' (ഒ.ദേ കഥ. പു.230) അതു പോലെ വേലുമൂപ്പർ തന്റെ പേരക്കുട്ടിയായ സുഭദ്രയുടെ അമ്മാവൻ കുഞ്ഞിരാമനെ മ്ലേച്ഛനായി കണക്കാക്കുന്നു. 'ചൂടിക്കമ്പനി സായിപ്പിന്റെ ബംഗ്ലാവിൽ മൂരിയിറച്ചീം പന്നിയിറച്ചീം വെക്കുന്ന പണിയാണ് കുഞ്ഞിരാമന്' എന്നതാണ് കാരണം. 'ഓനെ തൊട്ടാൽ കുളിക്കണം' എന്നാണ് വേലുമൂപ്പരുടെ അഭിപ്രായം.(ഒ.ദേ കഥ. പു.519). ഒരു

തൊഴിലും മോശമായി കണക്കാക്കാൻ പാടില്ല എന്ന ശ്രീധരന്റെ ന്യായവാദമൊന്നും വേലുമൂപ്പരുടെ അടുത്ത് വിലപ്പോവുന്നില്ല.

'*വിഷകന്യക*'യിൽ കൈയിലുള്ള പണമെല്ലാം കുടിയേറ്റസ്ഥലത്ത് കൃഷിയ്ക്കായി കശക്കിയെറിഞ്ഞ സാധാരണ കുടിയേറ്റക്കാർ അധ്വാനത്തിനനുസരിച്ച് ഭക്ഷിക്കാനാവാതെ പഴകഞ്ഞിയും മരച്ചീനി പുഴുക്കും മാത്രം കഴിച്ച് വലഞ്ഞ് മത്സ്യമാംസാദികൾ വാങ്ങാൻ കാശില്ലാതെ ചത്തപയ്യിനേയും ഭൂമിയ്ക്കുമേൽ ഇഴയുന്ന സകല ജീവികളേയും പാകം ചെയ്ത് ഭക്ഷിക്കാൻ തുടങ്ങുന്നു. തദ്ദേശവാസികളിൽ ഇത് വല്ലാത്ത അറപ്പും വെറുപ്പും ഉ ാക്കുന്നത് കാണാം.

''ആശാരി കുഞ്ഞാ ി കാർക്കിച്ചു തുപ്പിക്കൊ ു പറഞ്ഞു. 'ആടത്തെ എറേയ്ക്കലെത്തിയപ്പം ഊയിന്റപ്പോ ഒരു മുയിങ്ങ് - നോക്ക്യപ്പം എന്താ പയ്യെറച്ചി ഒണക്കി കെട്ടിതൂക്കിയതാ - അല്ലോളി, ഇവറ്റങ്ങള് പയ്യെറച്ചി തിന്നുന്ന കൂട്ടരാ'.

'എടാ കേളന്റെ ചത്ത പുള്ളിച്ചി പയ്യിനെ കുയിച്ചിട്ടേടത്ത്ന്ന് മാന്തിക്കൊ ായി മുറിച്ച് ഒണക്ക്യ എറച്ച്യാ - ഒരു ക ം നെനക്കും ചോയ്ച്ച്യൂടായ്നോ?'

'എന്തു ചെന്തുക്കളപ്പാ!' കുഞ്ഞാ ി വീ ുമൊന്ന് കാർക്കിച്ചു തുപ്പി. 'ഇവറ്റങ്ങള് പെരിച്ചായീനേം പിടിച്ചുതിന്നുന്ന പറേരെക്കാളും കട്ടാണ്.' കണാരൻ തലയാട്ടി കൊ ് പറഞ്ഞു.

'മൻചനേം പിടിച്ചു തിന്നാഞ്ഞാ മതി'

തരം കിട്ട്യാല് അതും തിന്നും. കണാരൻ വ ി തെളിച്ച് ഒരു വഴിക്കും ആശാരി കുഞ്ഞാ ി ഓർത്തോർത്ത് മനംപുരട്ടലോടെ തുപ്പിക്കൊ ് മറ്റൊരു വഴിക്കും പോയി.''

(വി.കന്യക.പു.101)"

നിഷിദ്ധങ്ങൾ

ഭക്ഷണത്തിനും നിഷിദ്ധങ്ങളു ്. ചില പ്രത്യേക സമുദായങ്ങൾക്ക് ചില ഭക്ഷണം നിഷിദ്ധമാകുന്നു. കേരളീയ ബ്രാഹ്മണരെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം മത്സ്യമാംസാദികൾ നിഷിദ്ധമാണ്. പ്രത്യേക സന്ദർഭങ്ങളിൽ (ഉദാഹരണത്തിന് നവരാത്രി ഒമ്പതു ദിവസവും) ഹിന്ദുമതത്തിലെ മറ്റു സമുദായക്കാർക്കും അത് നിഷിദ്ധമാകുന്നു. ആർത്തവഋതുവിൽ

സ്ത്രീകൾ അടുക്കളയിൽ പെരുമാറുന്നത് കേരളത്തിലെ മിക്ക സമുദായങ്ങളിലും മുൻ കാലങ്ങളിൽ നിഷിദ്ധമായിരുന്നു.

തൃശ്ശിനാപള്ളിയിൽ നിന്നും സ്ഥലം മാറി വന്ന് കന്നിപ്പറമ്പിന്റെ അയൽപക്കത്തുള്ള മാളികവീട്ടിൽ വാടകയ്ക്കു താമസിക്കുന്ന റെയിൽവെ ഉദ്യോഗസ്ഥനും ബ്രാഹ്മണനുമായ ധർമ്മരാജ് അയ്യങ്കാർ പെങ്ങൾക്ക് കുന്തളതൈലത്തിൽ ചേർക്കാൻ എന്ന വ്യാജേന ശ്രീധരന്റെ വീട്ടിൽ നിന്നും കോഴിമുട്ട വാങ്ങുന്നു. ഒരു ദിവസം യാദൃച്ഛികമായി അയ്യങ്കാരുടെ അടുക്കളയിലെത്തിയ ശ്രീധരൻ കാണുന്നത് ആ ബ്രാഹ്മണൻ മുട്ട പൊരിക്കുന്നതാണ്. അപ്പോൾ ഒരിളിഭ്യച്ചിരിയോടെ ധർമ്മരാജ് സത്യം തുറന്നുപറയുന്നു. - തനിക്ക് ബ്രെയ്ക്ക്ഫാസ്റ്റിന് നിത്യവും ഓംലറ്റ് കൂടിയേ കഴിയൂ - പച്ചക്കറി മാർക്കറ്റിൽ നിന്ന് പട്ടർ കോഴിമുട്ട വാങ്ങുന്നത് ക ാൽ ആളുകൾ പരിഹസിക്കും. അതുകൊ ാണ് ഉപായം പറഞ്ഞ് ശ്രീധരനെകൊ ് അത് വരുത്തിക്കുന്നത്. (ഒ.ദേ കഥ. പു.412).

പട്ടർക്ക് കോഴിമുട്ട നിഷിദ്ധമായതുകൊ ാണ് ധർമ്മരാജ അയ്യങ്കാർക്ക് ഇത്തരത്തിൽ വ്യാജം പറയേ ിവന്നത്. നിഷിദ്ധത്തിന്റെ ലംഘനം ഇവിടെ കാണാം.

സ്ത്രീകൾക്ക് ആർത്തവഋതുവിൽ അടുക്കള വിലക്കപ്പെടുന്നു. ഇത് മാസക്കുളി തീ ൽ എന്നാണ് അറിയപ്പെട്ടിരുന്നത്. ദേശത്തിന്റെ കഥയിൽ ഈ വിലക്ക് പരാമർശിക്കപ്പെടുന്നു. വീട്ടിൽ വേറെ സ്ത്രീകളില്ലാത്ത അവസ്ഥയിൽ ഇത്തരം സന്ദർഭങ്ങളിൽ പുരുഷൻമാർ അടുക്കളയിൽ കടക്കേ ിവരും. അമ്മയ്ക്ക് അടുക്കള വിലക്കപ്പെടുന്ന ഇത്തരം സന്ദർഭങ്ങളിലാണ് ശ്രീധരന് അപൂർവ്വമായി ചായക്കടയിൽ പോയി ഭക്ഷണം കഴിക്കാനവസരം ലഭിക്കുന്നത്.

ജീവലോകം

നാട്ടറിവ് ഊർജം ക െത്തുന്നത് ജൈവികപരിസരത്തിൽ നിന്നാണ്. പൊറ്റെക്കാട്ടിന്റെ രചനകളും ഊർജം കൈവരിച്ചിരിക്കുന്നത് പ്രകൃതിയിൽനിന്നു തന്നെ. അതിരാണിപ്പാടത്തെയും ഇലഞ്ഞിപ്പൊയിലിലെയും ഇരുവഴിഞ്ഞിപ്പുഴയോരത്തെയും വയനാടൻ മണ്ണിലെയും ജനതതിയുടെ ജീവിതതാളങ്ങൾ മാത്രമല്ല, ജൈവവൈവിധ്യം കൊ ു സമ്പന്നമായ ആ പ്രദേശങ്ങളുടെ പാരിസ്ഥിതിക പരിസരം കൂടി കൃതികളിലേക്ക് പകരുന്നതിൽ അദ്ദേഹം മനസ്സുവെക്കുന്നു. സസ്യലതാദികൾ, വൃക്ഷങ്ങൾ, ജീവജാലങ്ങൾ, എന്നിവകൂടി ഉൾപ്പെടുന്നതാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ എഴുത്തു ഭൂമിക. സർഗ്ഗാത്മകകൃതികളിലായാലും യാത്രാവിവരണങ്ങളിലായാലും,പൂക്കളാൽ വർണ്ണശബളിതമായ കുന്നിൻ ചെരിവുകളും,

കണ്ണെത്താദൂരത്തോളം പരന്നുകിടക്കുന്ന പച്ചപ്പട്ടുവിരിച്ച പാടങ്ങളും, വൃക്ഷങ്ങൾ തിങ്ങിവളരുന്ന തൊടികളും കലങ്ങി കുത്തിയൊലിക്കുന്ന പുഴകളും, നാടൻ പക്ഷിക ളുടെ കളകൂജനങ്ങളും, വർഷകാലരാത്രികളുടെ ഫുൾ ഓർക്കസ്ട്രയും, തെച്ചിപ്പഴത്തി ന്റേയും ഞാറപ്പഴത്തിന്റേയും പൊട്ടിക്കയുടെയും മധുരവും ചവർപ്പും പുളിയും കലർന്ന രുചിഭേദങ്ങളും, മാക്കൂക്ക ൻമാരുടെ (ഒരിനം ചെറുപ്രാണി) വികൃതികളും, മിന്നാമിനു ങ്ങുകളുടെ ലീലകളും വർണിക്കാൻ പൊറ്റെക്കാട്ടിന്റെ തൂലിക ഉത്സാഹം കാട്ടുന്നു. പഞ്ചേ ന്ദ്രിയങ്ങളെയും തൃപ്തിപ്പെടുത്തുന്ന ഒരിനം ഫോട്ടോഗ്രാഫിക് ടെക്നിക് തന്നെയാണ് പൊറ്റെക്കാട് സ്വീകരിക്കുന്നത്. വൃക്ഷലതാദികളുടെ പച്ചപ്പും മണ്ണട്ടയുടെയും മലഞ്ചേരട്ടയു ടെയും കരച്ചിലുകളും, വെയിലേറ്റുണങ്ങിയ പാതിവെന്ത കൊപ്പരക്കഷ്ണത്തിന്റെ മദിപ്പി ക്കുന്ന ഗന്ധവും, വാഴയിലയിൽ വിളമ്പി, തോ ്തിന്നുന്ന ചക്കവരട്ടിയുടെ മധുരവും, നാട്ടു/ കാട്ടുപൂക്കളുടെ പരിമളവും കലർന്ന അനുഭവമാണ് ആ കൃതികളുടെ വായന അനുവാചകർക്ക് നൽകുന്നത്. എൻ.വി യുടെയും അഴീക്കോടിന്റേയും അഭിപ്രായങ്ങൾ ഈ സത്യത്തിലേക്ക് വെളിച്ചം വീശുന്നു.

"ഉൾനാട്ടുമണ്ണിന്റെ മണമുയരുന്നതാണ് '*മൂടുപട*'ത്തിലെ സംഭാഷണം. 'ഞാനിതാ എത്തിപ്പോയി കു -കു- കു- കൂ' എന്ന് കൂകുന്ന ചെമ്പോട്ടിക്കിളിയും 'ഒക്കെ പുറ പ്പെട്ടോ', 'വിത്തും കൈക്കോട്ടും' എന്നു തൊഴിൽ കാര്യോപദേശം ചെയ്യുന്ന ഭൈരവിക്കു യിലും 'കിഴക്കേ വാ' എന്നു കളിക്കാൻ വിളിക്കുന്ന ചോളക്കുയിലും, ഇരട്ടത്തലച്ചിയും ചോളക്കുരുവിയും മറ്റും പാടിപ്പറക്കുന്ന ആ നാട്ടിൻപുറം നാം മറക്കുകയില്ല."[15]""'*സേതു*' എന്ന കഥ തുടങ്ങുമ്പോൾ കാണുന്ന കരിമ്പനകളുടെ വർണനം സാക്ഷാൽ കുഞ്ഞിരാമൻ നായർക്കുപോലും അപ്രാപ്യമാണെന്നു പറയാം."[16]

നാടൻവൃക്ഷങ്ങളും സസ്യലതാദികളും

ഗ്രാമങ്ങളിൽ നിന്നുപോലും അതിവേഗം അപ്രത്യക്ഷമായിക്കൊ ിരിക്കുന്ന നാടൻവൃക്ഷങ്ങളും സസ്യലതാദികളും പരിചയപ്പെടാൻപുതുതലമുറയ്ക്കൊരവസരം കൊടുക്കുന്നതാണ് '*ഒരു ദേശത്തിന്റെ കഥ*', '*നാടൻപ്രേമം*', '*മൂടുപടം*', '*വിഷകന്യക*' തുട ങ്ങിയ നോവലുകളുടെ പാരായണം .

ഒരു ദേശത്തിന്റെ കഥ

ഇലഞ്ഞിപ്പൊയിലിലും അതിരാണിപ്പാടത്തും ഗൃഹപരിസരത്തിലുള്ള വൃക്ഷങ്ങളും ചെടികളും '*ഒരു ദേശത്തിന്റെ കഥ*'യിൽ സംഭവങ്ങളോടൊപ്പം അണിനിരക്കുന്നു. പ്രത്യേ

കിച്ചും ശ്രീധരന്റെ ബാല്യവും വളർച്ചയും ആ സസ്യലതാദികളുമായി ജൈവബന്ധം സൂക്ഷിച്ചുകൊ ാണ്. ചതുപ്പുനിലങ്ങൾ നിറഞ്ഞ അതിരാണിപ്പാടത്തെ പ്രകൃതിയെക്കാളും ശ്രീധരന് ഏറെയിഷ്ടം ഇലഞ്ഞിപ്പൊയിലിലെ ജൈവവൈവിധ്യസമ്പന്നതയായിരുന്നു എന്ന്, 'അങ്ങോട്ടു പോവാ എന്നു കേട്ടാൽ കുഞ്ഞനു കഞ്ഞീം വേ , ചോറും വേ , ഉറക്കോംല്യ''എന്നിങ്ങനെയുള്ള അമ്മയുടെ വാക്കുകൾ തെളിയിക്കുന്നു. ഇലഞ്ഞിപ്പൊയിലിലെ പ്രകൃതിയുടെ ഒരു വർണനഃ

''വീട്ടിന്റെ മണ്ഡലത്തിലും പടിപടിയായിട്ടുള്ള പറമ്പുകളിലും തെങ്ങ്, മാവ്, പിലാവ്, നെല്ലി തുടങ്ങിയ ഫലവൃക്ഷങ്ങളും അഞ്ചാറു കുടപ്പനകളും വളർന്നു നിൽക്കുന്നു. മുറ്റത്തിനെതിർവശത്ത് നൂറ്റാ ു പ്രായം ചെന്ന ഒരിലഞ്ഞിമരം, ശാഖോപശാഖകളിലായി ആകാശത്തേക്കു വളർന്ന്, പറമ്പിലും മുറ്റത്തും നിത്യവും പുഷ്പവൃഷ്ടി ചെയ്തുകൊ ു നിൽക്കുന്നു.

ക ങ്ങളിൽ നിറയെ കൃഷിചെയ്തിട്ടു ്. പയർ, വഴുതിന, ചേമ്പ് തുടങ്ങിയ നാനാതരം പച്ചക്കറികൾ, പാതിവിടർത്തിയ പച്ചപ്പട്ടുകുടകൾ. പല നിരകളിലായ് കുത്തി നിർത്തിയ പോലെ കാണുന്ന ക ങ്ങളിൽ ചേനക്ക്യഷിയാണ്. ചില പറമ്പുകളുടെ മൂകളിൽ പച്ചപ്പട്ടുതോരണങ്ങൾ തൂക്കിയപോലെ കാണുന്നത് കയർകെട്ടി വളർത്തിയ കാവിത്തു (കാച്ചിൽ) വള്ളികളാണ്. ചില ക ങ്ങളിൽ കയ്പപ്പന്തലുകൾ പൊന്തി നിൽക്കുന്നു. മറ്റൊരു പറമ്പിലെ കൊടിതോരണങ്ങൾ വെറ്റിലക്കൃഷിയുടേതാണ്. മിക്ക മരങ്ങളിലും മുളകുവള്ളികൾ പടർത്തിയിട്ടു ്. ഒന്നുര ു വലിയ ക ങ്ങളിൽ ചാമോടൻ നെല്ലും കൃഷി ചെയ്തിരിക്കുന്നു.'' (പു.36)

ആ കാലത്തെ കേരളീയ ഗ്രാമത്തിന്റെ കാർഷികവ്യവസ്ഥയുടെ തനതു ചിത്രമാണ് ഇവിടെ തെളിയുന്നത്. വീട്ടുപറമ്പിനോടു തൊട്ടുകിടക്കുന്ന കാടാകട്ടെ രുചികളുടെ ഉത്സവങ്ങളുമായി കുട്ടികളെ കാത്തു കിടക്കുന്നു.

''പൂത്തും തളിർത്തും കായ്ച്ചും നിൽക്കുന്ന പച്ചക്കാടുകൾ, പൊന്തകളിൽ വലിയ ചോരത്തുള്ളികൾ പോലെ തെച്ചിപ്പഴങ്ങൾ പഴുത്തുനിൽക്കുന്നു. നീലപ്പളുങ്കുകൾ പോലെ ഞാറയ്ക്കയും -പറിച്ചു-പറിച്ചു കൈയും ചവച്ചു ചവച്ചു വായും കഴച്ചു. അപ്പോൾ അപ്പു നിറയെ കായ്ച്ചു നിൽക്കുന്ന ഒരു പൊട്ടിക്കച്ചെടി കാണിച്ചു കൊടുത്തു. തൂങ്ങാമ്പലിന്റെ ആകൃതിയിലുള്ള പോളയ്ക്കുള്ളിലാണ് പുള്ളിക്കുത്തുകളോടു കൂടിയ കായ. പഴുത്താൽ നിറം പച്ചയായിരിക്കും. വായിലിട്ടു കടിച്ചാൽ മധുരമല്ല, ലഹരിപിടിപ്പിക്കുന്ന ഒരു പുളി

രസമാണ്. ശ്രീധരനു പൊട്ടിക്ക വളരെ ഇഷ്ടമായി. 'തെച്ചിപ്പഴം എട്ടു തിന്നാൽ പിന്നെ ഒരു പൊട്ടിക്ക'. അപ്പു ഒരു പഴഞ്ചൊല്ലു പൊട്ടിച്ചു.'' (പു. 58)

രുചിയുടെ ഉത്സവം മാത്രമല്ല, കാട്ടിലുള്ളത്. നല്ല ഭംഗിയുള്ള ചെമ്പൻരോമങ്ങളോട് കൂടിയ വള്ളിയിൽ തൂങ്ങിക്കിടക്കുന്ന നായ്ക്കുരണയും തൊട്ടാലുടനെ ശരീരം വിങ്ങി വീർക്കുന്ന ചേരുമരവും അതിന് പ്രതിവിധിയായ താന്നിമരവും ഒക്കെ ചേർന്നതാണ് കാട്. ശ്രീധരന് എല്ലാം പറഞ്ഞുകൊടുക്കുന്ന അപ്പു ഒരു സജീവ ഫോക്‌ലോർ സംവാഹകനാണ്. അവന്റെ വാക്കുകൾക്കു മുമ്പിൽ അത്ഭുതപരതന്ത്രനായി, വിസ്മയം വഴിയുന്ന കണ്ണുകളുമായി നിൽക്കുന്ന ജിജ്ഞാസുവായ ശ്രീധരനിൽ, പ്രകൃതിയെ അതിന്റെ തനതു സൗന്ദര്യത്തോടെ ആവാഹിക്കാൻ ആഗ്രഹിച്ച പൊറ്റെക്കാട്ട് എന്ന സാഹിത്യകാരന്റെ പ്രാഗ്‌രൂപം കാണാം.

അപ്പുവിന്റെ വീട്ടിലേക്കുള്ള വഴിയും, സമീപപ്രദേശത്തുള്ള കാരോട്ടുകാവും നാടൻ വൃക്ഷങ്ങളുടെ കേദാരമാണ്. കരിമ്പനയും പറങ്കിമാവും ഉന്നമരവും വളർന്നു നിൽക്കുന്ന പറമ്പുകൾ ഇറങ്ങിയാണ് കണമരം അടയാളമായി നിൽക്കുന്ന അപ്പുവിന്റെ വീട്ടുപറമ്പിലെത്തുന്നത്. വീട്ടുമുറ്റത്ത് നിറയെ പുഷ്പങ്ങൾ ചൂടി നിൽക്കുന്ന ചെമ്പരുത്തിയും പൂക്കൾ പൊഴിച്ചുകൊ ുനിൽക്കുന്ന ഇലഞ്ഞിയും ശ്രീധരന്റെ ശ്രദ്ധയെ ആകർഷിക്കുന്നു. കാരോട്ടു കാവിലെ ചിറയ്ക്കു ചുറ്റും കാഞ്ഞിരം, നീർമരുത്, താന്നി, തേക്ക് തുടങ്ങിയ കാട്ടുമരങ്ങൾ കൂട്ടമായി വളർന്നു കോട്ടകെട്ടികിടക്കുന്നു. നൂറ്റാ ുകൾ പ്രായം ചെന്ന വൃക്ഷങ്ങളിൽ നൂറുകണക്കിന് വാനരന്മാർ കൂത്താടുന്നു.

ഇലഞ്ഞിപ്പൊയിലിലെ വീടിന്റെ മുറ്റത്തോടു ചേർന്നു നിൽക്കുന്ന ചുവന്ന പൂക്കൾ ചൂടിയ മുരിക്കുമരവും, അതിനോടു ചേർന്നു ാക്കിയ പുല്ലുമൂടയും ശ്രീധരന്റെ മനസ്സിൽ ഒരൂക്കൻ പൂവൻകോഴിയുടെ സ്മരണയുണർത്തുന്നു.

ശ്രീധരൻ യുവത്വത്തിലേക്ക് കാലൂന്നുമ്പോഴേക്ക് തന്നെ ഇലഞ്ഞിപ്പൊയിൽ മാറി തുടങ്ങിയിരുന്നു. എര ഷക്ഷികൾ വരാറുള്ള ചാലി തൂർത്ത് നെൽകൃഷി തുടങ്ങി. കാടുകളുടെ ഒരു ഭാഗം പറങ്കിമാവിൻതോപ്പുകളായി. പശുക്കളും കാളകളും അയവിറക്കി കിടന്നിരുന്ന ആലകൾ അപ്രത്യക്ഷമായി. ആ സ്ഥലത്ത് അപ്പയും തുമ്പയും തൊട്ടാവാടിയും തഴച്ചു. വേലിക്കരികെ, ചുവന്ന അരിപ്പൂച്ചെടിയും ഒടിച്ചുകുത്തിപ്പൂപ്പടർപ്പും നിലനിൽക്കുന്നു. കരുണാമയിയായ പ്രകൃതി പച്ചപ്പട്ടുവിതാനങ്ങളോടുകൂടിയ ഒരു പന്തൽ ചന്തോമന്റെ കുഴിമാടത്തിൽ കെട്ടികൊടുത്തിരിക്കുന്നു. അങ്ങിങ്ങ് വളർന്നു നിൽക്കുന്ന

തെച്ചിയ്ക്കും ഞാറയ്ക്കും പഴയ സ്വാദ് നഷ്ടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. (യുവാവായ് മാറിക്കഴിഞ്ഞ ശ്രീധരന്റെ അഭിരുചിമാറ്റമോ, പ്രകൃതി തന്നെ പഴങ്ങളുടെ സ്വാദിൽ വരുത്തിയ മാറ്റമോ എന്ന് അനുവാചക മനസ്സ് സന്ദേഹിച്ചേക്കാം)

നാരായണിയുടെ(അപ്പുവിന്റെയും) വീട്ടിലേക്കുപോകുന്ന കു നിടവഴി ഞെരിഞ്ഞിൽ മുള്ളുകളും കടലാവണക്കിൻ ചെടികളും കാഞ്ഞിരമരങ്ങളും തൊട്ടാവാടിയും വളർന്ന് മൂടികിടക്കുന്നു. വീടിന്റെ പടിക്കലെ പഴയ ചെമ്പരത്തിമരം നിന്നിരുന്നിടത്ത് ഉണക്കത്തേങ്ങകൾ കൂട്ടിയിട്ടിരിക്കുന്നു. അടയാളവൃക്ഷമായ കണയും മുറ്റത്തിനരികെയുള്ള ഇലഞ്ഞിമരവും നിലനിൽക്കുന്നു. പേരമരത്തിൽ സ്വർണ്ണഗോളം പോലെ ഒരു പഴം മാത്രം. നാരായണിയുടെ കുഴിമാടം കിളച്ച് പയർ നട്ടിരിക്കുന്നു. മുമ്പ് തുമ്പപ്പൂക്കളിലൂടെയാണെങ്കിൽ അന്ന് പയർപൂക്കളിലൂടെയാണ് നാരായണി പുഞ്ചിരി തൂകുന്നതെന്ന് ശ്രീധരന് തോന്നുന്നു. ഫോക്‌ലോർ സംവാഹകനായിരുന്ന അപ്പു പുരയും പറമ്പും മാപ്പിളയ്ക്ക് വിറ്റ് വയനാട്ടിലേക്ക് പോയി. ഇവിടെ കാലം ഗ്രാമപ്രകൃതിയ്ക്കും അവിടെയുള്ള മനുഷ്യർക്കും വരുത്തിയ മാറ്റത്തിന്റെ ദീർഘവിവരണം കാണാം.

നഗരത്തിന്റെ പരിസരപ്രദേശമാണെങ്കിലും കന്നിപ്പറമ്പിലും പരിസരങ്ങളിലുമുള്ള വൃക്ഷലതാദികൾ ശ്രീധരന്റെ അനുഭവമേഖലകളിൽ പെടാതെ പോകുന്നില്ല. കന്നിപ്പറമ്പിന്റെ മൂലയിലെ പേരമരത്തിന്റെ കായ കടിച്ചുതിന്നുകൊ ് കൊമ്പിൽ കുതിരസവാരി നടത്തിയിരുന്നതും, പേരക്കൊമ്പിലിരുന്നുകൊ ് ചപ്പങ്ങച്ചെടികളുടെ പടർപ്പിനിടയിലൂടെ തോട്ടിന്നിരുവശത്തുമുള്ള വീടുകളിലെ പെണ്ണുങ്ങൾ തമ്മിലുള്ള പടപ്പുറപ്പാടുകൾ (വഴക്ക്) നോക്കി രസിക്കാറു ായിരുന്നതും വർണിച്ചിട്ടു ്. കൃഷ്ണൻ മാസ്റ്ററുടെ മരണശേഷം, കന്നിപ്പറമ്പ് വിൽക്കുന്ന സമയത്ത് നശിച്ചുപോയ ആ പേരയുടെ സ്ഥാനത്ത് വളരുന്ന, പേരക്കിടാവിനെ ശ്രീധരൻ കൗതുകത്തോടെ ശ്രദ്ധിക്കുന്നു.

കൗമാരത്തിൽ ശ്രീധരൻ വീട്ടുമുറ്റത്ത് നല്ലൊരു ഉദ്യാനം വെച്ചുപിടിപ്പിക്കുന്നു. നാനാജാതി ചെമ്പരത്തിച്ചെടികളാണ് പൂന്തോട്ടത്തിന്റെ പ്രത്യേകത, കോഴിവാലൻ, തൂവെള്ള, മങ്ങിയ വെള്ള, ഇളം ചുവപ്പ്, പവിഴച്ചുവപ്പ്, ചോരച്ചുവപ്പ്, കാവി, ഇളംമഞ്ഞ, കടുംമഞ്ഞ, നീല, ഇരട്ടദളങ്ങളും കൂട്ടദളങ്ങളുമുള്ളവ എന്നിങ്ങനെ പലതരം. അന്തിമലരി, മുല്ല തുടങ്ങിയവ വേറെയും. വൈകുന്നേരം അവിടം നിറങ്ങളുടെയും പരിമളങ്ങളുടെയും ഒരു പൂരമായി മാറുന്നു. അക്കാലത്ത് അതിരാണിപ്പാടത്തും പരിസരങ്ങളിലും ഫാഷനായിരുന്ന പ്രിൻസ് ഓഫ് വേൽസ് ചെടികൾക്കും പ്രധാനസ്ഥാനം കൊടുത്തിരു

ന്നു. പറമ്പ്വില്പനയുടെ സമയത്ത് പൂത്തുനിൽക്കുന്ന നീലച്ചെമ്പരുത്തി, റോസ്, മുല്ലപ്പടർപ്പ്, അശോകത്തെച്ചി, പാരിജാതം, മാതളത്തൈ, പേരക്കിടാവ് എന്നിവയെയെല്ലാം ആധാരം തയ്യാറാക്കുന്ന ആ ി പടുചെടികളായി തള്ളിക്കളയുന്നത് ശ്രീധരനെ വേദനിപ്പിക്കുന്നു ്. കൂടെ കന്നിപ്പറമ്പിന്റെ പുതിയ ഉടമസ്ഥൻ ഈ പൂച്ചെടികളെല്ലാം പിഴുതെറിഞ്ഞുകളയുമോ എന്ന നൊമ്പരവും മനസ്സിൽ ബാക്കിയാകുന്നു. അച്ഛൻ മരിക്കുന്നതിനു തൊട്ടുമുമ്പ് വെള്ളമൊഴിച്ച ഒരു മാന്തൈയും നൊമ്പരപ്പെടുത്തുന്ന കാഴ്ചയായി മാറുന്നു.

തലേ ദിവസം അച്ഛന്റെ ബലിപിണ്ഡമു കാക്കകൾ പൂളപ്പൂവിൽ നിന്നും പൂന്തേൻ കുടിക്കുന്നതും നോക്കി നിന്ന ശ്രീധരൻ പൂളമരത്തെക്കുറിച്ച് ദീർഘമായ ചിന്തയിൽ മുഴുകുന്നു.

''മനുഷ്യരിലെന്നപോലെ വൃക്ഷങ്ങളിലുമു ് ചില വിശിഷ്ടവ്യക്തികൾ - അങ്ങനെ വ്യക്തി പ്രഭാവം പ്രദർശിപ്പിക്കുന്ന ഒരു വൃക്ഷമാണ് ദീർഘായുഷ്മാനായ പൂള (ഇലവ്). പൂളയുടെ കവരങ്ങൾക്ക് കലാപരമായൊരു പ്രത്യേകത കാണാം. മേൽപ്പോട്ടോ കോണുകളിലേക്കോ അല്ല അവയുടെ പോക്ക്. മിക്കവാറും ഭൂമിക്കു സമവിതാനത്തിലാണ് . ഒരു നർത്തകന്റെ ഹസ്തമുദ്രപോലെ..... പൂള ഓരോ ഋതുവിലും മാറി മാറി വേഷം കെട്ടുന്നു. പുതുമഴ കഴിഞ്ഞാൽ നിറയെ തളിർത്തുകാണാം. ശാൽമലിയുടെ കൊഴുത്തുമിനുത്ത പച്ചിലകൾ ശരത്കാല കാറ്റിൽ നൃത്തം വെയ്ക്കുന്നു. ഹേമന്തത്തിൽ ഇലകളെല്ലാം കൊഴിഞ്ഞ്, തടിച്ചു തുടുത്ത പവിഴത്താലങ്ങൾ പോലുള്ള ദളങ്ങളോടു കൂടിയ വലിയ പൂക്കൾ പ്രദർശിപ്പിച്ച് നിലകൊള്ളുന്നു. കുളിരും മഞ്ഞും കലർന്ന ശിശിരപ്പുലരികളിൽ പൂളയുടെ നഗ്നമായ നരച്ച കവരങ്ങളിൽ കൽക്കരിയുടെ നിറമുള്ള കാക്കകൾ വന്നിരുന്ന് പവിഴത്താലങ്ങളിൽ നിന്നും തേൻ കവർന്ന് കുടിക്കുന്നത് കൗതുകകരമായൊരു കാഴ്ചയാണ്. ര ുമാസം കഴിഞ്ഞ് വസന്തമായാൽ ശിഖരങ്ങളിൽ മരതകമണികൾ പോലുള്ള ഉന്നക്കായ്കൾ തൂങ്ങി നിൽക്കുന്നത് കാണാം. പിന്നെ വേനൽക്കാലത്ത് കായ്കൾ ഉണങ്ങിപ്പൊടിഞ്ഞ് അന്തരീക്ഷത്തിൽ പഞ്ഞിപ്പുഞ്ചിരി വാരി വിതറുന്നു.'' (ഒ. ദേ.കഥ. പു. 490)

വിശിഷ്ടനായ ഒരു മനുഷ്യന്റെ ജീവിത ചക്രം വ്യംഗ്യമായി പൂളമരത്തിൽ ആരോപിക്കുകയാണ് ഇവിടെ നോവലിസ്റ്റ് ചെയ്യുന്നത്. ഒരു പക്ഷെ അച്ഛനെ മനസ്സിലോർത്തിട്ടാവാം ഇത്.

അർദ്ധരാത്രി ഗോപാലേട്ടന്റെ തത്ത്വചിന്താപരമായ വാക്കുകൾ കേട്ടിരിക്കുമ്പോൾ ഒരു പാതിരാപക്ഷിയുടെ കൂജനം ശ്രീധരന്റെ ശ്രദ്ധ തൊടിയിലുള്ള അയനിപ്ലാവിലേക്ക് തിരിക്കുന്നു. "അതിരാണിപ്പാടത്തെ വൃക്ഷക്കാരണവരാണ് മാനം മുട്ടി വളർന്നു നിൽക്കുന്ന ആ അയനിപ്പിലാവ്. ആ മരത്തിൽ നിന്നും പഴുത്തു വീഴുന്ന ചക്കകൾ എമ്പാടും ശ്രീധരൻ ഭക്ഷിച്ചിട്ടു ്. അതിന്റെ ഉണങ്ങിയ തിരികൾ പെറുക്കിക്കൊ ് വന്ന് കത്തിക്കും. ആ പുകയ്ക്ക് ഒരു പ്രത്യേക ഗന്ധമാണ്. ഉറങ്ങാൻ കിടക്കുമ്പോൾ അയനി ത്തിരി കത്തിച്ച് തലയ്ക്കൽ വെയ്ക്കാറു ായിരുന്നു. അതെല്ലാം ചെറുപ്പകാലത്തെ വേല കളായിരുന്നു.

''രാത്രി ആ അയനിപിലാവിന്റെ കുരലിൽ എന്തെല്ലാം നടക്കുന്നു, മൂഷിക വധം-പ ക്ഷികളുടെ പാട്ട് കച്ചേരി....

വെണ്ണിലാവിൽ ആ അയനിപിലാവിന്റെ കാഴ്ച വിസ്മയാവഹമായി തോന്നുന്നു, ഒരു ഗന്ധർവ്വ ലോകം പോലെ......'' (ഒ. ദേ. കഥ. പു. 420)

അതേവരെ തനിക്കു തണലും പ്രോത്സാഹനവുമായിരുന്ന ഗോപാലേട്ടനെ, എല്ലാ വർക്കും സുഗന്ധവും ഭക്ഷണവും നൽകിയ ആ അയനിപ്പിലാവുമായി താരതമ്യപ്പെടുത്തു കയായിരിക്കാം ശ്രീധരൻ.

മൂന്നു ദശാബ്ദങ്ങൾക്ക് ശേഷം അതിരാണിപ്പാടത്തിന്റെ മാറ്റങ്ങളറിയാൻ തൊണ്ണൂ റുവയസ്സായ വേലുമൂപ്പന്റെ മുന്നിൽ ചമ്രം പടിഞ്ഞിരിക്കുമ്പോൾ ശ്രീധരൻ വേലുമൂപ്പ രേയും അയനിപ്പിലാവുമായി താരതമ്യം ചെയ്യുന്നു ്.

''ഈ ദേശത്ത് വെള്ളവും ചാരവും പച്ചിലവളവുമുൾക്കൊ ് ഈ അന്തരീക്ഷ ത്തിന്റെ ഇരുട്ടും വെളിച്ചവും ചെത്തവും ചൂരും മാത്രമേറ്റുകൊ ് വളർന്ന ഒരു മനുഷ്യ വൃക്ഷമാണ് മുന്നിൽ. (പ ് കന്നിപ്പറമ്പിന്റെ വടക്കേതൊടിയിലു ായിരുന്ന അയനിപിലാ വുപോലെ-) ഈ പെരുമരം പൊഴിക്കുന്ന മർമ്മരങ്ങൾ മൂത്ത സത്യങ്ങളുടേതായിരിക്കും. അനുഭവജ്ഞാനത്തിന്റെ അമൂല്യ മന്ത്രങ്ങളായിരിക്കും.'' (ഒ. ദേ. കഥ. പു. 510)

അതിരാണിപ്പാടത്തുനിന്നും വിടവാങ്ങുന്ന ശ്രീധരൻ മൂന്ന് ദശാബ്ദങ്ങൾക്കു ശേഷം പഴയ കൗതുക വസ്തുക്കൾ തേടി നടക്കുന്ന പരദേശി എന്ന് സ്വയം വിശേഷിപ്പിച്ചു കൊ ് വീ ും കടന്നു വന്ന് അതിരാണിപ്പാടത്തിന് സംഭവിച്ച മാറ്റങ്ങൾ വിലയിരു

ത്തുന്നു. അതിരാണിപ്പാടത്തിന്റെ പരിസ്ഥിതിക്കു വന്ന മാറ്റവും പുതുതായി കടന്നുവന്ന ര ു വൈദേശിക സസ്യങ്ങളും ശ്രീധരന്റെ സവിശേഷ ശ്രദ്ധ പിടിച്ചെടുക്കുന്നു.

''ശ്രീധരൻ മെല്ലെ അതിരാണിപ്പാടത്തിന്റെ വലയത്തിലേക്ക് നീങ്ങി. സ്ഥലത്തെപ്പറ്റി ഒരു ലക്കും കിട്ടുന്നില്ല. - പഴയ മുക്കുകളും മൂലകളുമൊക്കെ മാഞ്ഞുപോയി. തോടുകളും ഇടവഴികളും തൂർന്നും - തൂർത്തും പറമ്പുകളോടു ചേർത്തും പുതിയ മണ്ഡലങ്ങളായി തീർന്നിരിക്കുന്നു.

മണിപ്പൂവിന്റെ നിറമുള്ള മനോഹരമായ പൂക്കൾ പ്രദർശിപ്പിച്ചുകൊ ് വേലിക്കരികെ പുതിയ ജാതി ചെടികൾ തലയുയർത്തി നിൽക്കുന്നു. ശീമക്കൊന്നയാണത്രെ. ഒരു വൈദേശികസസ്യാതിഥി - ഭംഗിയ്ക്കു വേ ിയല്ല പച്ചിലവളത്തിനുവേ ിയാണ് ഈ വിദേശച്ചെടികൾ വളർത്തുന്നത്. വളരെ നല്ലത്...'' (ഒ. ദേ. കഥ. പു. 505)

''ഒരു പറമ്പിൻ മൂലയിൽ പുതിയൊരു ജാതി പന്നച്ചെടി വളർന്നുമൂടിക്കിടക്കുന്നതു ക ു. നാട്ടുകാർ 'കമ്മ്യൂണിസ്റ്റപ്പ' എന്നു നാമകരണം ചെയ്ത കാട്ടുചെടിയാണ്. പച്ചനിറമുള്ള ഇലകളും പല്ലിമുട്ടപോലുള്ള വെളുത്ത ചെറിയ കായ്കളുമുള്ള ഈ ചെടിക്ക് ഒരു ചോപ്പൻ പേരു നൽകിയതിന്റെ കാരണം അത് ഏത് രാജ്യത്തെ മണ്ണിലും എത്ര വര കാലാവസ്ഥയിലും അര ചുറ്റുപാടിലും വേരൂന്നി സംഘം ചേർന്ന് വളർന്ന് സ്ഥലം പിടിച്ചിരിക്കുമെന്നതാണ്.

മിസ്റ്റർ ശീമക്കൊന്ന പോലെതന്നെ ഈ സഖാവ് അപ്പയും അതിരാണിപ്പാടത്ത് വിദേശീയനായ വരുത്തനാണ്.'' (ഒ. ദേ. കഥ. പു. 567)

ഒന്നോ രഭ ാ പതിറ്റാ ുകൾക്ക് ശേഷമാണ് ശ്രീധരൻ വരുന്നതെങ്കിൽ ബോഗൺവില്ലയും, അക്കേഷ്യയും, ആന്തൂറിയവും, മൊസാ യും അടക്കമുള്ള കൂടുതൽ വൈദേശികാതിഥികളെ കോഴിക്കോടൻ മണ്ണിൽ ക െത്തിയേനെ. നിരീക്ഷണ കുതുകിയായ പൊറ്റെക്കാട്ടിന്റെ കണ്ണുകൾ ആ കാഴ്ചകളൊക്കെ ഒപ്പിയെടുത്തേനെ.

മൂടുപടം

'*മൂടുപട*'ത്തിൽ അപ്പുക്കുട്ടന്റെയും ആമിനയുടെയും ബാല്യകൗമാരകാലങ്ങളിലെ ഇണക്കത്തിനും പിണക്കത്തിനും വേദിയൊരുക്കുന്നത് ര ുപേരുടെയും വീട്ടുപറമ്പിന്റെ അതിർത്തികൾ സമ്മേളിക്കുന്നിടത്തുള്ള പറങ്കിമാഞ്ചോടാണ്. അപ്പുക്കുട്ടനും ആമിനയും പെരുന്നാളിന്റെ സൂചനയായ മാസം കാണുന്നതും അപ്പുക്കുട്ടൻ ആദ്യമായി പുക

വലിക്കുന്നതുമെല്ലാം ആ പറങ്കിമാഞ്ചോട്ടിൽ നിന്നുതന്നെ. പറങ്കിമാഞ്ചോട്ടിലെ അവരുടെ സമ്മേളനത്തിന്റെ ഒരു വിവരണം.

''അപ്പുക്കുട്ടന്റെയും ആമിനയുടെയും പറമ്പുകളെ ആശ്ലേഷിച്ച് നിലകൊള്ളുന്ന ആ പറങ്കിമാവ് ഇലകൾ ഇടതിങ്ങിയ കവരങ്ങളോടുകൂടി വൃത്താകാരത്തിൽ പടർന്നു പന്തലിച്ചുവരുന്നു. ആ പച്ചിലക്കൂടാരത്തിനുള്ളിൽ അപ്പുക്കുട്ടനും ആമിനയും സമ്മേളിക്കും.

മകരമാസം പിറന്നപ്പോൾ പറങ്കിമാവു നിറയെ പൂത്തു. കുംഭമാസത്തിൽ കായ്ച്ചു. അവർക്ക് മറ്റൊരുത്സവമായി.മാവ് നിറയെ പവിഴച്ചെപ്പുകൾ പോലെയുള്ള പറങ്കിമാങ്ങകൾ തൂങ്ങിക്കിടക്കുന്നു. അപ്പുക്കുട്ടൻ മാവിന്റെ ശിഖരങ്ങളിൽ പറ്റിപ്പിടിച്ചുകയറി മാങ്ങകൾ മുര ി താഴെ നിൽക്കുന്ന ആമിനയുടെ കൈയ്യിലേക്ക് എറിഞ്ഞുകൊടുക്കും. അവൾ അതെല്ലാം ഒരിടത്ത് കൂമ്പാരമാക്കി വെക്കും. മടക്കിക്കുത്തിയ മു ിൽ വേറെയും മാങ്ങകൾ നിറച്ച് അപ്പുക്കുട്ടൻ മെല്ലെയിറങ്ങിവരും.'' (മൂ. പ. പു. 35)

ഒടുവിൽ ബോംബെയിൽനിന്ന് തിരിച്ചെത്തിയ അപ്പുക്കുട്ടൻ ഒരു നിമിഷം ആമിനയുമായി ഹൃദയവികാരം കൈമാറുന്നതും ആ പറങ്കിമാഞ്ചോട്ടിൽ വെച്ചുതന്നെ.

ആമിനയുടെ വീട്ടിന്റെ മുറ്റത്തുള്ള പടുവൃദ്ധൻ പുളിമരവും അവൾ പശുക്കുട്ടിയെ കെട്ടുന്ന ഉപ്പൂത്തിമരവും പരാമർശിക്കാൻ നോവലിസ്റ്റ് വിട്ടുപോകുന്നില്ല.

നാടൻ പ്രേമം

'കുന്നിൻനിരകൾ, പച്ചപുതച്ച മൈതാനങ്ങൾ, നീർച്ചാലുകൾ തലോടുന്ന താഴ്വാരങ്ങൾ, വെട്ടിതെളിയിച്ച മലംകൃഷിസ്ഥലങ്ങൾ, മേടുകൾ, മുളങ്കാടുകൾ, കവുങ്ങിൻതോട്ടങ്ങൾ, കുരുമുളക്തോട്ടങ്ങൾ ഇവയെല്ലാം നിറഞ്ഞ പ്രകൃതിമനോഹരമായ ഒരു പ്രദേശമാണ് മുക്കം - കോഴിക്കോട് നഗരത്തിൽ നിന്ന് സുമാർ ഇരുപത് നാഴിക കിഴക്ക് കിടക്കുന്ന കുഗ്രാമം'- ഇത്തരത്തിലാണ് നായകനായ രവീന്ദ്രൻ നഗരത്തിൽ നിന്നും സുഖവാസത്തിനെത്തുന്ന മുക്കം ഗ്രാമത്തെ പൊറ്റെക്കാട്ട് വർണ്ണിച്ചിട്ടുളളത്. രവീന്ദ്രന് താമസിക്കാൻ സൗകര്യമൊരുക്കിയിരുന്ന പറമ്പും പുരയും അയാൾക്ക് നന്നായി ഇഷ്ടപ്പെടുന്നു. കാരണം അതിൽ നിറയെ മാവും പ്ലാവും വാഴയുമു ്. മതിലിന്മേൽ മാനം മുട്ടുന്ന മുളംകൂട്ടം. മുന്നിൽ കണ്ണെത്താദൂരത്തോളം വയലുകൾ, വടക്കുവശത്ത് ചെറിയ കുന്നുകൾ, ഒരു ഭാഗത്തുകൂടി പുഴ വളഞ്ഞൊഴുകുന്നു. ആ പ്രശാന്തസുന്ദരമായ അന്തരീക്ഷം അയാളുടെ ഹൃദയത്തെ തണുപ്പിക്കുന്നു.

മഴക്കാലത്ത് ഇരുവഴിഞ്ഞിപ്പുഴ കരകവിഞ്ഞൊഴുകുമ്പോൾ ഇരുകരയിലും തഴച്ചു നിൽക്കുന്ന മുളങ്കൂട്ടവും പന, തേക്ക്, കമ്മട്ടി മുതലായ മരങ്ങളും ആ ചുകന്ന ജലപാതക്ക് മനോഹരമായ മരതകവേലി നിർമ്മിക്കുന്നു. ഒടുവിൽ രവീന്ദ്രന്റെ പ്രേമവഞ്ചനക്കടിപ്പെട്ട മാളു എന്ന ഗ്രാമീണകന്യക ആത്മഹത്യ ചെയ്യാനായി ഇരുവഴിഞ്ഞിപ്പുഴയിൽ ചാടുന്നുവെങ്കിലും പുഴയിലേക്ക് ചാഞ്ഞുകിടന്നിരുന്ന മുളന്തുഞ്ചിൽ മുടികെട്ട് കുരുങ്ങിപ്പോയതിനാൽ ഇക്കോരന് അവളെ രക്ഷിക്കാൻ സാധിക്കുന്നു.

പന്ത്ര ു വർഷം കഴിഞ്ഞ് ഭാര്യാസമേതം മുക്കം ഗ്രാമത്തിലെത്തുന്ന രവീന്ദ്രനിൽ പഴയ പ്രണയസ്മരണകളുണരുന്നു. ആ തേക്കിൻകാട്, ആ കായൽകൂട്ടം, ആ കടവ് അതിനടുത്തുള്ള ആ ഇടിഞ്ഞുപൊളിഞ്ഞ ഭഗവതിക്കാവ്, നിറുകുത്തനെ ഒരു കുന്തം പോലെ നീ ുപോയ ആ കണമരം - ഇവയെല്ലാമാണ് അദ്ദേഹത്തിൽ പൂർവ്വസ്മരണകൾ ഉണർത്തുന്നത്. നാഗരികാംഗനയായ ഭാര്യ ലളിത കാഴ്ച്ചകളിൽ മതിമറക്കുകയും പുഴവക്കത്ത് വിരിഞ്ഞുനിന്നിരുന്ന മേത്തോന്നിപ്പൂക്കൾ ശേഖരിക്കുകയും ചെയ്തു. പൂക്കൾ പറിക്കാൻ അവളെ സഹായിച്ച രാഘവൻ എന്ന കുട്ടി രവീന്ദ്രന്റെ മകനാണെന്ന് തിരിച്ചറിയുകയും ഹൃദയഭേദകമായ സംഭവങ്ങൾക്കൊടുവിൽ അവനെ സ്വന്തമാക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

വിഷകന്യക

കുടിയേറ്റകർഷരിൽ തന്നെ ശ്രദ്ധ കൊടുത്തതുകൊ ാവാം തനിക്ക് അത്രതന്നെ പരിചിതമല്ലാത്ത വയനാടൻ പ്രകൃതിയിലെ അപൂർവ്വ വൃക്ഷങ്ങൾക്ക് പൊറ്റെക്കാട്ട് അത്ര തന്നെ പ്രാധാന്യം കൊടുത്തുകാണുന്നില്ല. നാൽപ്പത്തൊന്നാം അധ്യായത്തിൽ വനപ്രകൃതിയുടെ ആത്മാവറിഞ്ഞ സാമാന്യം നീ ഒരു വർണ്ണന കാണാം.

''ഏതാ ് വൃത്താകൃതിയിലുള്ള കഴത്തിന്റെ ചുറ്റുപാടും ഇടതിങ്ങിയ കാടാണ്. വീട്ടി, തേക്ക്, വെ ക്ക് തൊട്ട് ജരാനര ബാധിച്ച് പടുവൃദ്ധരായ മരങ്ങളും കൂറ്റൻ കാട്ടുവള്ളികളും മലമ്പാമ്പുകളും തമ്മിൽ കെട്ടിപ്പുണർന്നിറങ്ങി സ്വപ്ന മർമ്മരം പുറപ്പെടുവിക്കുന്ന വനപ്രകൃതി. ഒരംഗുലം നിലംപോലും കാണാൻ കഴിയാതെ ഒന്നായി മൂടിക്കെട്ടിക്കിടക്കുന്ന മരവിച്ച നിഗൂഢത. മുളങ്കൂട്ടങ്ങൾ സദാ ഇരമ്പിക്കൊ ിരിക്കുന്നു. മരങ്ങളിൽ ചുറ്റിപ്പടർന്ന വള്ളികളിൽ കറുത്ത സൈക്കിൾ ടയറുപോലുള്ള മലഞ്ചേരട്ടകൾ. പ്രപഞ്ചത്തെ രാകിമുറിക്കുന്ന മട്ടിൽ കഠോരസ്വരം പുറപ്പെടുവിച്ചുകൊ ിരിക്കുന്നു. ആ വനപ്രകൃതിയുടെ തൊഴിൽശാലയിലെ ഹൂങ്കാരശബ്ദംപോലെ മലമുഴക്കിപ്പക്ഷി മൂളുന്നു. വേനൽ ചൂടേറ്റ് വിമ്മുന്ന വനലതകളെ വീശിക്കൊ ് ജപ്പാൻവിശറികൾപോലുള്ള പാപ്പാത്തികൾ പറന്നു നടക്കുന്നു.'' (വി. ക. പു. 184)

പുതുതായി കൃഷിയിറക്കിയ നിലത്തിൽ മറിയം നട്ടുവളർത്തിയ മരച്ചീനിച്ചെടികൾ കിളിർത്തുതളിർത്തു വന്ന കാഴ്ച പതിനെട്ടാം അധ്യായത്തിൽ കാണാം. ചുകന്ന ഞെട്ടി യോടുകൂടിയ 'ചു ഷടർഷനും' പച്ചഞെട്ടിയോടുകൂടിയ 'വെള്ളറൊട്ടിയും' ഊതവർണ്ണ ക്കാരനായ 'കരിയാലവനും' കൊഴുത്തുതഴച്ചു പട്ടുപോലത്തെ ഇലകളും ചലിപ്പിച്ചു കൊ ് മലഞ്ചെരിവു മുഴുവനും മൂടിക്കിടക്കുന്ന കാഴ്ച.

സംസാരിക്കുന്ന ഡയറിക്കുറിപ്പുകൾ

കാട്ടിൽ വളരുന്ന വള്ളിപ്പുല്ലാഞ്ഞി എന്ന വള്ളിയിൽ നിന്നും അമൃതരസം കലർന്ന നീരൂറ്റിക്കുടിച്ച് ദാഹം ശമിപ്പിച്ച അനുഭവം '*സംസാരിക്കുന്ന ഡയറിക്കുറിപ്പുകളി*ൽ വിവരി ച്ചിരിക്കുന്നു. പുരളിമല കയറ്റത്തിനിടക്കാണ് സംഭവം. ക്ലേശകരമായ മലകയറ്റത്തിനിടക്ക് ദാഹിച്ച് തൊ വര ഷോൾ വഴികാട്ടിയായി വന്ന മടയൻ കുഞ്ഞിക്കുട്ടി (പുരളിമല മുത്തപ്പൻ ദൈവത്തിന്റെ പൂജാരി) കാട്ടിനുള്ളിൽ നിന്നും ഒരു പ്രത്യേക വള്ളി തേടിപ്പിടി ച്ചുകൊ ുവന്നു. അതിന്റെ ര റ്റവും ക്ഷണത്തിൽ ഉരുട്ടി ത ിന്റെ കീഴ്ത്തല വായി ലേക്ക് ഉയർത്തിപ്പിടിക്കാനുപദേശിച്ചു. ആ അനുഗൃഹീതലതയുടെ നീര് അഞ്ചാറു തുള്ളി കഴിച്ചപ്പോൾ തന്നെ തന്റെയും കൂട്ടുകാരുടെയും ദാഹം തീരെ ശമിച്ചതായി പൊറ്റെക്കാട്ട് പറയുന്നു. ടിബോർ സെക്കൽ എന്ന യുഗോസ്ലോവ്യൻ പ്രൊഫസർ ബ്രസീലിയൻ വനങ്ങ ളിലൂടെ സഞ്ചരിക്കുമ്പോൾ കുടംകണക്കിന് ദാഹജലം സംഭരിച്ചുവെച്ച ഒരു വള്ളിവെട്ടി ദാഹം ശമിച്ച അനുഭവം '*ത്രൂ ദി ജംഗിൾ ഓഫ് ബ്രസീൽ*' എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ വിവരിച്ചി ട്ടുള്ളത് ഓർക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. (പു. 142)

കുരുമുളക്

കേരളത്തിന്റെ പേര് ലോകപ്രസിദ്ധമാക്കിയ 'കുരുമുളകി'ന്റെ പേരാണ് നോവലി നുള്ളതെങ്കിലും തുടക്കത്തിൽ ഏതാനും ചില പരാമർശങ്ങളിൽ അത് ഒതുങ്ങിപ്പോകുന്നു. നോവലിന്റെ മുക്കാൽ ഭാഗവും നിറഞ്ഞുനിൽക്കുന്ന തെരഞ്ഞെടുപ്പുബഹളത്തിനിടയിൽ പ്രകൃതിദൃശ്യങ്ങളിലേക്ക് കണ്ണുപായിക്കാൻ നോവലിസ്റ്റ് പലപ്പോഴും മറന്നുപോകുന്നു. 'കാടും കച്ചവടവും കലയും' എന്ന അധ്യായത്തിൽ കുറുവംപുഴയ്ക്കക്കരെയുള്ള ഒരു കാടിന്റെ വർണ്ണന അപൂർവ്വമായി കടന്നുവരുന്ന പ്രകൃതിവർണ്ണനക്കുദാഹരണമാണ്.

''ഈ കാടുകളിൽ നാനാജാതി വൃക്ഷങ്ങൾ വളർന്നുകിടക്കുന്നു. തേക്ക്, വീട്ടി, മരു ത്,വെ ക്ക് മുതലായവക്കു പുറമെ വളരെ വണ്ണമുള്ള ഒരു വൃക്ഷമായ പെരുന്തല്ലിയും പൊട്ടക്കണ്ണൻ ചൂളിവാകയും അരിപ്പൂപ്പൊന്തകളുടെയും ഈഞ്ഞപ്പടർപ്പുകളുടെയും ആശ്ലേഷത്തിൽപ്പെട്ടു കിടക്കുന്നു. (കുരുമുളക്, പു. 38)

പക്ഷിലോകം

ഗ്രാമപ്രകൃതിയുടെ അവിഭാജ്യ ഘടകമാണ് പക്ഷികൾ. വീട്ടുപരിസരങ്ങൾ,കൃഷിയി ടങ്ങൾ, കുറ്റിക്കാടുകൾ, വൃക്ഷക്കൊമ്പുകൾ, ജലസ്രോതസ്സുകൾ എന്നിവയിൽ നിന്നും അവുടെ കളകളാരവവും ചിറകടിശബ്ദവും ഉയരുന്നത് ഗ്രാമീണ കൃഷീവലന്റെ ജീവിത

താളങ്ങൾക്കൊപ്പിച്ചാണ്. അതിനാൽത്തന്നെ നാടോടി സംസ്കാരത്തിന്റെ വിവിധ മേഖല കളിൽ അവയുടെ സാന്നിധ്യം കടന്നുവരുന്നു. നാടോടി വാങ്മയങ്ങളിൽ , ആചാരവിശ്വാ സങ്ങളിൽ, നാട്ടറിവുകളിൽ, മന്ത്രവാദത്തിൽ നാടൻ ഭക്ഷണത്തിൽ എല്ലാം പക്ഷികളുടെ നിറസാന്നിധ്യമു ്.

ഒരോ കൂട്ടായ്മക്കും അവരുടെ ജീവിതപരിസരവുമായി ബന്ധപ്പെട്ട തനതു പക്ഷി സഞ്ചയവും അവയുമായി ബന്ധപ്പെട്ട നാടോടിവാങ്മയങ്ങളും നാട്ടറിവും വിശ്വാസപരമ്പ രയുമു ാവും. നാട്ടുപറവകളുടെ രൂപപൊലിമ, ശബ്ദവിശേഷങ്ങൾ, ആഹാരരീതികൾ, അവയുടെ ജീവിതപരിസരം എന്നിവയെല്ലാം പൊറ്റെക്കാട്ടിന്റെ ഭാവനകളിൽ നാടോടിക്കഥ കളായും ഐതിഹ്യങ്ങളായും വിശ്വാസങ്ങളായും നാടൻ ഉപമകളായും കടന്നു വരുന്നു.

പാരിസ്ഥിതിക പരിസരം

''കൃഷിക്കാരും ആദിവാസികളുമെല്ലാം വ്യത്യസ്ത ഇനം പക്ഷികളെയും മൃഗങ്ങ ളെയും മനസ്സിലാക്കുകയും അവയുടെ സൂക്ഷ്മ വ്യത്യാസങ്ങളും സ്വഭാവ വിശേഷതകളും വിവരണങ്ങളുടെയും കഥകളുടെയും പാട്ടുകളുടെയും രൂപത്തിൽ വാമൊഴിയിൽ നില നിർത്തുകയും ചെയ്തിരുന്നത് ഇന്നത്തെ പരിസ്ഥിതിപഠനത്തിൽ നിന്ന് വ്യതിരിക്തമായ ലോകവീക്ഷണത്തോടെയാണെന്ന് തിരിച്ചറിയേ തു ്. ഒരു പക്ഷിയെ നിരീക്ഷിക്കുന്നത് വേട്ടയാടാനായാലും കേവലം കൗതുകത്തിനായാലും അതിജീവിക്കുന്ന പരിസരത്തിൽ നിന്ന് അടർത്തിമാറ്റി ക ിരുന്നില്ല പഴയ ആളുകൾ.''[17]

കൃതികളിൽ പക്ഷികളെ പരാമർശിക്കുമ്പോൾ ഓരോ പക്ഷിയെയും അതിന്റെ തനതു പരിസരത്തിൽ അവതരിപ്പിക്കാൻ പൊറ്റക്കാട്ട് ശ്രദ്ധിക്കുന്നതു കാണാം. ഓരോ പക്ഷിക്കും പ്രിയങ്കരമായ വൃക്ഷങ്ങളുടെയോ വള്ളിപ്പടർപ്പുകളുടെയോ കുറ്റിച്ചെടികളു ടെയോ പശ്ചാത്തലംകൂടി അദ്ദേഹം സ്വീകരിക്കുന്നു. പ്രാദേശികതയുടെ തനിമ ആവാഹി ക്കുന്നതിന് ഈ ആഖ്യാനതന്ത്രം വളരെ പ്രയോജനപ്പെടുന്നു. വിവിധകൃതികളിൽ നിന്നെ ടുത്ത ഈ ഉദാഹരണങ്ങൾ നോക്കുക.

നാടൻ പ്രേമം

1) അരികെയുള്ള ഒരു പുല്ലാനിപ്പൊന്തയിൽ നിന്ന് ര ു കാടപ്പക്ഷികൾ എന്തോ കല മ്പൽ കൂട്ടി. (പു. 19)

2) പുഴയുടെ ഇരുവശത്തും ഉയർന്നു നിൽക്കുന്ന മതിലുകളിലെ പടുമരക്കൂട്ടങ്ങളിൽ നിന്ന് ചിലച്ചുകൊ ിരിക്കുന്ന കുരുവിക്കൂട്ടങ്ങൾ മാത്രമേ ആ അപരാഹ്നത്തിലെ നിശബ്ദതയെ ഭഞ്ജിക്കുന്നുള്ളൂ. (പു. 12)

3) പുഴയിലേക്ക് വളരെയധികം ചാഞ്ഞുകിടന്നിരുന്ന ഒരു പീറ്റത്തെങ്ങിന്മേലേക്ക് പറന്നുവന്നിരുന്ന് ഒരു കൂമൻ മൂളുവാൻ തുടങ്ങി (പു. 22)

4) ഭയങ്കര ശബ്ദം പുറപ്പെടുവിച്ചുകൊ ് ഒരു പക്ഷി (വേഴാമ്പൽ) മുറ്റത്തെ തൈത്തെങ്ങിൽ പറന്നുവീണു. (പു. 27)

5) "ഒരിമിറ്റേഷൻ ജടായുതന്നെ. അതിതാ വല്ലാത്തൊരു ശബ്ദം പുറപ്പെടുവിച്ചുകൊ ് ഈ കരിമ്പനയുടെ മുകളിൽ വീണിരിക്കുന്നു" -വേഴാമ്പലിനെ ആദ്യമായി കാണുന്ന നാഗരികാംഗന ലളിതയുടെ വിസ്മയ പ്രകടനം. (പു. 52)

മൂടുപടം

6) ഇരുവരും ചാലിയുടെ അരികിലെത്തി. വയലിന്റെ മൂലക്കുള്ള ആ നീർക്കയത്തിൽ ധാരാളം എര പക്ഷികൾ വന്നുവീണിട്ടു ായിരുന്നു. അവ മീൻ പരതികൊ ് ചാലിയിൽ ചുറ്റുകയാണ്. (പു. 16)

7) പുളിമരത്തിന്റെ തഴച്ച ചില്ലകളിൽ പുള്ളുകൾ കലമ്പൽ കൂട്ടുന്നു. (പു. 110)

8) നിലത്ത് ഉണക്കിലകൾക്കിടയിൽ പതിഞ്ഞുകിടന്നിരുന്ന ര ു ചിതലക്കിളികൾ ശരം വിട്ടപോലെ ഒരു കോണിലേക്ക് പറന്നുപോയി - അവ അവിടെ സ്വൈര്യമായി ഇണചേരുകയായിരിക്കണം. പറങ്കിമാമ്പൂക്കളുടെ നേരിയ ഒരു പരിമളം അവിടെ പരന്നിരുന്നു. (പു. 116)

9) ജാലകത്തിന്റെ നേർക്ക് ഉലഞ്ഞ് ഒടിഞ്ഞുകിടക്കുന്ന തെങ്ങോലമേൽ ഒരു മഞ്ഞക്കിളി പറന്നുവീണ് വിഷാദഭാവത്തിൽ മേൽപ്പോട്ടു നോക്കിക്കൊ ിരുന്നു. (പു. 122)

10) കൂരിരുട്ട്, തെക്കെപ്പുറത്തെ അത്തിമരത്തിന്റെ മുകളിൽ നിന്ന് ഒരു കുത്തിച്ചൂടാൻ കൂകി. (പു. 108)

ഒരു ദേശത്തിന്റെ കഥ

11) വേഴാമ്പൽ 'ക്യോംംംംങ്....' എന്ന് കരഞ്ഞുകൊ ് മൂന്നാം ക ത്തിലെ പന യുടെ മുകളിൽചെന്നുപറ്റി. (പു. 120)

12) ഒരു പാതിരാപ്പക്ഷിയുടെ പാട്ട്; ശ്രീധരൻ ചെവിയോർത്തു. നാലാം ക ത്തിലെ നെല്ലിമരത്തിൽ നിന്നായിരിക്കണം. (പു. 125)

13) അച്ഛൻ കൊമ്പത്ത് - ആ വിളി മാനത്ത് മുഴങ്ങുന്നു. പാട്ടുകാരൻ പക്ഷിയെ കാണാനില്ല - നാലാം ക ത്തിലെ വലിയ പുളിമാവിന്റെ തുഞ്ചിൽ നിന്നായി ക്കണം അവന്റെ വിളിയും കൂവലും. (പു. 132)

14) വളരെ പൊക്കമുള്ളൊരു മരത്തിന്റെ കുഞ്ചിയിൽ ഇലക്കൂട്ടങ്ങളിൽ ഒളിഞ്ഞിരുന്ന് ചിലയ്ക്കുന്ന കുട്ടിക്കുറുമൻ കിളി. (പു. 136)

15) ക ത്തിലെ ചപ്പുചിപ്പുചവറുകളിൽ മൂന്നുനാലു കരിയിലക്കിളികൾ കൊത്തിച്ചിന ക്കിതിന്നുകൊ ിരുന്നു. ആ പക്ഷികൾ എത്ര ഭാഗ്യവാന്മാർ. അവർക്കു കണക്കു ചെയ്യേ ; പാഠം പഠിക്കേ , തിന്നുക, പാട്ടുപാടുക അങ്ങനെ ര ുകാര്യം മാത്രം. (പു. 144)

16) ഏതോ പാതിരാപ്പക്ഷിയുടെ കൂജനം തുടരെത്തുടരെ മുഴങ്ങി - അയനി പ്ലിലാവിന്റെ ശിഖരത്തിൽ നിന്നാണ്. (പു. 420)

17) മുളങ്കാട്ടിൽ നിന്ന് ഒരു മധുരകൂജനം കേൾക്കുന്നു. മൈനക്കിളിയുടെ പ്രേമഗാന മായിരിക്കും. (പു. 450)

18) ആറാം ക ത്തിന്റെ തെക്കുകിഴക്കെ കോണിൽ ഒറ്റപ്പെട്ടുനിൽക്കുന്ന തെങ്ങിൻകുരലിൽ നിന്ന് കാക്കത്തമ്പുരാട്ടി 'ടങ് ടൺ' നാദമുതിർക്കുന്നു. (പു. 453)

20) കന്നിപ്പറമ്പിലെ തെക്കെക്ക ത്തിലെ പൂളമരത്തിൽ നിന്ന് കാക്കകൾ പൂന്തേൻ കുടിക്കുന്നതും നോക്കി നിൽക്കുകയാണ് ശ്രീധരൻ. - ഇന്നലെ അവസാനമായി അച്ഛന്റെ ബലിപിണ്ഡമു കാക്കകൾ തന്നെയായിരിക്കും ചിറകുകൾ തെല്ലൊ ന്നുയർത്തി പൂളക്കൊമ്പിൽ നൃത്തം വെച്ചുകൊ ് ആർത്തിയോടെ മധുപാനം ചെയ്യുന്നത്. (പു. 489)

പ്രേമശിക്ഷ

21) മുള്ളുവേലിക്കരികെ പറന്നു വീണ ഒരു വണ്ണാത്തിപ്പുള്ളിന്റെ സ്വരത്തെ ശരിക്ക് അനുകരിച്ചുകൊ ് അവൻ ഒരു ചൂളം വിളിച്ചു. (പു. 39)

22) ഒരു പാതിരാപക്ഷി 'ക്വൊ ക്വൊ ക്വൊ' എന്ന് ശബ്ദിച്ചുകൊ ് പനയുടെ മുകളിൽ നിന്ന് പറന്നുപോയി. (പു. 43)

23) മുറ്റത്തെ പാലക്കൊമ്പിൽ പറന്നു വീണ പുള്ള് തുടരെത്തുടരെ കൊക്കിക്കൊ ിരുന്നു. (പു. 73)

ഒരു തെരുവിന്റെ കഥ

24) അപ്പോൾ കേട്ടു ആകാശം മുഴക്കിക്കൊ ് ഒരു മൂളൽ 'ഫ്ബുംഹും........' പറമ്പിലെ അയനിപ്പിലാവിന്റെ മുകളിൽ നിന്നാണ് ആ ഹൂംകാരം പുറപ്പെട്ടത്. കാലൻകോഴിയുടെ വിളിയാണെന്ന് മനസ്സിലായി. (പു. 264)

ആതിഥേയൻ (ചെറുകഥ)

25) ഒരു വലിയ മണ്ണട്ടയെ വായിലാക്കി വിഴുങ്ങാനോ ഒഴിക്കാനോ കഴിയാതെ ആ ചെറിയ പുള്ളിപ്പിടക്കോഴി ആ മുറ്റം മുഴുവനും മ ി നടക്കുന്നു. (പു. 80)

കനകാംബരം (ചെറുകഥ)

26) അടുത്ത കൈതപ്പടർപ്പിൽ നിന്ന് ഒരു കുളക്കോഴി കൊക്കിപ്പറന്നു. (പു. 410)

പൊറ്റെക്കാട്ടിന്റെ കൃതികളിൽ പ്രാധാന്യത്തോടെ കടന്നു വരുന്ന നാട്ടുപറവകൾ;

1. വേഴാമ്പൽ

കാടും മരങ്ങളും നിറഞ്ഞ ഇലഞ്ഞിപ്പൊയിലിലെ മൂന്നാംക ത്തിലെ കുളക്കരയിലെ പനയുടെ മുകളിൽ 'ക്യോംംംങ്' എന്ന ചെകുത്താൻ വിളിയോടെ പറന്നു വീഴുന്ന വേഴാമ്പൽ ശ്രീധരന്റെ ശ്രദ്ധ ആകർഷിക്കുന്നു. വേഴാമ്പലിന്റെ തലയക്ക് മരിക വന്ന കഥ അപ്പു പറഞ്ഞുകൊടുത്തത് ഓർക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഇരുവഴിഞ്ഞിപ്പുഴയുടെ തീരത്തുള്ള മുക്കം ഗ്രാമത്തിൽ സന്ധ്യാസമയത്ത് മാളുവും രവീന്ദ്രനും രഹസ്യസമാഗമങ്ങൾ നടത്തുമ്പോൾ മുറ്റത്തെ തൈത്തെങ്ങിൽ പറന്നുവീഴുന്ന വിചിത്രരൂപിയായ പക്ഷിയെ രവി ശ്രദ്ധിക്കുന്നു. വേഴാമ്പലിന്റെ വിചിത്രരൂപത്തിനു പിന്നിലെ ശാപകഥ മാളു രവിക്ക് പറഞ്ഞുകൊടുക്കുന്നു. (നാ. പ്രേ. പു. 27) പിന്നീട് ഭാര്യസമേതനായി മുക്കം ഗ്രാമത്തിൽ എത്തുമ്പോൾ വേഴാമ്പലിനെ ക ് വിസ്മയം കൂറിയ ഭാര്യ ലളിതയ്ക്ക് രവീന്ദ്രൻ ആ കഥ പറഞ്ഞുകൊടുക്കുന്നു. ഒരു നീർമരുതിൻ ചോട്ടിൽ വിശ്രമിക്കുന്ന പശുവിന്റെ പുറത്തു വന്നിരിക്കുന്ന കട്ടോടംചാത്തനെ '*വിഷകന്യക*'യിൽ പരാമർശിക്കുന്നു.തെരുവിൽ അലഞ്ഞുതിരിയുന്ന കരിയാത്തന്റെ ഉറക്കെയുള്ള 'ദൈവമഃ' വിളി മലമുഴക്കിപ്പക്ഷിയുടെ ശബ്ദത്തോട് ഉപമിച്ചിരിക്കുന്നു. (ഒ. തെ. കഥ. പു. 214)

2. കാക്കത്തമ്പുരാട്ടി

ഇലഞ്ഞിപ്പൊയിലിൽ അലഞ്ഞുതിരിയുന്ന ശ്രീധരനെ കാക്കത്തമ്പുരാട്ടിയുടെ സ്വരം ആകർഷിക്കുന്നു. 'ടങ്ടങ്-ഠങ്ഠൻ-ടങ്ടങ്' പള്ളിയിൽ നിന്ന് മണിയടിക്കുമ്പോലെ ഒരു ശബ്ദം. മുഖമുയർത്തി നോക്കി. ആറാം ക ത്തിന്റെ തെക്കുകിഴക്കെ കോണിൽ ഒറ്റപ്പെട്ടു നിൽക്കുന്ന തെങ്ങിൻകുരലിൽ നിന്നാണ് മണിമുഴക്കം കേട്ടത്. കറുത്ത സൂര്യകാന്തിപ്പട്ടുനാടപ്പോലെ ഒരുമുഴം നീളത്തിൽ തൂങ്ങിക്കിടക്കുന്ന വാൽ ക പ്പോൾ മണിമുഴക്കിയ പക്ഷിയെ മനസ്സിലായി- കാക്കത്തമ്പുരാട്ടി ! തുടർന്ന് 'കാക്കത്തമ്പുരാട്ടിയെ ക ാൽ കൂക്കിവിളിക്കണം' എന്ന അപ്പുവിന്റെ അഭിപ്രായവും അതിനു പിന്നിലുള്ള കഥയും ഓർക്കുന്നു.

കുയിൽ

തുലാവർഷം കഴിഞ്ഞ് ആകാശം തെളിഞ്ഞ് പൂക്കളും കായ്കളും, പ്രാണികളും പുഴുക്കളും പെരുകുന്ന കാലംനോക്കിയെത്തുന്ന കുയിലിനങ്ങളുടെ വരവിനെ നാട്ടുമ്പുറം സ്വാഗതം ചെയ്യുന്നത് '*മൂടുപട*'ത്തിൽ വിവരിച്ചിരിക്കുന്നു.

''ഞാനിതാ എത്തിപ്പോയ്! 'കു-കു-കു' എന്ന് കൂകുന്ന ചെമ്പോട്ടിക്കിളിയും 'ഒക്കെപ്പുറപ്പെട്ടോ വിത്തും കൈക്കോട്ടും' എന്നു തൊഴിൽകാര്യോപദേശം ചെയ്യുന്ന ഭൈരവിക്കുയിലും 'കിഴക്കേ വാ' എന്ന് കളിക്കാൻ വിളിക്കുന്ന ചൂളക്കുയിലും ഇരട്ടത്തലച്ചിയും ചോളക്കുരുവിയും തങ്ങളുടെ ഗാനവിശേഷങ്ങൾക്കൊ ് ആകാശമണ്ഡലത്തെ ഒരു പുതിയ സ്വനഗ്രാഹിയന്ത്രക്കിണ്ണമാക്കി മാറ്റുമ്പോൾ നാട്ടിൻപുറത്തെ കുട്ടികൾക്ക് എന്തൊരു ഉത്സാഹമാണെന്നോ! അവർ മരക്കൊമ്പിൽ മറഞ്ഞിരിക്കുന്ന ഗായകൻമാരുടെ പാട്ടുകൾ അനുകരിച്ചു കൂകും. ആ കൗതുകമുള്ള പക്ഷികളെ കെണിവെച്ച് പിടിക്കുന്നത് മുതിർന്ന കുട്ടികളുടെ ഒരു വിനോദമാണ്.'' (മൂ. പു. പു. 21)

ഒരു ദേശത്തിന്റെ കഥ

''മരക്കൂട്ടത്തിൽ നിന്ന് 'റ്റി-റ്റി-റ്റി-റ്റി' എന്നൊരു ശബ്ദം പൊങ്ങി തുടർന്ന് 'കിഴക്കെ വാ' എന്നൊരു വിളിയും-ശ്രീധരൻ ശ്രദ്ധിച്ചു. കിഴക്കെ വാ-കിഴക്കെ വാ- കിഴക്കെ വാ എന്ന തുടർന്നുകൊ ുള്ള വിളിയുടെ ഉഗ്രത വർദ്ധിക്കുന്നു. പാണക്കുയിലുകളാണ്.'' (പു. 131)

'''അച്ഛൻകൊമ്പത്ത് ആ വിളി മാനത്ത് മുഴങ്ങുന്നു. പാട്ടുകാരൻ പക്ഷിയെ കാണാനില്ല. നാലാംക ത്തിലെ വലിയ പുളിമാവിന്റെ തുഞ്ചിയിൽ നിന്നായിരിക്കണം അവന്റെ വിളിയും കൂവലും- അങ്ങനെ വിളിച്ചു കൂവുന്നത് കതിർകാണാക്കിളിയാണെന്ന് അപ്പു പറഞ്ഞതോർത്തു. അതൊരു ജാതി കുയിലാണ്. കുയിലുകൾക്ക് ഇങ്ങനെ തേൻപോലെ പാടാൻ കഴിയുന്നത് മാന്തളിർ തിന്നുന്നതുകൊ ാണെന്ന് ചു ിന്മേൽ പാ ുള്ള ചെക്കു പറഞ്ഞുതന്നതും ഓർത്തു.'' (പു. 132)

ചിതലപക്ഷികൾ

ചിലപ്പൻകിളി ചവേലാക്ഷി, ചപ്പിലക്കിളി, പൂത്താങ്കീരി, കരിയിലക്കിളി എന്നിങ്ങനെ പല പേരുകളിൽ അറിയപ്പെടുന്ന ചിതലപക്ഷികളെ '*ഒരു ദേശത്തിന്റെ കഥ*', '*മൂടുപടം*' എന്നീ നോവലുകളിൽ പരാമർശിക്കുന്നു.

''ചിക്ക്ലി-ചിക്ക്ലി-ച് ഷി ി ി ൽ ! -അടുത്ത മൂലയിൽ നിന്നാണ് കലപില ശബ്ദം..............നാലഞ്ചു ചിതലകൾ പറമ്പിൽ പറന്നു വീണ് ഉണക്കിലകൾക്കിടയിൽ ചിക്കി പരതുകയാണ്..........മോന്തി മയങ്ങുന്നതും മറന്ന് ആ കൊച്ചുകിളികൾ ഭക്ഷണം തിരയുന്ന തിരക്കിലാണ്.'' (ഒ. ദേ. കഥ. പു. 132)

ചെമ്പോത്ത്

ഉപ്പൻ, ഈശ്വരൻ കാക്ക, ഉക്കൻ, തീക്കണ്ണൻ എന്നീ പേരുകളിൽ അറിയപ്പെടുന്ന ചെമ്പോത്തിനെയും അതിന്റെ കൂടിനെയും സംബന്ധിച്ച് ചില വിശ്വാസങ്ങൾ കൂട്ടായ്മ പുലർത്തിപോരുന്നു. ആഗ്രഹിച്ചത് ലഭിക്കാൻ സഹായിക്കുന്ന നീലക്കൊടുവേലി എന്ന സസ്യം തിരഞ്ഞുക ത്താൻ ചെമ്പോത്തിനുള്ള കഴിവിനെക്കുറിച്ചാണ് ഒരു വിശ്വാസം.

നീലക്കൊടുവേലിയുമായി ബന്ധപ്പെട്ട ഈ സങ്കൽപം ര ിടങ്ങളിലായി ഒരു ദേശത്തിന്റെ കഥയിൽ വിശദമായി പ്രതിപാദിച്ചിരിക്കുന്നു.

കുത്തിച്ചൂടാൻ/ കാലൻകോഴി

'*ഒരു ദേശത്തിന്റെ കഥ*'യിൽ മരണദൂതനെന്ന് വിശ്വസിക്കുന്ന കാലൻകോഴിയുടെ കരച്ചിൽ കേൾക്കുമ്പോൾ ശ്രീധരൻ ഭയക്കുകയും പിറ്റേന്ന് ചാത്തുണ്ണിയുടെ മരണവൃത്താന്തം അറിയുകയും ചെയ്യുന്നു.

മൂങ്ങകളും നത്തുകളും

മൂങ്ങയുടെ ഭക്ഷണരീതികളും പകൽ കണ്ണുകാണാത്ത അവസ്ഥയും പൊറ്റെക്കാട്ട് പരാമർശവിധേയമാക്കുന്നു.

''എന്തോ ഒരു ജീവിയെ-എലിയായിരിക്കണം അപഹരിച്ചുകൊ ് വലിയൊരു മൂങ്ങ, നിലാവിലൂടെ ഊളിയിട്ട് വടക്കെ പറമ്പിലെ അയിനിപിലാവിന്റെ കുരലിലേക്ക് പോയി.

ശ്രീധരൻ അയനിപിലാവിന്റെ മുകളിലേക്ക് ദൃഷ്ടിയയച്ചു. ആ കൂമൻ ഇപ്പോൾ എലിയെ കാൽനഖങ്ങളിൽ ഇറുക്കിപിടിച്ച് കൊത്തിപ്പറിച്ച് വിഴുങ്ങുന്നു ാവും.'' (ഒ. ദേ. കഥ. പു. 42)

'*നാടൻപ്രേമ*'ത്തിൽ രാത്രി മാളുവിനെ കാത്തിരിക്കുന്ന രവിയുടെ പശ്ചാത്തല ത്തിൽ സമാനമായൊരു ചിത്രം കാണാം.

''സങ്കേതസ്ഥാനത്ത് രവി അവളെയും കാത്തിരിക്കുന്നു. പുഴയിലേക്ക് വളരെയ ധികം ചാഞ്ഞുകിടക്കുന്ന ഒരു പീറ്റത്തെങ്ങിലേക്ക് പറന്നിരുന്ന് ഒരു കൂമൻ മൂളാൻ തുട ങ്ങി. രവിയുടെ കാലിനടിയിലൂടെ ഒരു കാട്ടെലി പാഞ്ഞുപോയി. അയാളൊന്ന് ഞെട്ടി.'' (നാ. പ്രേ. പു. 22)

എരണ്ട

'*ഒരു ദേശത്തിന്റെ കഥ*'യിൽ അപ്പുവും '*മൂടുപട*'ത്തിൽ അപ്പുക്കുട്ടനും ആലിക്കു ട്ടിയും കണ്ണിന്റെ സ്ഥാനത്ത് ദ്വാരമുള്ള കലംകൊ ് മുഖം മറച്ച് നീന്തിച്ചെന്ന് എര കളെ പിടികൂടുന്നതിന്റെ വിശദവർണ്ണനകളു ്.

''അപ്പുക്കുട്ടനും ആലിക്കുട്ടിയും കൂടി ഒരു ദിവസം ഇങ്ങനെ പതിനൊന്നോളം എര കളെ പിടികൂടി കതീശുമ്മയെ ഏൽപ്പിക്കുന്നതും അവർ ആ പക്ഷികളെ അറുത്ത് ശരിപ്പെടുത്തി വേവിച്ച് ഒരു വലിയ വാഴയിലയിൽ വിളമ്പിവെച്ച് കൊടുക്കുന്നതും എല്ലാ വരും സ്വാദോടെ ഭക്ഷിക്കുന്നതും മൂടുപടത്തിൽ വിവരിച്ചിരിക്കുന്നു.'' (മൂ. പ. പു. 16)

കൊത്തിൾ (കാവി)

പുഴുക്കളെ ഇരകളാക്കി ഈർക്കിൾ കൊ ് കുട്ടികൾ കൊത്തിളിനെ പിടിച്ച് വിനോദിക്കുന്നതിന്റെ വിവരണം '*ഒരു ദേശത്തിന്റെ കഥ*'യിലും '*മൂടുപട*'ത്തിലും കാണാം.

''ചെറുപുഴുക്കളെയും മറ്റും കൊത്തിപ്പെറുക്കി തിന്നാൻ പറമ്പിൽ വിരുന്നു വരുന്ന കൗതുകമുള്ളൊരു പക്ഷിയാണ് കൊത്തിൾ (കൊത്തളൻ). ഒരിക്കൽ അപ്പു

ഈർക്കിലുകൾകൊ ാരു സൂത്രക്കൂടു ാക്കി ഉള്ളിൽ ഒരു വലിയ കുടപ്പുഴുവിനെ കോർത്ത് കെട്ടി ഒരു കൊത്തിളിനെ ആകർഷിച്ചു വരുത്തി ശ്രീധരനു സമ്മാനിച്ചു.തല യിലും കൊക്കിലും മേടയിലും കാലിലും തൂവലുകളിലുമെല്ലാം കൂടി ഒമ്പത് നിറമുള്ള ആ അത്ഭുതകരമായ പക്ഷിയെ ശ്രീധരൻ വാൽസല്യത്തോടെ പരിശോധിച്ചുകൊ ിരിക്കെ അപ്പു ഓടി വന്നറിയിച്ചു 'ശ്രീധരന്റെ അച്ഛനു ് വന്നിട്ട്'' (ഒ. ദേ. കഥ. പു. 40).

''അപ്പുക്കുട്ടൻ ഈർക്കിൽ കൊ ് കെണിക്കൂടു ാക്കി കൊത്തിൾ പക്ഷിയെ പിടിക്കും. സഹായത്തിന് ആമിനയും ഉ ാകും. ചാണകക്കുഴിയിൽ നിന്ന് പുഴുക്കളെ തോ ിയെടുത്ത് ഇലയിൽ പൊതിഞ്ഞ്കെട്ടി കൂട് ഒരു മരച്ചുവട്ടിൽ തുറന്ന് വെച്ച് അപ്പു ക്കുട്ടനും ആമിനയും തെല്ലുദൂരെ ഒരു പറങ്കിമാവിന്റെ മറവിൽ കാത്തിരിക്കും.

അവർ കാത്തിരിക്കെ, ചന്തമുള്ള ഒരു കൊത്തിൾപക്ഷി കൂട്ടിൽ കെണിയുന്നതും പാളക്കഷണങ്ങളും ഈർക്കിലും കൊ ു ാക്കിയ ഭംഗിയുള്ള കൂട്ടിൽ ര ു ദിവസം പാർപ്പിക്കുന്നതും മൂന്നാം ദിവസം രാത്രി അതിനെ കുറിഞ്ഞിപ്പൂച്ച കൊന്നുതിന്നുന്നതും ആമിനയുടെ അടക്കവയ്യാത്ത സങ്കടവുമെല്ലാം തുടർന്ന് വിവരിക്കുന്നു. (മൂ. പ. പു. 21)

മഞ്ഞക്കിളി

ആമിന വിവാഹിതയായി അകന്നുപോകുന്ന സന്ദർഭത്തിൽ, കാണുന്ന വസ്തുക്കളെല്ലാം അവളെ ഓർമ്മിപ്പിക്കുന്നതായി വിഷാദത്തോടെ അപ്പുക്കുട്ടൻ ഓർക്കുന്നു.

''ജാലകത്തിന്റെ നേർക്ക് ഉലഞ്ഞുകുത്തിക്കിടക്കുന്ന തെങ്ങോലമേൽ ഒരു മഞ്ഞക്കിളി പറന്നുവീണു. വിഷാദഭാവത്തിൽ മേൽപ്പോട്ട് നോക്കിക്കൊ ിരുന്നു.

മഞ്ഞക്കിളി! മഞ്ഞക്കിളിയെ ക ാൽ മധുരം തിന്നും എന്ന് ആമിന പറയാറുള്ളതും അതു ഫലത്തിൽ വരുത്താൻ വേ ി അവൾ ഒരിക്കൽ ചക്കരച്ചോറു ാക്കി തന്നെ ക്ഷണിച്ചതും അവനോർത്തു.'' (മൂ. പ. പു. 122)

പരുന്ത്

'*ഒരു ദേശത്തിന്റെ കഥ*'യിലെ ശ്രീധരന് പക്ഷിവർഗത്തിലുള്ള ഒരേയൊരു ശത്രു കൃഷ്ണപരുന്താണ്.

രസകരമായൊരു സംഭവമാണ് അതിനു പിന്നിൽ. ബാല്യത്തിൽ അതിരാണിപ്പാടത്ത് അപ്പമു ാക്കി വിൽക്കുന്ന അപ്പക്കാരത്തി അമ്മയുടെ കൈയിൽ നിന്നും അപ്പം വാങ്ങി മടങ്ങവെ പെയിന്റർ സ്തേവ തയ്യാറാക്കി, തലതിരിച്ചുവെച്ച പരസ്യബോർഡുകൾ സ്തേവ കാണാതെ പൊന്തക്കാട്ടിൽ ഒളിഞ്ഞിരുന്ന് വായിക്കാൻ ശ്രമിക്കവേ പിറകിലേക്ക് മാറ്റിപ്പിടിച്ച അപ്പപ്പൊതി പരുന്ത് തട്ടിയെടുക്കുന്നു.

''പെട്ടെന്ന് ശ്രീധരന് പുറത്തൊരു മതിലിടിഞ്ഞ് വീണപോലെ തോന്നി.ഞെട്ടിപ്പിടഞ്ഞ് ഞെളിഞ്ഞ്പിരിഞ്ഞ് പൊങ്ങി. 'പ്ട-പ്ട' എന്ന ചിറകടിയും തുടർന്ന് തലയ്ക്കുമീതെ ഒരു പരുന്തിന്റെ വിശ്വരൂപവും....! കൈയിലെ അപ്പപ്പൊതി പരുന്ത് റാഞ്ചിക്കൊ ു പോയ കോലാഹലമാണ്. പൊതിത്തട്ടിപ്പറിക്കുന്ന പരാക്രമത്തിൽ പരുന്ത് നീ ുകൂർത്ത നഖംകൊ ് ശ്രീധരന്റെ നഗ്നമായ പുറത്തും ചുമലിലും നല്ലൊരു മാന്തും പാസാക്കിക്കൊടുത്തിട്ടു ായിരുന്നു. നടുപ്പുറത്ത് നീറ്റലും പുകച്ചിലും തോന്നി. ശ്രീധരൻ പുറമൊന്നു തപ്പിനോക്കി. ചോരയൊലിക്കുന്നു. മേൽപ്പോട്ടു നോക്കി അപ്പപ്പൊതി കാലിൽ ഇറുക്കിപ്പിടിച്ച് പരുന്ത് ഒരു തെങ്ങിന്റെ ഉയരത്തിൽ എത്തിക്കഴിഞ്ഞു.

...... അന്നുമുതൽക്ക് ശ്രീധരന് ആകാശത്തിൽ ഒരാജീവനാന്തശത്രുവു ായി-കൃഷ്ണപ്പരുന്ത്.'' (ഒ. ദേ. കഥ. പു. 95)

കാക്ക

'*ഒരു ദേശത്തിന്റെ കഥ*'യിൽ അച്ഛന്റെ പുലകുളിയടിയന്തിരം കഴിഞ്ഞതിന്റെ പിറ്റ ന്നാൾ തലേന്ന് ബലിപിണ്ഡം ഉ കാക്കകൾ പൂളമരത്തിലെ പൂക്കളിൽ നിന്ന് ആർത്തി യോടെ മധുപാനം ചെയ്യുന്നത് നോക്കി നിന്ന് ശ്രീധരൻ ചിന്തയിൽ മുഴുകുന്നു. (പു. 489)

ചങ്ങാലിപ്രാവ്

'ഇട്ടിച്ചിരക്കുട്ട്യേ പച്ചപ്പയറൊത്ത്യോ' എന്നു കരച്ചിലിലൂടെ ചോദിക്കുന്നതായി പൊറ്റെക്കാട്ട് മൂന്ന് നോവലുകളിലും വർണ്ണിച്ചിട്ടുള്ള പ്രാവ് ഗ്രാമപ്രദേശങ്ങളിൽ സുപരിചി തമായ ചങ്ങാലിപ്രാവ് തന്നെയാവണം.

"തെക്കു ഭാഗത്തെ മേട്ടിനു മുകളിലെ ഒരു മരത്തിന്റെ തുഞ്ചത്തിരുന്ന് ഒരു പ്രാവ് ഒരു പ്രത്യേകസ്വരത്തിൽ നാലഞ്ചു കൂവി. രാധ ശ്രദ്ധിച്ചു. കുട്ടിപ്പാറുവാണ്. കുട്ടുപ്പാറു വിന്റെ സങ്കടക്കരച്ചിലാണ്. ഇട്ടിച്ചിരക്കുട്ട്യേ പച്ചപ്പയറൊത്ത്യോ?- ഒത്തോ?- ഒത്തോ?" (ഒ. തെ. കഥ. പു. 139)

അടുത്തുള്ള നെല്ലിമരത്തിൽ നിന്ന് കി-ക്കി-ക്കി-കി-ക്കീ-കു-ക്കു-ക്കു-ക്കൂ എന്നൊരു കൂജനം കേട്ട് അപ്പുക്കുട്ടൻ ചെവിയോർത്തു. ഓ! ഇട്ടിച്ചിരയാണ്. അവൻ പക്ഷിയെ തിരിച്ചറിഞ്ഞു പറഞ്ഞു. (മൂ. പ. പു. 22)

ഇട്ടിച്ചിരക്കുട്ട്യേ-പച്ചപ്പയറൊത്ത്യോ-ഒത്ത്യോ-ഒത്ത്യൊ? എന്ന് പാടുന്ന കിളിയുടെ സങ്കടകഥ ശ്രീധരന് ചു ിൻമേൽ പാ ുള്ള ചെക്കു പറഞ്ഞുകൊടുക്കുന്നു. (ഒ. ദേ. കഥ. പു. 41)

പൊറ്റെക്കാട്ടിന് ഏറെ പ്രിയപ്പെട്ട ഈ നാടൻകഥ പാഠഭേദങ്ങളോടെ മൂന്ന് നോവ ലുകളിലും വിസ്തരിച്ചു കൊടുത്തിട്ടു ്.

താറാവ്

കൊയ്ത്ത് കഴിഞ്ഞ പാടങ്ങളിലേക്ക് തെക്കുനിന്നും താറാവുകാരുടെ നേതൃ ത്തിൽ തെളിച്ചുകൊ ുവരുന്ന താറാവിൻകൂട്ടങ്ങൾ ഗ്രാമീണർക്ക് കൗതുകകാഴ്ചയാണ്. '*മൂടുപട*'ത്തിലും '*കനകാംബരം*' എന്ന ചെറുകഥയിലും പൊറ്റെക്കാട് താറാവിൻകൂട്ടങ്ങളെ വർണ്ണിക്കുന്നു.

''പാലക്കുളം വയലിന്റെ തെക്കുഭാഗത്തെ ചാലിയിൽ ഒരു പെരുങ്കൂട്ടം വളർത്തു താറാവുകൾ എത്തിച്ചേർന്നു. ആ താറാവിൻ പറ്റത്തിന്റെ പിറകെ കറുത്ത് നീ ് കൊമ്പൻ മീശക്കാരായ ര ് ക്രിസ്ത്യാനികളുമു ായിരുന്നു. തെക്കെവിടെയോ നിന്ന് വരുന്ന കൂട്ടമാണ്. വേനൽക്കാലത്ത് വയലിൽ വെള്ളം കെട്ടിനിൽക്കുന്ന താവളങ്ങളും തേടിക്കൊ ് അവർ വടക്കോട്ട് നീങ്ങുകയാണ്.

അവർ അന്ന് പാലക്കുളം വയലിൽ താവളമടിച്ചു. അതൊരത്ഭുതകരമായ കാഴ്ച യായിരുന്നു. തവിട്ടുനിറത്തിലുള്ള താറാവുകൾ ആയിരക്കണക്കിന് ഒത്തുചേർന്ന് കൊക്കി ളക്കി ഞരങ്ങിക്കൊ ു നീങ്ങുന്ന ആ കാഴ്ച കാണാൻ ആളുകൾ കൂടിത്തുടങ്ങി. ആമി നയും വേലിക്കരികിൽ ചെന്നു നിന്ന് വയലിലേക്ക് നോക്കി. അവളുടെ മിഴികൾ വികസി ച്ചു.''(മൂ. പ. പു. 44)

കൗതുകം തോന്നിയ ആമിന താറാവുകാരിൽ നിന്നും നാലു മുട്ടകൾ വാങ്ങി കോഴിമുട്ടകളുടെ ഇടയിൽ പൊരുന്നിന് വെക്കുന്നുെ ങ്കിലും ഒന്നും വിരിയുന്നില്ല.

'*കനകാംബര*'ത്തിൽ കാർത്ത്യായനി എന്ന പെൺകുട്ടി കവാത്തെടുത്ത് വരുന്ന താറാവിൻകൂട്ടത്തെ കാണുമ്പോൾ പട്ടാളത്തിൽ ജോലി ചെയ്യുന്ന കാമുകനെ ഓർത്ത് നിൽക്കുന്നു.

''പെട്ടെന്ന് നേതാവായി നടന്നിരുന്ന താറാവ് കൂട്ടം തെറ്റി അടുത്തു ക കുള ത്തിന്റെ നേർക്കൊരു കുതികുതിച്ചു അതിനെ തുടർന്ന് പിറകെ വരുന്ന താറാവുകളും ചിറകുകൾ വിടർത്തി കലപിലയെന്നു ചിലച്ചുകൊ ് ആ ചളിക്കുളത്തിലേക്ക് ചിതറിപ്പാ ഞ്ഞു.

താറാവിൻകൂട്ടത്തെ തെളിക്കുന്ന നോട്ടക്കാരൻ ഇതികർത്തവ്യതാമൂഢനായി നിന്നു മിഴിക്കുകയാണ്. കുരുത്തംകെട്ടതാറാവുകൾ.

താറാവുകൾ ജലത്തിൽ നൃത്തം ചെയ്യുകയാണ്. ആ ചെളിക്കുളത്തിൽ പെട്ടെന്ന് ആമ്പലുകൾ പൂത്തപോലെ തോന്നുന്നു.... തോട്ടിക്കാരൻ ചൂളംവിളിച്ചു നോക്കി.താറാവു കൾ ശ്രദ്ധിക്കുന്നില്ല.ചെളിയിൽ ചു ുകളിട്ടിളക്കിയും ചിറകുകൾ വിടർത്തി വെള്ളത്തിൽ വട്ടം ചുറ്റിയും അവ വിനോദിക്കുകയാണ്. ഇവയ്ക്ക് പുറമെ മരത്തിന്റെ തുഞ്ചിൽ മറ ഞ്ഞിരുന്ന് 'ഠോഖ്-ഠോഖ്' നാദമുദിർക്കുന്ന കുട്ടികുറുമ്മൻ പക്ഷിയും പുല്ലാനി പൊന്ത യിൽ കലപിലകൂട്ടുന്ന കാടപ്പക്ഷികളും സദാചിലയ്ക്കുന്ന കുരുവിക്കൂട്ടങ്ങളും കൊട്ടക്കയ ത്തിൽ നിന്ന് പരലിനെ കൈക്കലാക്കി മേലോട്ടുയരുന്ന കൊച്ച് പൊന്മയും മധുരമായി

കൂവുന്ന വണ്ണാത്തിപ്പുള്ളും എല്ലാം ചേർന്നതാണ് പൊറ്റക്കാടിന്റെ കൃതികളിലെ പക്ഷിലോകം. ചെറുകഥയെ അപേക്ഷിച്ച് വിശാലമായ ക്യാൻവാസാണ് നോവലിന് എന്നതുകൊ ാവാം നോവലുകളിലാണ്, പക്ഷികളുടെ വിവരണം കൂടുതലായി കടന്നുവരുന്നത്. എഴുത്തുകാരന്റെ സൂക്ഷ്മനിരീക്ഷണപാടവവും നാട്ടുകൂട്ടായ്മയുടെ ജീവിതത്തിൽ പക്ഷികൾക്കുള്ള സ്ഥാനത്തെക്കുറിച്ചുള്ള തിരിച്ചറിവും പക്ഷികളോടുള്ള മാനസിക അടുപ്പവും ഈ വർണ്ണനകളിൽ പരിസ്ഫുരിക്കുന്നു.

ചെറുജീവികൾ

സസ്യങ്ങളിലും പക്ഷികളിലും മാത്രമല്ല ചെറുജീവികളിലും പൊറ്റെക്കാട്ടിന്റെ കണ്ണെത്തുന്നു. മിന്നാമിനുങ്ങുകളുടെ പ്രണയലീലകളും മാക്കൂക്ക ൻമാരുടെ വിനോദങ്ങളും വ ിന്റെ വികൃതികളും വർണ്ണിക്കാൻ അദ്ദേഹം അവസരം ക ത്തുകയും ആ വർണ്ണനകൾ കഥാഗാത്രത്തോട് കൂട്ടിയിണക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

'*വിഷകന്യക*'യിൽ വയനാടൻ മലകളിൽ മഴ പെയ്തു തോർന്ന ഒരു സന്ധ്യയിൽ ലക്ഷോപലക്ഷം മിന്നാമിന്നുങ്ങുകൾ മരച്ചില്ലകളിൽ മിന്നിക്കൊ ിരിക്കുന്ന ഹൃദയഹാരിയായ ഒരു ദീർഘവർണ്ണന ഉൾപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. വയനാടൻ പ്രകൃതിയുടെ ചേതോഹരഭാവം ഇത്രമേൽ ഒപ്പിയെടുത്ത വർണ്ണനകൾ വിരളമാണ്. കാമാതുരയായ മാധവി അന്തോണിയെ ആകർഷിക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നതാണ് തുടർന്ന് വരുന്ന രംഗം.മിന്നാമിന്നുങ്ങുകൾ ഇണയെ ആകർഷിക്കാൻ എടുക്കുന്ന മിന്നലും മിനുങ്ങലും എന്ന് അന്തോണി എവിടെയോ വായിച്ചത് ഓർത്ത് പറയുമ്പോൾ ഈ ആൺ മിന്നാമിന്നിയെ പോലെ അന്തോണിയും എപ്പോഴെങ്കിലും ഒരു പെണ്ണിന്റെ നേരെ മിന്നിച്ചിട്ടുേ ാ എന്നാണ് മാധവിയുടെ ചോദ്യം.

കുറ്റിക്കാടുകളും വള്ളിപ്പടർപ്പുകളും നിറഞ്ഞ ഗ്രാമമൂലകളിൽ മരച്ചുവടുകളിലെ മണ്ണിൽ കാണുന്ന ചുവപ്പും കറുപ്പും നിറം കലർന്ന ഒരിനം ചെറുപ്രാണികളാണ് മാക്കൂക്ക ൻമാർ. കുട്ടിക്കാലത്ത് ഇലഞ്ഞിപ്പൊയിലിലെ ആറാംക ത്തിന്റെ അതിർത്തിയിലെ ത ിനു മീതെ വേലികെട്ടുന്ന ചെക്കുവിന്റെ പ്രവൃത്തി നിരീക്ഷിച്ചുകൊ ിരിക്കെ ശ്രീധരന്റെ ശ്രദ്ധ മാക്കൂക്ക ൻമാരിലേക്ക് ചെല്ലുന്നു.

''ആ മതിലിന്റെ മൂലയിൽ താഴെ ചരൽപരപ്പിൽ ചുവന്ന മോതിരക്കല്ലിന്റെ മോഡലിലുള്ള പ്രാണികളുടെ ഒരു സംഘം ചുറ്റിച്ചിതറി നീങ്ങിക്കൊ ിരിക്കുന്നത് ശ്രീധരന്റെ ശ്രദ്ധയെ ആകർഷിച്ചു.-മാക്കൂക്ക ൻമാരാണ്. ആ പ്രാണികൾ ഇണ ചേർന്ന് പൃഷ്ഠവും

പൃഷ്ഠവും ഒട്ടിപ്പിടിച്ച് വട്ടംചുറ്റുകയാണ്-കാണാൻ ചന്തമു ്.'' (ഒ. ദേ. കഥ. പു. 120) ചു ുമേൽ പാ ുള്ള ചെക്കു പറയാൻ പോകുന്ന തിരുമാല-ചന്തോമൻ പ്രണയകഥയ്ക്ക് പശ്ചാത്തലമൊരുക്കുകയാണ് മാക്കൂക്ക ൻമാരുടെ സ്വൈരമായ പ്രണയലീലകളുടെ വർണ്ണനയിലൂടെ.

ഗ്രാമങ്ങളിലെ വീടുകളിൽ അന്തിമയങ്ങുമ്പോൾ മണ്ണെണ്ണ വിളക്കിന്റെ വെളിച്ച ത്താൽ ആകർഷിക്കപ്പെട്ട് വ ുകൾ എത്തുന്നത് സാധാരണമാണ്. അത്തരമൊരു രംഗം ആലിക്കുട്ടിയുടെ ബാല്യകാലകേളികളിലൊന്നായി മൂടുപടത്തിൽ വർണ്ണിച്ചിരിക്കുന്നു.

''പെട്ടെന്ന് എങ്ങു നിന്നോ ഒരു കൂറ്റൻ വ ് പോർ വിമാനം പോലെ മൂളി ക്കൊ ് വന്ന് അവിടെയെല്ലാം ചുറ്റിപ്പറന്നു. ആലിക്കുട്ടി വിശുദ്ധഗ്രന്ഥത്തിൽ നിന്നും കണ്ണെടുത്ത് മൂക്ക് ചുളിച്ചുകൊ ് മേൽപ്പോട്ട് നോക്കി. താവളം ക ു കിട്ടാത്ത വിമാനം പോലെ ആ വ ് വായുവിൽ താഴ്ന്നുംപൊങ്ങിയും വട്ടം ചുറ്റിക്കൊ ിരുന്നു. ആലി ക്കുട്ടി ചിറികടിച്ച് കണ്ണ് മിഴിച്ച് തലചെരിച്ച് ചൂ ുവിരൽ ഉയർത്തിപ്പിടിച്ചുകൊ ് വ ിന്റെ ഗതി ക ുപിടിക്കാൻ ശ്രമിച്ചു.വ ് അവന്റെ മുഖത്തിനരികിലുടെ കടന്നുപോയ പ്പോൾ അവൻ കൈവീശി ഒരൊറ്റ മുറുക്കൽ. വ ് തെറ്റിപറന്ന് ദൂരെ ചെന്നുവീണു. വീ ും എഴുന്നേറ്റ് ചുറ്റി പറന്നു തുടങ്ങി.ആലിക്കുട്ടി കൈയുയർത്തിപിടിച്ച് ഒരിളിഭ്യചിരി യോടെ തഞ്ചത്തിൽ കാത്തിരുന്നു. വ ത്താൻ വീ ും വിളക്കിനരികിലൂടെ ഒരു യാത്ര ചെയ്തപ്പോൾ അവൻ ഊക്കോടെ ഒറ്റ വീശിപ്പിടുത്തം തകരവിളക്ക് തകിടംമറിഞ്ഞു കൊ ് മറ്റൊരിടത്ത് വീണു.'' (മൂ. പ. പു. 12)

നാട്ടുസംസ്കൃതിയുടെ കലവറ

ജനസാമാന്യജീവിതത്തിന്റെ വിവിധ മുഖങ്ങൾ തനിമയോടെ അവതരിപ്പിച്ച പൊറ്റെക്കാട്ടിന്റെ കൃതികളെ നാട്ടുസംസ്കൃതിയുടെ കലവറ എന്നു വിശേഷിപ്പിക്കാം. '*ഒരു ദേശത്തിന്റെ കഥ*' ഇരുപതാം നൂറ്റാ ിന്റെ ആദ്യ പകുതിയിൽ ഗ്രാമീണതയിൽ നിന്നും നാഗരികതയിലേക്ക് സാവധാനം പരിണമിക്കുന്ന ഒരു കൂട്ടായ്മയേയും, കൈമോശം വന്നിട്ടില്ലാത്ത നാട്ടുസംസ്കൃതികളുടെ ഭിന്നമുഖങ്ങളേയും പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നു. ഉൾനാടൻ ഗ്രാമമായ ഇലഞ്ഞിപ്പൊയിൽ ഗ്രാമീണ സംസ്കൃതിയുടെ നേർചിത്രമാകുമ്പോൾ, അതിരാ ണിപ്പാടം ഗ്രാമീണതയിൽ നിന്നും നഗരസംസ്കൃതിയിലേക്കുള്ള മാറ്റത്തിന്റെ സൂചകമാ കുന്നു. ഇലഞ്ഞിപ്പൊയിലിന്റെ നാട്ടുതനിമകളും സാവകാശം പരിണമിച്ചു തുടങ്ങുന്ന തിന്റെ സൂചനകൾ നോവലിന്റെ അന്ത്യത്തിലു ്. പിന്നീടുള്ള ദശകങ്ങളിൽ ആ പരി

ണാമത്തിന് വേഗമേറിയതും നഗരം പ്രാന്തപ്രദേശങ്ങളെയും സമീപഗ്രാമങ്ങളെയും പൂർണമായി വിഴുങ്ങിയതും സമീപകാലചരിത്രം.

അതിരാണിപ്പാടത്തെ പുതിയ തലമുറയുടെ കാവൽക്കാരനോട്, പഴയ കൗതുകവസ്തുക്കൾ തേടിനടക്കുന്ന പരദേശി എന്നു സ്വയം പരിചയപ്പെടുത്തുന്ന ശ്രീധരനിൽ, ലോകത്തിന്റെ ഏതു വിദൂരകോണുകളിൽ സഞ്ചരിക്കുമ്പോഴും, നാട്ടുതനിമകൾ കൈവിടാനാഗ്രഹിക്കാത്ത, പൊറ്റെക്കാട്ടിന്റെ സ്വത്വപ്രതിരൂപം ദർശിക്കാം. കേളഞ്ചേരിയിലെ പുരാവസ്തു ശേഖരത്തിന്റെ അവശേഷിപ്പായ, പിന്നീട് വേലുമൂപ്പരുടെ വീട്ടിലെ അടുക്കളയിലെ മോർക്കുടമായി രൂപം മാറിയ ചൈനീസ് പുരാവസ്തു പൊതിഞ്ഞു പിടിച്ചു നീങ്ങുന്ന ശ്രീധരനെപ്പോലെ നാടൻസംസ്കൃതിയെ ഹൃദയത്തോട് ചേർത്തുപിടിക്കാനും കൃതികളിലൂടെ പുതിയ തലമുറയ്ക്ക് കൈമാറാനുമാണ് പൊറ്റെക്കാട്ടും ആഗ്രഹിച്ചത്. അതുകൊണ്ടുതന്നെ, അദ്ദേഹത്തിന്റെ സമൂഹകേന്ദ്രിതമായ പിൽക്കാലനോവലുകൾ ഒരു കാലഘട്ടത്തിന്റെയും ഒരു നാടിന്റെയും സാംസ്കാരിക ചരിത്രരേഖകളായി മാറുന്നു. സാമ്പ്രദായിക ചരിത്രരേഖകളിൽ ഇടം ലഭിക്കാത്ത, പാർശ്വവൽകൃതജനതയുടെ ചരിത്രമാണവയെന്നത് കൃതികളുടെ പ്രസക്തി വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നു.

കഴിഞ്ഞ ദശകത്തിൽ, മലയാളിയുടെ വായനയെ ത്രസിപ്പിച്ച, കോക്കാഞ്ചറയുടെയും തീയൂരിന്റെയും മരക്കാപ്പിന്റെയും പാലേരിയുടെയും തച്ചനക്കരയുടെയും കഥാഖ്യാനങ്ങളിൽ വിദൂരസ്വാധീനമായി ദേശത്തിന്റെയും തെരുവിന്റെയും ആഖ്യാനങ്ങൾ മറഞ്ഞുകിടക്കുന്നില്ലേ എന്ന സന്ദേഹത്തിന്റെ നിവാരണം പുതിയ പഠിതാക്കൾക്ക് വിട്ടുകൊടുക്കുന്നു.

കുറിപ്പുകൾ

1. Wayland. D. Hand, 'The Fear of the Gods: Superstition and Popular Belief', American Folklore.P.248
2. Ibid., P.254
3. എസ്.കൃഷ്ണകുമാർ, 'കണ്ണേറ്', കേരള ഫോക്‌ലോർ, പു.247.
4. ടി.പു.248
5. വിജയകുമാർ മേനോൻ, "സമഗ്രതയുടെ ചാക്രികത', ഫോക്‌ലോർ പ്രബന്ധങ്ങൾ, പു.244
6. ജെ. പത്മകുമാരി, 'തെക്കൻപാട്ടുകളിലെ യക്ഷികൾ', പൊലി ചാതുർമാസികം. 1,1 (ആഗസ്റ്റ് 17-ഡിസംബർ 15, 2002), പു.21
7. സി.ജി.എൻ, 'കുട്ടിച്ചാത്തൻതിറ', കേരളഫോക്‌ലോർ, പു.194
8. പി. റീജ, 'തൃക്കോട്ടൂർതായ്‌വഴി', പു.133
9. എം.എം. മീന, എം പത്മകുമാർ തുടങ്ങിയവർ, 'പക്ഷിയാചാരങ്ങൾ', പൂക്കളും പക്ഷികളും (എഡി.), പി.രഞ്ജിത്ത്.2-ാം പ. (ഡി.സി.ബുക്സ്, കോട്ടയം, 2004), പു.58
10. ഫോക്‌ലോർ, പു.306
11. നാടോടി വിജ്ഞാനീയം, പു.284.
12. ടി.പു.306
13. ഫോക്‌ലോർ, പു.384
14. ടി.പു. 388
15. എൻ.വി.കൃഷ്ണവാര്യർ, 'മൂടുപടം'. എസ്.കെ പൊറ്റെക്കാട്ട്, (പഠനവും അനുസ്മരണവും), പു.107
16. സുകുമാർ അഴീക്കോട്, 'കഥയെ അമൃതം ആക്കിയ തൂലിക', എസ്.കെ.പൊറ്റെക്കാട്ട് (പഠനവും അനുസ്മരണവും), പു.48
17. പി.രഞ്ജിത്ത്, 'നാട്ടറിവിലെ വർണ്ണത്തൂവലുകൾ', പൂക്കളും പക്ഷികളും,പു.50

ഉപദർശനങ്ങൾ

സാഹിത്യവും ഫോക്‌ലോറും വ്യത്യസ്തവ്യവഹാരമണ്ഡലത്തിൽ നിൽക്കുന്ന ജ്ഞാനവിഷയങ്ങളാണെങ്കിലും സാംസ്കാരികവിഭവം എന്ന നിലയിൽ അവയ്ക്ക് പരസ്പരം ബന്ധവുമു ്. ഉള്ളടക്കത്തിലും രൂപഘടനയിലും ഫോക്‌ലോറിനെ സാഹിത്യം അതിന്റെ ആധാരമായി സ്വീകരിക്കുന്ന പ്രവണത ആധുനിക സാഹിത്യകൃതികളെ നിർണ്ണയിച്ചിട്ടു ്. എഴുത്തുകാരന്/ എഴുത്തുകാരിയ്ക്ക് ആവിഷ്കരിക്കാനുള്ള പുതിയ ജീവിത സന്ദിഗ്ദ്ധതയെ പാരമ്പര്യാനുഭവത്തിന്റെ ചിഹ്നത്തിലൂടെ പ്രക്ഷേപിക്കുമ്പോൾ സാധ്യമാവുന്ന പ്രസരണശേഷി വമ്പിച്ചതാണ്. മലയാളത്തിൽ നാട്ടുസംസ്കൃതിയുടെ അനുഭവലോകത്തെ ഏറ്റവും പൊലിമയോടെ സ്വന്തം രചനകൾക്ക് അടിപ്പടവായി സ്വീകരിച്ച എഴുത്തുകാരനാണ് എസ്.കെ.പൊറ്റെക്കാട്ട്. ഒരു ദേശത്തിന്റെ കഥ, ഒരു തെരുവിന്റെ കഥ തുടങ്ങി എസ്.കെ.പൊറ്റെക്കാട്ടിന്റെ രചനാജീവിതമാകെയും പ്രബലമായി നിൽക്കുന്നത് നാടോടി പാരമ്പര്യത്തിന്റെ ഊർജസ്രോതസ്സാണ്. നാട്ടുപ്രമേയത്തെ നവീനപ്രതിപാദ്യമാക്കുകയും ആശയവിനിമയത്തിന് ചാലകശക്തിയാകാൻ പര്യാപ്തമായ സാഹിത്യവ്യവഹാരമണ്ഡലം രൂപപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തു എന്നതാണ് പൊറ്റെക്കാട്ടിന്റെ സർഗസവിശേഷത. പാരമ്പര്യത്തിന്റെ ധാതുബലത്തിൽ എഴുത്തിന്റെ വ്യാപ്തി വർധിപ്പിച്ച പൊറ്റെക്കാട്ടിന്റെ കൃതികളിലെ സംസ്കാരത്തിന്റെ പദവിമൂല്യം എന്ത് എന്ന അന്വേഷണത്തിന്റെ ഭാഗമാണ് ഈ പ്രബന്ധം. എസ്.കെ.പൊറ്റെക്കാട്ടിന്റെ രചനകൾക്ക് ആധാരമായി നിൽക്കുന്ന പ്രബലഘടകം നാട്ടുസംസ്കൃതിയിലൂന്നിയ പാരമ്പര്യ അനുഭവമണ്ഡലമാണ് എന്ന പരികല്പനയോടെ നടത്തിയ ഈ അന്വേഷണത്തിൽ നിന്ന് വെളിപ്പെട്ട വസ്തുതകൾ താഴെ ക്രോഡീകരിക്കുന്നു.

1. സാഹിത്യസ്രഷ്ടാക്കൾ ഫോക്‌ലോർ വസ്തുതകളെ എക്കാലത്തെയും സാഹിത്യകൃതികൾക്ക് ആധാരമാക്കി സ്വീകരിക്കുന്നതിനടിസ്ഥാനം അതിന്റെ അപാരമായ വിനിമയസാധ്യതയാണ്.

2. നാട്ടുസംസ്കൃതി കയ്യാളുന്ന അനേകാനുഭവങ്ങളാൽ നിർണ്ണയിക്കപ്പെട്ട സാഹിത്യാവിഷ്കാരപ്രകാരങ്ങളാണ് എസ്.കെ.പൊറ്റെക്കാട്ടിന്റെ രചനകൾ. ആഖ്യാനം, ഘടന, ഉള്ളടക്കം എന്നീ തലങ്ങളിലെല്ലാം പൊറ്റെക്കാട്ടിന്റെ രചനകളിൽ പാരമ്പര്യത്തിന്റെ ധാതുബലം ദർശിക്കാം.

3. എസ്.കെ. പൊറ്റെക്കാട്ടിന്റെ കൃതികളുടെ ആസ്വാദനത്തെ സ്വധീനിക്കുന്ന പ്രബല ഘടകം അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതികളിലെ നാടോടിത്തമാണ്. മാധ്യമം ഏതായാലും, നാട്ടനുഭവം പങ്കിടുമ്പോഴു ാകുന്ന ആനന്ദലഹരി വായനക്കാരിൽ സൃഷ്ടിക്കാൻ പര്യാപ്തമായ രചനാതന്ത്രമാണ് പൊറ്റെക്കാട്ടിന്റെ ആഖ്യാനപദ്ധതി.

4. നാടോടിക്കഥാപാരമ്പര്യം പൊറ്റെക്കാട്ടിന്റെ ആഖ്യാനശൈലി രൂപപ്പെടുത്തുന്നതിൽ മുഖ്യപങ്കുവഹിച്ചിട്ടു ്. തന്റെ രചനകളിൽ നിന്ന് കഥാത്വം ഒരു സന്ദർഭത്തിലും ചോർന്നുപോകാതിരിക്കാൻ അദ്ദേഹം ബദ്ധശ്രദ്ധനായി. ആഖ്യാനത്തെ ഒന്നുകിൽ താൻ പറയുന്ന കഥകൾ അല്ലെങ്കിൽ മറ്റുള്ളവരിൽ നിന്ന് താൻ കേൾക്കുന്ന കഥകൾ എന്ന രീതിയിലാണ് അദ്ദേഹം നോക്കിക്ക ത്.

5. ഒരു നാടോടികഥാഖ്യാതാവിനെ (Narrator) മുന്നിൽ ക ുകൊ ുള്ള രചനാതന്ത്രങ്ങളാണ് ആഖ്യാനത്തിൽ അദ്ദേഹം സ്വീകരിച്ചത്. ഉപകഥകളുടെ ധാരാളിത്തം, കഥ പറയുന്ന കഥാപാത്രങ്ങൾ, കഥാപാത്രങ്ങളുടെ ബാഹ്യരൂപസവിശേഷതകൾക്കും പശ്ചാത്തലവർണനകൾക്കും നൽകുന്ന അമിതപ്രാധാന്യം, കഥാഗതിയിൽ ആകസ്മികമായു ാകുന്ന വളവുകളും തിരിവുകളും, വിവിധരചനാമൂലകങ്ങളുടെ ആവർത്തനം എന്നീ സവിശേഷതകളെല്ലാം ആഖ്യാനത്തിലെ നാടോടിപാരമ്പര്യത്തിന്റെ പ്രത്യക്ഷീകരണങ്ങളാണ്.

6. ആഖ്യാനഭാഷയിൽ വാമൊഴിയുടെയും വരമൊഴിയുടെയും മിശ്രണമാണ് സാമാന്യേന കാണുന്നതെങ്കിലും പിൽക്കാലരചനകൾ വാമൊഴിയ്ക്ക് പ്രാധാന്യം കൊടുക്കുന്നു. നിത്യജീവിതസന്ദർഭങ്ങളുമായി അലിഞ്ഞുചേർന്ന നാട്ടുപദങ്ങളുടെ സമൃദ്ധിയും നാടൻ ഉപമകളും മറ്റു സാദൃശ്യകല്പനകളും ആഖ്യാനത്തിലെ നാടോടിത്തനിമയുടെ ഭാവമണ്ഡലം വ്യാപ്തിയുള്ളതാക്കുന്നു.

7. ചെറുകഥയുടെ ഘടനയിലും നാടൻകഥാസ്വാധീനം പ്രകടമാകുന്നു. അഭാവം-അഭാവപരിഹാരം എന്ന ആന്തരഘടനയുടെ വിവിധരീതിയിലുള്ള പ്രത്യക്ഷീകരണങ്ങളാണ് പൊറ്റെക്കാട്ടിന്റെ ചെറുകഥകളിൽ പലതും. കഥാപാത്രങ്ങളും കഥാസന്ദർഭങ്ങളും മാറുന്നുവെ കിലും നാടോടിക്കഥകളിൽ എന്നപോലെ, ചില സ്ഥിരരാശികൾ ഓരോകൂട്ടം കഥകളിലും ആവർത്തിക്കുന്നു. വിരുദ്ധദ്വന്ദ്വങ്ങളുടെ സമീകരണവും കഥാഘടനയിൽ ക ത്താവുന്നതാണ്. സ്വത്വനഷ്ടം-സ്വത്വസ്ഥാപനം,

പ്രവൃത്തി-തിരിച്ചടി, വിലക്ക്-ലംഘനം-പരിണതഫലം, പ്രണയനഷ്ടം-പ്രതികാരം എന്നിവ ആവർത്തിക്കുന്ന ഘടനകൾക്കുദാഹരണമാണ്.

8. പുരാവൃത്തത്തെ പഠനവിധേയമാക്കാൻ സ്വീകരിക്കുന്ന ലംബതലാപഗ്രഥനത്തി ലൂടെ വിശകലനം ചെയ്യുമ്പോൾ വിരുദ്ധദ്വന്ദ്വങ്ങളുടെ സമീകരണം എസ്.കെ. പൊറ്റെക്കാട്ടിന്റെ ചെറുകഥകളിൽ അന്തർലീനമായിക്കിടക്കുന്നത് കാണാം. നാടോ ടിപ്പാരമ്പര്യം പ്രസ്തുതരചനകളുടെ അടിപ്പടവാണെന്ന് വെളിവാക്കുന്ന വസ്തുത യാണിത്.

9. കൂട്ടായ്മകളുടെയും ഉപകൂട്ടായ്മകളുടെയും ലോകവീക്ഷണം പ്രതിഫലിപ്പിക്കാൻ ഉതകുന്ന ഫോക്‌ലോർഘടകങ്ങൾ കണ്ടെത്തി അതാതു കൂട്ടായ്മയെ പ്രതിനി ധാനം ചെയ്യുന്ന കഥാപാത്രങ്ങളിലൂടെയും ഉചിതമായ സന്ദർഭങ്ങളിലൂടെയും അവയെ ആവിഷ്കരിക്കുന്ന രചനാരീതികൊണ്ട് കൃതികളുടെ പാരായണക്ഷമത ഉയർത്താനും നിത്യനൂതനമായി നിലനിർത്താനും പൊറ്റെക്കാട്ടിന് സാധിച്ചു. നാടൻപാട്ടുകളും കഥകളും പഴഞ്ചൊല്ലുകളും കടങ്കഥകളും പരിഹാസപ്പേരുകളുമ ടങ്ങുന്ന നാടോടിവാങ്മയങ്ങൾ സൂക്ഷ്മമായ നിരീക്ഷണപാടവത്തോടെ പകർത്തിയെടുക്കുകവഴി ഗ്രാമീണജനതയുടെ ജീവിതതാളങ്ങൾ യഥാതഥമായി ആവിഷ്കരിക്കാനും കഴിഞ്ഞു.

10. ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ തുടക്കം മുതൽ ഏതാണ്ട് ഒടുക്കം വരെയുള്ള കാലയള വിലെ, മലബാറിലെ നാട്ടുസംസ്കൃതിയിൽ നിന്നും അടർത്തിയെടുത്ത ഘടകങ്ങൾ (വിശ്വാസങ്ങൾ, ആചാരങ്ങൾ, ഉത്സവാഘോഷങ്ങൾ, നാട്ടുവൈദ്യം, നാട്ടറിവ്, കര കൗശലവിദ്യകൾ, നാടൻഭക്ഷണരീതികൾ) ഉപയോഗിച്ചതിനാൽ അക്കാലത്തെ സാമാന്യജനജീവിതത്തിന്റെ പരിച്ഛേദം എസ്.കെ.പൊറ്റെക്കാട്ടിന്റെ കൃതികളിൽ നിന്ന് ലഭ്യമാകുന്നു. കോഴിക്കോടൻ ഗ്രാമങ്ങളിലെയും നഗരപ്രാന്തങ്ങളിലെയും ജൈവവൈവിധ്യത്തിന്റെയും നാട്ടറിവുകളുടെയും ഒരു കലവറ കൂടിയാണ് പൊറ്റെക്കാട്ടിന്റെ കൃതികൾ.

11. ഒരു ദേശത്തിന്റെ നാട്ടുപാരമ്പര്യത്തെ സ്മൃതിസംസ്കാരമായി പരിഗണിക്കുകയും രചനകളിൽ പരിചരിക്കുകയും ചെയ്തു വിജയിച്ചതിന് മികച്ച മാതൃകയാണ് എസ്.കെ.പൊറ്റെക്കാട്ടിന്റെ കൃതികൾ. ദേശസംസ്കാരവും പൈതൃകവും അതു സംബന്ധമായി നിൽക്കുന്ന അനേകം ചരിത്രാനുഭവങ്ങളും അതിവേഗം അപ്രത്യ ക്ഷമാകുന്ന നവകോളനിവൽക്കരണസാമൂഹ്യ

സാംസ്കാരികരാഷ്ട്രീയസന്ദർഭത്തിൽ, എസ്.കെ.പൊറ്റെക്കാട്ടിന്റെ കൃതികൾ ഈയർത്ഥത്തിൽ പ്രതിരോധസജ്ജമാകുന്നു.

ഗ്രന്ഥസൂചി

മലയാളം

1. അച്യുതനുണ്ണി, ചാത്തനാത്ത്. ഗവേഷണപ്രബന്ധം: *പ്രബന്ധരചനയുടെ തത്ത്വങ്ങൾ*, 3-ാംപ, ശുകപുരം: വള്ളത്തോൾ വിദ്യാപീഠം, 2006.
2. അച്യുതമേനോൻ, ചേലനാട്ട്. *കേരളത്തിലെ കാളീസേവ.* മദിരാശി സർവ്വകലാശാല : പ്രസിദ്ധീകരണവിഭാഗം, 1943.
3. അജയകുമാർ, എ. വി. ഫോക്‌ലോർ അധികാരം അധിനിവേശം. കോഴിക്കോട് : ഇ. ഡി.ക്ലബ്ബ്, സാമൂതിരി ഗുരുവായൂരപ്പൻ കോളേജ്, 2009.
4. അജിത്ത് കുമാർ, എൻ. ഫോക്‌ലോറും സാഹിത്യനിരൂപണവും, *തത്ത്വവും പ്രയോഗവും.* തിരുവനന്തപുരം : കേരളഭാഷാ ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ട്, 2005.
5. അനിൽ, കെ.എം. ഫോക്‌ലോർ ജനുസ്സ് സിദ്ധാന്തം രാഷ്ട്രീയം, കോഴിക്കോട്: പാപ്പിയോൺ, 2004
6. അപ്പൻ, കെ.പി. മാറുന്ന മലയാളനോവൽ, 2-ാം പ. കോട്ടയം: ഡി.സി. ബുക്സ്, 1987.
7. അയ്യപ്പപണിക്കർ. സൂരജ്മുഖി. തൃശ്ശൂർ : എച്ച് & സി ബുക്സ്, 2006.
8. അശോകൻ, കെ. നോവൽ മലയാളത്തിൽ തകഴി മുതൽ മുകുന്ദൻ വരെ. 2-ാംപ. കോട്ടയം : എസ്.പി.സി.എസ്, 1962.
9. അംബികാസുതൻ, മാങ്ങാട്. മരക്കാപ്പിലെ തെയ്യങ്ങൾ. 2-ാം പ. കോട്ടയം : ഡി.സി. ബുക്സ് , 2004.
10. ആർസു. ജ്ഞാനപീഠസംവാദങ്ങൾ. കോഴിക്കോട്: പൂർണപബ്ലിക്കേഷൻസ്, 1991.
11. ------------- പരി. ജ്ഞാനപീഠ പ്രസംഗങ്ങൾ, 1965 - 1995, 2-ാം പ. കോഴിക്കോട് : മെൽ ബുക്സ്, 1995.
12. ------------- മഹാരഥൻമാരുമായി മുഖാമുഖം. കോഴിക്കോട് : ശിഖാ പബ്ലിക്കേഷൻസ് , 1987.
13. ഉറൂബ് (പി.സി.കുട്ടിക്കൃഷ്ണൻ). ഉറൂബിന്റെ കൃതികൾ (സമ്പൂർണ്ണം) വാ.1. കോട്ടയം : ഡി.സി.ബുക്സ്,2006

14. ഒരു സംഘം ലേഖകർ. പ്രദേശം, രാഷ്ട്രം, ലോകം, കടത്തനാടിന്റെ സാഹിത്യ പാരമ്പര്യം. കടത്തനാട് സംസ്കാര പഠന കേന്ദ്രം : വിത. കറന്റ് ബുക്സ്, 2007.

15. കർത്താ, പി.സി. പഴഞ്ചൊൽ പ്രപഞ്ചം 2-ാം പ. കോട്ടയം: ഡി. സി.ബുക്സ്, 1998.

16. കാരശ്ശേരി, എം.എൻ, (പരി), പൊറ്റെക്കാട്ട് (ആർ വിശ്വനാഥൻ), ഭാരതീയ സാഹിത്യ ശില്പികൾ. ന്യൂഡൽഹി : സാഹിത്യ അക്കാദമി, 1999.

17. കുഞ്ഞബ്ദുള്ള പുനത്തിൽ, സ്മാരകശിലകൾ. 6-ാം പ. കോട്ടയം: ഡി.സി. ബുക്സ്, 1993.

18. കുഞ്ഞുണ്ണി. കുഞ്ഞുണ്ണികൃതികൾ. വാ.1. കോഴിക്കോട് : ഡി.സി. ബുക്സ്, 2006.

19. കുമാരൻ, വയലേരി. ആദിവാസി പുരാവൃത്തം, കോട്ടയം : ഡി.സി. ബുക്സ്, 2007.

20. കുശലകുമാരി, വി.കെ. സമൂഹമനസ്സും മലയാളനോവലും. തൃശ്ശൂർ: മലയാള പഠനഗവേഷണകേന്ദ്രം, 1997.

21. കൃഷ്ണൻ, പി. എസ്.കെ പൊറ്റെക്കാട്ട്. ജീവിതവും കൃതികളും, 2-ാം പ. കോഴിക്കോട് : പൂർണാപബ്ലിക്കേഷൻസ്, 2002

22. ഗോപാലകൃഷ്ണൻ, കെ. നാട്ടുവെളിച്ചം, തൃശ്ശൂർ : കറന്റ് ബുക്സ്, 1988.

23. ഗോപാലകൃഷ്ണൻ, നടുവട്ടം. ഗവേഷണരീതിശാസ്ത്രം. തിരുവനന്തപുരം: കേരള ഭാഷാ ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ട്, 2002.

24. ഗോവിന്ദൻനായർ, ഇടശ്ശേരി. ഇടശ്ശേരിക്കവിതകൾ. കോഴിക്കോട്: മാതൃഭൂമി ബുക്സ്, 2007.

25. ഗംഗാധരൻ, എം. മാപ്പിളപഠനങ്ങൾ, കോഴിക്കോട് : വചനം ബുക്സ്, 2004.

26. ജയചന്ദ്രൻ, ടി.എൻ. കഥയുടെ പിന്നിലെ കഥ. കോട്ടയം : എസ്. പി. സി. എസ്, 1975.

27. ജോർജ്ജ് ഇരുമ്പയം, എഡി. പൊറ്റെക്കാട്ട് : വ്യക്തിയും സാഹിത്യകാരനും. കോട്ടയം : ഡി.സി ബുക്സ്,1984

28. തരകൻ, കെ.എം. മലയാളനോവൽ സാഹിത്യ ചരിത്രം. 2-ാം പ, തൃശ്ശൂർ: കേരളസാഹിത്യ അക്കാദമി, 1990

29. -------------. .ആധുനിക നോവൽ ദർശനം. കോട്ടയം : എസ്.പി.സി.എസ്.1982.

30. ദ്രൗപദി, ജി. നായർ. തിരുവാതിരയും സ്ത്രീകളുടെ മറ്റു വ്രതാനുഷ്ഠാനങ്ങളും. കോട്ടയം: കറന്റ് ബുക്സ്, 2004.

31. നമ്പൂതിരി, എ.പി.പി. സമ്പാ. എസ്. കെ. പൊറ്റെക്കാട്ട് (പഠനവും അനുസ്മരണവും) കോഴിക്കോട് : പൂർണപബ്ലിക്കേഷൻസ്, 1982

32. നാരായണക്കുറുപ്പ്, പി. തനതുകവിത, തനതുനാടകം. തിരുവനന്തപുരം: കേരള ഭാഷാഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ട്, 2007.

33. നാരായണൻ, കെ.സി. മലയാളിയുടെ രാത്രികൾ. 2-ാം പ. കോട്ടയം: ഡി.സി ബുക്സ്, 2004

34. പണിക്കർ, ജി.എൻ. നോവൽ നമ്മുടേയും അവരുടേയും. കോട്ടയം: എസ്.പി.സി.എസ്, 1990.

35. പവിത്രൻ, തീക്കുനി. വീട്ടിലേക്കുള്ള വഴികൾ. തിരുവനന്തപുരം: ചിന്താപബ്ലിക്കേഷൻസ്, 2006.

36. പൊറ്റെക്കാട്ട്. എസ്.കെ. എസ് .കെ.പൊറ്റെക്കാട്ടിന്റെ ചെറുകഥകൾ, വാ.1,2,3. കോഴിക്കോട് : മാതൃഭൂമി ബുക്സ്, 1978 - 81.

37. -------------. സഞ്ചാരസാഹിത്യം. വാ.1, 2, 3 ഇരിങ്ങാലക്കുട. വിവേകോദയം പ്രിന്റിങ്ങ് & പബ്ലിഷിങ്ങ് കമ്പനി, 1976 - 77

38. -------------. നാടൻപ്രേമം, 2-ാം പ. കോഴിക്കോട്: മാതൃഭൂമി ബുക്സ്, 2004.

39. -------------. മൂടുപടം. സ്പെഷൽ എഡിഷൻ, നോവൽ കാർണിവൽ, കോട്ടയം : ഡി.സി.ബുക്സ്. 2004.

40. -------------. പ്രേമശിക്ഷ. 9-ാംപ കോഴിക്കോട് : പി.കെ. ബ്രദേഴ്സ്, 1992.

41. -------------.വിഷകന്യക. 1-ാംപ. കോഴിക്കോട്: പൂർണപബ്ലിക്കേഷൻസ്, 1990

42. -------------. ഒരു തെരുവിന്റെ കഥ. 4-ാംപ. കോട്ടയം : എസ്.പി.സി.എസ്, 1974.

43. -------------. ഒരു ദേശത്തിന്റെ കഥ. 5-ാംപ. കോട്ടയം : ഡി.സി.ബുക്സ്, 2001.

44. -------------. കുരുമുളക്. കോഴിക്കോട് : പി.കെ. ബ്രദേഴ്സ്, 1997.

45. -------------. കബീന. കോഴിക്കോട് : ഒലീവ് പബ്ലിക്കേഷൻസ്, 2001.

46. -------------. സംസാരിക്കുന്ന ഡയറിക്കുറിപ്പുകൾ. 2-ാംപ. കോഴിക്കോട്: പി.കെ ബ്രദേഴ്സ്, 1994.

47. -------------. പൊറ്റെക്കാട്ടിന്റെ കത്തുകൾ. സമ്പാ. കമലം. കോഴിക്കോട് : പി.കെ.ബ്രദേഴ്സ് 1995.

48. -------------. പ്രഭാതകാന്തി. കോഴിക്കോട് : കെ.ആർ. ബ്രദേഴ്സ് അച്ചുക്കൂടം, 1936.

49. -------------. സഞ്ചാരിയുടെ ഗീതങ്ങൾ. 3-ാംപ. കോട്ടയം: എസ്.പി.സി.എസ്, 1968.

50. -------------. പ്രേമശില്പി. 4-ാംപ. കോട്ടയം : എസ്.പി.സി.എസ്, 1972.

51. -------------. ഭാരതപ്പുഴയുടെ മക്കൾ (നോവടകം), കോട്ടയം: എസ്. പി. സി. എസ്. 1988.

52. -------------. ഗദ്യമേഖല. 3-ാംപ. കോട്ടയം: എസ്.പി.സി.എസ്.1971.

53. -------------. കറാമ്പൂ. കോട്ടയം: എസ്.പി.സി.എസ്. 1958.

54. പ്രകാശ്, കെ.എസ്. ഫോക്‌ലോറും കവിതയും. കോട്ടയം : കറന്റ് ബുക്സ്. 2002.

55. പ്രഭാകരൻ, എൻ. ഏഴിനും മീതെ. 2-ാംപ. കോട്ടയം : ഡി. സി ബുക്സ് 2004.

56. -------------. എൻ പ്രഭാകരന്റെ കഥകൾ. കോഴിക്കോട്: ഹരിതം ബുക്സ്, 2003.

57. പ്രഭാകരവാര്യർ, കെ.എം. ഭാഷാവലോകനം, ശുകപുരം: വള്ളത്തോൾ വിദ്യാപീഠം, 1999.

58. ബഞ്ചമിൻ, ഡി. നോവൽസാഹിത്യപഠനങ്ങൾ, പ്രസിദ്ധീകരണം. ഗ്രന്ഥകാരൻ, വിത : കറന്റ് ബുക്സ്, 1994.

59. ബഷീർ, എം.എം. (എഡി.) എം.ടി. കഥയും പൊരുളും. തൃശ്ശൂർ: കറന്റ് ബുക്സ്, 1996.

60. -------------. അന്തർധാര. കോട്ടയം. എസ്.പി.സി.എസ്, 1993.

61. ബാലകൃഷ്ണപിള്ള എ, കേസരിയുടെ സാഹിത്യ വിമർശനങ്ങൾ, കോട്ടയം, എസ്.പി.സി.എസ്, 1984.

62. ബാലറാം,എൻ.ഇ. സൗന്ദര്യോത്സവം, കോഴിക്കോട്: പൂർണപബ്ലിക്കേഷൻസ്, 1993.

63. ബേബി.കെ.ജെ. ബെസ്പുർക്കാന. 3-ാംപ. കോട്ടയം: ഡി.സി. ബുക്സ്, 2008.

64. ഭക്തവത്സലറെഡ്ഡി (എഡി.) ഫോക്‌ലോർ പഠനം: സിദ്ധാന്തതലം, തിരുവനന്തപുരം: ഫോസിൽസ്, 2004

65. ഭരതൻ, കെ. എം. ഫോക്‌ലോർ സിദ്ധാന്തവും പ്രയോഗവും, പയ്യന്നൂർ: എഫ്.എഫ്.എം. പബ്ലിക്കേഷൻസ്, 2003.

66. മധുസൂദനൻ, ജി. കഥയും പരിസ്ഥിതിയും, തൃശ്ശൂർ : കറന്റ്ബുക്സ്, 2000

67. മനോജ്, എം.ബി, ബിനു സചിവോത്തമപുരം, (സമ്പാ.) സിലബിൾ. മാവേലിക്കര: ഫേബിയൻ ബുക്സ്, 2011

68. മുഹമ്മദ്, അഹ്മദ്. ബി. (എഡി.) സാഹിത്യത്തിലെ ഫോക്‌ലോർ, വാ. 1, കണ്ണൂർ : കേരള ഫോക്‌ലോർ അക്കാദമി, 2006.

69. -------------. മാപ്പിളഫോക്‌ലോർ, കോഴിക്കോട്: സമയം പബ്ലിക്കേഷൻസ്, 2006.

70. മുഹമ്മദ്, എൻ. പി. മന്ദഹാസത്തിന്റെ മൗനരോദനം, കോട്ടയം: ഡി.സി. ബുക്സ്, 1989.

71. ------------- മാനുഷ്യകം, കോട്ടയം : എൻ.ബി.എസ്, 1981.

72. മോഹനകൃഷ്ണൻ, കാലടി. പാസഞ്ചർ, കോട്ടയം: ഡി.സി. ബുക്സ്, 2011.

73. രഞ്ജിത്ത്, പി. (എഡി.) പൂക്കളും പക്ഷികളും. 2-ാം പ. കോട്ടയം: ഡി.സി. ബുക്സ്, 2004.

74. രമേഷ്ചന്ദ്രൻ, വി. പൊറ്റെക്കാട്ടിന്റെ കഥാലോകം, തൃശ്ശൂർ: കേരളസാഹിത്യ അക്കാദമി, 1990.

75. -------------. സഞ്ചാരസാഹിത്യം മലയാളത്തിൽ, തിരുവനന്തപുരം: കേരളഭാഷാഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ട്, 1989.

76. രവികുമാർ, കെ.എസ്. ആഖ്യാനത്തിന്റെ അടരുകൾ, 2-ാം പ. കോട്ടയം: ഡി.സി ബുക്സ്, 2007.

77. രാഘവൻ, പയ്യനാട്. ഫോക്‌ലോർ. 3-ാം പ. തിരുവനന്തപുരം: കേരളഭാഷാ ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ട്, 1997.

78. -------------. ഫോക്‌ലോർ സങ്കേതങ്ങളും സങ്കല്പനങ്ങളും, പയ്യന്നൂർ: എഫ്. എഫ്.എം. പബ്ലിക്കേഷൻസ്, 1999.

79. -------------. എഡി. കേരളഫോക്‌ലോർ, പയ്യന്നൂർ: എഫ്. എഫ്. എം. പബ്ലിക്കേഷൻസ്, 1997

80. -------------. (എഡി.) വടക്കൻപാട്ടുപഠനങ്ങൾ, കോഴിക്കോട് സർവ്വകലാശാല: സെന്റർഫോർഫോക്‌ലോർ സ്റ്റഡീസ്, 2000.

81. -------------. നേരിന്റെ മൊഴി, പയ്യന്നൂർ: എഫ്. എഫ്. എം. പബ്ലിക്കേഷൻസ്, 2003.

82. രാഘവവാരിയർ, എം, ആർ. വടക്കൻപാട്ടുകളുടെ പണിയാല. 2-ാം പ. ശുകപുരം : വള്ളത്തോൾ വിദ്യാപീഠം, 1996.

83. -------------. അഭിജ്ഞാനം. കോഴിക്കോട്: പൂർണപബ്ലിക്കേഷൻസ്, 1981.

84. രാജകൃഷ്ണൻ, വി. ചെറുകഥയുടെ ഛന്ദസ്സ്. 2-ാം പ. കോട്ടയം: ഡി. സി. ബുക്സ്, 1999.

85. -------------. (എഡി.) നഗരവും കാഥികഭാവനയും, തൃശ്ശൂർ: കേരള സാഹിത്യ അക്കാദമി, 1995.

86. രാജഗോപാൽ, സി.ആർ. ഗോത്രകലാവടിവുകൾ, തൃശ്ശൂർ: നാട്ടറിവുപഠന കേന്ദ്രം, 2001.

87. -------------. ഫോക്‌ലോർ സിദ്ധാന്തങ്ങൾ, തിരുവനന്തപുരം: കേരളഭാഷാ ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ട്, 2007.

88. രാജശേഖരൻ, പി.കെ. ഏകാന്തനഗരങ്ങൾ, കോട്ടയം: ഡി.സി.ബുക്സ്, 2006.

89. രാമകൃഷ്ണൻ കടമ്മനിട്ട, കടമ്മനിട്ടക്കവിതകൾ. 2-ാം പ. കോട്ടയം: ഡി. സി. ബുക്സ്, 1983.

90. രാമചന്ദ്രൻനായർ, എൻ. പി. ശൈലീപുരാണം. 2-ാം പ. കോട്ടയം: കറന്റ്ബുക്സ്, 2008.

91. രാമചന്ദ്രൻനായർ, പൻമന (എഡി.) നോവൽ പഠനങ്ങൾ, തിരുവനന്തപുരം: പി.കെ. പരമേശ്വരൻനായർ സ്മാരക സമിതി, 2004.

92. രാമചന്ദ്രൻ, പി. പി. കാണെക്കാണെ, 2-ാം പ. തൃശ്ശൂർ, കറന്റ്ബുക്സ്, 2008.

93. ലത്തീഫ് പറമ്പിൽ, (സമ്പാ.) ഓണപ്പാട്ടുകാർ. കോഴിക്കോട്: മാതൃഭൂമി ബുക്സ്, 2006.

94. വസന്തകുമാരി, പി. ഫോക്‌ലോറിലെ സ്ത്രീസ്വത്വനിർമ്മിതി, പയ്യന്നൂർ: എഫ്. എഫ്. എം. പബ്ലിക്കേഷൻസ്, 2000.

95. വിജയൻ, ഒ.വി. ഖസാക്കിന്റെ ഇതിഹാസം, 32-ാം പ. കോട്ടയം: ഡി.സി. ബുക്സ്, 2005.

96. വിഷ്ണുനമ്പൂതിരി, എം.വി. നാടോടിവിജ്ഞാനീയം, 3-ാംപ. കോട്ടയം: ഡി. സി. ബുക്സ്, 2000.

97. -------------. ഗവേഷണപ്രവേശിക, തിരുവനന്തപുരം: കേരളഭാഷാ ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ട്, 2001.

98. -------------. (ജന.എഡി.) ജീവിതവും സംസ്കാരവും. വാല്യം 1,2. കണ്ണൂർ: കേരള ഫോക്‌ലോർ അക്കാദമി, 2003

99. -------------. (ജന.എഡി.) ഫോക്‌ലോർ പ്രബന്ധങ്ങൾ, കണ്ണൂർ: കേരള ഫോക്‌ലോർ അക്കാദമി, 2002.

100. ശരത്ചന്ദ്രൻ, കെ.പി. നോവലുകളിലൂടെ, 2-ാം പ. കോട്ടയം: എസ്.പി.സി.എസ്. 1987.

101. ശശിധരൻ, ക്ലാരി. നാടോടിപാരമ്പര്യം തുഞ്ചന്റെയും കുഞ്ചന്റെയും കൃതികളിൽ, കോഴിക്കോട്: പാപ്പിയോൺ, 2002.

102. ശിവദാസൻ, സി.പി. ഭാവവും ഭാഷയും. കോട്ടയം: എസ്. പി. സി. എസ്, 1986.

103. ശ്രീധരമേനോൻ, വൈലോപ്പിള്ളി, കാവ്യലോകസ്മരണകൾ. തൃശ്ശൂർ: ഗ്രീൻബുക്സ്, 2006.

104. -------------. കന്നിക്കൊയ്ത്ത്. കോഴിക്കോട്: സർവ്വകലാശാലാ പതിപ്പ്, 1999.

105. ശ്രീജൻ, വി. സി. നോവൽവായനകൾ, കോട്ടയം: ഡി. സി. ബുക്സ്, 2003.

106. സന്തോഷ്, എച്ച്.കെ.ഫോക്‌ലോർ വഴിയും പൊരുളും. കണ്ണൂർ: സംസ്കൃതി പബ്ലിക്കേഷൻസ്, 1998.

107. സുധീർ കിടങ്ങൂർ, നഗരവും നോവലും. തിരുവനന്തപുരം: മാളുബെൻ പബ്ലിക്കേഷൻസ്, 2005.

108. സുരേന്ദ്രൻ, കെ. സത്യമപ്രിയം, കോട്ടയം: ഡി. സി.ബുക്സ്, 1992.

109. സോമൻ കടലൂർ, വിദ്യാഭ്യാസവും ഫോക്‌ലോറും, കോഴിക്കോട്: ഇൻസൈറ്റ് പബ്ലിക്കേഷൻസ്, 2012.

110. സോമൻ, പി. ഫോക്‌ലോർ സംസ്കാരം : തിരുവനന്തപുരം : കേരളഭാഷാ ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ട്, 2004.

111. -------------. അമ്മദൈവവും സംസ്കാരവും. തിരുവനന്തപുരം: പ്രഭാത്ബുക്ക് ഹൗസ്, 2003.

112. റഹീം, സി. വീട്ടുവളപ്പിലെ പക്ഷികൾ. 4-ാം പ. കോട്ടയം: ഡി.സി. ബുക്സ്, 2007.

113. റീജ, വി. തൃക്കോട്ടൂർതായ്‌വഴി. തിരുവനന്തപുരം: കേരളഭാഷാ ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ട്, 2008.

English

1. Bascom, William, R.Contributions to Folkloristics. Meerut: Archana Publications, 1981.

2. Coffin Tristen (Ed). American Folklore. 5th Edition. Voice of America Forum Series, 1980.

3. Dorson, Richard, M (Ed.). Folklore and Folklife, An Introduction. Chicago: University of Chicago press, 1972.

4. Dundes, Alan (Ed.), Study of Folklore, London: Pretence Hall, 1965.

5. ----------------- Folklore Matters . Knox Ville : The University of Tennessee Press , 1989.

6. Dyer, Thiselton. T.F. (Rev.). Folklore of Shakespeare, London: Griffitch and Farren, 1883. Reprint, New York: Dover Publications, 1966.

7. Finnegan, Ruth, Oral traditions and the Verbal Arts. London: Routledge, 1992.

8. Fromm, Erich. The Forgotten Language. New York: Grove press, 1957.

9. Freud, Sigmund. The Interpretation of Dreams. New York: Avon Books, 1995.

10. Handoo, Lalitha, Folk and Myth. Mysore: Central Insitute of Indian Languages, 1988.

11. Jadav, Kishore, Folklore and its motifs in Modern Literature. New Delhi : Manas Publications 1998.

12. Ong, Walter, J. Orality and Literacy. 2nd Edn. London: Routledge, 1988.

13. Pasayat, Chitrasen. Tribe, Caste and Folk Culture, Jaipur: Rawat Publications, 1988.

14. Propp, V. Morphology of Folktale. Austin: University of Texas Press, 1968.

15. Sreevasthava, Sahiblal, Folk culture and Oral Tradition, New Delhi: Abhinav Publications, 1974.

16. Viswanathan R. Pottekkatt. 2nd Edn. New Delhi: Sahithya Accademy, 1991.

ആനുകാലികങ്ങളിലെ ലേഖനങ്ങൾ

1. അടിയോടി കെ.ജി. 'പാമ്പുകൾ മതപുരാണേതിഹാസങ്ങളിലും നാടോടി വിശ്വാസാചാരങ്ങളിലും'. മലയാള വിമർശം, ലക്കം 11 (ജൂലൈ 1990- ജൂൺ 1991), പു.68.

2. അരുൺ കെ.നാണു. 'ശ്രീയാത്തൂൺ: ചിലങ്കകൾ ഇപ്പോഴും കിലുങ്ങുന്നു'; (മാതൃഭൂമി വാരാന്തപ്പതിപ്പ്, സെപ്തംബർ 2, 2012) .

3. ഉണിത്തിരി. എൻ. പി. വി. 'പൊറ്റെക്കാട്ടിന്റെ കഥകൾ'. സാഹിത്യലോകം, 2,1 (സെപ്റ്റംബർ, 1970), പു.41.

4. കോവിലൻ (വി.വി. അയ്യപ്പൻ) 'കാൽനൂറ്റാ ുകാലത്തെ കൃതികൾ', മാതൃഭൂമി ആഴ്ചപ്പതിപ്പ് 59, 33 (നവംബർ 1 - 7, 1981), പു. 17.

5. കൃഷ്ണൻകുട്ടി ചൊവ്വല്ലൂർ, 'എസ്. കെ പൊറ്റെക്കാട്ടുമായി നടത്തിയ അഭിമുഖ സംഭാഷണം'. ഭാഷാപോഷിണി 3,3 (ഒക്ടോ.-നവം. 1979), പു.31.

6. പത്മകുമാരി, ജെ. 'തെക്കൻപാട്ടുകളിലെ യക്ഷികൾ', പൊലി ചതുർമാസികം 1, 1 (ആഗസ്ത് - ഡിസം, 2002), പു.21.

7. പൊറ്റെക്കാട്ട്, എസ്,കെ. 'കേരളത്തിലെ പ്രാകൃതഗാനങ്ങൾ', മാതൃഭൂമി ആഴ്ചപ്പതിപ്പ്, 13, 266 (സെപ്തംബർ 4, 1935) പു.7.

8. -------------. 'നോർത്ത് അവന്യു' (അപൂർണം) (മാർച്ച് 18, 1972) മുതൽ 7 ലക്കം.

9. -------------. 'എ.ഡി 2050-ൽ', മാതൃഭൂമി ആഴ്ചപ്പതിപ്പ, 58, 17. (ജൂലൈ 13 - 19, 1980) പു.8

10. -------------. 'പ്രഭാഷണം', വാർത്തികം, മാഗസിൻ, 15,12(ജനുവരി, 2001)

11. -------------. 'എഴുത്തുകാരന്റെ ശക്തി - ആത്മാർത്ഥത', സാഹിത്യ ലോകം 2,6 (ഒക്ടോ - നവം 1976) പു.24.

12. ബാലചന്ദ്രൻ. എൻ. ടി. 'അതിരാണിപ്പാടത്തെ പ്രേമശില്പി', കലാകൗമുദി ആഴ്ചപ്പതിപ്പ്, ലക്കം 304 (ജൂൺ 21, 1981) പു.4

13. ബാലറാം. എൻ.ഇ. 'എസ്. കെയുടെ ആത്മകഥാപരമായ നോവൽ', കലാകൗമുദി ആഴ്ചപ്പതിപ്പ്, ലക്കം 320 (ഒക്ടോ. 18, 1981)

14. മോഹനൻ കെ.പി. 'കേരളീയത മലയാളനോവലിൽ', സാഹിത്യലോകം, 23, 6 (നവം -ഡിസം, 1998) പു.57 - 61.

15. രാജഗോപാൽ.സി.ആർ. 'ചുവരെഴുത്തിലെ വിപ്ലവങ്ങൾ', മാതൃഭൂമി ആഴ്ചപ്പതിപ്പ് 89, 16 (ജൂൺ 26 - ജൂലൈ 2, 2011), പു.14.

16. രാമകൃഷ്ണൻ, കണ്ണോം. 'ദേശവീഥിയിലൂടെ സഞ്ചരിച്ച തെരുവിന്റെ കഥാകാരൻ', പ്രദീപം മാഗസിൻ 4,12 (ആഗസ്ത് 2001).

17. ലിസി മാത്യു, 'സാമൂഹികവിമർശനം പൊറ്റെക്കാട്ടിന്റെ നോവലുകളിൽ', സാഹിത്യലോകം, 16, 3 (മെയ് - ജൂൺ, 1991) പു.54.

18. ശങ്കരൻ, കെ.പി. 'പുള്ളിമാൻ ഒരു പുനരവലോകനം', മാതൃഭൂമി ആഴ്ചപ്പതിപ്പ്, 61,33 (ഒക്ടോ 30-നവം 5, 1983) പു.6-11.

19. ശ്രീധരൻ, സി.പി. 'എസ്.കെ. വ്യക്തിയും കൃതികളും', ഭാഷാപോഷിണി 5,3 (ഒക്ടോ - നവം 1981) പു.24

20. സുകുമാർ അഴീക്കോട്. 'സഞ്ചരിച്ചുകൊ ിരിക്കുന്ന ദീപശിഖ', മാതൃഭൂമി ആഴ്ച്പതിപ്പ്, 61,39 (ഡിസം. 11-17, 1983) പു.6.

21. സോമൻ കടലൂർ. 'മിഖായേൽ ബക്തിനും ഫോക്‌ലോർ പഠനവും'. മാധ്യമം ആഴ്ചപ്പതിപ്പ് 5.221. (മെയ് 17, 2002) പു.30.

22. വിഷ്ണു നമ്പൂതിരി എം.വി. 'നാടോടി വിജ്ഞാനീയം, കലയും ശാസ്ത്രവും', മാതൃഭൂമി ആഴ്ചപ്പതിപ്പ്, 61, 48, (ഫിബ്ര - 12-18, 1984) പു.14.

23. Raghavan Pillai. K, "S.K Pottekkatt - A Tribute', Malayalam Literary Survey, Volume. VI. No.s. 111 & IV (July - Dec. 1982) p.18

24. Ramakrishnan Desamangalam, 'Folk Ideas and the Crow Myth in Kerala', Volume. II. No.4 (Oct - Dec 1989), p. 66.

25. Sivadasan. C.P, 'An Interview with S.K. Pottekkatt'. Malayalam Literary Survey, Volume.V, No.s.3 & 4 (July - Dec 1981) p.77.

അപ്രകാശിത പ്രബന്ധങ്ങൾ

1. തോമസ് കെ.വി, ''നഗരീകരണവും മലയാളനോവലും: ചന്തുമേനോൻ, പൊറ്റെക്കാട്ട്, ആനന്ദ് എന്നിവരുടെ നോവലുകളെ മുൻനിർത്തി ഒരു പഠനം.'' (പി.എച്ച്.ഡി പ്രബന്ധം, കോഴിക്കോട് സർവ്വകലാശാല, 1995)

2. മുരളീധർ.പി. ''എസ്.കെ.പൊറ്റെക്കാട്ടിന്റെ സാമൂഹ്യവീക്ഷണം: നോവലുകളെ ആധാരമാക്കി ഒരു പഠനം'' (പിഎച്ച്.ഡി പ്രബന്ധം, കോഴിക്കോട് സർവ്വകലാശാല, 1993).

3. ലിനീഷ് എം. ''മലയാളനോവലിലെ സ്ഥലനിർമ്മിതി: കോഴിക്കോടൻ നോവലുകളെ ആധാരമാക്കി ഒരു പഠനം'' (പിഎച്ച്.ഡി പ്രബന്ധം, കോഴിക്കോട് സർവ്വകലാശാല, 2005)

4. Santhi G. "Folk Mythology." National Seminar on Folk Myth, Dept. of Malayalam, University of Calicut, 7, 8, 9, Feb. 1990.

അനുബന്ധം

കേരളത്തിലെ പ്രാകൃതഗാനങ്ങൾ - എസ്.കെ. പൊറ്റെക്കാട്ട്

ഇക്കാലത്ത് മറ്റ് പല ഭാഷാസാഹിത്യപ്രണയികളും അവരുടെ ഭാഷയിലുള്ള പഴയ പ്രാകൃതഗാനങ്ങളെ ശേഖരിച്ച് വെക്കുന്നതിൽ ഉത്സുകരായിക്കാണുന്നു. ബംഗാളി ഭാഷയിലെയും ഹിന്ദി ഭാഷയിലെയും അനവധി നാടൻപാട്ടുകൾ സാഹിത്യത്തിന്റെ ഒരമൂല്യസ്വത്തെന്നോണം ഭണ്ഡാരമാക്കി സൂക്ഷിച്ചുകഴിഞ്ഞു. എന്നാൽ കേരളത്തിലെ പ്രാകൃതഗാനങ്ങളുടെ സ്ഥിതിയെന്താണ്?. പരിശ്രമിച്ചാൽ നമുക്കും പ്രാകൃതഗാനങ്ങളുടെ ഒരു വലിയ ഭണ്ഡാരം തന്നെ ഉ ാക്കുവാൻ കഴിയും. ആരും അതിനേപ്പറ്റി ചിന്തിക്കുന്നില്ല എന്നേ ഉള്ളൂ. ലാഭം കിട്ടുകയില്ല എന്നു ക ു പുസ്തകശാലക്കാരും അവയെ ശേഖരിച്ചു പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുന്നില്ല. സമസ്ത കേരള സാഹിത്യ പരിഷത്തിന്നാകട്ടെ ആ വക വിചാരം മനസ്സിൽ കടന്നുകൂടിയിട്ടില്ലെന്നാണ് തോന്നുന്നത്. അഥവാ ഉ ങ്കിൽ തന്നെ അതിനെക്കൊ ് സാധിക്കുന്ന ഏറ്റവും വലിയ കാര്യം പ്രസ്തുത വിഷയത്തെ സംബന്ധിച്ച് ഒരു പ്രമേയം പാസ്സാക്കൽ മാത്രമായിരിക്കും. ഏതദ്വിഷയത്തെ സംബന്ധിച്ച് മലയാളസാഹിത്യ ബന്ധുക്കളിൽ പ്രഥമഗണനീയനായ മഹാകവി ഉള്ളൂരിന്റെ വ്യക്തിപരമായ പരിശ്രമങ്ങളെ ഞാൻ ഈ സന്ദർഭത്തിൽ വിസ്മരിക്കുന്നില്ല. ഇന്ന് ചില ഗ്രാമീണ വൃദ്ധജനങ്ങളുടെ ഹൃദയകന്ദരങ്ങളിൽ മാത്രം മങ്ങിക്കിടക്കുന്ന പുളകോൽഗമകാരികളായ നാടോടിപ്പാട്ടുകളെ അങ്ങിനെത്തന്നെ ഇരുട്ടിൽക്കിടന്നു നശിപ്പിക്കാനനുവദിക്കാതെ സഞ്ജീകരിച്ചു പ്രകാശിപ്പിച്ചു പുനർജ്ജീവിപ്പിക്കേ ത് ഏതൊരു ഭാഷാഭിമാനിയുടേയും ഒഴിച്ചുകൂടാത്ത കടമയാണ്.

നമ്മുടെ പ്രാകൃതഗാനങ്ങളുടെ ശേഖരം എണ്ണത്തിൽ ഒന്നുകൊ വസാനിക്കുന്നു. തച്ചോളിപ്പാട്ടുകളുടെ (വടക്കൻപാട്ടുകൾ) ഒരു സമാഹാരം മാത്രം. ആ സമാഹാരത്തിൽ തന്നെ മുഴുവൻ പാട്ടുകളും ഇല്ല. രോമാഞ്ചകാരികളായ അനവധി പാട്ടുകൾ ഇനിയും അച്ചടിക്കേ തായിട്ടാണിരിക്കുന്നത്. പിന്നീട് കേരളത്തിൽ നടപ്പു ായിരുന്ന വേറെ പാട്ടുകളുടെ പേരുകൾ തന്നെ അധികമാർക്കും - പ്രത്യേകിച്ച് നഗരവാസികൾക്ക് - അറിവു ാകയില്ല. ഇവയിലൊന്നും പെടാത്ത വാലും തലയുമില്ലാത്ത ചില ഗാനശകലങ്ങളും കൂട്ടത്തിൽ ഉ ്. ചെറുപ്പകാലത്ത് ആരോ പാടിക്കേട്ടതായ ചില പ്രാകൃതഗാനങ്ങൾ ഇപ്പോഴും എന്റെ ഹൃദയത്തിൽ അല്പാൽപം തങ്ങിക്കിടക്കുന്നു ്. ഇടക്കിടക്ക് എന്റെ ഹൃദയം അവയെ അയവിറക്കി ആനന്ദമനുഭവിക്കാറു ്. അവയെ ഞാൻ ഷെല്ലിയുടെയോ 'ബൈറന്റെയോ' കാളിദാസന്റെയോ ആശാന്റെയോ കാവ്യതല്ലജങ്ങളെക്കാൾ

അനർഘങ്ങളായികരുതുന്നു. എന്തുകൊ ് എനിക്കറിയില്ല. അവയുടെ നഗ്നമായ ശാലീനത. ആരുടേയും ഹൃദയത്തെ കിക്കിളിയാക്കുന്ന അവയുടെ അമേയശക്തിയും ലാളിത്യവും - ഇതാണ് അവയുടെ മൗലികഗുണം. കൂടാതെ അവ 'കവനത്തിനുവേ ി വിരചിക്കപ്പെട്ട കവനങ്ങളല്ല. പണത്തിന്നോ, പ്രശസ്തിക്കോ വേ ി വിരചിക്കപ്പെട്ടവയുമല്ല. (ആ ഗാനകർത്താക്കളുടെ ഒരാളുടെ പേർ പോലും കാലം നമുക്ക് കാണിച്ചുതരുന്നില്ല). പ്രത്യുത, പ്രശാന്തവും സ്വതന്ത്രവും പ്രകാശമാനവും സുന്ദരവുമായ ഹൃദയകന്ദരങ്ങളിൽ നിന്നും സ്വയമേവ ശാശ്വത വിഹായസ്സിലേക്ക് പുറപ്പെടുന്ന ദിവ്യഗാനങ്ങളാണ് അവ. പാടത്തിൽ വിളഞ്ഞുകിടക്കുന്ന കനകക്കതിർക്കുല ക ു കർഷകന്റെ കരൾ പൊഴിക്കുന്ന ആനന്ദനിശ്വാസങ്ങളാണ് ആ ഗാനങ്ങൾ. കളത്തിൽ മെതിച്ചു പാറ്റിക്കൂട്ടിയിട്ട നെൽക്കൂമ്പാരം ക ് സംതൃപ്തിയടഞ്ഞ കൃഷീവലൻ കാണുന്ന സ്വർഗ്ഗീയ സ്വപ്നങ്ങളാണ് ആ ഗാനങ്ങളിൽ അങ്ങോളമിങ്ങോളം ആന്ദോളനം ചെയ്തുകൊ ിരിക്കുന്നത്.

സൂക്ഷിച്ചുനോക്കുക, ആ ഗാനങ്ങളുടെ അർത്ഥമല്ല, നിങ്ങളെ കോൾമയിർക്കൊള്ളിക്കുന്നത് എന്ന് നിങ്ങൾക്ക് മനസ്സിലാക്കാം. അർത്ഥം ലവലേശം മനസ്സിലാകാതെ അവയിലടങ്ങിയിരിക്കുന്ന മധുരിമ മിക്കവാറും നമുക്കാസ്വാദിക്കാം. മൈസൂരിലെ ഒരു കുഗ്രാമത്തിൽവെച്ച് ഒരാട്ടിടയൻ ഉച്ചത്തിൽ പാടിയ ഒരു പാമരഗാനം ഞാനിപ്പോഴുമോർക്കുന്നു. ആ പാട്ടുകേട്ട് എന്റെ കരൾ കോരിത്തരിച്ചുപോയി. കാവ്യം സദ്ഹൃദയങ്ങളുടെ ഒരു പൊതുഭാഷ മാത്രമാണെന്ന് എനിക്കപ്പോൾ മനസ്സിലായി. കർണ്ണാടക ഭാഷയിലുള്ള ആ പാട്ടിലെ ഒരൊറ്റ പദം പോലും എനിക്കപ്പോൾ മനസ്സിലായിരുന്നില്ല. എങ്കിലും ഞാൻ ആനന്ദപരതന്ത്രനായിപ്പോയി. മാത്രമല്ല, അതിന്റെ പ്രതിധ്വനി ഇപ്പോഴും എന്റെ ഹൃദയനിരകളെ കമ്പിപ്പിച്ചുകൊ ിരിക്കുന്നു.

അതുപ്രകാരം തന്നെ നമ്മുടെ നാട്ടിലെ ഗ്രാമീണർ, വയലുകളിൽ നിന്ന് പണിഎടുക്കുമ്പോൾ പാടുന്ന പാട്ടുകൾ ഒരന്യഭാഷ സംസാരിക്കുന്ന സഹൃദയനെ പുളകിതഗാത്രനാക്കിത്തീർക്കുന്നു ാകും. അതാണ് മനോഹരങ്ങളായ ആ ഗാനങ്ങൾക്കുള്ള മാഹാത്മ്യത്തിന് കാരണം.

നാട്ടിൻപുറങ്ങളിൽ ചിലപ്പോൾ ഞാൻ സഞ്ചരിക്കുമ്പോൾ ചില ചെറുകുട്ടികൾ പാടുന്ന പാമരഗാനങ്ങൾ കേട്ട് എന്റെ ഹൃദയം അലിഞ്ഞുപോകാറു ്. അപ്പോൾ യഥാർത്ഥമായ ആനന്ദാശ്രുക്കളുടെ ആവിർഭാവം എനിക്ക് അനുഭവപ്പെടാറു ്. കുട്ടികളെ ഉറക്കുവാൻ ഇപ്പോഴും അമ്മമാർ - നാട്ടിൻപുറത്തെ അമ്മമാർ - പാടുന്ന ഉറക്കുപാ

ട്ടുകൾ കേട്ടാൽ ആ കുട്ടികൾ മാത്രമല്ല ഏതൊരു ഹൃദയവും ആനന്ദനിദ്രയിൽ അകപ്പെട്ടു പോകും.

'മഴ പെയ്തു മായ്മ്പള്ളിത്തോടും മുങ്ങി....'

ഇതൊരു ചെറുവരി പദ്യം മാത്രമാണ്. എങ്കിലും അതെത്രമാത്രം എന്റെ ഹൃദയത്തെ പുളകപരിലാളിതമാക്കുവാൻ പര്യാപ്തമായതാണെന്നോ! ഏതാണ് ഈ മായ്മ്പള്ളിത്തോട് എന്നെനിക്കറിയില്ല. എങ്കിലും ഞാൻ കാണുന്നപോലെ തോന്നുന്നു. ഒരു തിരശ്ശീല പൊന്തുന്നു. പ്രകൃതിസുന്ദരവും പ്രശാന്തവുമായ ഒരു പ്രദേശം എന്റെ ദൃഷ്ടി പഥത്തിലേക്ക് വരുന്നു. അതിൽ ഞാൻ ഒരു തോട് കാണുന്നു. മഴ ഗംഭീരമായും എന്നാൽ പ്രശാന്തമായും പെയ്തുകൊ ിരിക്കുന്നു. ഉലക്കമുറി പോലത്തെ വർഷബിന്ദുക്കൾ വീണു കുല്യയുടെ ഉപരിഭാഗം പളുകുമണികളെക്കൊ ് നിറയുന്നു. അത് സാവധാനത്തിൽ നിറഞ്ഞൊഴുകുന്നു. മേൽപറഞ്ഞ പദ്യശകലം ഞാൻ എടുത്തുപാടുമ്പോൾ ഈ ഒരു പ്രത്യേക ചിത്രം എന്റെ ഹൃദയത്തിൽ പതിയാറു ്. ഒരു പക്ഷേ ചെറുപ്പകാലത്ത് ആദ്യമായി ഈ പാട്ടുകേട്ടപ്പോൾ ബാലസഹജമായ സ്വർഗ്ഗീയഭാവനയോടുകൂടി ഞാൻ എന്റെ ഹൃദയത്തിൽ വരച്ച ചിത്രം തലച്ചോർ ഫോട്ടോ എടുത്തുവെച്ചതായിരിപ്പാൻ മതി.

''കുന്നമ്മന്നു ൊരു ചൂട്ട്വാണ്ന്ന്
കുഞ്ഞമ്പൂന്റച്ഛനോ പിന്നാരാനോ?''

ഇപ്പോൾ നാട്ടിൻപുറത്തെ അതിമനോഹരമായ ഒരു കുന്നിൻചരിവാണ് എന്റെ ഹൃദയത്തിൽ പതിയുന്നത്. നേരം രാത്രി വളരെ നാഴിക ചെന്നു. ആ കുന്നിൻചെരിവിലെ ഒരു കുടിലിന്റെ കോലായിൽ തന്റെ കുട്ടിയെ (കുഞ്ഞമ്പു) മടിയിൽ വെച്ചു മണിച്ചു, ഇനിയും വന്നുകാണാത്ത പ്രിയതമനെ സോൽക്കണ്ഠം പ്രതീക്ഷിച്ചു കുന്നിൻമുകളിൽനിന്നും ദൃഷ്ടി വലിക്കാതെ ഇരിക്കുന്ന ഒരു ഗ്രാമീണ വനിതയുടെ മുഖകമലം ഞാൻ കാണുന്നു. ഉടനെ കുന്നിൻമുകളിൽ നിന്ന് മിന്നാമിനുങ്ങുപോലെ ഒരു ചൂട്ട് തിളങ്ങുന്നു. അപ്പോൾ അവൾ ആശങ്കയോടും ആഹ്ലാദത്തോടുംകൂടി പാതി കുഞ്ഞിനോടും പാതി തന്നോടും ആയിട്ട് പാടുകയാണ്.,

''കുന്ന്മ്മന്നു ൊരു ചൂട്ട്വാണ്ന്ന്
കുഞ്ഞമ്പൂന്റച്ഛനോ പിന്നാരാനോ!''

✶ ✶ ✶ ✶ ✶

നാട്ടിൻ പുറത്തുകൂടി നടക്കുമ്പോൾ ഒരു ഗ്രാമീണ വനിത തന്റെ കുഞ്ഞിനെ ഉറക്കുവാൻ പാടിയ പാട്ട് ഞാൻ കേട്ടത് ഇപ്പോഴും ഓർക്കുന്നു.

''കരയേ മോളേ, വിളിക്കേ മോളേ
നിന്നെക്കെട്ടും കല്ല്യാണത്തിനു പന്ത്ര ാന ചമഞ്ഞുവരും
പൊന്നിട്ട പത്തായം പൂട്ടിവരും, പിന്നെ
പിച്ചളത്താക്കോലോടിവരും''

✶ ✶ ✶ ✶ ✶

ഓണക്കാലത്ത് കുന്നിൻമുകളിൽ നിന്ന് കേൾക്കാറുള്ള പൂപ്പാട്ടുകൾ കേട്ട് കോൾമയിർക്കൊള്ളാത്തവർ വല്ലവരുമു ായിരിക്കുമോ?.

''തുമ്പപ്പൂവേ, പൂത്തിരുളേ
നാളേക്കൊരു വട്ടി പൂതരുമോ?''

എന്നുതുടങ്ങിയ ആഹ്ലാദൈകമയമായ ആ ഗാനങ്ങൾ കേട്ടിട്ടു തന്നെയല്ലേ കാട്ടുപൂക്കളെക്കൊ ് കോൾമയിർക്കൊള്ളുന്നത്?

''പൂവായ പൂവൊക്കെ പിള്ളര് പറിച്ചു

പൂവ്വാംകുറുന്തല ഞങ്ങളും പറിച്ചു''

എന്നു ആവലാതിപ്പെടുന്ന പൈതങ്ങൾക്ക് പിറ്റേ ദിവസം ''പൂവ്വും പറിച്ചങ്ങരുതാതെ'' പോകാൻ തക്കവണ്ണം പൂ കിട്ടുന്നത് അവരുടെ ഗാനമാഹാത്മ്യം കൊ   ുതന്നെയല്ലേ?

✶ ✶ ✶ ✶ ✶

''അച്ഛാ നമ്മുടെ നാരോത്തിമ്മല്

തെത്തെലും ചില മൈലാട്ടം!

എന്നിറ്റെന്നിറ്റെന്തിട്ടെ പിന്നെ

താമരവില്ലെടുത്തെയ്യാഞ്ഞേ?

മയിലോ കുയിലോ ചെമ്പോത്തോ എ-

ന്നറിയാഞ്ഞിട്ടങ്ങെയ്യാഞ്ഞേ

നാളെയും വന്നു കളിക്കട്ടച്ഛാ

താമരവില്ലെടുത്തെയ്യാലോ''

✶ ✶ ✶ ✶ ✶

''അച്ഛാ നമ്മുടെ കല്ലിന്തോട്ടിന്നു

നെല്ലിന്തോണ്യത പൊന്തിവരുന്നു''

എന്നിങ്ങനെ തന്റെ അച്ഛന്റെ മടിയിൽ കയറി ഇരുന്നു ചില വലിയ കളവുകൾ പറയുന്ന ഒരു ബാലകനെ ഓർത്തു ആരാണ് മന്ദഹസിക്കാത്തത്? അതുപോലെ തന്നെ,

''ചേനപ്പറമ്പത്തെ തങ്ങളെ വീട്ടിലെ

ചെ   മുറിപോലെ ഉ   ാരുത്തി

ചക്കതിന്നും പെണ്ണ്, തേങ്ങതിന്നും പെണ്ണ്

അന്തിയോളം പുളിമാങ്ങ തിന്നും

കഞ്ഞിക്കലത്തിനു താടി വന്നു, പിന്നെ

കൊമ്പൻമരത്തിന് മീശ വന്നു

മുള്ളിൻകെട്ടെന്തിനു, മുള്ളെന്തിനു, പിന്നെ

കൈതക്കാലെന്തിനു കാലെന്തിന്''

എന്ന കുറവന്റെ അങ്ങാടിക്കളിപ്പാട്ട് കേൾക്കുമ്പോൾ ആരാണ് പൊട്ടിച്ചിരിച്ചുപോകാത്തത്? (മാതൃഭൂമി ആഴ്ചപ്പതിപ്പ് 1935 സപ്തംബർ 9, പുസ്തകം 13, ലക്കം 26, പുറം 7).

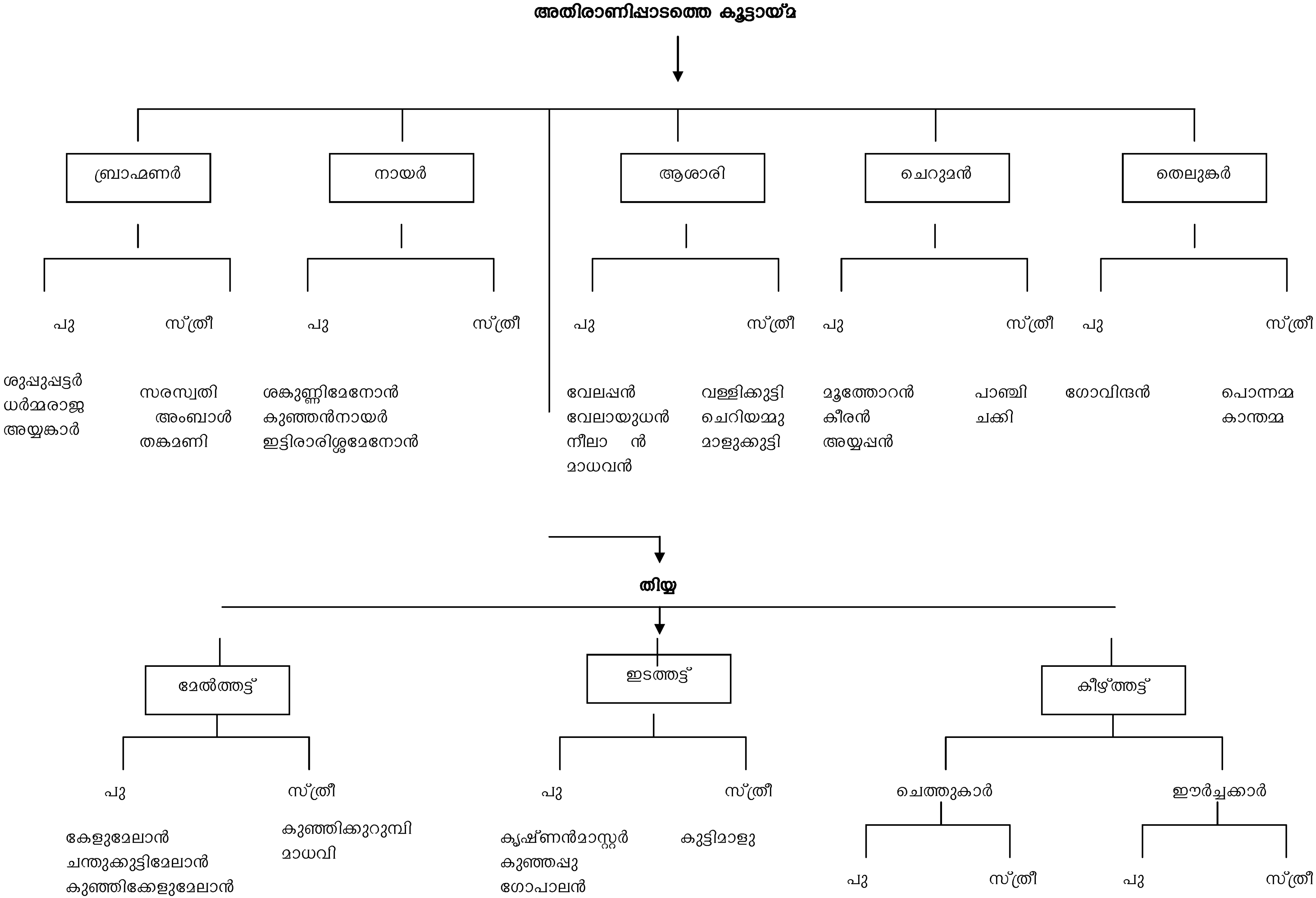
അതിരാണിപ്പാടത്തെ കൂട്ടായ്മ
ബ്രാഹ്മണർ
നായർ
ആശാരി
ചെറുമൻ
തെലുങ്കർ
പു
സ്ത്രീ
പു
സ്ത്രീ
പു
സ്ത്രീ
പു
സ്ത്രീ
പു
സ്ത്രീ
ശുപ്പുപ്പട്ടർ
ധർമ്മരാജ
അയ്യങ്കാർ
സരസ്വതി
അംബാൾ
തങ്കമണി
ശങ്കുണ്ണിമേനോൻ
കുഞ്ഞൻനായർ
ഇട്ടിരാരിശ്ശമേനോൻ
വേലപ്പൻ
വേലായുധൻ
നീലാ ൻ
മാധവൻ
വള്ളിക്കുട്ടി
ചെറിയമ്മു
മാളുക്കുട്ടി
മൂത്തോറൻ
കീരൻ
അയ്യപ്പൻ
പാഞ്ചി
ചക്കി
ഗോവിന്ദൻ
പൊന്നമ്മ
കാന്തമ്മ
തിയ്യ
മേൽത്തട്ട്
ഇടത്തട്ട്
കീഴ്ത്തട്ട്
പു
സ്ത്രീ
കേളുമേലാൻ
ചന്തുക്കുട്ടിമേലാൻ
കുഞ്ഞിക്കേളുമേലാൻ
കുഞ്ഞിക്കുറുമ്പി
മാധവി
പു
സ്ത്രീ
കൃഷ്ണൻമാസ്റ്റർ
കുഞ്ഞപ്പു
ഗോപാലൻ
കുട്ടിമാളു
ചെത്തുകാർ
ഈർച്ചക്കാർ
പു
സ്ത്രീ
പു
സ്ത്രീ

FOLKLORE ELEMENTS IN S.K.POTTEKKATT 'S WORKS : A COMPREHENSIVE STUDY

A Thesis submitted to the
University of Calicut for the Degree of
DOCTOR OF PHILOSOPHY

S. SUSMITHA

DEPARTMENT OF MALAYALAM AND KERALA STUDIES
UNIVERSITY OF CALICUT

2012